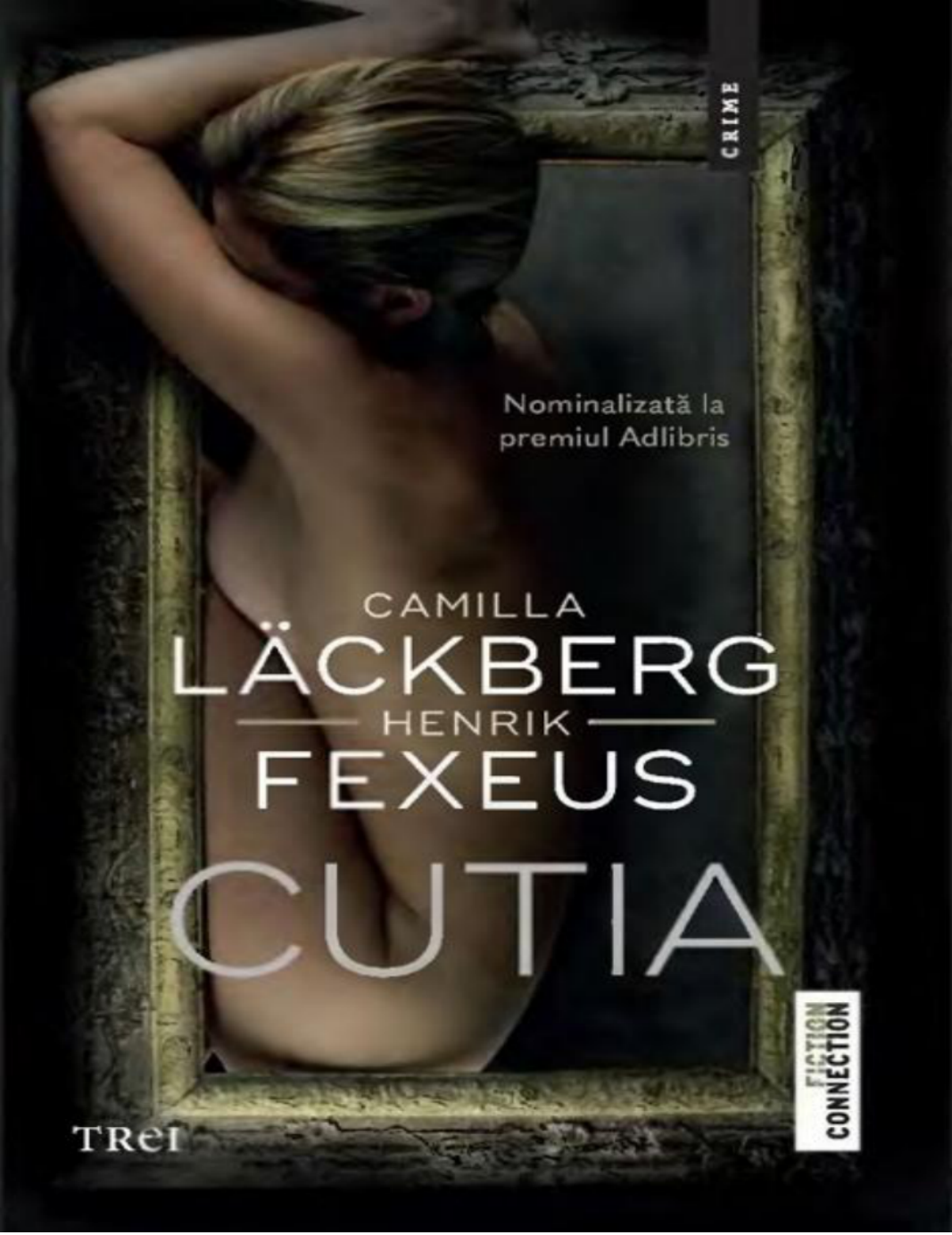
CRIME
Nominalizată la premiul Adlibris
CAMILLA
LÄCKBERG
HENRIK
FEXEUS
CUTIA
FICTION CONNECTION
TREI

CAMILLA LĂCKBERG & HENRIK FEXEUS
CUTIA
Traducere din limba suedeză de Carmen Vioreanu
Trei

CUPRINS

FEBRUARIE

MARTIE

Kvibille 1982

Kvinille 1982

APRILIE

Kvibille 1982

Kvibille 1982

MAI

Kvibille 1982

Kvibille 1982

IUNIE

Kvibille 1982

IULIE

Mora 1982

AUGUST

Kvibille 1982

Kvibille 1982

SEPTEMBRIE

Kvibille 1982

Kvibille 1982

Kvibille 1982

Kvibille 1982

Kvibille 1982

OCTOMBRIE

Mulţumiri

FEBRUARIE

Tuva bate stresată cu degetele în tejgheaua cafenelei. Deşi nu ar trebui, e în continuare la muncă, la cafeneaua de lângă gura de metrou Hornstull. Un client care tocmai s-a aşezat în colţ o priveşte enervat, iar ea îi răspunde cu o uitătură ucigătoare. Îi memorează înfăţişarea şi se gândeşte că acel client nu va primi nicio inimioară în cappuccino data viitoare. Posibil un deget mijlociu foarte bine conturat.

O indispune să nu ajungă la timp. Şi acum chiar a întârziat. Îşi dă, din reflex, părul blond după ureche. Trebuia să-l ia pe Linus de la grădiniţă acum o jumătate de oră. E imună la feţele acre ale personalului de la grădiniţă, le-a văzut de prea multe ori ca s-o mai afecteze. Dar fiul ei de doi ani o să fie supărat. Iar Tuva nu e o persoană care să supere copiii. Mai ales pe Linus. Nici nu mai ştie de câte ori a zis că ar fi în stare să moară pentru el. Dar în realitate nu e mereu aşa uşor. Chiar dacă Cel de sus ştie că ea încearcă. Atât de al naibii de tare. Îşi dă jos şorţul, deschide uşa dulapului cu ustensile de curăţenie şi îl aruncă în maldărul uriaş de rufe. Nu poate să plece până nu vine cealaltă tură. Unde dracu' e?

Martin, tatăl lui Linus, era plecat în ziua în care trebuia să i se nască fiul. Tuva nu i-a reproşat, chiar dacă a ajuns de urgenţă la maternitate, direct pe masa de naşteri, cu două săptămâni înainte de termen. În schimb, i s-a părut ciudat că Martin nu a venit s-o vadă la spital în zilele cât a rămas internată acolo. Naşterea nu a fost fără complicaţii. Fusese prea groggy ca să reţină totul, avea doar amintiri vagi cu medici care iar şi iar îi controlau şi pe ea, şi pe bebeluş şi confirmau că totul e bine. Exact cum făcea Martin în sms-urile scurte pe care i le trimitea. O să vină, aşa scria, trebuia doar să rezolve nişte chestii mai întâi. Dar dacă zilele de la maternitate sunt în ceaţă, îşi aminteşte cu acurateţe apartamentul gol care i-a aşteptat pe ea şi pe Linus când au ajuns acasă. Cât ea născuse şi se luptase pentru fiul lor, Martin îşi luase lucrurile şi dispăruse. Se pare că asta avusese „de rezolvat". De atunci, rahatul laş nici nu se mai arătase şi nici nu mai dăduse vreun semn. Foarte bine într-un fel, probabil că l-ar fi ucis dacă ar fi reapărut.

În loc de asta, rămăsese cu Linus, ei doi împotriva lumii. Numai că lumea cel mai adesea intervenea între ei. Ca acum. Daniel, cel care trebuia să intre în tura de după-amiază, trebuia să ajungă de o jumătate de oră. Dar nu venise nici acum. Se văzuse nevoită să-l sune şi să-l trezească. La ora unu şi jumătate după-amiaza. Oare ea fusese vreodată atât de iresponsabilă la douăzeci şi unu de ani? Probabil. Nu-i de mirare că n-a funcţionat între ei. Se uită la ceasul de la mână.

La. Dra. Cu.

Îşi pune geaca de fâş şi căciula, după care face două espresso duble. Unul într-o ceaşcă de porţelan, celălalt într-un pahar de carton.

Probabil că Matti, pentru a câta oară, a trebuit să rămână la grădiniţă ca s-o aştepte pe ea. Matti, pedagogul pe care fiul ei începuse să-l strige tată. De câte ori se întâmplă, Matti se uită la ea cu privirea aceea. Privirea care înseamnă că ea ar trebui să-şi petreacă mai mult timp cu fiul ei, în loc să muncească atât. Mulţumesc pentru mustrările de conştiinţă. De parcă n-ar fi suficient că trebuie să văd lacrimile lui Linus, fiindcă nu ştie nici de data asta când vine mama.

Cele două espresso sunt gata exact când Daniel intră agale pe uşă, cu părul zburlit. Frigul aprig de februarie se îngrămădeşte în local odată cu el şi câţiva clienţi se zgribulesc ostentativ, însă Daniel nu pare să observe. Sau nu-i pasă. Cum a putut să i se pară odată măcar o fărâmă atrăgător!

— Aici, spune ea cu toată răceala care poate fi înghesuită în două silabe, şi împinge ceaşca de porţelan spre el. Se pare că ai nevoie. Eu mă car.

Tuva nu aşteaptă răspuns, ia paharul de carton şi iese în grabă afară, în zăpada care încă nu a făcut nicio încercare de a se topi. Nu e suficient de atentă şi intră direct într-un cuplu de bătrânei plăpânzi.

— Scuze, am întârziat, trebuie să-mi iau copilul de la grădiniţă, mormăie în grabă fără să se uite la ei.

— Aha, da, copiii ne pot surprinde. Pot fi neobişnuit de întreprinzători pe cont propriu.

Vocea sunase amabil, fără reproş.

Tuva nu răspunde, dar e uşurată că stângăcia ei nu provocă o ceartă. Incredibil cât de înţepaţi pot fi unii. De mai multe ori când vărsase fără să vrea cafea pe clienţi, se întâmplase ca ei să solicite nu numai curăţătorie chimică, ci şi o compensaţie materială substanţială. Aruncă un zâmbet de scuze către cei doi. Cafeaua din mâna Tuvei s-a vărsat puţin şi-i aminteşte că realmente nu are timp pentru aşa ceva. Scoate încă un „Scuze” şi începe să alerge uşor în direcţia metroului, timp în care acoperă paharul. Cafeaua caldă arde, mai întâi pe limbă şi apoi în stomac. Are gust de chimicale. Aproape ca medicamentele. Trebuie să cureţe espressorul. Contrastul cu frigul de afară face cafeaua să pară şi mai caldă.

După ce-o să-l ia pe Linus, se vor întoarce la cafenea. Daniel îi poate oferi toate chiflele şi prăjiturile cu cremă pe care le vrea. E mai mult decât corect. Astăzi, pastele şi chifteluţele se pot duce naibii. Mâine, ea pleacă în călătorie. Dar în seara asta sunt doar ea şi Linus.

Când să coboare la metrou, picioarele o lasă baltă fără avertisment. Scoate un strigăt şi apucă balustrada în ultima clipă, ca să nu cadă. Trebuie că s-a împiedicat. Chiar aşa de tare nu se grăbeşte, nu trebuie

să ajungă la grădiniţă plină de vânătăi.

Încearcă să se ridice, dar parcă nu mai are oase. Picioarele se îndoaie sub ea. Se simte ameţită. Rău. Aproape de leşin. Acelaşi sentiment ca atunci când a primit medicamentul acela la spital. Când a născut.

Linus.

Vin.

Încearcă să se ridice cu ajutorul balustradei, dar braţele sunt parcă lungi de câţiva kilometri. Balustrada pluteşte sus, deasupra capului ei, şi ea nu mai ştie deloc cum funcţionează o balustradă. Pete negre dansează în colţul ochilor. Brusc, lumea se învârte de câteva ori şi o voce mică dinăuntrul ei spune că tocmai cade pe scară. Nu simte absolut nimic.

Primul lucru pe care Tuva îl observă când se trezeşte e că o dor încheieturile. E întinsă pe jos, dar nu comod. Plescăie din buze şi îşi drege glasul. Gura e uscată. Urme de un gust fad pe care nu-l recunoaşte. Durează câteva secunde până îşi recapătă cunoştinţa complet, pe urmă realizează că nici măcar nu e întinsă pe jos. Stă în genunchi, uşor aplecată în faţă. E presată de pereţi din toate părţile. Chiar şi de sus, îi apasă ceafa.

Ca şi cum s-ar afla într-o cutie strâmtă.

Doare prea tare ca să fie un vis. Dar nici nu poate fi real. Nu poate. Şi totuşi. Mirosul de lemn e prea real. Lumina se infiltrează prin spărturi mici şi înguste şi creează dreptunghiuri pe braţele şi picioarele ei goale. *Goale…* Unde sunt hainele? Nu i-a dispărut numai geaca, ci şi hanoracul. Şi jeanşii. Cineva a dezbrăcat-o. E în maiou şi chiloţi şi nu poate fi real.

Plescăie din nou din buze. Gustul acela de chimicale a rămas. Probabil că a fost ceva în cafea. Cineva a pus ceva în cafea fără ca ea să observe. Iar ea a fost prea stresată ca să-şi dea seama. A băut tot.

O înţeapă pielea când adrenalina se pune în mişcare în corp. Trebuie să iasă de aici. Ţipă şi împinge pereţii cutiei cât poate de tare. Lemnul cedează, dar nu suficient cât să crape sau cât să se deschidă cutia. Nu poate să dea cu piciorul, fiindcă stă în genunchi, aşa că trebuie să se mulţumească să bată cu podul palmei în pereţii care sunt mult prea aproape ca să-i poată lovi cu putere. Lumina dintr-o parte e obturată brusc. Cineva e dincolo de cutie.

— Dă-mi drumul! ţipă ea. Ce faci?

Nimeni nu răspunde. Dar ea îi simte prezenţa. Aude respiraţie. Ţipă din nou, dar tăcerea e în continuare la fel de compactă, la fel de ameninţătoare. Senzaţia că mii de ace îi înţeapă pielea. Bate în pereţii de lemn cu forţe noi, dar spaţiul strâmt refuză să-i dea puterea de care are nevoie.

— Ce vrei? ţipă ea, dând repede din gene ca să-şi oprească

lacrimile. Dă-mi drumul, te rog, putem vorbi. Trebuie să-l iau pe Linus de la grădiniţă!

Trage cu coada ochiului în jos spre braţ. Sticla ceasului e spartă şi arătătoarele au rămas la exact ora trei. Matti trebuie că a sunat şi a încercat deja să dea de ea. Poate a început să se întrebe unde e, poate a început să caute şi o s-o găsească în orice moment în cutie, poate… poate că ea obişnuieşte des să întârzie la grădiniţă şi mai mult decât acum.

Nimeni nu o caută.

Fiindcă nimeni nu-i duce lipsa încă.

Nimeni nu ştie că a fost răpită.

Răpită. Sensul cuvântului o copleşeşte şi îi e greu să respire. Un sunet metalic din apropierea cutiei o face să tresară.

— Alo? strigă ea.

Printr-una dintre crăpăturile de jos din partea stângă intră ceva argintiu şi ascuţit. Seamănă cu vârful unei săbii. Lama de metal pătrunde încet în cutie. Ea încearcă să-şi mute coapsa din calea săbiei, dar e prea strâmt. Nu are unde să fugă. Vârful săbiei ajunge la coapsă şi împinge pielea, tare. Doare, chiar dacă nu e aşa de ascuţită cum pare.

— Au, ce faci? ţipă ea. Termină!

Lama săbiei continuă să apese coapsa până îi străpunge pielea şi iese o picătură de sânge. Mişcarea e de tatonare. De parcă cel de afară testează. Tuva ţipă din nou, dar abia îşi aude cuvintele. Apoi împunsătura se relaxează fără avertisment, iar lama este retrasă cam un centimetru.

Sunetul unui motor care porneşte. Lama săbiei începe să vibreze şi înaintează din nou. De data asta nu se opreşte nici când îi ajunge la os. Tuva urlă când îi taie muşchiul. Sabia continuă spre interior în ţesuturi, în timp ce ţipetele femeii acoperă sunetul motorului. Durerea e de nedescris. Vede explozii de culori în spatele ochilor închişi, simte că terminaţiile nervoase-i sunt în flăcări. Lumea dispare, există doar durere. Sabia ajunge la femur, iar vibraţiile lamei se propagă prin schelet şi toată fiinţa ei vibrează. Tuva vomită involuntar, pe ea şi pe sabia plină de sânge. Lama alunecă într-un final spre femur şi îi intră în os, apoi continuă prin muşchi şi iese pe partea cealaltă. Vârful săbiei e aproape obscen când este împins prin piele. Sângele începe imediat să curgă pulsând din noua tăietură. Sângele urmează rotunjimea piciorului şi se adună într-o băltoacă sub ea. Şi sabia nu se opreşte. Continuă prin coapsa ei, în drum spre celălalt picior. Ea tot nu se poate mişca.

— Termină, te rog, termină, imploră ea plângând. Trebuie să-l iau pe Linus de la grădiniţă. Am întârziat. E singur.

Când sabia străpunge celălalt picior, Tuva e pregătită pentru durere.

Dar pentru durerea asta nu e posibil să fii pregătit. Ea urlă din răsputeri şi îşi doreşte să fie inconştientă, nebună, orice, doar să nu mai simtă. Trec câteva secunde. O eternitate. Nu mai vede. Tăişul intră într-un final prin amândouă picioarele şi iese printr-o deschizătură din partea opusă a cutiei. Sabia încetează într-un final să vibreze.

Dar sunetul motorului continuă.

Ceva o înţeapă în spatele umărului şi o parte din Tuva, care e raţiunea ei, moare. Simte realmente cum o parte din creierul ei intră în colaps. Fiindcă evident că există crăpături chiar şi în spatele ei. Încearcă să se aplece ca să scape de sabia din umăr, dar mişcarea face coapsele să ardă şi mai tare. Şi Tuva nu mai este acolo. Este la maternitate şi luptă pentru fiul ei, e la cafenea unde a avut un noroc chior să-şi găsească de lucru, se giugiuleşte cu Daniel, e cu Martin şi el spune că o iubeşte. Aude sunetul de cartilaj şi ţesut care se rup cu scrâşnituri în spate şi se gândeşte că Linus obişnuieşte să-l strige pe Matti tată.

Pe urmă se uită în jos şi aproape vede cum pielea de sub claviculă este întinsă, înainte să crape şi înainte ca sabia să-i iasă prin partea din faţă. Ca într-un truc de magie. Ea e asistenta magicianului şi va primi aplauze imediat. Aşa a văzut la televizor. Sângele îi colorează maioul în roşu, în timp ce sabia continuă până la una dintre crăpăturile din pereţi. Mirosul de fier e covârşitor.

Ochii albaştri ai lui Linus în faţa ei.

Şi tu mă părăseşti, mamă?

Un scâncet îi iese din gâtlej când încearcă să vorbească. — Te rog. Am întârziat.

În exteriorul lăzii, cineva mută ceva. Una dintre crăpăturile din dreptul feţei ei se întunecă. O a treia sabie. Distanţa faţă de capul Tuvei este de doar vreo zece centimetri. Cele două săbii care au străpuns-o deja o ţin imobilizată.

— Nu mai vreau, şopteşte ea.

Sabia se mişcă încet, dar distanţa e mult prea scurtă. Vede vârful strălucind, până se apropie prea mult ca să se mai poată concentra.

Linus. Iartă-mă. Mama te iubeşte.

Tresare când vârful o atinge uşor între ochiul drept şi baza nasului, după care sabia continuă înăuntru şi-i înţeapă ochiul. Ceva umed îi curge pe obraz şi Tuva orbeşte pe partea dreaptă. Dar nu doare. Măcar nu mai doare.

De ce miroase a ars? Ultimul gând al Tuvei.

Pe urmă sabia îi pătrunde în creier.

MARTIE

Vincent lovi cu palma, cu toată puterea, în masa din faţa lui. Publicul îşi trase suflarea zgomotos. El se încruntă, făcu o pauză

dramatică şi se uită pe urmă spre spectatori în timp ce ridică mâna. De sub ea, se zărea o pungă de hârtie albă, spartă. Râsete nervoase se răspândiră în sală când el o mătură cu mâna, aruncând-o pe podea.

— Nici sub punga numărul cinci, spuse el.

Scena era întunecată, era aprins un singur reflector, care bătea pe el, pe masă şi pe femeia care stătea alături, în picioare. Lumina palidă sublinia gravitatea numărului final al spectacolului. Era o tăcere desăvârşită. Ultimul număr al show-ului nici măcar muzică nu avea. Era mai intens aşa. Pe masă fuseseră la început cinci pungi de hârtie întoarse cu susul în jos şi numerotate. Pe două dintre ele le strivise deja cu mâna.

— *Trei* rămase, spuse el uitându-se la femeie. Magdalena, nu te uita la cele *trei* pungi, fiindcă aşa îţi pot urmări direcţia privirii. Dar gândeşte-te sub ce pungă e cuiul cel mare. Doar tu ştii unde e. Publicul nu a văzut unde l-ai ascuns şi nici eu. *Trei.* Nu uita cât de ascuţit era cuiul când l-ai pipăit. Gândeşte-te la asta.

Femeia transpira abundent. Reflectorul emana căldură, dar şi ea era emoţionată, la fel ca restul publicului. Probabil chiar mai mult. Vincent o studie amănunţit.

— Nu ai reacţionat la „trei", deşi am spus asta de trei ori, zise el. Deci probabil că nu acolo e cuiul.

El lovi cu putere în punga numărul trei până să apuce publicul să reacţioneze. Câţiva din sală scoaseră ţipete de la pocnitură.

Două pungi rămase. El avea şanse cincizeci la sută să-şi provoace un mare rău. Nu înţelegea de ce mai ţinea acest număr. Toţi care-l făceau se răneau mai devreme sau mai târziu. Era inevitabil, dacă îl făceai de suficient de multe ori. Dar publicul nu avea voie să vadă că el chiar e neliniştit. O mare parte a trucului era să pară că deţii controlul mai mult decât îl deţineai de fapt.

— Numerele doi şi patru rămase, îi spuse el femeii. Vizualizează cuiul, toţi cei douăzeci de centimetri ai săi.

Ea închise ochii şi încuviinţă nefericită.

— Adu-ţi aminte cum lucea când l-ai aşezat cu vârful în sus. Sub una dintre aceste pungi. Cea pe care noi *nu* vrem ca eu s-o sparg.

— Dar nu ştiu dacă-mi aduc aminte corect, gemu ea.

El ridică dintr-o sprânceană. Atmosfera din teatru era atât de densă, încât o puteai tăia cu cuţitul. Două pungi. El ridică mâna deasupra uneia. Pe urmă mişcă mâna spre cealaltă. Una dintre pungi termina show-ul cu ovaţii puternice. Cealaltă, cu o bucată de corp găurită şi un drum cu ambulanţa la urgenţe.

— Deschide ochii, spuse el.

Femeia deschise ochii puţin şi se uită la pungi. El se uita la ea. Pe urmă ridică mâna ca să lovească una dintre pungi, dar observă cum ochii ei se măreau din cauza panicii, când palma lui cobora. El se

răzgândi rapid şi lovi, în loc, cealaltă pungă, puternic. Femeia ţipă chiar când palma lui lovi masa. El aşteptă câteva secunde, cu capul aplecat. Pe urmă dădu pe jos triumfător punga goală, spartă, şi o ridică pe cea rămasă. Cuiul de sub ea era drept, cu vârful în sus, ca o lance, şi strălucea mortal în lumina rece. Publicul izbucni în urale şi se ridică în picioare şi concomitent porni şi muzica. El semnă cuiul cu un marker permanent, îl puse în pungă şi i-l dădu femeii care fu ajutată să coboare de pe scenă, vizibil uşurată.

Vincent se duse la avanscenă, dând din braţe. Nu trebuia să se prefacă că e uşurat.

Aplauzele erau asurzitoare. Spectacolul de la Teatrul din Găvle se terminase. Făcu o plecăciune dramatică şi apoi îşi fixă privirea în sală. Când ieşi la rampă, luminile mişcătoare îl orbiră şi nu-şi putu vedea publicul, dar se comportă de parcă i-ar fi văzut. Şiretlicul era să nu te uiţi drept înainte şi să te faci că ai contact vizual cu cineva. El râdea în întuneric, unde ştia că se aflau acum în picioare 415 persoane care îl aplaudau pe Vincent Walder, Maestrul Mentalist.

— Mulţumesc că aţi venit, strigă el în uraganul de aplauze.

Volumul aplauzelor şi fluierăturilor crescu. Teatrul era plin până la refuz. Fusese o seară bună. O seară foarte bună, chiar. Ea nu venise. Ea, care reprezenta un moment de nelinişte. Serile în care ea nu venea erau o uşurare mai mare decât era el dispus să recunoască faţă de sine însuşi.

Făcu faţă tentaţiei de a pune mâna streaşină la ochi ca să vadă publicul în picioare, ovaţionând. Muncise din greu pentru asta, era clipa lui de desfătare. În acelaşi timp, adrenalina pură era singura care-l mai ţinea pe picioare. 415 locuri. 41 plus 5 fac 46, exact cât vârsta lui. Cel puţin încă vreo câteva săptămâni.

Termină.

Fusese cât pe ce cu blestematul ăla de cui astăzi. Şi ultimul număr dintr-un show de două ore. Îi curgea transpiraţia pe spate şi simţea că-i fierbe creierul.

Marele secret era, aşa cum spuneam, să nu poţi prevedea comportamentul publicului sau să faci să pară că ai putea să le citeşti gândurile. Iluzia era să facă totul să pară uşor, în timp ce creierul lui mergea la turaţie ridicată. Afişul din foaierul teatrului se lăuda cu el drept *The Master Mentalist,* dar îşi dorea să nu fi acceptat acea propunere de nume. Era prea… nesofisticat. Comun. Dar până la urmă bun să te ascunzi în spatele lui. Făcea să sune ca şi cum era un personaj inventat. Nu oricine s-ar fi întins pe spate în cabina actorilor, doar ca să respire preţ de zece minute. Şi acum, când spectacolul se terminase, era important să preia din nou controlul asupra propriilor gânduri, înainte să înceapă să meargă într-o direcţie a lor. Dură mai mult ca de obicei în această seară.

Control. Şapte litere în cuvânt. La fel de multe rânduri ştia că sunt la balcoane.

Termină.

Vincent ridică privirea în direcţia primului balcon, unde în primul act făcuse patru persoane să-şi uite numele. 23 de locuri pe fiecare rând de la balcon. 161 de locuri. Cineva de la balcon fluiera strident.

Respiră adânc, nu urma gândul.

161 de locuri. Pe 16.01 era şi prima dată în care jucase în acest turneu. 23 de locuri pe rând şi 7 rânduri, 2 plus 3 plus 7 fac 12, exact atâtea spectacole mai avea până se termina turneul.

Termină termină termină.

Se muşcă tare de limbă.

Vincent se înclină o ultimă dată. Pe urmă părăsi scena. Se opri în spatele cortinei de catifea care dădea spre un spaţiu lateral şi începu să numere încet, pentru sine. Unu. Dacă aplauzele continuau când ajungea la zece, va urca pe scenă pentru o ultimă apariţie la rampă. Doi. O umbră se desprinse din întunericul din spaţiul lateral. Era o femeie de vreo treizeci de ani. Trei. El împietri. Deci ea venise. Patru. Dar de data asta nu aşteptase să se termine spectacolul ca să vină în spatele scenei. Cinci. Cum reuşise să ajungă în spatele scenei? Nimeni nu avea voie acolo în timpul spectacolelor lui. Cel care o lăsase să intre va avea de-a face cu el. Îi rugase s-o ţină sub supraveghere. Dar ca s-o împiedice, nu s-o ajute. Şase. Acum, măcar putea să vadă cum arată. Păr negru prins în coadă. Pulover pe gât. Geacă neagră. Şapte. Ochi care se deschiseră încă o fracţiune de milimetru când ea îşi luă avânt ca să încerce să vorbească. El habar n-avea dacă şi cât de periculoasă e. Opt. Îi făcu semn să tacă şi arătă cu degetul mare spre scenă, ca ea să înţeleagă că nu terminase. Ar putea să iasă de pe scenă prin altă parte, după ieşirea la rampă. Nouă. Încearcă să nu te gândeşti la ea. Aer adânc în piept şi zâmbetul la înaintare. Zece. Alergă direct în lumina reflectoarelor, din nou.

— Mulţumesc, mulţumesc, sunteţi prea drăguţi! strigă el. Înţeleg că aţi prefera să rămâneţi aici, dar îmi e teamă că realitatea vă aşteaptă. E vremea să vă duceţi iar acolo. Şi dacă n-o să aveţi somn de la ce s-a întâmplat aici în această seară, ţineţi minte: A fost doar în glumă!

Făcu o pauză.

— Poate…

Publicul râdea zgomotos. Şi un pic nervos. El nu se abţinu să zâmbească. Asta funcţiona de fiecare dată. Vincent plecă în grabă de pe scenă, chiar dacă era ultimul lucru pe care voia să-l facă, înainte ca publicul să apuce să iasă de pe rânduri. Nu dădea bine niciodată ca artistul să se afle în continuare pe scenă când publicul începe să plece. Şi dacă aveau haine de luat de la garderobă, ca astăzi, mereu se ridicau mai devreme, într-o încercare naivă de a scăpa de coada

inevitabilă. Femeia era tot în spaţiul lateral din spatele scenei, când el ajunse acolo.

— E aici, spuse el încet în microfon. Să vină paza. Acum.

Era o încercare hazardată, dar cu puţin noroc tehnicienii de la sunet nu-i închiseseră microfonul, chiar dacă dăduseră sunetul mai mic. Majoritatea fanilor care se urcau pe scenă să-l întâlnească erau amabili, dar el nu voia surprize la spectacol. Mai ales nu o femeie care a urcat pe scenă imediat ce s-a terminat spectacolul. Nu era un comportament sănătos. El reuşise totuşi să evite să dea nas în nas cu ea. Până acum.

Era greu să gândească limpede. După show avea nevoie de timp să proceseze, să-i revină creierul la normal. Nu putea analiza situaţia pe cât de bine avea nevoie. Dar nu avea nici o altă soluţie decât să fie amabil, cât aştepta să apară paza. Şi să se ţină la distanţă.

Arătă cu degetul spre scara mică ce ducea spre camera verde, ca să-şi cumpere timp. Ea o luă înainte. Scara se dovedi a avea şapte trepte. Aoleu! Vincent făcu ultimul pas încă o dată, ca să termine cu un număr par. Femeia din faţa lui nu păru să observe ceva.

Vincent şi femeia intrară într-o cameră mobilată ca o sufragerie. De ce nu mai vine odată paznicul ăla? Pe măsuţa din faţa canapelei erau patru sticle de apă minerală Loka, nedeschise. Vincent îşi scoase sacoul şi-l aruncă pe canapea. Îndreptă o sticlă astfel încât toate etichetele să fie în aceeaşi direcţie. Femeia rămase cu jacheta pe ea. El îşi şterse faţa cu şerveţele umede, ca să-şi îndepărteze machiajul de scenă. Femeia strâmbă din nas aproape insesizabil. Bun. Tot ce putea face ca ea să nu mai vrea să rămână în acea cameră era în avantajul lui. Să sperăm că mirosea şi a transpiraţie.

— Auzi, nu vreau să fiu nepoliticos, spuse el, dar, de fapt, nimeni nu are voie aici, în spate.

Deschise o sticlă de apă şi turnă într-un pahar. Se uită bănuitor la bule.

— Nu poţi continua aşa, spuse el. Spaţiul scenei este *off limits* pentru toţi cei care nu fac parte din echipa de producţie şi…

Femeia îl întrerupse ca să se prezinte:

— Mina, spuse ea. Mina Dabiri. Sunt de la poliţie.

După care îndreptă rapid acea sticlă care se întorsese puţin atunci când el îşi luase apa, astfel încât toate etichetele să bată din nou în aceeaşi direcţie, după care îi întinse mâna. Vincent amuţi şi dădu mâna cu ea. Brusc, maestrul mentalist habar nu avea ce ar trebui să spună.

Mina se uită la bărbatul care stătea în faţa ei, de cealaltă parte a măsuţei maroniu-închis. Vincent Walder. Îl aşteptă să se schimbe de hainele de scenă, un costum albastru sobru, dar elegant, şi o cămaşă

neagră. Acum era îmbrăcat informai, în tricou alb şi jeanşi negri. Deşi era doar martie şi iama încă ţinea în ghearele ei oraşul Gävle, Vincent nu-şi puse nicio jachetă.

Spre mirarea ei, se surprinse gândind că-l găseşte atrăgător. Rar făcea asta. Şi cuvântul pe care s-a surprins gândindu-l a fost mai degrabă „stilat”. Avea un aer rezervat, o eleganţă de modă veche, chiar şi în jeanşi şi tricou. Când îl văzuse mai devreme în costum, fusese şi mai evident.

Mina şi-ar fi dorit să vorbească cu el într-un loc mai retras, dar Vincent insistase că trebuie să mănânce. E preferabil să nu schimbi niciodată un plan, dar ea trebui să-l lase să decidă. Până la urmă, ea fusese cea care venise la el. De aceea, acum era nevoită să discute o chestiune sensibilă a poliţiei la cârciuma Harrys, unul dintre puţinele locuri din Gävle unde bucătăria era deschisă după ora zece seara.

Vincent arăta după spectacol mai istovit decât sperase ea. Poate că mâncarea va ajuta. Avea nevoie de el cu mintea limpede. Atenţia ei era distrasă de gălăgia făcută de clienţii de la barul aflat puţin mai încolo. Vorbeau în dialectul de Scania şi aveau ecusoane atârnate de gât. Probabil fuseseră la vreo conferinţă într-un hotel din apropiere. I se păru că arată ca nişte şcolari, cu trupuri de adulţi, cu cheia atârnată la gât.

Mirosul de bere şi feromoni plini de speranţe plutea în aer şi o făcu mai degrabă să-şi dorească să-şi pună o mască de protecţie, dar îşi reprimă gândul şi se concentră din nou asupra lui Vincent. Nu exista nicio informaţie despre el în registrul poliţiei, aşa că trebuise să afle câte ceva în alte moduri. De pe Wikipedia şi alte căutări pe Google aflase că împlineşte 47 de ani peste o lună, că Walder nu era numele lui real şi că meseria lui era „mentalist”.

Conform paginii personale, un mentalist era cineva care folosea psihologia, influenţa şi trucuri secrete, pentru a crea iluzia că are, de exemplu, capacităţi de medium sau că ar putea citi gândurile. Părea de asemenea să fie versat în magia obişnuită, după interviurile pe care le găsise. Chiar dacă ea era aici pentru cunoştinţele lui despre cum funcţionează oamenii, o înţelegere şi pricepere a magiei nu era de lepădat, luând în considerare pozele pe care le avea în dosar. Nu găsise nicio informaţie despre ce făcuse el până atunci sau despre unde era născut. Conform Wikipedia, Vincent era activ profesional de cincisprezece ani, dar abia recent intrase în vizorul publicului, datorită unui serial de televiziune de la TV4.

Într-una dintre emisiuni, făcuse un experiment psihologic cu camera ascunsă. Vincent alesese la întâmplare un bărbat al cărui cotidian începuse să-l umple cu sugestii insesizabile şi comenzi hipnotice, fără ca omul să-şi dea seama că se întâmplă ceva. Într-un final, bărbatul se pusese într-o noapte să scrie cu un spray VINCENT WALDER, cu litere

de-o şchioapă, pe zidurile dintr-o zonă industrială. De o sută de ori. Îi luase mai multe ore.

Agenţii de pază de la faţa locului nu fuseseră avertizaţi. Când l-au prins pe bărbat şi l-au întrebat ce face, el a răspuns că nu ştie despre ce vorbesc. Habar nu avea ce făcuse în ultimele ore şi fusese sincer uimit când văzuse petele de vopsea de pe mâini şi haine.

Mina nu văzuse emisiunea, dar îşi aducea aminte că toţi vorbeau despre ea. Fusese ceva de groază. Mulţi au pus sub semnul întrebării aspectul etic al emisiunii. Vincent a explicat însă că e vorba, de fapt, despre fanatism, că a vrut să arate cum şi cele mai absurde idei pot prinde rădăcini în subconştientul nostru şi ne pot influenţa comportamentul, fără să înţelegem asta. Ideea cu peretele era evident un omagiu adus unui film Monty Python, iar când i s-a pus întrebarea legată de mesajul scris cu spray, el a spus că acesta fusese cel mai puţin deranjant lucru care-i putuse veni în minte. Mai mult, spusese el, un artist îşi semnează mereu operele. Acel citat devenise m*etne* pe Instagram şi rămăsese câteva luni până se stinsese cu totul.

Un miros de ulei prăjit şi carne la grătar ajunse la nările Minei chiar în secunda dinainte ca un chelner să pună un hamburger în faţa lui Vincent. Rolurile cu maioneză şi ketchup, neacoperite. Mina tresări. Oricine ar fi putut face orice cu acele boluri pe drumul de la bucătărie. Incredibil de neigienic. Scoase din reflex o sticlă nou-nouţă cu dezinfectant din buzunar, stropi puţin într-o palmă şi îşi frecă mâinile ca să intre în piele.

— Am nevoie de carbohidraţi după un spectacol, spuse mentalistul cerându-şi scuze. Altminteri nu pot gândi limpede.

Luă un cartof prăjit de pe farfurie, îl înmuie în maioneză şi-l băgă în gură. Mina îl studia cu atenţie. Dacă avea de gând să-l înmoaie a doua oară, probabil că va fi nevoită să-l elimine din acea parte a omenirii cu care ea voia să aibă de-a face. Dar din fericire el înmuie doar o tură. Exista speranţă.

— Şi chiar trebuie să-mi cer scuze pentru comportamentul meu de mai devreme, spuse el. Credeam că eşti altcineva. Am avut probleme cu cineva cam… prea entuziast… o admiratoare. Am crezut că eşti ea. N-am vrut să fiu nepoliticos.

Ea flutură din mână un „lasă”. Chelnerul puse o bere în faţa lui Vincent şi o Cola Zero în faţa Minei. Ea scoase un pai din buzunar, scoase hârtia protectoare şi-l puse în pahar. Vincent ridică dintr-o sprânceană, dar nu spuse nimic.

Ea aşteptă până ce chelnerul se îndepărtă suficient cât să nu-i audă şi începu să vorbească.

— Am primit un pont să vorbesc cu tine, spuse cu voce joasă. Din câte înţeleg, eşti foarte bun cunoscător al psihicului uman. Dar ştii o grămadă de lucruri şi despre magie. Iar noi avem nevoie de cineva

care se pricepe la amândouă.

El încuviinţă şi luă o înghiţitură de bere.

— Am făcut multe numere de magie când eram mai tânăr. Dar la douăzeci de ani mi-am dat seama că trucurile cu cărţi poate că nu erau cel mai bun pretext din lume pentru a agăţa. Aşa că m-am lăsat.

— A ajutat să te laşi? întrebă ea.

— Tu decizi. Pe prima mea soţie am întâlnit-o o lună mai târziu. De atunci, interesul a fost doar la nivel de hobby. Dar de ce vrea poliţia să ştie aşa ceva?

Înainte să apuce să răspundă, Vincent se uită la ceas.

— Vai, îmi cer mii de scuze, spuse el. Dar apropo de soţie. E fără un sfert. Trebuie să sun acasă. Vorbim mereu la ora asta. Durează doar un minut.

Ea începu să devină nerăbdătoare, voia să treacă la subiect. Deja trebuise să aştepte după el. Colegii obişnuiau să spună că e prea băgăreaţă, că avea nevoie să înveţe cum să-i facă pe ceilalţi să se simtă confortabil. Ea avea dubii în această privinţă. Era poliţistă de aproape zece ani şi nu auzise de vreo anchetă a cărei soluţionare depinsese de gradul ei de amabilitate. Dar, mă rog.

— Nicio problemă, spuse ea şi îşi schimbă discret poziţia pe scaunul tare.

Se uită în jos, în Cola ei, şi se izolă, fără să asculte la ce vorbea Vincent cu soţia lui. În schimb, vedea cu ochii minţii lada pe care o găsiseră cu aproape o săptămână în urmă. Lada care părea ornată cu simboluri ciudate din sclipici special pentru a apărea într-un show de magie în Las Vegas. Vedea cum o asistentă îmbrăcată în paiete, femeie evident, femeile sunt mereu preferate în numerele de magie, se băga în cutie şi cum un magician, bărbat evident, băga săbii lungi în crăpăturile din ladă, în timp ce publicul scotea „aaaah”-uri şi „ooooh”-uri. Căutase pe Google. *The sword box* se numeşte acest număr misogin de iluzionism, alternativ *Sword cabinet, Sword casket* sau *Sword basket.* Copilul alintat are aparent multe nume, în reprezentaţia originală nici măcar nu era o ladă, ci doar un mic coş. Cu un copil în el. Hidos. Aparent, acest număr de iluzionism era considerat clasic. Copii şi femei, în permanenţă victime.

Dar nu era la Harrys, în Gävle, într-o seară geroasă, aşteptându-l pe Vincent Walder, pentru că poliţiştii, colegii ei, găsiseră o ladă de magie construită neprofesionist. Era acolo din cauza cadavrului pe care-l găsiseră *înăuntrul* cutiei. Un cadavru pe care încă nu reuşiseră să-l identifice. Era acolo fiindcă se împotmoliseră. Urmaseră toate pistele cu metode tradiţionale, fără să ajungă undeva. Într-un final, ea şi şefa ei, Julia, ajunseseră la concluzia că metodele netradiţionale erau singurele rămase dacă voiau să meargă mai departe spre o

soluţionare.

Mina sorbi o înghiţitură mare din suc şi îşi fixă privirea pe bar, pe grupul de la conferinţă, pe orice ar fi putut să împiedice imaginile acelea să-i apară în minte. Chiar nu voia să îşi amintească iar de ele. Dar ele erau acolo, la fel de clare ca prima oară. Pe ea rar o afecta ceva, dar de data aceasta era ceva cu totul aparte. Pe două părţi ale lăzii erau înţepenite mânerele câtorva săbii. Pe celelalte părţi, vârfurile lor. Între ele, în cutie, atârnată de săbii, o femeie tânără, părând mai degrabă o marionetă perversă. Mina închise strâns ochii. Prea târziu. Mult prea târziu.

Ancheta nu ajunsese până la a descoperi cine era femeia şi nu exista niciun suspect. Cutia cu trupul fusese trimisă către Milda Hjort la IML, Institutul de Medicină Legală, dar Mina nu credea că vor găsi ceva. Ceva însemnat. Procedeul era cheia faptei, era convinsă de asta.

Deveni brusc conştientă că Vincent o privea. Se pare că terminase de vorbit cu soţia lui. Îşi drese glasul şi îşi alungă cu forţa imaginile din minte.

— Scuze pentru telefon, spuse el. Acum sunt al tău. Îmi dau seama din cum vorbeşti că nu eşti din oraş. Aş zice că lucrezi în Stockholm. Şi totuşi eşti aici, în Gavle. Într-o seară târzie de joi. Şi vrei să vorbim despre numere de magie şi psihicul uman parcă aşa spuneai, nu? Sunt foarte curios ce înseamnă asta.

Vincent se aplecă mai în faţă, ca să-şi arate interesul. Ea se hotărî să-l lase să aştepte. Avea nevoie să-l facă să se implice cu adevărat.

— Am văzut că ai făcut chestia cu semnătura la sfârşitul show-ului, spuse ea zâmbind pe cât de amabil cu putinţă. Aparent, un artist îşi semnează în continuare operele.

El păru surprins şi apoi râse scurt.

— Te referi la cui? Ştiu, e incredibil de clişeizat. Dar ce pot să spun? Publicul se aşteaptă să semnez, de când cu emisiunea de la televizor. Iar eu nu vreau să-l dezamăgesc. Totuşi, ei au plătit seara, cu timp şi cu bani.

Umerii lui Vincent erau mai coborâţi când era relaxat. Dacă a ţinut garda sus, acum renunţase. Pentru moment.

— Aveai dreptate adineauri, spuse ea. Nu aş fi aici dacă n-ar fi important. Avem un caz pe care nu-l înţeleg. Am reuşit până acum să-l ţinem departe de presă, dar e probabil doar o chestiune de timp până o să citeşti despre el.

Vincent tăie o bucată din hamburger. Mina se bucură nespus că el folosea furculiţă şi cuţit. Dacă ar fi luat hamburgerul unsuros cu mâna, s-ar fi ridicat şi-ar fi plecat.

— Scuze, spuse el fluturând cu o bucată de hamburger în furculiţă, dar ce legătură are asta cu mine?

În loc să răspundă, Mina luă un plic bej dintr-un dosar şi scoase

fotografiile din el. Răsfoi până găsi una care nu arăta trupul schilodit, ci doar lada în care fusese găsit, împreună cu săbiile. Puse poza deasupra şi fixă teancul cu o agrafă. Vincent chiar nu trebuia să vadă celelalte fotografii.

— Ştii ce e asta? întrebă ea arătând cu degetul la poză. Vincent se opri cu furculiţa la un centimetru de gura deschisă.

— *Sword casket,* spuse el. Numită uneori şi *Sword box*. Dar ce… cum… nu înţeleg.

Bucata de hamburger intră în gură.

— Nici eu. Sau, mai exact, avem un ucigaş pe care eu nu-l înţeleg. Dar mă gândesc că tu poate îl înţelegi. Ţinând cont de… Da, de ce ştii tu. Aşa că vreau să-ţi cer ajutorul. Hai să spunem aşa: lada nu era goală când am găsit-o. A durat să o desprindem dintre săbii.

Vincent se opri din mestecat şi păli vizibil.

— Nu am ajuns nicăieri cu victima, continuă Mina. Cred că singurul mod de a-l găsi pe cel care a făcut asta e să ştim cum funcţionează mintea lui sau a ei. Mi-aş dori să pot spune că trupurile mutilate sunt descoperiri neobişnuite, dar din păcate nu e aşa. Cel puţin nu atât de neobişnuite cum am vrea. Dar într-o ladă de magie? Asta e nou. Cui i-ar trece măcar prin minte aşa ceva? Şi *de ce?* Aici intri tu în peisaj. Ţi-am văzut show-ul. Tu ştii cum gândesc oamenii. Mai mult decât o face majoritatea. Aşa că ajută-mă să înţeleg cine e.

Vincent se dădu pe spate şi se încruntă.

— Dar voi aveţi psihologi criminalişti pentru aşa ceva, nu? Ce crezi că aş putea să ofer eu şi ei nu pot? Să fac profil de infractori nu e chiar la ordinea zilei pentru mine.

Băgă câţiva cartofi prăjiţi în maioneză înainte de a-i mânca.

— Cum spuneam, tu cunoşti şi psihicul, şi magia. Ceea ce nu e cazul pentru psihologul nostru criminalist. Şi în plus…

Ea se uită în jur înainte de a continua cu voce joasă. — în plus, ultimul profil făcut de psihologul nostru criminalist a fost „un bărbat grec de vârstă mijlocie din înalta societate”. Făptaşul s-a arătat a fi o tânără femeie suedeză care lucra într-un depozit…

Vincent apucă să-şi pună un şerveţel la gură ca să nu scuipe, de atâta râs, cartofii prăjiţi.

— Tot sună a aranjament ciudat, spuse el. Din câte ştiu eu, poliţia de obicei nu priveşte cu ochi buni amestecul civil. Iar eu n-am studii în domeniul profilurilor. Am învăţat multe despre cum funcţionează oamenii, dar eu îmi bazez concluziile doar pe psihologie primară, observaţii proprii şi probabilităţi statistice generale.

— Şi tu ce crezi că fac psihologii criminalişti?

— Dar eu sunt om de divertisment. Nimeni nu păţeşte nimic rău dacă fac ceva greşit într-un spectacol.

— În afară de tine însuţi, spuse ea. Tu te încrezi suficient de mult în

capacitatea ta de a-i citi pe alţii pentru a risca să-ţi intre un ditamai cuiul în mână.

El zâmbi vag.

— Ceea ce chiar n-ar trebui să fac, spuse el. Dar OK. Deşi nu înţeleg rolul meu în asta şi de ce veniţi la mine.

— Noi…

Mina ezită.

— Grupul nostru are o poziţie puţin neobişnuită în cadrul poliţiei. Noi ne situăm în afara organigramei obişnuite.

— De ce?

— Păi, şefa noastră, Julia, e fiica şefului poliţiei şi…

— Nepotism? întrebă Vincent ridicând amuzat o sprânceană. Ea se enervă şi observă că el a remarcat asta.

— Absolut deloc! Julia e extrem de competentă, un lider înnăscut şi nu m-ar mira să ajungă chiar ea şefa poliţiei, la cum se arată lucrurile. Dar şi ea e la fel de frustrată ca noi, toţi ceilalţi, din cauza organizării rigide şi greoaie. Şi e mai degrabă că, *deşi* e fiica şefului poliţiei, a reuşit să convingă conducerea să instituie un grup mai… independent, pe care-l conduce chiar ea şi în cadrul căruia e şi operativă.

— Cu cei mai buni dintre cei mai buni?

— Mda, spuse Mina sec. Ar însemna să exagerăm. *Beggars can't be choosers.*

— Un grup special fără competenţe speciale? spuse Vincent mirat.

Mina îl înţelegea, dar nu ştia cum ar putea să explice exact. Făcu o încercare.

— Toţi au aptitudinile lor. Dar oamenii sunt oameni şi există mii de motive ca o unitate de poliţie să împrumute de bună voie pe cineva în altă parte.

— Şi tu de ce eşti împrumutată în altă parte? întrebă Vincent cu un zâmbet slab în colţul gurii.

— De fapt nu ştiu. Ştiu care sunt resursele mele, ca poliţist. Sunt încăpăţânată, hotărâtă şi am curaj să am mintea deschisă, să gândesc şi altfel.

— Dar? spuse Vincent întinzându-se după încă un cartof prăjit.

— Dar, aparent, grupului în care am lucrat i-a fost greu cu mine. Habar n-am de ce. Eu n-am avut nicio problemă cu ei. Eu n-am nicio problemă cu grupurile. Grupurile au probleme cu mine.

Ea îşi drese glasul şi continuă.

— Oricum, şefa mea a aprobat să luăm în grup un consultant extern pentru acest caz. Poţi primi doar un onorariu modest. Dar participi la ceva care poate schimba totul.

— Spre deosebire de a sta pe scenă, vrei să spui, zise el şi împinse fotografiile înapoi spre ea. Probabil că ai confundat *The Maşter Mentalist* cu realitatea. Îmi pare rău că ai venit până aici de pomană.

Dar trebuie să înţelegi un lucru. Aşa cum spuneam, eu sunt om de divertisment. Eu distrez oamenii. „Maestrul Mentalist” e un personaj, nimic altceva. Ce fac eu pe scenă, asta… rămâne acolo. Nu e pe bune. Probabil pare că am capacităţi unice sau speciale, dar adevărul este că oricine poate învăţa asta. Vorbeai despre făcut profiluri psihologice. Mai mult, ale unor criminali. Nu ştiu nimic despre criminali. Încă o dată, există oameni care au meseria asta. Persoane care, oare cum spuneai? Care pot schimba totul.

El nu o privi în ochi. Asta ea nu luase în calcul. Nu crezuse că el va spune că nu are timp sau că are lucruri mai importante de făcut. Se pregătise să fie nevoită să-i mângâie egoul. Dar n-ar fi crezut că o va minţi.

— Înţeleg, spuse ea şi se ridică.

Era momentul pentru o nouă strategie.

— Atunci m-am înşelat. Tu eşti foarte convingător doar pe scenă. Îmi cer scuze. A fost o idee de moment. Mă duc să plătesc nota şi nu mai vorbim despre asta. Cred că am uitat-o pe tejgheaua barului, lângă cei din Scania.

— Helsingborg, spuse el obosit şi începu să meşterească din nou la hamburger. Sunt din Helsingborg. Au venit aici la conferinţa despre siguranţa electricităţii. Se vede pe sigla de pe ecusoanele lor. Şi nu i-aş deranja dacă aş fi în locul tău. Femeia înaltă, cea care stă cu spatele la noi, tocmai a început să discute cu un bărbat, prima conversaţie din seara asta în care nu trebuie să-şi îndoaie spatele ca să pară mai mică doar pentru ca el să aibă curaj să rămână cu ea. Păcat doar că el e căsătorit. Nu înţeleg cum bărbaţii cred că par single doar fiindcă-şi scot verigheta. De parcă nu s-ar vedea oricum de la distanţă de zeci de kilometri că sunt căsătoriţi. Mă rog. Cei doi nu prea vor să fie prinşi şi ea pare că are nevoie de asta.

Mina se strădui să nu i se vadă zâmbetul. Vincent nu părea conştient de ceea ce tocmai spusese.

— Şi nu e nevoie să plăteşti nota, încheie el. Am plătit eu deja.

— Câte trepte sunt de pe scenă până în *green room* la Teatrul din Gavle? întrebă ea rapid.

Vincent îşi ridică privirea şi păru năucit.

— Opt, spuse el. Dar de ce întrebi?

— Sunt şapte. Dacă nu faci un pas în plus ca să termini cu număr par.

Vincent rămase cu gura căscată. Femeia din faţa lui îi câştigase atenţia. Probabil nu era obişnuit ca alţii să-i observe ciudăţeniile. Ea se aşeză la loc şi zâmbi larg de data aceasta.

— Cum spuneam, zise împingând din nou fotografiile către el. Vreo idee?

— OK, bine, spuse Vincent. Ai câştigat. Pentru moment.

Poza de deasupra alunecase într-o parte şi dezvăluia o bucăţică din fotografia de sub ea. Ea nu fu suficient de rapidă pentru a-l împiedica pe Vincent să scoată poza.

— Oh, la naiba, spuse el strâmbându-se.

— Da. E o reacţie foarte corectă.

Vincent miji ochii la poză, vrând parcă să se obişnuiască gradual cu lucrurile oribile pe care le înfăţişa.

— Ce e aia? întrebă el, părând că indică cu degetul la un obiect dintr-o pungă de plastic amplasată lângă corp.

— Ceasul victimei. Cadranul s-a spart cu arătătoarele la ora trei şi pare să coincidă cu momentul morţii. Trei după-amiaza, aşadar.

— Nu, nu ceasul. Chestia *aia*.

El arătă cu degetul la liniile încrustate pe una dintre coapsele femeii, exact sub gaura pe unde intrase sabia. Două linii mai lungi care erau unite de trei linii mai scurte, distribuite la distanţă egală. Minei i se păruse că semăna cu o scară.

— Semnele de la tăieturi, spuse ea. Un cuţit sau ceva asemănător. Probabil pentru a teroriza victima. Un preambul, ceva care să anticipeze ce va urma.

— E foarte minuţios realizat şi total diferit faţă de cât de violent este găurit corpul în rest. Nu cred că e tortură. Cred că „scara” aceea e un simbol.

— Pentru ce?

— Păi, mai multe religii au scări, în Biblie există scara lui Iacob care duce sus în ceruri. Freud era de părere că scara are legătură cu actul sexual în sine. Nu mă întreba de ce. Dar cred că aici e ceva mai simplu.

Suci poza cu nouăzeci de grade şi arătă din nou cu degetul la scara scrijelită, care acum era la orizontală.

Mina realiză că nu se mai uită la o scară.

Se uita la cifra romană pentru trei.

Rămaseră amândoi tăcuţi momente bune. Murmurul scanienilor de la bar îi acoperea gândurile.

— Nu vreau de fapt să întreb, dar… spuse Vincent după o clipă.

Mina încuviinţă.

— Ştiu ce gândeşti, spuse ea. Dacă ăsta e un trei. Unde sunt atunci unu şi doi?

Lui Vincent îi era mereu greu să se orienteze dimineaţa. Acele secunde dintre somn şi vigilenţă, când singurul lucru pe care-l percepea era senzaţia de cearşaf pe piele, o rază de soare orbitoare, gustul fad rămas în gură de Ia somnifer. Niciun spaţiu, niciun loc, nicio înţelegere a timpului sau a locului din univers în care se afla. Un vacuum binecuvântat de câteva secunde, unde exista şi atât.

După care realitatea începea să-l înconjoare încet din toate părţile. Sunetul de porţelan care zăngănea. O pasăre care sfida iarna şi ciripea la hrănitoarea pentru păsări construită de Maria. Vocea fiului său, Aston, care se ridica şi cobora, trecând de la bucurie la furie la intervale de doar câteva secunde.

Vincent se ridică în fund şi dădu pătura la o parte. Puse picioarele pe podea. Piciorul stâng mai întâi. Îşi puse pantalonii şi cămaşa de ieri, o folosise doar seara şi oricum avea de gând s-o arunce la rufe murdare pe urmă. Ignoră nasturele de sus ca şi cum n-ar fi existat şi se încheie la ceilalţi şase. Aşa cum trebuia să fie. Nu înţelegea de ce toate cămăşile erau croite cu şapte nasturi. Designerii lor trebuie că sunt psihopaţi.

Când se duse la bucătărie, toţi erau la masă. Toţi în afară de Rebecka.

— Du-te şi spune-i adolescentei de fiică-ta că luăm micul dejun, spuse Maria fără să-l privească.

Vincent încercă să-şi amintească o vreme când cuvintele dintre ei nu erau pline de intenţii nespuse şi sensuri ascunse. Nu reuşi. Viaţa, cotidianul, certurile şi lipsa de încredere erodaseră încet şi discret ceea ce fusese odată. Era imposibil să fixeze cu exactitate momentul când se întâmplase asta.

Maria tăia bucăţi de măr pentru Aston, care amesteca de zor cu lingura în iaurt. Ceaiul verde din cana de lângă ea se răcise probabil de mult. Benjamin îşi curăţa încet şi minuţios cele două ouă, în timp ce făcea tot ce-i stătea în putinţă să pară în continuare somnoros. O farfurioară pentru coji şi una pentru ouă. Vincent se duse şi ciocăni la usa Rebeckăi.

— Rebecka? Vino să mănânci! strigă el la uşă.

Ştia deja care va fi răspunsul.

— Nu mi-e foame! se auzi vocea Rebeckăi de cealaltă parte.

— Trebuie să mănânci. Ieşi acum.

El se întoarse fără să aştepte răspuns. Când se aşeză la masa din bucătărie auzi uşa deschizându-se în spatele lui. Şi apoi trântindu-se. Benjamin se uită enervat în direcţia Rebeckăi, dar nu spuse nimic.

— Mamăăăă! ţipă Aston brusc. Bucăţile sunt prea mari! Ai tăiat bucăţi prea mari!

Aston împinse castronul spre Maria atât de impetuos, încât se prelinse pe masă nişte iaurt.

— Nu-i adevărat, scumpule, sunt la fel de mari ca de obicei. Vezi şi singur.

Maria ridică una din bucăţi cu vârfurile degetelor lipicioase de la iaurt. Părea enervată, dar Aston izbucni în râs. — Mamă, iaurtul nu se mănâncă cu degetele! spuse el. Durează o sută de ani!

— Sunt de fapt puţin cam mari, spuse Vincent şi se întinse după

castron. Luă un cuţit şi începu să taie mai mici bucăţile de măr lipicioase. Vincent se uită cu coada ochiului la soţia sa. Părea în continuare enervată când îşi lingea degetele. Cântărea, pro şi contra, dacă să spună ceva. Cu Maria, totul depindea dacă era receptivă acolo şi atunci. Dacă avea transmiţătorul sau receptorul cablate. Uneori, el nimerea corect. Alteori, nu.

— Alege-ţi luptele, îi spuse el într-un final. Ţi se răceşte ceaiul.

Primi o privire nimicitoare drept răspuns. Ghicise greşit.

— Vreau să taie mama, spuse Aston bătând cu palma în masă. Ea face bucăţile mai frumoase.

— Eşti destul de mare să-ţi tai mărul singur, îi spuse el lui Aston. Atunci iese cum îl vrei. Dacă tăiem noi, iese cum îl vrem *noi*.

— Dar e treaba voastră să faceţi micul dejun, spuse Aston.

— Ce plod eşti, pufni Rebecka către fratele ei mai mic.

Ea se aşeză la masă cu braţele încrucişate în mod ostentativ.

— Tu eşti! ţipă Aston, cu faţa vânătă de furie. *Tu* eşti plod!

— Eu am cincisprezece ani, am aproape dublul vârstei tale. Deci tu eşti plod.

— Nuuu!

Aston se ridică pe jumătate, dar Maria îi puse mâna pe umăr.

— Rebecka e de fapt mai mare decât tine, spuse ea. Dar asta nu înseamnă decât că-şi poate tăia bucăţile de măr singură. De fapt, ea poate face totul singură. Pe când tu eşti scutit.

Aston zâmbi larg când Maria i-a făcut cu ochiul. Vincent ştia că fiul său îşi adora mama şi nimic nu-l bucura mai mult pe Aston decât sentimentul că erau el şi Maria împotriva fraţilor mai mari.

— Şi apoi, cine mănâncă măr la micul dejun? zise Rebecka. E de-a dreptul bolnav.

Vincent se uită cu atenţie la măr. Nouăsprezece bucăţi, asta însemna treizeci şi opt de bucăţi de măr dacă le tăia pe toate în jumătăţi. Imparul devine par. O linişte îl cuprinse. Îi plăcea simbolistica. Că imparul avea de fapt şansa să devină uniform. Exista speranţă. Îşi iubea familia, dar îi era greu să facă faţă haosului pe care aceasta îl crea. Lui îi plăcea ordinea. Structura. Numerele pare.

— Uite aici, nărăvaşule.

Vincent împinse castronul spre Aston, care pentru un moment părea că se gândeşte bine dacă mai are ceva de spus despre bucăţile de măr. Dar nu părea foarte sigur ce însemnă nărăvaş, aşa că începu să mănânce, aruncându-i o privire îndărătnică tatălui său.

— Ia un sendviş, o imploră Maria pe Rebecka. Sau iaurt. Sau orice. Dar mănâncă ceva.

— La mama acasă nu trebuie să mănânc micul dejun, spuse Rebecka, în continuare cu braţele încrucişate. Ea nu mănâncă nimic până la ora douăsprezece. Post intermitent. E bine pentru corp să-şi

odihnească digestia, corpurile noastre nu sunt construite ca să primească mâncare tot timpul, mâncăm prea des. În epoca de piatră oamenii mâncau doar din când în când, treceau şi zile întregi fără să mănânce.

— Astea nu sunt cuvintele tale, sunt ale mamei tale. Şi acum noi nu mai trăim în epoca de piatră. Vincent, zi-i şi tu fiicei tale.

— De fapt are dreptate, spuse Vincent şi-şi turnă cafea. Corpurile noastre nu sunt adaptate la alimentaţia modernă şi studiile noi au arătat că…

Maria se ridică înverşunată şi îşi puse deoparte farfurioara cu o jumătate de sendviş cu avocado pe pâine de secară. Ca întotdeauna, cu acei fulgi de cocos ecologici pe deasupra. Preţul unui kilogram, la fel ca al aurului, dar au proprietăţi antiinflamatoare, ceea ce Maria considera a fi izvorul vieţii veşnice.

— Doamne, Dumnezeule, nu poţi şi tu să ajuţi măcar din când în când, spuse ea. E clar că Rebecka trebuie să mănânce! E o adolescentă în creştere, multe chestii trebuie să se dezvolte în corpul ei, fetelor e posibil să nu le mai vină ciclul dacă nu mănâncă…

— Ce dracu', întrerupse Benjamin. Trebuie să vorbiţi despre ciclu? *Mănânc* acum.

— Ai nouăsprezece ani, Benjamin, spuse Vincent. Doar nu mai eşti sensibil la fluidele corporale.

Benjamin se holbă la tatăl său. Pe urmă se ridică cu ultimul ou în mână şi se duse în camera lui, dând din cap.

— Tată, eşti al naibii de autist, constată Rebecka sec.

— Nu se vorbeşte aşa, Rebecka, spuse Vincent mustrător. Cred că se spune TSA mai nou.

Maria îi ignora în continuare, ţinând-o pe a ei.

— Şi nu trebuie să auzim tot timpul cum face mama ta, spuse ea. Rebecka, tu trebuie să înţelegi că în casa asta şi în familia asta, noi avem regulile *noastre* şi rutina *noastră.* Cum faceţi voi acasă la Ulrika nu are absolut nicio relevanţă în familia noastră.

— Sigur, mătuşă Maria.

Rebecka se ridică şi ea şi luă o felie din coşul cu pâine. O flutură ostentativ prin faţa Măriei, după care intră în camera ei şi trânti uşa după ea.

— Am terminat! Mulţumesc, mamă! Acum mă duc să hrănesc umbrelele.

Aston împinse repede scaunul de la masă şi alergă la acvariul din sufragerie.

— Umbridele, strigă Vincent după el. Sunt umbride americane.

— Ştiu, răspunde Aston în timp ce acoperea suprafaţa apei din acvariu cu hrană pentru peşti. Uau, ce umbre faceţi!

Pe urmă se întoarse la bucătărie, îşi luă Ipad-ul, care stătuse la

încărcat pe blatul din bucătărie, şi alergă în camera lui.

— Cinci minute, Aston! strigă Vincent după el. Pe urmă trebuie să ne îmbrăcăm şi să mergem la şcoală. Cinci minute!

Maria se sprijini de blatul de lângă chiuvetă şi încrucişă braţele, părea o copie inconştientă a Rebeckăi.

— Chestia aia cu „mătuşă Maria" o zice doar să mă enerveze.

Vincent se uită la soţia lui, mirat.

— Dar tu *eşti* mătuşa ei, spuse el. Voi sunteţi surori, tu şi mama ei. Cum te poţi enerva că a semnalat asta? Nu aşa e?

Nu putea înţelege de ce ea investea energie în a pune sub semnul întrebării evidenţa. Se întinse după o felie de pâine de secară şi începu să distribuie minuţios şi egal untul pe o parte a feliei. Fără denivelări, până la capete.

— Sigur că nu despre asta e vorba, continuă Maria. Tu chiar vorbeşti serios că nu pricepi? Doamne sfinte, cu ce robot m-am măritat? zice aşa doar să mă scoată din sărite.

El se încruntă. Chiar voia să înţeleagă. Dar logica din reacţia Măriei era de neînţeles. Faptele certe erau fapte certe. Reacţiile emoţionale la ele erau altceva. Dar faptul în sine nu putea fi trecut cu vederea.

— Apropo, pe cine ai invitat la cină alaltăieri? întrebă ea pe un cu totul alt ton. Pe Ulrika?

Vincent îşi ridică privirea mirat. Tocmai luase o îmbucătură din sendviş şi trebui să mestece tot înainte de a răspunde. De zece ori. Era cât pe ce să fie unsprezece, dar se abţinu în ultima secundă.

— De ce-aş lua cina cu fosta mea soţie? spuse el.

— Am văzut suma de la restaurant în *mobile banking*. Şi atunci am verificat chitanţa, era în portmoneul tău. Ai invitat pe cineva la cină în gavle. A înnoptat pe urmă la hotel? V-aţi tras-o?

Vocea Măriei trecuse în falset. Vincent înjură în sinea lui. Ar fi trebuit să ştie că se va întâmpla asta. Era un dans pe care-l dansaseră de multe ori până acum. Gelozia nefondată a Măriei putea lovi oricând – şi o făcea tot mai des în ultima vreme. Era unul din multele lucruri care dizolvau încet aşa-numita lor căsnicie.

— Era cineva de la poliţie care m-a căutat, spuse el. Voia să discutăm despre un caz la care lucrează, o omucidere.

— Ha! spuse Maria şi scoase un râset înalt, forţat. *Cineva* de la poliţie? Şi taman o poliţistă, ce noroc… Dragă Vincent, tu cât de proastă mă crezi? Nu poţi găsi ceva mai bun decât *cineva* de la poliţie? Care vrea să vorbească cu *tine* despre un caz? De ce te-ar căuta pe tine cineva de la poliţie în legătură cu o crimă?

— Fiindcă asta are…

Maria îl întrerupse ridicând o mână.

— Poţi să recunoşti ce s-a întâmplat de fapt mai târziu, acum trebuie să-l duci pe Aston la şcoală.

— Dar…

Se opri din vorbit când văzu că Maria era deja în drum spre camera lui Aston.

— Aston! strigă ea. Grăbeşte-te! Lasă tableta aia! Plecaţi în cinci secunde.

Pe urmă se îndreptă spre dormitor.

Vincent se uită la sendvişul său. Poliţista. Mina. Ea rămăsese în gândurile lui de când se văzuseră. O parte din el spera ca ea să dea un semn din nou. Dinţii formaseră pe marginile muşcăturii un mic zid de unt. Luă cuţitul special, nivelă untul şi mai luă o muşcătură, mare cât o şesime din sendviş. Şase părţi, era bine. Deşi acum mai rămăseseră cinci. Mai puţin bine.

În orele în care discutaseră, Mina avusese o capacitate aproape sinistră să privească drept prin el. El încercase ca întotdeauna să joace rolul Artistului Versat. Era o mască bine exersată, o protecţie bună atunci când întâlnea jurnalişti sau alţi oameni curioşi. De cele mai multe ori, ei erau mulţumiţi cu asta. Era exact persoana pe care credeau că o vor întâlni şi de aceea nu mai puneau şi alte întrebări. Dar ea îl văzuse numărând treptele scării. Ea observase şi aranjase la loc etichetele sticlelor la garderoba actorilor. Şi-l păcălise să-i analizeze pe clienţii de la bar.

Era probabil mai mult decât înţeleseseră vreodată despre el Maria sau Ulrika şi trăise şi cu una, şi cu cealaltă.

Mâncă restul sendvişului, timp în care numără fiecare parte din el. Partea a treia o mâncă mult mai repede.

Mina trebuie să fie o poliţistă foarte bună. Dar nu numai despre atenţia ei era vorba, chiar dacă era şi flatant, şi îngrijorător că ea vedea atât de uşor lucruri pe care el credea că le ascunde bine. Era vorba şi despre faptul că el o înţelesese pe ea. Ceea ce nu era la ordinea zilei, Maria ar trebui să se aşeze mai întâi la coadă ca să fie pe lista aia. Să citeşti şi să controlezi oamenii pe scenă era un lucru. În acel mediu el controla toţi parametrii. Dar în viaţa reală, oamenii erau în continuare un mister. Uneori se simţea ca la şcoală, ca într-o zi în care se predaseră instrumentele pentru flexibilitate socială, iar el se nimerise să fie bolnav chiar atunci. De aceea juca rolul Artistului Versat cât de des posibil. Artistul ştia cum să facă cu alţii. Despre el însuşi habar nu avea.

— Aston! strigă el.

Fiul ieşi din camera sa cu o privire uşor confuză, cu Ipad-ul în mână. Părea că uitase că merge la şcoală.

— Hai, plecăm acum. Pune-ţi geaca şi încalţă-te.

Vincent îşi puse pe el un hanorac croşetat, verde-deschis, în timp ce Aston îi dădea mamei sale, care venise în grabă pe hol cu rucsacul lui în mână, o îmbrăţişare şi primea în schimb un pupic.

Dar Mina nu fusese un mister. Cel puţin nu la fel de mare ca alţi oameni. El îi văzuse ritualurile. Cum îşi îndrepta mereu părul de pe faţă cu mâna dreaptă. Cum evita să accelereze pe alte suprafeţe decât pe cele unde era absolut necesar. Şi zărise un cub Rubik în buzunarul jachetei ei. Şi nu oricare, ci un *speedcube.* Care se manevrează rapid şi care se poate unge.

Aşa că, da, ar fi interesant s-o întâlnească din nou. În acelaşi timp, spera ca ea să *nu* dea niciun semn. Nu avea foarte tare chef să fie băgat în ceva care în mod garantat i-ar fi dat coşmaruri. Lumea lui era suficient de fragilă aşa cum era. Nu avea nevoie s-o populeze şi cu trupuri schilodite.

Jeturile duşului erau ca întotdeauna atât de fierbinţi, că aproape descojeau pielea. Trupul Minei reacţiona arzând într-o nuanţă de roşu-furios, dar o făcea să se simtă curată şi neatinsă. Apa fierbinte îi dădea senzaţia că omoară toate microorganismele. Ea se transforma într-un canafas neted, fără impurităţi, fără mizerie. Era minunat.

Sub duş, se simţea puternică. În zilele în care era liberă, putea să stea acolo ore întregi, până când pielea era ca o stafidă stacojie. Dar astăzi nu avu stare mai mult de zece minute. Gândurile refuzau să se liniştească.

Vincent Walder. Mina nu ştia în continuare dacă are nevoie de cunoştinţele lui, dacă era mai bun decât psihologul lor criminalist. Era o hazardare, ceva neobişnuit pentru felul ei de a fi, şi nu era sigură dacă n-ar fi doar o cheltuială inutilă de timp şi resurse ale poliţiei. Plus, eventual, declararea ei ca idioată din partea celorlalţi din grup. Dar ce era făcut era făcut şi timpul avea să dovedească dacă el va fi de vreun folos. Vincent era în plus o nucă de spart, pentru că înţelesese că acel Vincent pe care-l întâlnise nu era el pe de-a-ntregul. Era mai mult acolo, în spatele aparenţelor. Un lucru era cert: nu avea nevoie de atitudinea lui arogantă. El îi observase paiul pentru suc. Întrebarea era ce altceva mai observase. Pe de altă parte, el nu spusese nimic de fapt, ea nu putea presupune că ştie cum gândeşte el. Dar dacă el începea s-o compătimească sau să arate compasiune, exact ca toţi ceilalţi, atunci nu-i voia ajutorul. În cazul ăsta, să-şi găsească Julia pe cineva mai potrivit.

Mina închise robinetul, ieşi cu grijă din cadă şi se şterse meticulos cu un prosop curat. Prosopul era spălat la nouăzeci de grade, şi cu detergent, şi cu înălbitor, şi mirosea la fel de curat ca pielea ei. Dar ea ştia că sentimentul de curat era provizoriu. Dacă rămânea în apartament, sentimentul se menţinea până la douăzeci şi patru de ore, dar imediat ce păşea peste pragul uşii, aerul de afară o învelea în pătura lui murdară.

Îşi luă pe ea hainele pe care le pregătise înainte de-a intra la duş.

Chiloţi, sutien sport alb, tricou alb, jeanşi şi ciorapi negri. Chiloţii erau noi-nouţi, cei pe care-i avusese pe ea îi aruncase deja. Nu era o idee bună nici măcar să încerce să spele chiloţii, niciun înălbitor din lume n-ar putea s-o facă să se simtă *fresh* purtând o pereche de chiloţi folosiţi. Dar găsise un loc de unde putea să cumpere seturi mari de chiloţi din bumbac, simpli, cu doar zece coroane setul, considerând asta drept o cheltuială necesară şi accesibilă.

Se trezise devreme şi avea o oră întreagă la dispoziţie până să trebuiască să pornească spre serviciu. Îi chiorăiau maţele. Trase un sertar din bucătărie şi se uită la cutia cu mănuşi de unică folosinţă care era acolo. Ştia că nu are nevoie de ele. Nimeni nu s-a îmbolnăvit mortal că a pus mâna pe un ambalaj de iaurt. Ea *ştia* asta. Dar numai gândul de a deschide frigiderul fără absolut nicio protecţie între ea şi alimente o făcea să i se pună un nod în gât.

Cu un oftat, Mina luă o pereche de mănuşi, şi le trase pe mâini, cu grijă, ca să nu se taie. Colegii poliţişti obişnuiau să râdă de ceea ce ei considerau a fi nebuniile ei. Dar când au luat cu toţii norovirusul, de Crăciun, ea a fost singura care a scăpat neinfectată. Atunci n-a mai râs nimeni.

Deschise frigiderul, scană rapid posibilităţile şi se hotărî pentru brânza de vaci cu vanilie. Inspectă ambalajul să vadă dacă era intact capacul şi-l deschise cu grijă. După ce îl puse pe masă, scoase o linguriţă curată, o spălă, luă de pe blatul de lângă chiuvetă o sticlă de dezinfectant pentru mâini şi pompă o picătură pe linguriţa pe care o frecă minuţios pe fiecare milimetru. Vedea cum dezinfectantul omoară tot. Bacterii. Virusuri. Particule scârboase care şi-ar putea găsi calea în corpul ei.

Nu trebuie. E curată. Ai spălat-o adineauri.

Probabil. Dar cum să *ştie* ea că a înlăturat toate bacteriile, dacă nu dezinfecta? Totuşi, urma să o bage în gură. Gândul o făcu să apuce iar dezinfectantul pentru mâini.

Lasă sticla. Eşti maniacă. Lingura. E. Curată. Dă. Drumul.

Dar nu putu. Simţi lacrimile în acelaşi timp în care deschise vârful mic din plastic şi pompă încă o picătură. Nu voia. Dar trebuia. Frecă din nou lingura cu gelul cu alcool, de parcă încerca s-o găurească.

După ce se aşeză la masa din bucătărie se uită îndelung la recipientul din plastic plin cu brânză de vaci, încercă să nu se gândească la toţi oamenii care manevraseră ambalajul, care fuseseră în contact cu conţinutul, cu recipientul de plastic, încerca să nu se gândească la miliardele de agenţi patogeni care mişunaseră pe mâinile acelor oameni şi încerca să se convingă pe ea însăşi că fabrica fusese la fel de grijulie ca şi ea cu igiena. Chiar dacă se îndoia de asta. Dar ceva trebuia să mănânce. Gata, ajungea acum.

Se strâmbă scârbită după ce băgă lingura în brânză şi o duse la

gură. După câteva îmbucături, gustul de gel dispăru totuşi şi simţi bine gustul de brânză de vaci. Se simţi puternică după ce mâncă tot. Fiecare masă, fiecare îmbucătură era o victorie. După ce aruncă ambalajul şi mănuşile de plastic, puse de cafea. Aici merse mai bine. De ce, asta nu ştia. Dar pulverizã cu spirt cana de cafea înainte de-a o folosi.

Mai avea o jumătate de oră până trebuia să plece. Apucă să facă o tură de curăţenie. Nu era manie, era doar minte sănătoasă. Nu mai făcuse curăţenie de ieri. Din dulapul de sub blatul chiuvetei scoase o găleată zdravănă plină cu detergenţi şi accesorii. Era tot acolo. Soluţie de spălat geamuri, săpun lichid, sodă caustică, detergent universal, detergent pentru bucătărie, detergent de vase, şi mai mult gel dezinfectant cu alcool, soluţie de WE, bureţi de sârmă, lavete, şervete din microfibre, perii, alte feluri de bureţi… Articolele de curăţenie precum cârpele şi periile le folosea evident doar o dată, pe urmă le arunca. Dar şi pentru acestea găsise un loc de unde cumpăra baxuri la preţ de angro. Avea un depozit de cutii de carton cu lucruri noi în cămăruţa care de fapt era cameră de lucru, dar care funcţiona ca debara.

După ce termină de făcut curăţenie se simţi caldă şi transpirată. Se mirosi la sub braţ şi îşi dori imediat să nu fi făcut asta. Cu zece minute înainte de a trebui să plece. Julia o rugase să-l prezinte pe Vincent celorlalţi din grup cât mai repede posibil. Se gândea să-i mai lase o zi la dispoziţie. Dar el trebuia să se hotărască rapid dacă se alătură sau nu. Ea spera ca el să vrea s-o ajute. Să-i ajute. Mentalistul îi trezise curiozitatea, cu toată asprimea lui cu tot. Se uită la ceas. Mai era suficient timp pentru un duş rapid. Se schimbă în haine noi.

— Pot să aleg ce vreau? întrebă Steffo Tdrnqvist arătând cu degetul la obiectele din faţa lui.

Vincent încuviinţă. Clipea repede de la reflectoarele puternice din studioul ştirilor de dimineaţă de la TV4. Ar trebui să fie obişnuit cu ele de-acum, nici vorbă să fie prima oară când era acolo. Dar ele reuşeau mereu să-i intre direct în ochi.

Se sprijini de spătarul canapelei şi se prefăcu relaxat. Încerca să uite pozele pe care poliţista aceea, Mina, i le arătase cu o săptămână în urmă. Nu mai luaseră legătura de atunci. Poate că ea deja renunţase la el. El chiar făcuse totul pentru a o lămuri cât de nepotrivit era să-i ajute. Era o responsabilitate mult prea mare. În acelaşi timp, nu se putea abţine să se întrebe ce metodă folosea ea ca să rezolve cubul.

Concentrare, Vincent.

Avea nevoie să fie aici. În prezent. Totuşi, era o transmisiune în direct.

— Ce vrei tu, spuse el, atâta vreme cât alegi fără să te gândeşti prea

mult. Important e să *simţi* că e OK.

Steffo se uită la obiectele de pe masă. Acolo erau cheile de la maşină ale lui Jenny Strdmstedt, o chiflă pe care Vincent o luase de pe masa cu micul dejun pregătit pentru invitaţii emisiunii, telefonul mobil al lui Steffo şi un portmoneu de piele, cu o poză cu Che Guevara pe el. Ultimul obiect îl pusese chiar Vincent acolo.

— Îl iau pe acesta, zise Steffo şi luă portmoneul. Simt că… Din oarecare motiv mă face să simt bucurie.

— Portmoneul, aşadar, spuse Vincent. Ai zice că ai acţionat din proprie voinţă?

— Absolut, răspunse Steffo râzând. Aş fi putut lua orice.

— Chifla aceea, de exemplu, arată super bine, interveni Jenny, clipind la cameră, spre telespectatori.

— Orice, evident, spuse Vincent cu un zâmbet strâmb şi arătă spre un bileţel de pe masă.

I-l dăduse lui Steffo înainte de-a începe experimentul. Steffo despături bileţelul şi se uită. Pe urmă se încruntă şi-şi drese glasul. Apucă moţul lavalierei cu mâna, încât acesta trosni când captă sunetul.

— Citeşte cu voce tare, zise Jenny.

Dar Steffo îi dădu ei bileţelul. Jenny citi mesajul cu cea mai bună dicţie a ei de realizator tv.

— *Felul în care acţionez va fi condiţionat întotdeauna de două lucruri: propriile preferinţe şi valori plus influenţa altora. Acestea, combinate, vor duce la faptul că eu, cu o precizie de 90%, o să aleg portmoneul, chiar dacă nu ştiu de ce.*

Jenny trase cu coada ochiului la Steffo, care părea extrem de deranjat. Vincent luă o înghiţitură de apă. Jenny se întoarse spre cameră, în spatele căreia un cameraman bulversat dădea din cap.

— Pentru voi, cei care tocmai aţi deschis televizorul, îl avem aşadar aici, la *Nyhetsmorgon,* pe Vincent Walder, din nou, ca să ne povestească – sau poate mai mult să ne deruteze – despre creierul nostru.

Vincent se văzu într-un monitor de lângă cameră. Sub el luceau cifre roşii care numărau invers. Arătau 04:14. Mai avea puţin peste patru minute să explice cum procedase ca să facă ce tocmai făcuse. 414. A patra, prima şi a patra literă din alfabet formau DAD. Tată, în engleză. Ca tată, poate că n-ar fi trebuit să-l ia pe Aston cu el la emisiune, dar băieţelului de opt ani părea să-i priască printre baghetele şi sucul de portocale din camera de protocol. Spera că nu vor întârzia prea mult la şcoală.

— Dar… Deci tu vrei să spui că acţiunile noastre pot fi condiţionate de ceva ce nu cunoaştem?, întrebă Steffo. Cum să nu-mi cunosc propriile preferinţe şi valori?

Tonul lui era la limita revoltei. Vincent trăi o secundă de confuzie, după care gândurile i se întoarseră în studio. — Nu ştii neapărat *toate* valorile tale, explică el. De exemplu, se pot întâmpla lucruri traumatice în copilărie, care fac pe urmă ca oamenii, în mod inevitabil, să acţioneze într-un anumit fel ca adulţi. Ei nu ştiu dacă acţionează după un tipar, dar de fapt acesta e complet previzibil, dacă sunt cunoscute circumstanţele.

— Dar ce simplu e de fapt, interveni Jenny. Cad de pe bicicletă, deci o să urăsc mereu bicicletele, nu?

— Mda, să sperăm, chicoti Steffo, dacă luăm în calcul cât de des te loveşti tu de mobilierul de aici din studio. Şi cum era cât pe ce să dai foc la studio.

Jenny îi aruncă o privire rece. Steffo se referea, evident, la momentul acela când ea voise să călească în ulei nişte pufuleţi cu aromă de caşcaval, în emisiune, şi aceştia luaseră foc. Clipul devenise viral în toată lumea.

— Dar dacă cineva dă peste tine cu un Audi albastru, multă vreme vei avea atacuri de panică atunci când o să vezi maşini albastre, spuse Vincent. Sigur că nu trebuie să fie aşa de dramatic, e suficient să fie implicate sentimente puternice.

Un minut rămas. Trebuia să se grăbească.

Concentrare.

— Ca atunci când am fost la *Let's Dance,* zise Steffo. Doamne, ce frumos a fost. Acelea au fost sentimente puternice. Mai ales numărul final. Mi-l amintesc de parcă ar fi fost ieri.

— Nu din nou, zise Jenny dându-şi ochii peste cap.

Vincent realiză că l-a adus pe Steffo acolo unde voia. — Acum începem să ne apropiem de miezul problemei, zise el. Sentimente pozitive puternice, care sunt asociate cu detalii din amintirea experienţei tale. Detalii care pot trezi în continuare sentimentele de bucurie şi de aceea te fac să fii atras de ele. Steffo, îţi aduci aminte cu ce erai îmbrăcat la acel număr de dans?

— Bineînţeles, un tricou alb cu…

Steffo amuţi şi făcu ochii mari.

— Glumeşti.

— Ce anume? zise Jenny. Ce se întâmplă?

Ceasul de sub monitor arăta 00:10. Zece secunde rămase până la reclamă. Vincent încadrase totul perfect.

— Un tricou alb imprimat cu Che Guevara, zise Steffo ridicând portmoneul, astfel încât camera, ca un ultim cadru, să poată da zoom pe sigla cu rebelul cubanez.

— Dar aşa uşor e? întrebă Jenny bulversată.

Vincent zâmbi.

— Uneori.

Transmisiunea fu întreruptă de reclame, o secundă după ce el făcuse ochii mari la cameră. Să zică cine ce-o vrea, dar la televiziune se pricepea în orice caz.

— Vă mulţumesc, spuse el cu un zâmbet şi continuă, cu mâna pe braţul lui Steffo, poţi păstra portmoneul.

Îi lăsă pe prezentatori râzând. Spera doar ca Aston să fi lăsat măcar o jumătate de baghetă şi pentru ceilalţi invitaţi din emisiune. În drum spre camera de protocol, luă mobilul, care fusese pe silenţios în timpul emisiunii, şi-i dădu drumul. O notificare strălucea pe ecran. Trei apeluri nepreluate. Toate de la Mina.

Ea coborî pe scara îngustă şi ieşi pe un culoar scurt. Pe unul dintre pereţi erau oglinzi cu măsuţe mici de machiaj în faţa lor. Culoarul dădea într-o cameră mai mare în care tronau două canapele în jurul unei mese cu fructe şi castroane cu bomboane. Un frigider cu uşi de sticlă era plin până la refuz cu sticle cu apă minerală.

— Parcă ziceai data trecută că spaţiul din spatele scenei e *offlimits,* spuse ea.

— Pentru oamenii pe care nu-i cunosc, da, spuse Vincent. Oamenii legii sunt altceva.

Mina se uită prin cameră.

— E plăcut aici. Eu credeam că la cabinele actorilor e mult mai ponosit, mă aşteptam la mâzgăliturі pe pereţi şi să miroasă a bere răsuflată.

Adevărul era că mai întâi se gândise să refuze când Vincent îi propusese să se vadă la cabina actorilor de la Rival din Stockholm, unde avea un spectacol. Avea la ea şi mănuşi din plastic, şi protecţie pentru scaun, pregătite să fie scoase în orice moment.

— Există şi cabine din acelea, spuse el. Dar m-am gândit că asta o să-ţi placă mai mult. Aceasta de la Rival este printre cele mai frumoase din oraş. Şi fiindcă în principiu suntem *sub* scenă, nu există nicio şansă ca cineva să audă din greşeală ce vorbim.

Avea dreptate. Cabina actorilor părea proaspăt renovată şi foarte curată. Ea oftă uşurată şi se aşeză pe o canapea. Arcurile scoaseră la iveală că ea era printre primii care se aşezaseră pe acea canapea. Nicio *groupie* nu se giugiulise încă cu toboşarul formaţiei acolo. Nu avea nevoie de protecţie de scaun.

— Ce bine că ai avut timp să ne vedem, spuse ea. Te-ai hotărât dacă ne ajuţi? Vreau să te prezint celorlalţi din grup cât mai repede posibil, aş prefera chiar mâine. Mă gândeam că ai putea să povesteşti despre tăieturile de pe corp, pe care le consideri a fi un sistem de numerotare.

Vincent se uită uimit la ea.

— Dar asta aţi descoperit şi voi, nu?

— Noi am… căutat alte lucruri. Înainte de toate, am încercat să

identificăm victima, ca o cale de a găsi făptaşul. Dar aşa cum ţi-am spus deja în Gävle, nu ajungem nicăieri cu asta. Că victima ar fi avut vreo urmă de… simbol pe ea, asta e un pic science-fiction pentru noi.

Vincent oftă. O schimbare i se întrezări pe chip. Ca şi cum s-ar fi închis.

— Am spus că probabil nu am competenţele potrivite, zise el. Science-fiction. Hm. Sigur ai dreptate. Atunci nu aveţi nevoie de mine. Bomboane?

El împinse spre ea unul dintre castroane. Ea observă că toate bomboanele erau învelite în hârtie. Chiar dacă mâinile neigienice ale unor străini cotrobăiseră prin castron, bomboana în sine era în continuare protejată. Se întreba dacă Vincent îi oferise acel fel de bomboană intenţionat. Dacă el deja o analizase atât de bine. Dacă îi cunoştea maniile. Dacă el era ca majoritatea, putea număra minutele până să vină prima înţepătură. Oamenii păreau că nu se pot abţine. Mina spera ca el să nu fie ca majoritatea. În acelaşi timp, ar fi trezit în ea un sentiment profund neplăcut dacă un străin ar putea s-o citească întocmai ca pe o carte deschisă.

Pe fundul castronului era o caramea Dumle. Bomboana ei favorită. Dar era mult prea departe. Mâna ei ar trebui să atingă mult prea multe bomboane pe care mulţi înaintea ei ar fi putut să pună mâna. Se uită cu poftă la Dumle. Pe urmă dădu din cap, refuzând invitaţia.

— Eu nu cred că te înşeli în privinţa inciziilor, spuse ea. De aceea vreau să te întâlneşti cu ceilalţi. Pentru că eu cred că ai dreptate. Poate că ar fi trebuit să fi văzut şi singuri cifrele. Dar n-am făcut-o. Avem nevoie de tine.

El se uită la ea fără să spună nimic. Ea auzea murmurul publicului care începuse să umple sala de spectacole de deasupra lor. Peste douăzeci de minute cortina se va ridica. Atunci Vincent avea să farmece şi să şocheze opt sute de persoane, în calitate de *The Maşter Mentalist*. El avea să le manipuleze gândurile şi să le controleze comportamentul, părând că deţine controlul total. Era greu de crezut că bărbatul care stătea în faţa ei era una şi aceeaşi persoană. Acolo, pe canapea, el părea aproape emoţionat.

— Încerc să te ajut cu plăcere, dacă pot, spuse el într-un final. Dar eu nu funcţionez foarte bine în grupuri. Doar ca să ştii.

Corect, cine făcea asta? Un grup de lucru era doar un număr de oameni străini care cred că te cunosc doar fiindcă lucraţi în acelaşi loc. Mina nu înţelesese niciodată de ce oamenii se încăpăţânau să povestească ce făcuseră în weekend sau câţi dinţi le ieşiseră copiilor lor. De parcă ar fi interesat pe cineva.

— Întâlnirea e la nouă mâine-dimineaţă la Palatul Poliţiei, spuse ea şi se ridică. Te iau de la intrarea principală. Acum te las publicului tău. Pare nerăbdător.

Vincent trase cu coada ochiului în sus spre acoperiş, cu o expresie amuzată. Se văzu pe el că Maestrul Mentalist se întorsese.

— O să-i disciplinez eu, spuse el. Apropo. Poftim.

Luă ceva de pe frigider şi-i întinse.

O pungă cu caramele Dumle. Nedeschisă.

— Ne vedem mâine, spuse el.

Palatul poliţiei se afla în Kungsholmen, pe Polhemsgatan, şi era evidenţiat clar la intrare, cu panouri mari. Aerul era umed şi rece, iar cerul era cenuşiu, de parcă ameninţa cu precipitaţii. Zăpadă umedă care se va transforma în ploaie înainte de-a ajunge la sol. Martie nu era luna favorită a lui Vincent. În timp ce îşi cuprinsese corpul cu braţele ca să-şi ţină de cald, studia oamenii care intrau şi ieşeau din clădire. Era dezamăgit de fiecare dată când cineva nu era Mina. Fluturii din stomac refuzau să stea locului. De fapt, nu ştia cât de binevenit era în acel grup al poliţiei. Sau dacă pur şi simplu era binevenit. Riscul de a fi exclus înainte de a fi inclus făcea fluturii să danseze aproape un fel de dans al războiului în părţile de jos ale corpului.

Într-un final, Mina apăru printre uşile de sticlă. Astăzi cu un pulover pe gât roşu. Nu se putu abţine să observe cât de bine o prindea acea culoare. Dramatic, totuşi reţinut într-un fel. Fără îndoială, înţelegea că o parte din ce simţea putea fi pus pe seama faptului că roşul declanşa în mod automat o secreţie de adrenalină în el, la fel cum o făcea în om de sute de mii de ani. Pentru că sângele e roşu. Chipurile furioase sunt roşii. Iar mai multă adrenalină în corp făcea să fie mai simplu să poţi fugi în asemenea situaţii.

— Tocmai începusem să mă întreb unde ai dispărut, spuse ea. De ce stai aici? Ai de gând să fugi?

— Printre altele.

Ea îi aruncă o privire amuzată, ceea ce, după cum putu să observe şi singur, îi cauză în corp cantităţi generoase atât de cortizol, hormonul stresului, cât şi de dopamină, „substanţa stare-de-bine”. Concomitent, spori şi secreţia de serotonină, prin urmare creierul începu să tureze la maximum şi chiar să-i ridice concentraţia de testosteron cu patruzeci la sută. Era un cocktail de hormoni care, atunci când era resimţit de două persoane în acelaşi timp, se numea chimie. Dacă oamenii măcar ar şti care e denumirea corectă… Niciun cercetător nu ştia de ce se întâmplă asta, dar toţi erau de acord că exista. El se întreba dacă şi ea simte la fel. Pentru că adevărul era că fuga nu fusese niciodată o alternativă. Mina era o persoană mult prea interesantă pentru asta.

— Ai stat, şi-ai vorbit, în faţa unor necunoscuţi de mii de ori, spuse ea. Aici e exact acelaşi lucru. Vino.

Vincent se uită curios în jur când Mina îl conduse pe culoarele

Palatului Poliţiei. Arăta aproximativ aşa cum se aşteptase. Ca la stat. Spaţii mici de birou, cu o mulţime de hârtii şi dosare unele peste altele, şi genul acela de spaţiu mare, deschis, cu mai multe compartimente de lucru despărţite de panouri, şi căni cu *Poliţia* pe ele, plasate din loc în loc pe mese.

Când ajunseră la o uşă mare de sticlă cu draperie pe dinăuntru, ea se opri. Ezită.

— Ce zici? Eşti gata să intri în cuşca leilor?

Exact ca o prelegere. Niciun motiv de nelinişte. Dacă va avea emoţii, va da vina pe pulovărul Minei. Şi pe producţia ridicată de cortizol.

Dintr-odată, Vincent văzu că şi ea are emoţii. Bănuia că din cauză că ea încă nu era sută la sută sigură de rolul pe care-l va juca el, sau de contribuţia pe care ar putea-o avea, şi de aceea nu era sigură cum va împărtăşi asta colegilor săi. O nelinişte foarte plauzibilă. Dar nu era necesar să aibă emoţii amândoi. Căută cuvintele care s-o liniştească.

— Ai dreptate că e acelaşi lucru cu a vorbi în faţa oricărui grup, spuse el. De fapt, e vorba doar despre dinamica grupului. Grupurile consacrate reacţionează întotdeauna când un element nou e introdus în grup. Freud a fost unul dintre cei care şi-a dedicat mult timp pentru a studia termenul de grup. El a consacrat ceea ce el numea sufletul grupului, un fel de conştiinţă colectivă. Teoria e că un grup are tendinţa de a reacţiona altfel decât ar face-o membrii săi, individual.

Mina se holbă la el.

— Şi de ce-mi spui asta? întrebă ea.

— Păi, chiar eu folosesc multă psihologie de grup când îmi fac show-urile, spuse el. Un public numeros reacţionează altfel decât un singur spectator şi ăsta e un factor pe care-l pot folosi pentru a duce publicul acolo unde vreau. În cea mai mare parte, mă sprijin pe teoria câmpurilor a lui Kurt Lewin. Se bazează pe trei variabile-cheie. Energia, adică ceea ce cauzează acţiunile şi le motivează. Tensiunea, adică diferenţa dintre obiectivele unei persoane şi starea sa actuală. Şi nevoia fizică, sau psihologică, ce trezeşte tensiunea interioară.

Mina se holbă în continuare la el şi dădu din cap. Dar el observă că ea nu mai părea să aibă emoţii. Să devieze atenţia către altceva era cartea cea mai simplă pe care o putea juca. Dar funcţiona cel mai adesea. Mai mult, funcţiona în ambele direcţii, aşa observase. Nervozitatea proprie dispăruse şi ea. Nu pe de-a întregul, dar suficient.

— Ce posturi deţin cei din grup?

— Nu e relevant, spuse Mina sec. Organigrama poliţiei e complicată şi mi-ar lua mult timp să ţi-o explic, iar un scop în sine al acestui grup e că ignoră ierarhiile convenţionale. Julia decide, asta e tot ce trebuie să ştii.

Deschise uşa şi intrară. Trei perechi de ochi se întoarseră spre ei. Ar

fi trebuit să fie patru, dar una dintre persoanele din încăpere dormea.

— Bună tuturor. El e Vincent Walder. Ştiu că Julia v-a spus că Vincent va fi consultant şi va lucra cu noi pe anumite părţi din anchetă.

Tăcere compactă. Un sforăit uşor de la bărbatul care dormea. Vincent notă ca pe ceva ciudat să dormi în mijlocul unei şedinţe la serviciu şi trecu în revistă, prin minte, posibile explicaţii. Ar fi zis că bărbatul ori suferă de narcolepsie, ori tocmai a devenit tată. Cea de-a doua părea mai verosimilă. O pată de vomă pe umăr îi dădu punctul de reper final.

— Bună, spuse Vincent tatonând terenul.

Observă cu coada ochiului că Mina se mişca neliniştită de pe un picior pe celălalt. El unul se simţea foarte calm acum. Era într-un mediu de lucru. Acesta era domeniul său. Trebuia doar să găsească cheia pentru fiecare dintre cei care stăteau la masă şi în acelaşi timp să-şi definească locul în dinamica grupului. Atunci era totul rezolvat.

— Mă numesc Vincent, aşa cum a menţionat Mina. Şi sunt mentalist. Ceea ce înseamnă că am făcut un job din a afla cum se pot manipula psihicul şi comportamentul oamenilor. Ceea ce se poate face, evident, doar dacă ai un control relativ bun asupra comportamentului uman. Totuşi nu sunt psiholog sau terapeut, ci îmi folosesc cunoştinţele în principal ca om de divertisment.

Un bărbat cam prea bronzat, cu şuviţe discrete în păr, pufni. Arăta bine, dar în felul acela care făcea aluzie la o anumită disperare de a nu îmbătrâni. Combinată cu o părere mult prea bună despre sine. Un fapt confirmat şi de o cămaşă deschisă la un nasture în plus. Erupţii roşii pe partea vizibilă a pieptului dezvăluiau o epilare recentă, cu ceară. Vincent ghici totuşi că bărbatului îi era relativ uşor să-şi confirme părerea prea bună despre sine, sprijinit fiind de… un număr mare de femei. Avea siguranţa de sine a cuiva care nu are nevoie să ceară permisiunea pentru a obţine ceea ce vrea. Şi nişte *pectoralis major bine* dezvoltaţi ajutau cu siguranţă. Muşchiul mare al pieptului. De fapt era puţin amuzantă chestia asta. Că ambele sexe sunt atrase de pieptul mare al sexului opus. Dar din cu totul alte motive. Un piept generos la femei semnalează o capacitate bună de a hrăni progeniturile. Pieptul bine dezvoltat la bărbaţi semnalează putere şi capacitate de a apăra. Asta, bineînţeles, dacă nu e vorba despre aşa-numitele ţâţe-chipsuri. Astea sunt cu totul altceva.

— Scuze, spuse Mina şi-i întrerupse gândurile. N-am prezentat pe toată lumea.

Ea arătă cu mâna şi începu cu bărbatul plin de el.

— El e Ruben Hbbk. Pe urmă îl avem pe Christer Bengtsson, *grand old man-ul* nostru.

— Aşa bătrân nu sunt, mormăi Christer.

Vincent ascunse un zâmbet. Pentru Christer, paharul era după toate aparenţele pe jumătate gol. Nu ştia ce dezamăgiri formaseră concepţia asupra vieţii pe care o avea bătrânul poliţist, dar bănuia că fusese o profeţie care se îndeplinise. Niciun inel pe deget. Probabil locuia singur. O măsură considerabilă a taliei şi o respiraţie chinuită indicau mâncare nesănătoasă şi puţină mişcare. Niciun animal de companie acasă, care să aibă nevoie să fie scos la plimbare, cu alte cuvinte. Negreală de tuş pe degete. Citea în continuare ziare pe hârtie în loc de ediţiile digitale. Vincent putea să pună pariu pe bani că acasă la Christer exista în continuare un telefon neutilizabil, cu disc.

— Şi poate cineva să-l trezească pe Peder?

Mina spuse asta fără nicio conotaţie negativă în glas. Peder era aparent un coleg iubit, ceea ce însemna şi că probabil era o persoană simpatică. Altminteri, ei n-ar tolera ca el să doarmă la şedinţe, oricâţi copii ar fi avut acasă.

— Peder! Trezeşte-te!

Ruben îl zgâlţâi fără blândeţe pe Peder, care se ridică buimac în scaun.

— Ce? Cine?

— Uite, zise Mina punându-i în faţă un Red Bull.

Primi în schimb o privire recunoscătoare.

— Şi el e Peder Jensen.

Mina nu putu să ascundă un zâmbet când arătă cu degetul la el.

— Nu sunt danez, chiar dacă aşa pare, spuse Peder cu o voce uimitor de vioaie. Tata e, dar eu am crescut în Bromma.

Peder Jensen emana amabilitate şi deschidere, fapt care confirma analiza lui Vincent. Dar cel mai mult emana oboseală.

— Lui Peder şi soţiei lui li s-au născut tripleţi acum trei luni, zise Mina.

Vincent scoase un fluierat. Tripleţi. Şi te mai miri că omul dormea la serviciu.

— Şi mai sunt şi eu, spuse femeia care stătea în capătul scurt al mesei. Julia Hammarsten. Sunt responsabilă de acest mic grup pestriţ, în calitate de şef al anchetei, dar am şi un rol activ în munca de teren. Aceştia suntem toţi. Nu ţinem la titluri aici.

Julia gesticulă spre colegii ei.

— Venim din diferite unităţi din cadrul poliţiei şi acest grup e un fel de experiment, n-o să-ţi ascund asta. Aşa cum Mina probabil ţi-a povestit, tatăl meu e şeful Poliţiei din Stockholm şi a aprobat formarea acestui grup ca un mod de a veni în întâmpinarea nevoii de mai multă flexibilitate între diferitele unităţi. Acestea fiind spuse, sunt multe aflate în joc, dacă noi nu suntem performanţi. Posibilităţile pe care le implică acest grup pot dispărea rapid. Aş zice chiar că experimentul se apropie curând de sfârşit dacă nu mergem mai departe cu această

anchetă.

Ultima parte o spuse cu un ton resemnat şi îşi coborî privirea în podea. Un limbaj corporal bine studiat arăta ziduri înalte în jurul a ce era lăuntric, privat. Exista şi o aură de tristeţe în jurul întregii ei fiinţe. Ceva o apăsa, ceva ce-i ocupa gândurile în marea parte a timpului. El era destul de sigur că e ceva intim, care n-avea legătură cu acest experiment de grup. Majoritatea oamenilor nu se gândesc la partea de sus a feţei atunci când încearcă să-şi controleze mimica, de aceea e mereu cel mai simplu să găseşti expresia unor sentimente autentice pe frunte, în mişcarea sprâncenelor şi chiar a pleoapelor. Dar Julia îşi controla faţa pe de-a întregul, ceea ce făcea dificil pentru el să găsească ceva mai mult decât un sentiment vag că Julia nu dădea nimănui drumul în viaţa ei.

Realiză că se lăsase tăcerea şi că ceilalţi păreau să aştepte ca el să zică ceva. Îşi drese glasul.

— Bănuiesc că aici intru eu în peisaj, spuse el. Din câte-am înţeles, cunoştinţele mele speciale pot fi de ajutor pentru acest caz. Am fost nesigur la început, dar Mina şi cu mine am făcut, împreună, anumite… observaţii.

El schimbă o privire cu Mina, care încuviinţă.

— Înainte de-a merge mai departe propun să facem o pauză foarte scurtă, spuse Julia. Vreau ca toată lumea să fie în priză. Peder, poţi să bei încă un Red Bull.

Încheieturile lui Christer trosniră tare când se ridică în picioare. Ruben începu să boxeze în gol pe coridor, ceva ce părea foarte ridicol, iar Peder înhăţă doza de Red Bull prescrisă, pe care o deschise cu un fâs sonor. Teoria de teren a lui Kurt Lewin se adeverea surprinzător de bine. Dorinţa lui Vincent de a avea atenţia Minei creă o încordare care îi dădea lui motivaţia acţiunii. Adevărul era că voia ca ea să-l placă.

Scurta pauză se terminase, iar ei se aşezară la locurile lor. Ruben bătea nerăbdător cu degetele în masă. Nu era cine ştie ce impresionat de ultima grozăvie a Juliei. Un consultant extern care nici măcar nu avea o titulatură clară. Ridicol. Mai mult, acum acel *mentalist* va face un fel de dribling la comun cu Mina, scoasă la tablă. De parcă el ar fi unul de-ai lor.

Conducerea avea dreptate. Poate că era foarte bine să se închidă acest experiment obligatoriu, ţinând cont că ei deja se coborâseră până la hocus-pocus. Dar aşa funcţionează când lucrezi cu femei. Care e următorul lucru care se va întâmpla? Julia şi Mina vor aduce aici un medium? Vreo Saida blestemată, să dea în tarot şi să le spună cine e criminalul? Penibil.

— Te-am văzut la televizor, îi zise Peder vesel lui Vincent. A fost impresionant ce ai făcut atunci.

— Şi eu am auzit de tine, zise Christer, dar pe un ton mult mai sumbru. Nu mi-o lua în nume de rău, dar tu nu eşti magician? Şi noi nu avem un psiholog criminalist al nostru?

— Mentalist, îl corectă Vincent. Iar în ceea ce-l priveşte pe psiholog, parcă era ceva cu greci, nu?

Julia tuşi, iar Peder începu să râdă.

— Da, Doamne Dumnezeule, la faza aia Jan a luat-o rău pe arătură… spuse el dând din cap.

— Vreau să subliniez faptul că nu sunt magician, întrerupse Vincent, chiar dacă lucrez cu iluzii. Bineînţeles, deţin în continuare anumite competenţe, ţinând cont că m-am ocupat cu magie obişnuită în tinereţea mea. Dar astăzi pot cel mult să măsluiesc un joc de cărţi. Sunt interesat mai mult de ceea ce se întâmplă în capul oamenilor.

— Vincent nu se pricepe numai la comportamentul uman, spuse Mina privindu-şi colegii. El e bun şi la observarea unor tipare.

Îşi încrucişă braţele la piept, părând pregătită să iasă la luptă pentru acel Vincent şi abilităţile lui. Dintr-un motiv sau altul, chestia asta îl irita pe Ruben. Mina îl provoca dincolo de limita raţiunii în mai multe feluri. Era ceva la nonşalanţa cu care părea complet imună la şarmul căruia celelalte femei îi cădeau victime. Nu mai întâlnise niciodată aşa ceva. Super puterea lui era să atragă femei. Toate femeile îl iubeau, indiferent de vârstă, înfăţişare, trecut, apartenenţă politică sau cultură. Nu exista o femeie în viaţa lui Ruben pe care să nu fi reuşit s-o farmece. În afară de Mina. Nu e vorba că ea nu-l plăcea. Doar că era… indiferentă. Ceea ce în lumea lui era mult mai rău.

La început, încercase să o seducă. S-o facă să se îndrăgostească de el, cu toate şiretlicurile pe care le avea la îndemână. Nu că ar fi fost câtuşi de puţin atras de ea, nu era nici pe departe genul lui, ci doar ca să vadă dacă poate. Asta era forţa motrice primară a lui Ruben. Vânătoarea. Pescuitul. Sexul în sine ajungea, de cele mai multe ori, să fie de-a dreptul neinteresant, el se plictisea repede şi trecea mai departe, la următoarea pradă. Dacă ar fi fost să aleagă, ar fi preferat să se culce cu blondine superbe. Dar dacă prindea prada, ducea întotdeauna la îndeplinire procesul.

Era o chestiune de onoare. Nu-i înţelegea pe pescarii care prindeau peşte doar ca mai apoi să-i dea drumul înapoi în mare. Nu aşa a gândit natura vânătoarea.

Dar Mina fusese până acum complet imună la toate trucurile lui.

Astăzi îl enervă din cale-afară. Chiar acum, ea stătea în faţă, la *whiteboard,* scria şi prindea nişte poze cu magneţi. Avea jeanşi bleumarin, pulover roşu pe gât, pe sub care nu se vedea nici cea mai mică urmă de sutien, părul pieptănat pe spate într-o coadă din care nici măcar un fir de păr nu se desprinsese şi, ca de obicei, faţa era curată, fără machiaj. Singurul lucru care nu era perfect la Mina erau

mâinile, roşii şi aspre, sigur de la atâta spălat cu litri de dezinfectant pe care-l ţinea mereu pe birou. Ruben se gândea la ce avea ea sub acea coajă curată şi ordonată. El era un maestru în a ghici lenjeria intimă a femeilor. Vedea clar ce gen era. Set de mătase scump, de culoarea perlei, de la La Perla? Sexy ieftin, pe roşu şi dantelă, de la Victoria's Secret, sau de vampă, ori cu tanga negri sau din ăia decupaţi la spate, comandaţi online de pe vreun site pornografic?

Oftă. Mina avea cu siguranţă chiloţi practici, din bumbac.

— Când i-am prezentat lui Vincent materialul, a făcut anumite observaţii, spuse ea. Amănunte pe care noi le-am omis.

Mina tăcu şi se întoarse spre Vincent, care făcu un pas în faţă.

— Judecând după poze, spuse el, aş zice că inciziile care s-au găsit pe victimă nu sunt deloc aşa de întâmplătoare cum s-ar putea crede. Bănuiesc că intenţia a fost să reprezinte cifre romane. Cifra trei, mai exact.

— Cifre? spuse Christer uimit.

Ruben pufni. Mina se întoarse spre el.

— Ruben? Tu ce crezi?

Ton rece ca gheaţa şi sprâncene ridicate. Ale dracu' fiţe de superioritate. Ruben se făcu că nu înţelege la ce se referă.

— Despre ce?

Tonul era o idee mai agresiv decât se gândise. Julia se uită cu reproş la el. Peder se aplecă în faţă, interesat, iar Christer mormăi ceva imperceptibil, în timp ce îşi scărpina pielea capului, care i se zărea printre firele răzleţe de păr alb.

— Despre ceea ce tocmai a indicat Vincent, că tăieturile sunt intenţionate, poate chiar reprezintă o cifră? Care este opinia ta profesională în această chestiune?

El gesticulă cu mâinile. Asta era o porcărie de cinci stele. Oftă.

— Pare exagerat, spuse el. Dacă auzim sunet de copite, ghicim că sunt cai. Nu zebre. Am mai văzut până acum ucigaşi care au avut aşa un *feeling* şi au cioplit un pic mai mult. Nu e nimic nou.

Vincent se aplecă în faţă şi îşi uni vârfurile degetelor. Ruben se întreba dacă e posibil să arăţi mai mulţumit de tine. Îl mânca tot corpul de la enervare. Mina chiar cumpăra chestia asta? Femeile astea. Nu le înţelegea.

— Tocmai asta e, zise Mina. Orice altceva e făcut cu mare precizie. Cineva s-a deranjat să construiască o copie a ceva ce un magician poate folosi. Şi a înscenat în mod conştient un număr clasic de magie – mai puţin finalul fericit. Vorbim de timp. Planificare. Răbdare. Pare cineva care „a avut aşa un *feeling* şi a cioplit un pic mai mult"? Ruben ridică din umeri.

— Daa, nuu, poate nu…

— Mie nu mi se pare că arată neglijent, spuse Julia, apoi se ridică şi

se duse la tablă.

La Perla, albi, gândi Ruben. Dar în cazul acesta nu era bănuială. Ştia cum îi arată lenjeria şi ce era sub ea de la croaziera poliţiei de acum cinci ani, unde se servise bufet tradiţional de Crăciun. Julia se îmbătase muci şi şi-o trăsese cu el ca un animal, în cabina lui. Asta era înainte ca ea să-l întâlnească pe insipidul ăla de bărba-su, pe Torkel. Acolo era garantat în vigoare doar poziţia misionarului. În croazieră, ea fusese pe stop, drept care cabina arăta ca o măcelărie când se trezise în dimineaţa următoare şi ea plecase deja. Da, da. La petreceri se întâmplau din astea. Că Julia era şefa lui ar fi putut fi motiv de îngrijorare. Dar ei nu aduseseră niciodată în discuţie ce se întâmplase. Iar Torkel nu era în mod definitiv o ameninţare. Nu pentru că pe Ruben nu-l interesa Julia câtuşi de puţin, totuşi. Era întotdeauna un sentiment frumos să ştii că ai fost acolo.

Mina se dădu la o parte pentru a-i face loc Juliei la tablă. Julia atinse din greşeală cotul Minei, iar Ruben văzu cum Mina tresări de parcă se curentase.

— Inciziile sunt perfect simetrice, spuse Julia. Par în mod clar intenţionate. În schimb, nu sunt neapărat o cifră. Nu există niciun context.

Julia se întoarse către Peder şi Christer. Peder părea iar obosit şi începuse să dea din cap.

— Ce ştim despre locul în care a fost găsită? întrebă Julia.

Tăcere. Ruben aruncă un creion care ateriză pe masă, exact în faţa lui Peder, care tresări.

— Ce? zise Peder şi se uită buimac în jur.

— Locul în care a fost găsit cadavrul, spuse Mina, repetând întrebarea Juliei. Ce ştim despre el? Tehnicienii ce zic?

Peder se scutură ca un câine ud, ca să se învioreze, şi se întinse după hârtiile care se aflau pe masă, în dreptul lui.

— A fost găsită la intrare, în faţă la Grbna Lund. Dar e foarte probabil să fie un loc secundar al crimei. Prea puţin sânge ca să fi fost ucisă acolo. Cutia a fost transportată şi amplasată acolo.

— Martori? întrebă Vincent.

— Nimeni nu locuieşte chiar acolo. Dar am verificat cu cei care lucrează la Muzeul Abba şi la restaurantul de lângă. Nimeni nici n-a văzut, nici n-a auzit nimic.

— Şi nu ştiţi cine e victima?

Christer dădu din cap abătut. Asta nu trebuia neapărat să însemne ceva. Christer făcea totul cu o mină mohorâtă.

— Încă nu, spuse el. Tocmai verificăm lista cu femei date dispărute, care par să corespundă din punct de vedere al vârstei, dar până acum niciuna nu s-a potrivit cu semnalmentele. Dar există un risc ca ea să nu fi fost dată dispărută. Şi acolo e problema. Dacă nimeni n-o dă

dispărută, va fi în continuare aproape imposibil s-o identificăm. Femeie blondă, cam la treizeci de ani. Sunt câteva din astea…

— Oricum, căutăm în continuare, după părerea mea, spuse Julia fără să-şi ascundă ironia. Nu foloseşte la nimic să renunţăm la speranţa identificării, doar fiindcă ea nu are un neg distinctiv pe bărbie.

Christer dădu din umeri resemnat, dar aprobând, iar Julia se întoarse către grup. Se mişcă în direcţia Minei, iar Ruben observă că aceasta se dădu repede la o parte, ca Julia să n-o atingă din nou. Se întreba cum funcţiona de fapt când Mina şi-o trăgea cu cineva. Oare era una din alea care fac singure toată treaba, ca să fie scutite de implicarea altcuiva? Cu o chestie mică, cu baterii, sterilă? Sau îl obliga pe tip să se spele mai întâi cu sodă caustică? Poate că-l punea să-şi ia pe el o salopetă din aia foşnitoare, din cap până-n picioare, din aia de spital, cu o uşiţă mică în faţă, doar cât să-şi scoată penisul… Ruben chicoti sonor la acest gând şi se alese cu o privire dură din partea Juliei. El îşi revizui imediat mimica, dar nu putu să alunge imaginea de pe retină, imaginea cu Mina încălecată de un bărbat în salopetă de plastic. Fără un motiv anume, bărbatul în salopetă căpătă chipul lui Vincent.

— Christer, tu încerci în continuare să afli identitatea victimei. Peder, tu treci prin materialul tehnicienilor, cu lupa, cel mai mic detaliu poate fi important, da, doar ştii.

Julia se adresă către Vincent, explicându-i:

— Peder este virtuozul nostru în ale analizei. Poate să treacă prin liste într-un timp mult mai scurt decât săptămâni întregi cât ne-ar lua nouă, muritorilor de rând, să le îngurgităm. Şi asta fără să piardă vreun detaliu.

Peder roşi uşor, dar păru că se bucură de compliment.

Julia continuă:

— Ruben…

El o întrerupse pe Julia.

— Eu iau cutia, spuse el.

— Exact. Vezi ce poţi să găseşti despre producător, material, construcţie, orice ne poate duce la cel care a construit-o sau care a cumpărat-o. Verifică şi de unde vin săbiile alea. Şi nu te mai holba.

Ruben îşi mişcă privirea în sus şi zâmbi poznaş când o privi pe Julia în ochi. La Perla.

— Mina, tu vorbeşti cu medicul legist şi vezi ce poţi să afli despre incizii şi ce s-a mai descoperit pe-acolo. Eu am vorbit deja cu un tehnician criminalist să examineze spărturile din geamul ceasului. Şi, Vincent, ar fi de folos dacă ai încerca să faci un profil.

— A încerca e cuvântul. Aşa cum am mai spus mai devreme, nu am studii în a face profiluri, eu am doar un alt fel de bază de cunoştinţe,

care îmi permit să fac observaţii destul de corecte despre oameni.

— Aş aprecia dacă ţi-ai da o şansă, în orice caz.

Avea de gând la modul cel mai serios să-l pună la treabă pe mentalist. Să-i dea acces la şi mai multă informaţie secretă a poliţiei. Asta umplu paharul. Ruben simţi că nu se mai poate abţine.

— Gata, ajunge, spuse el. Tipul e *entertainer*. Un măscărici. Noi suntem *poliţişti*. Doar nu aveţi de gând pe bune să ascultaţi la el?

Ceilalţi ascultau şi-l priveau pe Ruben. Puteai să tai cu cuţitul atmosfera apăsătoare.

— Avem un mic avans înainte de a se scurge totul la presă şi trebuie să ne folosim de el, spuse Julia înverşunată. În toate modurile posibile.

Ruben începu să gesticuleze. Se lăsa păgubaş. Aşa ieşea când aveau femeile putere de decizie.

— Eu mă car la IML, spuse el. Dar mai întâi trebuie să comand un glob de cristal.

Peder, Christer şi Ruben părăsiră unul câte unul încăperea, iar Vincent trebui şi el să plece. Julia mai rămase puţin cu Mina. Stăteau în faţa *whiteboard-ului* cu fotografii. Mina se simţea murdară doar uitându-se la ele şi îşi dorea să nu fi uitat pe birou sticluţa cu dezinfectant.

— Cum ţi se pare c-a mers? întrebă Julia.

— Nu ştiu, spuse Mina uitându-se la imagini. N-au fost chiar aplauze la scenă deschisă din partea grupului.

Îşi frecă antebraţul ca să îndepărteze suprafaţa de piele moartă despre care ştia că se află acolo la acest moment, târziu, al zilei.

— Dar crezi că poate construi un profil? spuse Julia. Nici el nu părea convins.

Mina dădu din umeri.

— Eu cred că el ştie lucruri pe care noi încă nu le-am văzut. Şi nu e ca şi cum am avea pe altcineva, dacă nu vrem să vânăm şi alţi greci. Eu aş vrea să lucrăm cu Vincent în continuare şi să-i dăm o şansă. Avem nevoie doar de un pai ca să nu ne înecăm. El e paiul nostru.

— Trebuie să fii foarte sigură tu însăţi dacă e să mergem mai departe cu el, spuse Julia. Pentru că aşa cum ai observat, aveţi de convins o cameră plină de sceptici. Da, poate nu Peder. Dar Ruben şi Christer nu sunt în trenul ăsta. Chestia e că Ruben nici măcar nu e pe peron, încă.

Julia o lăsă singură. Mina oftă adânc. Întâlnirea fusese o catastrofă, nu putea fi văzută în alt mod. Sigur, Vincent primise sarcina de a face un profil, dar ea nu credea că lor le va păsa de ce o să aibă el de spus. Mina nu era pregătită să-i dea drumul la fel de uşor. Nu-i putea reproşa că fusese decent în timpul şedinţei, chiar el spusese că era

vorba despre dinamica grupului. Despre a încerca să te potriveşti. Păcat că nu funcţionase. Al dracu' Ruben. Dacă tot vorbim despre păreri preconcepute. Ea ştiuse imediat după ce se văzuseră la Rival că vrea să colaboreze cu Vincent. Dar, aparent, asta trebuia să se petreacă dincolo de zidurile conservatoare ale Palatului Politiei.

Privirea îi rămase aţintită asupra imaginilor de pe tablă. Cadavrul atârna plin de sânge între săbiile care străbăteau lada. Doar chiloţi albi şi un maiou. Nu voia să se uite. Dar era obligată. Una dintre săbii intrase în ochiul femeii şi-i ieşise prin spatele capului. *Un număr clasic de iluzionism.* Probabil că doar oamenilor bolnavi le place magia.

Kvibille 1982

Jane îşi curăţa noroiul de pe pantofi, răzuindu-i de o piatră. Ura chestia asta. O *ura.* Nu a ei fusese ideea să se mute la ţară. Dar ea era cea care avea de suferit din cauza asta.

— Jane, vino odată! strigă fratele ei mai mic de pe gazon. Nu putem să tăiem tortul până nu vii tu!

Mama era deja acolo, ca de obicei îmbrăcată într-o rochie cusută de ea. Uneori, mama mai cumpăra haine, în loc să le facă ea la maşina de cusut. Oricum, se îmbrăcase cu cea mai drăguţă, cea cu model de leopard. Cum găsise material cu imprimeu de leopard era un mister, dar când venea vorba de textile, mama avea o putere aproape supranaturală. Rochia o făcea să arate aproape sofisticată, chiar dacă era croită în casă. Dacă făceai abstracţie că e în picioarele goale. În plus, în cinstea zilei sale de naştere, mama îşi pusese o coroniţă de flori pe cap. Jane oftă şi se făcu că nu-l aude pe fratele său.

Curând va împlini şaisprezece ani şi locuise aici, la fermă, jumătate din viaţa ei. Ea şi mama veniseră primele aici. În vara lui 1974, mama ei îşi dăduse demisia de la locul de muncă din Stockholm. Se mutaseră din apartamentul din oraş şi de lângă toţi prietenii lui Jane, pentru ca mama ei hippie să convieţuiască, împreună cu prietenii ei hippie, la o fermă de lângă Kvibille. Un sat din provincia Halland, atât de mic, că dacă n-ar fi fost fabrica de caşcaval, nimeni n-ar fi auzit de Kvibille. Cu caşcavalul începeau şi se terminau cunoştinţele oamenilor despre acel sat.

Jane nici măcar nu locuia în Kvibille. Locuia *la ieşirea* din Kvibille. Acolo unde nu puteai să-ţi pui niciodată ceva drăguţ pe tine, fiindcă era noroi peste tot.

Îşi inspectă pantofii. Tălpile albe nu vor putea fi salvate. Ura asta. Din nou.

Jane se duse în casă, îşi scoase pantofii şi, cu un oftat, îşi puse o pereche de cizme de cauciuc. Doar fiindcă mama alesese să rămână nu însemna că şi *ea* trebuie să facă asta. Se duse pe gazon, unde aşteptau mama şi frăţiorul ei.

— Mamă, când ne mutăm? întrebă ea exact cum făcea mereu când

se aşeza pe pătură.

— Bună şi ţie, spuse mama.

— Dar Erik a putut, mormăi Jane. Noi de ce nu putem?

Erik fusese singurul dintre prietenii mamei care venise aici de fapt. Dar nu rezistase decât o jumătate de an. Când mama rămăsese gravidă, se pare că n-a mai fost aşa mişto să fii una cu natura. Aşa că Erik a şters-o. Aflaseră pe căi ocolite că lucra la bancă şi că-şi luase liber câteva luni. Altă dată, auziseră că era vânzător ambulant la un magazin de articole sportive. Nu ştiau care din variante e adevărată. Mama nici măcar nu mai ştia unde se află.

— Doar ştii, îi spuse mama. E greu să găseşti de lucru aici, la ţară. Măcar aici trăim ieftin. Şi scumpa mea, tu ai locuit aici la fel de mult cât ai locuit în Stockholm. Cu siguranţă nici măcar nu e cum ţi-l aminteşti, tu ai creat o lume imaginară despre cum o duceam noi acolo. Nu era chiar aşa bine. Ne e mai bine aici, mult mai bine. Dar hai să nu mai vorbim despre asta acum. Mâncăm tort, după ce fratele tău îşi face numărul de magie.

Mama părea obosită. Era una din zilele acelea. N-avea niciun rost să continue cearta. Mai bine o lăsa să se bucure în continuare.

— E cadoul de ziua ta de naştere, spuse frăţiorul ca o explicaţie pentru reprezentaţia de magie care urma să aibă loc.

Avea pe el o pelerină pe care i-o făcuse Jane de ziua lui, anul trecut. Începea deja să fie prea mică.

— Şi eu am un cadou, spuse Jane şi-i întinse mamei un pachet mic. Dar ai voie să-l deschizi doar dacă poţi să citeşti cartolina.

Sub pachet atârna o hârtie, pe care ea desenase linii. Câteva întrerupte, altele trasate pe de-a întregul. Părţi din litere se zăreau de asemenea din loc în loc, întrerupte de linii. Mama întoarse hârtia pe toate părţile.

— Cum să…? mormăi ea uimită.

Jane oftă. Era enervant când oamenii nici măcar nu încercau.

— Gândeşte-te la origami, îi dădu ea un punct de reper. Mama se uită la ea, neînţelegând.

— Doamne, Dumnezeule. Avion de hârtie.

— Deci trebuie să împăturesc? zise mama râzând. Super! împături hârtia urmând liniile, cu vârful limbii scos.

Un băţ de sub pătură o înţepă pe Jane în coapsă. Încercă să găsească un fel mai comod de a sta, fără să reuşească. Grădina asta şi cu ea chiar nu erau prietene.

— Gata, zise mama pe un ton îngrijorat. Dar cred că e posibil să nu fi făcut corect.

Ţinea un ghem de hârtie mic şi răşchirat, pe care se vedea o jumătate de F în partea de sus. Jane, frăţiorul şi mama începură să râdă în hohote, în acelaşi timp.

— Doar o pisică ar împături aşa, spuse frăţiorul şi trase cu subînţeles de materialul cu imprimeu de leopard din care era făcută rochia mamei.

Jane râse şi mai tare.

— Dar a zis ca un avion de hârtie, spuse el. Liniile întrerupte le îndoi spre interior, pe cele întregi în afară.

Mama desfăcu hârtia şi o împături iar, după instrucţiunile frăţiorului. Rezultatul fu un hexagon cu un mesaj vizibil în partea de sus.

— *La mulţi ani de ziua ta,* citi mama de pe hexagon. *Ultima în Kvibille!*

— Speranţa moare ultima, spuse Jane când mama se holbă furioasă la ea.

— OK, soro, spuse băiatul. Acum e rândul meu.

Scoase un pachet de cărţi de joc şi flutură dramatic cu el, de parcă ar fi fost o fiinţă vie.

— Să ţineţi minte ziua aceasta, ora trei după-amiaza, pe opt iulie, spuse el dramatic, fiindcă o să povestiţi nepoţilor voştri despre ea.

— Tu măcar ştii cum se fac nepoţii? zise Jane dându-şi ochii peste cap şi zâmbind fără să se poată abţine.

— Luaţi acest pachet de cărţi, continuă el de parcă nu o auzise, deschideţi, amestecaţi cărţile şi luaţi una. Uitaţi-vă la ea, dar nu ne spuneţi ce e.

Frăţiorul ei avea abilitatea de invidiat de a fi mereu vesel. La graniţa cu a fi maniac, uneori. Dar el locuise la fermă toată viaţa lui de şapte ani şi nu ştia altceva. El era mulţumit dacă putea să facă tâmplărie în grajd şi să-şi exerseze trucurile de magie. În plus, începea să fie chiar bun la magie. Că ea în principiu putea să prevadă cum face, asta nu era vina lui. Mereu îi fusese uşor să vadă urmările logice, de când era mică. Când trucul se termina, ea putea lejer să deruleze înapoi şi să explice ce şi cum. Dar evident că se prefăcea mereu că e mirată.

Luă cărţile, le amestecă, se uită la o carte şi o băgă apoi la loc. Opt de treflă. Nu putu să se abţină să observe că acea carte nimeri pe al unsprezecelea sau al doisprezecelea loc în jocul închis.

— Trebuie să ţin minte şi asta? spuse ea ironic.

Primi drept răspuns o privire neagră. Magia era un lucru serios pentru fratele ei.

— Mamă, acum e rândul tău, spuse el, apoi luă cărţile de joc de la sora lui şi i le dădu mamei. Amestecă şi ia o carte, oricare.

Mama păru că se concentrează când amestecă şi scoase o carte din pachet.

— Puteai să iei orice carte, nu? întrebă el cu voce gravă.

— Da, răspunse mama la fel de grav.

Ridică o sprânceană, încercând să pară serioasă. Jane începu să râdă.

— Şi acum, pentru prima oară, spuse el, adresându-i-se iar surorii, domnişoară, aţi putea să fiţi amabilă să spuneţi la ce carte vă gândiţi?

— Îţi arăt eu domnişoară, zise ea. Dar, OK, m-am uitat la opt de treflă. Nu că tu ai şti asta.

— Şi doamna ce ţine în mână?

Gesticulă către mamă să arate cartea scoasă din joc. Era opt de treflă.

— Ce dracu'? izbucni Jane şi începu iar să râdă.

— Jane! zise mama.

Frăţiorul o păcălise. Era un sentiment neobişnuit, dar minunat. Poate că ar fi reuşit să-şi dea seama cum a făcut, dar nu avea absolut niciun chef. Nu azi. El făcu o plecăciune, iar ea şi mama aplaudară pline de entuziasm. Aşa cum făceau întotdeauna.

Totul era aşa cum trebuia să fie.

Dar nu o va mai ţine mult aşa, ea ştia asta. În această vară, totul se va schimba. Trebuia să-i spună mamei că nu mai rămâne aici după ce se termină vacanţa. Că viaţa ei va fi altfel. Curând îi va spune. Curând.

Vincent se aplecă şi-şi aranja şiretul de la pantoful drept. Ochiurile erau mai mari faţă de cele de la stângul. Nu-i stătea în fire să fie neglijent. Dar gândurile nu erau aşezate aşa cum şi le-ar fi dorit. Se ridică şi îşi luă geaca din cuier.

— Vorbeşti serios că trebuie să mă duc acolo singură? o auzi pe Maria din spatele lui, din bucătărie.

Stătea cu o carte despre metodologia de cercetare deschisă. Maria era studentă la ştiinţe sociale, dar nu părea total de acord cu cerinţele academice şi mormăia în permanenţă: „Doamne sfinte, eu credeam că aici va fi vorba despre *oameni",* când era obligată să parcurgă cursurile care necesitau mai multă teorie. Dar acum avea altceva pe agendă. Vincent simţi cum îi creşte nodul din stomac.

— Ştii de luni întregi de aniversarea de 70 de ani a tatei. Pentru un Maestru Mentalist eşti incredibil de slab la planificare, uneori. Sună-l pe Umberto la agenţie şi roagă-l să-ţi mute data spectacolului. E mai mult de o lună până atunci, deci n-o să fie nicio problemă.

El se întoarse şi se uită la soţia sa, care stătea la masă. Maria îşi ţinea cana de ceai atât de strâns, că i se albiseră articulaţiile degetelor. Fusese atât de aproape să apuce să iasă pe uşă. Nu-i făcea nicio plăcere să se descalţe acum, nu era sigur că îşi va putea face nodurile la loc, la fel de simetric. Vincent se holbă la textul de pe cana ei de ceramică. *Pizda-Glamour* scria pe cană. Nu era prea mult *glamour* în jurul Măriei în acest moment. Ea era mai degrabă înconjurată de un nor de furtună. Iar furtuna se îndrepta spre el.

— Tu ştii că nu eu stabilesc datele spectacolelor, spuse el sperând că aceasta era una din acele zile când Maria accepta explicaţiile simple, când furtuna trecea pe lângă, fără fulgere.

Apucatul şi mai strâns al cănii *Pizda-Glamour* împrăştie rapid acea speranţă.

— Deci tu vrei să spui… zise ea făcând o pauză retorică rece ca gheaţa. Tu vrei să spui că dacă i-ai fi zis agentului tău, când s-a planificat turneul astă-toamnă, că nu-ţi poate pune spectacol în ziua în care tatăl meu dă o petrecere, *o petrecere de care tu ştiai de o jumătate de an,* el n-ar fi luat în considerare asta?

Vincent simţi cum stâlpul uşii îi tăia umărul în timp ce se gândea. Era ciudată chestia asta. El putea să câştige controverse cu oricine, cu fente retorice inteligente. Nici măcar nu era un sport. Dar Maria, cu capacitatea ei analitică foarte modestă, reuşea mereu să-l prindă cu pantalonii în vine. Niciunul din trucurile lui obişnuite nu funcţiona cu ea. De fapt, nici cu Ulrika. Poate că era o trăsătură de familie. În plus, ea avea dreptate. Chiar dacă nu mai putea face nimic privitor la situaţia de acum, asta nu înseamnă că nu ar fi putut-o face mai devreme.

— N-ai de gând să spui nimic?

Începu să fulgere în norul de furtună din jurul Măriei. El realiză că lăsase pauza de gândire să fie prea lungă. — Este posibil să-mi fi scăpat să menţionez asta, spuse. Dar acum asta e.

Îşi dădu seama că tonul era mult prea lipsit de griji. Mare greşeală. Oftă, se aplecă, desfăcu şireturile perfecte şi se descălţă.

— Acum asta e? izbucni soţia lui. *Acum asta e?* Cum poţi fi atât de insensibil?

Vocea Măriei urcă în falset şi el auzi că ea e pe punctul de a începe să plângă. Ar fi preferat fulgerul. Lacrimile ei îl dezarmau. Intră în bucătărie şi se aşeză în faţa ei. Modelul mesei din lemn, cu vârtejuri mici, amintea de amprentele digitale. El urmă cu degetul arătător arcuri şi înfloriturі.

Vincent avu intenţia să cuprindă mâna Măriei, care se afla în faţa lui pe masă, cu verigheta strălucind pe inelar. Dar exact când o atinse, ea îşi retrase mâna şi şi-o puse pe genunchi. Evită s-o privească, ştia că va vedea ochi înlăcrimaţi şi buza de jos tremurând.

— N-am vrut să par insensibil, spuse el cu privirea coborâtă spre blatul mesei. Dar oricât de prostesc a fost din partea mea să nu semnalez asta, şi recunosc că a fost prostesc, asta nu schimbă nimic în situaţia de faţă. Sigur că ar fi trebuit să programez petrecerea de 70 de ani a lui Leif deja din toamnă, dar am făcut o greşeală. Şi acum trebuie să ne adaptăm după împrejurări, oricât de idioate ni se par.

Maria respira greu pe nasul înfundat. Luă o înghiţitură mare din ceaiul verde şi se strâmbă. Vincent nu înţelesese niciodată de ce

continua să bea litri din băutura aia în fiecare zi, când nici măcar nu-i plăcea. Dar ceaiul verde cu beneficiile lui pentru sănătate era unul dintre mulţii cai de cursă lungă ai Măriei. O vreme încercase să-i oblige pe el şi pe copii să bea şi ei rahatul ăla, dar fusese cât pe ce să se transforme într-o anarhie totală, aşa că se văzuse nevoită să renunţe după câteva zile.

El se ridică, se duse la dulapul de deasupra hiatului chiuvetei şi luă o cană. Era cana de ceramică pereche cu cea a Măriei, cu diferenţa că pe a lui scria *Cuculconfetti.* Dădu din cap. Aliteraţia îi era pe plac şi era ceva amuzant în cum ricoşau consoanele în cele două cuvinte, în schimb, îl deranja incredibil cât de inegal erau amplasate literele pe cană. Cât de greu să fi fost să te încadrezi pe o linie dreaptă?

Sensul în sine al cuvântului era mai mult decât dubios, iar adolescenţii erau rezervat de amuzaţi de simţul umorului pe care l-ar fi avut Maria, dar toate obiecţiile erau primite doar cu o expunere lungă despre cum sexualitatea nu era ceva urât şi că toată lumea ar trebui să înveţe să fie mai comodă cu temele sexuale. Ceea ce era ironic, luând în calcul cât de incomod se simţea el însuşi când era vorba de aşa ceva. Iar ea, mai nou, nu putea să facă sex decât cu veioza stinsă, cu perdelele trase şi fără ca vreunul din ei să spună ceva. Nu fusese mereu aşa, prin urmare Vincent bănuia că ajunseseră aici pentru că era nevoită să facă sex cu el. Pe scurt, nu credea că Maria ar avea curaj să pronunţe cu voce tare cuvintele de pe cana ei, dacă ar întreba-o cineva ce scrie acolo.

Ambiţia cu deschiderea era bineînţeles corectă, din punct de vedere pur principial, atâta lucru realiza şi el. Nu cerea ca soţia lui să trăiască aşa cum propovăduia. Dar îl putea enerva faptul că ea credea că el face asta. Existaseră alte vremuri. O altă Maria. Văzu rapid cu ochii minţii imaginea unei Marii transpirate şi sălbatice sub el, acolo, pe masa din bucătărie, aceeaşi masă de bucătărie peste ale cărei vine trecea el acum cu degetul.

Îi veni în minte Mina. Se întreba dacă poliţia găsise vreo amprentă pe acea cutie cu săbii. Probabil că nu. Ar trebui s-o întrebe cum funcţionează chestia asta când se vor vedea data viitoare.

— Deci după părerea ta cum o să facem? întrebă ea. Cu petrecerea.

El se ridică, îşi turnă o cană de cafea şi se aşeză la loc. Se uită cu coada ochiului la faţa ei, precaut. Sperase ca adrenalina Măriei să mai fi coborât puţin înainte de a continua discuţia, dar ea era în continuare stacojie de furie, iar lacrimile i se înţepeniseră între gene.

— Chiar nu ştiu ce poate face Umberto. Şapte sute de persoane au cumpărat bilete pentru acel show. Nu-l pot muta sau anula. Ar trebui să decizi tu cum vrei să faci cu petrecerea, dacă te duci sau nu.

El bău din cafea. Prea fierbinte!

— Dacă mă duc sau nu? întrebă Maria şi dădu pe gât o înghiţitură

mare de ceai verde. Ce e în capul tău acum? De ce nu m-aş duce la petrecerea de 70 de ani a tatălui meu?

Avea vocea fisurată. El nu ştiu ce să răspundă. Mereu ajungeau aici într-un final. Logica îşi vorbea limba ei clară. El nu putea merge la petrecere. Maria trebuia să se ducă singură, cu copiii. Ar putea vedea asta ca pe o ocazie de a petrece timp singură, poate? în plus, Aston îşi iubea bunicul. Sau putea să aleagă să stea acasă. Dar în acelaşi timp ştia că Maria îl ghicise.

— Tu ştii cum e de obicei când vin şi eu, spuse el într-o încercare de a i-o lua înainte.

Îşi mişca degetele de la picioare pe sub masă. Subiectul ăsta îi amorţea mereu picioarele. Lăsase asta în urma lui, faptul că toţi ceilalţi se încăpăţânau în continuare să frământe pe toate părţile ceea ce de fapt nu era problema lui. Dar o primea drept în faţă la fiecare cină în familie.

— Nu vreau să creadă că avem probleme, spuse Maria.

Şi iată, asta era. Rădăcina întregii discuţii. Faţada era importantă pentru Maria. Mai ales când venea vorba despre neamuri. Fusese un scandal fără seamăn când îşi părăsise fosta soţie pentru sora mai tânără cu opt ani a acesteia, adică Maria. Nu fusese bine primit, ceea ce era perfect de înţeles. Dar nu după atâta vreme. Se împlineau curând zece ani de atunci, neamurile avuseseră suficient timp să se liniştească. Era anormal ca ei să aibă şi acum atât de multe reticenţe. Şi opinii despre chestiuni care nu-i priveau sub nicio formă. Era ilogic, inutil, şi făcea ca lui să-i fie greu să aibă o relaţie cu ei. Aşa că nu-l informase pe agentul său asupra datei. Uneori, cel mai logic lucru era să eviţi o situaţie ilogică şi complicată.

— Oh, ce bine s-ar simţi Ulrika dacă ar crede că avem probleme, spuse Maria. Asta a sperat toţi anii ăştia. Să ne despărţim, să mă laşi, de preferinţă pentru altcineva. Sau să vrei să te întorci la ea. A spus chiar şi pe faţă că…

El auzise toate astea de multe ori. Scormonirea şi reinterpretarea a ceea ce fusese.

— Şi ce dacă? o întrerupse el. Ea are asupra ta doar puterea pe care tu i-o dai.

— Şi ce, asupra ta n-are nicio putere? Doar vorbiţi de mai multe ori pe lună.

— Maria, sora ta şi cu mine avem copii împreună. Dar tu şi cu mine, noi trăim împreună.

— Şi noi doi avem copii împreună, spuse ea.

— Da, deşi câteodată mă întreb dacă Aston ştie că are un tată, zise el. Eu cred că dacă ar avea voie, Aston s-ar căsători cu tine.

Mariei îi apăru un zâmbet microscopic în colţul gurii, dar dispăru rapid şi fu înlocuit de aceeaşi mimică amară de mai înainte. Deschise

gura să mai spună ceva.

El nu mai avea putere să asculte şi se holba la cana din faţa lui. *Cuculconfetti* conţinea treisprezece litere. Opt consoane şi cinci vocale. Treisprezece opt cinci. Scoase mobilul pe sub masă şi căută 1385 pe Wikipedia. În 1385, regele norvegian Olof fusese ales rege şi în Suedia. Aha, ia uite. Şi Olof era numele mijlociu al lui Benjamin, fiul lui. El – cana – *Cuculconfetti* – 1385 – regele Olof – Benjamin – El. Cercul era închis. Vincent realiză prea târziu că Maria tocmai spusese ceva exact despre Benjamin.

— Şi spune-le adolescenţilor tăi că nu au voie sub nicio formă să-mi zică mătuşă la petrecere. Ulrika adoră când ei fac asta.

Lacrimile se uscaseră şi el văzu că ea era acum mai mult nervoasă decât supărată. Ceea ce, în multe feluri, era mai lejer de manevrat.

— Promit să vorbesc cu ei, spuse Vincent.

Îşi băgă telefonul în buzunar şi se ridică.

— Apropo de părăsirea mea, când ai de gând să zici ceva despre poliţista aia? zise Maria.

El se aşeză la loc. Tonul dezvăluia că ea aşteptase intenţionat cu întrebarea, ca să-l prindă cu garda jos.

— Ce vrei să spui? întrebă.

— Ştiu că v-aţi văzut la Rival, spuse ea.

— Da, ţi-am povestit că am avut întâlnire acolo.

— Nu mă întrerupe! şuieră ea.

Noul subiect părea că o enervează mai puţin.

— Tu nu eşti prezent nici când eşti aici. La ce te tot gândeşti, Vincent? Unde vă futeţi data viitoare? Cât de frumos a fost ultima oară? Sau canapelele de la Rival nu aveau înălţimea potrivită ca s-o iei pe la spate? Ar trebui să fiu recunoscătoare, bănuiesc, că n-o aduci aici, acasă, încă.

El îşi sprijini faţa în mâini, într-o încercare de a se calma. Primele dăţi când Maria îşi dăduse pe faţă gelozia, se înfuriase. Gelozia nu existase de la început, dar crescuse odată cu deteriorarea relaţiei lor. Cu timpul, învăţase să-şi ţină reacţiile în frâu, dar riposta în continuare puternic. Nu se putea abţine. Acuzele cu înşelatul ajungeau la ceva primar, ceva din cele mai adânci străfunduri ale lui. Evident, ştia că gelozia nu are legătură cu el. Ci cu ea. Ca toate celelalte lucruri.

— Iubito, spuse el în timp ce-şi controla respiraţia într-o încercare de a înăbuşi adrenalina care voia să preia controlul. Dacă e ce crezi tu, atunci ce noroc că studiezi la facultate cu o grămadă de tineri de douăzeci şi cinci de ani. Ai de unde alege. Dar eu ultima oară m-am întâlnit cu Mina în Palatul Poliţiei. O ajut. Îi ajut. Pe ei. Grupul de poliţişti. Dacă o să faci aşa de fiecare dată, o să-mi fie imposibil să lucrez cu ei. Tu ce părere ai, ce să le zic?

Maria se uită la el şi respiră pe nasul înfundat.

— Vreau un număr de telefon de la grupul ăla, spuse ea.

— Dar Doamne sf… Absolut. Număr de telefon. Sigur că da. Dar acum trebuie să plec, de fapt. Îmi pare rău că am făcut-o lată cu petrecerea. Mă revanşez eu într-un fel.

Se ridică şi o mângâie stângaci pe obraz. Ea îl lăsă să facă asta. Vincent se duse pe hol, se încălţă cu pantofii şi se aplecă să-şi lege din nou şireturile. Avusese dreptate. Bineînţeles că n-au ieşit perfecte, ca data trecută. Dar erau bune şi aşa. Ieşi şi reuşi să parcurgă aproape toată cărarea făcută prin zăpada care acoperea gazonul din faţa casei, după care se opri şi desfăcu şireturile ca să le înnoade la loc. Trebuia să existe ordine.

Mina era într-un taxi în drum spre Institutul de Medicină Legală, care se afla în Solna. Nu venea direct de la Palatul Poliţiei, ci de la o altă întâlnire, privată. Niciunul dintre colegii ei nu ştia că ea, o dată pe săptămână, sau când era necesar, mergea la AA. Alcoolicii Anonimi. Nu exista niciun motiv ca ei să ştie asta, mai ales că ea nu era alcoolică. În cazul ei fusese altceva. O perioadă. O perioadă prea lungă, care o costase prea mult. Şi plătea în continuare preţul pentru greşeala ei, în fiecare zi. Dar asta o privea doar pe ea.

Spaţiul pentru întâlniri se afla în Kungsholmen, la doar o jumătate de kilometru de Palatul Poliţiei, de aceea alesese să meargă la AA în loc de… celălalt loc. Celălalt nu se afla la fel de aproape, iar pentru ea, amândouă îndeplineau aceeaşi funcţie. Ideologia era în principiu aceeaşi. Şi dacă era să se întâlnească pe drum cu vreun coleg, putea să-i spună că a plecat de la serviciu şi că se duce acasă.

Când coborî din taxi, îşi înfăşură paltonul mai strâns pe corp, din cauza frigului. De fapt, nu exista niciun motiv pentru care colegii ar fi trebuit să ştie ceva despre ea. I se părea incredibil de greu să înţeleagă împărtăşirea generoasă a bucăţilor de viaţă privată, pe care unii o practicau doar fiindcă lucrau împreună. Iar colegii ei, după nişte încercări nereuşite, învăţaseră că nu are rost să-i pună alte întrebări decât cele legate de job.

I se dădu drumul în sediul IML, îşi puse un halat de protecţie şi o mască medicinală şi se opri pregătită în faţa sălii de autopsii. Bătu încet la uşă şi i se răspunse cu un „intră”.

Milda Hjort nu se uită în direcţia Minei când aceasta intră pe uşă, ştia că ea trebuie să fie. Era concentrată asupra cadavrului din faţa ei. Mina se apropie şi se aşeză lângă ea.

Privi fascinată lada care stătea pe masa lucioasă, sterilă, lângă cadavru.

Lada în sine nu era totuşi foarte sterilă. Sânge, ghemotoace de păr, substanţă cerebrală şi alte resturi umane se aflau ici şi colo pe lemnul

deschis la culoare. Un bărbat de vreo 50 de ani, pe care Mina îl bănui a fi tehnician criminalist, lucra concentrat. Documenta şi cerceta lada, în timp ce Milda se concentra asupra cadavrului. IML era doar prima staţie pentru ladă, iar Mina ştia că aceasta se afla aici doar pentru că fusese probabil greu de separat cadavrul de ladă, fără a distruge probe. De fapt ar fi trebuit să meargă, via Palatul Poliţiei, la Centrul Naţional de Expertize Criminalistice, CNEC, din Linkbping. De parcă i-ar fi auzit gândurile, bărbatul încuviinţă şi se îndepărtă un pas de lângă ladă.

— Eu am terminat. O să mă ocup să fie luată şi dusă mai departe la Linkbping.

— Mulţumesc, spuse Milda fără să-şi ridice privirea de la cadavru.

Bărbatul părăsi camera în care rămaseră cele două femei alături de Loke, asistentul Mildei, un tânăr extrem de reţinut din punct de vedere social, cu care Mina, în ciuda anilor de vizite la autopsie, nu schimbase încă nici măcar un cuvânt.

— Ce mizeria naibii, zise Milda. N-a fost chiar uşor s-o scoatem din ladă. Corpul înţepenise în poziţia în care a stat. Ştiţi cine e?

— Încă nu. Dar lucrăm la asta. În cel mai rău caz ieşim în presă şi întrebăm, dar prefer să amân cât se poate să pornesc acel carusel.

— Înţeleg.

Milda îşi întoarse privirea către ladă. Mina se plimbă încet în jurul ei şi o cercetă din toate unghiurile.

— Ai mai văzut ceva asemănător până acum? întrebă ea.

— Multe am văzut, spuse Milda. Dar asta e ceva nou, trebuie să spun. Colegul tău Ruben a fost şi el pe-aici.

— Tehnicienii ce au zis despre ladă?

— Nu multe. Placaj. Bătut în cuie şi lipit în formă de cub. Câteva detalii ciudate în construirea ei, de parcă iniţial a fost gândită să fie făcută altfel. Nu-mi spune nimic. Crăpături mici pe laterale, adaptate după lăţimea şi grosimea săbiilor. Şi pe urmă avem, fireşte, instrumentele crimei.

Milda dădu din cap spre o altă masă, unde erau aliniate recipiente transparente din plastic, fiecare cu câte o sabie înăuntru. Mina se duse acolo şi le cercetă fascinată. Toate săbiile erau identice. Integral din metal, cu un tăiş lung şi un mâner care se termina cu o protecţie pentru a împiedica mâna să alunece pe tăiş. Săbiile erau pline de sânge şi lipicioase de la diferitele substanţe provenite de la victimă. Mina scoase telefonul şi le fotografie. Şi în ansamblu, şi cât de multe detalii putu să prindă prin plastic. Se întoarse apoi la ladă şi o fotografie şi pe aceasta din toate unghiurile.

— E nevoie de multă forţă pentru a băga săbiile prin corp?

Milda dădu din cap afirmativ.

— Săbiile chiar sunt incredibil de ascuţite. Totuşi, să fie băgate prin

corp atât de exact încât să intre în găurile de pe cealaltă parte a cutiei… Da, cred că e nevoie şi de forţă, şi de precizie.

— Nimic care să fie mai ciudat? Adică, în afară de ceea ce e evident. Niciun detaliu, la cutie sau la săbii, pe care l-aş putea folosi?

— Eu mă ocup de cadavre, spuse Milda. Despre cutie poţi să pui mai multe întrebări tehnicienilor criminalişti, după ce reuşesc cei de la CNEC s-o studieze. Dar dacă eşti cu băgare de seamă, te poţi uita singură acum, cutia e aici deocamdată.

Mina încuviinţă şi se uită de jur-împrejur. O treceau fiori de stare de bine de la atâta sterilitate, de la cât de curat era totul. În afară de ladă, acolo nu existau lucruri înghesuite, nu exista mizerie, nu existau bacterii. Mirosul coroziv şi delicios de dezinfectant îi umplea nările. Ar fi putut lejer să locuiască în acea încăpere. Anxietatea permanent prezentă în piept se potoli, iar în locul ei, în corp se degajă o căldură relaxantă. Aşa simţeau oamenii normali când se plimbau fără grijă prin lumea murdară de afară?

Deschise telefonul şi se uită la pozele pe care tocmai le făcuse săbiilor. Era mai simplu decât să se ocupe de recipiente. Un detaliu o făcu să mărească o poză.

— De unde sunt semnele? întrebă.

— Scuze?

— Semnele, repetă ea. Sunt nişte semne pe mânerele săbiilor. Pe părţile de care se ţin.

Milda se duse la recipiente şi se aplecă pentru a putea privi mânerele de aproape. Mina alesese să ignore cadavrul de pe masa de autopsie, dar îl vedea tot timpul cu coada ochiului pe Loke cum lucra.

— Ai dreptate, spuse Milda. Pare că au stat înţepenite în ceva. Habar n-am ce poate fi.

— N-ai nicio teorie?

— Nu, cum îţi spuneam. Corpurile moarte sunt domeniul meu, nu obiectele moarte. Trebuie să aştepţi raportul de la Linkbping.

Mina mai făcu lăzii câteva ultime fotografii.

— Mă suni dacă găseşti ceva util? întrebă.

— Evident.

— Cât crezi că va rămâne lada aici?

— Câteva ore. Trebuie să găsească pe cineva care s-o ducă jos.

Mina aprobă.

Milda era OK. Mina recunoscu în sinea ei, fără nicio plăcere, că până şi Ruben, care primise sarcina să adune informaţii despre ladă, era bun la ce făcea. Avea o memorie aproape fotografică, ceea ce de multe ori fusese o resursă de nepreţuit. Motivul pentru care fusese distribuit în grup nu se ortografia incompetenţă. Se ortografia *Me too.* Dar şi lui, şi Mildei le lipsea un cadru de referinţă important. Pentru ei, lada era doar o armă a crimei. Vincent le-ar putea spune ceva

important despre legătura lăzii cu magia, îl avuseseră la şedinţă şi nici măcar nu-l întrebaseră. Dar ea avea mai multă încredere în experienţa lui Vincent, în acest domeniu, decât în orice ar fi găsit Ruben. Ruben putea să spună ce vrea el, ea avea nevoie să-l aducă pe Vincent să vadă lada. Înainte ca aceasta să dispară la CNEC.

Trase aer adânc în piept, apucă de clanţa uşii şi deschise uşor. O parte din ea nu voia să părăsească mediul minunat de steril şi să iasă afară, în mizerie. Dar ştia că nu are de ales. Rahatul nu putea fi evitat.

Taximetrul se opri la 437 de coroane.

— Scuze, spuse Vincent şi se aplecă spre şoferul de taxi. Poţi să mai înaintezi câţiva metri?

— Dar am oprit exact în faţa intrării, spuse şoferul uşor ursuz.

— Da, şi e foarte bine. Mulţumesc. Dar aş vrea să opreşti câţiva metri mai încolo.

Şoferul pe care, conform legitimaţiei de la geamul din faţă, îl chema Yusef, dădu din cap şi făcu aşa cum îi spuse Vincent. Înaintă câţiva metri. Când taximetrul sări la 444 de coroane, Vincent strigă la el că poate opri. Yusef ridică din umeri şi clătină din cap, dar opri.

— Tu eşti clientul. Fac cum vrei. E bine aşa?

— E perfect aşa, spuse Vincent şi plăti.

Ieşi din taxi şi făcu un pas mare ca să evite băltoaca de zăpadă topită şi noroi, în care oprise taxiul.

Mina era în spatele geamului de la intrarea în IML şi se uita afară. Îl întâmpină dând din cap. Nicio strângere de mână. Probabil nu avea la ea şerveţelele umede.

— Mulţumesc că ai putut veni aşa repede.

— Bineînţeles, zise el sincer.

Unde e lada? întrebă, uitându-se în jurul lui.

Nu mai fusese niciodată aici.

— Şi nu Ruben trebuia să se uite la ea?

— S-a uitat. Lada e în acest moment la Milda, medicul nostru legist, iar tehnicienii au verificat-o preliminar. Pe urmă va fi trimisă la Linkbping împreună cu săbiile, pentru o analiză mai amănunţită, dar avem ceva timp la dispoziţie, înainte s-o trimită de-aici. Şi aş vrea s-o vezi, pentru că mă gândeam că tu probabil ai putea s-o evaluezi dintr-o altă perspectivă. Poate îţi dă informaţii şi pentru acel profil pe care te-a rugat Julia să-l alcătuieşti.

— N-am fost convins că vorbeşte serios, spuse el.

O luară pe scări, două etaje în sus, iar Vincent o studie pe Mina cu coada ochiului. Era cea mai interesantă persoană pe care o întâlnise de foarte mult timp, în contextul unor corpuri ciopârţite sau nu.

— Aici, zise ea.

Intrară pe un coridor lung. Mina mergea înainte, iar el îi urma cu

privirea coada neagră care pendula dintr-o parte în alta, de parcă ar fi vrut să-l hipnotizeze. Intrară într-un vestiar unde îşi puseră pe ei haine de protecţie, pe urmă ea deschise uşa către un spaţiu mare, steril, cu mese de autopsie metalice, lucioase. Era curat, gol şi arăta exact ca la televizor. Şi în fundul camerei se afla o ladă mare.

Vincent se opri brusc. De multă vreme nu mai văzuse aşa ceva în realitate. Era cu totul altceva decât să o vadă în fotografiile Minei. Trezea amintiri, amintiri din acelea despre care credea că au dispărut de multă vreme. Deşi el de fapt ar fi trebuit să ştie mai bine. El, mai mult decât oricine altcineva, ştia ce înseamnă capacitatea creierului de a păstra informaţia. Nimic nu dispare nicăieri. Totul rămâne acolo, în plexurile din creier, şi aşteaptă să iasă la suprafaţă când te aştepţi mai puţin. Doar că el nu crezuse că tocmai aceste amintiri vor trebui vreodată să iasă la suprafaţă.

— Părea mai mică în poze, spuse el gânditor. Dar şi asta e o parte din iluzie. Lada trebuie să arate mai mică decât e, ca să pară cât mai imposibil pentru asistent să scape de săbii. Nu că ar fi avut vreo importanţă de data aceasta, fireşte.

Cutia era pe o masă de metal destul de joasă, iar el se aşeză pe vine în faţa ei.

— Pot s-o ating? Sau distrug probele?

— Depinde dacă vrei să-ţi găsim amprentele pe ea, când va fi analizată, spuse Mina.

— Bine punctat, răspunse el şi făcu un pas în spate. Cineva şi-a făcut în orice caz temele. Lada cu săbii este considerată una dintre cele mai timpurii iluzii scenice. Colonel Stodare a apărut pe scenă cu ea la Egyptian Hali din Londra, în 1865, şi un an mai târziu a publicat cum funcţionează. Deşi în versiunea lui era, bineînţeles, un coş. Lada a apărut mai târziu. Dar ce dracu', să fii obligat să te bagi în aşa ceva…

— Nu-ţi plac spaţiile înguste?

— S-ar putea spune. Am moştenit-o de la mama. Doar gândul îmi dă coşmaruri.

El băgă capul în ladă şi se uită la găurile pentru săbii, având grijă să nu respire prea tare prin mască. Găurile erau în locuri total greşite. În orice caz, dacă voiai să-ţi supravieţuiască asistenta.

— Unii încheie numărul de iluzionism arătând lada goală, spuse el. Şi pe urmă asistenta apare de undeva din public. Eu personal nu am înţeles niciodată asta.

Se temuse de mirosul din cutie. Fluide umane. Sânge, transpiraţie, poate pipi. Dar nu mirosea a nimic. În ciuda petelor mari de sânge care coloraseră lemnul neprelucrat.

— Nu pricep, aţa pare un truc şi mai bun, nu? spuse Mina.

— Ia gândeşte-te. În numărul de iluzionism este vorba despre faptul că asistenta e găurită de săbii şi supravieţuieşte. Dar dacă lada este pe urmă prezentată goală, pentru că asistenta e altundeva, este eliminat primul efect. Ea n-a fost niciodată în ladă. Deci săbiile au fost inutile. Nicio şansă însă ca *acest* număr să fie făcut cu *această* ladă, spuse el şi arătă cu degetul la partea din spate, unde ar fi trebuit în mod normal să existe o uşiţă. Aici nu există niciun mod de a scăpa.

El se ridică şi îşi întinse picioarele.

— Chiar trebuie să gândim aşa departe? zise Mina. E doar magie.

— Exact. Când nu gândim aşa departe e „doar" magie. E frumos să privim, dar nu e foarte sigur că am înţeles despre ce e vorba. Săbiile?

— Sunt acolo, spuse Mina arătând cu degetul spre câţiva cilindri din plastic, transparenţi, pe masa de lângă ladă. Săbiile sunt în recipiente, ca să se usuce sângele. Plus că n-ar fi bine deloc să se înţepe cineva în ele. Şi ele vor fi trimise la CNEC pentru analiza ADN şi amprente. Dar poate dura până avem răspunsul.

— CNEC? întrebă Vincent.

— Centrul Naţional de Expertiză Criminalistică. Care se află în Linkoping, clarifică Mina.

— Astea nu cred că vor ajuta prea mult, strict din punct de vedere al profilului, spuse el şi ridică un cilindru.

Cercetă sabia dinăuntru cu atenţie, din toate unghiurile.

— Asta e un Condor Grosse Messer. Prima oară am crezut că ar putea fi Falchion, au tăişuri destul de asemănătoare, dar spre deosebire de Falchion, Messer are o structură solzoasă pe mâner. Uite aici.

Apropie cilindrul, de Mina, ca să vadă mai bine. Ea se aplecă, studie atent sabia şi încuviinţă. Pe urmă se uită la el. — Să îndrăznesc să întreb de ce ştii aşa ceva? Una sunt numerele de iluzionism, ele sunt lumea ta, dar aşa ceva?

El râse.

— Am avut o perioadă LARP[1] în tinereţea mea.

— LARP?

— Joc de rol de acţiune *live*. Eram o gaşcă şi ne adunam să facem LARP având ca temă Evul Mediu.

— Vai, cred că nu prea ai avut succes Ia pat cu fetele.

El râse la comentariul surprinzător. Râsul produse un ecou neplăcut

între pereţii din mediul steril.

— Mai mult decât au avut cei cu săbii din cauciuc spumant, în orice caz. În plus, ce femeie nu iubeşte un cavaler curajos?

— Adevărat, pot să văd exact cât de curajos erai, spuse Mina şi el simţi cum roşeşte. Dar OK. Deci e un…?

— Condor Grosse Messer. Cântăreşte circa două kilograme. Lama e făcută dintr-un oţel laminat, numit oţel carbon 1075, şi e fabricată în Ecuador. Mânerul e făcut din hickory[2] şi nuc.

— OK, acum ai trecut de la LARP la Wikipedia *live*. Lasă asta… Dar de ce nu crezi că va ajuta cazul nostru?

Vincent cântări cilindrul în mână. Simţi greutatea săbiei. Pe urmă îl puse la loc pe masă, lângă celelalte săbii identice, în cilindrii lor.

— Nu e deloc o sabie neobişnuită. Există o grămadă pe piaţă. Şi în afară de cele noi, există şi o piaţă mare de mâna a doua, poate şi astea au fost cumpărate folosite, deci e greu să ne ducă la un cumpărător sau vânzător anume. Cel care face ceva atât de minuţios nu va fi prins de la sabie.

— Super. Cât mai aşteptai până să spui asta? zise Mina zâmbind din ochi.

— Puţin prea mult, se pare.

— Şi lada? Ce crezi despre ladă în sine? E nevoie de cunoştinţe de expert pentru a construi aşa ceva?

El se aşeză din nou pe vine în faţa lăzii şi băgă capul înăuntru.

— Lada e un indiciu mai bun, în cazul ăsta, aş zice. Câţi ştiu măcar ce e asta?

— Crezi că e construită în casă? Sau unde se comandă aşa ceva?

Îi trosniră genunchii când se ridică.

— Poate fi şi, şi, spuse el. Dacă se comandă de la un producător, tot trebuie adaptată la măsurile celui care trebuie să încapă în ladă. Există şi schiţe de cumpărat, pentru cei care vor să construiască singuri. Trebuie doar să ştii unde să cauţi.

— Ar fi interesant de văzut cum arată asemenea schiţe, spuse ea.

— Cum spuneam, cel care a construit-o pe asta a plecat oricum de la ceva, ceea ce înseamnă că el sau ea trebuie să fi contactat pe cineva din branşă. Dacă nu cumva chiar e comandată. Pot să încep prin a verifica cu producătorii pe care-i ştiu, dacă vrei. Lista nu e lungă. După ce plec de aici merg să mă întâlnesc cu impresarul meu, dar pe urmă pot să mă ocup de asta.

— Mulţumesc, spuse Mina şi dădu din cap atât de energic, încât îi săltă coada. Avem nevoie de tot ajutorul pe care-l putem primi.

Se îndreptară spre uşă.

— Sper că am gândit corect că vizita aici îţi poate da puţin mai mult material pentru a putea construi un profil, zise Mina.

El se opri şi se întoarse spre ea.

— Ia timp să construieşti o ladă, spuse el. Deci e cineva care a plănuit asta, la rece. În acelaşi timp, pare prea agresiv pentru a nu fi o faptă comisă pe fond emoţional. Există un conflict în felul cum e realizată, care mă nedumereşte. Nu îndrăznesc încă să spun nimic, ca să nu pun un diagnostic brut asupra făptaşului, trebuie să procesez puţin totul. Apropo, aţi înaintat cu liniile? Cifra de pe corp?

— Nu. Încă nu. Dar am rugat medicul legist să verifice în foile de observaţie dacă există mai multe asemenea cazuri. Deşi nu ştim încă dacă e o cifră. E doar o ipoteză. Ipoteza ta.

— Cred că merită verificat. M-am tot gândit la asta şi cred în continuare că o cifră este explicaţia cea mai verosimilă. Chiar dacă Julia nu e de acord. Poate că e tot ce aveţi nevoie pentru a găsi criminalul, în loc de un profil psihologic de la mine.

Uşa se deschise înainte ca ei să apuce să ajungă la ea şi trebuită să facă un pas rapid în spate ca să se ferească. Ruben era de cealaltă parte şi se înnegură la faţă când u văzu.

— El ce caută aici? zise brusc, holbându-se furios la Vincent.

— Ordinele Juliei. Fac doar ce mi se spune, răspunse Mina şi dădu din umeri cât de nonşalant putu. Dar tu unde-ai fost?

— Au aici nişte… medici legişti femei, foarte de treaba, cu care obişnuiesc să beau câte o cafea, spuse Ruben trecând ca un vârtej pe lângă ei.

Când Vincent şi Mina ieşiră pe coridor, el o studie dintr-o parte.

— De ce am simţit o anume atmosferă încordată? întrebă.

— Hai să spunem aşa, zise ea. Julia te-a rugat să faci un profil. Dar asta se va întâmpla în afara anchetei obişnuite, ca să nu creăm nelinişte şi conflicte în echipă. Ea m-a rugat să „te manevrez” şi da, e un citat exact. Va trebui să-l luăm şi pe Jan Bergsvik, psihologul nostru criminalist obişnuit, din câte se pare.

Mina se strâmbă, după care continuă.

— Julia mi-a dat verde să te aduc pe tine, dar ea e doar pe jumătate convinsă. Iar ceilalţi… Din punctul lor de vedere, tu nu faci parte din grup. Vincent, eu chiar vreau ajutorul tău, dar mi-e teamă că ei nu ne vor asculta. Ruben, cel mai puţin dintre toţi. Noi doi probabil că va trebui să ne ocupăm de asta pe cont propriu.

— Poate să încerc să-i farmec cu personalitatea mea flexibilă? zise el.

— Da, fiindcă a mers minunat data trecută, răspunse ea sec.

Vincent nu i-o luă în nume de rău. Jocul social nu venea la fel de natural la el ca la alţii. El fusese nevoit să-l înveţe conştient, de aceea devenise atât de bun la a-i conduce pe oameni, de pe scenă. El trebuise să afle exact cum se face. Şi totuşi funcţiona cel mai adesea doar acolo, pe scenă, un exemplu era chiar familia lui, evident disfuncţională.

Într-un fel era mai comod că Mina ştia despre asta. Era puţin mai simplu aşa.

— Profilul acela, spuse ea. Cum merge?

— N-am încă nicio analiza gata, sunt în continuare prea multe variabile. Ceea ce mă uluieşte e că există elemente şi de organizare, şi de dezorganizare. La una şi aceeaşi persoană. Nu e ceva normal. Nu e imposibil, dar nu e normal.

Mina se încruntă.

— Scuze, spuse el. O să-ţi explic mai bine mai târziu. Trebuie doar să-mi adun gândurile puţin. Dar mulţumesc că m-ai lăsat să văd lada. M-a ajutat mult. Apropo de analiză, ştii că Ruben vrea să se culce cu tine, nu? Limbajul corpului, când s-a aplecat spre tine şi cum i s-au mărit pupilele…

Mina îi întrerupse.

— Doamne sfinte, Vincent. N-am nevoie de un mentalist ca să ştiu asta. Ruben vrea să se culce cu toate femeile.

— Şi dacă ar fi fost la un LARP cu temă medievală, ar fi şi putut. Dacă nu e genul acela de tip cu sabie de cauciuc spumant. E genul de tip cu sabie din cauciuc spumant?

Râsul Minei făcu ecou pe coridor. Era un sunet bun, un sunet care te înveselea. Vincent nici măcar nu numără de câte ori râse Mina.

Aproape imposibil. Ştia el. Christer Bengtsson stătea la computer şi ofta. Era o treabă lentă şi monotonă. Să parcurgă toate rapoartele cu persoane date dispărute. Oamenii ar fi uimiţi să afle câtă lume dispărea în Suedia în fiecare an. Majoritatea făcea asta totuşi de bună voie.

Ei evaluaseră vârsta victimei între douăzeci şi treizeci. Dar e greu să evaluezi vârsta oamenilor şi când sunt în viaţă, cu atât mai mult când sunt morţi. Christer se uita la fotografia pe care o primise de la medicul legist, pentru a o putea compara cu pozele celor daţi dispăruţi. Păr blond, până la umeri, ochi albaştri. Probabil că fusese o prezenţă drăguţă, dar comună, cât fusese în viaţă. El îşi mută privirea la loc pe ecran şi continuă să răsfoiască. Erau o grămadă care se potriveau cu descrierea superficială, fete blonde cu ochi albaştri existau o grămadă în Suedia, aşa cum spuneam. Dar niciuna nu i se păru să coincidă exact cu fotografia de pe biroul lui.

Când venea vorba despre el, relaţiile lui fuseseră întotdeauna cu brunete. Numărul mic pe care-l avusese, oricum. Sigur ceva freudian legat de părul negru ca pana corbului pe care-l avusese răposata lui mamă. Dar el locuia în continuare singur. Niciuna din cele cu care încercase să trăiască nu rămăsese. Asta nu-l mirase, evident, niciodată. Deja de la începutul unei relaţii el ştiuse mereu că se va termina mai devreme sau mai târziu. Niciodată nu i se păruse drept. Iubirea nu era

eternă. Nimic nu era etern. Doar vremea. Da, deşi nici măcar ea nu era eternă, dacă era s-o creadă pe nemernica aia de Greta Thunberg.

Reveni la ecranul computerului. Se întinse după cana de cafea şi luă o gură plină, după care scuipă cafeaua înapoi în cană, strâmbându-se. Ce dracu', era prea rece. Chip după chip se perindau prin faţa lui pe ecran. Păreau tinere şi optimiste. Dar aşa cum se întâmplă cu toată lumea, era doar o chestiune de timp până când viaţa va stoarce acel optimism din ele. Christer era bucuros că mama lui îl învăţase încă de la început că viaţa oferă doar dezamăgire şi dezolare. Dacă mai mulţi oameni ar realiza asta de timpuriu, viaţa ar fi mai uşoară pentru ei. Atâţia oameni extenuaţi şi deprimaţi peste tot! El era convins că asta avea drept cauză aşteptările exagerate asupra a ceea ce poate oferi viaţa şi dezamăgirea inevitabilă care urma.

Chipurile continuau să treacă pe ecran. Luă cana de cafea fără să se gândească, sorbi şi înjură când realiză încă o dată că era rece. Christer o scuipă la loc şi se uită abătut în cană. Viaţa. La dracu'. Viaţa.

Vincent aranja fursecurile de pe farfurie, ca să fie două rânduri cu patru fursecuri pe fiecare. Era la agenţia lui, Showlife Productions, pe Strandvägen. Încerca să-şi scuture din minte imaginile cu lada, de la vizita de la IML. Lada cu acele găuri oribile. Şi imaginile cu Mina care stătea lângă cutie. Mina cu coada ei de cal.

Revino-ţi.

La începutul colaborării cu Showlife, la fiecare întâlnire erau mereu puse pe masă fursecuri de lux, biscotti cu fistic şi praline de ciocolată neagră. Dar pe măsură ce colaborarea devenise mai strânsă dispăruse şi nevoia agenţiei sale de a-l impresiona pe Vincent, cel puţin la modul acesta superficial. Faptul că farfurioara din faţa lui era împodobită din nou cu fursecuri de casă de la Tbsse era un semn de rău augur. Da, nu pentru că fursecurile de la Tbsse erau jalnice. Dar ele însemnau că Umberto are ceva pe suflet.

Umberto venise în Suedia în urmă cu cincisprezece ani, dar accentul lui italian era în continuare evident. Vincent bănuia că Umberto, nu fără motiv, credea că asta îl face să sune sofisticat. Doar că şi-ar fi dorit ca Umberto să fi cumpărat biscuiţi cu cremă Ballerina, în loc de cei de casă, dacă tot trebuiau să fie fursecuri obişnuite. Sigur că cele de casă aveau gust mai bun, dar Ballerina erau făcute industrial şi de aceea aveau aceeaşi mărime. Niciun fursec nu se deosebea de celălalt, niciunul nu ieşea în evidenţă, toate erau la fel. Erau şi mai uşor de aranjat.

— Ce, a apărut din nou?

Vincent dădu din cap.

— Nu, nu la două spectacole. Dar e doar o chestiune de timp.

— Tu ştii ce-am spus, ar trebui să ne gândim la bodyguarzi.

— Nu, nu, e o cheltuială inutilă. Cred că teatrele se pot ocupa de asta. Se rezolvă, probabil.

— Aşa o fi zis şi John Lennon despre Mark Chapman, mormăi Umberto.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, spuse Vincent, expediindu-l. Luă un fursec. Ciocolată albă şi nucă. Chiar era bun, în ciuda asimetrici.

— Vincent, am primit nişte plângeri, spuse Umberto deranjat şi-şi frecă barba tunsă cu grijă. Săptămâna trecută ai fost la Konsert & Kongress în Linkbping şi la Slagthuset în Malmo.

— 1196, respectiv 900 de scaune, spuse Vincent aprobând din cap. Ocupate toate. Aplauze în picioare. S-a plâns cineva de show?

Umberto oftă.

— Nu, nu de show. Dar Vincent. Nu poţi să stai întins pe jos, în cabina actorilor, după un spectacol. Femeia de serviciu era să facă un infarct. În ambele locuri.

Vincent mai luă un fursec. Ca să niveleze rândurile.

Umberto băgă mâna într-o pungă de hârtie ca să mai pună fursecuri pe farfurie. Vincent îl opri din priviri. S-ar deranja rândurile.

— Umberto, de cât timp lucrăm noi împreună? Zece ani? Eu plătesc un preţ pentru aceste show-uri. Nu e aşa de simplu cum las eu să pară. Creierul meu are nevoie să se refacă după. Şi cel mai bun mod este să stau întins pe jos. Tu ştii asta deja.

— Dar *o oră?* în plus, tehnicienii din Karistad au fost foarte revoltaţi când au văzut că le-ai aranjat cablurile în funcţie de culori.

— OK, spuse Vincent. Cere-le scuze din partea mea. O să am mai multă grijă. Tocmai în Karistad mi-a fost puţin greu la numărul cu cuiul. Era cât pe ce să-mi bag mâna în el. Aşa că am avut nevoie de ceva să-mi distragă atenţia după.

Umberto strânse din ochi involuntar şi dădu din cap. Pe urmă îi deschise din nou şi se uită pe fereastră. Vincent îi urmări privirea. Deşi mai era o săptămână până la Paşti, soarele făcea apa din golful Nybroviken să strălucească de parcă era vară.

— Aş dori să nu mai faci numere din acelea, spuse Umberto fără să-l privească pe Vincent. Ce se întâmplă cu turneul dacă te răneşti? Ce-ar spune Maria?

— Ar spune că e cel mai bun lucru care s-a întâmplat, răspunse el. Fiindcă atunci m-aş duce cu ea la petrecere.

— Petrecere, zise Umberto fără să fi ascultat cu atenţie.

În schimb, el se uita la cele două femei tinere îmbrăcate în rochii scurte galbene, care apăruseră pe partea cealaltă a străzii şi care acum arătau cu degetul la apă. Probabil turiste care supraestimaseră căldura de primăvară din Stockholm.

— Ştii, eu nu sunt de acord cu tine. Şi nu am de gând să te las să

faci cum vrei tu. O să mă ocup să ai cu tine un bodyguard când mai pleci iar cu spectacolul în turneu.

— Mi se pare extrem de penibil, spuse Vincent. Nu sunt chiar Benjamin Ingrosso. Sau John Lennon, poftim.

Dar ştiu când n-are rost să-ţi aduc argumente. Aşa că mulţumesc.

Umberto se întoarse înapoi spre Vincent.

— Apropo, semnezi în continuare cuiul? întrebă el.

— Cuiul, fotografiile cu mine, tricourile oamenilor… spuse Vincent trecându-şi mâna peste faţă. Ai fi mirat ce vrea lumea să semnez.

— Un artist îşi semnează mereu operele, spuse Umberto râzând. Groapa aceea nu s-a săpat singură.

— Da, da. Dar dacă tot vorbim despre show. Poţi să rogi teatrele să nu mai pună apă minerală la cabina actorilor?

— Nu vor decât să te simţi binevenit, spuse Umberto care era în continuare la fereastră, cu privirea fixată afară. Conform instrucţiunilor tale, noi nu avem nicio implicare în ce trebuie să existe în cabina actorilor. Dacă sunt fructe sau bomboane sau apă, sunt la iniţiativa teatrului. Am vorbit şi despre asta.

— Da, dar ei ar trebui să ştie că nu se bea acidulat înaintea unui spectacol. Eu mă folosesc de muşchii stomacului să-mi proiectez vocea. Cu acid carbonic în stomac încep să râgâi. Apa de la robinet e mai bună.

Femeile de pe cealaltă parte a străzii porniră mai departe şi Umberto se uită la Vincent cu o expresie uşor epuizată.

— Vincent. E un gest din partea lor. Lasă-i să facă asta. Poţi să bei apa după spectacol.

— Dar nu pot să…

Umberto ridică mâna şi împreună degetul mare cu cel arătător şi mijlociu.

— Nu-mi vine să cred că discutăm aşa ceva, spuse el, fluturând cu mâna. *Adesso basta!* Uneori eşti ca un copil. Bea apa aia. Sau las-o acolo. Nimănui nu-i pasă, OK?

Vincent dădu din umeri. Lui i se părea doar inutil că teatrele aruncau banii pe fereastră. Mai multe sticle însemnau, în plus, mai multe etichete de aşezat frumos şi ordonat.

— Îl mai ţii minte pe magicianul cu care lucraţi înainte? spuse el, schimbând vorba. Cel cu lăzile alea multe. Femeia tăiată cu ferăstrăul, *Zigzag lady, Water torture cell,* foarte *old school.* Ştii ce-o fi făcut cu recuzita?

Umberto luă un fursec şi se gândi.

— Te referi la Tom Presto? Da, era o producţie spectaculoasă. Opt dansatori, trei camioane de costume, un ego imens. Nu foarte avantajos financiar. De ce întrebi?

— Mă întreb doar dacă poate fi găsit, în caz că cineva ar vrea să

cumpere o ladă de la el. O *Sword casket,* de exemplu.

Umberto băgă restul de fursec în gură, îşi şterse firimiturile din barbă şi dădu din cap.

— Am vândut mizeriile după ce-a murit show-ul, spuse el. Unui colecţionar francez. Cred că totul e încuiat într-un depozit din Nisa. În afară de water-ceva-ul ăla pe care l-ai menţionat, de fapt. De chestia aia, colecţionarul n-a vrut să audă. Nu ştiu dacă tu ai văzut show-ul lui Tom Presto, dar lui îi plăcea să rişte.

— Credeam că el mai mult avea o enormă nevoie de control.

— Şi asta. Dar colecţionarul acela mi-a explicat cum stă treaba, eu nu ştiu nimic despre magie. Dar un acvariu din ăla uriaş în care Tom era băgat şi încuiat…

— *Water torture cell,* aşa îi zicea Houdini, evidenţie Vincent. Dar Umberto îi făcu semn cu mâna să tacă.

— … se pare că trebuie să aibă o pârghie secretă pe partea din afară. O pârghie de panică. Dacă trucul o ia razna complet şi magicianul nu mai iese, asistenta poate să tragă de pârghie şi să golească toată apa în câteva secunde. Ca să nu se înece magicianul.

— Da, e foarte inteligent să ai aşa ceva.

— Da, numai că numărul de iluzionism al lui Tom Presto nu avea nicio asemenea pârghie de urgenţă. Ar fi fost, se pare, o chestie prea laşă. Oricum, francezul n-a vrut o asemenea chestie periculoasă în colecţia lui. *C'est trop extreme,* astea au fost vorbele lui. Nu ştiu pe unde adună praf acvariul acum, dar dacă vrei, verific.

Umberto se lovi brusc pe frunte.

— Apropo de lucruri care stau şi adună praf, spuse el. Ai primit un cadou de Crăciun! Stai puţin.

Dispăru din cameră înainte ca Vincent să apuce să spună ceva. După o jumătate de minut era înapoi cu un obiect mare în braţe.

— Crăciunul a fost acum câteva luni, spuse Vincent. Vine Paştele curând, în caz că n-ai observat.

— Ştiu. Dar cineva ţi-a trimis asta cam cu o săptămână înainte de Crăciun. A stat aici, în birou, de atunci. Sincer, am uitat complet de ea.

Umberto îi întinse obiectul. Era o carte groasă, legată artistic cu un şnur roşu, de care atârna o cartolină.

Pentru Vincent, scria pe cartolină. *Nu chiar domeniul tău, poate, dar poate fi mai interesantă decât crezi. De la un admirator.* Cu un scris de mână ondulat, de modă veche. Frumos. Părea în mod absolut al unei femei. I se păru că recunoaşte vag scrisul, dar nu-şi dădea seama de unde. Oricum, putea fi şi pură închipuire.

Cartea, care se numea *Mammals ofmexico* şi avea pe copertă o fotografie cu un leopard cu colţii la vedere, părea să aibă pe puţin o mie de pagini.

— Mulţumesc, spuse Vincent. Exact ce aş fi vrut să car după mine azi.

Umberto râse.

— Sunt fanii tăi nebuni, spuse el. Nu ai mei. Deci cum facem cu show-urile tale? Nu poţi continua să creezi atacuri de inimă angajaţilor din teatre.

— Stai liniştit, zise Vincent. Restul turneului va fi ireproşabil. Promit. Dacă ai grijă să ţii femeile de serviciu la distanţă o oră în fiecare seară.

Umberto izbucni în râs şi întinse mâna.

— *Deal, amico mio.*

— *Deal,* spuse Vincent şi dădu mâna cu el.

Pe urmă se ridică, luă cartea groasă sub braţ şi şterpeli punga cu fursecuri în drum spre ieşire.

Mina stătea cu telefonul de serviciu lipit de ureche. Ce noroc că ştersese receptorul minuţios, cu dezinfectant, chiar înainte de a răspunde. Asculta în tăcere, timp în care nota cu zel pe spatele unei facturi, cea mai apropiată hârtie pe care o găsise pe birou. Puse câteva întrebări scurte. O jumătate de minut mai târziu se îndrepta cu paşi repezi spre cantină, după ce aruncase o privire la ceas.

Ruben stătea cu spatele şi mânca cu mare poftă chifteluţe şi salată. La carbohidraţi renunţase de la primul apropo că ar fi început să pună în jurul abdomenului. Fapt pe care îl împărtăşea deseori, la masa de prânz.

— Te-ai ocupat de o sinucidere acum două luni şi jumătate, zise ea către spatele lui. 13 ianuarie. Agnes Ceci. 21 de ani.

Ruben se opri cu furculiţa la jumătatea drumului către gură.

— Ooh, da, parcă ţin minte. De ce întrebi?

Ridică din sprâncene când ea trase un scaun şi se aşeză în faţa lui. Îşi dădu ochii peste cap şi puse furculiţa jos. Ea încercă să nu se gândească la cât de murdar trebuie să fie scaunul de la cantină. La tot ce se ţâra acum pe pantalonii ei. Era nevoită să se stăpânească la serviciu, pentru a funcţiona cum trebuie, dar îi consuma atâta energie, încât după fiecare zi de muncă deseori se prăbuşea acasă din cauza oboselii. Nu se putu abţine să îşi tragă în jos mânecile puloverului, ca pielea să nu atingă blatul mesei când se aplecă spre Ruben şi îl fixă cu privirea încordată.

— Spune.

— Daaa… Nu sunt prea multe de spus, de fapt. Eu şi Lindgren, unul din băieţii ăia tineri, am fost primii la faţa locului şi era destul de evident că fusese sinucidere, de la prima vedere.

— De ce?

Ruben oftă din nou. Se uită nostalgic la chifteluţele lui, care se

răceau încet şi începeau să prindă pojghiţă de sos închegat. Mina îi ignoră foamea. Oricum n-ar trebui să mănânce aşa ceva, ea era foarte suspicioasă în privirea igienei alimentare de la cantina Poliţiei. De fapt, ea îi făcea un serviciu.

— Un glonţ în gură. Arma, chiar lângă ea. Amprentele ei. Nu exista niciun palton sau geacă acolo, deşi era iarnă. Toate semnele că nu fusese în deplinătatea facultăţilor mintale.

— A existat vreo scrisoare?

— Nu, nicio scrisoare. Dar Agnes avea o istorie lungă de depresie şi concedii medicale. Fusese internată la S: t Goran în câteva rânduri şi nimeni din cei cu care am vorbit nu părea foarte surprins. Nici măcar persoana cu care împărţea apartamentul.

— N-a existat nicio suspiciune acolo?

— Faţă de cea cu care locuia? Iniţial, poate, fiindcă n-a existat nicio scrisoare de adio. Oamenii care sunt aşa dramatici încât să se împuşte lasă deseori un mesaj. Plus că acea persoană e cea care-a sunat să anunţe şi asta aprinde întotdeauna lampa de avertizare puţin. Am făcut ceva presiuni la interogatoriu, dar era foarte evident deja că fusese o sinucidere. Probabil un impuls de moment, luând în calcul că s-a întâmplat pe o bancă din parc. De ce întrebi toate astea?

— Ai poze? De la autopsie? De la locul faptei?

— Locul faptei? Doar ţi-am zis că a fost o sinucidere.

Mina îl ignoră. O să-i explice. Dar voia să vadă mai întâi pozele. Acum.

— Atunci vino, spuse Ruben şi se ridică oftând.

Ea observă că el nu-şi duse tava la loc. Se gândea să-l întrebe dacă mama lui lucrează acolo, dar se hotărî să treacă peste. Oamenii păreau rar să aprecieze acel comentariu, iar Ruben era şi o idee mai sensibil la jigniri decât media. În plus, avea nevoie de ajutorul lui. El o luă spre lift, iar ea îl urmă. Ceea ce tocmai auzise era mai mult decât suficient, dar pozele aveau să-i dea şi mai multă carne pe os. Dacă avea dreptate, asta va schimba totul.

— Ce e aşa urgent?

Julia intră în cameră cu un pardesiu pus pe umeri. — Tocmai voiam să ies când m-a sunat Mina, dar nu mi-a zis despre ce e vorba.

— Nici mie, zise Christer acru, cu o cană de cafea într-o mână şi o chiflă mare în cealaltă.

— N-ai luat cu tine mai multe chifle? întrebă Ruben pe un ton nostalgic.

Mina îi ignoră, fiind concentrată să prindă tot conţinutul dosarului, cu magneţi, pe *whiteboard,* lângă ceea ce era deja acolo.

— Unde-i Peder? întrebă ea când se întoarse către ei. Vreau să fie toată lumea aici.

Ruben dădu din umeri. Luă un măr din fructiera de pe masă şi începu să mestece sonor. Mina nu se putea uita la el când mânca. Mărul stătuse acolo timp de mai multe zile. Vedea cu ochii minţii cum mişunau bacilii pe tot mărul, cum îl cuprindeau şi cum dispăreau acum direct în gura lui Ruben. Nu voia să se gândească nici pe unde fusese gura lui Ruben. Sau la cine. Acolo puteai probabil să vorbeşti despre un focar de bacterii de dimensiuni monumentale. Ea înghiţi cu senzaţie de rău. Trebuia cu orice preţ să pară normală.

— N-a răspuns la telefon, zise Ruben şi mai luă o muşcătură sonoră.

— Ai verificat la el în birou, întrebă ea fără să-şi poată ascunde iritarea.

Ruben dădu din umeri.

Mina puse la o parte dosarul care acum era gol. Ieşi din sala de şedinţe şi-l găsi pe Peder la biroul lui, adânc cufundat în somn. Capul era dat pe spate, sprijinit de suportul pentru ceafă, şi sforăia uşor. Un coleg glumeţ îi desenase mustaţă.

— Peder!

Îl zdruncină cu putere. El tresări şi se uită buimac în jur.

— Hai, avem şedinţă, spuse ea.

Se întoarse în sala de şedinţe fără să-l aştepte, dar îl auzi târşâindu-şi picioarele în spatele ei. Când ajunse înapoi, văzu că toţi studiau intens ceea ce pusese ea pe tablă. Ştia că, fără ajutorul ei, colegii nu vor vedea ce a văzut ea. Doar datorită discuţiei telefonice cu Milda, medicul legist, putuse să găsească răspunsul. Asta, la care se adăuga şi indiciul lui Vincent. Ştia că grupul era în continuare sceptic în legătură cu el. Dar spera că nu pentru mult timp. El deja se arătase a fi de nepreţuit.

Peder intră în cameră şi se prăbuşi obosit pe un scaun. Se frecă la ochi, dar părea mai degrabă că-şi mută cearcănele de colo-colo. Colegii chicotiră când văzură mustaţa, dar nimeni nu îi spuse de ea.

Mina se întoarse spre ei. Îl fixă cu privirea pe fiecare în parte. Trebuia să-i convingă pe toţi de ceea ce ea era acum foarte sigură. Trase adânc aer în piept. Arătă cu degetul spre tablă.

— Cred că Vincent a avut dreptate. Avem de-a face cu un ucigaş în serie.

Tăcere. Nu erau prea convinşi. Dar ea prevăzuse asta.

— Aşa cum ştiţi, eu eram aproape sigură că victima noastră are cifra trei încrustată pe corp, continuă ea. De aceea a fost firesc să mă gândesc dacă mai există şi alte cifre, pe cadavre anterioare, pe care poate nu le-am observat. Am întrebat-o astăzi pe Milda de la Medicină Legală, dacă tot am trecut pe la ea ca să vorbim despre autopsia cadavrului din ladă. Într-o primă fază, nu şi-a amintit de ceva similar. Dar m-a sunat adineauri să-mi spună despre Agnes. Agnes Ceci.

Mina arătă cu degetul la fotografiile pe care tocmai le pusese pe

tablă. Fotografia indicată arăta o tânără roşcată, prăbuşită pe o bancă din parc, cu sângele în forma unei umbre roşii în zăpada din jurul picioarelor. Deşi era miezul iernii, nu avea niciun palton sau geacă pe ea. Un pistol se afla lângă ea, în dreapta, de parcă i-ar fi căzut din mână.

— Poza e făcută în Berzelii Park, exact în faţa Teatrului China, spuse ea.

— Nu arată chiar a musical, mormăi Christer.

Ceilalţi colegi se uitară cu uimire la el, dar el doar dădu din umeri.

Mina mută degetul spre o altă fotografie, care arăta suprafaţa gri şi sterilă a unei mese de autopsie. Aceeaşi femeie din faţa teatrului era acum goală, întinsă pe masă. Pe coapsa ei dreaptă se vedeau distinct trei linii. Una dreaptă şi două care se sprijineau una de cealaltă într-un V. Legate de linii orizontale pe marginea de sus şi de jos.

Semnul roman pentru patru.

— O cifră romană. Exact cum a zis Vincent, lămuri ea. Ceea ce voi n-aţi crezut. Şi ceea ce noi pur şi simplu nu am văzut.

Colegii ei se aplecară mai în faţă. Interesaţi. Dar în continuare nu foarte convinşi. Sprânceana ridicată a lui Ruben arăta clar cât de sceptic e. Peder clipea repede şi încerca să se concentreze. Ea îi făcu din nou atenţi la poza cu Agnes pe masa de autopsie.

— Semnele au fost de fapt observate la autopsie şi există în procesul verbal, dar din cauza istoricului lui Agnes, cu boli psihice, ele au fost considerate drept comportament autodistructiv. Ceva ce şi-a pricinuit singură.

— Ceea ce în continuare e o explicaţie plauzibilă, spuse Ruben sceptic, dându-se la loc pe spate.

Se aşeză picior peste picior şi se legănă uşor pe scaun. — Sigur. Ar putea fi. S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate, spuse Mina calmă. Poate că totuşi nu e un criminal în serie. Dacă n-ar fi asta.

Ea arătă cu degetul la încă o poză. Şi pe urmă la o fotografie din celălalt capăt al *whiteboard-ului,* acea parte unde erau prinse pozele cu prima lor victimă. Ea nu spuse nimic, ci lăsă fotografiile să vorbească de la sine. Julia se ridică. Se duse la tablă. Studie cu atenţie ambele fotografii indicate de Mina.

— Ceasuri distruse.

Mina încuviinţă.

— Da. Exact. La ambele victime au existat ceasuri care-au fost sparte astfel încât să stea la o oră fixă. Prima noastră victimă avea un ceas care stătuse la ora trei, deci 15,00. Iar la Agnes ceasul a stat la 14,00. O coincidenţă pot să înghit. Dar nu două.

Tăcerea se aşternu în cameră. Toţi păreau să proceseze ceea ce Mina tocmai le arătase.

— Crezi că e aceeaşi persoană? întrebă Ruben.

El părea acum surprinzător de deschis faţă de teoria lui Vincent.

— Tu crezi că *nu* e? contră Mina.

Ruben păru că vrea să spună ceva, dar închise gura. Julia studia cu o expresie serioasă tot ce pusese Mina pe tablă.

— Trebuie să trecem iar prin tot de la început, spuse ea. Fiecare mic detaliu. Pregătiţi-vă să staţi mult. Sunaţi acasă, dacă e nevoie, şi anunţaţi că astăzi nu veţi ajunge devreme. Mina, bine lucrat.

Toţi aprobară. Pe urmă Peder îşi drese glasul.

— Există o victimă marcată cu trei, spuse el cu o voce groasă de la oboseală. Şi o victimă marcată cu patru. Atunci acest criminal în serie e activ de ceva vreme, fără ca noi să fi realizat?

— Exact asta mă întreb şi eu, zise Mina.

Pipăi dosarul. O deranja ceva. Ceva ce dispărea imediat ce conştiinţa ei încerca să capteze. Dădu din cap. O să vină. Mai devreme sau mai târziu.

Scoase din buzunar un pachet de şerveţele umede. Trase câteva şi i le întinse lui Peder.

— Uite aici. Şterge-te. Ai ceva la gură.

Vincent deschise ochii anevoie. Stătuse treaz aproape toată noaptea şi căutase informaţii despre producţie şi vânzare, atât pentru ladă, cât şi pentru săbiile care o străpunseseră. Se simţea imbatabil. Oferta era semnificativ mai mare decât s-ar fi putut crede, dacă nu erai iniţiat în lumea tocilarilor. Simţea stresul încercării de a se ridica într-un fel la aşteptările Minei şi de a veni cu ceva nou. Chiar şi asta îl ţinuse treaz.

Acum îl trezise un sunet după mult prea puţine ore de somn în pat. Sunetul era imposibil de identificat. Venea de departe. Disonanţă clară. Cântec. Dar pe diferite tonalităţi. Atât de fals, că şi-ar fi dorit să nu aibă deloc ureche muzicală. Îl enerva că termenul se folosea mai mult în formulări glumeţe, pentru că era un fenomen de fapt. Descria pe cineva care nu poate identifica diferenţele dintre frecvenţele sunetelor. Antonimul direct al termenului era auz muzical absolut. Cu alte cuvinte, capacitatea de a percepe şi reda înălţimile exacte ale tonurilor, fără un ton de referinţă. O altă variantă era auz muzical relativ, adică a percepe intervalele dintre tonuri, dar, spre deosebire de auz muzical absolut, a nu putea să recunoşti un anumit ton fără a avea ceva la care să te raportezi. Tocmai în acest moment el era nespus de bucuros că auzul său muzical era relativ subdezvoltat.

— … o sută de aaaaani…

Cântecul se termină în sfârşit. El se aşeză pe marginea patului cu ochii mijiţi. Toată familia era la capătul celălalt al patului. Maria şi Aston aveau aceeaşi expresie optimistă pe faţă, în timp ce Benjamin şi Rebecka arătau de parcă erau în drum spre propria execuţie. Vincent simţi spontan că se identifică mai mult cu cei doi copii mai mari ai săi.

El ura zilele de naştere. Sau, mă rog. Nu zilele de naştere în general. Ale copiilor erau mişto. El ura zilele *sale* de naştere.

— Mulţi ani trăiască, cine să trăiască… *au!*

Aston ţipă şi se apucă de picior. Se întoarse furios şi se uită plin de ură la Benjamin, care dădu din umeri şi arătă spre Rebecka. Ea ridică dintr-o sprânceană. Aston se holbă cât putu de enervat, dar renunţă într-un final. Ierarhia din familie era evidentă pentru fiul cel mic al lui Vincent. Rebecka era mai oribilă decât Benjamin, ea putea şi prefera în egală măsură să cauzeze durere fizică, dacă el nu-i făcea pe plac.

— La mulţi ani, iubitule!

Maria puse pe pat un tort de casă mare, cu frişcă, aşezat pe un platou din argint. Vincent simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Frişca dimineaţa nu era favorita sa. Dar în familia Măriei era tradiţie. Ceea ce însemna că nici în anii cu Ulrika nu scăpase de matahala obligatorie de tort dimineaţa. El înţelegea că intenţia tortului era de a fi un simbol plin de iubire şi nu ca un atac la sistemul lui digestiv, aşa că-şi forţă gura într-un zâmbet amplu.

— Aston! Pachetele!

Ochii Măriei licăreau când se aşeză cu grijă pe pat. Ea iubea zilele de naştere. Mai ales pe ale sale, dar şi pe ale altora. Aston sări zgomotos pe pătură cu două pachete în braţe, iar tortul fu cât pe ce să se răstoarne.

— Eu şi mama am făcut tortul ieri-seară! spuse fiul părând să crape de mândrie. Am fost gen *pro* cu tortul. Am pus foaaaaarte multă frişcă!

Aston avea o pronunţie americană arogantă a cuvântului *pro.* Era în mod absolut ceva ce luase de pe Youtube. Vincent se uită la tort. Pentru un moment, îşi dori ca tortul să alunece de pe platou, să ajungă pe podea şi să aibă parte de o moarte mult prea timpurie. Dar el ştia că o asemenea catastrofă l-ar costa mai mult decât gustul imposibil. Maria ar vedea-o ca pe un semn de rău augur şi ar considera restul zilei blestemat, ceea ce ar însemna că o catastrofă ar fi urmată de alta, asemenea unei profeţii care se împlineşte.

— Uite, tată, spuse Aston vesel şi-i întinse pachetele, în timp ce continua să ţopăie în pat de atâta încântare şi-i arunca priviri fericite mamei sale.

Primul cadou era neglijent împachetat, cu bucăţi de scotch aproape desprinse şi hârtie de împachetat mototolită, care arăta ca şi cum conţinutul se răsturnase. Monster Trucks. Hârtie de împachetat rămasă de la ziua lui Aston din februarie. Vincent zâmbi larg şi îşi îmbrăţişă fiul. Cine nu iubea Monster Trucks?

— Oh, mulţumesc! spuse el şi scoase o cravată.

Maria ciufuli puţin, cu mândrie, părul lui Aston. Vincent observă că era a treia cravată identică pe care o primea cadou. Copiii primiseră cu siguranţă bani ca să meargă să-i cumpere cadou, iar raţionamentul

copiilor putea fi atât de simplu. Dacă părintele s-a bucurat de cadoul de anul trecut, în mod plauzibil trebuie să se bucure de acelaşi lucru şi anul acesta. Era ceva plin de iubire în asta, ceva ce ajungea direct la inima lui. În plus, avea reversul perfect al medaliei. Ei toţi vor primi cadou câte o cravată, când vor împlini douăzeci de ani.

— Următorul, ia-l pe următorul!

Frişca începu să alunece uşor de pe blatul de deasupra al tortului, când Aston sări iar în pat.

— Mai uşor, iubitule, spuse Maria punând o mână grea pe fiu. Privirea ei optimistă era tot la Vincent. Era un pachet subţire, plat. Acesta era mai aranjat, aşa că ghici că Maria îl împachetase. Faptul era confirmat de eticheta cu sclipici, un semn al păcii în formă de inimă, în partea de sus. Deschise hârtia.

— O să mergem cu vaporul, tată! Toţi!

Vincent se uită la card. Reprezenta cel mai urât coşmar al lui. O călătorie cu feribotul în Finlanda. Cincizeci de mii de tone de anxietate îmbibată în duhoare de bere. Se uită la Benjamin şi Rebecka. Aceeaşi durere care probabil era scrisă pe chipul lui se oglindea pe al lor. Schimbară o privire plină de înţelegere. Toţi trei ştiau că atunci când Măriei îi intra în cap că ceva trebuie să fie „fantastic pentru ei de făcut împreună, ca familie", nu exista cale de întoarcere. Într-un viitor apropiat, vor petrece o zi şi o noapte închişi într-un mijloc de transport din plăci de metal cu rampa de încărcare nesigură. Verifică partea din spate a pliantului. Cârdul cadou expira peste un an. Avea douăsprezece luni la dispoziţie ca să fugă din ţară.

— Acum ia puţin tort, iubitule, spuse Maria veselă şi-i întinse o farfurie cu o bucată gigantică pe care tocmai o tăiase. Aston are dreptate, a fost total *pro* la tort. Şi are o grămadă de frişcă.

Vincent înghiţi în sec şi zâmbi. Ştia că ea făcea toate astea doar din iubire. Şi cu intenţii bune. Încercă să-i facă jocul cât putu de bine.

— Mulţumesc, iubito. Poate mâncăm tort cu toţii, la masa din bucătărie?

Adunară cadourile, hârtia şi tortul şi se duseră la bucătărie.

Din mers îşi luă cadoul pe care şi-l pregătise singur. Albumul dublu *Xerrox 4* cu Alva Noto. Desfăcu banda roşie pe care şi-o legase singur, deschise plasticul uşor cu unghia şi scoase primul vinii din plic, cu un pârâit uşor, de la energia statică. Se uită cu atenţie la titluri ca să-şi facă o impresie despre ce-l aştepta, după care-l puse pe pick-upul din camera de zi. Arăta bine.

Luă borcanul cu hrană pentru peşti, turnă puţin în palmă şi se duse la acvariu. Pe urmă ţinu mâna chiar la suprafaţa apei şi aşteptă. Alesese umbridele americane dintr-un motiv special. Nu erau cei mai frumoşi peşti. Dar erau singurii peşti despre care ştia că mănâncă

direct din palmă. Nu trebui să aştepte mult până când patru peşti începură să înhaţe cu bucurie fulgii din mâna sa.

— Azi s-ar putea să fie cam gălăgie, le spuse el încet peştilor. Îmi cer scuze anticipat. Ştiţi cum e.

După care ridică volumul la un nivel potrivit şi se duse la bucătărie.

Când tonurile ajunseră la el, se mai relaxă un pic. Reacţia Măriei păru totuşi pe dos, o văzu cum îşi încordează umerii. Ea de obicei ofta când el insista să pună vinilurile lui obscure, când ar fi putut la fel de bine să asculte Ed Sheeran pe Spotify. Care în plus ocupa mai puţin loc. Dar ea văzuse panglica roşie; acesta era momentul lui. Chiar acum.

Se aşeză şi luă o bucată de tort în timp ce făcu un calcul estimativ în cap. Ceasul era fix. Opt, zero, zero.

Şaisprezece ore. Nouă sute şaizeci de minute. Cincizeci şi şapte de mii şase sute de secunde. Pe urmă, gata cu ziua de naştere.

— Ai vorbit azi?

Mina dădu din cap.

— Azi n-a fost o zi bună pentru aşa ceva, zise. Dar am ascultat. Oricum, eu de obicei nu spun nimic. Tu ştii asta. De câte ori nu ne-am văzut aici?

— Da, mda, adevărat. Şi în multe zile e mai bine să nu. Abia acum am venit, dar mă gândeam să stau în a doua jumătate. Să văd cum mă simt. Dacă e o zi bună pentru mine să vorbesc sau nu. Cafea?

Bărbatul-cu-Câinele, aşa cum îl botezase Mina, îi întinse un pahar de carton. Ea de fapt ştia cum îl cheamă, dar prima etichetă pe care i-o pusese i se lipise de creier. Printre clienţii de bază existau chiar şi Tanti-cu-Şalul-Mov, Scanianul şi Fata-cu-Delfinul. Ea ştia şi numele lor, dar prefera să-i ţină anonimi, impersonali. Altfel i-ar fi fost prea greu să meargă acolo dacă ei ar fi avut o identitate. Şi oricum, era vorba de alcoolicii *anonimi*. Mai mult, ea nici măcar nu era alcoolică, fapt care, în toţi anii aceştia, fusese o scuză bună pentru ea să se ţină departe de apartenenţa la un grup care, altminteri, se închega uşor.

Mina refuză din cap paharul din carton pe care i-l întinsese Bărbatul-cu-Câinele. Scârbită doar de gândul la ce putea mişuna atât pe pahar, cât şi în termosul de pe masă, pe care-l atinsese toată lumea. El ridică din umeri şi-şi turnă lui într-un pahar. Cafeaua avea pete uleioase la suprafaţă şi părea slabă. N-ar fi băut asemenea cafea nici dacă ar fi fost sterilă.

— De ce-ai întârziat? întrebă ea şi-i veni imediat să-şi muşte limba. Pe de o parte nu era interesată. Pe de altă parte, poate că era nepoliticos să întrebe. Nu-şi dădea seama.

— Am dus-o pe partenera mea la o programare la doctor, are o grămadă de controale după operaţie. Are o scolioză gravă şi stă în

scaun cu rotile de doi ani.

Mina încuviinţă fără vorbe. Regreta profund că întrebase. Prea multă informaţie personală. Slavă Domnului că Bărbatul-cu-Câinele nu continuă să raporteze mai multe despre iubita lui. În schimb, se aplecă şi-i dădu câinelui un castron cu apă şi-l scărpină scurt după urechi. — Cum îl cheamă pe câine?

Din nou. Neinteresată. Mina nu înţelegea exact de ce tocmai astăzi părea să simtă nevoia să umple tăcerea. Ei nici măcar nu-i plăcea să stea la taclale. Dar bărbatului i se lumină chipul.'

— Bosse, spuse el mândru. Are patru ani.

Mina nu răspunse. Animalele nu se situaseră niciodată în zona ei de interes. Din motive evidente. Lăbuţele lui Bosse erau negre de la atâta mers prin fleşcăraia de afară.

— Hei, mă bucur să te văd!

Fata-cu-Delfinul veni la masa cu cafea şi zâmbi larg spre Mina. Fata-cu-Delfinul era mereu exagerat de veselă. Ceea ce părea aproape pervers, ţinând cont de locul unde se aflau. Mina se făcea vinovată de multe lucruri la întâlnirile astea, dar rar de explozie de optimism. Pe Fata-cu-Delfinul o chema de fapt Anna, dar îşi primise numele de la tatuajul cu delfin de pe partea din spate a pulpei piciorului, tatuaj pe care i-l arătase Minei de prima oară când se întâlniseră. Mina n-o întrebase pe tânără dacă delfinul mai avea prieteni pe corpul ei, îi fusese teamă că Anna va începe să se dezbrace. Chestia e că Mina s-ar fi descurcat şi fără să ştie de existenţa delfinului. Dar Fata-cu-Delfinul se dovedise a fi de un neaşteptat de mare ajutor. Mina îi zâmbi şi o salută dând din cap.

— Mulţumesc pentru pontul de a-l contacta pe Vincent Walder, spuse ea. Şefa mea a acţionat imediat.

Fata-cu-Delfinul radie de bucurie.

— Deci a ajutat cu ceva?

— Cred, spuse Mina. Sper.

Fata-cu-Delfinul radie şi mai tare. Minei îi era teamă să nu-şi facă rău.

— Dar l-ai găsit? Pe Vincent Walder? Uau, ce tare! A fost doar o idee din partea mea, nu-l cunosc, dar e *atât de* tare. Şi scuze din nou că am tras cu urechea la ce vorbeai.

Mina vorbise la telefon cu Julia în pauza unei întâlniri, imediat după ce găsiseră cadavrul din lada cu săbii. După pauză o abordase Fata-cu-Delfinul. La început, Mina ezitase, dar propunerea Annei de a-l căuta pe Vincent fusese fără îndoială o mişcare inteligentă. Nu numai pentru anchetă. Mentalistul recalcitrant îi făcuse toată existenţa mult mai interesantă în ultima vreme. Mai dificilă, dar mai interesantă. Ea care nu dădea nimănui voie înăuntru. Care nu lăsa pe nimeni să se apropie. Brusc, întredeschisese uşa, şi, mai mult, unui străin. Dar atâta

vreme cât asta se întâmpla doar în gândurile ei, se simţea în siguranţă. Deţinând controlul. Pe urmă ar trebui pur şi simplu să înveţe să vorbească mai încet la telefon.

Căţelul Bosse termină de băut apă şi veni la ea cu limba scoasă. Ea îşi strânse pumnii încercând să-şi ţină în frâu dorinţa de a da înapoi, reuşi trei-patru secunde, dar când simţi un bot umed pe mână nu-şi putu reţine instinctul de a face rapid câţiva paşi în spate.

— E foarte cuminte, spuse bărbatul şi-l scărpină pe Bosse după urechi. Mina văzu bale curgând din colţul botului câinelui, care îi interpretă greşit privirea drept atenţie pozitivă şi începu să dea bucuros din coadă.

— Mmm, spuse Mina cu privirea în continuare la Bosse şi la lăbuţele lui negre.

Se lăsă tăcerea din nou. Câinele făcu un pas optimist mai aproape.

— Mă gândesc la un lup pentru data viitoare, zise Fata-cu-Delfinul.

Mina uitase că fata e lângă ea.

— Şi la un text cool la care nu m-am hotărât încă. Mă gândesc la *Carpe diem.* Dar poate e puţin uzat? Deşi tot e frumos, gen. Înseamnă trăieşte clipa. Şi nu despre asta e vorba în toate? Să trăim clipa. Să trăim în prezent. Să fim *aici,* gen.

Fata-cu-Delfinul îşi suflecă mâneca puloverului în stil *college* şi îşi arătă partea de sus a braţului.

— Tu ştii ce părere am eu despre tatuaje, spuse Mina cu o privire politicoasă. Nu e sigur că acul e sterilizat cum trebuie şi nici nu ştii cât de curat e tuşul…

— Ştiu, dar nu e cool? spuse Fata-cu-Delfinul. Te face să simţi că trăieşti, gen. Că nu ştii niciodată ce se poate întâmpla. Îţi dai seama, dacă tot rahatul ăla e infectat? Şi intră în tine o bacterie din aia ucigaşă. Carnivoră. Care începe încet să-ţi mănânce tot braţul.

— *Living on the edge,* spuse Mina sec.

— Da! Bună propunere! Mulţumesc! Clar că ăsta e, *Living on the edge!* Uau, deci ce tare eşti!

Mina se uita la Fata-cu-Delfinul, în încântarea ei evidentă legată de ceva care chiar nu fusese o propunere, iar acum era puţin spus nesigură cum să continue conversaţia. Simţea că orice ar spune ar ajunge un text jegos şi infectat pe braţul Fetei-cu-Delfinul.

— E vremea să ne adunăm! strigă o voce de bărbat din uşa sălii.

Mina mulţumi în sinea ei pentru salvare, zâmbi scurt şi se grăbi să intre.

Kvinille 1982

— Cum merge? strigă o voce din spatele lui. Ce construieşti acolo?

El închise sunetul, nu auzise că intrase cineva în grajd. Fusese concentrat să taie cu fierăstrăul o scândură în două, fără să iasă aşchii. O parte se desprinse şi căzu pe jos fără ca el să apuce s-o prindă. O

aşchie urâtă ieşi din scândură atunci când se desprinse. El ridică repede bucata de pe jos şi o puse în stivă cu celelalte părţi, după care aruncă un cearşaf peste. Cearşaful era pictat cu stele şi simboluri misterioase. Majoritatea erau inventate de el. Pe urmă se întoarse şi se uită la mama lui.

Mama stătea în uşa deschisă a grajdului, iar soarele serii îi transforma silueta în aur. Trebui să mijească ochii ca s-o vadă.

— Nu pot să spun ce fac, zise el. Atunci ţi-ai da seama despre ce e vorba în numărul de iluzionism. Îţi arăt după aia, când e gata.

O fâşie de lumină căzu pe bancul de tâmplărie când mama se mută din deschizătura uşii şi intră. Particule de praf se mişcau încet prin aer. Când soarele le atinse, străluciră ca sclipiciul. Sclipici magic. Mama luă o pensulă de pe banc şi flutură cu ea.

— Măcar pot să te ajut să pictezi? zise ea şi făcu o încercare să se uite în spatele lui. Mi se pare în continuare incredibil că poţi să construieşti toate lucrurile astea singur. Totuşi, ai doar şapte ani. Ce alt copil de şapte ani mai face aşa ceva?

— Nu e aşa dificil, spuse el. Am început să fac desene. Şi sunt meticulos. În plus, altceva nici nu prea fac. Şi e mai bine acum ca la început. Dar dacă vrei să ajuţi, atunci nu trage cu ochiul până nu termin. Şi fără zodii de data asta.

El arătă plin de înţeles la cearşaf.

— O să arate ca…

— Ştiu, ca Les Vargas, zise ea. Artistul spaniol.

Ea făcu o mişcare de dans dramatică, despre care el habar nu avea ce trebuia să reprezinte.

— Las Vegas, mamă, zise el.

Pe urmă se opri şi se uită la ea. Ochii erau limpezi şi zâmbeau la el. Încordarea pe care o avusese în corp dispăruse. Azi era o zi bună. Dar realiză şi că intrase într-o capcană.

— Mamă, ai… ai glumit, nu? Nu există nimeni cu numele Les Vargas, nu?

Şi-ar fi dorit ca mama să nu facă aşa. Îi era greu să-şi dea seama când glumeau ceilalţi. Ca la şcoală. Coşmar total. Dacă vara asta ar fi putut ţine o veşnicie, să nu mai trebuiască niciodată să plece de acasă! Mama şi Jane erau suficiente, era bine cu ele.

Mama îi făcu ştrengăreşte cu ochiul.

— Ai dreptate, spuse ea. Vargas a fost o glumă. OK, Las Vegas să fie!

Pe urmă ridică pensula ca un avertisment.

— Dacă mă înveţi un truc cu cărţile. Altfel, te alegi cu ceva spaniol.

El râse. Nimeni nu iubea magia atât de mult ca mama. Aproape mai mult decât el. Dar o înţelegea. Când făcea magie, problemele dispăreau. Banii se puteau dubla. Lumea devenea altfel pentru o clipă.

Totul era posibil din nou.

Se întoarse şi se uită la stiva de scândură. Vedea cu ochii minţii cum puteau fi îmbinate într-un fel pe care doar el îl ştia. De acolo avea să iasă o ladă. Şi din acea ladă putea să scoată prin magie orice.

Orice o bucura pe mama.

Zăpada fleşcăită lipăia sub bocancii lui Vincent, în timp ce trecea prin parc. Mina îl sunase şi-i spusese că trebuie să vorbească, iar el propusese să se vadă la o plimbare, în pauza de prânz, prin Parcul Ralambshov. Parcul cel mare se afla la o distanţă uşor de parcurs pe jos, faţă de Palatul Poliţiei, aşa că ea nu trebuia să lipsească prea mult timp de la birou. În acelaşi timp, era un risc mic ca să-i observe cineva acolo.

Aşa se gândise el. Dar acum, o tânără într-o geacă de fâş bleu stătea pe alee, la câteva zeci de metri, şi se holba la el. Probabil îl recunoscuse de la televizor şi nu ştia dacă să-l salute sau nu. El o ajută făcându-i cu mâna. Ea răspunse prin a se întoarce şi a pleca de acolo. Nu puteai să câştigi mereu.

Măcar vremea era de partea lui. Soarele strălucea, iar pe porţiunile mari cu iarbă, câinii se jucau cu stăpânii lor. Pe străzile din oraş se topise mare parte din zăpadă, dar în parc mai rămăseseră pete din loc în loc. Cinci câini, cinci stăpâni. Cinci şi cu cinci fac zece. Imparul devenea par.

— La mulţi ani, auzi o voce în spatele lui. Mulţi ani trăiască.

El se întoarse şi o văzu pe Mina. Ziua de naştere. A naibii Wikipedia. Să sperăm că nu avea şi un cadou. Sau că voia să-l îmbrăţişeze.

— Hai să nu vorbim despre zile de naştere, zise el distant.

Un mic zâmbet se zări pe buzele Minei, dar doar o secundă, după care ea redeveni rezervată, cum era de obicei.

— Avem un caz nou. Sau mai exact, unul vechi.

Îi întinse două poze. Cea de deasupra era un selfie de pe Instagram, scos la imprimantă. O tânără fericită dădea noroc cu camera. La masa din spatele ei, se zăreau prieteni şi un morman de cadouri. Ale dracu' zile de naştere.

— O chema Agnes Ceci, spuse Mina. Cam douăzeci de ani. Împărţea apartamentul din oraş cu cineva, tatăl ei e în Arvika, iar mama, decedată. Cazul a fost clasificat drept sinucidere.

Vincent se uită la următoarea poză. Tresări. Un corp gol pe o masă din oţel inoxidabil. Poza era tăiată în zona capului.

— Tot ea e. Uită-te la coapsă.

Vincent se uită la inciziile bine conturate fără probleme. Nu voia să se uite la poză mai mult decât era necesar.

— Aşa cum vezi, şi ea e marcată cu o cifră. Dar cum cadavrul

ciopârţit din cutie e marcat cu cifra trei, credeam că o victimă anterioară ar trebui marcată cu cifra doi. Că ucigaşul urmează numărătoarea, într-un fel. Dar Agnes e, aşa cum vezi, marcată cu un patru roman. Ca şi cum deja a ucis patru persoane.

Vincent se opri brusc.

— O victimă anterioară, ai spus? întrebă el. Adică a murit înaintea femeii cu săbiile?

Mina încuviinţă şi se cuprinse cu braţele când se opri şi ea. Geaca ei roşie nu prea ţinea de frigul care o pătrundea, în ciuda soarelui. Vincent se gândi. Un patru şi un trei. Cifre în ordine. Cifre în numărătoare inversă. Era un suport statistic mediocru până una-alta. Deoarece, cu cât sunt mai multe cifre, cu atât e mai mare plaja de unde alegi şi rezultatele mai credibile. Dar intuiţia îi spunea că are dreptate.

— Ţi-e frig? întrebă el politicos.

— Nu. Iubesc frigul, răspunse ea scurt.

El văzu că ea vorbeşte serios.

— Mă pot înşela, spuse el. Dar nu cred că veţi găsi cadavre marcate cu unu şi doi. Nu încă.

Mina se uită la el încruntată.

— Cred că e o numărătoare inversă, lămuri el. Crima unu şi crima doi nu s-au petrecut încă. Înţelegi? Patru, trei, doi, unu – şi poate chiar şi zero.

— De ce crezi asta? întrebă Mina şi se holbă îngrozită la el. Adică mai pot avea loc până la trei crime?

— Dacă nu-l oprim pe ucigaş, spuse el şi începu să meargă. Nu pot găsi vreun alt motiv pentru o ordine inversă a numerelor decât acela că e o numărătoare inversă. De morţi. Nu văd niciun tipar sau combinaţie care să se potrivească mai bine. Dar există o altă întrebare, Ia fel de importantă, pe care trebuie să v-o puneţi.

— Să ne-o punem, vrei să spui. Şi care e întrebarea?

— E numărătoare inversă *la ce?* Ce se întâmplă când se ajunge la zero?

Mina tăcu o clipă.

— Dar e bolnav de-a dreptul.

Vincent aprobă dând din cap.

— Nu sunt sigur, să ştii. Cu doar două victime ca bază e doar o bănuială, până una-alta.

— Apropo, şi ea avea un ceas cu geamul spart, care rămăsese fix la ora 14, spuse Mina.

El scoase un mormăit ca răspuns şi continuată să meargă tăcuţi. El ar fi vrut să propună să intre să se încălzească la una din cafenelele de pe malul de nord al lacului, Norr Malarstrand, dar Mina părea mulţumită cu parcul, în ciuda frigului. Vincent îşi frecă mâinile băgate

în mănuşile cu un deget şi încercă să-şi ordoneze gândurile.

— Îmi place când e frig, spuse Mina. Simt că e atât de… curat. Că parcă nimic murdar nu poate supravieţui.

— În afară de criminalul vostru care umblă liber, zise el. Chiar e murdar. Cea nouă cum a murit? Sau, de fapt, cea de dinainte, cea de pe bancă?

— Împuşcată în faţă, spuse Mina, iar Vincent se strâmbă automat. Nu trebuie să-ţi faci griji, n-am mai adus şi alte poze. Dar nu pricep de ce ucigaşul vrea să arate la ce oră s-au petrecut crimele. Mă refer la ceasurile sparte. Nu e chiar aceeaşi oră pentru amândouă, dar aproape.

Înainte ca Vincent să apuce să răspundă, un *frisbee* trecu prin aer la niciun metru de ei, cu un doberman negru după el. Câinele făcu un salt, prinse *frisbee-ul* între colţi şi ateriză exact la picioarele Minei şi ale lui Vincent. Dobermanul se uită fericit la ei. Pe urmă fugi în aceeaşi direcţie de unde venise.

— Nu-mi plac câinii, zise Mina.

Vincent se uită după cel care dispăruse cu prada. Prinsă în colţi.

— *Bullet catch,* zise el.

— Ce?

— Cea împuşcată. Şi ăsta e un număr clasic de iluzionism, exact ca *Sword box*. Sau mai mult un truc decât o iluzie. Există de foarte mult timp, probabil de la finele secolului al XVI-lea. Prima descriere detaliată există într-o carte din 1631, scrisă de reverend Thomas Beard. Cineva din public semnează un glonţ. Glonţul e băgat într-un pistol şi tras spre magician sau ajutorul lui. Care tresare şi arată că a prins glonţul cu dinţii. Sau, în variantele de la început, în mână.

— Cum poate fi asta un truc de magie? Sună oribil.

— Pentru că toţi ştiu că nu poţi prinde un glonţ cu dinţii, plus că nimeni care e în deplinătatea facultăţilor mintale nu ar trage de fapt cu un pistol încărcat chiar spre artist. Deci întrebarea e: dacă ştim că nu e pe bune, atunci cum fac? Răspunsul e că e magie. Un truc foarte nepotrivit, din punct de vedere politic, ca să fie făcut astăzi. Şi foarte periculos, există documentate douăsprezece cazuri de decese. Primul dintre ele, chiar al celui dintâi magician cunoscut a fi făcut trucul, un domn De Couleu, din Lorraine. A murit în 1613. Spectatorul care a primit pistolul să tragă s-a enervat şi l-a omorât. În mod ironic a făcut-o chiar cu pistolul folosit în truc.

Mina lovi cu piciorul într-o grămadă mică de zăpadă. — în toate numerele de magie e vorba despre a te preface că omori pe cineva? întrebă ea.

— Destul de mult, de fapt.

El îşi drese glasul.

— În tot iluzionismul scenic clasic este vorba în principiu despre a

omorî sau schilodi o femeie, de exemplu prin a o tăia cu fierăstrăul, despre a muta bucăţi de corp, despre a băga săbii în ea, totul pentru ca la final să se arate că ea e teafără. Faptul că sunt aproape mereu femei nu e întâmplător. Explicaţia e de obicei că ele sunt mai subţiri şi mai elastice decât bărbaţii şi prin urmare încap mai uşor în lăzi. Dar nu ştiu.

— Femeile sunt deseori victimele chiar şi în realitate, mormăi Mina pe un ton sever.

Se aplecă şi adună zăpada udă cu mănuşile şi începu să-i dea forma unui bulgăre.

— Eu cred că motivul se află în principal în misticism, spuse Vincent şi se opri. Femeia poate da viaţă. De aceea e mai tragic dacă o femeie e victima într-o poveste. Din punct de vedere pur simbolistic, nu este ucisă numai ea, ci chiar existenţa umanităţii, pe care o reprezintă. Eu cred că subconştientul nostru înţelege asta pe undeva. Bărbaţii sunt mai… interschimbabili. Iar când e vorba de realitate, atunci, da. Un mod de a face faţă la ceea ce nu poţi atinge e, fireşte, să-l distrugi.

— Deşi să te faci că iei viaţa cuiva nu sună a magie, aşa cum văd eu lucrurile, spuse ea. Dacă trecem peste aspectul foarte, misogin. Dacă eu bag o sabie în cineva şi pe urmă arăt imediat că acea persoană nu e rănită, atunci am arătat doar că sabia a fost *fake.* Cine e impresionat de asta?

Se ridică cu un bulgăre de zăpadă perfect rotund în mână. Bineînţeles că nu l-ar fi făcut mediocru.

— Din nou, pierzi din vedere aspectul simbolistic, spuse Vincent şi se dădu mai în spate cu grijă, cu ochii la bulgărele de zăpadă. Dacă eu tai în două cu fierăstrăul pe cineva, atunci iau viaţa acelei persoane, nu? Ca mai apoi să arăt că persoana e vie şi nevătămată înseamnă, cu alte cuvinte, că eu am înviat-o din morţi. Această magie e demonstrată de iluzionismul clasic, oricât de stupid ni se pare nouă că este astăzi. Puterea asupra morţii şi a vieţii. Şi cu o femeie ca ajutor, puterea devine, în plus, putere asupra divinităţii.

El se uită discret la ceas. Pauza de prânz a Minei se terminase de mult. Spera ca ea să nu-şi fi dat seama de asta. Continuată să meargă şi ajunseră curând la tufişurile de pe malul apei. Vapoarele care erau de obicei la debarcader încă nu veniseră, iar apa strălucea nestingherită. Vincent trecu mâna peste frunzele tufişurilor. Picături de zăpadă topită se prinseră de mănuşi.

— Deci noi căutăm pe cineva care are complexul lui Dumnezeu? spuse Mina. Cineva care doar a luat magia prea în serios şi le-a omorât pe bune? Asta e evaluarea ta profesională asupra persoanei pe care o căutăm? Cineva înnebunit după putere, care vrea să se joace de-a Dumnezeu?

— Deloc. Cele două victime pe care le-aţi găsit nu sunt nişte numere de iluzionism care au dat greş. Le lipseşte ultimul pas, învierea, intenţionat. Eu cred că noi căutăm pe cineva nebun de-a dreptul. Şi totuşi nu tocmai.

Mina se uită la el cu fruntea încreţită.

— Credeam asta deja. Aici e cineva a cărui personalitate pe de o parte îi permite să fie suficient de raţional ca să construiască cutii, să planifice răpiri şi să lase mesaje criptate, continuă el. Pe de altă parte, e suficient de dezechilibrat ca să acţioneze agresiv-impulsiv. Niciuna dintre crime nu pare să fi fost executată cu precizie chirurgicală. Pregătirile, da. Dar nu fapta în sine.

— Deşi crima din ladă trebuie totuşi să spunem că a fost făcută cu o anumită precizie, nu?

— Da, absolut. Dar dă sentimentul că cineva e meticulos, mai degrabă decât priceput. Şi simt şi o anumită lipsă de distanţare. Există sentimente puternice aici şi, scuze, dar trebuie să întreb, pentru ce e bulgărele de zăpadă?

— Pentru cazul în care se întoarce câinele, spuse ea cântărind în mână bulgărele mare.

Vincent încercă să nu pară afectat. Dar cuvintele Minei treziseră gânduri care nu erau binevenite în viaţa lui. Gânduri despre magie şi moarte. Palme transpirate.

Trebuia să se adune.

Vincent duse mănuşa la obraz şi presă pe piele picăturile reci din tufişuri. Speră ca ea să nu observe ce face. Dar avea nevoie să poată gândi limpede.

— Singurul lucru pe care-l putem face chiar acum este să încercăm să împiedicăm următoarele două sau trei crime, spuse el. Indiferent ce cred despre mine colegii tăi. Nu-mi place că ucigaşul ne spune că se va întâmpla iar, prin numărătoarea asta inversă. Dar chiar asta e situaţia acum. Şi nici nu avem nimic altceva pe care să mergem. Deja m-ai implicat emoţional în toate astea. Ţinând cont că cele două au fost descoperite la un interval de doar o lună între ele, nu cred că avem mult timp la dispoziţie. Şi ezită.

— Aş vrea să văd locul unde a fost găsită lada, spuse el.

— A fost deja cercetat de tehnicienii criminalişti. Locul nu mai e împrejmuit. E extrem de improbabil că acolo mai există ceva care să nu fi fost documentat.

— Tot aş vrea să-l văd. N-am mai făcut până acum un asemenea profil, dar cred în chestia asta de a merge pe urmele criminalului. De a încerca să simt nu numai cum sau de ce a acţionat, ci şi unde. Tu ai fost în acel loc?

— Nu. Peder a fost acolo când s-a făcut descoperirea. Dar… Dar bănuiesc că-l pot ruga să meargă cu noi acolo. Cred că o să fie OK. El

e puţin ca un labrador, îi iubeşte pe toţi. Chiar şi pe mentalişti.

— Mulţumesc, spuse el.

Tânăra în pufoaică se întorsese brusc. Stătea puţin mai încolo, în spatele Minei, în continuare la distanţă prea mare ca el să vadă cine e. De data aceasta ea îi făcu cu mâna. El se prefăcu că nu observă. Poate că era nepoliticos, dar voia să se concentreze asupra Minei.

— Te-am implicat emoţional, zici? zâmbi ea şi aruncă rapid în el cu bulgărele de zăpadă ud. Ce bine!

Bulgărele îi nimeri braţul cu un sunet fleşcăit şi căzu pe jos.

— Şi eu cred la fel, spuse el. Sau, adică, ancheta e…

Cuvintele se stinseră în timp ce o privi în ochi. Nu ştia nimic despre viaţa personală a Minei. Putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori o întâlnise. Cu toate astea îi simţea prezenţa atât de firească. Atât de simplă. Chiar şi atunci când nu se vedeau, ea era acolo, pe fundal, în acelaşi mod firesc precum oxigenul pe care-l respira sau sângele care-i circula în corp, fără să se gândească la asta. Nu aşa relaţiona el cu oamenii noi. Din contră. Putea să dureze ani până să dea drumul înăuntru cuiva, iar ea părea la fel. Dar cu Mina era diferit. Se simţea deja foarte comod în prezenţa ei.

Mina era…

Sângele care-i circula prin corp.

Cum de nu se gândise la asta. Asta era diferenţa dintre el şi un poliţist adevărat.

— Auzi, cea care a fost clasificată drept sinucidere, spuse el.

— Agnes? Agnes Ceci.

— Da, exact. Agnes. Avea urme de substanţe în corp?

Mina se uită fix la el.

— Ceva m-a deranjat la materialul legat de ancheta lui Agnes. Acum ştiu ce e, spuse ea.

Era vreme frumoasă azi. Soarele strălucea şi zăpada începuse să se topească. El iubea vremea frumoasă. El iubea până şi ploaia. Şi exact după ce ploua. Când mirosea atât de curat. Ca atunci când mama şi tata tocmai spălaseră aşternuturile pentru pat. Lui îi plăceau aşternuturile proaspăt spălate. Lui îi plăceau mama şi tata. Lui îi plăcea să-i placă, pentru că atunci când îi plăcea, simţea bucurie în stomac, aşa cum îi plăcea lui.

Câteodată îl durea stomacul. Asta nu-i plăcea. Nu se întâmpla prea des. Dar când îl durea, îl durea mereu foarte, foarte tare. Mama şi tata ziceau că e din cauză că a mestecat chestii pe care nu trebuia să le mestece. Iar el ştia de fapt că ei au dreptate, dar lui îi plăcea să mestece chestii. Să simtă un gust nou, un sentiment nou în gură, să simtă chestii noi pe care nu le mai încercase cu limba, să le ruleze prin gură. Într-un fel, nu se putea abţine. Iubea asta aproape la fel de mult

cum iubea să tragă cu praştia. Dar doar aproape.

— Bună, Billy! strigă el vesel.

Se aplecă şi-l salută pe micuţul cocker spaniei cu care se întâlnea aproape zilnic când ieşea afară. Câinele sări plin de entuziasm şi vru să-l pupe pe faţă. Îl lăsă. Era aşa de drăguţ. După ce-l scărpină pe Billy puţin după urechi, îi mulţumi stăpânului câinelui, aşa cum făcea mereu, şi continuă spre marginea pădurii. Să mulţumeşti era important. Mama spunea asta deseori, dar era bine, fiindcă el uita uşor.

Ajuns la marginea pădurii pipăi cu mâna în spatele unei buturugi mari. Sticlele lui de plastic erau tot acolo. Uneori dispăreau. Atunci însemna că cineva le furase. Nu-i plăcea când cineva îi fura sticlele de plastic, dar el n-avea voie să le ţină la el în cameră, aşa că singura soluţie era să le ascundă aici.

Meticulos şi cu grijă, le aşeză pe buturugă. Trei pe fiecare rând. La exact aceeaşi distanţă. Pe urmă merse cu spatele până găsi locul pe care-l marcase. Cincizeci de paşi mai încolo. Locul devenise noroios. Era bine că-şi luase cizmele. Era important să se antreneze din exact acelaşi loc şi exact de la aceeaşi distanţă. Altfel cum să ştie dacă a devenit mai bun?

Pietrele cu care trăgea erau atent selecţionate. Putea să stea întins ore în şir pe aleea cu pietriş din faţa casei, ca să caute pietrele care se potriveau exact. Pe unele obişnuia să le bage şi în gură. Iubea să le sugă, iubea sentimentul de piatră aspră în gură. Pietrele pe care le scoase acum erau cele mai bune pe care le avea. Favoritele. Le cântări în mână, ca să aprecieze greutatea. Luă una din ele, una care, la soare, sclipea puţin.

Scoase praştia din buzunarul din spate. Se vedea că fusese îndelung întrebuinţată, lemnul era tocit şi deteriorat, dar aşa voia el să fie. Praştia se formase după mâna lui. Era ca şi cum ei deveniseră una, el şi praştia, de îndată ce punea mâna pe ea. Puse cu grijă piatra în catapultă. Închise un ochi, ţinti… şi trimise piatra. Nimeri impecabil, exact în mijloc, sticla care se răsturnă elegant pe spate.

— Bravo! Frumos!

El tresări. Nu văzuse că a venit cineva. Dar se bucura de public. Era mai interesant să tragă când se uita cineva. — Dar ia uite la asta! zise el şi se întinse fericit când puse următoarea piatră în catapultă. Acum o să nimeresc capacul!

Închise iar un ochi, ţinti. Trase. Piatra nimeri exact în capacul verde-deschis, iar sticla căzu drept pe spate.

— Uau! Ce bun eşti!

Primi aplauze. El iubea aplauzele. Îi dădeau furnicături în tot corpul. Luă o a treia piatră. Se grăbi să ţintească şi să tragă. Voia să profite de ocazie, cât încă se uita cineva, curând se va antrena iar

singur, niciodată publicul nu rămânea prea mult. A treia sticlă căzu pe spate la fel de frumos ca primele două.

— Chestia asta necesită un premiu! Trebuie să fii campion mondial la asta! Vino! Am maşina acolo. Cred că am în ea un premiu pe care-l poţi primi!

Tot corpul i se încălzi de bucurie. El iubea premiile. Dar toată viaţa lui nu câştigase absolut niciunul. Ar fi vrut mult. Dar nimeni nu dădea premii unuia ca el.

Merse bucuros. Maşina era mare. Bun. Atunci poate era un premiu mare. La fel de mare ca animalele acelea uriaşe de pluş pe care nu le câştiga niciodată la Grbna Lund. Dacă era un cadou la fel de mare!?

— Intră, în spate de tot, o să vezi premiul acolo. O să ştii care e când o să-l vezi.

Inima îi bătea cu putere când intră în maşină. În sfârşit. Un premiu. Un premiu mare şi foarte, foarte frumos.

Milda Hjort simţea cum anxietatea îi sfâşie pieptul. Ridicase telefonul de mai multe ori ca să sune, dar în loc de asta rămăsese pe scaun în spatele biroului, cu telefonul în mână. Peste douăzeci şi cinci de ani de meserie. Şi era aproape sigură că făcuse puţine greşeli. Simţea responsabilitate atât pentru victime, cât şi pentru familiile lor, simţea că meritau să primească răspunsul pe care-l aşteptau. Avea şi responsabilitatea de a da poliţiei şi sistemului juridic instrumentele de care aveau nevoie, ca ei să-i poată pedepsi pe cei care comiseseră faptele de care se ocupa ea.

Dar lucrurile fuseseră cu susul în jos de la o vreme. Nu la serviciu. Ci acasă, acolo viaţa se agitase puternic. N-ar fi crezut că va permite ca asta să-i afecteze munca. Totuşi, acum avea negru pe alb că haosul de acasă se furişase şi aici. Ea făcuse o greşeală. O mare greşeală.

Milda se întinse după fotografia de pe birou. Unul din puţinele obiecte personale pe care le avea la birou. Ea credea în ordine şi disciplină. Acasă adoptase complet metoda Konmari şi aruncase toate lucrurile care nu erau necesare sau care „nu o bucurau când punea mâna pe ele”. După divorţ, se ocupase în principiu singură de copii, de peste cincisprezece ani, aşa că fostul ei soţ abia dacă avea ceva de obiectat la adresa ordinii stricte.

Poza cu copiii era făcută cu câţiva ani în urmă. O plajă din Falkenberg, când fuseseră în vizită la sora ei. Vera şi Conrad erau bucuroşi, bronzaţi, cu părul puţin prea lung şi pistruii care amândurora le ieşeau în fiecare vară. Cât fuseseră copiii mici, ea obişnuia să dea nume pistruilor. În fiecare zi alte nume. Copiilor le plăcea asta. Sigur că nu fusese mereu uşor să poarte responsabilitatea principală asupra lor şi în acelaşi timp să pună energie şi pasiune în jobul ei.

Tatăl lor se străduia şi el cât putea. Cât i se părea potrivit. Dar ea ar fi preferat să nu facă nimic. Era destul de evident de ce Conrad era atât de problematic. Ea avea de gând să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să aibă grijă ca el să nu ajungă ca tatăl lui, care nu mai muncea fiindcă era trubadur la barul acela suedez obscur din Las Playas în Gran Canaria.

Dar ea se descurcase într-un fel. Oricum, aşa credea ea.

O duceau bine, ea şi copiii. Aveau ce le trebuie.

Acum, privind în urmă şi având toate răspunsurile, îşi dădea seama că ea poate tot nu fusese de ajuns. Sau poate fusese doar întâmplarea. Loteria genetică. Nu fusese uşor. Luase timp. Furase concentrare. Multe nopţi nedormite, când umblase pe afară să-l caute pe Conrad. Când pe urmă se dusese la serviciu, luând cu ea neliniştea şi lipsa de somn, pierduse privirea ageră, atât de necesară în munca ei şi de care era atât de mândră.

Nu existau scuze. Greşeala era a ei.

Doar a ei.

Ridică telefonul din nou pentru a forma numărul, când un ciocănit la uşă o întrerupse. Ea îşi drese glasul.

— Intră.

Usa se deschise. Era Mina. Avea în mână dosarele ambelor victime. Milda văzuse copertele de carton prea uzate ca să nu le recunoască imediat. Dădu din cap şi închise telefonul. Acum nu mai trebuia să sune.

Peder cugeta la convorbirea telefonică pe care tocmai o avusese. Mina îl rugase să-i facă „un serviciu enorm” şi să-i arate lui Vincent Walder locul crimei.

Într-o altă situaţie ar fi ezitat. Nu ştia că Vincent era în continuare consultant. Dar Mina era OK. O plăcea, în plus, rugămintea ei însemna că şi astăzi avea motiv să plece de acasă. Gândul era, bineînţeles, neloial faţă de soţia lui, care trebuia din nou să se ocupe singură de tripleţi. Dar judecata lui, tocită de atâţia bebeluşi, făcea piruete de fericire.

— Mă duc iar la serviciu, spuse el şi îşi sărută soţia pe obraz. Să mă suni dacă ai nevoie de ceva.

Ea arăta exact la fel de obosită precum se simţea. De trei luni, de când se născuseră tripleţii, niciunul dintre ei nu dormise mai mult de o oră neîntreruptă. Veniseră în ziua de dinaintea Ajunului de Crăciun. El nu avea curaj să se gândească la haosul de cadouri pe care-l promiteau Crăciunurile viitoare.

Molly gângurea în braţele mamei ei şi el văzu că tetina biberonului îi ieşise din gură fără ca Anette să fi observat asta. Împinse cu grijă sticla în gura fiicei sale, care începu să sugă cu poftă laptele-formulă.

— Celelalte două dorm, sper să rămână aşa câteva momente măcar.

El se uită tandru la Meja şi Majken, care stăteau fiecare în coşuleţul său pe podea.

— Nu e ciudat că dorm acum, ţinând cont că au sporovăit toată noaptea, spuse Anette enervată.

Peder o mângâie pe obraz.

— Facem asta împreună. Supravieţuim. Nici n-o să apucăm să zicem ţac-pac şi o să ne trezim cum ne uităm în urmă la perioada asta şi râdem.

— Ţac-pac. Nuu, n-a funcţionat. Uite că nu râd.

— Rezistă vreo două ore, mă întorc cât pot de repede şi se rezolvă de la sine. Iar săptămâna viitoare vine mama ta să ne ajute. Două braţe în plus vor face miracole.

— Nu credeam vreodată că o voi aştepta pe mama cu atâta bucurie. Dar probabil că nu mi-a fost niciodată atât de dor de cineva în toată viaţa mea.

— Am avut noroc, iubito. Doar că suntem prea obosiţi pentru a aprecia asta. Plec acum. Dar dă un bip dacă e ceva.

— Bip.

— Ha, ha. Nu ştiam că m-am însurat cu o actriţă de comedie…

Peder clipea tare şi des din ochi când se sui în maşină. Îi era o frică teribilă să nu adoarmă la volan. Cu un clic deschise doza de Nocco pe care o luase din frigider. Probabil că era cel mai mare client al lor în acest moment. Băuturile energizante erau singurele care-l făceau să funcţioneze, chiar dacă pentru momente scurte. Şi-ar fi dorit doar ca ei să bage cantitate dublă de cafeină în doze. 180 de miligrame nu erau suficiente pentru un părinte de tripleţi.

La radio anunţau dispariţia băiatului pe care-l căutau intens colegii de la departamentul permanent. Robert.

Zis şi Bobu. Cu handicap mintal şi dispărut de acasă. Probabil nu o infracţiune, spunea experienţa lui Peder. Cu puţin noroc, va fi găsit curând, rătăcind prin pădure sau cine ştie, prin oraş. Odată căutaseră mai multe zile un copil de cinci ani care se dovedise a se fi urcat în trenul de Copenhaga pentru a merge în vizită la bunica. Nimeni nu-l oprise. Chiar fusese dus de la gară până la casa bunicii, cu maşina poliţiei daneze. Bunica sunase apoi poliţia suedeză imediat ce băieţelul apăruse la uşa ei.

Peder schimbă canalul pe Lugna Favoriter. După ce devenise şi el părinte era mult mai sensibil la ştirile despre copii. Când viră în parcarea de vizavi de Grbna Lund îi zări pe Mina şi Vincent care stăteau şi aşteptau, împotriva voinţei sale îşi surprinse un fel de curiozitate faţă de Vincent Walder. El şi Anette merseseră la unul dintre show-urile lui Walder acum trei ani. Fusese impresionant şi frustrant şi nu pricepea nici acum cum putuse mentalistul să facă ce

făcuse.

Paltonul negru al lui Vincent flutura în vânt. Clasic fu cuvântul care-i veni spontan când îl văzu pe Vincent. Ca într-un film alb-negru. Gândise asta deja în Palatul Poliţiei, că aşa ar vrea şi el să arate. Dar pe de altă parte, Vincent nu avea, în mod garantat, trei bebeluşi gălăgioşi acasă.

Peder parcă şi se grăbi spre ei. Vincent îl văzu tresărind când vântul puternic îl lovi drept în faţă.

— Bună, Vincent, salută el entuziasmat şi-i strânse mâna lui Vincent.

Vincent zăbovi o secundă ca să simtă strânsul mâinilor. Uimitor de puternic, ţinând cont de cât de obosit arăta Peder în general.

— Arăţi de parcă te-a călcat o maşină, spuse Mina, iar Peder dădu din cap aprobator.

— Azi-noapte, tripleţii au fost treji în schimburi, spuse el.

Vincent nu se putea abţine să se holbeze. Doamne, Dumnezeule. Şi el considera că trei copii sunt solicitanţi, dar în cazul lui măcar erau zece ani între primul şi ultimul. Nu putea să-şi închipuie ce ar însemna trei deodată. Cel mai probabil, el nici măcar nu ar mai putea să se ţină pe picioare.

— Atunci sunt impresionat că ai reuşit să vii până aici, spuse el. Somnul e incredibil de interesant. Ştii de exemplu că abia recent s-a descoperit ce anume face ca noi să adormim?

— Nu… nu, nu ştiam.

Peder începu să meargă spre intrarea principală a parcului de distracţii Grona Lund. Mina şi Vincent îl urmară.

— Două grupuri de cercetători au găsit ceea ce ei numesc butonul pentru somn, continuă Vincent. L-au botezat Nemuri, după cuvântul japonez pentru somn.

— Aha, eu…

— Au studiat tiparele de somn pe douăsprezece mii de musculiţe de oţet şi-au găsit o genă care conduce acest buton al somnului.

— Musculiţe de oţet, deci… spuse Peder arătând spre intrare.

Peder nu părea foarte receptiv. Ciudat. El, mai mult ca oricine, ar trebui să se gândească la somn înainte de toate, chiar în acest moment. Dar îi era cu siguranţă mai greu să proceseze informaţia, ţinând cont de oboseală.

— Vincent, spuse Mina încet în spatele lui. Scrie „Atenţie, Wikipedia!” pe tine acum.

El încuviinţă şi nu mai spuse nimic.

Parcul de distracţii părea sinistru în afara sezonului. Niciun ţipăt de la Cădere Liberă. Nicio muzică de la scena mare. Niciun scârţâit de la punctele de atracţie sau zgomotul acela monoton făcut de o mulţime.

— Aici era lada.

Peder arătă cu degetul spre un punct din faţa intrării. El adusese chiar şi pozele de la investigaţia tehnică şi i le înmână lui Vincent, care le studie în tăcere.

— Voi aţi găsit… tehnicienii au găsit vreo urmă? întrebă el. Ceva care ar putea avea legătură cu crima?

— Din câte ştiu eu, încă nu, spuse Peder şi se frecă la ochi să scape de senzaţia de nisip sub pleoape. Au luat bineînţeles o grămadă de probe, dar din păcate rezultatele nu se trimit chiar într-un sfert de oră. Şi în etapa asta, şi într-un asemenea loc, e o mare dificultate să ştim ce poate avea o legătură cu lada sau ce exista deja aici când a fost adusă.

— Clar, spuse Vincent îngândurat, mergând de colo-colo cu privirea fixată în pământ. Ştii, dacă dormi prea prost mult timp, asta poate avea efecte secundare serioase. Creşte riscul pentru mai multe boli, memoria devine mai proastă, iar sistemul imunitar slăbeşte.

— Mda, mulţumesc, spuse Peder şi tuşi. Asta…

— Creşte şi riscul pentru Alzheimer, abuz de alcool şi obezitate. Fără somn riscăm şi să ni se supraîncarce creierul, somnul ne ajută să uităm ce nu ne e util.

— Da, nu e că n-aş observa că n-am toate ţiglele pe casă tocmai în perioada asta, spuse Peder. Şi se pare că e valabil şi pentru alţii, nu doar pentru mine, adăugă el încet, cu privirea la Mina.

Dar Vincent îl auzi. El doar încercase să împărtăşească puţină informaţie utilă. Dar sigur, lui mereu îi fusese greu să calibreze ceea ce era considerat a fi „potrivit”. Posibil să fi spus una sau două chestii prea mult.

Se aşeză pe vine şi cercetă pământul pe care stătuse lada. O bucăţică rămasă din banda adezivă folosită ca barieră flutura în vânt de parcă ar fi vrut să zboare de acolo. Mina stătea alături şi se uita, cu braţele încrucişate, dârdâind uşor. Frigul o făcea să pară palidă, cu excepţia buzelor, care erau în continuare roşii. El ştia că ea nu folosea make-up. Dar dădeau senzaţia că sunt foarte roşii. Nu că el ar fi ştiut ce senzaţie dădeau buzele ei, firește. Îşi drese glasul şi se concentră asupra solului.

— Pe vremuri, oamenii dormeau aşezaţi în fund, nu întinşi, spuse el, în continuare pe vine.

Trecu cu mănuşile peste pietrele din pavaj. Când găsiseră lada, acolo era zăpadă. Tot ceea ce nu fusese măturat de tehnicieni în vânătoarea lor după dovezi concludente dispăruse cel mai probabil odată cu iama. Asta îi dădea lui mai puţin decât sperase. Trebuia să se încreadă în creierul său, că ar putea găsi ceva inconştient, ceva ce el nu observase.

— De aceea vedem atât de des paturi foarte scurte la muzee. Medicii din secolul al XVII-lea considerau că dormitul în poziţie întins

în pat dăunează, susţinând că mâncarea putea în cazul acesta să se mişte din stomac, să treacă prin trahee şi să ajungă la cap. Al naibii vânt, ce bate azi.

Se ridică, iar genunchii îi trosniră tare.

— Dar ceea ce trăieşti tu acum e o variantă extremă a ceea ce se numeşte somn bifazic. Somnul e împărţit. De fapt, înainte era ceva obişnuit ca oamenii să se culce la opt, să se trezească la miezul nopţii, să stea două-trei ore, pentru ca mai apoi să se culce iar şi să mai doarmă câteva ore.

El se uită cu înţeles la Peder, care arăta ca un semn al întrebării în carne şi oase.

— În concluzie, te tâmpeşti şi te îngraşi de la prea puţin somn, traduse Mina.

— Aha, da, păi mulţumesc, o să-i transmit soţiei, râse Peder.

— Cât de repede a fost găsită lada? întrebă Vincent privind solul din nou.

— Dimineaţa devreme. Pasagerii care fac naveta cu vaporaşul din sud trec chiar pe aici.

— Probabil asta a şi fost intenţia, spuse el. Să fie găsită repede. Plec de la premiza că n-a fost ucisă aici, nu?

— Aşa e, am fi găsit mai mult sânge dacă s-ar fi întâmplat aici, spuse Peder. Lada a fost mutată aici când fata era deja moartă, medicul legist e convins de asta.

Alegerea locului era la fel de spectaculoasă ca lada în sine. Un loc deschis, pe unde trecea lume. Criminalul a vrut să fie văzută. Şi cadavrul să fie găsit numaidecât, întrebarea era de ce. Era prea plănuit totul pentru a fi o întâmplare.

— Persoana aceasta nu lucrează la noroc, spuse el întors spre Mina. Totuşi riscă să transporte lada până aici. Trebuie să înţelegem de ce.

Vântul puternic de primăvară trecea drept prin el. Minei părea că-i e şi mai frig. I-ar fi oferit cu cel mai mare drag paltonul lui, dar ştia că nu-l va accepta decât dacă ar fi fost mai întâi sablat şi băgat în sodă caustică. Era mai bine s-o ducă undeva la căldură. Oricum terminaseră.

— Am văzut tot ce s-a putut vedea, spuse el. Mulţumesc, Peder.

Peder arăta de parcă oboseala se prăvălise dintr-odată, grea, peste el. Se legăna.

— Dormi puţin în maşină înainte de-a porni spre casă, spuse Vincent şi puse mâna pe umărul lui Peder. Nu vrei să rişti vreun accident. Atât capacitatea de percepţie cognitivă, cât şi capacitatea de reacţie se pot diminua cu optzeci de procente de la oboseală.

— Mm, nu, trebuie să ajung acasă… spuse Peder.

— Dormi o oră. Ai copii care te aşteaptă acasă acum. De ce să crească fără tată? Statistica pentru accidentele în care conducătorul

auto a adormit la volan e…

Peder ridică o mână, semn că era de ajuns.

— M-ai convins. O să dorm o oră. Mulţumesc.

— Eu mulţumesc, aşa cum spuneam, zise Vincent vesel.

— Doar să nu-i spui nimic soţiei mele.

Peder dârdâia în vântul care-i bătea în faţă şi se întoarse la maşina lui. Nu era foarte stabil pe picioare.

Mina şi Vincent se duseră la maşina ei. Ea deschise, dar în momentul în care auzi bipul strident făcut de încuietoare, îi veni deodată o idee şi se întoarse spre Vincent.

— Te grăbeşti? zise ea. Sau apucăm să bem o cafea?

Îşi ţinu respiraţia. Poate că era o propunere proastă. Dar nu voia să se despartă de el încă. I se păru că vede o licărire de bucurie în ochii lui Vincent, dar putea la fel de bine să fie soarele dimineţii care scosese capul şi se reflecta în tabla maşinilor. Soarele îi făcea părul lui Vincent şi mai blond, aproape alb şi ea se surprinse întrebându-se dacă s-o vopsi sau e blond natural. Indiferent de variantă, îi plăcea.

— Clar. Hasselbacken e sigur deschisă.

El dădu din cap spre clădirea veche şi frumoasă din lemn care trona puţin mai sus pe coastă, chiar deasupra parcării. Mina încuviinţă, încuie maşina din nou cu încă un bip strident şi îşi băgă cheile de la maşină în buzunarul jachetei.

— Tu nu porţi niciodată poşetă? o întrebă Vincent.

— E ciudat? spuse ea şi realiză, în timp ce puse întrebarea, că asta era cam neobişnuit pentru o femeie.

Începură să urce spre hotelul vechi.

— Poşetele mi se pare neigienice, continuă ea şi dădu din umeri. Aduni o grămadă de chestii în ele, care stau acolo şi adună, la rândul lor, bacterii pe ele.

— Nu şi buzunarele fac asta? întrebă Vincent.

Mina ridică din sprâncene.

— Taci, spuse ea şi îşi scoase repede mâinile din buzunare. Nu-mi da idei noi. Îmi ajung cele pe care le am deja.

El râse. Ea era încântată de faptul că putea să vorbească atât de lejer despre ceea ce îi controla viaţa. Avea sentimentul că el înţelege.

Ea nu putea, firește, să vorbească despre asta serios, ci doar să atingă superficial subiectul, pe un ton glumeţ, care sugera că nu e ceva grav. Ca şi cum avea doar o mică excentricitate asupra căreia deţinea controlul total. Totuşi. Era mai mult decât putuse să vorbească cu oricine altcineva.

Vincent avusese dreptate. Hotelul era deschis. Se aşezară într-un colţ în foaier şi comandară câte o cafea la filtru. Mina observă că Vincent o studia atent când veniră ceştile. Şi că el observase ştersul

rapid şi discret cu şerveţelul pe marginea ceştii, mişcare pe care ea o exersase până la perfecţiune. Colegilor ei de la poliţe le luase mult mai mult să observe asta, dar lui Vincent părea că nu-i scapă nimic din ce făcea ea. Ea se mobiliză automat, aşteptând zeflemeaua care urma în situaţii similare la serviciu.

Vincent luă un şerveţel şi îşi şterse şi el cana în acelaşi fel.

— Nu se ştie niciodată pe unde-au fost cănile astea, zise el pe un ton de parcă s-ar fi scuzat şi suflă în cafeaua fierbinte.

Ea căută în ochii lui ceva care să semnalizeze că i se părea că e nebună, dar nu găsi nimic. În loc de asta, el o privea cu o faţă nevinovată. Ea luă câteva guri din cafea, încălzea minunat după vântul şi frigul de afară. Vincent o făcea să simtă că şi ea contează. Nu că ea s-ar fi aflat la periferie. Sau, dacă ea se afla la periferie, măcar era şi el acolo cu ea. Era un… sentiment neobişnuit. Dar unul bun.

— Ţi-a fost utilă cu ceva vizita asta? întrebă ea.

— Da şi nu. Aşa cum spuneai şi tu, nu au mai rămas amprente, trece prea multă lume pe acolo în fiecare zi. Dar da, m-a făcut să-mi dau seama cu ce fel de autor avem de-a face aici. Două lucruri în special m-au frapat. Curajul de a amplasa un cadavru într-un loc atât de deschis. Şi faptul că nimeni n-a observat nimic ieşit din comun. Astea mă fac să cred că persoana pe care o căutăm e cineva care se pierde în mulţime.

— Mm, spuse Mina îngândurată.

Rămaseră tăcuţi câteva momente. Vincent rupse primul tăcerea.

— Cât de multe ştii despre istoria Grbna Lund? întrebă el şi sorbi puţin din cafea.

— Despre Grbna? Absolut nimic, spuse ea şi dădu din cap a refuz către chelneriţa care se apropia de masa lor.

— E cel mai vechi parc de distracţii al Suediei, care încă funcţionează, zise Vincent. A fost inaugurat în 1883. Dar în 1924 a venit concurenţa: un parc de distracţii itinerant, numit No jet, s-a stabilit exact vizavi.

— Acum îmi amintesc! Am auzit despre asta. Nu era parcă şi o poveste de dragoste la mijloc?

— Ba da, aşa e. Fiul familiei care deţinea Nojet şi fiica familiei care deţinea Grbna Lund s-au îndrăgostit unul de celălalt. S-au căsătorit şi au condus împreună mai întâi nojet, apoi Grbna Lund. Fiica lor, Nadja, a fost şefa parcului de distracţii Grbna Lund până în 2001.

— Romantic, spuse Mina, dar îşi dădu seama cât de fals sunase.

Nu voise să pară ironică. Doar că romantismul nu era domeniul ei. Deranja ordinea. În plus, mereu ieşea cu mizerie, mai devreme sau mai târziu.

— Ceea ce mi se pare cel mai interesant sunt atracţiile umane care existau în anii 1920, spuse Vincent uitându-se pe fereastră, spre

silueta parcului de distracţii.

— Atracţii umane? Ca un *freakshow?*

Ea se încruntă. Gândul de a expune oameni contra unor sume de bani, doar fiindcă erau altfel decât ceilalţi, o înfuria. Se întreba cum ar fi botezat-o pe ea. *Mina, femeia fără bacterii! Priviţi cum se spală! Simţiţi mirosul gelului dezinfectant!*

— La Grbna Lund, oamenii puteau să vadă un trib african, spuse Vincent întorcându-se din nou spre ea. Chiar şi un grup de persoane scunde aduse din Germania, în partea de parc amenajată sub numele de Oraşul de basm Liliput. Şi, bineînţeles, striptease.

— Oh, pentru întreaga familie, spuse ea pe un ton aspru.

Ochii i se îngustau când o privea atent.

— Dacă oamenii nu sunt obişnuiţi cu ceva, atunci acel ceva li se pare ciudat, spuse el şi puse cu grijă ceaşca de cafea pe masă. Oamenii cred că propriile norme sunt valabile pentru toţi şi sunt neliniştiţi de ceea ce nu le urmează regulile. Să ieşi în evidenţă din mulţime poate crea în egală măsură admiraţie şi arătat cu degetul. Uneori, ambele concomitent. Oamenii plătesc şi să se uite la mine, ştii asta. Doar nu crezi că eu sunt considerat normal în vreun fel, nu? Că pe unul ca mine l-ar invita la o petrecere relaxată cu vin fiert înainte de Crăciun. Noi suntem unici, Mina, şi plătim un preţ pentru asta. Dar nu uita un lucru. Singura putere pe care ceilalţi o au asupra vieţii tale este cea pe care le-o dai tu. Lasă-i să se uite dacă vor. De ce să nu-i lăsăm să plătească distracţia, dacă au chef? Şi lasă-i să vorbească. Asta n-are nicio legătură cu tine.

Ea se uita la parcul de distracţii de la poalele coastei pentru a-i evita privirea. Clipi de mai multe ori. Cum o spusese el suna atât de simplu. Dar nu era simplu. Era greu. Se gândea să-i povestească de întâlnirile de la Alcoolicii Anonimi, dar atât de bine nu se cunoşteau încă. Atât de bine probabil nu se vor cunoaşte *niciodată.*

— Geniile ca noi oricum sunt întotdeauna neînţelese, adăugă Vincent cu un zâmbet pieziş.

— Apreciez că eşti aşa modest, spuse ea şi-i zâmbi la rândul său. Apropo, acest geniu a vorbit mai devreme cu Milda Hjort.

— Milda care? întrebă Vincent, părând confuz.

— Medicul legist. Care a făcut autopsia lui Agnes Ceci. M-a sunat în legătură cu semnele de pe cadavru. Îţi aminteşti că m-ai întrebat despre substanţe în corp?

— Văd pe tine că va urma imediat un „dar”, zise Vincent şi se aplecă mai în faţă.

— A trecut ceva cu vederea, zise ea, aplecându-se la rândul ei. Milda nu a făcut niciun test toxicologic pe victimă. N-a luat probe. N-a comandat niciun test. Deşi e rutină.

— Vai, zise Vincent.

Mina aprobă dând din cap. Disperarea Mildei fusese mare şi evidentă. Ea urma să fie obiectul unei anchete. Eventual cu consecinţe.

— Factorul uman, spuse ea. Ea… Ea trece printr-o perioadă grea.

Vincent bătea cu degetele în masă. Acelaşi ritm, iar şi iar. Mina observă că începuse să-şi mişte picioarele pe ritmul pe care-l bătea el. Se forţă să nu se mai mişte. Aştepta ca el să prelucreze informaţia.

— Deci ce se întâmplă acum? întrebă el încet şi se opri din bătut.

— Milda a luat legătura cu procurorul, iar eu am informat-o pe Julia despre ce s-a întâmplat. Vom cere exhumarea imediat ce va fi posibil şi, luând în calcul circumstanţele, cred că vom primi o decizie foarte rapid. Poate depunem cererea chiar azi, dacă avem noroc. Cadavrele se descompun rapid. Cu cât trece mai mult timp până se iau probe, cu atât mai mare e riscul să se piardă dovezi. Cu toate astea, trebuie să rezolvăm aspectele practice. Excavatoare. Personalul bisericii. Responsabilii cu deshumarea în sine. Tehnicieni criminalişti la faţa locului. Problema poate fi timpul de aşteptare de săptămâni întregi pentru a găsi şi mobiliza oamenii.

Vincent se ridică şi îşi luă telefonul.

— Cred că pot ajuta la două dintre puncte, spuse el. Dacă tu vorbeşti cu personalul bisericii unde e îngropată şi rezolvi chestia cu tehnicienii criminalişti, eu văd ce pot să fac cu excavatoarele şi operatorii.

— Nu aşa funcţionează. Un asemenea serviciu trebuie contractat. Durează.

— Poate pentru voi. Dar eu nu lucrez la poliţie. Poţi să te faci că nu ştii unde sun. Nu erai ocupată să faci o cerere pentru un permis sau ceva de genul?

Mesele din foaier se umpluseră între timp de lume, aşa că el se duse spre recepţia hotelului pentru a suna fără să fie deranjat.

— Nu m-aş fi gândit niciodată că reţeaua ta de contacte include operatori de excavatoare, strigă ea după el, amuzată.

— Multe nu ştii despre mine, strigă el înapoi, pe jumătate întors spre ea.

Avea dreptate pe deplin. Vincent era în continuare un cod nedescifrat. Un cadou nedesfăcut, apucă ea să se gândească, după care se abţinu. Dar el o înveselea. Trecuse mult de când ceva sau cineva făcuse asta. Mişcă din cap şi din umeri şi observă că nu erau încordaţi. Ea, care uneori se încorda atât de mult în cursul zilei, încât avea migrenă când mergea la culcare seara, era complet relaxată, pentru prima oară de multă vreme. Scoase un oftat de plăcere şi mai bău din cafea, aşteptându-l pe Vincent să se întoarcă.

Când chelneriţa trecu pe la masa lor cu carafa de cafea pentru a reumple ceştile, ea mulţumi şi spuse că mai vrea. Şterse meticulos

marginea ceştii cu un alt şerveţel, înainte de a o duce la gură. De data aceasta nu făcu nicio încercare să ascundă gestul. Auzi vocea lui Vincent dinspre recepţie, dar fără a putea deosebi cuvintele. Zâmbi. Şi se convinse pe ea însăşi că acea căldură din stomac era de la cafea.

APRILIE

Ezitau în faţa intrării în sediul poliţiei. Gunnar o ţinea pe Marta cu grijă de braţ. O simţea cum tremură prin pardesiul de lână maroniu, care de fapt era prea gros pentru acest anotimp. Cu vremea de primăvară nu era de glumă. Niciunul dintre ei nu dăduse importanţă hainelor cu care se îmbrăcaseră. Singurul lucru la care le stătea gândul era neliniştea chinuitoare, sentimentul că ceva nu e în regulă.

— E bine să ştim că am făcut-o, zise el blând.

Marta ezita în continuare, dar el o trase cu blândeţe după el pe uşa de la intrare. El ştia cum gândeşte ea. După şaizeci de ani de căsnicie îi simţea cele mai tainice gânduri şi acum ştia că ea se luptă cu instinctul de a băga capul în nisip: atâta vreme cât ei nu aflaseră că s-ar fi întâmplat ceva, nu se întâmplase nimic. Dar Gunnar ştia mai bine. Stătuseră permanent cu telefoanele lângă ei, sunaseră peste tot, cotrobăiseră, căutaseră în memorie prieteni despre care de fapt nici nu ştiau cine sunt, oameni pe care ea îi pomenise în treacăt. Un nume pe care ei atunci nu-l consideraseră important, dar pe care acum doreau să-l fi reţinut. Cineva din organizaţie. Nimeni nu 166

ştia nimic. Parcă se deschisese pământul şi o înghiţise. Şi mai erau doar câteva zile până la Paşte. Pe care mereu îl sărbătoreau împreună.

Gunnar fusese preot mai bine de patruzeci de ani, dar la bătrâneţe aproape că încetase să mai vorbească cu Dumnezeu. Nu fiindcă nu mai credea, credinţa era mai puternică acum decât atunci când fusese un tânăr preot proaspăt licenţiat şi entuziast. Ci pentru că Gunnar începuse să-L considere ca pe ceva de la sine înţeles. Presupunea doar că El se afla acolo, alături de el, îi urma paşii, îl veghea, fără să fie nevoie ca el să facă ceva în schimb. Poate că aroganţa lui era acum pedepsită. Singurul lucru pe care-l ştia era că încetase să se roage de când vaporul se întorsese fără ea. Deja atunci ştiuse că ea, într-un fel, era pierdută pentru ei.

— Scuze, spuse el şi se apropie precaut de ghişeu.

O tânără îl privi amabilă din spatele geamului. În mod obişnuit, zâmbetul ei i-ar fi încălzit inima, el se bucura de bucuria altor oameni şi încerca el însuşi să răspândească pe unde mergea câtă bucurie şi speranţă îi era cu putinţă. Şi în meseria lui, şi în viaţa privată. Dar astăzi, în piept nu mai era loc pentru bucurie. Sau pentru nădejde. Ştia că marta spera în continuare şi îşi dorea atât de mult ca ea să fie cea care avea dreptate, iar el cel care greşea. Dar simţise tăcerea care-l lovise atunci când îşi strigase disperarea, rugăciunea lui de ajutor. Pentru prima dată, Dumnezeu nu-i răspunsese la rugăciuni. Nu mai

simţea prezenţa Lui, oricât de mult se ruga. Simţea doar un gol.

— Vrem să dăm pe cineva dispărut, spuse el şi o trase pe Marta mai aproape, astfel încât femeia de la recepţie s-o vadă şi pe ea.

— Pe cine vreţi să raportaţi dispărut? întrebă femeia, al cărei zâmbet vesel fu înlocuit de compasiune călduroasă.

Ea trebuie că e obişnuită cu asemenea chestiuni, se gândi Gunnar. Câte nenorociri n-o fi văzând şi auzind ea în fiecare zi la serviciu! Dacă nu va înţelege disperarea lor abisală? Şi dacă nu-i va lua în serios?

Marta băgă mâna în poşetă şi scoase o fotografie pe care o aşeză în deschizătura de sub fereastra de sticlă, fără să spună nimic. O aleseseră împreună. Gunnar făcuse fotografia. În parcul de lângă casa lor, în Upplands Vasby. Ea stătea cu băieţelul în braţe pe un căluţ din aceia de lemn care se leagănă pe o spirală mare. Ce veselă fusese în acea zi!

Îi străluceau ochii, şi de la soare, şi de la ceva din interior, ceva ce el mereu numise a fi lumina lui Dumnezeu. Ea nu fusese credincioasă. Nu în felul în care erau el şi Marta. Poate o credinţă copilărească, diluată în ceva în care era vorba doar despre slujba de Crăciun şi sărbătoarea pascală petrecută în familie. Dar ei îi plăcuse când el spusese asta, deja de când era mică. Că poartă lumina lui Dumnezeu în ea. Spera ca femeia din spatele ghişeului să vadă şi ea asta. Să înţeleagă că nimeni cu o asemenea lumină şi cu un asemenea băieţel în braţe mi ar dispărea de bunăvoie.

— Este nepoata noastră, fiica fiicei noastre, cu strănepotul nostru. A plecat cu un vapor într-o călătorie de câteva săptămâni, dar nu s-a mai întors niciodată. Şi acum am aflat că n-a plecat niciodată. A dispărut, aşadar, acum o lună. Linus, fiul ei, a stat la noi în tot acest timp. Dar are nevoie de mama lui.

— Şi nu există nimic care să indice că ar fi putut să dispară din proprie iniţiativă? întrebă femeia.

Acum avea un rid adânc între sprâncene şi o privire blândă în ochi, care lui i se păru a fi compasiune. Slavă Domnului. Ea îi lua în serios.

— Trebuie să vorbim cu cineva. Din poliţie, spuse marta cu voce fragilă şi se clătină pe picioare.

Gunnar întinse instinctiv braţul şi o prinse. Inflamaţia se înrăutăţise în ultimele douăzeci şi patru de ore. Neliniştea şi scleroza multiplă nu erau buni prieteni. Aşteptară ca femeia să se uite la fotografie. După care ea încuviinţă.

— Puteţi să vorbiţi cu unul dintre poliţiştii noştri. Îl sun acum. Cum… Cum o cheamă pe nepoata dumneavoastră?

— Tuva, spuse Gunnar. O cheamă Tuva.

Măcar aleseseră un agent de securitate care nu arăta musculos.

Putea să se mulţumească cu atât. Pentru ca show-ul lui să funcţioneze, publicul trebuia să fie relaxat. Mai mult decât atât, avea nevoie de un public docil. Sigur şi bine dispus. Un munte de muşchi cu braţele încrucişate la piept lângă el, pe scenă, ar fi avut efectul invers. Dar părerea lui Umberto era că nu aveau de ales. Îl salută pe bodyguard, pe care îl chema Ola.

— Ea vine mereu după ce ies eu de pe scenă, spuse Vincent. Deci nu ştiu exact ce se întâmplă. Dar aparent urcă pe scenă imediat ce se coboară cortina şi vine în zona *backstage,* după mine.

— Şi ce vrea? întrebă Ola.

Vincent dădu din umeri. Urcă pe scenă şi inspectă recuzita pentru spectacolul serii.

— N-am întâlnit-o niciodată, spuse el. Tehnicienii de scenă au prins-o mereu când încerca să se urce pe scenă. Nu s-a comportat ameninţător cu ei, dar asta nu înseamnă neapărat ceva. E extrem de fermă, ştie ce vrea. Săptămâna trecută am avut o cortină de fier la un teatru. Ea s-a furişat şi pe acolo. Cel mai mult mi-e teamă să nu distrugă ceva. Sau să-şi facă rău.

Ola ridică dintr-o sprânceană. Vincent îndreptă un teanc de cuburi Rubik şi câteva cărţi de joc cu imaginile unor personalităţi.

— Nu sună foarte sănătos, spuse bodyguardul.

— De aceea eşti aici.

— Dar nu înţeleg, spuse Ola cu braţele încrucişate. Stau cu drag aici tot restul turneului şi am grijă ca nimeni neautorizat să urce pe scenă. Nici în timpul, nici după show. E treaba mea. Dar dacă vrea aşa de mult să te întâlnească, de ce nu se duce pur şi simplu la intrarea actorilor, să te aştepte acolo? Mai devreme sau mai târziu tot ieşi din teatru.

Vincent şi-ar fi dorit ca Ola să nu-şi fi încrucişat braţele, musculos sau nu. Nimic nu semnaliza „bodyguard” mai mult ca asta. În plus, existau studii care arătau că oamenii primesc mai prost informaţia din afară, de exemplu ce le spun alţii, când ţin braţele încrucişate. Gestul este atât de puternic asociat cu gânditul, încât creierul se întoarce automat înăuntru când braţele sunt încrucişate. Şi Ola trebuia să înţeleagă.

— Poţi să ţii asta o secundă?, zise el şi-i întinse bodyguardului un joc de cărţi cu poze de celebrităţi.

Era un truc nevinovat pentru ca Ola să deschidă braţele la loc.

— Şi eu am avut aceleaşi gânduri, zise Vincent. De ce nu se duce pur şi simplu la intrarea actorilor? Singurul lucru care-mi vine în minte e că acţiunea nu e planificată. Deşi se repetă. Ea vede tot spectacolul, în seara asta poate pentru a zecea oară, şi când se termină are un impuls să se urce şi să traverseze scena, atât de puternic şi emoţional încât o domină total. Nu se poate abţine. Nu a gândit asta

dinainte. Dar brusc e convinsă că de data *aceasta* poate îi iese.

Îl privi serios pe Ola.

— Definiţia nebuniei e să faci exact acelaşi lucru ca până acum şi să crezi că o să obţii un alt rezultat decât data trecută. Nu pot trage altă concluzie decât că are anumite provocări… mentale. În plus, am primit asta.

Scoase un plic şifonat din buzunarul sacoului.

— O scrisoare? întrebă Ola uimit. Lumea mai trimite aşa ceva?

— Deseori sunt de la persoane în vârstă, spuse el. Dar nu de data asta.

Despături o jumătate din scrisoare, astfel încât Ola să poată citi. Era evident scrisă cu pasiune, dar mâna care ţinuse pixul nu fusese nici pe departe tremurată. Din contră, scrisul era aproape rezervat.

Te-am văzut la ştirile de dimineaţă, scria. *Ai fost acolo cu fenny şi Steffo. Şi, ca de obicei, semnalele tale către mine au fost evidente. Îmi doresc doar să le fi înţeles mai devreme. Ai dreptate, noi doi aparţinem unul celuilalt.*

— Vai, spuse bodyguardul dând din cap.

— Până la acest punct pare o persoană derutată care-şi proiectează nevoile asupra cuiva văzut la televizor, spuse Vincent. Este un fenomen psihologic bine cunoscut. Nu e neobişnuit ca oamenii să fie convinşi că persoanele de la televizor, chiar şi personajele fictive din seriale, le sunt prieteni reali. Şi cu posibilitatea serviciilor de *streaming,* când vezi sezoane întregi unul după altul, devine din ce în ce mai obişnuit. Creierul nu e construit pur şi simplu pentru a deosebi între relaţiile reale şi cele inventate. Dacă în plus mai eşti şi puţin deprimat, o asemenea relaţie unidirecţională poate deveni vitală. Ea poate chiar, ca în cazul celui sau celei care a scris această scrisoare, să fie percepută drept bidirecţională.

— Deci crezi că e de la femeia care vine la spectacolele tale?

— Nu ştiu. Poate. Şi dacă ar fi fost numai asta, nu mi-aş fi făcut griji. Dar asta e a doua scrisoare pe care am primit-o de la aceeaşi persoană. O scrisoare o poţi trimite pe fondul unei confuzii de moment. Dar două scrisori par un plan. Încă nu ai citit totul. Ceea ce urmează mă face ca uneori să nu pot dormi noaptea.

El despături partea de jos a scrisorii. Ola făcu ochii mari.

Dar după aceea nu ai mai fost la ştirile de dimineaţă. A trecut prea mult timp ca să nu fie cu intenţie. În aceeaşi clipă în care eu realizez că suntem făcuţi unul pentru altul, tu îmi întorci spatele. Nu voi tolera asta.

— Nicio explicaţie pentru ce ar fi putut să spună cu ultima propoziţie, zise el. Sau cât de serioasă e ameninţarea. Ştiu că poate par ca un artist din aceia plini de ei, care se pun singuri pe un piedestal. Nu ştiu dacă ea constituie neapărat un pericol. Dar nu e o persoană pe care vreau s-o întâlnesc. Plus că nimeni nu are voie să stea printre

obiectele de recuzită pe scenă, când eu nu sunt acolo.

Ola îi întinse jocul de cărţi înapoi.

— Nu-ţi face griji că ai putea să pari îngâmfat, spuse el. Unii oameni chiar sunt ciudaţi. Am fost bodyguardul trupei de dans Sannex. Acolo chiar putem vorbi despre fani. Mica ta *stalker-iţst* e chiar drăgălaşă prin comparaţie.

Julia băgă capul în biroul lui Ruben.

— Lasă orice faci şi vino în sala de şedinţe acum, spuse ea şi dispăru înainte ca el să apuce să reacţioneze.

El se uită la sms-ul pe care tocmai îl compunea foarte minuţios.

Sofie, a fost interesant să ne vedem ieri. Din păcate, tocmai am fost convocat într-o misiune secretă în străinătate şi o să fiu plecat şase luni. Dar o să dau un semn imediat ce revin acasă, aşa scrisese. Tot şpilul era ca el să pară indisponibil la început. Dacă ele trebuiau să depună eforturi, veneau mereu alergând. Funcţiona de fiecare dată. Trebuia doar să încheie cu ceva sexy. Poate ceva cum că nu era sigur că va supravieţui?

— Ruben! strigă Julia îndemnându-l de pe coridor.

El oftă şi ţinu apăsat butonul *delete* de pe ecran până dispăru tot mesajul. Să nu răspunzi deloc era şi asta o strategie eficientă.

În sala de şedinţe aşteptau Mina, Christer şi Julia. Peder probabil era trântit prin vreun colţ şi dormea. Julia era puţin îmbujorată, de parcă ar fi alergat. Ceea ce şi făcuse. Dar Ruben tot nu se putu abţine să aibă fantezii cu alte motive pentru obrajii uşor roşii. Îi mai văzuse îmbujoraţi. Atunci când ea avusese mult mai puţine haine pe ea, iar el stătuse întins sub ea cu mâinile pe şoldurile ei. Se aşeză şi lansă un zâmbet mulţumit în direcţia Juliei, care îl ignoră complet.

El se întreba despre ce va fi şedinţa şi de ce părea aşa urgent. Totuşi, făcuseră o trecere în revistă cu doar o oră în urmă, când Mina îi informase despre exhumarea lui Agnes Ceci.

— Ştim cine e cea pe care am găsit-o în lada cu săbii; spuse Julia care stătea în capătul mesei. Se numea Tuva Bengtsson, avea douăzeci şi cinci de ani şi locuia în Hagersten. Rudele cele mai apropiate sunt bunicii din partea mamei şi fiul ei în vârstă de trei ani, Linus. Părinţii Tuvei nu sunt prezenţi şi nu au fost de mult timp, adăugă ea ca răspuns la sprânceana ridicată a lui Christer. Bunicii tocmai au fost aici şi ei pot confirma şi că tatăl lui Linus, fostul iubit al Tuvei, se află la Londra de trei ani. Totuşi vom verifica asta, bineînţeles. N-am primit nicio informaţie despre persoane de contact, prieteni, dar ştim că a lucrat la o cafenea, Fab Fika, care se află în Hornstull, împreună cu un oarecare Daniel. Niciun nume de familie.

— Mă duc la cafenea chiar acum, spuse Mina înainte ca Ruben măcar să apuce să deschidă gura.

Julia păru că ezită. Stătea cu mâinile sprijinite de masă, iar Ruben nu putu să nu observe cât de drăguţ şi rotund era fundul ei când se apleca puţin în faţă. Încercă să vadă marginile chiloţilor prin jeanşi, dar nu văzu nimic. Sigur avea tanga azi. Nu l-ar fi mirat dacă şi i-ar fi luat special pentru el.

— Eşti sigură? o întrebă Julia pe Mina. Tu eşti foarte bună la multe lucruri, dar contactele noi poate nu sunt partea ta forte? O să fii nevoită să vorbeşti cu oameni care nu ştiu că Tuva e moartă, şi nici nu trebuie să le spui asta.

— Nu fi aşa, Julia! spuse Ruben şi se lăsă pe spate, cu mâinile la ceafă. Mina, care e atât de caldă şi de pufoasă. Dar mai bine mă duc eu. Eu pot face pe oricine să se deschidă. Tu ştii asta. Se uită la şefa lui cu subînţeles.

— Ruben, tocmai m-ai convins, spuse Julia. Va merge Mina.

Mina încuviinţă şi se ridică în picioare. Dispăru rapid din sală.

— Voi doi verificaţi ce mai puteţi găsi despre Tuva Bengtsson, le spuse Julia lui Ruben şi Christer, care se ridicară şi ei în picioare. Codul numeric personal şi alte informaţii le găsiţi ca de obicei în sistemul Durtva.

Ruben se pregătea să iasă, dar Julia îl opri punându-i mâna pe braţ. Ea aşteptă până când Christer ajunse pe coridor.

— Ruben, spuse ea încet, eu ştiu că tu te crezi darul lui Dumnezeu către femeie. Încă un asemenea comentariu şi „a lucra de acasă" va căpăta un sens cu totul nou pentru tine. Asta, dacă o să mai ai job. Ai avut deja multe şanse. Grupul acesta poate fi ultimul, în cazul tău. Poliţia suedeză nu cred că mai are de oferit şi alte cursuri de egalitate.

Julia dădu drumul braţului lui Ruben şi ieşi înaintea lui pe coridor. El se holba după ea. Brusc îi pierise orice chef să se mai uite la fundul ei. Femeile agresive sunt ale dracu' de ne-sexy.

Ca să ajungă la Hornstull de la Palatul Poliţiei, Mina trebuia să treacă peste pod, Västerbron. Practic, era aproape, distanţa putea fi parcursă pe jos. Dar ea luă totuşi maşina. Când ajunse la Hornstull văzu Fab Fika pe partea dreaptă. Soarele se oglindea în ferestre şi era imposibil să vezi cine e înăuntru. Ea merse mai departe, se îndepărtă de cafenea şi o luă spre Gullmarsplan, de unde trebuia să-l ridice pe Vincent. Îl sunase imediat ce se terminase şedinţa. Voia să vină cu ea când îl va întâlni pe Daniel. Ceilalţi puteau să spună ce voiau. Dar el putea să descopere chestii în comportamentul lui Daniel care ei probabil i-ar fi scăpat. În toate situaţiile în care adresai întrebări suspecţilor, era inteligent să ai alături mai mulţi observatori. Pe Ruben nu-l văzuse deloc în rolul ăsta. În plus, munca i se părea pur şi simplu mai frumoasă când Vincent era alături.

Se opri în piaţa din Gullmarsplan şi-l zări imediat. Era îmbrăcat în

sacou negru şi pulover negru pe gât. Pantofi maro. Zâmbi în sinea ei. El nu putea să arate mai mult a cititor de gânduri nici dacă ar fi încercat. Sau a poliţist în civil ieşit la pândă, după părerea ei. Trebuia să-i sugereze să schimbe canalul. El o văzu şi zâmbi imediat.

— Aşadar, tipul ăsta cu care ne vom întâlni, zise el în timp ce urcă în maşină. E suspect?

— Bună şi ţie, zise ea cu o privire plină de subînţeles. Ce mai faci? Şi maşina, maşina merge bine?

La început, el păru descumpănit. Pe urmă se încruntă.

— Iartă-mă, zise el. Clar că vreau să ştiu ce mai faci. Doar că păreai aşa de entuziasmată la telefon. M-ai molipsit şi pe mine. Dar bună. Bună, Mina!

— Bună, Vincent.

Ea ieşi din piaţă şi o luă înapoi spre Sodermalm. El se tot mişca pe scaunul care foşnea sub el.

— Ai… ai pus plastic peste scaune? întrebă el.

— Ca să pot să omor lume în maşină fără să pătez. De ce crezi că ţi-am zis să te aşezi chiar acolo?

Vincent izbucni în râs, în timp ce ea se concentra la trafic.

— *Sorry,* zise el. Deci ce crezi că o să aflăm de la colegii de muncă ai Tuvei?

— Păi, nu prea multe despre Tuva, mi-e teamă. Când îi interogăm pe aparţinători, e surprinzător cât de puţine ştiu în realitate despre cum trăiesc de fapt apropiaţii lor. Sau trăiau. Poveştile lor rar coincid cu ceea ce vedem noi când percheziţionăm casele victimelor.

— Şi ce verificaţi atunci? întrebă Vincent ţinându-se de marginea scaunului când Mina schimbă brusc banda pe podul Gullmars.

— Păi, dacă nu e prea multă mâncare în frigider înseamnă că mănâncă des în oraş. Ceea ce devine atât un tipar previzibil, cât şi o ocazie de a întâlni străini – ca de exemplu un criminal. Şi dacă ne uităm la ce produse lipsesc din frigider ne facem în plus o idee despre faptul că ei poate iau micul dejun sau cina în altă parte. Încercăm să avem puţin *feeling.* Instrumentele muzicale şi tablourile pe jumătate gata pot indica un hobby. Tuva şi Agnes e posibil să fi fost în aceeaşi asociaţie sau să fi mers la acelaşi curs, unde l-ar fi putut întâlni pe criminal. Jucăriile sexuale sunt de asemenea un indicator bun.

— Jucării sexuale? întrebă Vincent uimit.

Ea dădu din umeri. Încetase de mult să se mai mire asupra a ceea ce putea fi găsit prin casele oamenilor. Trebuia doar să te mobilizezi sufleteşte înainte de a te uita sub pat sau în nişele din tăblia patului. Aproape cel mai rău era când găseau doar un sul de hârtie igienică. Atunci puteai fi sigur că există altceva bine ascuns pe altundeva.

— Ştim că Tuva era single, zise ea. Nu am auzit ca Agnes să fi fost într-o relaţie. Dacă găsim jucării sexuale cu dominanţa ca temă, ele

pot indica un stil de viaţă care se manifestă în cluburi speciale. Locuri în care ele ar fi putut face cunoştinţă, dar şi unde l-ar fi putut întâlni pe criminal.

Vincent încuviinţă, îngândurat.

— Da, abilităţile lui Sherlock Holmes poate că erau exagerate, zise el, dar chestia e că Brunswick a formulat deja în 1956 un tipar asupra legăturii între ceea ce noi alegem să avem în jurul nostru acasă şi cum asta îi face pe alţii să ne privească. Şi Baumeister şi Swan au scris de atunci o grămadă despre cum comunicăm cu simbolurile când amenajăm locuinţa, iar în 1997, Sam Gosling a început să cartografieze legătura directă dintre diferite personalităţi şi obiecte specifice din dormitoarele oamenilor. Chiar interesant.

Mina îi aruncă o privire rapidă.

— Şi pe acolo pe undeva trebuie să-ţi reamintesc de ce nu prea ai avut parte de femei când erai mai tânăr, zise ea şi intră pe Ringvagen.

Ajunse în spatele unui Volvo cu semn de şcoală de şoferi, care rula cu 30 la oră. Tipic.

— Indiferent ce găsiţi, zise Vincent, există o altă piesă de puzzle care indică şi ea faptul că cele două fete au putut avea stiluri de viaţă diferite. Crimele au avut loc aproximativ în acelaşi interval al zilei, la ora 14 şi ora 15. Cred că asta înseamnă că ele s-au petrecut chiar în acelaşi tip de loc. Tuva şi Agnes poate pur şi simplu luau prânzul la acelaşi restaurant.

Ea încuviinţă. Vincent ar fi un poliţist chiar bun, în ciuda hainelor negre.

— Şi mie mi-a trecut chestia asta prin minte, zise ea. Peder va verifica comenzile *take away,* care în mod garantat există în meniurile lor. Dacă avem noroc, poate găsim aceleaşi comenzi la amândouă.

Văzu cu coada ochiului cum Vincent îşi deschise geanta şi scoase dosarele pe care ea i le dăduse fără ştirea colegilor. El începu să citească din rapoartele Minei.

— Nu pot să-l pun cap la cap, spuse el îngândurat. Profilul acesta. Atât de contradictoriu.

— Ai tăi ce părere au? întrebă ea. Că ajuţi poliţia în secret, vreau să spun.

El închise dosarele şi o privi câteva momente. Ea intră pe Hornsgatan. Maşina Volvo viră în cealaltă direcţie, în sfârşit. Vor fi la cafeneaua Fab Fika într-un minut.

— În primul rând, nu ajut poliţia, spuse el. Colegii tăi poliţişti au fost foarte clari în această privinţă. Eu te ajut *pe tine.* Şi o fac cu plăcere. Dar familia… Hai să spun aşa. Lui Benjamin i se pare foarte palpitant. Pentru Rebecka sunt penibil, orice aş face. Aston e neinteresat de tot ce nu are legătură cu Lego. Iar Maria… Maria e Maria.

— Pot să ghicesc? Nu mă va invita la o cafea în viitorul apropiat.

Mina începu să caute loc de parcare. Dacă ar fi venit într-o maşină a poliţiei, ar fi putut parca oriunde. Dar o maşină civilă era mai bună în asemenea situaţii. Nu voia să-l sperie pe Daniel de pomană. Găsi un loc şi opri motorul. Fab Fika era la doar câteva sute de metri mai încolo.

— E un mod de a privi, spuse Vincent. Apropo de acel Daniel. Care e strategia?

— Eu vorbesc. Tu priveşti. Dar fii pregătit pentru orice.

Daniel se uita cu ochii întredeschişi pe ferestrele cafenelei din Hornstull. Când soarele de primăvară bătea drept înăuntru, ca acum, chiar vedeai cât de murdare sunt ferestrele. Tuva avea ca o regulă să spună nu tuturor spălătorilor de geamuri care treceau pe acolo, prefera să facă asta singură. Iar Daniel nu avea nimic împotrivă, atâta vreme cât el era scutit. Dar Tuva nu mai putuse să spele ferestrele de multă vreme. Nu mai putuse să facă nimic de ceva vreme, fiindcă nimeni nu ştia unde se află. El oftă. Îi văzuse pe clienţi uitându-se dezaprobator la ferestrele murdare. O să trebuiască să se ocupe el de asta, ştia. Mizeria va fi din ce în ce mai vizibilă, pe măsură ce înainta primăvara. Clăti o cârpă folosită şi începu să şteargă tejgheaua care-l despărţea de clienţi. Îşi văzu părul vopsit blond oglindindu-se în sticla tejghelei şi zâmbi mulţumit. Îi plăcea.

Uşa se deschise şi intrară un bărbat şi o femeie. Văzu din prima că nu sunt clienţi obişnuiţi. Pe bărbat parcă-l ştia de undeva, dar nu-şi dădea seama de unde. În mod clar nu era un client fidel. Poate de la televizor? De pe net?

Femeia veni direct la el, în timp ce bărbatul rămase în spatele ei.

— Tu eşti Daniel? întrebă ea.

El aprobă din cap. Era drăguţă, dar într-un fel parcă reţinut. Tricoul lui negru, decoltat, păru să nu aibă absolut niciun efect asupra ei. În schimb, ea se holba la cârpa din mâna lui. Părea că se luptă să nu vomite.

— Mina Dabiri, de la poliţie, spuse ea şi-i întinse mâna. Eşti coleg cu Tuva?

Căcat şi la dracu' şi pişat. Poliţia. Nu putea să fie bine în niciun chip. El dădu drumul cârpei ca să dea mâna cu ea, dar ea o retrase cu viteza fulgerului de parcă avea impresia că se va arde. Dubioasă gagica. Trase cu ochiul la ceilalţi clienţi. Pe urmă îi făcu semn poliţistei drăguţe să-l urmeze spre celălalt capăt al tejghelei. Bărbatul veni după ei. Of, nu.

— A dat de necaz? întrebă el pe un ton cât mai neutru.

Acum trebuia doar să nu spună ceva greşit. Fiecare cuvânt trebuia să cadă corect. Exact corect. Nici tonalitatea nu avea voie să fie

greşită.

Femeia schimbă o privire rapidă cu bărbatul. Ştiau ceva.

— Apropo, bună, spuse el şi-i întinse mâna bărbatului. — Daniel.

— Vincent, spuse bărbatul şi dădu mâna cu el.

Era ceva studiat în amănunt la felul în care bărbatul făcea asta, de parcă se gândea cu atenţie la cum se salutau. Daniel nu avea timp să se gândească la asta. Trebuia să afle ce ştiu. Altminteri, n-ar avea nicio şansă.

— Tuva a fost dată dispărută, spuse poliţista drăguţă. Vorbesc cu toţi cei care i-au fost – care îi sunt – apropiaţi. Bunicii ei au zis că lucra aici, ei ne-au dat numele tău. Mai mult de-atât nu pot să spun. Tu ai auzit ceva?

— Dispărută, spuse el şi respiră uşurat în acelaşi timp în care speră să nu se fi văzut asta. Tot ce ştiu e că Gunnar şi marta au sunat aici acum câteva zile. Vreţi nişte cafea?

Poliţista dădu din cap în semn că nu, dar bărbatul acceptă recunoscător un espresso.

— Îi cunoşti pe Gunnar şi marta? întrebă poliţista. Părea uimită.

— Vin aici din când în când cu Linus şi beau câte o cafea, explică el. Tuva nu s-a dus să-l ia pe Linus de la grădiniţă şi nimeni n-a găsit-o. Într-un final, cei de la grădiniţă au sunat-o pe marta, bunica Tuvei, care s-a dus să-l ia. Se pare că Tuva trebuia să meargă la o acţiune cu Greenpeace, marta credea că ea şi Gunnar poate s-au înşelat asupra zilei şi că era rândul lor să-l ia pe Linus. Despre asta nu mi-au spus nimic, dar nu e prima dată. Iar eu a trebuit să preiau toate schimburile la cafenea. Sunt terminat de-a dreptul. Şi prietena mea nu e foarte bucuroasă, eu am stat la serviciu în fiecare seară de când Tuva nu s-a mai întors. Trebuia să plecăm în vacanţă acum de Paşte, eu şi Evelyn. Dispărută, deci. Nu sună a Tuva.

Lui nu-i plăcea cum bărbatul, Vincent, se ţinea în fundal şi îl studia fără să spună nimic. Simţea că parcă are un reflector pe el, în a cărui lumină nu se putea ascunde nimic.

— Şi n-ai nicio idee ce i s-ar fi putut întâmpla? întrebă poliţista, vădit neinteresată de faptul că el pierduse mai multe seri la rând cu Evelyn fiindcă fusese nevoit să lucreze în locul Tuvei.

— Ea n-ar dispărea niciodată de bunăvoie de lângă Linus în felul ăsta, spuse el. Bănuiesc că aţi verificat la spitale, nu?

Poliţista ezită o jumătate de secundă. Acolo era portiţa de care el avea nevoie. Băgă cel mai şarmant şi mai nevinovat zâmbet. Avea nevoie s-o câştige de partea lui, avea nevoie să ştie. Data trecută fusese cât pe ce să iasă rău, la celălalt interogatoriu. Nu voia să aibă aceleaşi probleme din nou. Dar acea portiţă, pe care o văzuse deschizându-se, se închise rapid la loc.

— Până acum n-am auzit nimic, zise ea şi-i întinse o carte de vizită.

— Dacă auzi ceva sau îţi aminteşti ceva, sună-mă oricând, spuse ea. Nu te complica cu centrala. Acesta e mobilul meu personal.

Mobil personal? Flirta cu el? zâmbi pieziş ca să vadă dacă i se răspunde. Ea se holbă aspru la el.

— Apropo. Aveţi camere de supraveghere aici? Există ceva salvat din perioada de dinainte ca Tuva să dispară?

Daniel neagă din cap. Film de supraveghere. În cafeneaua asta mică de căcat. Poliţista se uită dezamăgită la el câteva momente. Pe urmă, cei doi spuseră la revedere, bărbatul îi deschise uşa poliţistei şi dispărură amândoi. Se uită după ei prin ferestrele murdare. Aşteptă să dispară de tot. Apoi îşi smulse geaca şi ieşi fugind pe uşă, în cealaltă direcţie. Cafeneaua era cea mai mică problemă a lui în acest moment.

— Ei? zise Mina după ce intrară în maşină.

Nu porni motorul, ci se întoarse spre Vincent.

— Am văzut pe faţa ta că e ceva. Ai vrea să împărtăşeşti cu mine?

Vincent nu răspunse imediat, ci începu să caute în geantă.

— Nu minte, spuse el, dar asta nu înseamnă că povesteşte totul. Ai observat că n-a folosit niciodată cuvântul „eu” tot timpul cât a vorbit despre Tuva? A apărut o singură dată, şi atunci într-o propoziţie despre cât de mult munceşte el. Să ne excludem pe noi înşine din discuţie e o tehnică de distanţare, se întâmplă deseori când ceva devine prea emoţional sau când minţim.

El scoase din nou cele două dosare.

— Atunci întrebarea e, spuse el, de ce o discuţie despre Tuva ar fi atât de incomodă emoţional? Cu ce îi e frică lui Daniel să nu fie prins?

El îi dădu dosarele.

— Îţi aminteşti că şi Tuva, şi Agnes erau singure, continuă el. Fără parteneri stabili. Tuva locuia singură cu fiul său, Linus, nimeni n-a mai văzut nici urmă din fostul iubit în ultimii trei ani, iar părinţii ei locuiesc şi ei de multă vreme în străinătate. Agnes împărţea apartamentul cu cineva care a fost interogat acum câteva luni.

Mina aprobă din cap. Citise hârtiile pe care i le dăduse Vincent de cel puţin o sută de ori.

— N-am spus nimic acolo înăuntru pentru cazul în care aş fi putut să mă înşel, spuse el. Dar nu m-am înşelat. Mina, poţi să-mi descrii persoana cu care locuia Agnes?

Ea nu trebui să caute mult în memorie ca să-şi amintească descrierea care exista la dosar.

— Şaten, începu ea. Păr mare, creţ, vâlvoi, douăzeci de ani şi-un pic, slab, dar constituţie atletică şi, destul de interesant, un *bărbat* şi nu o femeie, aşa cum am bănuit noi când am auzit că împărţea apartamentul cu cineva. Dar nicio legătură romantică, din câte ştim. El e cel care a găsit-o pe Agnes. Şi-l chema…

Ea făcu ochii mari când îşi dădu seama.

Vincent dădu din cap aprobând.

— Părul poate fi tuns şi decolorat, spuse el.

— Pe colegul de apartament al lui Agnes îl chema Daniel Bargabriel, zise el. Şi tocmai am vorbit cu el.

Ea se aruncă afară din maşină şi alergă înapoi spre cafenea.

Vincent bătu la uşa camerei lui Benjamin, fiul lui cel mare.

— Benjamin?

Niciun răspuns. Probabil că Benjamin avea căştile pe urechi. Vincent deschise uşa neinvitat, conştient că nu e în regulă ce face. Benjamin chiar stătea la calculator cu căştile, îmbrăcat doar în halat de baie. Când îl văzu pe tatăl său îşi scoase căştile şi puse jocul pe pauză. Pe ecran apăru un logo cu textul *Path ofexile.* Benjamin se uită la tatăl său cu o sprânceană ridicată. Cuvintele erau de evitat pe cât posibil.

— Dar serios acum, spuse Vincent când văzu halatul de baie. Rolul de părinte puse stăpânire pe el, deşi Benjamin avea nouăsprezece ani şi era suficient de inteligent cât să fi sărit peste un an în şcoala generală. Aproape că avea dreptul să decidă asupra propriei vieţi. Aproape. Existau totuşi anumite reguli, atâta vreme cât locuia la părinţi.

— E aproape şase seara, continuă Vincent. Şi tu încă nu te-ai îmbrăcat. Când te-ai sculat, de fapt?

— Nu ştiu, zise Benjamin. Acum două ore, poate.

— Ai dormit până la ora patru?! Dar sunt şaptesprezece ore. Şi şcoala?

Benjamin se uită la el cu privirea unui fiu care realizează că s-a maturizat fără ca tatăl lui să ştie asta.

Vincent nu putuse niciodată să folosească acea privire, nu avusese niciodată un asemenea tată, dar tot înţelegea ce înseamnă.

— Sunt la *universitate,* tată. Şi ar fi şi pierdere de timp, şi neeconomic să merg tot drumul până la Kista, când toate cursurile sunt postate pe net. Am văzut deja de mult prelegerea de azi. Şi am memorat-o.

Vincent voia să-l întrebe pe Benjamin când şi-a aerisit camera ultima oară, ţinând cont că aerul de acolo amintea de animale moarte. Dar avea nevoie de ajutorul lui Benjamin şi deja era pe punctul de a fi scos afară din cameră.

Vincent trebuia să găsească o legătură între cele două victime. Un tipar pe care ei nu-l văzuseră. Ce avea el nevoie de la Benjamin, şi nu putea rezolva singur, era o înţelegere asupra tiparelor de viaţă ale tinerilor. Sigur că Tuva şi Agnes erau cu câţiva ani mai mari decât Benjamin, dar intuia că lumea lor fusese mult mai asemănătoare cu a lui Benjamin decât cu a lui.

Numerotarea cadavrelor, precum şi ceasurile sparte îl făceau să creadă că existau mai multe de descoperit. Un mesaj ascuns în circumstanţele legate de crime. Era el bun la aşa ceva, dar Benjamin era expert. Benjamin era cel care putea să citească fără efort codul binar şi care putea să scrie acele programe de calculator de care ei puteau avea nevoie pentru a descâlci totul. Îi dăduse deja lui Benjamin puţinele informaţii pe care le primise de la Mina şi spera la ce e mai bun.

— Vrei ceva, de fapt? zise Benjamin şi dădu din cap cu subînţeles la jocul pus pe pauză.

Vincent închise uşa. Restul familiei nu trebuia să audă.

— Vreau să ştiu cum merge, spuse el, mută de pe un scaun o carte groasă despre Java şi nişte cărţi cu reguli pentru *Warhammer 40 000* şi se aşeză.

— Nu am prea multe piste, spuse Benjamin, care înţelese direct. Eşti sigur că nu mai ai să-mi dai şi alte informaţii?

— Din păcate, nu, spuse Vincent dând din cap. Avem numele lor. Tuva Bengtsson şi Agnes Ceci. Ştim cum arată, ce făceau şi unde locuiau. Ştim ora la care au murit, de pe ceasurile sparte. Bănuim că e important. Dar asta e tot.

Erau haine aruncate peste tot pe jos, neclar dacă erau curate sau murdare, iar Vincent nu avu altă variantă decât să calce pe ele.

— Plus, adăugă el, că sunt marcate cu cifrele romane III şi IV.

— Sau poate sunt doar tăieturi.

Benjamin adună cărţile pe care le mutase Vincent şi le aşeză în bibliotecă. Aparent, avea mai multă grijă de ele decât de haine.

— Absolut, spuse Vincent. Grupul de la poliţie nu e convins că sunt cifre. Dar hai să presupunem că nimic nu e întâmplător.

Benjamin se scărpină în cap. Vincent aştepta în continuare ziua când îl va vedea pe Benjamin băgând un pieptene prin părul ăla.

— Ar fi bine să ştim dacă ele îl cunoşteau sau nu pe criminal, spuse Benjamin.

Vincent izbucni în râs.

— Da, asta sigur ar rezolva multe. Dar momentan nu avem nicio idee. Sau ba da. E un tip care le-a cunoscut pe amândouă.

— Şi-atunci?

— Aşa mă gândeam şi eu. Dar l-am văzut şi eu la cafeneaua unde lucrează. Mi-aş fi dorit să dea un *vibe* că ar fi psihopat, dar n-am avut acel sentiment. E un tip ciudat, dar cred că altceva stă în spate. Evident că totul e încă posibil, când ştim atât de puţine. Există în continuare prea multe alegeri şi presupuneri, puse pe o temelie mult prea mică.

— Tată, tu ştii ce zice principiul briciului lui Occam.

— Când există mai multe explicaţii posibile pentru un fenomen, trebuie aleasă cea mai simplă.

— Deci…?

— El nu e cea mai simplă explicaţie. Doar pare a fi. El e, posibil, o parte a explicaţiei, dar nu toată. Lasă-l pe Occam acum şi fă-te că nu am zis nimic despre tipul ăsta.

— OK. Verificăm totul sistematic.

Benjamin deschise un program care semăna cu Excel, dar unde în partea din mijloc erau fotografiile celor două femei ucise. Tuva şi Agnes. Benjamin dădu clic pe feţele care se măriră pe tot ecranul.

— Din punct de vedere al înfăţişării sunt total diferite, zise el. Deci acea pistă o lăsăm la o parte deocamdată. Trebuie să găsim altceva care le uneşte. În afară de factorul extrem de evident al unui prieten masculin, bineînţeles. Aţi controlat ce obiceiuri aveau, pe unde au umblat în lunile de dinaintea crimelor?

— Adică GPS-urile din telefoanele lor? Am impresia că e procedură standard pentru poliţie. Nu pentru aşa ceva are nevoie Mina de mine.

Fiul îi aruncă o privire ciudată.

— Bun. Pentru că şi dacă n-au fost în acelaşi loc, e posibil să fi fost în locuri asemănătoare. Ceea ce în cazul de faţă poate fi un indiciu. Şi chiar dacă n-ar fi aşa, atunci interferaţi cu aplicaţia aceea de sănătate care e pornită tot timpul. Poate că făceau sport. În cazul ăsta aveau un tipar de mişcare previzibil.

— Aplicaţia de sănătate? zise Vincent îngândurat.

La asta nu se gândise. Asta arăta clar diferenţa dintre generaţii. Cei de vârsta lui Benjamin se gândeau automat la cum înregistrează mobilul tot ce faci, chiar şi atunci când e doar în buzunar. Poate că nici poliţia nu se gândise la asta. Îi scrise un mesaj scurt Minei. Răspunsul îi ţiui în mână înainte ca telefonul să ajungă înapoi în buzunar.

— Ce zice?

El nu-i spusese lui Benjamin cui trimisese mesaj. Dar nu stătea cu picioarele îngropate în rufe murdare pentru că fiul lui era încet de cap. Citi mesajul şi râse.

— Scrie că bineînţeles că verifică aşa ceva. „Oamenii care ies la alergat sunt mai uşor ca niciodată de monitorizat, fiindcă toată lumea ascultă mai nou podcasturi.” Pe urmă scrie că ar fi fost totul mai

simplu dacă ar fi avut telefonul Tuvei. Cred că emoticonul ăla zâmbind pe jumătate, de la sfârşit, e sarcastic.

Benjamin se uită uimit la el.

— Tuva nu avea telefonul la ea?

— Nu. A fost găsită dezbrăcată, doar în lenjerie.

Fiul său dădu din cap. Nu era complet imposibil ca gândul de a rămâne fără telefon să i se pară mai rău decât gândul de a fi găsit dezbrăcat şi găurit. Vocea lui Aston pătrunse brusc prin uşă.

— *Vreau trei linguri de O'Boy în el!* ţipa el furios la culme. *Nu două!*

Vincent zâmbi. Măcar cineva din familie primea ce voia în seara asta. Se uită din nou la cele două chipuri care-l priveau din ecranul lui Benjamin. Două femei tinere care nu mai existau. Care fuseseră supuse la nişte lucruri oribile. Iar el stătea aici şi se întreba dacă ele mergeau la alergat. Era de-a dreptul absurd. Îşi mută privirea către raftul cu figurine Warhammer pe care Benjamin le vopsise cu grijă cu doi ani în urmă. Nu avea putere să privească întrebarea neexprimată din perechea de ochi de pe ecranul computerului.

Uşa se deschise şi Aston intră în cameră alergând, murdar de lapte cu ciocolată la gură.

— Ce faceţi aici? strigă el vesel. Eu şi mama tocmai am băut ciocolată caldă şi voi aţi pierdut momentul.

— Altă dată să bateţi la uşă! ţipă Benjamin.

Aston se aruncă spre ecranul de pe care Agnes şi Tuva priveau fix, de parcă nu ştiau că sunt moarte.

— Ce-i acolo? întrebă Aston. Sunt prietenele tale, tată? Maria apăru în deschizătura uşii.

— Care sunt prietenele tatei? spuse ea făcând ochii mici către ecran. Doamne sfinte, Vincent, nici măcar treizeci de ani nu au!

— Maria! ţipă Benjamin, roşu la faţă, strângându-şi mai bine halatul de baie pe corp. Facem o chestie!

Vincent se dădu pe spate pe scaun şi închise ochii. Nu vor ajunge mai departe azi.

— Oricum, masa e gata, spuse Maria cu amărăciune. Când sunteţi gata cu site-ul vostru de *dating*.

— Deci aţi băut ciocolată caldă exact înainte de masă? întrebă Vincent ridicând sprânceana cu subînţeles.

Maria se holbă furioasă la el, fără să spună nimic. Ştiau amândoi că Aston o avea pe mama sa la degetul mic. Dar asta era valabil în ambele direcţii, Vincent nu avusese niciodată o relaţie atât de apropiată cu Benjamin sau Rebecka, cum avea soţia lui cu Aston.

— Aşa era şi înainte? întrebă Benjamin după ce plecă Maria. Când v-aţi cunoscut?

— Eu cred că nu conştientizează asta, spuse Vincent. Probabil vrea să fie iubitoare şi tolerantă, de fapt. Doar vezi cât de grijulie e cu

Aston. Cel mai adesea, în orice caz. Dar pare că mai mult de-atât nu poate.

— Petrece prea mult timp să-şi dea în tarot cu pendulul, pufni Benjamin. Mama râde de fiecare dată când îi povestesc.

— Ai putea să încerci să fii amabil. Ea nu are intenţii rele.

Benjamin aprobă dând din cap şi se întoarse la computer, cu mâinile pe tastatură. Vincent se ridică să plece. — încă un lucru, tată. Data crimelor. Ora exactă. Ai încercat să le traduci în altceva? Litere, de exemplu?

Vincent dădu din cap afirmativ. Se gândise deja la asta. Crezuse că a găsit ceva când realizase că prima crimă, cea asupra lui Agnes, se petrecuse pe 13 ianuarie la ora 14. Asta se putea traduce în a treisprezecea, prima şi a paisprezecea literă a alfabetului, ceea ce dădea cuvântul M-A-N. Deci bărbat. Era ciudat, fiindcă Agnes era femeie. Se gândise dacă ucigaşul în vreun fel voise să spună ceva despre identitatea de sex. Dar era o concluzie scremută şi fusese îngropată de crima asupra Tuvei, datată pe 20 februarie ora 15. Cifrele 20-2-15 dădeau T-B-O în litere. Cea mai apropiată chestie care îi venise în cap fusese To *Be Ordered. Turbo. To Be honest.* Nu avea niciun sens.

— Da, dar nu a dus la nimic, spuse el.

— OK, testez mai departe. Încerc sa traduc binar să văd ce iese. Toate cifrele sunt palindromuri, dar în diferite sisteme. Cine ştie, poate există vreun şir de cifre din care fac parte 13-1-14-20-2-15 şi care ne poate da ceva. Pot fi şi coordonatele unui loc. Ca o hartă.

— Sună logic, zise Vincent.

Nu-l lăsa inima să-i înăbuşe entuziasmul fiului spunându-i că ei deja testaseră şi aceste posibilităţi. Şi încă aproximativ un milion.

— O să fiu plătit pentru asta sau…?

— Apropo de hartă, după părerea mea ar trebui să încetezi să mai stai treaz noaptea să te uiţi la *National Treasure,* zis el cu un zâmbet pieziş şi se ridică. Tu testează acolo mai departe. Dar mai întâi hai să mâncăm. Altminteri, Maria va fi foarte dezamăgită.

— Sigur. Dar cum spuneam. Briciul lui Occam.

— Aluzia ta a fost comunicată cu toată claritatea dorită, spuse Vincent. Dar tu nu l-ai văzut pe Daniel de la cafenea. Nici măcar nu era în stare să şteargă o tejghea. Nu zic că nu e suspect. Chiar acum pare extrem de implicat, dar nu va vorbi nimic. Şi în cazul ăsta există mai multe în spate. Asta trebuie noi să găsim.

Când Vincent ieşi pe uşă, Benjamin îşi pusese deja căştile la loc pe urechi şi revenise la *Path of Exile.* El îşi stăpâni un impuls de a-l trage de păr pe fiul său. Vincent ştia că n-are rost să-i reamintească de cină.

Kvibille 1982

Jane se opri în pragul uşii de la bucătărie. Frăţiorul stătea în pijama

la masa din bucătărie şi mânca lapte bătut. Mirosea a căpşune de la intrare şi cantitatea de dulceaţă care ajunsese pe muşamaua portocalie scotea la iveală faptul că îşi pregătise singur micul dejun. În timp ce mesteca, bătea foarte preocupat un joc de cărţi jerpelit. Jumătate din cărţi ajunsese pe podea. Ea nu se putu abţine să zâmbească. Probabil un nou truc de magie care încă nu ieşea cum voia el.

Mama stătea lângă el, în continuare în halat de baie şi cu capul îngropat în mâini, pe masă. Zâmbetul lui Jane dispăru. Astăzi nu era una din zilele bune ale mamei.

Începu să tremure când o briză răcoroasă de dimineaţă îi atinse picioarele goale şi îşi trase marginea de jos a tricoului, într-o încercare de a-şi acoperi coapsele. Fereastra trebuie că a fost deschisă toată noaptea. Întrebarea era dacă mama dormise la masa din bucătărie. N-ar fi prima oară.

— Vino, spuse ea încet şi-i făcu semn cu mâna frăţiorului său.

Până una-alta, mama nu scosese o vorbă, dar ea ştia că nu e decât o chestiune de timp până va reveni la normal. Frăţiorul ei nu trebuia să audă acel discurs despre cum nu mai vrea ea să trăiască, despre cum nu e bună de nimic şi despre cum nici măcar nu poate păstra o relaţie sau un căcat de serviciu. La acea bucată din lumea adulţilor, el nu trebuia încă să fie părtaş. Mama era în continuare cea mai bună prietenă a lui. Se întâmpla ca Jane să fie invidioasă pe el din această cauză, dar asta era diferenţa dintre a împlini curând şaisprezece ani şi de a fi în continuare un copil. Ea avea o responsabilitate, chiar dacă nu o ceruse niciodată. Cel puţin, încă o săptămână. — Am încercat să fac sendvişurile triunghi ale mamei, la prăjitor, dar s-au rupt, spuse frăţiorul ei nefericit.

— E OK. Haide. Mama trebuie să se odihnească un pic. Ştii că ea uneori oboseşte.

— N-am vrut s-o trezesc, spuse el şi răzui laptele bătut de pe fundul farfuriei. Pe urmă o puse pe blatul de lucru din bucătărie, printre restul vaselor, şi se duse la Jane.

Mama nu se mişcă.

— Ai găsit un truc nou cu cărţile? întrebă ea, în timp ce îl scotea din bucătărie.

— Da, dar nu e gata încă, spuse el.

— Poate suni trioul de fete, să vezi dacă vor să se joace cu tine?

Fratele ei oftă.

— Le cheamă de fapt Malla, Sickan şi Lotta, spuse el. La cum o spui tu, sună de parcă ar fi o gaşcă toantă de detective. Şi azi ele nu sunt acasă.

— Şi eu sunt singură azi, spuse ea. Dar aşa sunt, evident, mereu. Tu măcar ai prietenii tăi aici. Mie îmi lipsesc cei trei T din oraş.

Ea văzu că el nu s-a prins.

— Teatru, Tivoli şi Trafic, continuă ea. Cei trei prieteni ai mei din oraş. Niciunul din ei nu e aici.

— Dar, oooh, gemu frăţiorul. Acum încerci doar să pari adultă. Erai doar puţin mai mare decât sunt eu acum când tu şi mama v-aţi mutat aici. La câte piese de teatru ai mers până atunci? Şi dacă vrei trafic, sunt suficiente camioane în faţa fabricii de lactate. Trei de T, ha, ha. Chestia asta cred că ai citit-o în vreo carte.

— Poate, spuse ea. Dar tot îmi lipsesc.

Ea făcu o pauză şi scoase din buzunar un obiect plat din plastic.

— Dacă tot suntem singuri azi, am o provocare pentru tine.

Frăţiorului îi luciră ochii. Iubea provocările ei.

Jane îi întinse cadrul mic de plastic. În el se aflau cincisprezece pătrate din plastic mai mici, numerotate de la 1 la 15. Acolo unde trebuia să fie al şaisprezecelea, era gol. În acest fel, celelalte bucăţi puteau fi mutate peste tot în ramă, pentru a schimba ordinea numerelor.

— Bagatelă, spuse frăţiorul dezamăgit când văzu puzzle-ul cu cifre. Mai nou, rezolv foarte repede chestii de-astea.

— N-am spus care e provocarea, zise ea. Trebuie să pui toate cifrele în ordine, în afară de ultimele două, paisprezece şi cincisprezece, care trebuie să schimbe locul între ele.

Frăţiorul luă puzzle-ul şi-l cercetă.

— Simplu, spuse el şi urcă în grabă scara spre camera lui.

Ea se uită după el cu un junghi de mustrări de conştiinţă. Fusese cam răutăcioasă. Dar trebuia să vorbească în linişte cu mama. O să-l ia din cameră peste o oră. Scările scârţâiră tare când urcă frăţiorul, dar acum nu mai conta dacă se trezea mama. Era chiar bine.

Jane se întoarse în bucătărie. Mama îşi îndreptase spatele, dar avea în continuare faţa ascunsă în mâini. Părul îi atârna lins şi nespălat, iar cordonul halatului de baie se desfăcuse. Jane simţi cum se umple de compasiune şi dispreţ în acelaşi timp. Nu era vina mamei că sentimentele ei se dădeau în carusel fără să se poată opri. Chiar nu era. Jane ştia că există ceva ce se numeşte factor de risc genetic pe care nu-l puteai influenţa şi pe care aparent mama sa îl avea.

Împrumutase o carte de psihiatrie de la Barbro, asistenta medicală de la şcoală, sub pretextul că era pentru un proiect. În cartea aceea scria şi despre tratamente medicamentoase. Cum ar fi litiul. Dar mama nu lua pastile. Ea nici măcar nu ştia că e bolnavă. Asta făcea din Jane o prizonieră, chiar dacă nu era cu intenţie. Ea trebuia să fie pregătită mereu. Ori să-şi protejeze fratele. Ori să aibă grijă de mama. De parcă n-ar fi avut o viaţă a ei.

Dar avea de gând să înceapă una.

Jane se aşeză la masa din bucătărie şi avu grijă să evite petele de dulceaţă.

— Vrei să iei micul dejun, mamă?

Chiar trebuiau să vorbească. Dar ea ştia deja că asta nu se va întâmpla nici în această zi.

Recepţia Palatului Poliţiei era plină de elevi. Păreau să fie la liceu. Mina înţelese că era o vizită de studiu, treizeci de adolescenţi de şaptesprezece ani n-ar fi intrat acolo doar fiindcă era frig afară. Ei obişnuiau să se întâlnească la 7-Eleven, o stradă mai încolo, ceea ce era foarte OK din partea ei, chiar dacă asta probabil îl enerva pe managerul magazinului. Dar azi erau aici, exact când ea şi-ar fi dorit cel mai puţin. Un profesor împărţea elevilor ecusoane de vizitator şi încerca în zadar să-i facă să le prindă la nivelul pieptului.

— Hai, bă, *agibe,* ia uite, aici sunt, strigă cineva care aparent era Tipul Cool al clasei şi care fu răsplătit cu râsetele prietenilor.

Nu ştia cum va reacţiona Vincent când va fi nevoit să se strecoare prin hoarda de hormoni adolescentini. Dacă îl vor recunoaşte nu era sigur că el va aprecia asta. Dar nu avea cum să-l bage pe o uşă laterală. Nici nu avea vreo posibilitate să-l ajute să treacă pe lângă marea de oameni. Se simţea murdară doar uitându-se la acei tineri. Cu mănuşi poate. Şi vizieră. Deşi, preferabil, nici măcar atunci.

Se afla la o distanţă sigură, de cealaltă parte a barierelor, dar se convinse pe ea însăşi că mirosul de transpiraţie de adolescent se simte până acolo şi se aşterne asupra ei, ca o pojghiţă. Vincent nu avea decât să se descurce singur. Poliţiei sigur nu-i strica puţină strălucire de vedetă.

Chiar dacă era vorba despre un cititor de gânduri în vârstă de 47 de ani.

Vincent apăru de partea cealaltă a mării de elevi şi făcu ochii mari când văzu atâţia adolescenţi. Pe urmă îşi făcu drum prin mulţime, cu capul plecat.

— Ei, Vincent! strigă cineva.

Mina era impresionată. Oricum nu fusese sigură dacă ei ar recunoaşte pe cineva care nu e vedetă pe Tiktok.

— *Shit,* Vincent, eşti poliţist de gânduri acum? strigă Tipul Cool. Deci n-avem nicio şansă!

Vincent se opri şi căută să-l privească în ochi pe Tipul Cool.

— Exact, spuse el tare şi zâmbi cu subînţeles. Am luat-o pe mama ta chiar azi-dimineaţă.

Tipul Cool rămase cu gura căscată. Pe urmă explodă de râs şi-i oferi lui Vincent un *fist bump.* Mina zâmbi în sinea ei. Persoana privată Vincent Walder avea provocări sociale evidente. Ca să nu spunem handicap. Dar asta nu se întâmpla clar în rolul de *The Maşter Mentalist.*

Într-un final, trecu prin hoardă şi ajunse la bariere. Îi făcu semn cu mâna şi ea deschise.

Clasa de elevi din spate părea că deja l-a uitat. Profesorul ridicase vocea, încercând să primească atenţia adolescenţilor, din nou în zadar.

— Noii poliţişti sunt din ce în ce mai tineri, din câte văd, zise el.

— O să fii uimit, spuse ea. Dar tupeistul cu care tocmai ai vorbit probabil că va da la Academia de Poliţie imediat ce ia bacul.

Vincent dădu din cap zâmbind şi o porniră spre lift. — Cum se face că vrei să ne vedem în Palatul Poliţiei? întrebă el. Credeam că prezenţa mea nu e apreciată aici.

— Ar trebui să mă pot întâlni cu cine vreau eu în pauza mea de prânz, nu?, spuse ea. În plus, restul grupului nu e aici. L-am dat în urmărire pe Daniel Bargabriel după vizita noastră la Fab Fika. N-a mai trecut pe acasă de când a dispărut de la cafenea, aşa că Ruben a primit misiunea să meargă cu un lăcătuş la domiciliul lui Bargabriel. Pe care Ruben insistă evident să-l numească Gargamel.

Ajunseră în dreptul liftului, unde mai aşteptau trei persoane. Fără să se oprească, Mina viră spre scări. N-avea de gând în veci să se înghesuie cu atâta lume în cutia aceea cu bacterii, existau totuşi nişte limite.

— Bargabriel înseamnă fiul lui Gabriel, spuse Vincent, care avu un impuls să se oprească, dar se corectă şi continuă să urce după ea. Ruben înseamnă în principiu doar fiu. Aşa să-i transmiţi. Apropo, unde ne ducem?

— Doar să-mi iau portofelul din birou, mă gândeam să ne ducem să mâncăm de prânz, spuse ea.

Mina urca scara cu paşi vioi în timp ce vorbea.

— Ruben e convins că Daniel e făptaşul nostru, că toată chestia e un fel de dramă de triunghi romantic. Sau, cum a spus-o el atât de virtuos, „prea multe teorii despre criminali în serie şi ceasuri şi cifre romane şi căcat, Daniel le futea, practic, pe amândouă". Ne-a atras atenţia că atunci când ai experienţă îndelungată în meserie, aşa ca el, ştii că soluţiile simple sunt mereu cele corecte.

— Despre cât de îndelungată experienţă vorbim? spuse Vincent uşor cu sufletul la gură, bine că nu urca zilnic scările din Palatul Poliţiei.

— A făcut Academia de Poliţie un an după mine.

Râsul lui Vincent făcu ecou în casa scărilor.

— Deci m-am înşelat în toate privinţele, cu alte cuvinte. Ceilalţi ce spun? Şi chiar trebuie să urci câte două trepte?

— Scuze. Îţi trebuie baston?

— Nu uita că de creierul meu eşti tu impresionată, spuse el. Nu de fizicul meu de elită. Câte etaje mai avem?

— Două. Mai bine te odihneşti puţin, tataie.

Vincent se opri şi se sprijini de perete.

Mina se întoarse câteva trepte şi se aşeză lângă el, sprijinită şi ea de perete.

— Nici ceilalţi nu sunt convinşi, spuse ea. Vedem multe chestii ciudate, care la final se dovedesc a fi doar simple ciudăţenii. Fără să însemne ceva.

— Eu nu sunt de acord. Eu sunt din ce în ce mai sigur că e o numărătoare inversă. Daniel ne poate asigura intrarea. Dar nu mi s-a părut criminal. Chestia asta nu s-a terminat nici pe departe.

Vincent se aşeză pe scară şi ea i se alătură.

— Păcat că nu sunt camere de supraveghere la cafeneaua unde a fost văzută ultima oară Tuva. Şi nici n-a venit vreun martor care s-o fi văzut altundeva. Aş fi vrut să văd cine a venit şi a intrat în ziua în care a dispărut ea. Şi câteva zile înainte. La naiba.

— Cafeneaua poate că n-avea camere, dar…

Vincent îşi strânse sprâncenele de atâta concentrare. — îţi aduci aminte cum arăta în jurul cafenelei? Vreun detaliu?

Privirea lui era concentrată pe ceva care nu era acolo. Ochii se mişcau înainte şi înapoi, de parcă se uita în jur, şi continuă să vorbească.

— 7-Eleven, uşa de la intrare ca de obicei pe colţul clădirii. Bancă rotundă în jurul unui copac. Loc de parcare de biciclete arhiplin. Două restaurante. Mai multă lume la unul din ele, celălalt aproape gol. Toneta cu mâncare. Cinci persoane la coadă. Şi pe cealaltă parte a străzii… Da. Era un sediu de bancă vizavi. Sunt aproape sigur că era Nordea. Ei au în principiu o securitate ridicată. Cu puţin noroc…

— Eşti un geniu, spuse Mina şi i se lumină faţa. Julia îl poate ruga pe Christer să facă rost de filmele de la camerele de supraveghere de la Nordea, el are ochi pentru aşa ceva.

— Christer? întrebă Vincent uimit.

Mina zâmbi.

— Dar am încercat să spun asta. Îmi dau seama că grupul nostru poate că nu are chiar aura unei trupe de elită. Dar fiecare are părţile lui forte. A lui Christer e că are o abilitate sinistră să vadă tipare acolo unde nimeni altcineva nu le vede.

— Mă regăsesc aici, mormăi Vincent.

— Deci speranţa mea e că el poate va observa dacă iese ceva în evidenţă, continuă ea. Cineva care e acolo prea des. Care poate vine regulat şi care apoi nu o mai face. Da, nu ştiu. Dar tocmai la aşa ceva e bun Christer. Când ceva arată doar a pată de cerneală pentru majoritatea, el vede un fluture.

Vincent aprobă dând din cap.

— Două etaje ziceai? spuse el brusc şi zâmbi tachinând-o. Rămâi superdatoare.

Se ridică şi o luă la fugă pe scări. Dispăru din câmpul vizual când trecu de următorul palier. Ea îl auzi continuând în sus, urcând câte două trepte deodată. Nu era nimic în neregulă cu condiţia lui fizică.

Intenţionat o făcuse să se aşeze jos, lângă el. Iar ea intrase în joc.

— Vincent?

Niciun răspuns. El era mult prea sus. Mina băgă mâinile în buzunare şi simţi un obiect pătrat într-unul din ele. Portofelul. Uitase complet că-l luase la ea. Se uită în sus pe casa scărilor şi zâmbi uşor în sinea ei. Trebuia pur şi simplu sa aştepte până se întoarce Vincent.

Casa mică din Upplands Vasby îi amintea lui Christer de casa mamei sale. Interior dichisit, decoraţii mici peste tot, perdele frumos călcate, suprafeţe bine şterse. Un ceas care ticăia zgomotos în sufragerie. Două fotolii tocite şi o canapea pe care abia părea să fi stat cineva. O canapea bună. Prea bună pentru a fi folosită. A mamei sale fusese verde cu flori mov. În zilele însorite, mama lui punea deasupra un cearşaf, pentru ca husa canapelei să nu se decoloreze de la soare.

— Vrei cafea?

Marta, bunica victimei, se uită Ia el implorând. El n-avea niciun chef de cafea. Cafeaua îl făcea insuportabil de voios. Iar el nu agrea acea limpezime pe care o dădea gândurilor, i se părea mult mai plăcut să fie învăluit într-o ceaţă de oboseală. Dar în acelaşi timp ştia că munca necesita cafea. Rudele victimelor se simţeau mai în siguranţă datorită familiarităţii gestului de a-i servi cafea proaspătă. Vorbeau mai uşor atunci. Iar el putea foarte bine să ia doar câteva înghiţituri. Dacă avea noroc, poate era însoţită şi de ceva dulce.

— Cu mare plăcere o cafea, mulţumesc, spuse el şi se uită în bucătărie.

Gunnar stătea deja la masă. Cu privirea în jos. Nu părea chiar prezent, ceva ce Christer văzuse de atâtea ori la rudele victimelor. Acea primă fază, când ceea ce se întâmplase nu se aşezase încă, ci atârna în continuare la graniţa dintre real şi ireal. În timp, avea să se aşeze.

Bucătăria era plăcută. Acest cuvânt o descria cel mai bine. Perdele cu imprimeu cu merişoare mici. O muşama asortată. Begonii mici la fereastră. Crenguţe de răchită puse într-o vază pe masă, ca decor de Paşte. Într-o ramă, un desen în tuş al unei păsări. Un şoim, bănuia Christer.

— Maiestuos.

El arătă cu degetul la tablou. Tăcerea din cameră începea să i se furişeze sub piele, dar nu voia să înceapă cu întrebările până nu se aşeza Marta, după ce aducea cafeaua.

— Şoim călător, spuse Gunnar înăbuşit şi îşi ridică privirea pentru a se uita la desen. Pasărea provinciei Halland. Fabricile de bere Falcon, le ştii. E unul dintre cele mai rapide animale din lume, poate să ajungă până la 320 de kilometri pe oră când plonjează. E un vânător fantastic. Poate vedea un porumbel de la o distanţă de opt kilometri.

— Te pricepi la păsări, spuse Christer fără entuziasm în glas.

Îi era greu să mimeze vreun interes pentru orătănii. De fapt, lui nu-i plăcea niciun animal. Ele doar dispăreau şi mureau. Când era mic primise un pisoi de la unchiul său. Îl iubise pe pisoiul ăla. Dar într-o zi, când se întorsese de la şcoală, dispăruse. Mama i-a spus că trebuie că el a lăsat uşa deschisă şi că pisoiul a fugit. Plânsese mai multe săptămâni. Doi ani mai târziu primise un iepure de la unul din iubiţii mamei. Şi, destul de ciudat, acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu el. De atunci începuse să controleze cu atenţie dacă a închis uşile în urma lui. Şi înţelesese că nu merita să se lege de ceva. Fie el om sau animal.

— Sunt ornitolog semiprofesionst în timpul liber, spuse Gunnar cu o fărâmă de energie. De mulţi ani. Am văzut 432 de specii de păsări. Îl urmez îndeaproape pe Bertil Svensson din Scania. El a văzut 459 de specii.

— Şi câte sunt cu totul? întrebă Christer uluit.

El nu înţelegea nici în ruptul capului plăcerea de a alerga de colo-colo prin păduri şi pe câmpii cu binoclul, urmărind păsările.

— 507, spuse Gunnar şi tăcu.

Christer nu ştia cât mai putea să pălăvrăgească despre păsări. Spre uşurarea lui, Marta veni cu cafeaua. Şi cu o farfurie cu fursecuri de ovăz. Se aşeză pe un scaun lângă soţul ei.

— Trebuie să pun mai multe întrebări despre Tuva, spuse el cât de blând putu. Despre viaţa ei. Dar mai întâi mă întreb de ce voi aţi dat-o dispărută şi nu părinţii ei.

Marta îi aruncă o privire chinuită lui Gunnar.

— Părinţii Tuvei, deci fiul nostru Cari şi soţia sa, Mărie, s-au mutat într-o căsuţă în Franţa când Tuva avea şaisprezece ani, la bătrâneţe, cum au spus ei, pufni ea. De fapt, sunt tineri. Nu s-au mai întors de atunci. Tuva a rămas singură. Iar tatăl lui Linus a dispărut imediat ce-a venit Linus pe lume. Ea n-a avut noroc de familie, Dumnezeu ştie de ce. Dar l-a avut pe Linus. Minunatul Linus. Şi ne avea pe noi. Ea şi Linus ne-au avut întotdeauna pe noi. Ne descurcăm cum putem.

Marta pipăia mugurii de răchită din vază, în timp ce Christer aproba din cap şi nota în tăcere în carnetul său.

— Spuneţi-mi mai multe despre tatăl lui Linus, aş vrea şi datele de contact pentru mama şi tatăl Tuvei. Dar mai întâi aş vrea să ştiu de ce aţi aşteptat atât de mult ca s-o daţi dispărută. Ceva legat de o călătorie?

Gunnar se uită la Marta cu luciri noi în privire.

— Tuva e activistă de mediu, zise el.

— Deci cum, se aşează pe jos în intersecţii, în semn de protest? întrebă Christer.

El nu reuşi să ascundă cât de puţin impresionat era. — Greenpeace, spuse Marta cu severitate în glas.

— O, drace. *Old school.*

Sprâncenele lui Christer se ridicară de uimire.

— Nu credeam că se mai ocupă cineva cu aşa ceva. Să împiedice vânătoarea de balene şi din astea?

— Şi din astea. Tuva e foarte activă. Asta, da, asta o are de la noi.

Marta îl mângâie uşor pe Gunnar pe braţ.

— Şi noi am fost foarte activi în mişcare în anii 1970. Înainte de a îmbătrâni.

Christer încercă să-şi imagineze cuplul bătrân asediind o platformă norvegiană de foraj petrolier în marea furtunoasă. Cincizeci de ani înainte să aibă ca interese şoimii călători şi crengile de salcie. Spre uimirea sa, descoperi că poate face asta. Gunnar şi Marta erau un cuplu pricăjit astăzi, dar era clar că ardea un foc undeva în ei. Nu fiindcă activismul acela avea vreo importanţă, evident. Oricum, toată lumea va muri. Stratul de ozon se va subţia. Gheţurile se vor topi. Un virus mortal se va răspândi dintr-o nenorocită de piaţă agroalimentară din China. Pământul se va prăbuşi. N-aveai cum să schimbi asta.

— Tuva trebuia să plece la o acţiune, spuse Gunnar. În asemenea cazuri e plecată două-trei săptămâni şi nu ţinem mereu legătura cu ea, pentru că acţiunea poate fi secretă. Sau în mijlocul mării. Deci la început n-am considerat-o dispărută.

— Dar Linus? întrebă Christer.

— Linus e obişnuit. El are camera lui aici la noi. Altminteri, Tuva e un părinte foarte prezent, dar ea vede implicarea ei în problemele de mediu ca pe un ajutor pe care-l dă viitorului lui Linus. Deci când au sunat de la grădiniţă şi-au spus că Tuva nu s-a dus să-l ia pe Linus, noi am crezut doar că am calculat greşit ziua, că ea a plecat deja şi că noi trebuia să-l luăm pe Linus. Deci n-am considerat-o dispărută până când s-a întors vaporul. Şi am aflat că n-a urcat niciodată la bord.

Vocea o trădă pe Marta şi ea îl apucă pe Gunnar tare de mână.

— Ştiţi dacă Tuva avea duşmani? întrebă Christer cât de precaut putu. A zis vreodată ceva despre un Daniel Bargabriel?

Marta şi Gunnar schimbară iar priviri. După care Gunnar îşi îndreptă spatele. Acum avea şoimul călător de Halland exact deasupra capului şi arăta de parcă pasărea cea mare îi aterizase în creştet.

— Tuva n-a avut noroc la bărbaţi, zise el cu vocea tremurândă. Îl ştiam pe Daniel din auzite, dar ea nu voia să vorbească despre el. A zis de mai multe ori că el o să-i facă rău.

Marta îl luă de mână.

— Cât de rău i-a făcut? întrebă ea.

Christer muşcă dintr-un fursec cu ovăz pentru a nu răspunde.

Daniel îndreptă jaluzeaua trasă în jos. O deschise. O închise la loc. Nu se putea hotărî cum e mai bine, să se protejeze ca să nu se vadă

înăuntru sau să vadă rapid dacă vine poliţia. Dar era foarte bine să fie atent. O deschise pe jumătate şi se uită la parcarea din faţa ferestrei. Locuinţa din Marsta era de fapt a lui Josef, dar îl lăsase pe el să locuiască acolo până una-alta. Josef n-avea nevoie de ea, iar Daniel n-avea curaj să meargă acasă la el, în caz că poliţia îi supraveghea apartamentul din Hornstull. De garsoniera lui Josef era imposibil ca ei să ştie.

Locuinţa era puţin spus mobilată spartan, nu exista nici măcar un pat, doar o saltea pe jos. Nu că ar fi fost o prioritate confortul somnului chiar în acest moment. Adevărul era că Daniel nu ştia când va avea curaj să adoarmă din nou. Dacă se va întâmpla vreodată.

De când părăsise apartamentul de trei camere pe care-l împărţea cu Agnes, se mutase pe la totul felul de prieteni. Locuise destul de mult la Evelyn. Dar cei care se ocupau de ancheta legată de Agnes nici măcar nu-i ceruseră noua adresă. Bineînţeles că-l ţineau sub observaţie, asta era lesne de bănuit. Auzise chiar că poliţiştii din Suedia nu erau ca aceia de acasă de la el, din Siria. Dar aceşti poliţişti, aceşti poliţişti *suedezi,* aproape că reuşiseră să-l închidă pentru crimă.

Mai întâi nu crezuseră povestea cum că el n-avea nimic de-a face cu moartea lui Agnes. El încercase să scoată la înaintare varianta sa cea mai şarmantă, cea mai nevinovată, dar ei erau convinşi că el era implicat. Cel puţin unul dintre ei crezuse că el trăsese glonţul care o ucisese, într-un final trebuiseră totuşi să-i dea drumul, fiindcă nu aveau nicio dovadă. Iar Agnes chiar fusese deprimată, în ciuda tuturor lucrurilor.

Îşi promisese lui însuşi că va evita poliţia câte zile va avea, pe cât posibil, indiferent unde s-ar afla. Ei nu erau de încredere. Şi cu toate astea, fusese neglijent. Atât de al naibii de neglijent.

Trecuse doar o lună şi-un pic între momentul în care Agnes fusese găsită moartă şi dispariţia Tuvei. El ar fi trebuit să sune la poliţie în legătură cu Tuva, nu bunicii ei. Atunci suspiciunile poate că nu ar mai fi fost îndreptate către el. Acum era prea târziu. Şi dacă cei doi poliţişti care-l vizitaseră la cafenea nu ştiau deja cine e, probabil că nu avea să dureze mult până să găsească legătura. Poliţista drăguţă nu lăsase impresia că s-ar fi prins de ceva, dar bărbatul ăla arăta de parcă l-ar fi recunoscut pe Daniel imediat. Bărbatul pe care-l mai văzuse, dar nu ştia unde.

Întrebarea era dacă trebuia s-o sune pe Evelyn. Să-i explice ce s-a întâmplat. Ea probabil se întreabă unde-a dispărut. Şi îi era atât de dor de ea, că-l durea stomacul. Nu voia nimic altceva decât să stea în bucătărie la ea şi să bea vin, s-o vadă aprinzând o ţigară şi vorbind despre tot şi nimic. Sau făcând ceva mai amuzant decât să vorbească. O vedea cu ochii minţii, se gândea la cum obişnuia să-l tachineze suflându-i fum în gură când îl săruta.

Dar nu era o idee foarte bună s-o tragă şi pe ea în toate astea. Trebuia să rezolve pe cont propriu. Pentru un moment îi trecuse prin cap să-l sune pe Samir. Samir trecuse prin situaţii mai grele decât el, intrase la puşcărie pe bune. Pentru ceva despre care el susţinea că nu făcuse. Daniel nu ştia adevărul, dar Samir poate avea nişte ponturi.

Deşi dacă poliţia i-ar verifica telefonul, acea conversaţie n-ar arăta bine deloc. Trebuia să rezolve situaţia singur.

Daniel pipăi cartea de vizită din buzunar. Dacă îl căuta poliţia, ceea ce presupunea că se întâmplă deja, ar arăta rău de tot dacă el ar încerca să fugă. Până una-alta, putea să vină cu scuze legate de dispariţia lui, spunând că i-a fost frică. O persoană nevinovată n-ar aştepta prea mult să contacteze poliţia. Tuva era totuşi colega lui de serviciu, clar că ar trebui să fie neliniştit pentru ea. Clar că ar trebui să vrea să ajute. Cel mai bun mod de a evita închisoarea era poate totuşi să vină în întâmpinarea lor şi să meargă singur la poliţie.

În Siria, singurul mod de a evita poliţia era să-ţi iei picioarele la spinare şi să speri că ei nu au motociclete. Dar în Suedia poate cel mai bun mod de a evita poliţia era să mergi la ei? Aşa cum ar proceda cineva nevinovat.

Deschise jaluzeaua.

O închise.

Pipăi iar cartea de vizită din buzunar.

Poate.

Elevii dădură năvală în curtea şcolii. Mina ştia exact unde să stea ca să nu fie văzută. Stilul vestimentar era în majoritatea şcolilor atât de unitar de parcă s-ar fi cerut uniformă şcolară. Puţini ieşeau în evidenţă. Dar cei care ieşeau în evidenţă o făceau cu atât mai mult. Era prima zi de şcoală după vacanţa de Paşte, aşa că nivelul de energie printre copiii care strigau şi râdeau era semnificativ mai ridicat decât în mod normal.

Ea se camufla bine, dar Mina nu avu nicio problemă s-o găsească în ceata de copii. Acum, dacă mai puteau fi numiţi copii la vârsta asta. Pe jumătate copii, pe jumătate adulţi. Părul negru prins într-o coadă de cal. Geacă militărească subţire, verde, şi sneakeri albi. Rucsacul era un Fjaliraven Kanken bleumarin. Era frumoasă. Incredibil de frumoasă.

Mina tresări când fata se întoarse. Mina ştia că nu putea fi văzută de unde stătea, pe peronul staţiei de metrou de suprafaţă Blasut, cu vedere la intrarea în liceul Drottning Blanka. Dar ea voia să-şi inducă faptul că ele se priviseră. Că se *văzuseră* una pe cealaltă. Fata părea să caute ceva, pe urmă întoarse din nou privirea în altă parte.

Mina avu doar câteva minute cu ea până dispăru. Pe uşă, în drum spre o sală de clasă, undeva în clădire. Ore de suedeză, spaniolă, mate,

economie. Sau ce învăţa ea.

Trenul de metrou se apropia în spatele Minei. Ea se întoarse exact când trenul intră în staţie. Oamenii se uitau apatici în pământ când urcară în tren. Evitau să li se întâlnească privirile. Mina se îndreptă spre ieşirea din staţie. Avea maşina parcată puţin mai încolo. Nici măcar nu i-ar trece prin cap vreodată să urce în metrou. Norul de bacterii care plutea în jurul oamenilor care se înghesuiau în vagoane era atât de gros, încât aproape că-l vedea cu ochiul liber.

Trenul plecă şi o lăsă singură pe peron. Se străduí din răsputeri să nu se întoarcă să se mai uite o dată la clădirea şcolii. Nu trebuia să vadă usa închisă ca să-şi amintească de zidul insurmontabil dintre ele. Simţea dorul în tot corpul.

În drum spre ieşire, trecu pe lângă un chioşc cu afişe din ediţiile de seară ale ziarelor. Vindeau în continuare exemplare pe seama tragediei lui Robert cel dispărut. Noi descoperiri, senzaţii pe prima pagină a ziarelor. Păi cum altfel. Un nou nivel de cinism, mai degrabă. Dar ea nu se mira. Nici măcar n-avea curaj să se uite în ochii veseli şi amabili ai tânărului când trecu pe lângă panourile de reclamă galbene. Lumea putea fi complet hidoasă.

Îi sună telefonul în buzunar. La început se gândi să nu răspundă, pe urmă îl scoase aruncând o ultimă privire spre şcoală. Discuţia a fost scurtă, dar fructuoasă. Trupul lui Agnes Ceci avea să fie exhumat a doua zi.

Vincent citea cu gândul în altă parte pliantul din spătarul scaunului din faţă. Avionul spre Sundsvall era un ATR 72-500, conform broşurii, cu 72 de locuri pentru pasageri. Vincent numărase doar până la 30 când se urcase în avion, deci pur statistic, majoritatea nu ar trebui să aibă pe altcineva pe scaunul de alături. Dar bineînţeles că cineva se aşează pe locul liber de lângă el. Cineva care, în plus, avea căşti pe urechi, cu sunetul dat destul de tare cât să se audă un ritm mecanic de *back beat.*

— *AII that she wants,* cânta bărbatul de alături pe ritmul muzicii.

Lui Vincent nu-i plăceau avioanele mici. Era ca şi cum ai călători într-un sicriu supradimensionat. Începu să respire controlat. Trucul de a ţine claustrofobia sub control era să dai o sarcină părţii raţionale a creierului. De preferinţă una grea. În felul acesta, hipocampul, acea parte care-i conducea sentimentele, nu primea resursele necesare pentru a-i induce panica. Se uită pe broşură din nou.

72 de locuri plus 30 de pasageri făceau 102. 1 era A, 2 era B, 0 putea să fie O. 102 devenea AOB. Ace of Base. Care în anul 1992 a înregistrat hitul *AII that she wants.* Se uită dezamăgit pe fereastră. Uneori era prea uşor. Dar claustrofobia se ţinu la distanţă.

Se ducea la Sundsvall să se vadă cu Sains Bergander, cel mai de

seamă constructor de iluzii scenice şi recuzită pentru numere de magie din Suedia. Avea la el fotografiile pe care i le procurase Mina. Probabil ea nu avea permisiunea să-i dea lui fotografiile, fiindcă el era considerat cineva din afară, dar dacă cineva îi putea ajuta să înţeleagă lada cu săbii, acela era Sains. Vincent îl ştia de mai bine de zece ani. Ceea ce Sains nu ştia despre construirea iluziilor nu merita ştiut.

O oră mai târziu, intră în hala de aşteptări a aeroportului Midianda şi se uită în jurul lui. Patru persoane stăteau şi aşteptau pasageri. Unul dintre ei era un bărbat de vârstă mijlocie în haine modeste. Dacă cineva l-ar fi observat măcar ar fi crezut că lucrează la primărie. Iar Vincent ştia că Sains Bergander chiar asta voia. Se apropie de el şi întinse mâna.

— Bună, prietene, mă bucur să te văd iar, spuse el.

Sains îi strânse mâna lui Vincent cu amândouă mâinile. Cel mai important truc de magie al iluzionistului era să se facă pe el însuşi invizibil. Puţini în afară de familia lui ştiau că el exista, cu atât mai puţin cu ce se ocupa de fapt. Sundsvall era un oraş mic, iar Sains Bergander era mai mult decât mulţumit să fie cât mai departe de centrul atenţiei oamenilor.

Se urcară în Subarul Outback al lui Sains şi ieşiră din parcare.

— Despre ce voiai să vorbim? zise el. Păreai foarte misterios la telefon.

— De fapt, n-am voie să-ţi arăt ceea ce o să-ţi arăt, spuse Vincent. Poate nici măcar să vorbesc despre asta. Dar ştiu că tu nu poţi rezista unui secret. Şi în plus, a trecut şi foarte multă vreme de când nu ne-am mai văzut.

— Ai dreptate. Iar eu n-am nimic împotriva vizitelor, în ultima vreme nu se întâmplă prea des ca cineva să vină să-mi bată la uşă.

Sains viră şi parcă maşina în faţa unei case pe care o folosea ca atelier.

— Bun venit în însăşi inima magiei, spuse el când ajunseră în faţa uşii.

Vincent intră într-o încăpere care amintea de un amestec de atelier al lui Moş Crăciun şi o hală de prelucrare a lemnului. Maşinării ale căror funcţii doar le putea ghici erau înghesuite de-a lungul pereţilor, singurele pe care le recunoscu fură două fierăstraie circulare şi o imprimantă 3D de mărime industrială. Din maşinării ieşeau ţevi groase, probabil pentru a aspira praful şi rumeguşul, dar asta nu împiedica spaţiul să fie supraîncărcat cu bucăţi de lemn, balamale, vopsea şi bulgări de magneţi subţiri aflate printre lăzile deja terminate şi schelele al căror rol era neclar. Vincent se opri în faţa unei plăci de lemn care era prinsă cu o frânghie din tavan. Placa atârna orizontal la nivelul capului şi avea doi bolţi obscen de groşi înşurubaţi la fiecare capăt.

— Ce-i asta? se miră el.

— O chestie a mea, la care lucrez, zise Sains cu mândrie. Nu preiau comenzi pentru asta, doar ca să ştii.

Se aşeză în faţa plăcii şi întinse mâinile pe lângă cap, ca să ajungă în dreptul bolţilor.

— E o răstignire, zise el. Bolţii intră direct prin mâini. E incredibil de realist, curg doi decilitri de sânge din fiecare rană. Am făcut chiar şi o sutană călugărească la maşina de cusut, pentru cel care joacă rolul călăului. Super tare. Vrei să vezi?

Vincent dădu din cap. Se întreba ce-ar spune Mina. Iluzie sau nu, dar el personal era sătul de sânge şi schilodire în această etapă din viaţa lui. Dar scoase mapa din plastic cu pozele trase la imprimantă, mută un teanc de cleme de metal de pe un banc de lucru şi întinse imaginile.

— Ce zici despre asta? zise el.

Sains se aplecă deasupra pozelor.

— E o *Sword casket,* zise el. Sau *Sword box,* depinde cine întreabă. Dar n-ai nevoie de mine ca să-ţi spun asta.

Vincent dădu din cap.

— Ai mai văzut vreuna la fel până acum? întrebă el.

— Nu, nu chiar. Cine a construit-o?

— Eu speram ca tu să-mi spui asta. A comandat cineva bucăţi pentru vreo cutie de la tine, sau ştii dacă vreun alt producător a vândut una de curând? Poate doar o schiţă?

Sains pufni şi arătă cu degetul la poze.

— Tu crezi că eu aş permite o asemenea lucrătură neglijentă? Ruşine, Vincent. Tu ştii că eu fac doar ce-i mai bun. Şi niciunul dintre ceilalţi constructori pe care-i cunosc eu n-ar da drumul pe piaţă la ceva construit atât de stângaci.

— Deci e pur şi simplu făcută de cineva, acasă?

— Mmm, nu, nici aşa simplu nu e. Când vine vorba de schiţe, nu e aşa uşor cum s-ar crede.

— Ce vrei să spui?

Sains se duse la un corp de bibliotecă şi căută ceva. După câteva momente se întoarse cu trei cărţi legate cu spirală.

— Paul Osborne, *Illusion Systems,* din 1981, spuse el şi le aşeză în faţa lui Vincent. Probabil cea mai importantă sursă pentru schiţele moderne pentru iluzii. Aruncă o privire. Poţi construi aşa ceva?

Vincent deschise una din cărţi şi răsfoi înainte şi înapoi printre schiţe.

— Aş putea să încerc, zise el.

— Şi-atunci ar ieşi greşit. Cei care cumpără schiţe sunt magicieni, dar pentru a le construi e mai bine să fii tâmplar de mobilă. Nu trebuie să ai doar maşinării, trebuie să înţelegi şi materialele. Altfel,

iluzia e prea apăsătoare. Sau încerci să înşurubezi în placaj. Sau faci altă tâmpenie. În plus, multe schiţe clasice sunt intenţionat desenate greşit.

Vincent ridică din sprâncene.

— De ce să vinzi schiţe greşite? întrebă el.

— Pentru că poţi publica o iluzie şi cere drepturi de autor, având grijă în acelaşi timp ca nimeni altcineva să n-o poată pune în practică. Există certuri mari printre magicienii care-şi iau credit pentru creaţiile altora. Modul tradiţional de a-ţi însuşi o creaţie e să o publici. Dar în acelaşi timp nu vrei ca alţii să-ţi copieze creaţia proprie şi să înceapă să facă acelaşi truc ca acela inventat de tine. Toţi magicienii vor să fie unici. Deci o publici, dar cu mici greşeli.

— Şi ce se întâmplă dacă încerci să urmezi schiţele greşite, după părerea ta?

— Pur şi simplu nu merge. Pârghia nu se va deschide. Pereţii nu stau prinşi unul de altul. Sau orice. Ce vreau să spun e că dacă e să construieşti acea iluzie, trebuie şi tu să înţelegi cum să schimbi schiţa ca să funcţioneze de fapt. Dar asta are şi un efect pozitiv, fiindcă îţi pui propria amprentă pe iluzie. Şi altcineva o schimbă în alt fel.

Pârghia nu se va deschide. O amintire îi apăru în minte lui Vincent, dar o reprimă imediat. În schimb, începu să bată frustrat cu degetele în fotografii.

— OK, deci această ladă nu e făcută de un profesionist, spuse el. Poţi să-mi spui altceva despre ea? Mai uită-te o dată, te rog.

Sains se apropie de poze, privind cu ochii întredeschişi. — Hmm. E o poză veche? Fiindcă modelul este. Vechi, deci. Construcţia s-a schimbat destul de mult, asta aminteşte de cele construite în anii 1960. Dar…

Sains ridică una dintre fotografii şi se încruntă. După care dădu drumul pozei şi-şi duse mâna la gură.

— Vincent, cine a construit asta? spuse el cu voce slabă, printre degete.

— Păi eu am întrebat asta.

— Dar nu a fost folosită, nu?

Sains se sprijini de bancul de lucru. Devenise livid.

— Ce e? întrebă Vincent neliniştit.

Sains păru că-şi mai revenise puţin şi se întinse după una din cărţi.

— Tocmai pentru *Sword box* şi *Sword casket* există schiţe bune, de fapt, spuse el şi răsfoi până găsi ce căuta. În plus, sunt uşor de construit. Uite aici.

Arătă cu degetul la un desen din carte.

— Asistenta magicianului stă într-un mod foarte precis în cutie, raportat la găurile pentru săbii. Găurile sunt răspândite astfel încât să pară că acoperă toată partea exterioară, dar de fapt, plasarea săbiilor

face ca ele să lase un spaţiu perfect pentru femeia din interiorul lăzii, atâta vreme cât ea nu se mişcă din loc. Sunt unii care au dus asta la niveluri extreme, un magician din Germania se pare că i-a rupt unei asistente şapte coaste plus maxilarul, în timpul unei reprezentaţii acum câţiva ani. E pe Youtube. Există însă întotdeauna *un spaţiu* pentru asistenta din cutie. Dar Vincent…

Sains ridică una din fotografiile aduse de Vincent şi arătă ceea ce era evident.

— În această ladă nu există un asemenea spaţiu. Dacă cineva ar sta în lada asta ar fi perforat de săbii. Nu ai pe unde să scapi. Şi totuşi… totuşi văd că au pornit de la o schiţă corectă, chiar dacă e veche. Doar că au îndepărtat… chiar iluzia.

Sains se holba la el.

— Vincent. *Ce* e asta?

— Asta, prietene, exact asta vreau să ştiu şi eu.

Să te uiţi la filmele camerelor de supraveghere era aproximativ la fel de plictisitor cu a te uita la cum se usucă vopseaua. Christer clipea des. Începuse să se însereze afară, iar birourile se goleau tot mai mult de lume. Nu era niciodată pustiu, mereu era câte cineva acolo, dar numărul angajaţilor scădea considerabil seara şi noaptea. Oamenii voiau să se ducă acasă la familiile lor. Un asemenea motiv Christer nu avea, dar tot ar fi vrut s-o ia spre casă cât mai curând. El era obişnuit cu singurătatea. O acceptase.

Obţinuse filmările de pe camerele de supraveghere pentru cele trei zile de dinaintea dispariţiei Tuvei din iarnă. Ceea ce era ciudat, de fapt, pentru că asemenea material nu putea fi păstrat decât douăzeci şi patru de ore şi, prin urmare, trebuia să fi fost şters de mult, fapt subliniat de cei de la bancă atunci când îi contactase. Dar când le spusese pentru ce îi trebuie filmările, ei descoperiseră, cu o uimire jucată, că un tehnician IT probabil că nu fusese atent şi păstrase din greşeală tot materialul pe un server. Puteau să aibă ce scuză voiau ei. Nimeni nu se bucura mai mult ca el că acele filmări existau.

Cel puţin înainte de a începe să se uite la materialul monoton. Camera era evident îndreptată spre intrarea în bancă, dar se vedea şi cafeneaua de peste drum. Ghinionul era însă că uşa în sine nu se vedea, fiindcă era în afara razei camerei. Dar vedea trotuarul, şoseaua şi chiar şi o bucăţică dinăuntrul cafenelei, prin geamurile mari de sticlă. Majoritatea celor care trecuseră prin cadru nu erau singuri. Erau cupluri care râdeau. Doi moşi care păreau să se certe pe ceva. O femeie în vârstă cu un copil, probabil o bunică cu nepoţelul.

Două femei, fiecare cu câte un chihuahua. Nu înţelesese niciodată trendul cu javrele alea mici. Şobolani în lesă, aşa îi vedea el.

Christer mai luă câteva înghiţituri de cafea. Se strâmbă. Rece.

Bineînţeles că era rece. Viaţa îi servea rareori cafea fierbinte.

Continuă să se uite. Un bărbat singur pe care-l văzuse bând cafea dincolo de geamurile de sticlă mergea pe trotuar. Părea că tocmai ieşise din cafenea. Christer se aplecă mai spre ecran. Era ceva cunoscut la acel bărbat. Imaginea era pixelată şi era practic imposibil să deosebească trăsături faciale. Bărbatul şchiopăta uşor şi chestia asta îl intriga puţin pe Christer. Dar nu putu cu niciun chip să găsească mai multe informaţii legat de asta nici în cele mai ascunse cotloane ale creierului. Mersul era atât de familiar, dar cu cât bâjbâia mai mult după informaţie, cu atât aceasta se îndepărta mai tare.

Uneori, când nu găsea direct lucrurile sau când bâjbâia după vreun cuvânt pe care ştia că ar trebui să-l cunoască, devenea neliniştit. Mama lui murise de demenţă şi fusese un lung drum al zilei către noapte, care se derulase pe parcursul a aproape un deceniu. Nu era o soartă pe care Christer şi-o dorea. Marea lui groază era ca un tinerel de douăzeci de ani fleşcăind gumă de mestecat să-i schimbe scutecele şi să-l şteargă la fund. Aşa că, pentru a fi sigur, pusese bine un cartuş într-o cutie în care mama lui îşi ţinuse bijuteriile bune. Era acolo. Şi aştepta ziua în care se va face util. O moarte rapidă. Şi demnă.

El derulă în urmă şi se uită din nou la bărbatul care şchiopăta uşor. Nu. Memoria nu voia să-i fie de niciun ajutor. Christer oftă, închise documentul, se ridică şi-şi luă geaca. Era suficient pentru această seară.

Mina avea o întrunire înainte de ora la care trebuia să fie la serviciu. Oricum era acolo devreme deseori, dar în zilele după ce o văzuse pe fată nu reuşise să se arunce direct în realitatea de la birou. Avea nevoie de o escală mai întâi. Să aterizeze pe ceva moale. Se gândise să-l sune pe Vincent, dar fata era încă un secret pe care i-ar fi greu să-l explice. Atunci era mai bine să domolească sentimentul de dor cu ajutorul altui secret.

Toţi apucaseră deja să se aşeze când ajunse ea acolo. Se furişă înăuntru şi se aşeză pe unul din scaunele libere. Erau mereu prea multe scaune. Nimeni niciodată nu trebuia să simtă că nu are loc, că nu e binevenit. Ea salută din cap către Scanez şi Tanti-cu-Şalul-Mov.

Fata-cu-Delfinul avea mâneca suflecată şi braţul acoperit cu plastic. Un tatuaj cu cuvintele *Living on the edge* se zărea dedesubt, iar pielea din jur era roşie-vineţie. Mina văzu cu ochii minţii, nu se putea abţine, cum bacteriile ucigaşe făceau ravagii sub piele, mâncau şi înaintau tot mai mult spre os, distrugeau toată materia vie. Îşi frecă mâinile de pantaloni, după care se ciupi discret de coapse, ca să abată gândurile. Fata-cu-Delfinul ridică o mână în semn de salut şi-i zâmbi. Mina încercă să-i întoarcă zâmbetul, dar păru rigid şi nenatural.

Bărbatul-cu-Câinele stătea vizavi de ea, alături de Bosse. Din punct

de vedere pur tehnic ar trebui să înceteze să-l mai numească BărbatuI-cu-Câinele şi să-i spună Bărbatul-cu-Bosse. O femeie în scaun cu rotile stătea lângă el, iar Mina bănui că e iubita pe care o menţionase el. Bosse ciuli urechile când o văzu pe Mina şi înainte ca stăpânul lui să apuce să tragă lesa, el deja o luase la fugă, sări în sus cu lăbuţele pe genunchii Minei, încercând febril s-o lingă pe faţă. Mina se ridică panicată şi începu să-şi şteargă frenetic pantalonii. Măcar era uscat afară, dar tot va trebui să-i arunce. Şi acum îi ajunsese şi pe mâini. Bărbatul-cu-Câinele veni alergând şi trase de lesă.

— Scuze, credeam că l-am legat de piciorul scaunului.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, zise Mina rigidă. E vina mea… sunt… mi-e cam frică de câini.

— Înţeleg pe deplin, e totuşi un câine mare. Dar jur că e foarte cuminte. Şi aparent s-a îndrăgostit de tine. Dacă e să privim partea bună.

— O să încerc să ţin minte asta, spuse ea şi forţă un zâmbet vag. Partea bună.

Se aşeză la loc pe scaun, în timp ce Bosse fu condus înapoi la locul său. Pulsul începu încet să se aşeze. Toţi se uitau Ia ea. Ea coborî privirea. Prefera să fie invizibilă. Nu voia să fie văzută, să ocupe loc în spaţiu. Nu acolo. Voia să asculte, să observe, să înveţe. Până acum, nu vorbise în faţa grupului nici măcar o singură dată, deşi venea aici de trei ani.

Femeia din scaunul cu rotile îi zâmbi plină de compasiune. Mina se făcu că nu vede. Bosse se aşezase sub scaunul stăpânului său cu capul cel mare sprijinit pe labe şi ochii mari şi căprui aţintiţi asupra Minei. Trişti, respinşi, trădaţi.

În pauză, Mina se ţinu departe de grup. Ceilalţi stăteau majoritatea ori în picioare, ori pe scaune, laolaltă în grupuri mici, beau cafea, mâncau câte un fursec şi vorbeau. Mina scoase telefonul, în colţul în care stătea. Deschise *Candy Crush,* nivelul douăzeci. Nenumărate ore stăteau în spatele acelui nivel, dar era relaxarea perfectă. Tot creierul se destindea când ea se holba la bomboanele colorate care se mişcau, se ştergeau, se înmulţeau. Exista un început, dar niciun sfârşit.

— Şi eu vreau să-mi cer scuze pentru Bosse.

Mina tresări când auzi vocea din stânga ei.

— L-am primit adult, e un câine transferat din alt cămin şi din păcate n-am reuşit pe deplin să-l educăm pe cât am fi vrut de bine.

Mina ridică privirea spre femeia din scaunul cu rotile, care, scuzându-se, îi zâmbea. Oftă fără sunet şi băgă telefonul în buzunar. Părea că oricum nu poate scăpa de socializare, oricât ar fi încercat. Oamenii nu erau, pur şi simplu, buni la a citi semnale. Uneori visa la o lume în care oamenii au învăţat să se spele pe mâini temeinic şi să folosească mănuşi de plastic şi mască facială şi în care erau amplasate

peste tot panouri mari cu „păstraţi distanţa”.

— Chiar nu e nicio problemă, spuse ea disuasivă.

Ea spera că femeia îşi va lua scaunul cu rotile şi va rula în altă parte. Dar femeia era tot acolo, calmă. O privea pe Mina cu un zâmbet blând. Bărbatul-cu-Câinele veni spre ele cu două pahare de cafea. Unul îl dădu femeii din scaunul cu rotile şi zâmbi, scuzându-se, către Mina.

— Scuze, ţie nu ţi-am adus. Tu de obicei nu bei şi…

— Nu, nu, e bine.

Bosse stătea cuminte, dar părea că ar fi vrut în orice moment să facă saltul către Mina şi s-o lingă pe faţă. Ea se trase cu grijă mai în spate.

— Nu e niciun pericol, îl ţin în lesă, spuse bărbatul şi se aşeză pe un scaun vizavi de Mina.

Ea lupta cu impulsul de a pleca de acolo. Nu voia să ştie mai multe despre ei. Nu voia să ştie cum îi cheamă. Nu voia să ştie unde locuiesc. Nu voia să ştie ce lucrează sau ce au lucrat. Nu. Voia. Să. Ştie. Ei erau periculos de aproape să intre în bula ei. Ei erau străini. Ea nu voia să vorbească cu străini. Doar dacă era pentru serviciu. Dar când nu lucra, nu vedea nicio necesitate să vorbească cu oameni pe care nu-i cunoştea. Acum, sincer vorbind, ea nu vedea nicio necesitate nici în a vorbi cu oamenii pe care-i cunoştea. O listă care, apropo, era foarte scurtă. Şi devenea tot mai scurtă pe măsură ce lumea se sătura ca ea să nu dea niciodată niciun semn.

— Kenneth mi-a spus că eşti poliţistă, zise femeia.

— Da, zise Mina scurt.

La dracu’. Nume. Ea ştia de la discuţiile în grup că pe el aşa îl chema, dar un nume era ceva prea personal, prea intim. Şi nici nu voia să discute despre job cu străini. Deci Kenneth, la naiba, acum se gândea la el cu nume, iar ceilalţi auziseră din întâmplare când vorbise cu Julia despre anchetă, fusese un accident. Nu se mai întâmplase. Nu se va mai întâmpla. Uşi antifoc solide între diferitele părţi din viaţa ei. Singurul mod în care ea ştia să administreze asta. Singurul mod în care ea putea să administreze asta.

Mina se uită în jur. Nu se mai termină odată pauza? De fapt, nu trebuia să rămână la cealaltă parte a întâlnirii. Era opţional. Putea să plece oricând. Dar tăcerea deveni într-un final mult prea pătrunzătoare. Fără să se poate stăpâni, arătă cu degetul la scaunul cu rotile.

— De ce stai în scaun cu rotile? întrebă ea.

— Scolioză, spuse femeia obiectiv.

— Da, exact, da, el… Kenneth a menţionat asta.

Se lăsă tăcerea din nou. Mina începu să se foiască. Îl simţea pe Bosse mai aproape acum. Era de parcă el, centimetru cu centimetru, încerca uşor să se apropie de ea. Îşi împinse scaunul puţin mai în

spate. La o distanţă suficientă cât să nu sară pe ea chestiile care mişunau în blana câinelui. Tăcerea se aşternuse peste ei ca o pătură udă, iar Mina lua din nou în calcul posibilitatea de a pleca de acolo. Sau măcar de a schimba locul. Putea să folosească drept scuză o întrebare despre tatuaj adresată Fetei-cu-Delfinul. Dar prefera să nu ajungă în apropierea acelui braţ.

Îi bâzâi telefonul şi-l scoase recunoscătoare din buzunar. Citi, se gândi, scrise repede un mesaj şi-l trimise. Când îşi ridică privirea, văzu că Kenneth şi soţia lui o studiau cu feţe curioase. Ea se ridică şi-şi luă geaca de pe spătarul scaunului.

— Scuze, mă cheamă la serviciu. Mă bucur că ne-am întâlnit.

Dădu din cap spre femeia din scaunul cu rotile. Bosse o urmă dezamăgit cu privirea când trecu grăbită pe lângă el. Ea trecu pe lângă toaletă în drum spre ieşire, dar se abţinu intenţionat să intre să se spele pe mâini. Trebuia să iasă de acolo cu mai multe bacterii decât atunci când intrase. Avea şerveţele umede în maşină. Şi gel dezinfectant. Era suficient.

Christer oftă. Încă nişte ore de holbat fără rost la filmările de pe camerele de supraveghere de la Nordea. Mai avea puţin şi termina de văzut tot materialul pe care-l primise, trei zile şi trei nopţi care se terminau exact după ora la care ştiau că Tuva ieşise pe uşă şi dispăruse. Spre ceea ce ei ştiau acum că fusese moartea ei. Dar camera nu surprinsese nicio dubă dramatică, neagră, care ar fi putut-o răpi, niciun agresor mascat care să vină brusc în fugă. Niciun monstru. Nimic care să iasă în evidentă.

Nu găsise nimic de valoare. Ceva la bărbatul care şchiopăta, care revenise pe filmare, îl rodea totuşi în continuare, dar nu putea face mai mult decât să aştepte până una-alta. Dacă nu-ţi aminteai ceva, nu-ţi aminteai pur şi simplu. Ce dracu', nu putea să facă vrăjitorii. Dacă asta era necesar, atunci ar fi trebuit să-l păstreze pe Vincent alături de ei.

Christer închise documentul cu supravegherea video şi oftă din nou. Următoarea sarcină, sincer vorbind, nu-l atrăgea mult mai mult. După ce Agnes fusese găsită moartă, cauza fiind, aşa păruse, o sinucidere, el îl sunase pe Jesper Ceci. Pe tatăl ei. Charlotte Ceci, mama, murise când Agnes era mică. Jesper se mutase în Arvika, unde îşi făcuse o familie nouă imediat ce Agnes se făcuse destul de mare cât să se descurce singură.

Christer avea experienţa cea mai vastă în discuţiile cu rudele şi de aceea el era mereu cel care le dădea vestea proastă. Colegii lui nu păreau să înţeleagă că şi lui îi displăcea la fel de mult precum le displăcea lor s-o facă. Probabil că se pricepea chiar mai prost la asta decât majoritatea celorlalţi. El putea să-i calmeze pe cei din jur când

era necesar, dar a consola nu prea era abilitatea lui de top.

Îşi amintea foarte bine discuţia pe care o avusese cu tatăl lui Agnes. Christer nu fusese dintotdeauna anchetator criminalist, aşa că în cariera lui apucase toate tipurile de discuţii. Unii aparţinători aveau o cădere nervoasă imediat ce spunea că e de la poliţie. Chiar dacă suna doar în legătură cu o pisică dispărută, găsită moartă. Faptul că proprietarii de animale reacţionau aşa rău nu înceta să-l uimească. Ei ar trebui să ştie mai bine. Dacă el învăţase ceva, era că animalele dispar mereu. Alţii reacţionau cu furie la telefon şi-l acuzau că şi-a făcut prost treaba. Ca acea femeie de cincizeci de ani a cărei geantă Michael Kors fusese găsită în stare perfectă, dar fără telefonul mobil înăuntru. Până când lui i-a ajuns într-un final şi a întrebat-o la ce telefon vorbeşte în cazul ăsta. Oamenii, ce nu era în regulă cu ei?

Dacă avea veşti mai proaste de transmis, fireşte că aparţinătorii puteau intra în stare de şoc. Era mai greu şi atunci aveau nevoie de ajutor la faţa locului, iar Christer se simţea lipsit de putere la celălalt capăt la firului. Problema era că nu ştiai niciodată când sau dacă se va întâmpla, deci era greu de împiedicat.

Jesper Ceci aparţinea totuşi unei alte categorii. La telefon păruse aproape… politicos. Ceea ce, fireşte, putea fi şi asta o reacţie la şoc, nu era ceva neobişnuit ca apropiaţii să se distanţeze emoţional, pentru a putea primi o veste tristă. Dar în cazul lui Jesper nu era vorba despre asta, după părerea lui Christer. Jesper avea o soţie nouă şi un fiu de cinci an în Arvika. Avusese extrem de puţin contact cu fiica sa din Stockholm de când se mutase de acolo. Când Christer sunase, Jesper vorbea despre Agnes de parcă era o rudă îndepărtată. Cineva cu care se întâlnise la o cină acum câţiva ani. Asta îi dădu lui Christer fiori.

Şi acum trebuia să-l sune iar pe Jesper. Să-i aducă aminte că de fapt avusese o fiică, o fată care probabil nu-şi luase zilele. Christer va trebui să pună o grămadă de întrebări la care ştia că Jesper nu avea absolut niciun interes să răspundă. La dracu'. Dar foarte bine, trebuia s-o facă şi pe-asta, să se termine odată ziua. Mâine era o altă zi. De parcă ar fi mai bună.

Se ridică de la birou şi deschise uşa care dădea în coridor.

Unii preferau să închidă uşa când aveau de dat telefoane neplăcute. Christer făcea invers. Faptul că vedea coridorul şi asculta sunetele de acolo era o legătură foarte necesară cu restul realităţii. Nu pentru că *această realitate* era ceva de atârnat în bradul de Crăciun, dar… Oricum. Era mai bună decât micul lui birou. Mai mare, dacă nu altceva.

Din cauza legislaţiei cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal, toate informaţiile despre aparţinătorii lui Agnes fuseseră şterse, imediat ce se prescrisese suspiciunea de crimă. Poliţia avea

voie în prezent să păstreze datele personale doar în activitatea de prevenire a criminalităţii, iar sinuciderea lui Agnes nu se încadra acolo. Până acum. Dacă cineva l-ar fi întrebat pe Christer, ceea ce nimeni n-o făcea de fapt, el ar fi scos în evidenţă că GDPR era un mare căcat. Nu dăunase niciodată să notezi informaţii necesare despre oameni, nu? Nu înţelegea de ce acum brusc trebuia să fie aşa de-al dracu' de secret. Dacă cineva ar vrea să-i ştie ultimele patru cifre din CNP, el i le-ar spune cu mare drag. Din fericire, găsi pe Google numărul de telefon de la serviciul lui Jesper.

Făcu o căutare şi găsi, pe lângă număr de telefon, şi un articol proaspăt pe pagina ziarului de Arvika. Jesper era activ în partidul Sveriges Framtid, puternic influenţat de partidul norvegian Fremskrittspartiet, dar şi mai spre extrema dreaptă. Câştigaseră în popularitate când începuseră să se ocupe de chestiuni precum aceea că oamenii care nu plăteau impozit n-ar trebui să primească ajutor social. Ei numeau asta pe şleau o „problemă de imigraţie".

Christer se uită la fotografia lui Jesper din articol. Tatăl lui Agnes îi zâmbea din ecran rece, cu părul rar pieptănat pe spate şi sacou albastru pus în evidenţă de o eşarfă roşie la gât. Părea că tocmai ieşise cu iahtul pe mare. Jesper era în conducerea municipalităţii din Arvika, iar în articol era vorba despre ce schimbări locale vedea posibile în anul următor. Christer îşi putea imagina lejer că Jesper ar fi împărţit cu plăcere banderole dacă ar fi avut voie.

Nu avu putere să citească mai mult. În loc de asta, tastă numărul municipalităţii din Arvika şi vorbi cu cineva de la centrală. După trei încercări i se dădu legătura corect. Jesper răspunse după primul bip.

— Termină odată, ţipă el în urechea lui Christer. Ţi-am zis să nu mă suni aici, nu e OK.

— Eh, bună ziua, Christer Bengtsson, de la Poliţia Stockholm.

— Vai, scuze, zise Jesper pe un cu totul alt ton. Îmi cer mii de scuze. Credeam că e soţia mea.

— Nu, e Christer Bengtsson, cum spuneam. Am mai vorbit o dată, mai demult, când…

— Îmi amintesc, îl întrerupse Jesper. Nu a fost o discuţie care poate fi uitată prea curând.

La început, Christer fu uimit că Jesper nu vorbea în dialectul de Varmland, deşi mai vorbise cu el înainte şi ar fi trebuit să-şi amintească asta. În plus, tocmai citise în articol că Jesper era născut în Halmstad. Memoria era scurtă uneori. Vocea din urechea lui avea un dialect clar de Halland. „Nu a fost o discuţie care poate fi uitată prea curând." Chiar că. Christer ar fi putut să jure că un bărbat ca Jesper tocmai cu asta se ocupase de atunci.

— Îmi cer scuze că sun din nou, spuse el. Dar au apărut informaţii noi legate de sinuciderea lui Agnes. Chestiunea e că nu mai suntem

siguri că a fost o sinucidere. S-a redeschis ancheta.

De data asta fu rândul lui Jesper să amuţească.

— Ce tot încerci să spui acolo? întrebă el într-un final, pe un ton mult mai firav ca înainte.

— Credem că e posibil ca fiicei tale să i se fi luat viaţa, zise Christer. Trebuie să întreb dacă ştii ceva despre prietenii lui Agnes, despre duşmanii ei, dacă avea datorii la cineva, dacă era implicată în activităţi criminale…

— Cum îndrăzneşti să susţii că fata mea era criminală, urlă Jesper în urechea lui Christer. Încă un cuvânt neîntemeiat şi te dau în judecată, şi pe tine, şi toată poliţia din Stockholm, pentru calomnie! Scandal! Ştiai că au găsit-o într-un parc? în faţa unui *teatru* blestemat? De parcă ar fi fost un spectacol! Eu n-am crezut niciodată că a fost sinucidere.

Era ceva fals în vocea lui Jesper. Christer se lovi cu receptorul de frunte, de frustrare. Îl sunase pe Jesper la biroul de la municipalitate. În cazul în care cineva le auzea discuţia, Jesper avea nevoie să aibă spatele liber. Ar fi dat rău dacă politicianul de la Sveriges Framtid avea un copil care întrecuse măsura. Christer nu crezu nicio secundă că lui Jesper îi păsa atât de mult precum suna la telefon. El ţipa doar pentru cazul în care ar auzi colegii.

— N-am vrut să fiu insensibil, spuse Christer răbdător, înţeleg că n-ai avut control asupra traiului pe care-l ducea în Stockholm, luând în calcul distanţa şi perioada cât nu v-aţi mai văzut. Văd că eşti foarte ocupat cu cariera în Arvika. Şi apropo, felicitări pentru noua familie. Agnes era, până la urmă, o femeie adultă cu viaţa ei.

— Atenţie la insinuări, zise Jesper rece ca gheaţa.

Dialectul moale de Halland era în contrast puternic cu tonul rece. Ceva se mişca în subconştientul lui Christer. Ceva care-i solicita atenţia, un tipar pe care ar trebui să-l vadă. Dar se strecură afară imediat ce încercă să-l prindă. Îi răspunse lui Jesper la obiect.

— Nu insinuez nimic. Scopul meu principal a fost doar să informez asupra anchetei care s-a redeschis.

Jesper tăcu un moment. Părea că se mişcă, poate spre altă încăpere.

— Acel… terorist, zise Jesper cu voce joasă. Dacă aş fi în locul tău aş începe cu el.

Brusc, toată cafeaua pe care Christer o băuse în cursul zilei se scurse dintr-odată în vezica urinară.

— Despre cine vorbim acum? întrebă Christer plin de zel.

— Cel cu care locuia. Din Iran sau Siria sau ce era. Care trăieşte de azi pe mâine. Nici n-ar fi avut acoperiş deasupra capului dacă lui Agnes nu i s-ar fi făcut milă de el. Cred că-şi dorea al dracu' de mult să pună mâna pe apartament, să fie doar al lui.

— De ce crezi că e terorist?

Christer căută febril un pix cu care să noteze.

— Nu el personal, poate. Dar soiul lui. Ei fac orice ca să iasă în avantaj. Ai dracu' vânzători de covoare. Să-i ia viaţa fetei mele.

— Eu aveam impresia că erau prieteni buni, zise Christer şi încetă să mai caute.

Nu era sigur că avea rost să noteze discuţia.

— Agnes, prietenă cu aşa ceva? zise Jesper. Niciodată. Tocmai genul ăsta de atitudine naivă a făcut să avem astăzi ţara pe care-o avem. Nereglementată. Nesupravegheată. Credeam că dacă cineva pricepe asta, atunci poliţia o face. Dar tu n-ai ieşit afară, în Suedia reală, aşa pare. Nu ţi-ar fi ruşine. Să mă anunţaţi când îl prindeţi.

Jesper închise. Christer oftă şi se uită din nou la poza din ziarul de Arvika. În mod obişnuit, n-ar recomanda ca un tată să-şi abandoneze fiica în ziua în care aceasta împlineşte optsprezece ani. Dar fusese poate cel mai mare serviciu pe care Jesper i-l făcuse fiicei sale. Măcar fusese scutită de câţiva ani în care să asculte zilnic ce spune.

Şi pe urmă murise.

Daniel Bargabriel fusese deja audiat în acest context şi eliberat. Nu părea să fie vinovat. Dar Mina spusese că el fugise de la cafenea şi că acum era dispărut. Nu arăta bine. Nici pe departe. Iar bunicii Tuvei povestiseră că Tuva credea că Daniel îi va face rău. La naiba.

Se aşeză pe scaun şi se frecă la ochi. Fusese o zi lungă. Şi nu una dintre cele mai bune. Nu voia să minimalizeze destinul oribil pe care-l avuseseră Agnes şi Tuva, dar toţi oamenii aveau să moară, mai devreme sau mai târziu. N-aveai de unde şti niciodată cine era la rând sau când se va întâmpla. Asta era, pur şi simplu. Uneori Christer îşi închipuia că o nălucă neagră cu coasă îi apărea în deschizătura uşii. Nu pentru că el voia neapărat să moară. Era foarte sigur că nu vrea asta. Dar ar fi frumos să existe puţină variaţie. Moartea. Viaţa. La dracu'.

Porni oftând filmarea camerei de supraveghere pe computerul din faţa sa. Nu pentru că avea de gând să se uite din nou. Dar dacă rula pe ecran părea că munceşte, îşi împreună mâinile pe burtă, se dădu pe spate şi închise ochii. Christer nu voia să fie Daniel, nu voia să-i dea lui Jesper apă la moară. Dar pentru moment, totul indica în acea direcţie. Christer oftă. Chiar şi un rasist putea să aibă dreptate uneori.

În Srebreniţa fusese tâmplar. Crease cu mâinile sale. Moştenise meseria de la tatăl şi bunicul său şi era de parcă toate cunoştinţele lor cumulate se înnobilaseră în el. Asta era în orice caz ceea ce bunica lui zicea mereu. Putea să se uite la o bucată de lemn şi să vadă ce sălăşluia în ea, ce voia, în ce *ar fi trebuit* modelată. Crease atâtea lucruri frumoase cu mâinile sale. Nu ieşise niciodată din acele mâini ceva care să nu fie exact ceea ce trebuia să fie.

Acum nu mai crea. Războiul îi luase cheful de a mai crea. Moartea îi întunecase viziunea pentru frumuseţe. Acolo unde odinioară sălăşluia bucuria, acum se găsea doar o aglomerare întunecată, apăsătoare, produsă de amintirea războiului. Toate relele acestuia se aflau înăuntrul lui. Toată durerea se adunase în încheieturile lui, îi făcea mâinile să înţepenească doar la gândul de a crea ceva.

Dar războiul îl lăsase cu un alt talent. Acela de a săpa. De a îngropa morţii. Pierduse socoteala câţi îngropase. Acum săpa gropile pentru sicrie. Oameni care erau îngropaţi unu câte unu. Sub tutela bisericii.

Atunci.

Atunci ei doar aruncaseră în pământ om peste om. Cei mai mulţi, bărbaţi. Şi băieţi. Morminte adânci, cu oameni care erau rostogoliţi în gropi ca nişte animale. Sunetul de carne care ateriza pe carne. Cadavre jefuite de lucrurile de valoare, dacă existase aşa ceva. Cei mai mulţi nu aveau nimic care merita furat. Erau săraci. Neînsemnaţi.

Uneori se întreba dacă Mlădie auzea zgomotul surd şi greu de cadavre, de acolo din celula în care stătea acum. Probabil că nu. Sunetul a opt mii de musulmani bosniaci aruncaţi în gropi ar trebui să facă ecou între pereţii celulei, dar probabil el stătea acolo confortabil, cu mâncare, căldură, tv. E necesară o formă specială de monstruozitate pentru a ucide opt mii de oameni.

— Salut. Ove. Eu sunt cel cu excavatorul. Instruiţi-mă cum să sap.

Nikola dădu mâna cu el. Bărbatul avea vreo cincizeci de ani. Scund, chel, cu tatuaje care acopereau scalpul. *Oves minilast,* scria pe cupa mică a excavatorului. Nikola se uită bănuitor la el. În Serbia, tatuajele ar fi indicat faptul că e criminal. Şi că a stat minimum zece ani în puşcărie. Era nesigur ce însemna aici, dar se hotărî să nu stea cu spatele la acel bărbat nici măcar o secundă.

— Începi să sapi stratul de la suprafaţă, zise Nikola. Cu grijă. Şi preluăm eu şi Emil când începem să ne apropiem de sicriu. De obicei sunt la o adâncime de doi-trei metri, deci nu te du mai adânc de un metru jumate, ca să fim siguri.

Bărbatul cu scalpul tatuat aprobă din cap şi se duse la excavator. Nikola îl urmări, în continuare bănuitor, cu privirea.

Un bărbat şi o femeie se apropiară şi chiar în spatele lor erau încă o femeie şi un bărbat. Cei din spate erau îmbrăcaţi în haine de protecţie.

— Mina Dabiri, de la poliţie, zise prima femeie şi întinse mâna. El este Vincent Walder.

— Eu l-am adus pe Ove, zise bărbatul de lângă poliţistă. E bun. Şi e vecinul meu. Sau mă rog, stă în cea mai apropiată casă. Bănuiesc că v-a sunat, nu?

— E criminal? întrebă Nikola.

Era foarte bine să fie clar. Trebuie să ştii cu ce oameni ai de-a face. Bărbatul se holbă la el.

— Criminal? Sunt foarte sigur că nu. De ce… cum aşa…?

Nikola dădu scurt din cap, ca răspuns.

— Bun, spuse el. Pare priceput.

— Avem şi tehnicieni, continuă Mina şi dădu din cap spre cei doi din spate, care vor prelua sicriul imediat ce e scos.

Nikola încuviinţă din nou. Nu prea avea chef de vorbă, era acolo doar să-şi facă treaba. Suedezii erau mult prea vorbăreţi uneori. Dădeau impresia că nu suportă tăcerea şi că ţin mereu s-o umple. Lui unul îi plăcea tăcerea.

Nikola şi Emil făcură câţiva paşi în spate ca să nu stea în calea excavatorului. Nu trebuiau să vorbească unul cu celălalt. Erau fraţi. Nu de sânge, dar de pe vremea în care făcuseră gropi în Srebreniţa nu se dezlipiseră unul de celălalt. Amândoi pierduseră tot. Familiile lor erau undeva în mormintele comune anonime. Niciodată găsiţi. Niciodată identificaţi.

Veniseră împreună în Suedia şi împărţeau un apartament mic de două camere în Rinkeby. Nikola făcea mâncare. Emil spăla vasele. Existau. Ar fi prea mult să spunem că trăiau.

Bărbatul cu scalpul tatuat manevra cu dibăcie cupa excavatorului şi primul strat de pământ fu îndepărtat cu grijă. Nikola se uita cu coada ochiului la bărbatul care venise cu poliţista şi la cât de atent studia procesul de excavare. Într-un fel, bărbatul îi amintea lui Nikola de fratele lui adevărat. Nermin fusese cel inteligent dintre ei doi. Când el crea cu mâinile, Nermin crea cu creierul.

Înainte de război, fratele lui fusese profesor de matematică la universitate. Lui Nikola îi era adesea dor de el. Nu înţelegea de ce el fusese cruţat, iar Nermin, de nişte decenii deja, era doar oseminte.

— Ce le-ai spus tehnicienilor despre mine? o întrebă bărbatul pe femeie.

Parcă uitase că Nikola e acolo.

— Nimic, răspunse ea. Probabil că ei nu cunosc contextul exact din grupul Juliei. Aşa că azi eşti unul din echipă. Nu trebuie decât să intri în joc.

Nikola dădu din cap. Toţi aveau secrete, chiar şi aici. Prea multe secrete nu erau bune. Tocmai atunci când oamenii nu aveau încredere unul în celălalt se putea prăbuşi totul. Cupa excavatorului dădu înapoi şi se opri. Se deschise uşa cabinei.

— E bine aşa? Sau intru mai adânc?

Nikola luă lopata în mână şi se apropie de groapă. Emil îl urmă. Se uitară în jos. Aprecie distanţa dintre suprafaţa solului şi cât de adânc fusese săpat. Se uită la Emil, care aprobă dând din cap.

— Preluăm noi acum, spuse el.

Săriră în groapă şi începură să sape cu lopeţile. În pieptul lui se treziră amintirile unui alt pământ, unui alt mort. De acum multă

vreme.

Dar în acelaşi timp, de acum.

Mereu acum.

La început nu auzi că sună telefonul. Nu până nu-i trase Maria un picior.

— N-ai de gând să răspunzi? zise ea.

El era profund absorbit de o carte despre tipare comportamentale şi crize de viaţă legate de vârstă. Autorul relata ce opinii, valori şi acţiuni erau cele mai uzuale în diferite faze ale vieţii. Oamenii nu erau atât de diferiţi precum credeau ei. La început cumpărase cartea pentru a-şi înţelege familia. Nu voia să facă greşeala să creadă că un om de nouă ani, unul de cincisprezece, unul de nouăsprezece şi unul de patruzeci gândeau la fel. Dar începuse să suspecteze că materialul pe care se baza cartea nu includea şi familia lui.

De data aceasta, citea pentru a încerca să-l înţeleagă pe criminal. Prin acţiunile pe care le cunoşteau putea încerca să tragă concluzii legate de vârstă, sex şi background. Dar se împotmolise când văzuse că acţiunile criminalului se contraziceau.

— Vincent? spuse Maria din nou, pe un ton iritat. Îţi sună telefonul! Sau n-ai curaj să răspunzi fiindcă stau eu aici şi pot auzi?

El închise cartea şi se uită la mobilul care se afla pe măsuţa din faţa canapelei.

Numele Minei lumina pe ecran. Îl luă ca să răspundă, în timp ce Maria dădu ostentativ mai tare volumul televizorului.

— Distracţie plăcută cu amanta ta, zise ea. Doar să nu-l trezeşti pe Aston. A avut o zi grea la şcoală.

El intră în camera de lucru. Ori asta, ori să concureze cu sunetul de la *Let's Dance* pe TV4 Play.

— Bună, Mina, zise el şi trase uşa puţin.

— Christer a vorbit cu bunicii Tuvei, tocmai am citit raportul, spuse ea.

— Aha, şi maşina merge bine?

Ce noroc că nu era un apel video. Era sigur că s-ar fi văzut pe el cât de mulţumit era de acel comentariu.

— Foarte tare. Eu mă străduiesc aici să încerc să comunic la nivelul tău.

— Promit să tac.

El se aşeză la birou şi se învârti încet cu scaunul. După cum suna, Mina vorbea cu căştile pe urechi. Evident. Sigur nu ar fi apăsat pe difuzorul telefonului pus pe o masă şi nici nu l-ar fi luat din buzunar să-l pună la ureche. Nu fără să-l spele meticulos mai întâi. Întrebarea era cât ţineau căştile, fiindcă şi pe ele le spălase cu siguranţă. Dacă i-ar cumpăra vreodată un cadou de Crăciun, atunci ar fi o pereche de

airpod-uri, ca să aibă de rezervă.

— Christer a vorbit şi cu Jesper, tatăl lui Agnes, continuă Mina. Ghici pe cine menţionează toţi trei?

— Daniel Bargabriel.

Îşi încercase norocul, dar era singurul nume pe care-l avea.

— Foarte bine, mentalistule. Sigur că sunt doar indicii vagi. Marta şi Gunnar ziceau că Tuva nu îndrăznea să vorbească despre el de teamă ca el să nu-i facă rău. Jesper a susţinut că Daniel voia apartamentul lui Agnes. Sigur că a zis asta din rasism, dar…

— Dar Daniel a fugit de la cafenea dintr-un motiv.

Mina amuţi. Se auzeau voci pe fundal. Erau din ce în ce mai puternice, apoi slabe din nou. Ea era bineînţeles la serviciu şi nimeni nu ştia că-l sunase pe el. Aşteptă ca ea să spună ceva. Îi plăcea să o asculte.

— Deci profilul tău ce spune? întrebă ea după ce se îndepărtară vocile de pe fundal. Are dreptate Ruben? Poate fi el?

EI se gândea la ce văzuse când îl observase pe Daniel în timpul primei lor vizite la Fab Fika. Prin peretele sufrageriei, Tony Irving se auzea zicând ceva despre un *slowfox* perfect. Maria trebuie că dăduse sunetul şi mai tare când văzuse că nu se mai întoarce. Probabil va fi decapitat sau cel puţin asurzit când se va întoarce înapoi la ea. Dar asta era o posibilă problemă viitoare.

— Când ne-am întâlnit cu Daniel, el a dat semne de nervozitate, dar şi că ar ascunde ceva, spuse el. Dar nimic mai mult. E posibil să devină violent dacă e presat mai tare. Dar nu am văzut niciun semn de furie reprimată. În cazul acesta, ar fi fost mai sarcastic sau cinic, ar fi marcat cu oftaturi în discuţie, n-ar fi activat *orbicularis oculi*…

— Orbi… ce? îl întrerupse Mina.

— N-ar fi dat aşa din ochi. Şi stresul la care l-am supus noi ar fi trebuit să ducă la un fel de tic nervos al mâinilor şi al feţei. Nimic din astea nu s-a întâmplat. În acelaşi timp, e periculos să generalizăm de la o singură întâlnire. Doar fiindcă Daniel n-a fost agresiv cu noi nu înseamnă că nu poate fi în alte situaţii. Dar eu am spus şi că pare a avea două feţe. Criminalul nostru. Una explozivă şi agresivă, da, dar şi una care planifică cu calm. Rămâne de văzut dacă Daniel le are pe ambele.

Mina înjură.

— Pare că prioritatea noastră e să-l aducem pe Daniel la poliţie imediat, spuse ea. Ori e vinovat de crime. Ori e nevinovat şi atunci poate avea nevoie de protecţie împotriva susţinătorilor partidului Sveriges Framtid. Tatăl lui Agnes are o funcţie înaltă în partid şi e foarte furios. El e o persoană prea publică, nu ar face ceva care să se întoarcă împotriva lui. Dar e simplu să roage pe altcineva să pună numele şi poza lui Daniel pe pagina de Facebook a partidului, cu

îndemnul de „a face singurul lucru corect”. S-a mai întâmplat până acum.

Vincent gemu şi se mai învârti o tură cu scaunul.

— Sveriges Framtid, ce clovni, zise el. Acum o să trebuiască să avem de-a face şi cu ei?

— Clovni? zise Mina. Zilele tale de naştere trebuie că au fost foarte ciudate. Ne vedem curând.

Ea închise.

El mai rămase o clipă cu telefonul în mână, în timp ce-şi aduna forţele să se ducă Ia Maria. *Let’s Dance* părea că se apropie de final, îi auzea pe prezentatori făcând rezumatul serii. Se uită la ecranul mobilului, încercă să-l facă din nou să lumineze cu numele Minei pe el. Dar rămase negru. Trase adânc aer în piept, deschise uşa şi intră în sufragerie.

— Stau aici şi pot s-aud tot, izbucni Maria. Iar voi faceţi sex la telefon în camera de alături. Ce scârbos! Nu ţi-ar fi ruşine!

El se uită la soţia lui. Sute de răspunsuri tăioase i se învolburau în creier, unul mai bine formulat ca altul. Unul mai rău pentru relaţia lor ca altul. Într-un final nu spuse absolut nimic. Dar simţea o tristeţe enormă pentru unde ajunseseră.

Daniel stătuse cât de mult posibil fără să părăsească locuinţa din Marsta, dar acum nu mai mergea. Trebuia să cumpere mâncare. Hârtie igienică. Şi să stea afară măcar puţin. Se studie în oglinda din baie. Fusese înzestrat cu nişte petice jalnice de barbă, răsărite din loc în loc, şi de aceea încerca mereu să fie proaspăt ras. Nicio umbră sexy în stilul Zac Efron n-ar fi putut vreodată să-i acopere obrajii. Deja vârfurile se răşchirau sălbatic. Părul, care-i stătea de obicei într-o frizură aparent spontană, dar aranjată de fapt cu mare atenţie, era nespălat cam de o săptămână şi-i stătea lipit de cap, ca o căciulă. Îi crescuse şi se vedea la rădăcini că e şaten. Arăta ca dracu’, sincer vorbind.

Ce noroc că Evelyn nu era acolo, i-ar fi zis că arată ca un om al străzii bolnav de cancer. Ea avea talentul de a spune oamenilor tocmai acel lucru care în orice situaţie îi călca cel mai mult pe bătătură. Îi era dor de ea mai mult ca oricând. Dar ea probabil că ar fi terminat-o cu el cât ai clipi dacă l-ar fi văzut cum arată acum. Nu l-ar mira să şi miroasă urât. Întrebarea era dacă ei ştiau. Dacă poliţia era la curent unde se afla el. Nu fusese deloc precaut. Şi fusese nevoit să mintă referitor la Tuva. Sau nu să mintă neapărat, dar fireşte că nu spusese tot. Ceea ce se putea întoarce împotriva lui. Fusese de două ori la mustaţă. Nu-şi permitea mai multe erori.

Daniel se uită în oglindă din nou. Pentru început, ar trebui să aibă pe el mai multe haine în afară de tricoul şi chiloţii pe care-i purtase în

ultima vreme şi pe urmă să iasă odată pe uşă. Înainte ca situaţia să scape total de sub control. Dar nu putea înlătura convingerea că poliţia se va arunca asupra lui imediat ce va păşi afară din locuinţă, îi vor da o mamă de bătaie. Sau cineva o să-l vadă şi-o să sune la 114 14 pentru a da indicii despre unde se află. Chipul lui va fi cu siguranţă pe afişele acelea cu „Dat în urmărire", puse pe fiecare stâlp de iluminat de la locuinţă până la ICA. Şi asta nu fără motiv.

— Vino-ţi în fire, îşi spuse el cu voce tare. Ei mai au şi altele pe cap în afară de tine.

Dar un fapt era cert. Indiferent dacă-şi făcuse asta cu mâna lui sau nu, îi era frică să iasă afară. Şi îi va fi din ce în ce mai frică, pe măsură ce va trece timpul. Se privi în oglindă pentru a treia oară. Îşi trecu mâna peste barba răşchirată. Îşi privi tricoul pătat. O să-l sune pe Samir. Samir sigur poate să treacă pe la el cu haine şi mâncare. Dar odată cu Samir vor veni şi o grămadă de alte probleme. El va considera că e super să aibă unde să-şi vândă pliculeţele. Iar Josef, care avea apartamentul, sigur n-o să fie încântat. Nu, Samir nu era, în continuare, o alternativă. Daniel nu mai vorbise cu Evelyn de când fugise. Dar nu voia s-o piardă, pentru nimic în lume.

Evelyn era cea care lua hotărâri.

Nu mai putea fi cel vânat, trebuia să fie cel care ataca. Singurul mod de-a se elibera de monstru era să-l ucidă. Pentru a păstra controlul, va contacta singur poliţia, înainte ca ei să-l găsească. Şi trebuia să fie atât de convingător, încât ei să-l uite o bună bucată de vreme de-aici înainte. Pentru că „mereu" nu suna ca o perioadă bună.

Dădu jos cartea de vizită care era prinsă de oglindă, luă telefonul şi formă numărul de pe cartea de vizită.

Cineva răspunse de la celălalt capăt, dar nu auzi exact ce spuse. Vuietul din capul lui era prea puternic, din cauza nervozităţii.

— Bună, spuse el. Ai trecut pe la mine pe la serviciu. Voiai să vorbim. E vorba despre Tuva. Tuva Bengtsson.

Kvibille 1982

El despături desenul pe podeaua din grajd care fusese măturată cu atenţie, ca să nu se murdărească desenul. Îi luase mai multe zile să deseneze, să măsoare, să schimbe, s-o ia de la capăt, dar acum era în sfârşit gata. Se aşeză pe jos lângă desen şi se uită atent la fiecare detaliu, pentru a verifica dacă făcuse vreo greşeală. De multă vreme nu mai fuseseră animale în grajd, dar tot mirosea a vacă şi bălegar când se întinse pe podeaua de lemn. Lui Jane mirosul i se părea foarte scârbos şi refuza să pună piciorul în grajd. Dar pe el, mirosul îl făcea să se simtă în siguranţă.

Era locul lui şi al nimănui altcuiva. Probabil că petrecuse mai mult timp acolo, cu construcţiile lui, decât în casă.

Cineva ciocăni şi se deschise uşa. Jane apăru în cadru, cu mâna pe

clanţă.

— Pot să intru? întrebă ea.

— Da, dar ţie nu-ţi place aici…? răspunse el şi se ridică în fund.

— Ştiu, dar mi-am dat seama că nu sunt decât molecule de miros. Exersez să le interpretez. Am citit că poţi face asta. Şi voiam să te întreb cum a mers cu puzzle-ul cu numere. Am uitat de tot de el.

El scoase rama de plastic cu cifrele din buzunarul de la spate, se ridică şi se duse la sora lui. Încercase timp de mai multe zile să rezolve provocarea ei.

— Nu înţeleg, spuse el şi-i întinse puzzle-ul. Pare că… nu e posibil?

— Bingo, spuse ea. Nu poate fi dezlegat.

El se încruntă. Cum putea să fie posibilă o ordine a cifrelor şi nu alta? Părea că n-are sens.

— Aşa, spuse ea. Toate cifrele trebuie să fie la locul lor obişnuit, în afară de 14 şi 15 care trebuie să-şi schimbe locul. Dacă începem cu una dintre celelalte cifre: care e cel mai mic număr de mişcări posibil pe care le poţi face pentru a termina în acelaşi loc din care ai început, dacă trebuie să faci cel puţin una?

— Două mişcări. Mai întâi o mişcare într-o direcţie, oricare, şi pe urmă iar înapoi.

— Bun. Un număr par de mişcări. Asta înseamnă că oricâte mişcări faci, trebuie mereu să se încheie într-un număr par pentru ca o cifră să se poată întoarce în acelaşi loc. Nu te uita aşa la mine, e logică matematică. Dar de câte mişcări e nevoie pentru ca 14 să ajungă pe locul lui 15?

— Una, spuse el. Aha. Un număr impar de mişcări.

— Ai priceput. Bine lucrat, deşi eşti atât de mic. Întotdeauna va fi necesar un număr impar de mişcări pentru ca 14 şi 15 să-şi schimbe locul. Dar e nevoie de un număr par pentru a le păstra pe celelalte pe locurile lor. Şi nu poţi avea impar şi par în acelaşi timp. Prin urmare nu poate fi rezolvată.

El dădu din cap. Nu înţelegea tot ce spune ea. Dar într-un fel suna corect.

— Mie-mi place par, spuse el. Nu exista vreo asociaţie pentru cei ca tine?

— Pentru cei extra inteligenţi, vrei să spui?

— Nuuu, pentru surori mai mari enervante.

După care adăugă, lent:

— Auzi, moleculele acelea pe care-ţi antrenezi tu nasul, tu ştii că sunt molecule de caca, nu?

Jane se înverzi la faţă.

— Câh! ţipă ea. Oo, ce scârbos eşti!

Ieşi în fugă din grajd, în timp ce el se schimonosea de râs. Râse şi mai tare când o văzu cum încearcă să-şi sufle nasul în mâneca

puloverului, căutând să scoată chestiile invizibile care puteau fi în nas.

Pe urmă se întoarse la desen şi scutură câteva paie care ajunseseră pe el. Nu era primul lui desen. Pe pereţi erau proiecte mari şi mici, iar el le construise pe toate. Trucurile lui de magie. O parte funcţionau, altele nu. Allan, proprietarul depozitului de cherestea, ştia de marele lui interes şi era impresionat de cât de priceput devenise la construit şi schiţat. Aşa că existau mereu o placă fibrolemnoasă, scânduri şi o bucată de material la îndemână, când avea nevoie. Şi când nu existau, folosea carton de la cutiile vechi de cereale.

Cea mai recentă schiţă era totuşi altceva. Iluzia care stătea sprijinită de perete o inventase singur, după ce văzuse magicieni la televizor şi încercase să-şi dea seama cum fac. Nu ştia deloc dacă a ghicit corect. Dar schiţa de pe podea, aceea era *pe bune.*

Cu ajutorul mamei comandase nişte cărţi despre iluziile scenice, de la biblioteca din Kvibille. Durase peste o lună să le primească. Cărţile se dovediseră a fi în principal bibliografii cu poze ale unor magicieni îmbrăcaţi în paiete din cap până-n picioare, din diferite show-uri din Las Vegas. El sperase că va găsi informaţii despre cum îşi construiau ei iluziile scenice. Dar niciunul nu era aparent pregătit să dezvăluie asta. Până când găsise o carte cu titlul mai mult decât trist: Seria *Hobby 12: Construieşte-ţi propriul număr de magie!* Aproape că nici nu voise s-o comande. Dar mare parte a cărţii se dovedi a consta din schiţe de construcţie pentru cele mai cunoscute iluzii. Nu-i venea să creadă că există o asemenea carte. O carte cu toate secretele.

Era neglijent făcută, instrucţiunile nu erau scrise special pentru carte, ci erau nişte schiţe fotografiate. Probabil erau americane, autorul schimbase măsurile de la ţol la centimetru, pe marginea fiecărei fotografii. Dar nu conta. Cartea conţinea explicaţii pentru numărul său favorit de iluzionism: *The Substitution Trunk.*

Celelalte iluzii pe care le văzuse constau în mare parte din momentul în care magicianul îşi băga asistenta într-o ladă şi pe urmă făcea ceva cu lada respectivă. O tăia în două, îi dădea foc, băga săbii prin ea. Pe urmă asistenta ieşea de acolo, cu hainele schimbate. Mereu i se păruse puţin ciudat. Un truc de magie care constă în a face rău cuiva. Timp în care acel cineva se schimbă de haine. Probabil era o chestie pentru adulţi.

Ceea ce deosebea *The Substitution Trunk* de toate celelalte iluzii era că magicianul şi asistenta trebuiau să treacă prin acelaşi lucru. Amândoi erau magicieni. Amândoi erau asistenţi. Magicianul devenea asistent. El putea schimba locul cu altcineva. Putea deveni altcineva. Era o poveste mai interesantă.

Trase cu coada ochiului la poza din cartea deschisă, care se afla pe podea, lângă desen. Două persoane zâmbeau şi primeau aplauze.

Trebuia să-şi găsească o asistentă. De Jane putea să uite. Dar cu

noile măsuri pe care le luase în calcul în schiţă, mama ar începea foarte bine în cutie. Ar fi atât de surprinsă, atât de mândră de el. În sfârşit ar putea să facă magie singură. El verifică măsurile încă o dată, pentru mai multă siguranţă.

Avea să fie cel mai bun truc al lui făcut vreodată.

— Aţi stat până târziu la petrecerea de 70 de ani?

Tonul lui Vincent era delicat. Trăia cu speranţa că ea va trece peste asta. Nu fiindcă ar fi avut şanse. Adevărul e că dacă s-ar întâmpla, aceasta ar fi ziua în care ar ieşi să-şi cumpere primul său loz instant.

Exista o şansă la 250 000 să câştige un milion, dar şanse mult mai bune, de una la cinci, de a câştiga *ceva* răzuind un loz. La loto, şansa de a ghici cele şase numere şi de-a deveni milionar era de doar una la 490 860. Şi una la cincizeci pentru orice tip de câştig. Deci loz răzuibil va fi. Pe de altă parte, cu Bingolotto şansa era de unu la aproximativ 166 000 de a ajunge ori la Superşansă, ori la Cinci Colorate, iar pentru câştig, în mare, şansa era de unu la 7,7 lozuri, aşa că el poate ar trebui…

— Vincent! Tu măcar asculţi când vorbesc? şuieră Maria cu fata vânătă de furie.

El clipi des şi se întoarse la realitate. Maria era mereu teribil de nervoasă după ce se întorcea de la o întâlnire cu familia ei. Plină de otrava amară pe care fraţii, surorile şi părinţii ei continuau să i-o picure în urechi.

Cu toate astea, inima i se făcu mică în piept când realiză că astăzi n-o să fie zi de loz răzuibil. Din contră. O să fie managementul conflictelor prin mila Domnului. Se ridică, puse cafea în *Cuculconfetti* şi se aşeză în faţa ei.

Soarele trimitea o rază aurie pe masă, ca şi cum exersa înaintea verii.

— Tuturor li s-a părut foarte dubios că n-ai fost la petrecere, spuse Maria. Le-am explicat că ai un spectacol în aceeaşi seară, dar şi mama, şi tata s-au simţit lezaţi.

— Ce neplăcut, spuse el şi observă în aceeaşi secundă din limbajul trupului Măriei că răspunsul era complet greşit.

El putea să citească un public de opt sute de oameni, dispoziţiile şi nuanţele lor cele mai mărunte, şi să-i dirijeze ca pe o orchestră. Dar dintr-un motiv anume, nu făcea faţă în comunicarea cu câmpul minat viu care era soţia lui. Mai ales după ce minele fuseseră montate de părinţii ei. Şi de Ulrika.

— *Neplăcut?*

Vocea Măriei urcă în falset. Avea pe masă cana favorită cu *Pizda-Glamour,* iar el se gândi încă o dată cât de prost se potrivea acel epitet. Erau multe cuvinte care o descriau mai bine pe soţia lui. Majoritatea

celorlalte cuvinte, de fapt.

— Bineînţeles că n-am vrut să spun…

Bătea ritmul cu piciorul pe sub masă, dar îşi impuse să înceteze. Dacă părea nervos, ea doar se va enerva şi mai tare. Uneori se întreba ce văzuse ea de fapt la el. De ce se îndrăgostise de el. El era genul total greşit pentru ea. Sau dacă era să fie spus invers, poate că ea era genul complet greşit pentru el. Cum priveai asta depindea de cine alesese pe cine. Şi care dintre ei doi iniţiase ceea ce în continuare se considera a fi o trădare la adresa familiei, de o asemenea magnitudine încât relaţiile de familie încă îşi lingeau rănile.

El susţinea că ea fusese cea care făcuse primul pas. Ea susţinea că el. Poate că adevărul se afla undeva la mijloc. Maria concurase dintotdeauna cu Ulrika, ceea ce nu fusese chiar uşor, de vreme ce Ulrika avea un prost obicei enervant, acela de a face totul perfect. Maria era sora mai mică şi ei nu-i ieşea niciodată. În acelaşi timp, poate că tocmai perfecţiunea UIrikăi făcuse ca el să se simtă atras de Maria. Era epuizant să încerci să te ridici la standardele UIrikăi. Maria nu avea niciun standard. Oricum, nu în felul acela. Ea era acolo, în prezent. Deschisă. Spontană. Cel puţin aşa crezuse el atunci. Se dovedise, bineînţeles, că imaginea pe care Maria o afişase se afla foarte departe de cum era ea de fapt. Dar când descoperise asta, deja era prea târziu. Atunci trădarea lor era deja publică şi stăteau împreună pe câmpul de luptă, înconjuraţi de pustiul pe care ei înşişi îl creaseră. Şi, sincer vorbind, nici el nu se ridicase la aşteptările pe care le avusese ea de la el.

Totuşi, Maria fusese cea care luase iniţiativa să treacă graniţa interzisă. El susţinea asta cu fermitate. Chiar dacă Maria nu era de acord.

Starea de spirit dintre ei se crease pe parcursul unor luni întregi. Priviri. Mişcări. Corpuri care se atingeau uşor când treceau unul pe lângă celălalt. Se întâmplase în casa de vară a părinţilor Măriei şi UIrikăi. Ceilalţi erau plecaţi la scăldat. Vincent rămăsese cu scuza că are de lucru. Cu ce scuză venise Maria, asta nu ştia. Dar acolo, în bucătăria veche şi ponosită de casă de la ţară o făcuseră prima oară. Maria se apropiase de el. Îl luase în braţe, îl sărutase şi pe urmă, fără ocolişuri, îi băgase mâna în pantalonii scurţi şi-i apucase sexul tare. El o ridicase, o dusese în braţe în camera de oaspeţi, unde el şi Ulrika obişnuiau să stea când veneau în vizită. Pe urmă o pătrunsese.

Amândoi ştiuseră că atunci şi acolo aleseseră un drum fără întoarcere. O decizie pe care şi-au asumat-o chiar cu demnitate, spre groaza familiei. O săptămână mai târziu, el deja cerea divorţul de Ulrika.

Făcuseră sex ca nebunii în acel prim an, mai mult la iniţiativa Măriei. Părea că vrea să-i cucerească trupul, să-l asedieze ca pe o

fortăreaţă în care sora ei fusese comandant. Iar el nu avusese nimic împotrivă. Îi plăcea să se culce cu Maria. Cu Ulrika fusese vorba mai mult de prestaţie. Cu Maria se simţea sexul mai… autentic.

Dar orice fusese, se retrăsese rapid. În ultimii ani era ceva neobişnuit şi o dată pe lună. Acum abia dacă-şi amintea când îl atinsese Maria ultima dată. Şi când îi permitea să se apropie de ea era cu acea pudicitate nou inventată şi solicitarea de a stinge veioza. Acum i se părea o fantezie îndepărtată faptul că Maria odată voise să-l privească în ochi atunci când era în ea.

— Dar Doamne, alooooo, unde eşti? Ai putea măcar să te prefaci că te interesează cât de cât ce spun! şuieră ea.

El nu înţelegea de ce îi era atât de greu să se concentreze la ce spune ea. Poate că din cauză că deseori el ştia dinainte ce-o să spună şi uneori spunea replicile ei încet, ca pentru sine, în acelaşi timp în care ea le spunea cu voce tare.

— Tocmai ţi-am spus că trebuie să-i suni pe mama şi pe tata ca să-ţi ceri scuze, spuse ea. O aniversare de 70 de ani nu e o aniversare obişnuită. Când ai de fapt de gând să începi să dai prioritate familiei tale? îmi dau seama că e minunat să vii şi să pleci după bunul plac, dar noi, ceilalţi, noi cei de aici, din realitate, noi nu ne prea permitem acest lux!

— Nu vin şi plec cum vreau, spuse el obosit, am un job care face să fiu plecat mult seara şi în weekend. Dar e job.

— Şi-atunci asta nouă, asta cu care eşti aşa de-al dracu' de secretos? Cu ea, cu poliţista? Şi asta e tot job?

El ştia că nu contează ce spune. Maria n-avea un dialog cu el, era ca de obicei doar un monolog. Dar se săturase să acţioneze doar ca spectator, limitat la a scoate sunete potrivite pentru a arăta că ascultă cu atenţie. Nu de data aceasta.

— Tu ce crezi de fapt? continuă el. Doar fiindcă am un reflector pe mine când lucrez, asta înseamnă gagici, droguri şi petreceri în fiecare seară? Ştii, chiar ai dreptate. Exact aşa arată viaţa mea. Dacă ai şti câte televizoare am aruncat pe ferestrele hotelurilor în timp ce trăgeam liniuţe de pe abdomene goale de fotomodele. Mai ales în Vara şi în Kalmar, ştii, în localităţile mai mici, acolo se trage pe nas *al dracu' de tarei* Bingo Rimer mi-a dat lista lui de contacte, abia apuc să fac faţă tuturor gagicilor de 22 de ani care se aruncă la picioarele mele.

Maria se holba la el.

— Acum te prosteşti, spuse ea.

— Ştiai ce implică jobul meu când m-ai ales, zise el. E solicitant, călătoresc mult şi da, m-a făcut şi persoană publică. Dar să spui că nu dau prioritate familiei! Când nu sunt în turneu, stau de fapt cu familia mai mult ca majoritatea. Care dintre noi e cel care-l lasă, dar îl şi ia pe

Aston patru zile din cinci? Cine e cel care i-a condus acasă pe Rebecka şi Benjamin de la şcoală în fiecare zi, două ore înaintea celorlalţi copii? Şi sunt aici, Maria. Tu când ai meşterit ultima oară la maşina cu telecomandă a lui Aston? Când ai avut o discuţie reală cu Rebecka? Să stai cu cana de cafea în faţă şi să scrolezi pe Facebook nu înseamnă să fii cu familia. Să te afli sub acelaşi acoperiş nu înseamnă că eşti prezentă. Şi apropo, tu cine crezi că plăteşte pentru cănile tale artizanale de ceai, cu texte „amuzante”?

El îşi trase sufletul. Nu intenţionase să meargă atât de departe, dar în acelaşi timp… Tot ce spusese era adevărat.

Maria se ridică cu cana *Pizda-Glamour* în mână.

— Vreau să mergem la terapie, zise ea. În plus, habar n-ai cât de multe fac cu Aston. Tu de ce crezi că nu vrea să-şi facă temele cu tine?

Măcar o dată reuşise şi ea să-l surprindă.

— Terapie, zise el precaut. Şi ce ramură?

Se afla pe nisipuri mişcătoare. Nu-şi putea imagina ceva mai lipsit de sens decât să bage bani şi timp în a sta în cabinetul cuiva care probabil deţinea semnificativ mai puţine cunoştinţe despre psihicul uman decât el însuşi. Era ca şi cum un neurochirurg s-ar duce la un ginecolog să-i dea sfaturi înainte de următoarea lui operaţie. O nebunie. Dar ştia că poate nu asta trebuia să transmită Măriei chiar în acest moment.

— Alege tu, pufni Maria şi ieşi pe hol. Am întârziat la yoga.

Vincent aşteptă să plece. Pe urmă luă telefonul care-i vibrase în buzunar în ultimele trei minute. Două apeluri pierdute de la Mina. Şi un mesaj.

Poţi să vii la Palatul Poliţiei acum? Daniel e în drum spre noi. Vreau să participi şi tu la interogatoriu.

Îl conduseră într-o cameră mică din Palatul Poliţiei. El bănui că e o cameră de interogatoriu, fiindcă arăta ca în toate filmele pe care le văzuse. O masă cu două scaune, unul pe fiecare parte. Câteva scaune la perete. În rest, gol. Singura diferenţă era că masa era din lemn bej şi arăta a mobilier de birou din anii nouăzeci. Lipseau şi buclele pentru fixarea cătuşelor. Daniel nu fusese niciodată într-o cameră de interogatoriu în Siria, dar avea o bănuială că acolo nu aveau mobilă de la Ikea.

Uşa se deschise şi intră poliţista drăguţă care-l vizitase la cafenea. Mina. Era cu acelaşi bărbat ca data trecută.

— Scuze că a trebuit să aştepţi, spuse ea. Nu eram amândoi în clădire când ai sosit.

Bărbatul dădu din cap spre el şi se aşeză pe unul dintre scaunele de la perete. Oare cum îl chema? Viile sau ceva de genul. I se păruse cunoscut deja de data trecută, iar acum sentimentul era şi mai

puternic. Dar nu ştia de unde.

— E posibil să mă fi văzut la televizor, zise bărbatul ca răspuns la întrebarea pe care Daniel o pusese doar în gând. Şi mă cheamă Vincent.

Aparent putea fi citit ca o carte deschisă. Acest interogatoriu poate nu fusese totuşi o idee bună.

— Vincent Walder ne ajută cu ancheta, spuse Mina. Nu e poliţist, dar ştie… alte lucruri.

Daniel se întreba dacă Mina ştia că zâmbeşte când vorbea despre Vincent.

— Astăzi doar va sta cu noi şi va asculta, continuă ea. Nu ştiu dacă-ţi aminteşti, dar pe mine pe cheamă Mina Dabiri.

Îi întinse mâna. Era uscată şi puţin cojită când dădu mâna cu ea. Mirosea vag a dezinfectant.

— Ba da, scria pe cartea de vizită, spuse el.

— Voiai să vorbeşti cu noi.

Mina se aşeză vizavi de el şi deschise un laptop.

— Vrei să-ţi scoţi geaca?

El repetase ce trebuia să spună şi mai ales cum trebuia să sune. Dacă părea prea bine pregătit, va suna nesincer. Dar dacă părea mult prea nervos, va suna vinovat. Trucul era să se situeze exact la mijloc. Să facă suficient de multe pauze, dar nu prea multe. Ca din când în când să se oprească în mijlocul unui cuvânt, ca şi cum nu ar şti exact ce să spună. Dar fără a fi inconsecvent din acest motiv. De aceea îşi repetase discursul cu atenţie. Dar Vincent ăla se uita de parcă era posibil să vadă drept prin el. Nu îndrăznea să-şi ţină discursul. Trebuia să găsească altceva. — Scuze că am fugit de la cafenea, zis el. Dar m-am panicat. Şi geaca e subţire, e cald afară. Prefer s-o ţin pe mine.

— De ce te-ai panicat? întrebă Mina. S-a întâmplat ceva ce-ar trebui să ştim?

— Cine nu s-ar panica dacă ar ciocăni poliţia brusc la uşă? spuse el şi încercă un zâmbet, pe care-l şterse repede, după ce se uită spre Vincent.

— Ultima dată când am avut de-a face cu voi, aţi vrut să mă acuzaţi de crimă, zise el. Ştiţi că locuiam cu Agnes Ceci. De aceea am reacţionat… puternic… când aţi venit.

— Şi acum? zise Mina. Acum de ce vrem să te acuzăm?

Era deşteaptă. Îl lăsa pe el să conducă toată discuţia. Daniel dădu din umeri, sperând că arată natural. Băgă mâinile în buzunarele gecii. Geaca era o bună protecţie, spera că nu e la fel de uşor să fie citit cu geaca pe el. Simţea că parcă se observă pe el însuşi prin ochii lui Vincent. Tot ce făcea ar putea părea dubios. La fel, tot ce nu făcea. Nervozitatea îl cuprinse pe nesimţite. Clipi repede din ochi de câteva ori. Căcat şi pişat. Să clipeşti din ochi era sigur un semn rău.

— Bănuiesc că Tuva e în continuare dispărută, spuse el. Altfel n-aţi mai fi fost interesaţi să vorbiţi cu mine. Dar adevărul e că nu ştiu nimic. Abia o cunoşteam. Agnes şi Tuva, în schimb, se cunoşteau.

Mina deveni rigidă în tot corpul şi chiar şi Vincent, care era mai încolo, la perete, păru să reacţioneze.

— Se cunoşteau? zise Mina. Asta e ceva nou pentru noi. N-am auzit nimic despre asta nici când am vorbit cu cei care o cunoşteau pe Agnes, nici de la bunicii Tuvei. Ştiam că tu ai fost un factor comun, dar exista aşadar o legătură între ele? Asta spui?

El se fâstâci. El doar presupusese că ei ştiu. Dacă Vincent ăla ar înceta să se mai holbeze la el.

— Deci, se cunoşteau, mă rog, zise el, poate că e cuvântul greşit. Mai degrabă se cunoşteau din vedere. Agnes a lucrat la cafenea înaintea Tuvei. Aşa mi-am găsit şi eu jobul, Agnes mi-a făcut rost de numărul de telefon al Tuvei. Dar eu am făcut singur restul.

— Şi amândouă te cunoşteau, zise Mina care scria intensiv la laptop.

Pe urmă îşi ridică privirea, se aplecă peste laptop şi-l privi în ochi.

— Mai întâi moare cea cu care locuieşti, zise ea. Împuşcată în faţă. Şi la o lună şi-un pic… dispare… colega ta de serviciu. Înţelegi cum arată toate astea pentru tine? Dacă ai ceva de spus, fă-o acum. Ca să nu fie mai rău.

Lui Daniel i se uscă gura. Acum ori niciodată. Dacă scotea din el următoarele cuvinte greşit, era terminat. Ei îl vor mânca de viu.

— Înţeleg cum arată, zise el. Înţeleg foarte bine.

Avu grijă să sune îngrijorat, dar nu neliniştit.

— Dar ce să spun? continuă el. Stockholmul nu e foarte mare. Aşa cum am explicat deja, motivul pentru care lucram cu Tuva era doar că locuiam cu Agnes.

— Şi asta îţi şterge implicarea în ce fel?

Ea nu-l slăbea din ochi.

— Dar priveşti din direcţia greşită! zise el, ceva mai disperat. Nu eu sunt numitorul comun pentru Agnes şi Tuva, Agnes e numitorul comun. Dacă altcineva ar fi locuit cu Agnes, atunci altcineva ar fi lucrat cu Tuva. E doar o întâmplare că tocmai eu mă aflu aici. N-am nimic de-a face cu asta. Înţelegi, nu?

— De ce spun bunicii Tuvei că ea nu voia să vorbească despre tine, că îi era teamă că o să-i faci rău? De ce tatăl lui Agnes te indică pe tine ca suspect?

Pentru asta nu era pregătit. Înghiţi în sec. Şi-ar fi dorit să nu trebuiască să povestească, Evelyn ar înnebuni dacă ar afla. Dar nu avea de ales.

— Tatăl lui Agnes e rasist, dacă nu ştiaţi. E suspicios faţă de toţi cei care nu vin din adâncul pădurilor suedeze. Legat de Tuva… Tuva nu voia să vorbească despre mine fiindcă aveam o chestie.

— O chestie?

— Am fost împreună, spuse el şi se foi. O vreme. Dar eu eram şi cu Evelyn. Tuva ştia că n-o s-o las pe Evelyn pentru ea. La asta se referea când zicea că o să-i fac rău. Emoţional. Nu fizic. N-aş putea niciodată…

— Daniel, zise Vincent care tăcuse până acum. Descrie-mi un *double lift.*

— Un *double… ce?* E un… o, nu nu nu, n-am avut niciodată un triunghi amoros cu Tuva şi Evelyn, n-ar fi funcţionat niciodată.

Vincent se uita la el cu o privire care nu putea fi interpretată. Daniel era disperat să glumească despre ceva, dar realiză că cel mai bine era să-şi ţină gura.

— O să ne jucăm un mic joc, zise Vincent. Încearcă să răspunzi fără să te gândeşti. Care e primul lucru la care te gândeşti când auzi cuvântul… iluzionism?

— Eh, Harry Potter?

— Tipar? continuă Vincent.

— Cămaşă.

— Violenţă?

— Au.

— Cod?

El roşi şi se uită în jos.

— Evelyn, zise el.

Pe urmă văzu privirea uimită a lui Vincent.

— Scuze, n-ai zis cot?

Vincent zâmbi pieziş. Pe urmă dădu din cap scurt către Mina. Despre orice o fi fost vorba acolo, se terminase chipurile. Expresia de pe chipul Minei deveni ceva mai relaxată ca înainte. Ea se lăsă pe spate pe scaun.

— Deci tu eşti doar o victimă a circumstanţelor? zise ea. OK atunci. O lăsăm aşa pentru moment. E posibil să fi fost la locul nepotrivit la momentul nepotrivit. E ceva ce vrei să adaugi la interogatoriul tău anterior referitor la Agnes? Vreun gând legat de cine i-ar fi putut pune capăt zilelor?

— Pune capăt? zise Daniel uimit.

— Ucis, clarifică Mina.

El neagă, dând din cap.

— Ştii în cazul ăsta pe cineva care ar vrea să-i facă rău Tuvei? S-a comportat cineva ameninţător la cafenea? Cineva care venea acolo regulat şi vorbea cu ea?

El respiră şi se sili să nu inspire prea repede. Poate că va merge totuşi bine. Dar adrenalina îi gonea în continuare prin corp.

— Se întâmplă tot timpul să intre oameni prăjiţi sau doar eludaţi, zise el. Şi sigur că avem clienţii casei printre ei. Dar mare parte din cei

care vin regulat folosesc cafeneaua ca pe biroul sau sufrageria lor.

— Cum adică? întrebă Mina.

— Cei care lucrează în media au mereu la ei laptopuri şi căşti de Iphone. Un client de-ai casei stătea mereu şi se uita la nişte desene dintr-o mapă. Am avut şi nişte tipe tinere care tricotau pulovere. Seara veneau cei care joacă table. Dar nu-mi aduc aminte de cineva care să se fi comportat ciudat tocmai cu Tuva, nici printre cei normali, nici printre cei… puţin ciudaţi.

— Gândeşte-te mai bine, zise Mina şi dădu din cap îngândurată. Vezi ce-ţi vine în minte. Gândeşte-te şi dacă vreunul dintre clienţii… mai… originali a încetat brusc să mai vină la cafenea. Şi mai gândeşte-te o tură la Agnes.

Ea întoarse laptopul spre el.

— Vreau să completezi aici unde te putem găsi, zise ea şi arătă cu degetul Ia un formular de pe ecran. În afară de locul de muncă. O adresă şi un număr de telefon. Dacă mai avem întrebări. Până pleci, o să verificăm dacă sunt corecte informaţiile.

Îi luă câteva secunde să înţeleagă ce înseamnă.

— Suntem gata, deci? zise el şi completă formularul rapid.

Se simţi brusc mult mai uşor, aproape chicotea. Nu aveau nimic pentru care să-l reţină. Chiar dacă ar fi vrut. Poliţia suedeză poate că totuşi era OK.

— Aproape gata, zise Mina şi se întoarse spre Vincent care stătea la perete. Vincent, tu ce spui? Ai ceva de adăugat?

Vincent se scărpină pe gât.

— Daniel, fă-mi un serviciu, zise el. Descrie cinci obiecte care se află în locuinţa ta, dar unul dintre ele inventează-l.

— Ce? zise Daniel şi realiză că avea nevoie urgentă la toaletă. Dar eu… OK. Există, eh, jaluzele, un fierbător de apă, oglindă în baie, un ventilator în tavan şi un birou. De ce?

— Eram doar curios, zise Vincent.

Mina tuşi tare.

— OK, am terminat, zise ea şi se ridică. Poţi să pleci. Mulţumesc că ai venit. Îţi dau un semn când mai avem ceva.

Îşi strânseră mâinile din nou, iar el dădu din cap spre Vincent.

— Dacă aveţi nevoie de mine, mă găsiţi la prietena mea, Evelyn, zise el. Am trecut şi numărul ei de telefon. Trebuie să-i dau nişte explicaţii.

— A FOST interesant, zise Vincent.

Se simţea uimitor de entuziasmat de experienţa de a fi participat la interogarea lui Daniel. Nu era foarte diferit de ceea ce făcea el pe scenă cu oamenii, de ceea ce făcuse de mii de ori. Dar sentimentul de a fi pe bune era ameţitor.

— Nu putem să luăm liftul? Sunt cam multe etaje de mers.

El arătă cu degetul la uşa de oţel a liftului şi simţi repulsia Minei lovindu-l puternic şi vădit. Ca un mormânt în mişcare. Dar el măcar încerca să lucreze la claustrofobia lui, pentru ca lumea să nu fie mult prea limitată. Nu era sigur dacă Mina măcar exersa. Şi dacă cineva avea nevoie de o lume mai mare, atunci ea era aceea.

— Apropo, cum se face că mi s-a permis să particip la interogatoriu? zise el şi-i distrase atenţia înainte ca anxietatea cauzată de cutia cu bacterii, cum o auzise pe ea numind liftul, să devină prea puternică.

— L-am povestit Juliei ce mi-ai zis la telefon despre Daniel, zise ea, întorcându-se spre el. Mai întâi a fost puţin surprinsă că ţinem în continuare legătura, fiindcă n-a mai auzit nimic despre profilul pe care te-a rugat să-l faci. Dar a fost interesată de analiza ta şi ţi-a aprobat prezenţa când am întrebat dacă e OK.

Cifrele de pe displayul de pe peretele din spatele Minei marcau faptul că liftul ajunsese. Trebuia doar să nu forţeze. Să nu apese prea tare. Doar ghionturi mici, mici, în direcţia corectă, pentru ca ea, bucată cu bucată, să-şi recucerească spaţiul vital. Până acum mersese bine. Nu se îndrepta spre scări, în orice caz.

— Mulţumesc, zise el când se deschise uşa liftului. Iar profilul o să vină, dacă-l vrea în continuare. Dar credeam că Jan acela v-a dat deja tot ce aveţi nevoie.

El dădu din cap întrebător spre uşa deschisă a liftului. Mina ezită. Pe urmă dădu din umeri cu nonşalanţă prefăcută.

— OK, atunci, zise ea. Ca să nu mai fii nevoit să alergi iar în faţa mea la etajul greşit. Iar Jan sigur o să ne dea o grămadă de chestii. Din care cele mai multe probabil vor fi greşite.

El intră primul şi ţinu uşa cu braţul. Reticentă şi cu picioarele grele, Mina păşi înăuntru. Se uită în jur dezgustată şi rămase exact în mijlocul liftului, pentru a nu atinge ceva din greşeală.

— Pot să întreb un lucru despre interogatoriu? zise Mina. Ce-a fost cu întrebările alea de la final?

— Am vrut doar să verific schimbarea lui comportamentală când minte. N-are niciun ventilator de tavan.

Vincent apăsă pe butonul marcat cu „P”, iar uşa se închise. Liftul începu să se mişte în sus, iar el îşi concentra gândurile asupra discuţiei, ca să nu-l năpădească senzaţia de asfixiere.

— În cazul ăsta n-ar fi fost mai bine să pui acele întrebări la început? zise ea. Pentru ca apoi să poţi vedea dacă minte restul interviului.

— Despre asta pot oricum să trag concluzii şi după. Dacă aş fi pus întrebările la început ar fi putut să devină suspicios şi mai studiat cu propriul comportament, ceea ce ar fi distrus posibilitatea de a-i observa tiparul comportamental natural.

Mina părea că nu mai ascultă la ce zice el. Avea mâinile strânse atât de tare pe lângă corp, încât i se albiseră articulaţiile. Se uita fix la o pată de grăsime de pe oglindă. Cineva care folosise din belşug produse pentru păr trebuie că se sprijinise cu capul de ea.

— Eu… începu el.

Liftul se opri brusc cu o smucitură. Dar uşa nu se deschise. Nu era la un etaj. El încercă să apese pe buton pentru a deschide uşa. Dar nu se întâmplă nimic. Apăsă din nou şi din nou şi din nou. În zadar.

— Trebuie că s-a blocat, zise Mina.

El continuă să apese febril pe buton. Poate nu se făcea bine contactul. Asta era, probabil. Încercă să-şi controleze respiraţia, dar era greu, oprirea îl luase prin surprindere. Nu putea începe hiperventilarea, avea nevoie să controleze transportul de oxigen către creier. Se uită în jur după ceva care să-i distragă atenţia, dar nu găsi nimic. Era închis înăuntru.

— Auzi, nu cred că ajută la nimic, zise ea.

El auzi vocea, dar abia dacă era conştient că ea e acolo. *Uşa nu s-a deschis.* Erau blocaţi într-o cutie de tablă şi nu puteau ieşi.

Pereţii începeau uşor să se mişte spre ei.

I se uscă gâtul, iar aerul deveni prea greu pentru a fi respirat. Se dădu în spate, înspre uşă, timp în care câmpul vizual i se micşoră, până când văzu doar ca printr-un tunel îngust, înconjurat de un întuneric negru. Pereţii veneau în continuare mai aproape. Aproape că vedea cum oxigenul e supt din lift.

Aer.

Nu exista aer.

Tot felul de steluţe şi modele îi dansau în dreptul ochilor. Mina era ca un punct mic, departe, în tunel. Vocea ei suna înfundat, iar el nu se putea concentra asupra ei. Nu când pereţii erau pe cale să se prăbuşească peste el.

Punctul cel mic deveni brusc mai mare. Mâinile cuiva erau pe umerii lui.

— Vincent. Ascultă-mă.

Atingerea îl stabiliză, îl sili să se concentreze.

— Ai un atac de panică.

Cuvintele începură să pătrundă uşor, uşor, în haosul din creierul său.

— Ceea ce simţi acum e oribil, dar nu e real, zise vocea. Sunt hormoni, adrenalină şi cortizol care-ţi gonesc prin corp şi te fac să te simţi aşa cum te simţi.

El încercă să respire adânc. Nu merse. Îşi puse mâinile peste cele de pe umerii lui. Inspiră din nou. Merse mai bine.

— N-o să mori, zise Mina. Nu e niciun pericol. Sunt doar reacţii chimice care au pus stăpânire pe creierul tău. Orice gândeşti acum, nu

e realitatea.

În continuare nu putea să răspundă, se concentra la mâinile ei care se aflau sub mâinile lui. La pielea ei caldă. Înţelegea ce efort făcea ea pentru a rămâne acolo, înţelegea că ea nu luase în calcul că el o va atinge. Dar nu-şi retrăsese mâinile.

— O să ieşim imediat de aici, am apăsat pe butonul de alarmă, zise ea. Liftul ăsta se blochează uneori, este unul din motivele pentru care prefer s-o iau pe scări. Dar opririle nu ţin niciodată mult. Aşa că respiră cu mine acum. Adânc, calm. Respirăm împreună, Vincent… Respiră.

EI se dădu pe spate, spre ea, şi făcu aşa cum îi spusese. Căldura corpului ei se răspândea ca un val liniştitor prin el. Pereţii existau şi erau în continuare mult prea aproape, dar nu se mai mişcau spre interior. Mina îi făcuse să se oprească. Îl făcuse pe el să se simtă în siguranţă. De mult nu-l mai făcuse cineva să se simtă aşa. De foarte, foarte multă vreme.

Liftul se clătină brusc şi uşa se deschise. El îşi umplu plămânii cu aer, aer *proaspăt,* care era mai mult decât binevenit. Mina era acum lângă el. El se întoarse spre ea. — iartă-mă. Chestia aia a fost… nedemnă.

Mina dădu din umeri.

— Data viitoare o luăm pe scări, nu? Poţi să exersezi terapia comportamentală pe mine în alte locuri decât în liftul de rahat din Palatul Poliţiei. OK?

Vincent respiră adânc. Pe urmă zâmbi vag.

— M-ai ghicit, deci. OK. *Deal.*

Vincent se uita la fiica lui. Ca de obicei, ea nu se atinsese de micul dejun. El nu înţelegea cum supravieţuieşte. Lui îi era mereu o foame de lup dimineaţa, o particularitate pe care şi Benjamin, şi Aston o moşteniseră. Mama Rebeckăi, Ulrika, era mai pedantă şi uneori el se întreba dacă asta i-ar fi putut cauza Rebeckăi tulburări de alimentaţie. Dar în apărarea Ulrikăi ar trebui spus că ea de fapt considera că e foarte important să mănânci. Doar că nu orice şi nu oricând. Fitnessul şi silueta fuseseră mantra ei. O mantra pe care Rebecka probabil o auzise de câteva ori prea mult în copilăria ei.

Fiica avea telefonul alături şi-i clipea în permanenţă cu update-uri de pe Whatsapp şi Snapchat. Gaşca de prieteni ai Rebeckăi simţea aparent nevoia de a se afla în permanentă legătură unul cu celălalt, chiar şi atunci când luau micul dejun. Vincent oftă. Nu va înţelege niciodată chestia asta. Ca intenţionat să nu-ţi dai niciodată timp ţie însuţi să gândeşti un gând al tău, să-ţi dezvolţi o gândire personală. Ca doar să-ţi fondezi opiniile pe ceea ce alţii deja au considerat în ultimele zece secunde. Dar şi el fusese cu siguranţă la fel când avusese

vârsta ei. Sau nu, de fapt. Era mai degrabă foarte sigur că nu fusese chiar aşa. Dar atunci erau alte vremuri. Şi alte împrejurări.

— Aston, ai haine curate în baie, strigă Maria la fiul său. Să zici dacă ai nevoie de ajutor cu ciorapii.

— Mamă, am de fapt nouă ani, zise Aston şi ieşi din baie. Pot să mă îmbrac singur.

În ziua aceea, îşi pusese pe el pantaloni de trening gri şi tricoul cu o pisică ce se dădea cu scuterul. 1-1 cumpărase Maria şi devenise instant bluza lui favorită.

— Dar eşti în continuare desculţ, observă Maria.

Aston îi dădu jenat ciorapii şi întinse un picior. Vincent nu-şi putea aminti dacă Aston îl rugase vreodată să-l ajute cu hainele. Când termină, îi dădu lui Aston două felii de pâine şi untul, ca să-l întindă singur. Renunţaseră de comun acord la bucăţile de măr, acum câteva săptămâni.

— Apropo de haine, nu ţi-e puţin cald în chestia aia? zise Maria trăgând de mâneca puloverului Rebeckăi. E sfârşitul lui aprilie şi tu porţi în continuare mânecă lungă.

Rebecka îşi smuci mâna.

— Lasă-mă în pace! şuieră ea printre dinţi şi se ridică. Port ce vreau!

Rebecka înhăţă telefonul de pe masă şi intră furtunos în camera ei.

— Şi eu am mânecă lungă, zise Benjamin, ridicându-şi privirea din castronul cu iaurt. Nici eu n-am voie sau cum?

Maria roşi.

Vincent înţelegea exact cum gândeşte. Benjamin nu avusese niciodată stimă de sine socială, iar faptul că voia să-şi ascundă corpul când toţi ceilalţi alergau în costume de baie pe lângă el nu era ciudat. El personifica clişeul adolescentului palid, îmbrăcat în negru, care stă la umbra unui copac – sau mai degrabă în camera lui, cu jaluzelele lăsate –, citind o carte, cât timp ce ceilalţi jucau volei pe plajă. Dar Rebecka era un profesionist social şi deseori cea care dădea tonul în gaşca ei.

— Poate că există un motiv pentru care nu vrea să-şi arate braţele, mormăi Benjamin şi duse castronul în maşina de spălat vase, unde îl înghesui printre paharele de vin de ieri. Poate întrebaţi şi voi odată.

Vincent îşi umplu cana cu cafea şi se duse la uşa închisă a Rebeckăi.

— N-am vrut să zic acum, zise Benjamin în drum spre baie. Fii subtil.

Vincent ciocăni la uşă şi intră. Fiica lui stătea pe pat, concentrată asupra telefonului mobil.

— Rebecka, mă întreb dacă mă poţi ajuta, zise el.

— N-o să mănânc nimic, dacă la asta te referi, zise ea rapid, fără să-şi ridice privirea din telefon.

El dădu din cap şi se aşeză lângă ea pe marginea patului. Rebecka puse rapid telefonul pe genunchi, cu ecranul în jos, şi se uita la el cu sprâncenele ridicate.

— Ştii că ajut poliţia la o anchetă. Ieri a fost audiat un suspect principal. Am nevoie de ajutorul tău ca să interpretez.

— Eu? Nu tu eşti cel cu dacă-se-uită-sus-în-stânga-minte?

— În primul rând, chestia aia e un mit. Nu există nicio mişcare a ochilor care să însemne automat minciună. Ce vreau să faci e să asculţi.

Îşi scoase mobilul.

— Tu ai o reţea socială mult mai mare ca a mea, continuă el şi începu să caute înregistrarea în telefon. Şi eşti la o vârstă la care eşti acut pornită să descoperi mici variaţiuni în comunicarea voastră. Fiindcă un pas social greşit, la vârsta ta poate fi egal cu ostracizarea pentru restul anului.

Rebecka se holba la el.

— Deci tu de pe ce planetă vii de fapt?

Se uită la fiica sa. Despre care odată ştia totul. Acum nici măcar nu ştia care e îngheţata ei preferată. Asta în cazul în care îi plăcea îngheţata. Dar ştia ceea ce se vedea clar pe chipul ei îngrijorat.

— Ştiu că nu e uşor, zise el. Dacă semeni cu mine câtuşi de puţin, atunci mergi în vârful picioarelor când eşti la şcoală, fiindcă reacţiile celorlalţi sunt imprevizibile. Nu trebuie să răspunzi, ştiu că din afară eşti un geniu social. Dar îmi amintesc cum era cu prietenii pentru mine. Sper doar că ai tăi sunt puţin mai buni. În acelaşi timp, nu m-aş mira dacă totuşi nu sunt cine ştie ce.

Rebecka rămase tăcută câteva clipe bune. În cel mai rău caz el tocmai întrecuse măsura în mod magistral şi se afla la câteva secunde de-a fi aruncat pe brânci din camera ei.

— Deci interogatoriul, zise ea dând din cap spre telefon. Ai voie să mi-l pui să ascult?

El interpretă asta prin faptul că a fost iertat.

— Probabil că nu. De fapt sunt uimit că m-au chemat şi pe mine. Dar ascultă aici. Durează doar zece minute. Şi spune-mi după aia ce crezi despre el.

Vincent apăsă pe play şi o lăsă pe Rebecka să asculte tot interogatoriul. După care închise şi şterse documentul. — Sigur pot fi chemat în faţa procurorului pentru asta.

Dar trebuie să ştiu. Ce părere ai?

Rebecka se uita în podea şi părea concentrată.

— După voce părea speriat, spuse ea. Nervos. Dar, oricum, ştiu cum sună prietenii mei când mint legat de ceva pentru care ar putea să şi-o ia. La el n-am auzit asta. Poate ca ascunde ceva, dar părţile acelea pe care le povesteşte cred că sunt adevărate.

— De fapt şi eu cred la fel, spuse Vincent dând din cap afirmativ.

Pe urmă o înghionti uşor pe Rebecka.

— Deşi se uita în sus în stânga tot timpul.

Ar fi vrut s-o cuprindă cu braţul, dar se abţinu. Niciunul dintre ei nu s-ar fi simţit comod cu asta. Şi existau alte căi de a-i arăta copilului său iubirea. Primi totuşi un zâmbet în loc de răspuns, ca recompensă.

— Dar, tată, zise Rebecka. Poliţista aceea care a condus interogatoriul. Cu ea lucrezi? Cum e?

— Te referi la Mina.

— Whatever. Ştii că e interesată, nu? S-a auzit super clar. Cea mai mieroasă voce imediat ce vorbea despre tine.

Vincent simţi cum îi ard obrajii. Înţelese că roşea ca un şcolar.

— Nu e nimic între noi, spuse el repede.

— Ştiu. Tu n-ai înţelege că o femeie flirtează cu tine nici dacă ar scrie asta pe un panou mare şi ţi l-ar ţine în faţă. Deşi e aşaaaa de evident aici. Dar nu-i spun nimic mătuşii Maria.

— Nu-i nimic de spus.

— Păi da, exact. Acum trebuie să mă duc la şcoală.

Rebecka îl lăsă singur pe pat. El rămase acolo, aşteptând să-i treacă roşeaţa din obraji.

Era în continuare lumină afară. Era mai uşor să priveşti înăuntru, pe fereastră, în lunile de toamnă şi iarnă, atunci putea vedea toată bucătăria şi camera de zi. Era şi mai uşor să nu fie văzută când se întuneca devreme. Acum trebuia să fie mai precaută.

Asta chiar dacă ştia că poate nici măcar n-ar fi recunoscută. Trecuseră atâţia ani. Mina nu mai era acelaşi om. Era un alt timp. O altă viaţă.

Fata pe care o aşteptase răbdătoare apăru în sfârşit în dreptul ferestrei. Părul negru îi căzu pe faţă când se aplecă peste ceva la masa din bucătărie. O veioză o lumină din spate şi Mina o vedea distinct prin fereastră, deşi era la etajul al patrulea. Fata purta acelaşi hanorac gri cu care Mina o văzuse des. Trebuie să fie o piesă vestimentară favorită. Mina o văzu cum îşi mestecă distrasă un şiret de la glugă, dar fata era prea departe ca să i se poată vedea expresia feţei.

Un câine începu să latre exact lângă Mina şi ea tresări. Câinele era un chihuahua mic şi furios, purtat în lesă de o femeie într-un pardesiu care părea scump şi mocasini cu sigla Gucci.

— Stai în drum! şuieră femeia printre dinţi şi se înghesui brusc pe lângă ea.

Mina se abţinu să răspundă. În cartierul Ostermalm nici nu se aştepta la altceva. Câinele continua cearta stăpânei sale, rămăsese pe loc şi chelălăia şi o lătra, în timp ce femeia trăgea de lesă.

— Hai, Chloe!

Într-un final, câinele o urmă reticent, dar nu fără încă câteva priviri răutăcioase către Mina, care rămăsese pe trotuarul de pe Linnegatan.

Îşi ridică din nou privirea spre apartament. Fata nu se mai zărea, iar Mina simţi, ca întotdeauna, cum ceva îi împungea inima. Dor. Vină. Tristeţe. Nu ştia exact. Probabil un amestec din toate astea şi încă ceva. Nu clarificase niciodată asta. Şi nici nu avea vreo intenţie s-o facă vreodată. O cutie a Pandorei nu era menită să fie deschisă.

Se întreba cum arată apartamentul, camera fetei. Nu fusese niciodată acolo, evident. Dar îşi amintea un alt apartament. O altă cameră. Mult mai mici. Un apartament de două camere în cartierul Vasastan, la etajul al treilea. La ieşirea de la stradă se afla un restaurant grecesc. Cel mai bun din oraş. Dar nu putuse niciodată să se mobilizeze să mai meargă din nou la acel restaurant. Amintirile puteau face atâta rău. Rău fizic.

Fata reapăru brusc, de data aceasta în camera de zi. Gesticula. Vorbea cu cineva. Se mişca înainte şi înapoi. Părea o ceartă, dar era greu de stabilit. Dacă Vincent ar fi fost acolo, sigur ar fi putut să interpreteze limbajul corpului mai în detaliu. Mina se surprinse ridicată pe vârfuri. De parcă ar fi făcut vreo diferenţă când încerca să vadă la etajul patru. Cu toate astea, se întindea în continuare.

După câteva momente, nu mai văzu hanoracul gri la fereastră. Mina coborî uşor călcâiele pe pământ şi porni încet înapoi spre maşină.

Deşi mai erau câteva zile până Ia Noaptea Valpurgiei[3], vremea părea că-şi închipuie că e miezul verii. Vincent n-avea nimic împotriva căldurii de vară, surprinzătoare, ţinând cont că plimbarea lui putea dura ceva. Se gândise unde ar putea să vorbească la telefon fără ca oamenii din apropiere să fie prea curioşi. Cel mai simplu ar fi fost să sune de acasă, dar nu-l ţineau puterile să-i dea explicaţii Măriei de câte ori vorbea cu Mina.

La început se gândise să stea pur şi simplu în maşină, dar avea nevoie să se mişte pentru a putea gândi cum trebuie. Şi voia să capteze impresii. Multe impresii. Creierul avea nevoie de tot sângele şi serotonina pe care el i le putea da. Într-un final, se hotărî pentru o plimbare prin Sbdermalm. Chiar dacă oamenii de pe stradă îl puteau auzi, nimeni n-ar fi putut prinde din zbor mai mult decât fragmente scurte din ce spunea el.

Îşi băgă căştile în urechi şi activă *noise cancelling* pentru a omorî sunetul traficului de pe Gbtgatan, capătul dinspre Skanstull. Pe urmă sună la centrala Palatului Poliţiei şi ceru să vorbească cu Mina. Ea răspunse după două bipuri. Aşa cum ghicise el că va face. Aşa era ea. Conştiincioasă.

— M-am gândit mult la profilul psihologic al criminalului, spuse el. Mai ales după interogatoriul cu Daniel. Ai timp?

Lângă el, pe trecerea de pietoni, era un bărbat la şaizeci de ani cu părul prins în coadă şi cu ţăcălie. Bărbatul făcu ochii mari pentru o fracţiune de secundă când îl văzu pe Vincent, apoi îşi reveni. Vincent văzuse acea reacţie de sute de ori. Cineva care-l recunoştea de la televizor sau de pe scenă, dar care nu avea de gând să arate asta.

— Sunt numai a ta, spuse Mina.

El simţi cum roşeşte.

— Stai, să pun pe înregistrare, dacă e OK, spuse ea şi făcu ceva la computer. Dacă te cunosc bine, o să fie mult prea mult ca să apuc să notez cu creionul. Sau cu cinci creioane.

— OK. Fii atentă acum, spuse el. Aşa cum ştii, am fost uimit de cum poate fi criminalul şi atât de calculat, şi atât de agresiv emoţional, aşa cum am văzut. De aceea, m-am gândit că voi căutaţi pe cineva cu o tulburare de personalitate narcisistă. Adică atunci când te crezi superior celorlalţi oameni. Când ceilalţi nu au pur şi simplu nicio valoare. Ei devin unelte pe care le poţi trata cum vrei.

Lumina semaforului se schimbă în verde. Bărbatul cu coadă de cal trecu pe lângă Vincent şi probabil se decisese să îndrăznească să lase garda jos, pentru că ridică degetul mare când trecu pe lângă Vincent. Vincent zâmbi un *mulţumesc* când li se întâlniră privirile. Lauda costa atât de puţin. Era de ajuns un deget mare. Cu toate astea, oamenii nu erau deloc buni la asta. Îşi reaminti sieşi că şi el avea nevoie să devină mai bun.

— O asemenea tulburare narcisistă poate explica planificarea studiată a crimelor, continuă el. Construirea iluziilor, răpirea victimelor, numerotarea corpurilor, plantarea ceasurilor sparte plus abandonarea victimelor în locuri specifice. Un narcisist n-ar avea nicio problemă cu asta, deoarece crimele nu au fost făcute asupra unor „oameni cu drepturi depline”, în lumea narcisistului există, aşa cum spuneam, doar un asemenea om, acela fiind el însuşi.

Vincent îşi puse ochelarii de soare când ajunse pe cealaltă parte a străzii, unde lumina era mai puternică, şi trebui să se ferească de o femeie de vârstă mijlocie pe un skateboard cu motor.

Oamenii. Să se spună orice despre ei, dar ar fi chiar plictisitor fără ei. Începu să meargă pe Gotgatan în direcţia pieţei Medborgarplatsen.

— Acea explicaţie chiar poate fi de ajuns? întrebă Mina.

— Putem să adăugăm şi o verosimilă tulburare de empatie, spuse el, poate creată de un defect fiziologic al creierului, precum un *corpus amygdaloideum* atrofiat sau o conexiune deteriorată între cortex şi hipocamp, ceea ce ar face şi mai uşoară comiterea de fapte de violenţă. În plus, e posibil ca făptaşul să fi creat o realitate proprie în jurul crimelor. Shoko Asahara, cel care a dat cu gaz sarin la metroul din Tokyo şi a omorât o grămadă de oameni, a susţinut că atunci când lua viaţa cuiva îi prelua păcatele şi-i conducea spre iluminare. Deci

conform concepţiei sale asupra lumii, el nu comitea nicio crimă, el ajuta oamenii. Şi atunci fireşte că e mai uşor să ucizi.

Mina tăcu câteva momente bune.

— Sună de-a dreptul extrem, spuse ea apoi.

El ajunsese la staţia de metrou Medborgarplatsen şi se gândea dacă să schimbe direcţia spre Danvikstull sau să continue spre Slussen. Poate să intre în vreun magazin de viniluri din Mosebacke. Maria ar ofta adânc dacă s-ar întoarce acasă cu şi mai multe viniluri, dar el avea nevoie de o contrapondere la canalele radio comerciale care se auzeau mai tot timpul la ei acasă. În plus, tocmai plătise un canal tv care părea să arate doar *Real Housewives of New Jersey* şi emisiuni de genul ăsta, pentru că aşa voia ea. Alese Slussen.

— Ai perfectă dreptate, spuse el. Nu e obişnuit. Bine observat. Eşti inteligentă, ca de obicei.

El, ce spusese, spusese din inimă, altfel n-ar fi spus-o. Dar lauda îşi făcu efectul scontat, auzi prin telefon cum Mina zâmbea. Atât de simplu era. Totuşi, bărbatul care mergea alături de el, pe trotuar, cu doi copii de şase ani după el, nu zâmbea. Unul dintre copii părea îngrijorat, iar celălalt plângea. Vincent îşi dădu seama că mersese lângă ei şi vorbise câteva minute.

— Tată, nu vreau să merg cu metroul acasă, protestă copilul care plângea. E gaz „savarin” acolo.

Bărbatul părea că nu mai are mult şi-i trage una lui Vincent, care mări rapid pasul.

— O asemenea personalitate tot nu explică acea componentă emoţională despre care eu cred că există acolo, spuse el cu voce mai joasă, timp în care se uită să vadă dacă mai sunt copii prin preajmă. Dacă acesta ar fi fost un film, criminalul ar fi avut o dedublare a personalităţii. Dar e neverosimil în realitate. Oricum, pe undeva pe-acolo mă aflu acum.

— OK, a fost… mult, spuse Mina. Vrei să zici, aşadar, că Daniel nu se încadrează aici?

Se opri brusc pe trotuar. Un cuplu care ieşise dintr-o librărie aproape că se ciocni de el. Vincent făcu o faţă jenată către ei, în semn de scuze, iar ei zâmbiră.

— Cam aşa. Este exact pe dos, spuse el. Doar l-ai văzut. Daniel n-a arătat niciun asemenea semn, nici când ne-am întâlnit la cafenea, nici în Palatul Poliţiei. Gradul de narcisism ar avea influenţă, de exemplu, în perspectiva folosită atunci când vorbeşte. Iar Daniel a folosit cuvântul „noi” mult mai des decât „eu”. Sigur că e egocentric, dar Doamne, tipul are douăzeci de ani. Cine nu e egocentric la vârsta aia?

Aproape ajunsese la primul magazin de discuri. O parte din creierul lui începu să reflecteze dacă lipsea ceva din colecţia de acasă şi ajunse la concluzia că nu. N-avea decât să se dedice shoppingului impulsiv.

— Dar ai menţionat şi tulburarea de empatie, zise Mina. Ca la psihopaţi. Ei se pricep să mimeze empatia, nu?

— E posibil să simulezi omenia dacă ştii că trebuie, zise el şi încuviinţă fără să se gândească că nu se vedeau la telefon, iar Daniel a fost foarte atent la ce a spus şi cum s-a comportat. Dar acea mărire de pupilă care s-a petrecut când am vorbit despre iubita lui nu poate fi controlată cu intenţie. În plus, în cazul în care comportamentul lui de până acum e ceva pe care se poate merge, eu nu cred că poate face planuri mai avansate decât să se gândească ce va mânca la cină.

— Deci tu nu eşti de acord cu Ruben. Tu nu crezi că Daniel e ucigaşul.

— Să fac profilul unor infractori nu e competenţa mea de vârf, ştii asta. Şi grupul ştie asta. Mă pot înşela întru totul. Dar, după mine, Daniel e un criminal neverosimil.

El puse mâna pe clanţa uşii magazinului şi se opri puţin pe scară.

— E ceva ce-l apasă pe Daniel, spuse el. Se controlează extrem de atent şi nu-i place contactul cu poliţia. Aş vrea foarte mult să ştiu de ce.

— Ştii, şi eu vreau. Şi mulţumesc pentru profil. O să am grijă să i-l dau Juliei cât mai curând.

El trase cu coada ochiului la discurile de vinii din vitrină.

— Mina? zise el. Ţie ce fel de muzică îţi place?

— Eh… muzică? De ce întrebi?

— Fără motiv. Doar am gândit cu voce tare. Ne auzim mai târziu.

Închise telefonul şi intră în butic. Ce noroc că Rebecka nu era acolo ca să audă ultima chestie. S-ar fi prăpădit de râs.

Visa un vechi prieten. Făcea asta uneori. Îl visa pe Lasse. De ce, asta nu ştia. Fusese un om care venise şi plecase din viaţa lui. Acum multă vreme. Şi alţi oameni veniseră şi plecaseră. Pe ei nu-i visa. N-o visa nici măcar pe mama lui. Dar asta probabil fiindcă ea era în continuare foarte prezentă. Toate lucrurile ei existau în continuare în jurul lui acasă. Îl privea din fotografiile de pe pereţi. Nu exista loc pentru ea în visele lui.

Lasse tocmai se pregătea să-i spună ceva în vis, când o altă voce îl făcu să se îndrepte pe scaun şi să se uite buimac în jur.

— Ce?

Ruben stătea lângă el cu mâinile încrucişate şi cu un rânjet larg.

— Trăgeai un pui de somn?

— Nu, nu, nu… Eu doar… îmi odihneam ochii puţin. Mă ustură de la atâta privit la jegul ăla de film de pe camera de supraveghere, ore întregi.

— Dormi, că şi Peder doarme jumătate din timp…

Ruben ridică o sprânceană, dar după aceea adoptă o mină serioasă.

— Auzi, ai informat-o pe Julia despre cine mergea la cafenea?

Ruben arătă cu degetul la filmul de pe camera de supraveghere care rula, iar Christer se uita derutat între ecran şi Ruben.

— Ce? Cine?

Ruben se aplecă, luă mouse-ul şi dădu click ca să deruleze filmul puţin mai înapoi. Apăsă pe play din nou şi arătă cu degetul.

— Acolo.

Arătă cu degetul la bărbatul cu mers şchiopătat, iar Christer simţi cum i se scufundă inima în piept. Ştia că e ceva la bărbatul acela, o conexiune pe care ar fi trebuit s-o facă.

— Nu trebuie să ai mustrări de conştiinţă, zise Ruben şi-l bătu uşor pe umăr. Dar eu nu uit niciodată o faţă. Se ducea des acolo?

— În fiecare zi. Câteva ore pe zi.

Gândurile i se învârteau prin cap ca un şobolan stresat într-un labirint, goneau de colo-colo, căutau răspunsurile despre care el ştia că există pe undeva. Şi brusc şobolanul se opri. Creierul găsise în sfârşit ceea ce căuta. Ştia cine e. Alb la faţă se întoarse către Ruben.

— La dracu'.

MAI

Vedran îşi freacă mâinile ca să alunge frigul. Mănuşile au rămas în maşină. Ce uituc! El ştie că dimineţile sunt mereu reci, chiar şi în mai. Primele raze de soare tocmai şi-au găsit drumul peste coamele de acoperiş ale Pavilionului pentru Grădini de la Halele de Comerţ cu

Ridicata, la sud de Stockholm. Ceasul digital de la mână arată 04:45. Exact atunci trebuie să răsară soarele, conform INMH. Un bun început al zilei.

Pavilionul pentru Grădini deschide la ora cinci. Dar mătuşa Jodranka l-a învăţat deja de când era mic cât de important e să ajungi la timp. Şi dacă lucrezi cu florile, ca Vedran, e decisiv. Vedran aleargă uşor pe loc, ca să-şi pună sângele în mişcare. E o dimineaţă foarte rece, deşi se promisese că mai târziu, în cursul zilei, va fi în continuare căldură de vară. Noroc că-şi luase şosete groase. Florăria sa din Haninge nu avea aşa mare concurenţă, dar cei care cumpărau de la el trebuiau să fie mulţumiţi. Mai mult decât mulţumiţi. Trebuiau să se întoarcă. De aceea aşteaptă să fie primul care intră în Pavilionul pentru Grădini. Ca să aleagă ce e mai bun.

Lucra cu flori de aproape patruzeci de ani, începuse înainte ca majoritatea celor care lucrau acum la Pavilionul pentru Grădini să se fi născut. În Belgrad, livrase flori chiar şi pentru echipa de fotbal Crvena Zvezda, când aveau nevoie de buchete pentru câştigători. Înainte de încăierările de pe stadionul Maksimir, bineînţeles. Fusese o poveste ruşinoasă. Dar când se întâmplase, el deja se mutase de acolo. O întâlnise pe Monica şi iubirea fusese nemărginită. Fusese foarte evident că se va muta la ea, în Suedia.

Vedran e în continuare singur acolo. Dă din cap. În cei patruzeci de ani n-a dormit dimineaţa nici măcar o singură dată. Asta s-o facă leneşii. Riscă şi face câţiva paşi pe lângă faţada clădirii, ca să menţină corpul în mişcare. Ceilalţi, care sunt şi ei matinali, îl cunosc. Când apare vreunul dintre ei, ştie că el e primul la rând.

Când ajunge în parcarea din faţa laturii mici a clădirii, nu e chiar gol. Un dulap negru e în mijlocul parcării. E acolo de câteva zile, a apărut în aceeaşi noapte în care parcarea s-a închis pentru lucrări. O ţeavă care trebuia montată. Se gândea la dulapul acela în fiecare dimineaţă în care-l vedea. Dar astăzi parcarea s-a redeschis. Băieţii de la antrepriza solului trebuie că au terminat lucrările.

Vedran traversează şi se duce la dulap. Picături de umezeală strălucesc în soarele dimineţii pe el. De neînţeles de ce l-ar fi lăsat acolo cineva. Probabil vreun milenial dintr-ăia care-au primit să-l transporte şi să-l lase în primul loc care-i iese în cale. El nu şi-ar lua niciodată un ajutor la florărie care să aibă sub treizeci de ani. Mucoşi din ăia speriaţi de muncă, cu mobilul lipit permanent de mâna dreaptă. Ei nu găsesc niciodată flori bune.

Se apropie de dulap şi face o tură în jurul lui. E înalt aproape cât el şi aproximativ la fel de lat. Ca o mică garderobă. E neglijent construit din placaj neşlefuit şi vopsit la fel de neglijent. O ramă metalică încadrează marginile. Trece cu mâna peste lemn, cu grijă să nu se înţepe în aşchii. Arată aproape de parcă cel care l-a construit era

nervos. Lemnul e mai degrabă rupt decât tăiat cu fierăstrăul. Mai multe cuie ies pe jumătate în afară şi sunt îndoite. Jenant. Se pare că nu mai există nimeni preocupat de meşteşugul de calitate. Suedia e o ţară bună în multe feluri, dar permite mult prea multă neglijenţă. Dulapul ăsta n-ar fi fost acceptat acasă în Serbia.

Când ajunge în partea din faţă vede că uşa dulapului e despărţită în trei. Ceea ce el crezuse a fi un dulap erau de fapt trei cutii mari stivuite una peste alta, într-un cadru metalic, fiecare cu uşa ei. Cutia de la mijloc pare că ar putea fi împinsă în lateral faţă de celelalte, prin intermediul unor şine care ies din cadru. Împinge cutia, dar aceasta rămâne pe loc.

Dulapul poate nu va ajunge absolut nicăieri. Poate că e părăsit. Vreun idiot l-a abandonat pur şi simplu acolo, în parcare. Probabil cineva căruia îi era ruşine de construcţia asta neglijentă. Dar nu poate rămâne acolo. O să încurce locul. Trage cu coada ochiului la încheietura mâinii. Ceasul digital arată 04:50. Are timp să tragă dulapul spre marginea parcării. Puţină muncă fizică nu-i face decât bine.

În acelaşi timp ar fi o prostie să-şi forţeze spatele. Dacă dulapul e plin cu lucruri, o să-l lase unde e. Există nişte limite în cât de mult trebuie să se implice. Vedran bagă degetele sub marginea uşii din mijloc şi trage. Uşa cedează cu un sunet cleios, dar nu se mişcă din loc. Ştie exact ce cauzează sunetul ăla. Idiotul care a vopsit dulapul a lăsat culoarea să se usuce cu uşile închise. Mileniali, cum spuneam.

La intrarea în Pavilionul pentru Grădini începuse să apară lume. Hala se deschide curând. Dar nu-l învinge pe el o uşă. Vedran trage mai tare de uşa dubei până când vopseaua cedează. Când uşa se deschide, îl loveşte un miros înţepător de fier şi putregai. Face automat un pas în spate, cu mâna la nas.

Nu e numaidecât clar ce se află în dulap. Animalul a fost făcut bucăţi ca să aibă loc în cutie, dar părţile sunt aruncate de-a valma. Cea mai mare bucată de came arată a fi de la un porc. Ceva fără blană, în orice caz. Cele două părţi mai mici pot fi de la picioarele porcului. E doar o bănuială. El lucrează cu flori. Habar n-are care e diferenţa dintre părţile unui animal şi cum arată ele. Un lucru totuşi e limpede. Nu de la vopsea era înţepenită uşa. Ci de la sânge. Atât bucăţile de came, cât şi interiorul cutiei sunt acoperite de sânge. Roşeala lipicioasă e peste tot. Aproape de zici că a fost întinsă cu pensula. Cine face aşa ceva? în plus, la Halele de Comerţ cu Ridicata nu se vinde carne, din câte ştie el. Doar peşte şi legume. Şi florile lui.

Trebuie să se întoarcă, vor deschide pavilionul în orice moment. Totuşi face un pas în faţă spre dulap. În continuare, cu mâna la nas. Lângă leşul de animal, în balta de sânge, se află un obiect. Nu l-a văzut la început, dar cineva îşi lăsase în cutie, în mod total de

neînţeles, ceasul stricat. Se uită mai atent la bucata mare de carne. Ceva nu e în regulă. Porcii nu au pielea aşa netedă. Senzaţia de rău i se ridică în gât, dar trebuie să fie sigur. Chiar i-ar fi prins bine mănuşile acum. Trage cu reticenţă uşa de sus, până se deschide cu acelaşi sunet hidos, de clei.

Trebuie să ştie.

E la fel de mult sânge în cutia de sus, poate mai mult, însă Vedran abia dacă remarcă asta. Singurul lucru pe care-l vede sunt ochii care se uită fix la el. Doi ochi căprui-castanii şi foarte umani.

— Jodranka, ajutor, şopteşte el şi păşi, împiedicat, în spate.

Senzaţia de rău îi blochează capacitatea de a gândi.

Părul băiatului e încâlcit cu sângele care-i acoperă şi faţa, şi bustul gol. Corpul e retezat la nivelul sfârcurilor. Exact cât să încapă în cutie. Vedran îşi dă seama că ce a găsit în cutia de la mijloc sunt resturi de bust şi braţe. Şi mai există o cutie, cea de dedesubt.

Îl cuprinde groaza.

Vedran dă înapoi tot mai repede, incapabil să-şi smulgă privirea de la ochii holbaţi, plini de reproş. Ochi care-l întreabă de ce. După care vraja se rupe. Vedran se întoarce şi o ia la fugă spre Pavilionul pentru Grădini, mai repede decât alergase el vreodată. Chiar înainte de a ajunge acolo, începe să ţipe.

Soneria se auzi de patru ori, scurt. Doar o persoană suna atât de agresiv. Vincent deschise uşa şi acolo era Ulrika, în carne şi oase. Fosta lui soţie. Sora Măriei. De parcă viaţa nu era oricum suficient de complicată. Dar trebuiau să vorbească.

— Poftim, zise el făcându-i semn să intre.

— Despre ce voiai să vorbim? întrebă Ulrika şi-şi scoase ochelarii de soare.

Direct la obiect, ca întotdeauna. Fără vreme de formalităţi. Pentru Ulrika, rezultatul conta. Ca să fie şi mai clar, era îmbrăcată în treningul ei obişnuit. La biroul de avocatură, avea întotdeauna haine scumpe, croite impecabil. Dar acum purta o bluză de trening roz şi pantaloni scurţi, completate de o centură de care erau prinse sticle mici cu apă. El nici măcar nu trebuia să se uite la pantofi ca să vadă că, desigur, erau o pereche de Philipp Plein. Totul părea nou şi scump. Nu se schimbase deloc.

— Cafea? întrebă el.

Ulrika îşi desprinse elasticele din părul foarte blond, care i se revărsă pe umeri.

— Ştii că nu beau cafea.

— Voiam doar să văd dacă s-a schimbat ceva, zise el.

Ulrika îl ignoră şi intră în bucătărie. El observă că era loc pentru şase sticle de apă în centura de la brâu. Una lipsea. Era convins că ea

o luase de acolo cu gândul la el. Un număr impar, ca să-l dezechilibreze. Îi va fi greu să se gândească la altceva în afară de gaura în care ar fi trebuit să stea a şasea sticlă. Era un gând complet paranoic, era conştient de asta. În acelaşi timp, el nu întâlnise niciodată pe cineva care să-i manipuleze cu atâta neruşinare pe alţii, şi care să fie şi bun la asta, ca Ulrika. Iar ea îi ştia toate butoanele.

— Unde-i soră-mea? zise ea umplându-şi un pahar cu apă de la robinet.

Vincent merse după ea şi o aşteptă să bea.

— Maria nu e acasă, spuse el. Consider că e mai bine ca tu şi cu mine să vorbim singuri.

Ea aşeză paharul pe blatul de lângă chiuvetă şi-l cercetă din priviri pe Vincent. Când se întâlneau aşa era uşor să uite cât de toxică fusese relaţia lor odată. Timpul făcea majoritatea lucrurilor să nu mai pară atât de periculoase, când te aflai la o distanţă de zece ani deja de ceea ce se întâmplase.

Era uşor să consideri că totul fusese din vina ei, cu exigenţele ei inaccesibile faţă de prestaţiile copiilor, faţă de cât de bună trebuia să fie situaţia lor financiară, faţă de cât de strălucitor şi proaspăt de curat trebuia să fie acasă, în cazul în care ar veni cineva în vizită, şi cu cicălelile ei că niciodată nu era suficient de bine. Dar adevărul era că ei nu fuseseră buni unul pentru celălalt. El nu era bărbatul de care avea ea nevoie. Şi invers.

Totul luase o turnură abruptă când el o alesese pe Maria în locul ei. Prin asta, el devenise nemernicul. Dar adevărul era că el şi Ulrika trăiseră într-o relaţie toxică mai mulţi ani înainte de asta. Amândoi ştiau asta.

— E vorba despre fiica ta, zise el. Fiica noastră. Cred că e posibil să aibă un comportament autodistructiv. Dar nu vrea să vorbească cu mine. Aş vrea s-o duc la CPCA.

Ulrika se încruntă, părând că nu înţelege.

— Clinica de Psihiatrie pentru Copii şi Adolescenţi, explică el.

— Nici nu încape discuţie, pufni ea şi-şi încrucişă braţele la piept. Vrei s-o stigmatizezi social pe fiica noastră?

El ar fi trebuit să ştie că asta va fi reacţia ei. Totul se învârtea în jurul a ce vedeau şi considerau alţii. Ceea ce se întâmpla în interiorul unui om nu fusese niciodată interesant pentru fosta lui soţie. Singurul lucru important era ce se vede din afară. Iar ea era foarte bună la asta. El începuse de multă vreme să se întrebe dacă nu cumva ea avea trăsături uşor psihopate. De un fel de tulburare empatică era vorba, în orice caz. O calitate bună, poate, la firma ei de avocatură şi care sigur o ajutase să facă carieră. Dar era mai puţin bună pentru rolul de mamă.

— Nu e vorba despre a stigmatiza, spuse el. E vorba despre a o ajuta

să se simtă mai bine. Tu şi cu mine nu mai suntem suficienţi. Există profesionişti pentru aşa ceva.

— CPCA, zise Ulrika, parcă mestecând cuvântul. Tu îţi dai seama cum ar arăta? Pentru ea? Pentru mine? Toţi or să afle!

— Da, sigur, ar fi îngrozitor dacă fiica ta n-ar fi perfectă, spuse el şi se sprijini de masa din bucătărie. Probabil că ţi se va cere să părăseşti ţara.

Ceva din agitaţia UIrikăi îl făcea să nu se poată relaxa şi aşeza jos. Ea îi respinse comentariul cu un gest rigid cu mâna. Unghii proaspăt date cu ojă, din câte văzu. Manichiură franţuzească. Niciodată ceva şocant, cum ar fi roşul. Sau negrul, culoarea pe care o prefera Rebecka pe unghiile ei.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, zise ea. Doar nu m-ai chemat aici doar să discutăm despre Rebecka?

Ea îşi întinse braţele şi folosi ambele mâini pentru a-şi prinde iar părul în coadă.

— Haide, zise ea când văzu că el pare că nu înţelege. Puteam să vin aici oricând, dar tu ai vrut să vin acum. Când nu sunt copiii aici. Când Maria nu e acasă. Apropo, tot sconcs cu dulceaţă mănâncă la micul dejun? Intercalate cu câte un sendviş cu avocado, doar ca să se păcălească pe ea însăşi cât de sănătos mănâncă?

Braţele ridicate îi făceau sânii să se încordeze vizibil în topul roz. Vincent înţelese că asta şi fusese intenţia şi se blestemă că s-a uitat.

— Soră-mea, completă ea când îi observă confuzia de moment, soţia ta.

Ulrika îşi curbă un colţ al gurii în sus, într-un zâmbet microscopic, care o făcea să arate insuportabil de mulţumită.

— Maria nu e chiar genul de persoană căreia să-i pese de cum arată, zise ea şi făcu un pas spre el. Nu înţeleg ce-a fost în capul tău atunci.

— Ne-am îndrăgostit, zise el, încercând să dea înapoi. Iar noi doi încetasem să mai fim aşa de foarte multă vreme.

— Poate. Dar noi aveam altele, care înclinau balanţa spre mai mult decât bine, Vincent.

Ea stătea mult prea aproape.

— Doamne, Dumnezeule, au trecut zece ani, Ulrika. Cât o să mai reîncălzim ciorba asta?

Ulrika îi ignoră întrebarea, care oricum era retorică.

— Vii şi tu la o tură? întrebă ea.

Respiraţia îi mirosea vag a dulce, ca de la o băutură energizantă.

— Putem să încheiem acasă la mine. Dacă mai poţi, evident.

El se afla pe un câmp minat. Orice va spune, va fi greşit. Aşa că tăcu. Ulrika îl apucă brusc de penis prin pantaloni.

— Sau poate-ai îmbătrânit? continuă ea. Poate mai bine stai aici şi mănânci pâine cu dulceaţă cu soţia ta.

Ea îl masa, iar el simţea cum se întăreşte în mâinile ei, fără a se putea apăra. Ar trebui să facă un pas şi să se îndepărteze. *Acum.* Dar picioarele nu se mişcau. Ea îi luă mâna şi o băgă între picioarele ei, pe sub marginea pantalonilor scurţi. Când degetele lui atinseră pielea ei caldă, înţelese brusc, ca fulgerat de un şoc electric, ce era pe cale să se întâmple. Îşi smulse mâna şi făcu un pas împiedicat în spate, drept în masă.

— Exact cum credeam, pufni Ulrika şi ieşi valvârtej din bucătărie. Bătrân.

Mina stătea în colţul patului ei. Cearşaful era nou, tocmai scos din husa de plastic. Durase cinci minute să-l netezească corect pe pat, ca să nu aibă cute. Întoarse cutiuţa pe care-o ţinea pe genunchi. *Satisfyer Pro 2,* scria pe partea din faţă. Şi acolo mai era şi o poză cu o femeie tânără, hotărâtă, care flutura un steag. *The Next Sexual Revolution.* Ceva despre *Air Puise Technology*.

O voce plăpândă în interiorul ei spunea că ideea asta nu era decât un eşec al abilităţii ei sociale. Că nu e sănătos să înlocuieşti un om cu un obiect acţionat de baterii. O altă voce spunea că acel prim gând e plin de prejudecăţi. Erau vremuri noi acum. Femeia avea puterea asupra sexualităţii sale, ea ştia asta şi nu avea de ce să-i fie ruşine. Nu avea nevoie de niciun bărbat. Tipa tânără de pe ambalaj o arăta foarte clar. Chiar că revoluţie.

Rupse sigiliul ambalajului. Obiectul din cutie era colorat cu galben şi arăta mai mult a clanţă de uşă din plastic, uşor de apucat. Cu încărcare USB. Nicio şansă ca acel plastic să o atingă fără a fi dezinfectat mai întâi. Se întinse după sticla cu spirt care se afla pe noptieră, în timp ce încerca să facă pe cearşaf cât mai puţine cute posibil. După ce dădu cu spirt pe partea moale a *Satisfyer Pro 2* trecu cu degetul mare peste el. Poate prea uscat. Se pregătise pentru asta şi scoase uleiul de masaj, pe care-l comandase odată cu aparatul de masaj, şi frecă cu ulei cauciucul. O picătură era de ajuns. Dacă era prea uleios, nu putea continua.

Nu era vorba că nu reuşise să facă niciun bărbat să fie interesat de ea. Era vorba că nu voia să-l aibă deasupra ei. Doar gândul de a trebui să se lupte cu un trup transpirat de bărbat, urât mirositor – ca să nu mai vorbim despre organ în sine… Ea se cutremură şi înghionti imaginea afară din minte înainte de a deveni prea clară.

Era OK să nu vrea asta? Cel puţin nu în felul în care fusese înainte? Se uită din nou la femeia de pe cutie şi căută un fel de răspuns în ochii ei. Dar femeia era prea ocupată să fluture din steagul ei. Iar Mina realiză că femeia are dreptate. Un mâner auriu steril, drăguţ, câştiga competiţia şapte zile din şapte.

Singurul lucru care-i lipsea era să privească pe cineva în ochi.

Oamenii o înţelegeau greşit. Ei credeau că ea nu vrea apropiere, doar pentru că nu voia să fie atinsă de focarele acelea de bacterii care erau mâinile lor. Dar contactul vizual era cu mult mai intim decât orice atingere. Ce noroc că putea să privească pe oricine în ochi când închidea ochii. Închise sunetul mobilului, pe care-l puse pe noptieră. Pe urmă îşi scoase pantalonii şi chiloţii, se întinse pe pat şi căută butonul care pornea clanţa aurie.

Air Puise Technology. Da da. O jumătate de oră, atât aprecia că va întârzia la serviciu.

Era totuşi prima întâlnire.

— Nu ştiam dacă o să te mai găsesc aici.

— Am voie să lucrez în continuare la anchetă, spuse Milda. Slavă Domnului. Şi-aşa mă simt suficient de rău din cauza greşelii mele, dacă ar mai fi trebuit şi să stau acasă şi să mă gândesc numai la…

Ea dădu din cap. Mina încuviinţă. Nu era treaba ei nici să acuze, nici să absolve medicul legist de vinovăţie. Pentru asta exista ancheta. Oamenii greşeau. Oamenii nu erau perfecţi. Era, apropo, unul din motivele pentru care Mina prefera să trăiască singură. Acesta, plus faptul că majoritatea părea să aibă o concepţie extrem de defectuoasă asupra a ceea ce implica igiena.

Observase că Julia o căutase de câteva ori şi se gândise dacă s-o sune direct, dar se hotărî ca mai întâi să vorbească cu Milda. Îşi băgă telefonul în buzunar.

— Am urmărit căutarea lui, spuse Milda.

Îi închise ochii lui Robert, care până acum fuseseră deschişi, şi îşi scoase mănuşile de plastic.

Se îndepărtă de masa lucioasă pe care se aflau părţile din corpul victimei.

— Tu şi toată Suedia, zise Mina şi se apropie.

Era ciudat să-i vadă chipul acum, aici, după ce-l văzuse pe reclamele la prima pagină a ziarelor, mai bine de o lună.

— Dispar mii de oameni în fiecare an în Suedia. Robert e unul din acea statistică. Dar ceva la el a captat în plus interesul tuturor. Ca să nu mai vorbim despre presă.

— Lipsa de apărare, spuse Mina aplecându-se peste chipul lui Robert.

Cu ochii închişi, părea că doarme. Nimic de pe chip nu arăta ceva despre brutalitatea la care fusese supus restul trupului său.

— Suntem mereu mai mişcaţi de cineva pe care-l simţim neajutorat, continuă ea. Robert avea douăzeci şi doi de ani, însă, mintal, era un copil.

— Disperarea părinţilor ne-a ajuns drept la inimă, spuse Milda adunând instrumentele pe care le folosise.

Medicul legist îşi luase o pereche nouă de mănuşi de plastic. Mina dădu din cap întrebătoare spre cutie, iar Milda i-o întinse. Sentimentul plasticului subţire pe piele îi făcea pielea găină de atâta încântare. Dacă ar fi putut, ea ar fi purtat mănuşi în permanenţă, dar o idioţenie mare precum convenţia socială o ţinea departe de acest obicei. Dacă s-ar fi născut în Japonia, ar fi putut merge nestingherită peste tot cu mască şi mănuşi, dar în Suedia aşa ceva era considerat ciudat. Ei una i se părea singurul lucru care avea sens. Dar n-ar fi niciodată ceva acceptat la locul ei de muncă. Parcă auzea deja comentariile lui Ruben şi ale lui Christer.

— Părinţii au fost înştiinţaţi? întrebă Milda în timp ce primi cutia cu mănuşi de la Mina şi o aşeză la locul ei pe banc. Totul era aranjat frumos în rânduri drepte aici. Milda păstra o disciplină militară în regatul ei steril.

— Da.

Mina răspunse scurt şi nimic mai mult. Era acea parte a meseriei pe care o găsea cea mai grea. Faptul că fiecare victimă implica oameni care vor fi îndoliaţi. Şi era treaba lor să le dea vestea.

— E…? zise Mina arătând la unul dintre obiectele de lângă cadavrul de pe masă.

— Da. Era în buzunarul lui din spate. Hainele au fost găsite în cutia de jos.

Obiectul indicat de Milda era o praştie. Era uriaşă, din lemn şi cu o bandă de cauciuc. Fusese şi ea descrisă când se vorbise despre Robert în ediţiile de seară ale ziarelor, că el deseori era văzut cu o praştie, că o arăta cu plăcere străinilor pentru a le demonstra cât de bun era la tras cu ea. Aparent putea nimeri o carte poştală de la o distanţă de zece metri.

Mina îşi desprinse privirea de la obiect. Era ceva prea personal, care i se îngrămădea sub piele şi ea nu voia să aibă ceva sau pe cineva acolo. Ea de obicei se pricepea să ţină aspectele personale departe de ea, oamenii, destinele, tot ce era personal. Dar ceva legat de Robert Berger pătrunsese prin carapace. Chiar şi acum, cu trupul ciopârţit, chipul lui era liniştit, amabil. Avea chiar urma unui surâs.

În toate fotografiile din ziare apărea râzând, cu ochi licărind de bucurie şi poftă de viaţă. Conform unui articol din *Aftonbladet,* părinţii lui îi ziceau Bobu, iar ea ura să ştie ce poreclă avusese cadavrul. Era prea aproape. Se forţă să se concentreze la ce zice Milda. Munca de poliţist. Să se concentreze doar la munca de poliţist. Rutină. Reguli. Procese. Proceduri. Curat. Clinic.

— Aşa cum vezi, e secţionat în trei părţi principale, zise Milda. Ies mai multe, cu braţele şi mâinile, bineînţeles. Suprafeţele tăieturilor sunt curate şi îngrijite, s-a folosit o lamă foarte ascuţită.

— Trăia când a fost secţionat?

— Da, zise Milda şi arătă cu degetul la locurile unde fusese tăiat corpul. A sângerat foarte mult. Inima îi bătea în continuare când lama a pătruns în el. Şi pe urmă avem asta, evident. Motivul pentru care te-am sunat.

Ridică părul de pe fruntea lui Robert. Acolo se zărea un doi roman clar, incizat în pielea netedă, care se ridicase în jurul tăieturilor adânci.

— Ceasul era într-una din cutii, zise Milda, arătând către celălalt obiect de lângă corp. Aşa cum vezi, e potrivit la ora 14. Bateriile sunt scoase, cu toate astea, cadranul a fost spart.

Mina simţi că se sufocă. Ceasul. Cifra doi pe frunte. Vincent avusese dreptate tot timpul. Era o numărătoare inversă. Ruben o să aibă un atac de apoplexie.

— Ce crezi despre locul crimei? Primar sau secundar? întrebă Mina.

— La asta cel mai bine pot răspunde tehnicienii care-au cercetat locul în care-a fost găsit. Dar dacă e acceptată o supoziţie, atunci eu bănuiesc până una-alta că secundar, pornind de la ce-am văzut.

— De ce? întrebă Mina.

— Cutia nu pare să fi stat în cantitatea de sânge pe care Robert a pierdut-o. E prea curată pe dedesubt. Aşa că probabil a fost mutată în locul unde-a fost găsită.

Mina îşi luă avânt.

— Examen toxicologic? zise ea sperând că Milda n-o va urî că a întrebat.

— Se va face ca parte din autopsie. Se va preleva fiere, ţinând cont de cât de puţin sânge a rămas în corp. Dar crede-mă. Acea eroare nu se va întâmpla din nou. Şi i-am rugat să mute probele la prioritare. Şi pe ale lui Robert, şi pe ale lui Agnes.

— E voie? întrebă Mina fără nicio nuanţă în ton.

— Nu. Dar am avut mici servicii de revendicat. Şi măcar atât de puţin am putut să fac pentru a compensa.

— Deci despre cât timp e vorba?

Mina nu-şi putea smulge privirea de la chipul liniştit al lui Robert.

— Doar câteva zile, cu ceva noroc, chiar mai repede de atât. Dar nu pot promite nimic. Mai am şi autopsia în sine. Doar ce mi l-au adus. Vrei să stai? Poţi să rămâi şi să observi, dacă vrei.

Milda îşi puse o pereche nouă de mănuşi şi începu să pregătească instrumentele care stăteau frumos organizate pe masa de lângă cadavru. Chiar şi un cântar era pregătit, iar Mina ştia că acela va fi folosit pentru a cântări organele. Totul, de la inimă până la creier, chiar şi conţinutul stomacului va fi pus pe cântar. Ea mai fusese la autopsii înainte.

— Nu, mulţumesc, spuse ea. Sar peste această distracţie azi. În schimb, aş vrea să mă uit la cutie.

— Sigur că da, e aici, afară, aşteaptă să plece la CNEC.

Trebuia să dea de Julia imediat. Şi de Vincent.

Milda încuviinţă, fără s-o privească, şi începu să aleagă instrumente. Mina o lăsă să continue în linişte şi se îndreptă spre ieşire. Când se întoarse din uşă văzu cum Milda îl mângâia pe Robert pe obraz. Era o mişcare tandră, dar şi plină de durere.

Ea prefera să lucreze singură şi se simţi uşurată când plecă Mina. Pe fundal, pusese acum muzica veselă a unei formaţii de muzică uşoară, la un nivel potrivit cât să nu-i acopere observaţiile orale. Milda ştia că e un clişeu în cultura pop. Medicul legist care asculta un anumit gen de muzică pe durata autopsiilor. Cel mai adesea, operă. Dar toate clişeele aveau o bază reală. Muzica pe fundal dădea calm şi concentrare. Simţea într-un fel şi că e mai demn faţă de oamenii pe care-i avea în faţa ei pe masă. În plus, ea prefera muzică veselă, şlagăre sau dance, pentru a contracara prezenţa apăsătoare a morţii. Iar cei care pe urmă ascultau şi documentau notiţele ei vocale se obişnuiseră de mult cu zgomotul de pe fundal.

Milda cânta *Eloise* cu trupa Arvingarna. Melodiile de la selecţia naţională pentru Eurovision aveau un loc special în inima ei, iar ea nu pierduse nicio ediţie de când se făcuse suficient de mare cât să se uite la ele la televizor. — *îmi adun gândurile, înainte de a ieşi în oraş, în singurătate,* cântă ea cu empatie şi pipăi cu grijă marginile tăieturilor.

Curat. Drept. Fusese necesar un instrument ascuţit pentru a le realiza. Nu era loc de o lamă semiboantă aici, nu, nu. Dar retezarea putea totuşi dezvălui ceva interesant. Desprinse bucăţile de os din incizie şi le duse pe o masă de lucru din oţel inoxidabil. Acolo, le scufundă într-o soluţie preparată din apă, detergent de vase şi Alconox. Dacă exista ADN de descoperit, soluţia asta era cea mai bună pentru a nu-l deteriora. Termometrul arăta că apa avea 55 de grade. Perfect. Ea trebuia să îndepărteze ţesutul moale înainte de a continua.

— Când ţi-am spus adio, am crezut că am dreptate.

Se întoarse iar la Robert. Cu încăpăţânare, îndepărta gândurile care o măcinau, când îl avea pe acel bărbat tânăr pe masa ei. Putea fi Conrad peste câţiva ani. Dacă nimic nu se schimba. Dacă ea nu reuşea să schimbe nimic. Mângâie cu grijă obrazul lui Robert. Trebuia să se concentreze asupra lui. Era obligaţia ei. Datoria ei.

— *Mi-e dor de tine şi iată-mă aici, la uşa ta.*

Mildei îi era în continuare ruşine de greşeala pe care o făcuse cu examenul toxicologic al lui Agnes. Nu avea voie să facă greşeli. Asta însemna nu numai trădarea aparţinătorilor, ci, înainte de toate, trădarea victimei. Ea avea o obligaţie. Obligaţia de a acţiona perfect, de a nu pierde nimic, de a face toate evaluările corecte, de a parcurge toate etapele corect. Poate că nu putea face toate astea ca mamă, dar

la serviciu nu exista niciun motiv să omită ceva. Reprimă imaginea că cel întins pe masă era Conrad şi continuă.

— Îmi deschizi când sun? Nu vrei să rămân?

Versurile vesele făceau ecou în suprafeţele goale. Ea nu avea cine ştie ce voce, dar publicului său nu-i păsa. Nici acustica nu era de fapt prea rea şi o ajuta puţin în acest context.

— Ieşi afară, vino la mine.

Milda îşi îngădui să se oprească un moment. Erau proceduri de urmat, dar erau complicate puţin de faptul că trupul era împărţit în mai multe bucăţi. Majoritatea cadavrelor pe care le primea pe masa ei erau întregi. Tranşarea nu era foarte des întâlnită.

— Eloise! Suntem mai mult decât doar amici?

Chiui refrenul în timp ce se întinse după secator. De obicei, avea alături un asistent care o ajuta, dar de data asta voise să facă totul singură. Oricum, în timp ce lucra la cadavru totul era documentat amănunţit cu cameră video, plus notiţele ei orale.

— Atunci arată ce simţi. Şi pe urmă, să aleagă sentimentele.

Chiuitul ei se amesteca cu vocea lui Casper Janebrink şi scrâşnitul secatorului care tăia prin cartilagiul moale din jurul toracelui lui Robert.

Ea ridică cu grijă şi îndepărtă toracele şi expuse regiunea mediană a corpului. Avea colegi care preferau să taie un pic din coaste, dar ea n-avea niciun chef să rişte să se taie în margini de os ascuţite. Erau suficiente bucăţi de oase retezate în corpul lui Robert.

— Eloise!

Abia dacă mai rămăsese sânge în corp, iar ce mai rămăsese era coagulat. Cantitatea minimă de sânge indica faptul că ea avusese dreptate, Robert fusese secţionat în timp ce încă era în viaţă. Lumea era aparent plină de monştri.

Lipsa sângelui dăduse cadavrului o culoare gri-deschis şi însemna că nu existau pete evidente pe cadavru, ceea ce făcea mai grea evaluarea orei la care murise. N-avea niciun rost să pună picături de ochi, conţinutul de potasiu creştea în mod cert timp de câteva ore după survenirea morţii şi putea da un indiciu, dar Robert era mort de nişte zile.

— Chiar şi vânturile în altă parte pot zbura. Pentru mine tu eşti singura.

Băgă mâinile în pieptul deschis al lui Robert. Observă situaţia măruntaielor şi făcu câteva fotografii. Mai bine să documenteze prea mult decât prea puţin. Totul arăta normal, în afară de inima uşor mărită, care din păcate era atât de obişnuită în cazul oamenilor cu sindromul Down. *— Şi iubirea, ea e un paradis, Eloise.*

Ea bătea uşor ritmul din picior. O ajuta în mod destul de ciudat să-şi stabilizeze mişcările mâinilor acum, când trebuia să desprindă organele cu grijă. Fiecare organ trebuia scos, măsurat şi cântărit. Abia

când era complet gata cu autopsia le va pune înapoi, pentru ca apoi să le coasă la loc, pe cât de frumos posibil, gata de livrat cuiva de la pompele funebre.

— Nu e uşor când greşelile mi le număr.

Cântări inima, rinichii, ficatul, plămânii. Totul normal. În afară de inimă.

— Sunt ca o bilă într-un aparat de flipper.

Stomacul necesita puţin mai multă muncă. Dar, cu puţin noroc, ultima masă a lui Robert putea da un indiciu despre locul unde îşi petrecuse ultimele ore din viaţă. *— Mi-e dor de tine şi iată-mă aici, la usa ta.*

Melodia rulase pe *repeat* şi nu fusese schimbată dintr-un motiv anume, iar ea o lăsase aşa. Ea iubea *Eloise.* Fusese atât de îndrăgostită de Casper Janebrink atunci când apăruse melodia asta. Simţea în continuare puţină căldură în corp de fiecare dată când îl vedea pe cântăreţ la televizor. În plus, omul acela părea că nu îmbătrâneşte. Poate că avea un portret al lui Dorian Gray în pivniţă. De-ar şti unde se găsesc, şi-ar cumpăra şi ea unul. Poate pe Wish sau Ebay?

Vărsă cu grijă conţinutul stomacului într-un castron metalic. Mirosul era înţepător, neplăcut, dar aşa ceva nu o mai afecta de mult. Ea nu era ca acei medici legişti care foloseau cremă mentolată sub nas pentru a face faţă mirosurilor asociate cu un cadavru. Exista un risc prea mare de a-ţi scăpa ceva. De exemplu, otrăvirea cu arsenic e scoasă la iveală de un miros slab de migdale, când e deschis stomacul.

— Îmi deschizi când sun? Nu vrei să rămân?

Scormoni uşor cu degetul în conţinutului stomacului. Totul va fi trimis la analize la CNEC în Linkbping. Ea ştia că ei nu sunt foarte încântaţi când primesc conţinut de stomac, dar nu avea ce să facă. Totuşi, ea făcea mereu singură un inventar mai întâi, înainte de a-i lăsa pe tehnicienii criminalişti să se ocupe de asta. Milda ridică din sprâncene.

— Ieşi afară, vino la mine. Îmi e dor de tine.

Ea şoptea încet versurile în timp ce pescui un ghemotoc de ceva închis la culoare din stomacul lui Robert.

— Suntem mai mult decât amici? Atunci arată ce simţi…

După care amuţi.

Stomacul lui Robert era plin de păr.

Ura faptul că avusese dreptate. Nu voia să aibă dreptate. Dacă ar fi greşit, Robert ar fi trăit în continuare. Era de parcă el provocase uciderea lui Robert insistând pe numărătoarea inversă. Gândul era greşit, ştia asta, era doar aşa-numitul efect de *spotlight* care îşi arăta mutra urâtă. El nu era motivul acţiunilor unor necunoscuţi. Dar nu se putea abţine, creierul voia să gândească aşa şi atunci aşa făcea. Era o

programare de multe mii de ani căreia el nu-i putea rezista. Exista acolo pentru că uneori îl ajuta pe om să supravieţuiască. Dar astăzi, pe Vincent îl făcea să-i fie ruşine.

Urca scările cu Mina.

— Ce cutie a fost de data asta? întrebă când ea se opri la etajul corect pentru a deschide uşa.

— Mai bine vezi singur.

Ştirea că Robert Berger fusese găsit îl întristase foarte tare. Din punct de vedere pur profesional, era fascinat de acea schimbare de cromozomi care se numea Trisomi 21. Că era suficient un cromozom în plus pentru a crea un cu totul alt tip de personalitate. El nu avea foarte mare experienţă cu persoane cu sindromul Down, dar toate cele pe care le întâlnise aveau anumite trăsături de caracter comune. Prin faptul că abilitatea cognitivă era diminuată, *corpus amygdaloideum* predomina şi îi făcea să fie incredibil de ghidaţi de sentimente. Dar, prin aceasta, şi să fie mai sinceri decât mulţi alţii. Toate sentimentele erau mari. Şi toate sentimentele erau importante. Exista ceva frumos, ceva neprefăcut în asta. Ştia că romantizează la greu, totuşi…

Diminuarea, în cazul lui Vincent, era în cealaltă direcţie. Lui pur şi simplu îi era greu să exprime sentimente. Ştia totuşi un lucru: de cineva atât de deschis şi de receptiv ca Robert ai grijă, eşti inspirat. Nu-l distrugi. Cel care putea face aşa ceva era pierdut.

— Aici, spuse Mina şi se opri în faţa unui dulap înalt cât el.

Văzu imediat ce e.

— O, drace, zise el şi îşi întoarse privirea.

Uşile erau închise din fericire, dar el nu avea nicio problemă să-şi închipuie ce fusese acolo. Trei uşi. Două lame. Un dulap. Trei doi unu. Robert fusese o numărătoare inversă în sine.

— Lamele găsite în cutie sunt aici, zise Mina.

— Dă-mi o secundă să-mi revin, spuse el. În orice caz, e *Zigzag lady,* asta e sigur. Adică iluzia pe care trebuie s-o înfăţişeze.

El îşi trase respiraţia şi scoase mobilul.

— Trebuie să-i arăt asta lui Sains Bergander. Bănuiesc că nu pot face poze, nu?

Mina dădu din umeri.

— Fă câte vrei. Prin asta, eşti oficial o parte din anchetă. Julia îţi transmite salutări.

— OK? Ruben ce zice?

— Nu cred că l-am mai văzut aşa înverşunat în viaţa mea.

El începu să facă fotografii. Era mai simplu când vedea lucruri sinistre printr-un ecran. Atunci putea să se îi concentreze la detalii, în loc de ansamblu. Să aibă grijă să prindă tot ce credea că Sains trebuie să vadă. Era însă o problemă. Ar avea nevoie să fotografieze şi interiorul.

Vincent deschise mapa roz din plastic şi împrăştie conţinutul pe birou, cu siguranţă pentru a zecea oară. Cugetase toată noaptea la cum ar fi putut cel mai bine să convingă grupul de la poliţie. Şi ce avea acum în faţă erau concluziile la care ajunsese.

Nu mersese prea bine data trecută. Dar atunci el nu înţelesese că de fapt trebuie să-i convingă. Acum ştia că puterea de concentrare nu era întotdeauna cea mai bună la toţi cei din grup, aşa că el se concentrase pe imagini colorate, clare, care totuşi trezeau curiozitatea. Retoric, se gândea să folosească vechiul truc al lui Marcus Antonius, acela de a începe prin a fi de acord cu atitudinea lor faţă de el, pentru ca mai apoi să folosească asta ca pârghie pentru a răsturna acea opinie. Trebuia, de asemenea, să nu uite că situaţia de pornire era alta de data aceasta. El avusese dreptate. Iar ei ştiau asta.

Băgă fotografiile la loc în mapă. Fusese nevoit să adauge câteva fotografii de familie ca să fie un număr par de zece poze. Trebuia doar să fie cu băgare de seamă să nu scoată poza greşită. Ar fi o atmosferă neplăcută dacă ar arăta poza din concediul din Las Vegas, când îl duruse stomacul tot timpul şi Aston insistase să-l fotografieze.

Las Vegas. L era a douăsprezecea literă din alfabetul suedez, V era a douăzeci şi doua. 1222. 12:22 se numea oră-oglindă triplă în formele mai evoluate ale numerologiei creştine. Lui îi reamintea că uitase să mănânce prânzul cu o oră în urmă.

Se uită la ceas. Nu era vreme pentru mâncat. Trebuia să plece dacă nu voia să întârzie.

Zece fotografii în mapă însemnau 1 + 0, adică 1. O fotografie. O fotografie era cea mai importantă. Dar pe aceea trebuia să o creeze pentru ei, în capul lor.

Julia îl aştepta la recepţie, în Palatul Poliţiei.

— Bună, Vincent, zise ea cu un zâmbet şi-l lăsă să treacă de barieră.

El o urmă la etajul al treilea, într-o sală de şedinţe identică cu cea în care fusese prima dată. Dacă nu cumva era aceeaşi sală. Ceilalţi erau deja acolo. Peder. Christer. Ruben. Şi Mina. Îşi dădu seama că îl aşteptau. Ruben nu se uită spre el.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Vincent. Am stat să-mi pregătesc prezentarea până în ultima clipă.

Julia se aşeză lângă un bărbat pe care Vincent nu-l mai văzuse până acum. Ochelari cu ramă de oţel, păr rărit spre tâmple, vestă tricotată, verde-muşchi, încheiată la toţi nasturii, şi o înfăţişare gravă. Dacă ar exista un arhetip al înfăţişării psihologilor, atunci acest bărbat ar îndeplini toate criteriile. Trebuie să fie acel realizator de profiluri pe care-l menţionase Mina. Jan.

— O să împărţim totul în două, zise Julia cu o faţă serioasă. Terminăm cu desenele lui Vincent. Dar mai întâi Christer şi Jan. Mai

exact, am avansat un pas în anchetă. Christer?

Julia dădu din cap îndemnându-l, iar Vincent văzu cum Christer înghiţi în sec înainte de a răspunde.

— Păi, m-am uitat la filmările de pe camera de supraveghere. De la banca de vizavi de cafenea.

El ezita. Julia dădu din cap spre el, încurajându-l. Christer scoase unul din oftaturile sale adânci, caracteristice, şi continuă.

— Mda, cum spuneam. M-am uitat pe filmările camerei de supraveghere. Şi-au fost o grămadă de oameni care-au trecut pe acolo. Bărbaţi, femei, băieţi, fete, bătrâni, tineri, câini, bebeluşi, chiar şi un tip cu un dihor. Dar la început n-am găsit nimic care să mi se pară că ar ieşi în evidenţă, deşi m-am uitat intens şi atent, treaz şi vigilent şi…

— Treci la subiect, spuse Julia nerăbdătoare.

Christer oftă adânc din nou. Părea extrem de chinuit.

— Da, o persoană mi s-a părut cunoscută. N-am putut să văd exact feţele oamenilor, dar el şchiopăta, şi era ceva… era ceva care mi se părea cunoscut.

— Şi-atunci am venit eu şi-am rezolvat chestiunea, zise Ruben, împreunându-şi mâinile în spatele cefei.

— Da, da, Ruben, ştiu, dar continuă, Christer.

Julia se holbă furioasă la Ruben.

— Da, nu puteam să-l plasez corect pe respectivul, dar aşa cum Ruben a indicat foarte corect, el l-a recunoscut.

Ruben se aplecă agitat în faţă. Răbdarea lui faţă de Christer se terminase.

— Era Jonas Rask.

— Ce dracu' zici? Jonas Rask? E liber?

Peder îşi îndreptă poziţia pe scaun.

— Cine e Jonas Rask? întrebă Vincent întorcându-se spre Mina.

— Violator şi ucigaş, răspunse Ruben. A stat închis la Skogome timp de, da, douăzeci de ani minus o lună. A ieşit în septembrie, toamna trecută. L-au considerat reabilitat.

Ruben făcu în aer, cu degetele, un semn de ghilimele în jurul ultimului cuvânt.

Vincent încuviinţă.

— Da, exact, cei la Skogome lucrează pornind de la metoda RECO, zise el.

Peder arăta de parcă Vincent ar fi vorbit în greceşte.

— RECO? zise Vincent uitându-se la ceilalţi pentru a-l sprijini. Cineva? Nu? E acronimul pentru Relaţie şi Convieţuire, un program opţional pentru bărbaţii condamnaţi pentru infracţiuni sexuale. Metoda constă în participarea atât în grupe de lucru, cât şi la discuţii private cu psihologi. Există la cinci penitenciare, printre care Skogome, şi s-a arătat că aceia care au participat în RECO au un risc

de recidivă mai scăzut. Diferenţa s-a dovedit a fi destul de mică, evident, opt procente faţă de zece. Pe de altă parte, materialul adunat nu e suficient de vast pentru a fi garantat statistic…

Bărbatul în vestă croşetată îl întrerupse.

— Bună ziua. Scuze. Mă numesc Jan Bergsvik, spuse el şi întinse mâna. Dar acum am intrat pe domeniul meu. Sunt psiholog şi am o experienţă îndelungată în a ajuta poliţia la anchete, cel mai adesea cu descrieri de făptaşi. Conducerea m-a rugat să vin aici să dau o mână de ajutor. Voi aveaţi, se pare, nevoie, de un specialist în profiluri. Ancheta a stagnat în această zonă, din câte înţeleg.

Vincent trase cu coada ochiului la Mina şi apoi dădu mâna cu el. Era ca un peşte mort. Strângerea clasică de mâini a oamenilor care se considerau superiori celorlalţi. Nici măcar nu se oboseau să salute cum trebuie.

— Am lucrat de fapt la cazul Jonas Rask, continuă Jan. Sunt uimit că n-ai auzit de el. A trezit o mare atenţie în media în anii 1990. Jonas era şofer de camion la una dintre cele mai mari companii de transport. Conducea prin toată Suedia, chiar şi Norvegia.

O amintire începu să iasă la suprafaţă în capul lui Vincent.

— E cel care răpea şi viola fete tinere care făceau autostopul? Pe două dintre ele parcă le-a şi ucis, nu?

— Tess Bergstrom şi Nina Richter, mormăi Christer.

— Le-a violat, le-a sugrumat, pe urmă le-a mai violat o dată, zise Jan. Toate cadavrele au fost abandonate de-a lungul şoselei în saci de gunoi. Bucăţi. Le-a tăiat în bucăţi în camionul lui. Nimeni n-a observat sângele. În avantajul lui, făcea transporturi pentru măcelării.

— Dar asta e un *no brainer,* zise Ruben exaltat. Jonas fucking Rask a fost la aceeaşi cafenea la care lucra Tuva. Aşa a găsit-o şi pe Agnes. Clar, el e!

— Hai să nu ne grăbim cu concluziile încă, spuse Julia pe un ton de avertisment.

Vincent ridică cu grijă un deget.

— Modus operandi-ul lui Jonas Rask nu pare că ar coincide, ce să spun, nu coincide deloc cu cel al făptaşului nostru.

Jan cel cu vesta croşetată scoase un râset uşor şi clătină din cap, de parcă Vincent ar fi fost un copil care a spus ceva caraghios.

— Scuze, tu cine spuneai că eşti?

— Vincent a fost de curând cooptat consilier, interveni Julia. De probă.

Aparent nu voia să strice relaţia cu Jan intrând în detalii despre ce făcea Vincent acolo.

— Atunci cel mai bine e să explic de la început cum funcţionează oamenii, în mod specific infractorii, zise Jan şi se uită la Vincent pe deasupra ochelarilor. Metoda tuturor infractorilor se dezvoltă în timp.

Dar impulsul lor fundamental este acelaşi. Jonas Rask este un autor de mari violenţe. Aveţi trei crime bestiale pe masă. Femei de aceeaşi vârstă cu cele pe care Rask le-a atacat anterior. Corpuri mutilate grav, exact cum făcea Rask. Şi în plus aveţi o pistă care duce la Jonas Rask în persoană. Probabilitatea ca el să nu fi fost implicat e microscopică.

— Sigur că tu eşti expertul, zise Vincent. Eu mă gândesc doar că Robert nu e femeie şi că nimeni n-a fost abuzat sexual, ceea ce părea a fi semnătura lui Rask. În plus, doar Robert a fost ciopârţit. Ce părere ai despre asta?

Jan rămase tăcut o secundă. O mână îi alunecă inconştient peste nasturii vestei, de jos în sus. Gest clar de căutare a siguranţei. Întrebarea lui Vincent părea a fi declanşat în Jan o doză de cortizol, hormonul stresului.

— Rask nu mai are, evident, impulsuri sexuale, spuse el. Cine ştie ce-au făcut din el nişte ani de puşcărie. Dar lipsa componentei sexuale explică şi de ce acum poate ucide chiar şi tineri bărbaţi.

— Adică impulsul primar anterior al lui Rask era sexual? întrebă Vincent.

— Absolut, răspunse Jan mulţumit. Chiar violenţa avea o funcţie sexualizată. Omuciderea în sine era totuşi secundară, ca o necesitate ca ele să nu poată povesti, chiar dacă el probabil a savurat şi acea parte.

— Şi acum, când sexualitatea lui a dispărut, conform celor spuse de tine, el şi-a găsit din senin un nou impuls în a comite doar fapte de violenţă complicate? Sunt foarte curios să aud cum descrii tu profilul psihologic al unei asemenea persoane. Mai ales că ai spus în introducere că el e mânat de acelaşi lucru ca înainte. Acum, acesta nu e domeniul meu, fireşte, dar nu reuşesc să le pun cap la cap.

Vincent îl privi pe Jan cât de inocent putu. Psihologul căută susţinere în ochii celorlalţi poliţişti. Mina era ascunsă în spatele unui caiet de notiţe.

— Văd foarte clar: competenţa mea de expert nu e apreciată aici, spuse el pe urmă şi-şi ţuguie buzele. Succes pe cont propriu cu ancheta. Conducerea o să afle despre asta.

Jan îşi netezi din nou nasturii de la vestă şi se ridică.

— Şi pentru data viitoare poate ar trebui să-i învăţaţi pe consilierii voştri şi bunele maniere, spuse el şi dispăru din încăpere.

Se lăsă o tăcere de mormânt. Vincent vedea cu coada ochiului cum Mina încerca să nu râdă.

— Uf, Vincent, zise ea când psihologul probabil se îndepărtase suficient cât să nu audă. Ţine minte că te afli în continuare aici din milă.

— Hm, eu sunt de acord cu Vincent, zise Ruben şi-şi încrucişă braţele.

Vincent se holbă la el. De când era Ruben de partea lui? Asta era ceva nou.

— Vincent n-a zis niciodată că n-a fost Rask, zise Ruben. El doar a întrebat cum gândeşte Rask acum. Asta aş fi vrut şi eu să ştiu. Aşa, ne-ar fi mai uşor să-l prindem.

— Aveţi dreptate într-o privinţă, spuse Vincent. Un calcul simplu al probabilităţii ne arată că Rask poate foarte bine să fie implicat. Cel puţin mai mult decât oricine altcineva în acest moment. Eu doar nu înţeleg de ce.

— Ar trebui să-l localizăm cât mai curând pe Jonas Rask şi să-l audiem, zise Julia dând din cap. Şi căutarea e de fapt în plină derulare. Deci ce-ar fi să-l lăsăm puţin deoparte pe Jonas Rask şi să ascultăm ce are de spus Vincent?

Se uită curioasă la mapa roz din mâna lui.

Vincent se întoarse spre Julia. Cel mai bine să se adreseze celei a cărei atitudine a semnalat restului grupului ce părere să aibă. Observă cum Ruben îl urmărea cu privirea, dar cum aceasta, pe urmă, continuă din reflex în jos şi ateriză pe fundul Juliei. N-ar fi trebuit să-l mire, Mina spusese de mult că Ruben vrea să se culce cu toate. Totuşi. Exista un timp şi un loc… OK. Concentrare acum. — Pot să? zise el arătând spre *whiteboard-ul* de pe perete.

— *It's all yours,* zise Julia gesticulând.

El deschise mapa de plastic, scoase câteva fotografii şi le prinse pe *whiteboard* cu nişte magneţi pe care-i găsi în colţul tablei. Nu era întâmplător că făcea exact în acelaşi fel cum o văzuse pe Mina făcând. Prinzând fotografiile în acel fel, Mina crease în capul colegilor o asociere între acea acţiune şi munca serioasă de poliţist. Când Vincent proceda acum în aceeaşi manieră, el spera să trezească poliţiştilor acea asociere inconştientă şi să facă să simtă că şi prezentarea lui era la fel de serioasă. Avea nevoie de toată încrederea pe care o putea primi, dacă voia ca ei să cumpere ceea ce avea el de gând să propună. Dacă voia ca ei să vadă tabloul pe care el avea să-l picteze. Aceasta era ultima lui şansă. Privirea uşor somnoroasă a lui Peder era totuşi în continuare la mapa roz.

— Ca vata de zahăr, mormăi el.

Peder îşi linse de pe degete zahărul de la o chiflă şi se întinse după alta.

Christer îi întinse farfuria.

— Cred că ţi-a intrat creierul în colaps, zise Christer cu voce joasă. Lasă-mi şi mie o jumătate de chiflă.

— Ea fiului meu, zise Vincent bătând uşor cu mâinile pe mapă. Eu n-aş fi… în orice caz.

El îşi drese glasul şi începu.

— Am două lucruri pe care vreau să vi le arăt. Primul: aceste

fotografii. Vedeţi ce reprezintă?

În poze se vedeau nişte bărbaţi zâmbitori în costume strălucitoare, cu paiete. Câţiva dintre ei stăteau în faţa unui decor scump, reprezentând un templu egiptean sau alt loc „exotic”, în timp ce alţii se aflau în mijlocul unui show cu lumini de laser şi mult fum. Toţi pozau lângă diferite tipuri de lăzi mari şi toţi aveau alături cel puţin o femeie sumar îmbrăcată.

— Colegii tăi, magicieni, zise Ruben. Şi ce?

El îşi mutase în sfârşit privirea de pe fundul Juliei.

— Corect. Dar mai uită-te o dată, zise Vincent.

Ruben făcu ochii mici către poze, iar Peder se aplecă peste masă.

— Ce dracu? izbucni Ruben după câteva secunde.

— Dar e… zise Peder.

— Exact, aprobă Vincent. Ceea ce vedeţi acum sunt diferite reprezentaţii cu *Bullet catch, Sword casket* şi *Zigzag lady*. Trei dintre cele mai cunoscute iluzii scenice. Dar e şi…

— … aşa cum au murit Agnes, Tuva şi Robert, completă Julia.

Ea se apropie de poze şi se uită curioasă la ele.

— Lada cu săbii a Tuvei a fost în mod absolut un surogat de truc de magie, zise Vincent. Aţi fost conştienţi de asta chiar de la început. Uciderea lui Agnes a fost cel mai probabil tot aşa. Sau nu. Dar în cazul lui Robert nu mai e niciun dubiu. Infractorul vostru este un foarte bun cunoscător al magiei de scenă, clasică, suficient de mult încât să construiască propriile numere de iluzionism. Ceea *ce* ar trebui să micşoreze numărul de posibili suspecţi cu circa 99,9 la sută.

— Deci noi vânăm un magician criminal? întrebă Julia dând din cap. Ştie cineva dacă Daniel sau Rask se pricep la scamatorii cu cărţile de joc?

— Acesta a fost, cum spuneam, unul dintre lucrurile pe care am vrut să vi le arăt, zise Vincent. Nu cred că a venit ca o surpriză pentru nimeni. Dar celălalt e acesta.

El luă un marker negru şi scrise numele lui Agnes, al Tuvei şi al lui Robert pe *whiteboard*. Sub Agnes scrise cifra 14, sub Tuva 15 şi sub Robert 14.

— Ora de pe ceasurile sparte, zise Ruben. Probabil momentul la care s-au petrecut crimele. Adică singurul lucru de care avem nevoie pentru a prinde criminalul. Am încercat să spun asta tot timpul.

— Da? zise Peder. Mie mi s-a părut că tu ai zis că Daniel era într-un triunghi amoros cu Agnes şi Tuva.

Ruben părea că se face că n-a auzit. Se uita la fotografiile cu magicienii îmbrăcaţi în paiete.

— Ăştia sunt atât de homo, zise el.

Peder şi Christer ridicară în acelaşi timp din sprâncene, de uimire. Julia râse scurt.

— Doamne, Dumnezeule, Ruben, cine mai zice homo în zilele noastre? spuse ea. Ai o sută de ani? în plus, să-ţi fie ruşine.

Vincent îşi muta greutatea de pe un picior pe celălalt. Era pe cale să-i piardă. Exact când urma ce era mai important. Acesta era motivul pentru care mereu refuza să ţină conferinţe în faţa elevilor de liceu. Iar capacitatea lor de concentrare era oricum ceva mai bună decât a acestor poliţişti.

— Dar… Ruben, la ce te referi acum? Legat de ceasuri, adică nu, de… paiete, zise Peder ascunzând cu mâna un căscat.

— Mi se par drăguţi, zise Christer.

Ultima chiflă se terminase de mult, dar Peder îşi umezi vârful degetului arătător şi începu să culeagă bobiţe de zahăr de pe masă. Nu părea că a dormit de când îl văzuse Vincent ultima dată.

— Verificaţi orele, zise Ruben mulţumit. În principiu e aceeaşi oră de fiecare dată. Două ore identice ar fi putut fi o întâmplare, dar nu trei. Ori criminalul are o rutină exactă, făcând acelaşi lucru în fiecare zi la o anumită oră, ori victimele o au. Sau, cel mai verosimil, toţi o au. Acum, când avem trei ore, nu trebuie decât să verificăm unde obişnuiau victimele noastre să se afle în jur de două-trei după-amiaza. Acolo îl găsim pe criminalul nostru.

Ruben îşi împreună triumfător mâinile la ceafă, de parcă tocmai rezolvase cazul pe cont propriu.

— Ceea ce spune Ruben chiar e cea mai evidentă concluzie, bine lucrat, ai ajuns aici foarte rapid, începu Vincent.

Ruben se întinse şi părea, dacă acest lucru mai era posibil, şi mai mulţumit.

— Şi e probabil total greşit.

Zâmbetul mulţumit al lui Ruben dispăru fulgerător. Poate că era o răutate. Dar Vincent nu putu să se abţină. Ruben era totuşi unul dintre principalele motive pentru care el fusese exclus data trecută. Tot ce făcuse fusese să-i dea lui Ruben o cazma, să-i arate unde poate săpa, iar după ce Ruben săpase groapa, sărise singur în ea.

— OK, domnule a-toate-mental-ştiutor, zise Ruben şi se holbă la el furios, cu privirea unui copil care tocmai a aflat că Moş Crăciun nu vine anul acesta. Dă-mi ceva mai bun atunci. Dar atunci chiar să fie mult mai bun.

Vincent nu răspunse. În schimb, luă un marker roşu şi scrise două date sub numele lui Agnes, respectiv al Tuvei, pe *whiteboard:* 13 ianuarie sub Agnes şi 20 februarie sub Tuva. Sub Robert desenă două semne ale întrebării. Unul pentru zi şi unul pentru lună. Pe urmă, şterse cifrele negre pentru oră şi le rescrise cu roşu.

— Criminalul vrea ca noi să ştim ora crimelor, zise el. De unde şi ceasurile. Dar el vrea ca noi să ştim mai mult decât la ce oră, el vrea ca noi să ştim în ce zi s-au întâmplat. Cadavrele au fost lăsate în locuri

unde era garantat că vor fi găsite imediat. Criminalul a riscat mult să le transporte acolo, ar fi putut fi prins cu uşurinţă. Deci trebuie să fi fost important să fie găsite rapid, înainte de-a începe să se deterioreze, ca voi să puteţi concluziona exact în ce zi s-a petrecut crima.

— OK, stai, zise Christer. Criminalul vrea ca noi să ştim exact când acţionează el. Dar de ce? Vrea să fie prins?

— Tocmai aceasta e întrebarea, zise Vincent. Nu există niciun tipar evident care să ne spună când va acţiona data viitoare. Este vorba despre un număr diferit de săptămâni între fiecare crimă. Iar orele nu sunt, aşa cum vedeţi, total identice. Deci eu cred că e vorba despre altceva.

— Am cercetat dacă s-a întâmplat ceva tocmai la acele date şi ore în istorie, zise Mina, dar n-am găsit nimic. Bineînţeles că e posibil să se fi întâmplat ceva în viaţa criminalului în acele date, ceva important doar pentru el. Dar atunci de ce să se chinuiască să ne spună nouă asta, când noi oricum n-avem de unde să ştim toate astea?

— Sunt de acord cu Mina, zise Vincent, şi de aceea eu cred că soluţia e alta.

Făcu o pauză ca să verifice dacă are atenţia tuturor. Mina avusese dreptate data trecută. Era totuşi ca o conferinţă. Şi acum era în elementul lui.

— Eu cred că data şi ora sunt părţi dintr-un mesaj, spuse el.

— Părţi? Vrei să zici că… trebuie să se lege? spuse Peder încet. Ca nişte piese de puzzle?

Vincent încuviinţă.

— Un mesaj pentru cine, atunci? întrebă Julia.

— Pentru noi. Pentru voi. Dar nu-l putem înţelege încă, pentru că mesajul nu e complet. Crimele sunt o numărătoare inversă, nu? Cadavrele sunt însemnate cu cifre romane. Crimele patru, trei şi doi au avut loc. Se va întâmpla cel puţin încă una până să avem tot mesajul.

— Cel puţin una? zise Christer îngrozit.

— Crima numărul unu. Nu ştim ce se va întâmpla la zero. Dar…

Vincent făcu încă o pauză. Îi privi în ochi pe rând, începea să se apropie de punctul culminant.

— Nu trebuie să aşteptaţi decât până la următoarea crimă, zise el. Nu trebuie de fapt nici măcar să ştiţi ce înseamnă mesajul. Pentru că infractorul a făcut o greşeală.

El simţi cum toată camera îşi ţinea respiraţia. Chiar şi Ruben era concentrat. Peder rămăsese cu mâna la jumătatea drumului în sus spre gură şi uitase de mult de zahărul care îi cădea de pe degete pe masă.

— Ultima victimă, Robert, a fost lăsată într-un loc închis timp de mai multe zile. Cadavrul a fost acolo prea mult pentru ca voi să puteţi garanta o dată a morţii. De fapt, voi nici măcar nu ştiţi în ce lună s-a

petrecut. A fost găsit pe cinci mai, aşa că e posibil să fi fost ucis cel târziu pe patru mai. Dar ar fi putut la fel de bine să se fi întâmplat cu câteva zile înainte, adică deja în aprilie. În cazul în care criminalul vrea să ne dea piese de puzzle ca să le punem cap la cap, aşa cum spunea Peder, atunci de data asta n-a reuşit. Lipsesc ziua şi luna. Iar eu cred că el e foarte doritor să îndrepte asta, ţinând cont de cât efort depune.

Julia făcu ochii mari când înţelese brusc. Inteligentă ţipă. Aproape la fel de ageră ca Mina.

— Ţinem o conferinţă de presă, zise ea. Ca să-l momim să iasă. Imediat ce vorbim cu părinţii. Trebuie să facem ceva radical. N-am vrut să vă presez prea mult cu politica internă, dar vă pot spune că timpul nostru a început să se scurgă. Răbdarea de sus începe să se termine. Dacă nu ajungem curând la o decizie, ne întoarcem cu toţii la posturile noastre permanente şi vom vedea acest grup dizolvat într-un viitor foarte apropiat. Eu cred că o conferinţă de presă poate zgâlţâi copacul şi aşa poate o să cadă vreun fruct. Cu marele detectiv opinia publică există întotdeauna o grămadă de posibilităţi către informaţie nouă şi asta e exact ce avem noi nevoie.

— Va atrage după sine şi grămezi de dezinformare, ştii asta, mormăi Christer. O să intrăm cu picioarele în căcat până deasupra gleznelor.

— Ieşiţi în media, zise Vincent, încuviinţând, fără să se sinchisească de ce spusese Christer.

În fapt, el avea dreptate. Să apelezi la opinia publică era o sabie cu două tăişuri, dar când ceea ce aveau ei tocmai în acest moment putea fi asemănat cu un cuţit de bucătărie bont, alegerea era simplă.

— Explicaţi că sunteţi în căutare de informaţii despre când ar fi putut fi lăsată o ladă neagră în faţa Halelor de

Comerţ cu ridicata din Arsta. Ziceţi că nu ştiţi. Poate că e bine chiar să dezvăluiţi că urmăriţi un criminal în serie, aşa cum se face în serialele de televiziune. Dacă profilul meu psihologic corespunde, cred că asta l-ar flata pe criminal. Un narcisist vrea să audă că e cel mai bun, fiindcă asta corespunde propriei concepţii asupra lumii. Atunci mărim şansa ca el să dea un semn şi să ofere cea de-a treia piesă de puzzle care lipseşte. Chestia e că eu nu cred că se va putea abţine.

Peder părea că nu înţelege.

— Dar mesajul oricum va fi incomplet, aşa ai zis, spuse el, căscând cu mâna la gură. Doar are patru piese. Cum îl găsim înainte de a ucide a patra oară?

— Facem public un număr de telefon pentru ponturi şi sperăm că făptaşul sună şi dă în vileag ceva, zise Julia. Vincent poate să-i asculte vocea, să vadă dacă putem lua ceva de acolo. Putem, de asemenea, s-o suprapunem cu înregistrări cu Rask şi să vedem dacă el e. Putem chiar să analizăm sunetele de fundal, să vedem dacă ne dăm seama de unde

sună. Dacă avem noroc, putem chiar să identificăm locul apelului. Dacă sună de pe un mobil, putem să-l găsim prin GPS. Începem pregătirile chiar în acest moment.

Mina dădu din cap spre Vincent şi zâmbi. Se descurcase bine. Julia se duse la el şi-i strânse mâna.

— A fost de nepreţuit, zise ea. La conferinţa de presă vreau ca până una-alta să păstrăm pentru noi informaţia despre Jonas Rask. Şi vreau să ţinem secretă şi colaborarea ta, încă o vreme. Dacă mă întreabă cineva, l-am văzut pe Vincent Walder doar la televizor. OK?

El aprobă din cap ca răspuns. Era foarte aproape de aplauze la scenă deschisă din partea acestui public.

— Mai e o chestie, înainte de a fi prea absorbiţi de asta, zise Julia adresându-se din nou grupului.

Peder rămase pe jumătate ridicat de la masă, vizibil nesigur dacă să se aşeze la loc sau nu.

— Aşează-te, îi spuse Julia cu un oftat. Da, dacă cineva dintre voi încă n-a citit dosarul anchetei legate de dispariţia lui Robert, s-o facă numaidecât. Va trebui s-o luăm din nou de la început acolo. Părinţii lui Robert şi personalul de la Centrul Rezidenţial de Asistenţă au fost audiaţi de mai multe ori. Dar nu de noi. Şi nu după ce el… a fost găsit. Sunt alte întrebări de pus acum. Eu şi Christer vom avea grijă să ne întâlnim cu părinţii poimâine. Şi ne ducem la Centrul Rezidenţial de Asistenţă imediat ce avem posibilitatea, după conferinţa de presă. Acum, la treabă, oameni buni!

Christer aprobă dând din cap, dar nu spuse nimic. Ceilalţi se ridicară de la masă. Julia se întoarse din nou spre Vincent şi-i dădu un mic ecuson din plastic.

— Uite aici propriul paşaport. Eşti unul dintre noi acum.

Julia trase adânc aer în piept înainte de a apăsa pe sonerie. Scara era frumoasă. Înaltă. Podea cu pătrăţele negre şi albe. Stucatură. Simţea prezenţa sumbră a lui Christer în spatele ei. Pe tot drumul spre imobilul din Vasastan, el o chestionase de ce tocmai el trebuise să vină cu ea. Ca un copil. Julia tare ar fi avut chef să zică: „De-aia!” Dar se abţinuse. Era şefă şi cu asta veneau şi anumite îndatoriri. Verifică din nou telefonul, rapid, înainte ca cineva să apuce să deschidă uşa. Jonas Rask fusese dat în urmărire generală, ea avea oameni care-l căutau la adresele lui anterioare şi se aştepta să primească în orice moment un mesaj că a fost localizat. Dacă-l găseau pe Rask rapid poate nici măcar nu mai trebuiau să ţină conferinţa de presă.

Se auziră paşi. O femeie elegantă deschise uşa.

— Intraţi, spuse ea cu voce joasă şi se dădu la o parte. Erau aşteptaţi.

Intrară în hol. Julia nu se putu abţine să admire locuinţa. Exact aşa

ar fi vrut să locuiască şi ea. Dar ea şi Torkel fuseseră de acord că o vilă simplă cu grădină era cea mai bună variantă, ţinând cont că aveau să-şi clădească o familie. Când stătea acolo, în holul de la îngemănarea secolelor, se întreba dacă decizia lor chiar fusese corectă. Mai ales că locuiau în vila din Enebyberg de aproape cinci ani, fără să fi apărut cineva care să se poată juca în grădina din spate.

— Vreţi o cafea?

Vocea mamei lui Robert era reţinută, fără să dezvăluie vreun sentiment, dar marginile roşii din jurul ochilor îi trădau durerea. În bucătărie era un bărbat cu părul cărunt, jeanşi şi cămaşă albă, şi el elegant şi cu un număr de ani mai în vârstă decât femeia. În ciuda cearcănelor de sub ochii lui, erau un cuplu frumos.

— Cu multă plăcere cafea, spuse Julia, iar Christer aprobă dând din cap.

— Thomas.

Bărbatul întinse mâna dreaptă, iar Julia şi Christer dădură mâna cu el.

— Scuze. Jessica, zise femeia care începuse să prepare cafea ca o profesionistă, într-un aparat mare de bar, care pufăia şi gemea. Se pare că uităm lucrurile cele mai simple. Ceea ce altminteri ar fi evident. Precum politeţea. Rutina. Obişnuinţe care înainte erau atât de importante…

Thomas se aşeză greu la o masă mare de bucătărie, din lemn, aflată în dreptul ferestrei, şi le făcu semn să ia loc.

Avea o expresie uşor uimită pe chip. De parcă s-ar fi aflat în mijlocul unui vis. Nesigur pe ce e sus şi ce e jos. Afară şi înăuntru. Julia recunoscu acea mimică, la fel cu a multor aparţinători cu care vorbise de-a lungul anilor.. — Mulţumesc, zise Christer când Jessica îi întinse o cană de cafea.

În spuma de lapte de deasupra era conturată o frunză de stejar şi Christer se uită derutat la Julia. Era cu totul altceva faţă de acea cafea-la-filtru-veche-reâncălzită, cu care erau obişnuiţi în asemenea vizite.

— Suntem proprietarii unui magazin de delicatese aici, la parter, zise Jessica în timp ce-i pregătea cana Juliei. Sigur l-aţi văzut când aţi intrat.

Julia dădu din cap. Chiar se oprise în faţa vitrinei. Mâncase cu ochii. Bucăţi mari de şuncă uscată atârnau la fereastră. *Pata negra. Prosciutto. Bresaola.* O roată imensă de parmezan trona maiestuos în compania a tot felul de brânzeturi de capră, brie şi cu mucegai nobil. Nu ştia numele nici măcar unei mici părţi din ele, dar îi lăsase gura apă doar când le văzuse.

— Moştenire de familie, zise Thomas şi dădu din cap când Jessica se uită întrebătoare la el, după ce îi dădu Juliei cana ei.

A Juliei avea o inimioară în spumă.

— Familia lui Thomas e familie de brânzari de trei generaţii, explică Jessica şi se aşează cu ei la masă.

Nici ea, nici Thomas nu-şi luaseră cafea. Judecând după obrajii lor căzuţi, Julia bănuia că abia dacă mâncaseră sau băuseră ceva de zile întregi.

— Da, eu obişnuiam să glumesc că în loc de un rege, m-am ales cu un Reggiano, zise Jessica.

Niciunul dintre ei nu zâmbi. Gluma rămase atârnată în aer, pentru ca mai apoi să se dizolve şi să dispară. Nu mai exista râset în acest cămin.

— Luaţi, *cantucci,* zise Thomas şi împinse un castron spre ei.

Julia iubea micile pâinici italieneşti, uscate, cu migdale. Dar era greu să porţi o discuţie serioasă în timp ce mâneai pâine uscată, aşa că se abţinu. Christer luă totuşi cu bucurie trei deodată şi prima muşcătură scoase un sunet scrâşnit, zgomotos. Julia se uită enervată la el şi el o privi la rândul lui, părând că nu înţelege.

— E adevărat? întrebă Thomas cu vocea tremurându-i.

Se uita în jos, la tăblia mesei, când întrebase. Lemnul purta mărturia unor vremuri mai fericite. Cerculeţe de la pahare cu vin roşu. Pete galbene lăsate poate de feluri de mâncare indiene, cu turmeric sau curry. Cine. Familie. Prieteni. Râsete.

— Ce anume? zise Julia, deşi ştia ce urma s-o întrebe.

Ea îşi mobiliza toate forţele. Se obligă pe ea însăşi să se gândească la altceva şi nu la băiatul cu zâmbetul larg, a cărui imagine fusese văzută în faţa fiecărui magazin, benzinărie şi chioşc în ultimele săptămâni.

— Că nu era… întreg… când l-au găsit.

Julia încerca să se gândească la florile care erau aproape să înflorească în grădina de acasă. La patul pe care Torkel îl făcuse şi care era în continuare gol. La sentimentul de la injecţiile care-i intrau în partea moale a stomacului. Depresia care venise la pachet după ce tratamentul cu hormoni îi scăzuse estrogenul.

Christer ronţăia în continuare dintr-un *cantucci* şi o cioară croncănea la fereastra deschisă, într-unul din copacii mari din curtea interioară. Julia se forţă să răspundă.

— E adevărat, zise şi văzu cum Jessica se prăbuşeşte.

— Şi acum vreţi să spuneţi asta întregii lumi?

— Dacă ni se permite. Dar vă respectăm, evident, hotărârea dacă voi…

— Faceţi tot ce e necesar pentru a-l prinde pe bolnavul care a făcut asta, zise Jessica cu o voce de piatră.

Julia tresări la schimbarea bruscă şi rămase iar fără glas.

— Povestiţi-ne despre Robert, zise ea apoi.

Chipul Jessicăi se lumină. Aruncă repede o privire soţului ei. Schimbară un zâmbet scurt. Aveau în ochi expresii de veselie şi fericire.

— Ne-am căsătorit de tineri, dar a durat câţiva ani până să vină Robert. Eu aveam douăzeci şi cinci de ani. Micul nostru miracol.

Ea întinse mâna spre soţul ei şi îl luă de mână. Julia văzu cum el îi strânse mâna atât de tare, că trebuie s-o fi durut. Afară, cioara se apucase iar să croncăne.

— Bobu era cel mai cuminte, mai amabil şi mai iubitor suflet care a venit vreodată pe acest pământ.

Vocea lui Thomas se rupse. El îşi adună forţele şi continuă.

— Băiatul acela ne-a dat multă bucurie în fiecare zi. Dar… Dar când s-a făcut mai mare n-am mai putut avea grijă de el în acelaşi fel. Nu-l puteam ţine sub observaţie zi şi noapte, iar el avea nevoie de asta. De mai multe ori a plecat de unul singur, uneori în miezul nopţii, da, puteţi vedea cu siguranţă că există mai multe anunţuri în care-l dădeam dispărut pe Bobu, pe Robert adică. Prin urmare, de aceea la început n-am fost foarte neliniştiţi. În orice caz, nu mai mult ca de obicei. Dar apoi… Când zilele au trecut…

Christer se întinse spre castron şi mai luă un pumn de *cantucci.* Julia îl lovi uşor cu piciorul pe sub masă. Părinţii lui Robert nu părură să observe asta.

— Eraţi mulţumiţi cu căminul la care locuia?

Christer fu cel care întrebă asta şi Julia îl privi uimită. I se păruse mai concentrat pe cafea şi biscuiţi decât pe ce se vorbea.

— Foarte mulţumiţi, spuse Jessica. Era acolo de cinci… nu, staţi puţin, de şapte ani. Timpul trece aşa repede! Personalul e minunat. Mergem să-l vizităm în fiecare zi şi el vine acasă şi stă aici în fiecare weekend. E ocrotit. Iubit…

Ea suspină dintr-odată şi Thomas îi strânse din nou mâna tare. Brăţara subţire din argint zornăia uşor de fiecare dată când mişca mâna, iar Julia văzu că avea o plăcuţă gravată cu Robert. Jessica observă că se uită. Dădu drumul mâinii lui Thomas şi ridică braţul cu lănţişorul.

— Cadoul meu de ziua mamei de anul trecut, de la Robert. Şi-a economisit banii săptămânali şi l-a rugat pe Thomas să meargă cu el să-l cumpere.

— E frumos, zise Julia.

Gândul apăru fără ca ea să-l poată împiedica. Se întreba dacă ea va fi vreodată sărbătorită de ziua mamei, îndepărtă gândul la fel de repede cum venise. Îngrijorările ei erau neînsemnate prin comparaţie.

— Ştiţi pe cineva care să fi avut ceva împotriva lui Robert?

— Nu, nu, nu, pe nimeni, zise Thomas dând vehement din cap. Toţi îl iubeau pe Bobu. Iar el iubea pe toată lumea. N-am întâlnit nici

măcar un om pe care să nu-l fi încântat.

— O ţii minte pe femeia a cărei fereastră a spart-o din greşeală cu praştia? zise Jessica izbucnind în râs. Cea de vizavi de grădină? Conflictul s-a terminat cu ea invitându-l la prăjituri şi suc.

— Îmi amintesc.

Thomas zâmbi şi aprobă dând din cap. Îşi ridică privirea şi o întâlni pe a Juliei.

— Există mii de asemenea istorii despre Robert. El era lumina noastră. Bucuria noastră. Da, s-a născut cu un handicap, sau mai degrabă cu ceea ce lumea se încăpăţânează să numească handicap, în necunoştinţă de cauză. Dar credeţi-mă. Lumea ar fi un loc mult mai bun dacă toţi ar fi ca Robert. El era perfect.

Cu colţul ochiului, Julia văzu o fotografie înrămată, cu Robert în picioare, pe bufetul de lângă perete. Aceeaşi fotografie care fusese pe primele pagini ale ziarelor. Ea se întreba cum ar reacţiona ea dacă ar avea un copil cu sindromul Down. Avea patruzeci şi doi de ani acum. Nu era improbabil. Dar probabilitatea devenea mai mare cu fiecare an care trecea. Se întreba ce-ar spune Torkel.

— O să vorbim şi cu cei care lucrează la căminul lui Robert. Mai e şi altceva ce aţi vrea să adăugaţi? zise Christer uitându-se mirat la ea când observă că a amuţit brusc.

— Era naiv, zise Thomas. Ar fi urmat cu bucurie pe oricine, oriunde.

Thomas ezită înainte de a continua.

— Aveţi vreun suspect?

Julia dădu din cap afirmativ.

— Un autor de fapte violente şi recidivist. Suntem pe urmele lui chiar acum.

— Trebuie… trebuie să promiteţi că-l veţi prinde, zise el încet. Noi cum o să… noi cum o să putem trăi altfel?

Julia se ridică. Se gândea la ce-ar trebui să spună. Ea ar trebui să ştie. Auzise aceeaşi rugăminte de multe ori până atunci. Rugămintea ca o încheiere. Rugămintea ca eliberare. Pedeapsa care avea să îndrepte totul. Dar ştia că nu poate face o promisiune pe care nu ştia dacă o poate ţine. După ce puse cana de cafea în chiuvetă şi deschise gura să răspundă, Christer i-o luă înainte.

— Din păcate nu putem promite asta, zise el. Dar putem promite că vom face tot, tot ce ne stă în putere. Şi el pare un băiat deosebit. Bucuraţi-vă de momentele frumoase. Amintirile voastre frumoase. Nu lăsaţi ca ele să vă fie luate.

Julia îl privea uimită. Christer, care de obicei considera viaţa un chin şi moartea o eliberare. Probabil cel mai bine era să-i miroasă discret respiraţia după ce vor fi ieşit de aici.

Când plecară, Thomas şi Jessica rămaseră aşezaţi la masa din bucătărie. Ultima imagine pe care Julia o văzu înainte să se închidă

uşa fu cu cei doi care se ţineau în continuare de mână.

Kvibille 1982

Jane o găsi pe mama sa în capătul gazonului, exact acolo unde începea pădurea. Stătea la umbra copacilor şi curăţa buruiana. Jane ar fi vrut să întrebe ce rost are să cureţe păpădia unde oricum creştea pădure, dar ştia că acea discuţie n-ar duce nicăieri.

— Cum merge? întrebă ea în schimb şi se aşeză pe vine lângă mama ei.

Mama ei curăţase păpădia pe o linie exactă, dreaptă.

— Nu pot spune că se vede vreo mare diferenţă.

Mama îşi îndreptă spatele, care pârâi.

— Au. Dar îmi place să am ceva de făcut. Apropo, te-ai uitat la fratele tău?

— A plecat cu bicicleta cu fetele alea trei din clasă, zise Jane şi smulse o frunză de păpădie. Probabil că sunt pe undeva şi se giugiulesc.

— Jane! zise mama cu groază în glas. Au şapte ani! în plus, pe „fetele alea" le cheamă Malla, Sickan şi Lotta. Ar trebui să te bucuri că fratele tău are prieteni.

— Să fiu surprinsă, ar fi formularea corectă, mai degrabă.

Jane studie frunza de păpădie, după care muşcă încet din ea.

— Ştii că pot fi mâncate, nu? zise ea. Păpădiile. Dacă nu vrei să le îndepărtezi, adică.

— De ce-aş vrea eu să mănânc păpădii? zise mama ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii, care în schimb îi lăsă o dungă de pământ deasupra sprâncenelor.

Jane dădu din umeri.

— Conţin o grămadă de fier, potasiu şi magneziu.

— Şi cum se face că ştii asta? Tu, care nu prea participi la clubul fanii pădurii.

— De ce *nu* ştii tu asta? Ştii măcar că numele păpădiilor în franceză e *piss-en-lits,* care înseamnă pipi-în-pat, fiindcă au puternice proprietăţi diuretice?

— Puternice proprietăţi diuretice, o imită mama pe un ton de superioritate. Uneori mă întreb fata cui eşti. Eşti prea isteaţă pentru locul ăsta.

Aia era! Deschizătura pe care o aşteptase. Mama băgă o unealtă de metal lângă frunzele următoarei păpădii şi începu să meşterească. Jane trase adânc aer în piept. Acum. Trebuia s-o spună acum.

— Apropo de mine şi de locul ăsta, zise ea, n-ai uitat că plec peste opt zile.

— Ştiu.

Mama scoase păpădia cu rădăcini cu tot.

— Te duci în vizită la Ylva în Dalarna. Am vorbit despre asta. Mama

Ylvei pare în ordine, nu sunt câtuşi de puţin neliniştită. O să fii plecată două săptămâni.

— Nu e doar asta, zise Jane.

Zi-o acum, zi-o acum, zi-o acum.

— Când mă întorc acasă, e ca să-mi fac bagajul, zise ea şi-şi ţinu respiraţia.

Mama se opri în mijlocul unei mişcări şi-şi ridică privirea din gazon.

Jane trebuia să continue, să spună totul dintr-odată, acum cât mai avea curaj.

— O să mă mut, zise ea. Nu mai pot sta aici, la ferma asta. Vreau să fac chestii. Să locuiesc într-un oraş. Să-mi fac prieteni. Să studiez. Eu… eu nu mai am putere să mai rămân aici. Înnebunesc aici.

Mama se uita la ea fără să spună nimic. Jane începu să clipească des, ca să împiedice lacrimile. Nu trebuia să plângă. Nu *trebuia.* Atunci n-ar mai putea să plece. Atunci mama ar câştiga. Se uită în sus la cerul albastru, senin, şi clipi din nou. Cerul era atât de gol. Ea nu avea nevoie de goliciune, ea avea nevoie de contrariul său. Şi asta probabil n-ar avea niciodată aici, la fermă.

— Nu-ţi face griji, zise ea. Am în principiu şaisprezece ani. Mă descurc. Deja mi-am aranjat unde să stau.

— Nu pentru tine îmi fac eu griji, zise mama încet. Ci pentru mine. Tu mereu ai fost cea puternică dintre noi două. Cea deşteaptă. Tu ştii lucruri, cum ar fi că faci pipi de la păpădie şi cum se calculează chestiile şi… Eu abia reuşesc să pun mâncare pe masă. Fără tine aici… fratele tău e în felul lui special… n-o să fac faţă.

Mama se uită din nou în jos, la iarbă.

— Dacă pleci, îmi iau zilele, zise ea.

Aerul dispăru din plămânii lui Jane. Simţea că parcă o lovise cineva în piept. Credea că mama se va enerva, îi va interzice, va începe să plângă, va avea o criză de depresie, orice. Dar nu asta. Furia începu brusc să crească în ea. — Să te ia dracu', zise ea. Şi tu ar trebui să-mi fii mamă? Chestia asta e şantaj. Nu pot să am grijă de viaţa ta în locul tău. Trebuie s-o am pe-a mea. Şi nu rămâi singură. Fratele meu nu e aşa fragil cum crezi tu. Şi dacă tu chiar nu te descurci singură, poate e vremea să-ţi găseşti pe cineva care să vrea să stea aici cu tine. Fiindcă eu nu vreau.

Jane se ridică şi se uită la mama ei, care se uita în continuare în jos, în iarbă, la linia ei perfectă de buruiană curăţată. Părea atât de mică. Atât de lipsită de coloană vertebrală. Jane procedase corect că-i spusese. Trebuia să plece de aici. Altfel s-ar fi prăbuşit. Exact ca mama.

Peder aştepta neliniştit în faţa uşii toaletei, în timp ce de cealaltă parte a uşii se auzea de parcă soţia lui urma să-şi dea suflarea.

— Iubito, cum îţi e? strigă el cu urechea lipită de lemnul vopsit în alb.

O mormăială chinuită ajunse la el, ca răspuns. Cam după un minut, Anette descuie uşa. Era livid㠄.

— Dă-te înapoi, zise ea fluturând din braţe spre el ca să păstreze distanţa. Am luat norovirus. Gripă de iarnă, pe care eu o fac vara… Oricum, tu şi tripleţii nu aveţi voie să vă apropiaţi.

Părul lung îi atârna în şuviţe ciufulite şi mirosul din baie îl făcu să închidă rapid uşa după ea.

— Nicio problemă, iubito, zise el, te înfăşurăm în folie de plastic. E bine pentru tripleţi să simtă ceva rezistenţă la mestecat când o să fie alăptaţi.

Anette îşi dădu ochii peste cap şi luă o sticlă de dezinfectant din baie. El îşi ţinu respiraţia. Şi-ar fi dorit ca ea să nu fi deschis uşa de Ia baie din nou. Ea pulverizã şi şterse clanţa pe ambele părţi.

— Vorbesc serios, zise ea. Toaleta asta e acum *offlimits*.

E doar a mea. Dacă nu ai senzaţia acută că-ţi vine constant să vomiţi şi să faci caca pe tine.

Peder făcu câţiva paşi în spate cu un şoc jucat în privire.

— Fluide corporale? Avem aşa ceva în familia asta? Tripleţii, care sunt atât de sterili.

El o trase pe soţia sa lângă el şi-i mângâie părul ciufulit. Anette era prea obosită pentru a protesta.

— Propun să te baricadezi aici înăuntru, zise el şi-o conduse în dormitor. Îţi aduc Ipad-ul. Nu ieşi până nu te însănătoşeşti sau ai văzut tot pe Netflix, oricare dintre ele va fi prima. Eu şi fetiţele luăm camera de zi. Putem construi o căsuţă. Dacă le e dor de mama pot să le spun că ne-ai părăsit.

Anette zâmbi uşor.

— Poţi să te gândeşti la ceva sex de recunoştinţă, după, spuse ea privind patul plină de dorinţă. Peste un an sau doi.

— În cazul ăsta trebuie să-mi verific de două ori agenda să văd dacă sunt liber atunci, zise Peder şi aduse câteva perne. Trebuie doar să sun la serviciu să explic că intru câteva zile în concediu de îngrijire a copiilor.

Scoase telefonul, în timp ce Anette se aşeză cu grijă pe marginea patului. Chiar părea bolnavă. El poate ar trebui să profite de ocazie s-o roage pe Mina să le dea câţiva litri de dezinfectant pentru mâini. Sub niciun chip nu voia să se îmbolnăvească aşa tare ca soţia lui.

— Auzi? zise ea. Sigur că încerc să alăptez cât pot, dar cu mâncarea cum o să faceţi?

Peder se muşcă de limbă. Chiar n-ar trebui. Ea nu l-ar ierta niciodată. Dar era liber la poartă.

— Putem mânca hamburgeri îmbibaţi de ulei, zise el trăgând de

fiecare cuvânt. Din ăia care lucesc de grăsime topită. Sau supă neagră. Ştii tu, cu sânge şi sare. Cu nişte găluşte în ea.

Anette se holba la el. Pe urmă ieşi valvârtej din dormitor şi intră din nou în baie.

— Peder era la telefon, zise Julia celor din sala de conferinţe. N-o să poată participa la interceptarea telefoanelor. Anette e bolnavă, aşa că el trebuie să stea cu copiii.

Ruben nu era mirat. Câtuşi de puţin, de fapt. Ar fi pus pariu că Peder n-o să mai reziste mult. „Anette, bolnavă." I-auzi! mai degrabă Peder era cel care avea nevoie de o pauză. Sigur stătea acum la Riche, în Stureplan, la un *lunch after-work* prelungit. Probabil că erau o grămadă de femei care dintr-un motiv sau altul nu trebuiau să se întoarcă la birou după prânz şi care în schimb stăteau şi sorbeau din vreun *cava,* imediat ce bătea de ora două. Şi asemenea femei s-ar aprinde tare de la faptul că Peder e poliţist. Ruben avea experienţă cu aşa ceva. Uniforma era cel mai bun lucru din toate, dar nu dădea aşa de bine la restaurant. Îmbrăcat civil era foarte OK, dar cireaşa de pe tort era dacă o cătuşă se zărea pe sub sacou. Atunci ele parcă înnebuneau. Verigheta de pe deget nu mai conta în situaţia asta. Nu-l invidia pe Peder pentru asta, din contră. Anette nu prea era ceva de dorit în pat, momentan. Posibil, pentru multă vreme de-aici înainte.

— Are grijă singur de cele trei fetiţe? întrebă Christer dând din cap. Bietul om. O să fie o umbră a fostului Peder când se va întoarce. Sau e deja asta. O umbră a unei umbre.

Christer se lăsă pe spate, scaunul pârâi, iar el oftă adânc.

— Cineva poate ar trebui să meargă acolo să-l ajute, mormăi el.

Dacă era aşa iubitor de copii, să se ducă el acolo. Scutecele erau ultimul lucru de care Ruben avea nevoie în viaţa lui.

— În orice caz, acum suntem cu unul în minus, continuă Julia.

Avea pe ea un sacou şi un fel de pantaloni de costum, largi de la fund în jos. El bănui că îi purta pentru că o făceau să arate mai mult a şef. El unul o prefera în fustă. Sau jeanşi mulaţi. Dar nu puteai să ai mereu totul.

— Ruben, tu îţi faci tura cu Vincent, zise Julia.

— Eu şi magicianul? pufni el. *A match made în heaven.*

— Poate ne salută din mers dacă-i mai zici aşa, spuse Mina. Magician, adică.

— Zău? zise Ruben băgând o voce exagerat de optimistă. E bine de ţinut minte.

Mina nici măcar nu se uită la el. La naiba, ce greu era să flirtezi cu ea.

— Deci aşa, zise Julia adunându-şi hârtiile. Jonas Rask e în continuare de negăsit, aşa că voi ţine conferinţa de presă peste două

ore. N-o să menţionez nici colaborarea lui Vincent la anchetă, nici că îl căutăm pe Jonas Rask. Încă n-avem nicio dovadă împotriva lui, doar indicii. Aş fi recunoscătoare dacă nici voi n-aţi spune nimănui ceva off the record – sau on în cazul ăsta. Conferinţa se va transmite live pe toate canalele noastre de social media şi la televiziunile pe care am apucat să le chemăm. După care stăm pe baricade lângă telefon, cât timp e nevoie. Ruben şi Vincent, voi luaţi primul interval.

El deschise gura, dar Julia ridică un deget, semn să tacă.

— *A match made în heaven,* cum spuneai şi tu, zise ea. De fapt, *mode oftne.* Vincent e unul de-ai noştri acum.

Stăteau lângă zidul de piatră de sus, de pe culmea pe care se afla Fjaligatan. De acolo puteau vedea tot centrul vechi, Skeppsholmen şi părţi din Djurgarden. Priveliştea era fantastică. Când vedeai oraşul de la distanţă, aproape că puteai să-ţi abaţi gândul de la toată mizeria, toate gazele de eşapament şi toţi oamenii jegoşi. De la distanţă, strălucea. Aveau o privelişte bună şi asupra parcului de distracţii Grbna Lund, unde fusese găsită Tuva. Dar Mina încerca să nu se gândească la asta, ci doar să privească parcul de distracţii pentru ce era el.

Fusese propunerea lui Vincent să facă o plimbare pentru a discuta despre caz, fără ceilalţi din grup. Mergeau deja de o oră, trecuseră de zeci de ori prin totul, răscoliseră şi întoarseră pe toate părţile tot ce ştiau până acum sau ceea ce credeau că ştiu.

— Ce planuri ai pentru vară? întrebă Vincent din senin, cu privirea aţintită la privelişte.

Mina se uită mirată la el.

— Planuri? Doar ştii că suntem în mijlocul unei anchete, nu?

— Da, doar că mă gândeam, vine iunie acum şi…

El îşi drese glasul şi amuţi, de parcă nu mai ştia ce să spună.

— Vincent. Asta a fost o încercare de discuţie de complezenţă?

Mina abia îşi reţinea zâmbetul.

— Poate. Mă gândeam că am vorbit deja atâtea despre anchetă.

— Ce bine că te ţii în priză.

Ea se întoarse cu spatele la privelişte şi se sprijini de zidul de piatră, dar nu înainte de a aşeza o sacoşă de plastic de la Coop, pe care o avea la ea, între spate şi zid. Soarele îi încălzea faţa. Noii ochelari de soare picau la ţanc.

I se păru că vede pe cineva cunoscut, dar persoana se întoarse cu spatele când Mina o zări şi o luă în cealaltă direcţie. Se înşelase.

— Apropo de anchetă, zise ea. Nu ştiu dacă e o idee bună să mergi la conferinţa de presă. Dacă te recunoaşte vreun jurnalist şi începe să-ţi pună întrebări despre ce faci acolo, asta poate distrage atenţia de la mesajul pe care vrem să-l transmitem. Julia a fost clară că nu vrea să

spună că tu ne ajuţi.

— Sunt doar puţin curios cum decurge o asemenea conferinţă de presă în realitate, zise el.

Ea închise ochii în spatele ochelarilor de soare.

— O să facem publice anumite detalii, iar pe altele le vom ţine pentru noi. Din cele pe care numai criminalul le cunoaşte. În felul acesta putem sorta declaraţiile false de cele adevărate. E mult mai obişnuit decât se crede ca oamenii să sune şi să recunoască tot felul de chestii pe care nu le-au făcut. Peste şaizeci de persoane, de exemplu, au recunoscut crima asupra lui Palme.

Ea îşi scoase ochelarii şi lăsă soarele să o încălzească, îi plăcea când era frig, pentru că simţea totul atât de curat. Dar căldura dădea un sentiment de… viu. Doar să nu transpire. Acum era numai bine, cu o briză răcoroasă care adia uşor peste faţă.

Începură să meargă din nou.

— În acest caz, spuse Vincent, propun să vă daţi naivi referitor la „piesele de puzzle”, ca să-l citez pe Peder. Datele şi orele crimelor trebuie să fie un cod, nu-mi imaginez că poate fi altceva. Dar nu trebuie să dezvăluiţi că aţi înţeles asta.

— Nu, aşa e.

Mina amuţi o clipă. Pe urmă se uită la Vincent cu coada ochiului.

— Rask? Tu ce crezi?

— N-a fost evident? zise Vincent şi lovi cu piciorul o piatră care ricoşă mai încolo. Am senzaţia că scârţâie. Nu coincide, pur şi simplu. Rask e un infractor cu impulsuri sexuale, nu am absolut niciun sentiment că a existat vreun motiv sexual în legătură cu victimele noastre.

— Nu înseamnă neapărat că ele nu există. În sex nu e vorba numai despre acţiuni explicite. Mulţi bărbaţi pe care i-am întâlnit în profesia mea au făcut uz de violenţă, putere, superioritate, durere, groază, frică.

— Suntem o specie căreia ar trebui să-i fie ruşine pentru ce face lumii.

— Femeile pot provoca şi ele nenorociri. Nici de asta n-am fost scutită. Dar bărbaţii înseamnă violenţă pe o cu totul altă scală. Ce vreau să spun e că noi nu putem spune cu siguranţă că nu există un element sexual în motivaţia acestor crime.

Vincent aprobă dând din cap.

— Ai perfectă dreptate. Eu nu exclud nimic. Nu ne permitem aşa ceva. Dar nici pe Jonas Rask nu-l simt suficient de… rafinat, ăsta e poate cuvântul pe care-l caut. Deci sunt mai mulţi factori care mă fac să mă simt nesigur că pe el ar trebui să ne concentrăm forţele.

Mina nu răspunse. Discuţia despre sex îi trezise gânduri pe care era deja preocupata să şi le reprime. Sexul ca supremaţie. Sexul ca putere.

Ea avea o experienţă mult prea personală cu asta. Dar, gata, se terminase. Nu se va mai întâmpla niciodată. Prin comparaţie, *Satisfyer Pro 2* era cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată.

Merseră în tăcere câteva momente. O tăcere surprinzător de confortabilă. Pe urmă Vincent ridică mâna şi arătă cu degetul, privind cu ochii pe jumătate deschişi în soare.

— Uite, acolo ne-am căsătorit, eu şi Maria.

Ea se întoarse şi încercă să vadă unde arată el cu degetul.

— La Grbna Lund?

— Nu. Vezi insuliţa aceea mică de lângă? Kastellholmen. Familia ei a refuzat să vină.

Mina izbucni în râs.

— Luând în calcul ce suişuri şi coborâşuri au fost în căsnicie, Grbna Lund ar fi fost, cred, mai potrivit.

Ea văzu o clădire roşie, lungă, pe o insulă mică în faţa lor. Trebuie că la ea a arătat. Părea foarte frumoasă. Dar el avea dreptate, Grbna Lund ar fi fost mai amuzant.

— Vincent, tu ştii chestia aia cu exersatul discuţiilor de complezenţă, zise ea şi veni mai aproape de el. Tu eşti foarte OK şi la discuţii obişnuite.

— Doar la unele.

Ea zâmbi şi se uită din nou la oraş. Undeva sub ei era un criminal care aştepta următoarea ocazie. Ea şi Vincent nu aveau altă soluţie.

Trebuiau să i-o ia înainte.

El se sprijini de perete şi îşi încrucişa mai întâi picioarele, pe urmă braţele. Îi promisese Minei să se ţină departe de ochii lumii.

— Ale dracu' hiene, zise Ruben care stătea lângă el, în fundul sălii.

— Îşi fac meseria, zise Vincent obiectiv.

Ruben părea să-i fi acceptat locul în grup, cel puţin pe moment.

— Uşor de spus pentru tine. Pentru noi, ei sunt cel mai adesea doar o circumstanţă agravantă. Şi cred că acel telefon pentru informaţii la care trebuie să răspundem n-o să dea nici măcar un jeg de căcat.

— Înţeleg cum gândeşti, dar în acelaşi timp e nevoie de corpul jurnaliştilor, a patra putere în stat, ca o contrapondere la guvern şi parlament. Altfel, poate lua fiinţă o putere poliţienească mult prea dominantă care…

— Da, da, totuşi Suedia nu e vreun jeg de republică bananieră, zise Ruben iritat şi se uită cu furie la Vincent.

— Aşa e, chiar ar fi ciudat, spuse Vincent cu privirea aţintită la pupitru. Expresia republică bananieră s-a referit la început la Honduras, care era dependentă de exportul de banane, fapt care a dat companiei americane United Fruit Company influenţă politică. Expresia a devenit pe urmă sinonimă cu ţările din America Latină,

dependente de un număr mic de produse de export, cu un guvern corupt sau junta militară, şi unde statele şi companiile străine au mare influenţă. Deci e…

Vincent se întoarse, dar Ruben nu mai era lângă el. Ridică din umeri. Unii oameni nu erau interesaţi de cultura generală.

Un murmur se răspândi în sala mare de adunări din Palatul Poliţiei. Ceasul bătuse ora la care trebuia să înceapă conferinţa de presă, iar contingentul de jurnalişti era uriaş. Văzu siglele celor două mari ziare de seară, restul dragonilor grei din media care scoteau ediţii de zi, TT, câţiva din presa locală şi diverse media noi ale căror nume nu le recunoştea. Microfoane, camere de filmat, reportofoane, telefoane mobile, dar şi obişnuitele şi respectabilele carneţel şi pix.

Julia intră şi se aşeză la pupitru. În spatele ei existau panouri mari cu sigla poliţiei. Era îmbrăcată în uniformă, aşa cum n-o mai văzuse până atunci. Îi stătea bine. Avea o strălucire reţinută, care se potrivea cu hainele stricte ale poliţiei, iar părul ei blond se asorta frumos cu uniforma albastră. Avusese mereu senzaţia că e ceva trist în limbajul corpului ei. Ca o margine de tristeţe care-i contura întreaga fiinţă.

Ea îşi drese glasul, iar rumoarea din sală se stinse. El o observă brusc pe Mina, care stătea uşor ascunsă în faţă, în partea dreaptă. Îl mira că nu o văzuse până acum, el de obicei pe ea o vedea prima într-o cameră. Se pricepea să stea nemişcată.

— Vreau să vă urez bun venit la conferinţa de presă de azi, referitoare la crimele despre care credem acum că au fost comise de unul şi acelaşi autor, începu Julia. Vă rog să respectaţi regulile în vigoare, să nu vorbiţi până nu primiţi cuvântul şi să mă lăsaţi să-mi duc ideile până la capăt.

Nimeni nu comentă nimic, iar Julia continuă, după ce îşi aruncă repede privirea pe hârtiile pe care le avea în faţa ei, pe masă.

— Avem motive să credem că poliţia caută acelaşi făptaş pentru crimele comise asupra următoarelor persoane: Tuva Bengtsson, Agnes Ceci şi Robert Berger.

Un murmur se iscă din nou în sală şi Julia ridică enervată din sprâncene. Aşteptă să se facă linişte la loc, înainte de a continua.

— Avem nevoie de ajutorul populaţiei pentru a-l identifica pe făptaş. În momentul de faţă avem nişte piste asupra cărora nu putem da detalii şi ne propunem, în situaţia dată, să fim deschişi faţă de orice tip de informaţie care ar putea avea o cât de mică legătură cu aceste crime. Unul dintre lucrurile la care avem nevoie de ajutor este dacă există vreo conexiune între victime. Avem, de asemenea, un motiv bun să credem că ucigaşul va acţiona din nou.

Murmurul crescu într-o cacofonie revoltată. Se declanşară bliţuri de aparate foto, reporterii începură să strige întrebările direct şi să fluture din mâini. Cu coada ochiului, văzu cum Mina se holbează cu

furie la jurnalişti. Lookul încrâncenat o prindea bine.

— Linişte! urlă Julia şi jurnaliştii, reticenţi, se temperară totuşi şi o lăsară să continue. Ceea ce ştim despre crime şi putem spune în această etapă e că au fost aranjate ca nişte numere de magie care în mod deliberat au dat greş. De asemenea, nu pare că victimele ar fi fost ucise acolo unde-au fost găsite, ci că au fost transportate de la locul originar al crimei. Avem motive să credem că a fost necesar un mijloc de transport spaţios pentru o asemenea încărcătură, şi nu un autoturism personal obişnuit. Poate un fel de dubă. Dar acestea sunt până una-alta doar speculaţii. Bănuim că victimele au fost sedate şi că asta e clar o componentă a executării actului, ţinând cont de violenţa faptelor. Avem, de asemenea, nevoie de ajutor pentru a stabili data celei de-a treia crime, cea asupra lui Robert Berger. Robert a fost găsit pe cinci mai în parcarea Halelor de Comerţ cu Ridicata din arsta, în Stockholm. Dar din păcate nu putem stabili data faptei, ţinând cont că trupul stătea în parcare deja de câteva zile când a fost descoperit. De aceea, căutăm informaţii şi despre asta, poate cineva a văzut ceva. Am alocat o linie telefonică specială pentru public, vedeţi numărul pe ecranele de aici, din faţă.

Ea oftă adânc. Se uită fără să se grăbească la marea de scaune pline de reporteri şi fotografi şi dădu din cap spre un bărbat la vreo patruzeci de ani care ţinea un microfon cu sigla *Expressen*.

— Ce anume vă face să credeţi că mai sunt plănuite şi alte crime? Şi avem, cu alte cuvinte, de-a face cu un criminal în serie? Cineva cunoscut?

Julia nu răspunse direct, îşi luă timp pentru a-şi gândi formularea.

La suprafaţă părea pe deplin calmă, dar Vincent putu să observe fără dificultate micile semne de stres. Cum se sprijinea în piciorul drept pe care-l ţinea mai în faţă, de parcă era pe cale să plece de acolo. Cum aproape că încetase să mai clipească, dar, în schimb, avea nişte zvâcniri imperceptibile în colţul ochiului. Cum mâinile ei împreunate se odihneau aparent relaxat de pupitru, dar vârfurile degetelor mari se frecau discret unul de altul pentru a frâna fluxul de cortizol din organism.

— Este unul dintre aspectele pe care nu le pot detalia, spuse Julia. Dar avem argumente solide să credem că aşa e. Doar atât pot spune.

Mai multe mâini ridicate.

Julia dădu din cap spre reporterul TT, o femeie tânără.

— Ce trucuri de magie au fost folosite? Privitor la descoperirea de la Gfona Lund s-a vorbit despre o ladă?

— Nici aici nu pot intra în detalii.

Reporterul TT continuă să întrebe.

— Credeţi că e cineva care are o legătură personală cu magia? Cineva cu acest background?

— A verificat cineva dacă Joe Labero are alibi? strigă cineva şi atrase râsete răzleţe.

— Sau Brynolf & Ljung? continuă un alt glumeţ.

Ridul dintre sprâncenele Juliei se adânci. Mina părea nervoasă. Vincent fu din nou surprins cât de frumoasă e. De fapt, îi era greu să-şi desprindă privirea de la ea.

— În acest moment, nu putem porni războaie împotriva eventualilor suspecţi, zise Julia. Dar un profil al făptaşului e în curs de realizare. Totuşi nu cred că se va potrivi nici cu Joe Laber, nici cu domnii Brynolf şi Ljung.

Umorul frust, de jurnalist, nu părea că a afectat-o.

— Poate căutăm vreun fel de Houdini suedez… criminalul-Houdini! strigă entuziast un tânăr jurnalist de la GP şi stârni câteva râsete estompate.

Dar Vincent observă că majoritatea jurnaliştilor luau frenetic notiţe. Numele acela va prinde incontestabil, pentru că a patra putere în stat mereu părea să considere că un criminal în serie avea nevoie de o poreclă care să sară în ochi.

Julia doar continua să zâmbească. Din ce în ce mai rigid.

Vincent înţelese. Trebuia să păstreze relaţiile bune cu jurnaliştii. Oricât de lipsită de gust i se păruse gluma, Julia avea nevoie să-i facă să o placă, era singurul mod de a păstra controlul asupra poveştii. Altminteri ar putea scrie orice.

— Nu voi mai răspunde la alte întrebări acum. Avem nevoie de ajutorul populaţiei, iar numărul la care se poate suna îl vedeţi, aşa cum spuneam, pe ecrane. Va fi şi pe pagina poliţiei, plus pe Instagramul şi Facebookul nostru.

Cacofonie din nou, mâini ridicate, întrebări ţipate. Dar Julia întorsese spatele jurnaliştilor şi se îndreptă spre Mina. Dispărură amândouă prin dreapta, iar Vincent îşi lungi gâtul încercând s-o vadă pe Mina cât de mult posibil. Când dispăru complet, el se furişă discret afară pe uşă. Altfel era doar o chestiune de timp până ar fi fost recunoscut. Şi *acele* întrebări Julia nu trebuia să le primească. Trebuia să se grăbească şi pentru a se vedea cu Ruben la telefonul pentru informaţii.

— Cum funcţionează chestia asta? se miră Vincent încercând să priceapă ce vedea pe ecranul computerului din faţa sa.

Camera în care el şi Ruben se aflau era plină de echipamente tehnice ale căror funcţii doar le putea ghici. Ecranul din faţa lor nu arăta totuşi prea avansat din punct de vedere tehnic, amintea mai degrabă de Microsoft Excel.

— Localizăm apelurile cu acest program? întrebă el încercând să ascundă cât de aproape copilăresc de amuzat era de toată situaţia.

Sigur că ar fi fost mai bine dacă unul dintre pereţi ar fi fost acoperit cu ecrane care să arate cifre şi imagini misterioase de la drone-spion, exact ca în filme, dar nu puteai avea totul, nu?

— Avem această centrală telefonică, zise Ruben. Toţi cei care sună la telefonul ăsta sunt înregistraţi, dar noi doi vom asculta ponturile pe care ni le dau ei în timp real. Bineînţeles că nu funcţionează dacă sună mai mulţi concomitent, dar de obicei nu e mare îmbulzeală. Dacă auzim ceva care pare câtuşi de puţin suspect, de exemplu cineva care are vocea ca Rask, marcăm acea convorbire. Aşa. Doar atât şi nimic altceva.

Ruben dădu click pe un rând din document, care se înroşi. O centrală telefonică. Nu era chiar *Boume*. Lui Vincent îi era greu să-şi ascundă dezamăgirea.

— Dar localizarea? întrebă el.

— Acolo suntem futuţi în cur juridic, zise Ruben şi se duse Ia filtrul de cafea care era pe o masă de lângă uşă.

Ruben turnă cafea într-un pahar pentru el, pentru Vincent nimic, dar el simţi după miros că mai bine zice pas. Cafeaua aceea nu avusese o copilărie fericită.

— Decizia de a avea voie să localizezi se ia în instanţă, continuă Ruben în timp ce ştergea cafeaua pe care o vărsase pe masă. Dar pentru a primi un asemenea permis trebuie să indicăm pe cine vrem să localizăm. Iar noi nu ştim asta. Deoarece tocmai pentru asta suntem aici, să aflăm. E clar, în secunda în care avem o convorbire suspectă, putem să-l sunăm pe procuror şi să le cerem lor să ia o decizie. Temporară, ca să localizăm imediat. Dar mă îndoiesc că vom apuca să facem asta până la finalul convorbirii. Putem localiza, din punct de vedere pur tehnic putem primi acea informaţie în aceeaşi secundă în care suntem sunaţi, dar n-avem voie.

— Atunci care-i faza, de ce ne mai aflăm aici? întrebă Vincent.

Ruben se aşeză pe scaunul de lângă el.

— Drace, ce caldă e, zise el suflând în pahar. Pentru că pe urmă vom solicita listele cu traficul mobil de la toţi operatorii. Apropo, ăsta e încă un lucru pentru care mai întâi avem nevoie de aprobare de la tribunal. O să dureze câteva săptămâni să primim listele, dar ele ne vor da informaţii despre cei care-au sunat aici. Dacă apucăm să primim listele înainte de-a fi şterse, evident, ceea ce se întâmplă după două luni. Am zis că suntem futuţi în cur?

— Ai zis că listele sunt cu traficul mobil, zise Vincent. Deci când voi aveţi informaţia, puteţi vedea în ce locuri au fost telefoanele acelea, verificând la ce maştere mobile au fost cuplate?

— Noi le numim staţii-bază. Dar exact aşa, cititorule de gânduri. Putem ajunge foarte aproape. Numai că listele alea sunt un coşmar, aşa că n-are decât să se ocupe de ele Departamentul de analiză. Peder

o să primească şi el o copie să-şi bage dinţii în ele.

Liste de trafic. Dacă ar avea acces la ele, i le-ar putea da lui Benjamin. Lui i-ar plăcea mult. Dar probabil Departamentul de analiză se lăsa şi mai greu convins decât Ruben. Pe Peder l-ar putea eventual convinge. Alternativ, să le copieze pe furiş cât dormea Peder puţin. Dar, dar. Listele puteau fi o grijă ulterioară.

— Deci suntem aici pentru a observa ce convorbiri pot fi demne de localizat, constată el. După ce vă primiţi listele.

— Ura, uite-l, mă, cum învaţă! Mda, o să ascultăm. Deşi e clar, dacă tot eşti aici, ai putea să le citeşti gândurile. Oricum, am impresia că Julia aşa speră.

Ruben scoase un râs sec. Vincent ştia că observaţia era retorică. Dar tot avea de gând să răspundă. Ruben trebuia să înţeleagă că se aflau de aceeaşi parte a baricadei.

— Poate nu să citesc gânduri, zise Vincent. Dar pot fi găsite şi alte chestii doar ascultând. De exemplu, e mai simplu să identifici un psihopat prin cuvinte. Psihopaţii se pricep să simuleze sentimente pe chip şi prin limbajul corpului, dar ratează vorbirea. Ei accentuează cuvintele neutre în acelaşi fel ca pe cele sensibile. De asemenea, ei pot povesti întâmplări mărunte, precum ce-au mâncat la micul dejun, în aceeaşi propoziţie în care dezvăluie o infracţiune gravă. Şi rar vorbesc despre altcineva în afară de ei înşişi şi le place să folosească timpul trecut, pentru a se distanţa. Dar în afară de psihopatie putem să ascultăm şi schimbările din…

Ruben îl opri ridicând o mână.

— Sigur o să fie bine, zise el şi se uită la ceas. Conferinţa de presă ar trebui să fie deja pe paginile de internet ale tuturor ziarelor. O variantă mai scurtă tocmai a fost publicată în social media, alături de numărul de telefon. Aşteptarea a început.

— Cât aşteptăm?

— Cât e nevoie.

Primele zece convorbiri au fost un amestec de încercări evidente de a primi atenţie şi oameni care chiar voiau să ajute, dar nu aveau cu ce. Nimic despre care să aprecieze că ar merita o analiză mai îndeaproape. După ce, momente bune, ascultase în mare doar vorbe în vânt, Vincent cedă într-un final şi-şi luă şi el o cană pe care-o umplu de la filtrul de cafea.

Trei căni mai târziu, ascultarea telefoanelor era deja cel mai puţin interesantă chestie la care luase parte. Ruben nu vorbea prea mult, mai mult stăteau tăcuţi aşteptând să sune telefonul. Într-un final, Ruben îşi îndreptă spatele cu un geamăt.

— Mă gândesc să dispar un pic, zise el. Chestia asta nu ne dă nimic.

— Să dispari? Unde?

Ruben ridică din umeri.

— Să joc *padel,* poate. De obicei sunt mai mult ţipe de douăzeci şi cinci de ani în sală la ora asta, gagici cu pantaloni din ăia de yoga mulaţi, ştii tu. Orice, numai să nu stau aici.

Ruben se ridică şi-şi luă geaca de pe scaun.

— Te descurci singur, zise el. Mă întorc peste vreo oră. Mă suni dacă apare ceva.

Vincent era prea stupefiat ca să răspundă. El era panicat şi când Ruben îl lăsa singur în cameră. Nicio şansă să fie permis să-l lase singur cu tot echipamentul acela sensibil. Trebuia s-o caute pe Mina s-o întrebe dacă poate veni acolo. În plus, ea ar fi o companie mult mai bună.

Luă telefonul să-i dea un mesaj, când simbolul pentru intrare apel de pe ecranul computerului îşi schimbă culoarea de la roşu la verde. Mesajul înregistrat care spunea că cel care suna ajunsese la telefonul poliţiei unde se puteau oferi ponturi se încheie şi i se dădu legătura.

— Sunt extrem de dezamăgit de incompetenţa voastră, zise o voce de bărbat iritată. Chestia asta e pur şi simplu bătaie de joc.

Încă un nebun care voia să se plângă. În jumătate din toate convorbirile fusese vorba despre cum poliţia nu reuşea să-şi facă treaba. Vincent începu s-o caute pe Mina în lista cu numere favorite din telefon.

— Robert a murit pe trei mai, zise vocea. E evident pentru oricine, nu? Trei mai.

Degetul lui mare se opri pe telefon. Ce tocmai spusese bărbatul? Extrem de puţine dintre celelalte discuţii fuseseră specifice şi nimeni nu vorbise despre o dată exactă. Vincent se aplecă peste birou şi mări sunetul boxei de lângă ecran.

— Sunt deprimat de nivelul inferior cu care trataţi chestia asta, continuă bărbatul, acum şi mai iritat.

Deşi era revoltat, totuşi pronunţa fiecare silabă cu acurateţe. Ca şi cum era important să fie corect. Vocabularul indica de asemenea că el îl desconsidera pe cel cu care vorbea, că se punea deasupra lui. Posibilă tulburare narcisistă de personalitate. Mulţi sunaseră şi pretinseseră că ei sunt criminalii, dar el îi citise cu uşurinţă pe toţi. De data aceasta era altfel. Creierul lui Vincent înălţase toate steagurile roşii fără a se sinchisi să explice ce semnale a adunat. Vincent era convins. Persoana cu care vorbea era chiar criminalul. Cel pe care-l căutau era atât de aproape, încât îl putea auzi respirând. Dar nu avea nicio idee dacă e Rask.

— Retardul poate a tras puţin de timp, zise bărbatul, brusc pe un alt ton. Dar voi ştiţi când a murit. Chiar n-aţi înţeles ce înseamnă ceasurile stricate?

Vincent avea o sută de întrebări pentru bărbatul de la telefon. Ce

însemna numărătoarea inversă. Pentru cine era. De ce tocmai iluzii scenice. Dar nu putea face altceva decât să asculte.

— Trebuie să faceţi o treabă mai bună decât asta, zise bărbatul şi închise telefonul. Vincent se holba la ecran.

Cu mare precauţie mişcă cursorul mouse-ului peste fila Excel şi marcă apelul cu roşu. După care realiză că Ruben nu-i lăsase numărul lui de telefon.

— Data e, cu alte cuvinte, la fel de importantă cum credeam, zise Vincent gânditor.

Mina şi Vincent stăteau în sala de conferinţe şi aveau în faţa lor tabla cu tot ce adunaseră legat de anchetă.

— Da, zise ea în timp ce-şi picură gel dezinfectant pe mâini şi se frecă bine. Cineva a fost foarte grijuliu ca noi să primim toate orele şi datele corect.

Mâinile se cojeau când le atingea, alcoolul le usca atât de mult, încât se formau crăpături mici în ele. Dar era un preţ pe care era obligată să-l plătească. Ţinu întrebătoare sticla spre Vincent. Iniţial, el păru că e pe cale să zică nu, pe urmă dădu din umeri şi întinse mâinile ca ea să-i poată turna puţin în palme.

— Nu înţeleg totuşi cum se încadrează Robert aici, continuă el în timp ce-şi freca mâinile.

Mirosul iute de alcool se risipi în camera mică de conferinţe. Era un miros încântător.

— Nu, nici eu. Există o conexiune naturală între Tuva şi Agnes şi am intervievat temeinic familia lui Robert. Dar nu găsim nimic. Absolut nimic. Julia a luat legătura telefonic cu personalul de la Centrul Rezidenţial de Asistenţă şi nici asta n-a dus la nimic. Ea şi Christer sigur că vor merge acolo şi vor vorbi cu ei personal, ca să fie siguri. Robert nu se încadrează în tipar.

— Mm…

Vincent se învârtea cu scaunul, aşa că era întors cu faţa drept spre tablă.

— Ce nu pot eu să pun cap la cap în cazul ăsta, zise el. Sunt prea multe lucruri care bat la ochi, care se contrazic singure. Până şi eu ştiu că un criminal în serie se menţine la aceeaşi categorie de victime. Nu trebuie să fii poliţist pentru a şti asta, e suficient Google. Tuva şi Agnes am putea spune că au multe asemănări. Două fete tinere. Dar Robert? Robert n-are ce căuta acolo. Ca în *Cinci furnici sunt mai multe decât patru elefanţi,* cu Brasse care se joacă „Cine nu se potriveşte?”. În cazul ăsta, Robert e cel care nu se potriveşte în mod absolut. În plus, el avea o reţea de contacte extrem de limitată. Nicio viaţă socială în afară de familie şi oamenii de la Centrul Rezidenţial de Asistenţă. El se învârtea în cercuri foarte strâmte. Spre deosebire de Tuva, de

exemplu, care întâlnea un număr mare de oameni în fiecare zi la serviciu.

— Apropo de asta, am primit un pont despre unde se poate afla Jonas Rask. Una dintre fostele sale soţii a auzit că locuieşte într-o rulotă pe lângă Stockholm, dar n-am localizat încă unde. Există diferite grupuri de spaţii de locuit acolo, dar e posibil şi să se fi izolat pe undeva. Simt în orice caz că am început să ne apropiem. Îl vom avea curând. Poţi să-l întrebi atunci.

— Probabilitatea zice, cum spuneam, că e foarte posibil să fie implicat, zise Vincent şi-şi întoarse privirea de la tablă spre ea. Dar nu ştiu. Nu mă pot împiedica să cred că Jan Bergsvik, psihologul vostru criminalist, o ia pe arătură. Nu se leagă, pur şi simplu.

Simţea că ochii lui de un albastru glaciar vedeau drept prin ea. Ea îşi coborî privirea.

— Oamenii fac lucruri ciudate, care nu pot fi înţelese, zise ea. Dar munca poliţiei e deseori banală. Soluţia simplă e cel mai adesea cea corectă. Chiar e o întâmplare că un bărbat care a ucis două fete şi a violat şi mai multe a fost văzut peste tot, plus la cafeneaua unde lucra Tuva?

— Dar niciuna dintre victime nu a fost violată, obiectă Vincent.

— Cine ştie. Rask a stat douăzeci de ani la puşcărie. Poate că nici măcar nu mai are libido. Acţiunea de a le ucide şi de a ciopârţi trupurile poate funcţiona ca un substitut psihologic.

Vincent o privi surprins.

— Mai ştiu şi eu câte ceva, spuse ea clipind.

— Mm, zise el, dar ea auzi că nu e de acord cu ea. Parcă eşti Jan.

Ea îl lovi cu piciorul.

— Poate că Jonas Rask e cel care-a sunat să ne spună despre dată, zise ea, dar simţi, cu fiecare cuvânt, cum se îngropa tot mai adânc în mlaştina improbabilităţii.

— Da, ba da, e posibil. Cum lucraţi mai departe cu acel apel telefonic?

O musculiţă de oţet dădea târcoale platoului cu fructe, iar Mina înghiţi câteva regurgitări acre de scârbă, înainte de a-i putea răspunde lui Vincent. Scoase sticla de dezinfectant şi turnă un clic mare în mână. Se gândea dacă ar putea nimeri musculiţă cu dezinfectantul, dar şansa era probabil mică. Vincent îi aruncă o privire în fugă. Pe urmă se ridică, luă fructiera şi o scoase din cameră. Se întoarse cu mâinile goale şi se aşeză ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Mina simţi cum îi dau lacrimile, înghiţi febril şi-şi drese glasul.

— Când trebuie să pleci?

Vincent se uită la ceas.

— Avionul spre Malmo pleacă peste două ore. Deci, destul de curând.

Ea n-ar fi vrut ca el să plece încă. Nu mai apucaseră să se vadă cum trebuie de dinaintea conferinţei de presă. Dar cum s-o spună? Oricum ar fi formulat, ar fi dezvăluit mai mult decât şi-ar fi dorit. Îşi menţinu faţa neutră.

— Atunci cel mai bine e să ne continuăm treaba.

Kvibille 1982

— Pot să intru mai repede? Mor de curiozitate, zise mama râzând.

Vocea era clară, de parcă s-ar fi aflat înăuntru, în grajd, şi nu de cealaltă parte a uşii.

— Mai stai doar puţin. Imediat.

El îşi îndreptă cămaşa şi se încruntă. Spera că gândise corect, că va ieşi bine. Mama fusese atât de supărată de când plecase Jane. Aproape că nu vorbise deloc cu el de atunci, în afară de momentele în care îi tăia triunghiurile de pâine prăjită la micul dejun şi-i explica cât de important era să facă la fel de fiecare dată. În rest, fusese parcă absorbită complet de liniile ei de buruiană. Avea chiar şi un plan pentru ele pe frigider. Sigur că era o schiţă făcută de mână cu stilou cu cerneală, pe o pagină din cartea de telefon. Totuşi. Era un desen.

Malla, Sickan şi Lotta îl văzuseră şi li se păruse foarte ciudat. Aparent, părinţii lor nu făceau aşa ceva. Dar el înţelese cât de important era să fii meticulos. Iar el chiar spera că fusese aşa. Dacă era ceva de care mama avea nevoie, atunci era să se bucure din nou. Dacă asta nu ajuta, el nu mai ştia ce altceva putea să facă.

Îşi drese glasul şi deschise apoi uşa, ceremonios. Optimismul lucea în ochii mamei când păşi peste prag şi intră în atelierul lui magic. Făcu câţiva paşi înăuntru şi se opri brusc când văzu ce construise.

— Dar, dar… e de-a dreptul… Ooooooh!

Era cea mai mare ladă pe care o făcuse vreodată. Îi ajungea mamei aproape până la mijloc. Şi avea roţi, pentru a putea fi învârtită şi văzută din toate părţile.

El deblocă frâna uneia dintre roţi şi apoi roti lada dramatic. Simţea vopseaua albastru-închis în continuare umedă pe degete.

Mama îşi duse mâinile la gură de admiraţie. El respiră uşurat. Îşi făcuse griji de pomană. Şi, în plus, mai avea o surpriză. Când roti la vedere partea din spate a lăzii, se dovedi că nu era vopsită. În schimb, el lipise cu bandă adezivă o hârtie cu textul *Loc rezervat pentru Les Vargas.*

— Trebuie că am fost o sfântă în viaţa anterioară, zise mama ştergându-se la ochi cu palmele. Altfel nu ştiu ce-am făcut ca să te merit.

— Deci cum funcţionează? întrebă ea după ce termină de vopsit. O să-mi zici sau…

Pictase steluţe şi pe partea aceasta.

— Trebuie să-ţi spun, fiindcă o să-mi fii asistentă, zise el şi deschise

lada. Dacă nu te-ai răzgândit?

— Nu, nu, nu, nu vreau nimic mai mult. Îţi dai seama, *eu* o să fac magie!

Aburii vopselei îl ameţeau. Poate că n-ar fi trebuit să închidă uşa. Dar acesta era secretul lor. Nimeni altcineva n-avea voie să vadă. Nu că ei ar fi primit de obicei vizite, dar oricum.

— Mai întâi te bagi în ladă, zise el. De fapt trebuie să ai cătuşe şi să fii şi într-un sac, dar n-am sac. Şi nici cătuşe.

— Slavă bunului Dumnezeu pentru asta, râse mama.

— Pe urmă încui lada pe dinafară cu un lacăt şi mă aşez pe capac. În acest timp, tu te furişezi afară prin uşiţa secretă din partea din spate a lăzii şi te ascunzi în spate.

— N-am văzut nicio uşiţă secretă!

Mama lui păru dintr-odată neliniştită.

— Acesta e trucul, zise el zâmbind. E ascunsă în model.

El arătă uşa secretă din partea din spate a lăzii, ascunsă în cadrele pe care le vopsise.

— Am atârnat ţesături pe acest inel de hula-hoop, continuă el. Eu stau deasupra lăzii, în inel, şi-l ţin în jurul meu, astfel încât ţesătura să mă acopere de tot, pe toate părţile. Tu intri într-o gaură din spatele ţesăturii, te aşezi lângă mine şi iei inelul. Eu ies pe furiş din gaura din ţesătură şi mă furişez pe uşiţa secretă în ladă. Pe urmă tu dai drumul inelului. Atunci tu o să fii cea care stă pe ladă şi eu cel ghemuit înăuntru. O să pară că în mod magic am schimbat locurile. Sau că ne-am transformat unul în celălalt. Eu am devenit mama. Tu ai şapte ani.

Mama trecu cu mâna peste uşa secretă.

— E foarte bine construită, spuse ea.

— Am avut schiţe bune. Dar trebuie să exersăm mult, trucul în sine constă în a face totul rapid. Jane n-o să înţeleagă nimic.

O umbră neagră trecu peste ochii mamei. El se muscă de buze. N-ar fi trebuit s-o pomenească pe Jane. Frăţior prost, prost. Mama era în continuare supărată că sora lui plecase la prietena ei din Dalarna. Chiar dacă trecuseră două zile de când plecase. Două zile erau o veşnicie. Şi-ar fi dorit ca mama să se concentreze pe altceva. Cum ar fi, să se antreneze la acel truc de magie cu el.

— Lada nu e foarte spaţioasă, zise ea de parcă i-ar fi citit gândurile. Eşti sigur că încap?

— Asta e o parte a iluziei. E mai mare decât pare.

El arătă desenul în acelaşi timp în care silabisea pentru sine. J-a-n-e conţinea patru litere. Ea era plecată pentru paisprezece zile. Patru plus paisprezece făceau optsprezece. De optsprezece ori trebuiau să repete trucul. După aceea, Jane va veni acasă, iar mama va fi bucuroasă din nou.

— Stai în ladă cel mult o jumătate de minut, zise el, după care te

strecori afară şi schimbăm locurile.

— O jumătate de minut, zici.

— Cel mult.

Vincent stă pe canapea în cabina actorilor. Vocea de la telefon continuă să facă ecou în capul lui pe *repeat,* aşa cum făcuse încă de la începutul convorbirii.

Spectacolul serii avusese loc în sala de concerte de la Malmb Live. E întotdeauna puţin dificil să-şi facă show-ul în spaţii pentru concerte, cel mai adesea trebuie blocate rândurile din spate. Altminteri, cei care ar sta acolo ar fi prea departe de scenă. El vrea ca tot publicul să-l poată vedea cât mai bine şi el să vadă tot publicul la fel de bine. Dar şi aşa, cu locuri blocate, tot fuseseră şase sute de persoane la spectacolul din acea seară. Ceea ce e foarte bine, luând în calcul că e sfârşitul lui mai. Terasele sunt marele lui concurent când se apropie lunile de vară.

Nu şase sute, se corectează el. Cinci sute optzeci şi şase. El simte cum creierul vrea numaidecât să pornească pe urma acelui gând şi îl lasă s-o facă, în timp ce îndreaptă sticlele de Loka nedeschise, de pe masa din faţa canapelei. Toate etichetele în aceeaşi direcţie. E tentat să-i trimită lui Umberto o poză cu textul *#apădelarobinet,* dar renunţă.

Cinci sute optzeci şi şase.

5 + 8 + 6 fac 19, 1 + 9 fac 10, 1 + 0 înseamnă 1.

586 e şi o melodie de pe cel de-al doilea album al celor de la New Order. E cântecul acela ciudat în care au băgat bucăţi din *Blue Monday,* singura melodie ascultabilă a celor de la New Order. Monday înseamnă luni, care e prima zi a săptămânii. Cifra 1 din nou.

Conform numerologiei, 1 reprezintă creativitatea şi creaţia. Dacă ar fi să se autoflateze, atunci ar spune că 1, ca cifră, îi descrie extrem de bine spectacolul. Cifra 1 e de asemenea considerată un număr masculin. El bănuieşte că asta e din cauza formei ei de falus erect, o dovadă că numerologia e în mod plauzibil creată de bărbaţi. Un număr masculin mai aproape de realitate ar fi 9.

Care alături de 1 e, evident, 19, suma pentru 5 + 8 + 6.

Cinci sute optzeci şi şase.

Dar 1 reprezintă şi singurătate, individul în sine. Care momentan stă singur pe o canapea neagră tocită în Malmo. Îi e dor de Mina.

De Mina?

Nu de Maria?

Bineînţeles că îi e dor şi de copiii lui. De familia lui. Dar, da, îi e dor de poliţista ciudată. Foarte mult. Nici măcar n-a întrebat-o dacă până la urmă a rezolvat cubul Rubik pe care i-l dăduse. El unul se luptă cu puzzle-ul pe care criminalul i l-a prezentat la telefon.

Dar voi ştiţi când a murit. Chiar n-aţi înţeles ce înseamnă ceasurile stricate?

Sigur că e evident că acele ceasuri indică momentul morţii. Dar el nu poate să nu se gândească că ucigaşul a vrut să spună ceva mai mult.

Trei ceasuri. Trei victime. Două femei. Un bărbat. 3321.

Izbucneşte în râs. Dacă nu-şi aminteşte greşit, e codul *clearing* al băncii Nordea. Probabil nu asta are în minte ucigaşul.

Dar măcar a putut face o analiză a persoanei care a sunat, bazată pe tonalitatea vocii şi vocabular. I-a promis Juliei să raporteze în faţa întregului grup, de îndată ce se întoarce la Stockholm. Să sperăm că îl vor asculta încă o dată.

Se ridică în picioare, se duce la chiuvetă şi lasă apa să curgă până se răceşte ca gheaţa. Se stropeşte pe faţă. De ajuns pentru seara asta cu gândurile care-l distrag. De fapt, îi fusese greu să-şi menţină concentrarea şi în timpul spectacolului. O femeie din public îl strigase Dumbledore, ceea ce trezise multe râsete. Dar îl dusese cu gândul la audierea lui Daniel, care asociase spontan magia cu Harry Potter.

Daniel e un criminal neverosimil în comparaţie cu Rask. Dar el a spus ceva la interogatoriu, ceva peste care Vincent trecuse în acel moment, dar care îi rămăsese undeva în minte şi-l rosese de atunci.

Se şterge pe faţă cu un prosop şi se uită în oglindă, de parcă ar încerca să vadă în străfundurile minţii sale. Este acolo, undeva, înăuntru. Ceva important. Trebuie să afle ce e. Şi probabil că vor trebui să se întâlnească cu Daniel Bargabriel din nou.

Daniel stă în faţa uşii blocului lui Evelyn şi se uită în sus spre faţadă. E târziu şi strada e întunecată, dar la fereastra bucătăriei ei de la etajul doi e lumină. Arată ca o carte poştală: faţada galbenă de clădire de sfârşit de secol şi o singură fereastră luminată. S-a făcut de râs. Ştie asta. Dar nu e aşa ciudat că s-a ţinut departe de poliţie. El ştie cum e. Dacă nu eşti la fel de alb ca ei, riscul să fii băgat la răcoare e mult mai mare. Samir ştie cel mai bine. Nu contează dacă ai făcut ceva sau nu.

Aşa cum stă în faţa uşii de la intrare, unghiul e prea înclinat ca să poată vedea pe fereastră, dar ştie că ea stă acolo sus, de cealaltă parte a geamului, şi îl aşteaptă. A fost plecat de lângă ea prea mult. Credea că va face poliţia să-şi piardă interesul pentru el. Dar Vincent ăla vede atât de bine totul… Probabil că Daniel e mai suspect decât a fost vreodată până acum. Doar fiindcă n-a vrut să dea de necaz. Are nevoie de ajutorul lui Evelyn înainte ca toate astea să o ia razna. Nu e vinovat de nimic altceva decât că-i e frică. Nimeni nu-i poate reproşa asta. Samir ştie cel mai bine, cum spuneam.

Dar nu vrea doar ajutorul lui Evelyn. El o vrea *pe ea.* Îi e dor de *ea.* Ei obişnuiesc să înceapă serile în bucătăria ei, unde vorbesc despre toate lucrurile posibile, deseori la un pahar de vin sau o bere. Evelyn

fumează în faţa ferestrei deschise. Altfel, ea nu fumează, dar după două pahare de vin, îi place să stea la fereastra bucătăriei, cu o ţigară aprinsă. În bluza ei în carouri, atât de decoltată, că se întâmplă să-i alunece în jos şi să-i dezgolească umerii.

Spune că asta o face să se simtă ca la Paris sau la Roma şi nu într-un Stockholm căcăcios de corect. Mai ales primăvara. Atunci ea ar prefera să fie oriunde, numai în acest oraş nu.

El n-a înţeles niciodată asta, lui Stockholmul i se pare frumos primăvara. Şi-apoi, el n-a fost nici la Paris, nici la Roma. După acele discuţii, ei de obicei i se înceţoşează privirea şi-l trage în dormitor. Uneori încep deja din bucătărie. Ea are gust de fum şi vin şi primăvară şi dorinţă. Totul e previzibil, dar lui îi place. Simte că e ce trebuie. Romantic.

Seara de început de vară era călduroasă. Putea la fel de bine să fie la Paris. De ce nu? El oricum îşi dăduse singur foc la valiză la cafenea, dispărând pur şi simplu, deci ar putea foarte bine să plece undeva împreună. Dacă îşi goleşte conturile, banii ar trebui să ajungă cel puţin un weekend pentru amândoi. Trebuia să fi făcut asta acum multă vreme. Ea va fi atât de fericită.

Dar există lucruri pe care trebuie să le explice mai întâi. De ce a dispărut. De ce nu i-a răspuns la mesaje. Că Tuva a dispărut. Speră să-l poată ierta că nu a dat niciun semn, speră ca ea să înţeleagă că i s-a făcut frică atunci când a venit poliţia. Speră că ea nu a încetat să-l iubească.

Sunt multe lucruri la care are nevoie să spere.

Ei o să-i apară acel rid de îngrijorare pe frunte. Poate chiar o să-şi strângă buzele. Dar el o va săruta pe gură, oh, cât de dor îi e să-i cuprindă din nou chipul cu mâinile.

Respiră adânc, se duce la uşă şi începe să tasteze codul, când aude o voce în spatele său.

— Daniel?

În spatele lui e un bărbat necunoscut, la vreo treizeci de ani. Păr negru, costum albastru.

— Daniel, tu eşti, nu? zice bărbatul. Locuiai cu Agnes, nu-i aşa?

El nu răspunde. Agnes e ultima persoană din lume de care vrea să i se amintească în acest moment.

— Sebastian, zice bărbatul cu un zâmbet şi-i întinde mâna. Sunt prieten cu Agnes. Sau am fost. Înainte, da, ştii tu. Cred că noi doi ne-am întâlnit la o petrecere cândva.

— Poate, răspunde Daniel ezitând.

E convins că nu s-au mai văzut niciodată.

— Aici stai acum? zise bărbatul şi se uită în sus la bloc.

— Nu, prietena mea locuieşte aici.

Sebastian, aşa cum se pare că-l cheamă, izbucneşte în râs. Tare.

— Ce repede te-ai mişcat! Agnes e moartă doar de, cât, patru-cinci luni? Şi la ce fereastră e noua ta iubită?

— Nu e nouă. Iar eu şi Agnes nu eram împreună. Doar stăteam în chirie la ea.

— *Yeah, right,* zice Sebastian clipind din ochi.

Daniel se încruntă. Nu-i place chestia asta. Nu trebuie să se apere în faţa acestui individ. Dar s-a săturat să fie acuzat de tot felul de lucruri. Dacă insul ăsta ar putea pur şi simplu să dispară! Evelyn e acolo, sus, în bucătărie. Sigur a turnat deja vin pentru el. A aprins o ţigară. A început să se gândească la Paris. Poate s-a îmbrăcat cu bluza în carouri în care e aşa de-al naibii de drăguţă. Pentru el. Iar el e tot aici, jos, în stradă.

— Scuze, dar am întârziat, zice el şi începe să tasteze codul din nou.

Sebastian îl cuprinde de după umeri şi-l trage de lângă interfon.

— Oricum, e foarte bine ce s-a întâmplat cu Agnes, zice Sebastian cu calm.

Daniel încremeneşte.

Vincent se lasă pe spate pe canapeaua din cabina actorilor şi închide ochii. Se gândeşte la interogatoriu şi la ce a spus Daniel. În orice caz, Daniel nu ştia nimic despre magie, asta era sigur. El crezuse că un *double lift,* când ridici adică două cărţi de joc dintr-un set de cărţi, astfel încât să pară că e una, e o formă de sex în grup. Lui Vincent îi fusese greu să rămână serios.

Daniel arătase de asemenea o nelinişte vădită faţă de posibilitatea ca ei să nu-l fi crezut când povestise despre relaţia cu Agnes şi Tuva. Dar că Daniel le-ar fi cunoscut pe amândouă din pură întâmplare era, într-un fel, atât de neverosimil, încât era mai simplu să crezi că altceva era la mijloc. Pe de altă parte, statistic vorbind, era la fel de neverosimil să presupui, într-o anchetă, că *nu* s-ar putea întâmpla aşa ceva. Toate variantele posibile se vor întâmpla la un moment dat. Asta nu înţeleg oamenii când susţin că „trebuie să însemne ceva" faptul că întâlnesc pe stradă o veche cunoştinţă exact în momentul în care se gândesc la acea persoană pentru prima oară în mai mulţi ani.

Vincent oftează. Dacă se corelează numărul de persoane pe care cineva le întâlneşte în viaţa sa cu numărul de gânduri pe care acel cineva le are pe zi, în principiu e imposibil ca cele două variabile să *nu* se intersecteze o dată. Nu la toţi oamenii, dar la suficient de mulţi. Nu e „incredibil", din contră, e foarte probabil.

Iar în limbajul corpului sau în microexpresiile feţei lui Daniel, nu existase niciun semnal care să indice faptul că nu spunea adevărul despre Tuva şi Agnes.

Vincent deschise ochii. Nu în acest fel o să-şi amintească ce vrea să-şi amintească. Trebuie să sape printre informaţiile pe care creierul nu le-a înregistrat conştient. Amintiri pe care el nu ştie că le are. Există doar un mod de a ajunge la ele. Trebuie să se autohipnotizeze.

Se ridică şi încuie uşa ca să nu sperie personalul responsabil cu curăţenia în caz că ar intra peste el, asta pentru Umberto. După care se întinse pe podea şi se uită fix în tavan. Obişnuieşte să folosească autohipnoza ca să adoarmă când Maria stă întinsă în pat şi citeşte cu lampa ei de citit inutil de puternică, dar de data aceasta nu are voie să adoarmă. Mai degrabă trebuie să alunece pe toboganul subconştientului său. Vincent se uită în jur şi memorează:

— Scaun, roşu, picioare metalice, mormăie el. Perdea, înflorat, oribil. Banchetă, albastru, MDF. Susur în ventilaţie, aud maşini afară şi agregatul minibarului zumzăie. Covorul de sub mine e moale, podeaua tare, temperatura ridicată.

Pe urmă închide ochii.

Bărbatul pe care-l cheamă Sebastian râde din nou. Râsul e amabil, dar braţul cu care-l ţine pe Daniel transmite altceva.

— Agnes nu prea apăra familia albă tradiţională, zice Sebastian. Deci, într-un fel, tu ne-ai făcut un serviciu. Foarte bine că am scăpat de o mizerie ca ea. Ce crezi că a dat-o pe spate, marea pulă siriană?

Sebastian îl mângâie provocator între picioare, peste pantaloni. Daniel încearcă să se smucească, dar Sebastian îl ţine foarte tare. Gâtul îi e uscat ca un deşert. Nu poate răspunde nici dacă ar vrea. Asta nu se întâmplă. Nu se *poate* întâmpla.

— Aceeaşi pulă cu care tu acum murdăreşti altă femeie suedeză? continuă Sebastian. Nu prea cred, Daniel. Sau cum s-o fi pronunţând în limba ta blestemată.

Sebastian îl îmbrânceşte de lângă uşa blocului. Departe de Evelyn. Departe de siguranţă, de lumină. Cât pe-aci să-şi piardă echilibrul, dar se redresează repede. Dacă o să cadă, s-a terminat. Fereastra de la bucătăria lui Evelyn luminează primitoare, cam la un metru deasupra lui. El încearcă s-o forţeze să deschidă fereastra, cu puterea gândului. *Uită-te pe geam. Sunt eu.*

Patru bărbaţi în geci *bomber* ies brusc din umbrele de pe cealaltă parte a străzii. Literele SF strălucesc ca nişte fulgere albe pe braţul lor drept. Nu au nimic de-a face cu sigla Cinematografiei Suedeze, Sveriges Film. Nimic de-a face cu o distracţie de familie, plăcută, la cinematograf. SF de pe braţele bărbaţilor au alt font şi reprezintă abrevierea de la Sveriges Framtid.

Dacă înainte nu-i fusese frică, acum îi era. A auzit de ei. Sveriges Framtid, Viitorul Suediei, se dă a fi partid, dar de fapt sunt doar huligani cu o siglă. Josef i-a povestit ce-i făcuseră vărului său. O lovitură în moalele capului fusese de ajuns ca vărul să trebuiască să poarte sac stomic pentru restul vieţii. Avea cincisprezece ani. Şi fusese doar *unul* dintre acei idioţi rasişti. Acum erau cinci.

În afară de acei bărbaţi, strada e pustie. Dar tot poate striga după ajutor.

Poate Evelyn îl aude prin fereastra închisă.

— Evelyn! ţipă el. Sună la poliţie!

Cuvintele sunt ca retezate când Sebastian îi dă un cap în nas. Daniel urlă când chipul i se transformă în durere pură. Câmpul vizual îi e acoperit de modele în culori derutante şi, în acelaşi timp, ochii i se umplu de lacrimi. Nu vede nimic, nu aude nimic. Doar un vuiet în urechi. Şi durerea. Ca şi cum cineva l-ar fi lovit cu un baros. Nu poate respira. Sângele de la nasul spart îi umple gura şi i se prelinge în jos, prin gâtlej.

Se dezechilibrează. E imponderabil. *Să nu cazi. Orice s-ar întâmpla.* Clipeşte pentru a-şi reţine lacrimile şi vede că bărbaţii sunt în faţa lui. Doi dintre ei ţin câte o rangă de fier în mână.

— Am auzit că poliţia ţi-a dat drumul, zice Sebastian ştergându-şi de pe faţă, cu o batistă, sângele lui Daniel. Dar e OK. Facem noi curăţenie în urma lor.

Vincent înoată de colo-colo, adânc, prin amintiri. E înapoi în sala de interogatoriu. Dar când creierul în mod normal sortează şi stabileşte priorităţi printre diverse impresii, tot ce se întâmplă e acum la fel de important. Este copleşit de culori, cuvinte şi mişcări. E un tsunami de impresii care ameninţă să-l înece. Trebuie să sorteze. Să găsească ce

iese în evidenţă.

Cuvintele lui Daniel.

Trebuie să se concentreze asupra cuvintelor lui Daniel. Mai ales asupra părţilor de care nu i-a păsat mai devreme.

Agnes şi Tuva se cunoşteau între ele. Nu. Nu asta.

Tatăl lui Agnes e rasist.

Nu. În continuare, tot ce-şi amintise deja. Trebuie să găsească fisurile, petele albe din memorie.

Se întâmplă tot timpul să intre oameni prăjiţi sau doar ciudaţi… sigur că avem clienţi ai casei printre ei.

Acolo undeva. Acolo a zis Daniel ceva.

…majoritatea folosesc cafeneaua ca pe biroul lor… cei care lucrează în media au laptopuri…

E aproape acum.

Un client al casei stătea mereu şi se uita la nişte schiţe într-o mapă.

Acolo era. Schiţele nu stau de obicei în mape. Sunt prea mari. Dar Vincent a văzut schiţe într-o mapă chiar de curând. La Sains Bergander.

Deschide ochii, nu se sinchiseşte să se scoată uşor din hipnoză şi simte cum creierul luptă pentru a accelera la viteza la care Vincent îi solicită să funcţioneze.

Daniel a văzut un client al casei uitându-se pe schiţe.

Vincent poate pune pariu că erau schiţe pentru iluzii scenice. E de la sine înţeles acum, când se gândeşte la asta. Ruben avea dreptate într-o privinţă: criminalul vizita cafeneaua regulat pentru a o pândi pe Tuva şi a-i învăţa rutina, înainte de a trece la atac.

Daniel ştie cum arată criminalul. Poate chiar şi cum îl cheamă. Vincent îşi smulge geaca unde are telefonul mobil, bâjbâie la el o secundă, după care găseşte numerele favorite şi apasă pe numărul Minei. Blestemă faptul că munca lui obişnuită îl obligase să fie atât de departe de centrul evenimentelor. Trebuiau să-l găsească pe Daniel cât de repede posibil.

Unul dintre bărbaţi îşi învârte ranga de fier spre Daniel, care îşi ridică automat braţele spre cap pentru a se apăra. Mare greşeală. Lovitura nimereşte antebraţele ridicate şi rupe ambele oase. El ţipă tare şi se îndoaie în faţă.

Evelyn. Trebuie că a sunat deja la poliţie. Ea vede ce se întâmplă? Stă la fereastră şi se uită, îi e frică s-o deschidă?

— Ajunge, geme el. Ajunge. Am priceput.

Următoarea lovitură îl nimereşte în spate şi-i rupe cel puţin o coastă. Probabil mai multe. Nu mai poate ţipa şi-l doare când respiră. Bucăţile de oase probabil i-au înţepat plămânul.

Încearcă să se dea în spate din calea bărbatului, dar nu e în stare să

fugă nicăieri. Ei par aproape amuzaţi. Loviturile se succedă rapid, dar e de parcă terminaţiile nervoase au fost supraîncărcate cu semnale de durere. Creierul nu le poate prelua şi sorta pe toate. Tot ce a rămas e sentimentul că arde.

Vor înceta curând.

Doar el şi Evelyn trebuie să meargă la Paris.

O pauză de lovituri. Poate sunt mulţumiţi acum. Şi-au transmis mesajul.

— Un, doi, trei!

Doi dintre bărbaţi numără, după care ambele răngi îl lovesc peste rotule. Cade în faţă în timp ce încearcă să urle, dar iese doar un şuierat. Aterizează pe braţele rupte şi cade cu fruntea de asfalt. Şocuri de la milioane de volţi îi ajung în creier, iar fulgere albe îi acoperă vederea.

Evelyn îl cuprinde de după gât cu mâna în care ţine ţigara şi-l sărută în timp ce-i suflă fum în gură.

Continuă să ardă în timp ce bărbaţii lucrează la el în tăcere. Aude bubuitul surd al bocancilor care-l lovesc. E prea mult, durerile se aşează într-o stivă, îşi aşteaptă rândul.

Fereastra aprinsă a lui Evelyn deasupra lui. Atât de aproape. Încearcă să strige, dar din gura lui nu iese nici de data asta decât un şuierat. Dacă ea ar putea să se uite afară! Să-şi aprindă ţigara aia! Dar ştie că ea îl aşteaptă pe el pentru asta.

Bluza ei care alunecă şi-i dezgoleşte umărul, un umăr care este o promisiune de mai mult.

Sunt aici. Vreau să mă vezi. Sună la poliţie.

Paris, Evelyn, Paris.

Un bocanc foarte puternic în stomac şi el se chirceşte din reflex în poziţie de făt. Şutul forţează coastele rupte să intre şi mai bine în plămâni. Un fluid acru porneşte din stomac şi e presat în sus pe gât şi iese prin colţul gurii.

— Vomiţi pe încălţămintea mea, scârbă, zise bărbatul cu bocancul şi-i trase cu şutul în rotulă.

Bucăţile de os din genunchiul rupt se mută de la lovituri şi el e aproape să-şi piardă cunoştinţa. Un întuneric care-i dansează în faţa ochilor. Lipsă de oxigen, gândeşte el detaşat.

De ce nu vine poliţia?

Brusc, loviturile încetează. O schimbare în aer. El ştie ce înseamnă asta, ce urmează. Ceea ce nu se poate întâmpla.

— Rândul tău, Sebastian, zice unul dintre bărbaţi. Termină aici şi acum.

El închide ochii.

Se concentrează la Evelyn.

Ea are o sticlă de bere care-i atârnă nonşalant între degetul arătător şi

cel mijlociu.

O durere infernală, iar el se concentrează la cum îşi înclină ea capul când îi zâmbeşte.

Cum arată ea când se trezesc goi împreună.

Cum miroase ea când îl sărută.

Fum şi vin.

Paris.

Nemernicii de rasişti nu i-o pot lua niciodată de lângă el.

El păstrează imaginea lui Evelyn în timp ce Sebastian sare în sus şi aterizează cu ambele picioare pe capul lui.

IUNIE

— Bine aţi venit!

Un bărbat pe la un treizeci de ani incert, cu un *vibe* clar de hipster, le deschise uşa de sticlă. Christer se uită în jur. Arăta chiar plăcut. Luminos, curat, confortabil. Nu ca urgenţele de psihiatrie pe care le vizita la intervale regulate în interes de serviciu. Acelea erau mai degrabă reci, jegoase, pline de anxietate şi ţipete îndepărtate care făceau ecou între pereţi. Dar aşa cum Julia îi precizase în maşină, acesta era un centru rezidenţial de asistenţă. Nu era un loc pentru pacienţii de psihiatrie.

Ceea ce el ştia foarte bine. Dar i se părea amuzant s-o tachineze uneori şi să vadă cum i se încreţeşte nasul uşor pistruiat. Julia era un şef bun. Chiar dacă ea probabil nu credea, el o plăcea, dar ascundea bine asta. Doar că avea nevoie să-şi scoată acel băţ din fund din când în când.

Hipsterul îi conduse într-un birou mic. Masa de scris era curată şi îngrijită şi biblioteca plină de cărţi pe rânduri drepte. Literatură de specialitate. Un steag LGBTQ+ şi o fotografie cu hipsterul îmbrăţişând un alt hipster erau pe pervazul ferestrei din spatele biroului, lângă un ghiveci cu o plantă simandicoasă. Păi sigur că da. Radarul lui Christer de depistare gay era foarte fin şi-l ghicise pe Hampus Norlen imediat ce-l văzuse deschizând uşa.

El unul nu putea înţelege chestia cu două penisuri în acelaşi pat, asta sfida totuşi orice formă de biologie logică. Ce era mai acceptabil? Două şuruburi sau un şurub şi o piuliţă? Răspunsul era evident. Dar credea în acelaşi timp că fiecare poate să fie fericit în felul lui. Atâta vreme cât nu fluturau cu dildouri în faţa familiilor cu copii venite la parada Pride, ci îşi vedeau de treaba lor. Aşa cum făcuse Lasse.

Lasse.

Doamne, Dumnezeule, cât era de-atunci? Trebuie să fi fost acum patruzeci de ani. Lasse fusese cel mai bun prieten al lui în adolescenţă. O vreme, când aveau vreo douăzeci de ani, chiar locuiseră împreună. Împărţiseră totul timp de câţiva ani. Aşa că nimeni n-a fost mai uimit decât Christer când Lasse s-a dovedit a juca în cealaltă echipă. Îşi

amintea că se îmbrăţişaseră deseori. Aveau o asemenea relaţie, Lasse era un băiat plăcut. Dar nu însemnase nimic. Pe urmă devenise mai greu, după ce aflase. Într-un final, au pierdut legătura.

— Condoleanţe, zise Julia şi se aşeză pe unul dintre cele două scaune pe care Hampus le pusese în faţa biroului.

Christer se aşeză pe celălalt. Hampus mulţumi înclinând capul şi se aşeză pe scaunul său.

— Am sperat până în ultima clipă, zise el cu o voce gâtuită. Speranţa e ultima care ne părăseşte. Chiar dacă ne temeam de ce e mai rău. Dar dacă e adevărat ce am auzit, atunci cel mai rău lucru pe care ni l-am putut închipui nu e nici măcar pe aproape de…

Vocea i se rupse şi se întoarse rapid să se şteargă la ochi.

— Din păcate, nu putem comenta nimic legat de anchetă, zise Julia pe un ton calm.

Se lăsă tăcerea. O muscă grasă bâzâia într-un colţ şi încerca disperată să iasă prin sticlă, fără a înţelege de ce stătea ceva între ea şi libertate.

— Cât timp a locuit Robert aici? rupse Christer tăcerea şi se aplecă puţin în faţă. Scaunul era oribil de incomod şi-l dureau deja fundul şi spatele.

— De când avea cincisprezece ani.

— Ne-am întâlnit cu părinţii lui, spuse Julia. Au vorbit foarte frumos despre voi.

Hampus încuviinţă.

— Da, avem o colaborare bună cu ei. Şi Bobu e un tip mişto. Era. Calm, niciodată agresiv. Alte persoane care stau la noi au probleme mari cu agresivitatea şi de aceea nu pot locui acasă. Cu Bobu nu era aşa. Numai că fugea deseori şi nu putea fi lăsat nesupravegheat nici acasă. Aşa că a combina un serviciu cu a-l supraveghea în permanenţă nu a mers pe termen lung. Atunci am intervenit noi. Din punctul nostru de vedere, noi am împărţit cu părinţii responsabilitatea pentru Bobu. Custodie comună, cum s-ar zice.

Hampus zâmbi în barbă. Christer îşi scărpină bărbia. El unul se menţinea proaspăt bărbierit. Aşa făcuse mereu. Mama lui îl învăţase de mic că nimeni n-are încredere într-un bărbos. În plus, vara ţine de cald şi pare că te mănâncă al naibii de tare. Ca să nu mai vorbim de toată mâncarea care probabil se opreşte într-un tufiş atât de stufos. Christer îşi mută enervat privirea de la barba lui Hampus la musca din colţul ferestrei. A naibii, ce zgomotoasă era.

— Poţi să ne povesteşti puţin despre Robert? Despre Bobu? zise Julia, părând total neafectată de bâzâitul sonor al muştei.

— Da, Bobu… ce tip.

Lui Hampus i se lumină faţa şi-i sclipiră ochii.

— Cel mai amuzant din lume, zise el. Ne uitam împreună la

episoade vechi din *Jackass*. Îl distrau. Şi iubea mâncarea. Trebuia să fim foarte atenţi cu meniul zilnic, fiindcă altminteri ar fi putut lejer să ajungă la două sute de kilograme. N-am văzut niciodată pe nimeni căruia să-i placă atât de mult să bage mâncare în gură.

— Apropo de asta, zise Christer. Părinţii lui au menţionat ceva despre o tendinţă de-ale lui de-a băga în gură şi altceva în afară de mâncare.

Privirea îi trecu fără să vrea peste fotografia cu Hampus şi iubitul lui. Spera ca Hampus să nu fi înţeles greşit sensul a ce spusese el despre băgatul chestiilor în gură… Nu voia să pară plin de prejudecăţi.

— Da, o chestie ciudată. Noi eram mereu puţin neliniştiţi că lui Bobu i-ar putea rămâne ceva în gât. Băga tot în gură. Plante, pământ. Granule de argilă. Pietriş. *You name it.*

Vorbăria despre tot ce mergea băgat în gură nu-l ajută pe Christer câtuşi de puţin. O imagine apăru pe retina lui înainte ca el să apuce s-o reprime. Hampus cu penisul celuilalt bărbat în gură. El se scutură puternic pentru a îndepărta gândurile.

— Şi când fugea? întrebă Julia.

Părea rece şi neafectată, deşi în cameră era sufocant de cald. Christer simţea cum îi curge transpiraţia pe şira spinării şi cum i se lipeşte cămaşa de şale. Musca ridică nivelul decibelilor, în încercarea ei de evadare prin geam.

— Da, asta era marea problemă cu Bobu, zise Hampus. Îi plăcea grozav să plece la drum pe cont propriu. Aveam un sistem prin care unul dintre noi îl ţinea mereu sub supraveghere, dar el era un nemernic şiret, aşa că într-un fel sau altul tot reuşea să se furişeze. Cu praştia la el. Oriunde era Bobu, era şi praştia. N-aveţi idee cât de iscusit devenise cu chestia aia. Obişnuia să-i distreze pe ceilalţi locatari cu demonstraţii. Putea să „împuşte" capacul unei sticle fără ca măcar să răstoarne sticla. O nebunie, de-a dreptul.

Hampus dădu din cap. Pe urmă se întoarse şi, cu o mişcare cu mâna, rapidă şi cuprinzătoare, omorî musca.

— Scuze, dar nu mai suportam, zise el.

Christer încuviinţă, recunoscător.

— Cum a fugit de data asta? întrebă. Şi cât dura până descopereaţi că a plecat?

— Descopeream imediat. Era dimineaţă, pe la zece, şi, culmea, eu trebuia să-l supraveghez, numai că unul dintre ceilalţi locatari a alunecat pe scară, aşa că m-am dus acolo să văd ce s-a întâmplat. Totul era OK şi m-am întors după cinci minute. Dar Bobu deja nu mai era acolo. La început, nu ne-am făcut prea multe griji. El dispare, cum spuneam, una-două, dar îl găsim mereu. Dar… Dar nu şi de data asta. Când a început să se însereze şi-am văzut că tot nu-l găsim, i-am sunat

pe părinţi. Şi-am decis de comun acord să-l dăm de îndată dispărut, să anunţăm poliţia. Slavă Domnului că voi aţi luat chestia asta imediat în serios.

— A existat în dimineaţa aceea ceva care să-ţi fi atras atenţia? Poate ai văzut pe cineva în apropiere, cineva care nu avea ce să caute aici? Orice ai gândit atunci?

Hampus cugetă temeinic la întrebare. Pe urmă dădu lent din cap şi gesticulă din mâini.

— Nu… Nu, totul era ca de obicei. Nu mi s-a părut nimic neobişnuit. Sigur că au trecut o grămadă de oameni şi maşini pe aici prin faţă, dar aşa e mereu. Nimic sau nimeni care să-mi atragă atenţia.

— Bobu s-ar fi dus cu un străin? întrebă Julia, căreia în sfârşit îi apăruse o urmă de sudoare pe buza superioară.

Christer era mulţumit. Era un semn că totuşi era şi ea un om şi nu un robot cu sistem AC încorporat.

— Da, cu bucurie. Bobu iubea pe toată lumea. Credea numai de bine despre toţi. Şi n-am întâlnit niciodată pe cineva care să nu-l iubească pe Bobu. Nu puteai să nu-l iubeşti pe Bobu.

După voce, părea din nou că i se opresc vorbele în gât. Hampus se uită în jos, la genunchiul său, şi-şi împreună mâinile pe birou. Julia se ridică.

— Cred că e suficient, deocamdată. Dar cu permisiunea voastră vom reveni dacă mai avem alte întrebări.

— Nu trebuie decât să daţi un semn, zise Hampus şi se ridică pentru a da mâna cu ei.

Christer ezită. Vedea cu ochii minţii ce obişnuia Hampus să apuce cu mâinile acelea. În spatele uşilor închise. Dar dădu mâna cu el. Totuşi, nu era contagios. Strângerea de mână a lui Hampus era în mod surprinzător puternică, deşi mâna era moale şi catifelată la atingere. Christer îi ţinu mâna strânsă mai mult, ca să-i arate cât de afectat era.

Camera era doar pe jumătate plină. Vremea era prea frumoasă ca să vrei să stai în miezul zilei într-o sală de adunări şi să-ţi recunoşti păcatele. Sau viciile. Depindea cum alegeai să le numeşti. Mina fusese aproape să spună pas. Dar, tocmai când începea să simtă că nu mai are nevoie să meargă acolo, că e gata, ştia că are cea mai acută nevoie de asta. Aşa că se dusese.

Se uită în jur. Fata-cu-Delfinul stătea pe locul ei obişnuit. Şi deşi Mina era la o oarecare distanţă, îi văzu pe braţ clar conturat un lup, cu textul *Living on the edge* deasupra. Chiar şi *Cârpe diem* fusese considerat suficient de semnificativ şi-i acoperea tot antebraţul. Evident. Ce original. Poate că ar trebui s-o reboteze Fata-cu-Delfinul-şi-Lupul. Sau Fata-Platitudinilor.

Kenneth şi soţia sa în scaun cu rotile erau şi ei acolo. Bineînţeles. Şi

câinele lor. Basse? Bosse? Da, Bosse. Câinele o studia interesat, de acolo de unde stătea, lângă scaunul cu rotile, dar se ridică entuziast când privirea Minei îi întâlni privirea. Ea îşi întoarse repede capul. Nu voia atenţia câinelui şi spera că lesa era legată de ceva, aşa încât să nu poată veni la ea. Nici măcar nu voia să se gândească ce mişuna prin blana aceea.

Deşi era doar începutul lui iunie, era apăsător de cald. Căldura timpurie care lovise oraşul nu părea să aibă în plan să se domolească, iar picăturile de transpiraţie îşi căutau calea în jos pe sub talia pantalonului.

Mina rezistă impulsului de-a se ridica, de-a ieşi, de-a merge acasă şi de-a intra în pas alergător sub duş. Fremăta de neplăcere din pricina transpiraţiei, simţea de parcă mizeria din interior se înghesuia şi ieşea la suprafaţă, prin piele. Vara, ea făcea duş de două ori mai des decât iarna. Dacă era după ea, ar fi făcut duş cel puţin o dată pe oră când era cald, dar în cazul acesta ar fi fost destul de complicat să se mai ocupe şi de altceva.

Kenneth îi făcu semn cu mâna, puţin absent. Soţia lui dădu din cap în semn de salut. Mina realiză că habar n-are cum o cheamă pe femeie. Poate ar trebui să întrebe. Să fie politicoasă. Dar voia să evite să facă cunoştinţă cu prea mulţi dintre cei care se adunau acolo. Deja făcuse o excepţie cu Bosse.

Femeia din scaunul cu rotile părea obosită. Palidă. Şi îi era cald, transpiraţia îi curgea abundent de pe frunte în ochi. Clipea şi ridica din când în când mâna ca să şteargă picăturile sărate.

Vocile se auzeau adormitoare. Îşi împărtăşeau, pe rând, experienţele. Se întorceau pe faţă şi pe dos pe ei înşişi. Succes. Înfrângere. Tragedie. Triumf. Unii erau la începutul călătoriei, alţii erau pe drum de multă vreme. Câţiva aveau privirea luminată a celui tocmai mântuit, încă nu dăduseră de prima piedică. Încă nu ştiau că drumul înainte nu era drept, aşa cum părea mereu la început.

Îi invidia. Ea una se identifica mai mult cu fermitatea obosită a veteranilor. Era mai realistă. Realism construit pe experienţa celor care deja au eşuat. Şi s-au ridicat din nou. Şi iar au eşuat. Şi iar s-au ridicat. Era privirea cuiva care vedea înaintea sa un drum întortocheat, dar acceptase că acela e drumul pe care trebuie să meargă.

Dădu involuntar din cap. Deschise ochii apoi, de parcă nu ştia că fuseseră închişi. Fără să-şi dea seama, moţăise de la căldură. Se uită în jurul ei ca să vadă dacă observase cineva că aţipise.

Tresări. Ceva nu era în regulă cu soţia lui Kenneth. Pielea era de un alb spongios şi respira cu icnete scurte, violente. Chiar şi Kenneth sesizase că ceva nu e în regulă şi-i spunea ceva cu voce joasă, dar ea doar nega vehement din cap.

Mina ezită. Pe urmă se duse cu paşi mici până la ei şi se aşeză pe vine în faţa femeii. Bosse se ridică fericit şi începu să smucească lesa ca să ajungă la ea. Mina se dădu în spate instinctiv.

— Cum te simţi? întrebă ea aruncând rapid o privire spre Kenneth.

— Nu vrea să sun la salvare, răspunse el cu un glas care trăda panică.

Soţia lui respira anevoie, părea că nu poate răspunde, în schimbă, dădu din nou din cap. Mina scoase telefonul. — Nu contează. Trebuie să ajungă la spital. Imediat. Sun.

Kenneth păru uşurat, dar soţia lui dădea vehement din cap. Mina o ignoră. Bosse gâfâia de la căldură, cu limba scoasă. Părea că nu înţelege că ceva nu e în regulă cu stăpâna lui, aşa că îşi canaliza toată energia entuziastă asupra Minei. Ea vorbi scurt la telefon. Se identifică drept poliţistă, dădu adresa clădirii şi descrise situaţia. Menţionă şi că femeia care avea nevoie de ajutor era în scaun cu rotile.

Ceilalţi din grup abia acum observară că e pe cale să se întâmple ceva. Fata-cu-Delfinul îşi freca mâinile şi se holba neliniştită la Mina.

Mina încheie convorbirea.

— Sunt pe drum, zise ea apoi.

— Mulţumesc, spuse Kenneth. Nu face aşa de obicei, ea mereu a…

Vocea îi deveni neclară, apoi continuă să mormăie pentru sine. Probabil se afla în stare de şoc. Mina era pe cale să pună o mână de consolare pe braţul lui, dar se abţinu. El arăta la fel de transpirat precum se simţea şi ea. Soţia lui Kenneth părea panicată, iar respiraţia îi devenea din ce în ce mai greoaie. Chiar şi Bosse păru acum să înţeleagă că ceva nu e în regulă. Îşi puse capul pe genunchii stăpânei şi începu să plângă. Ea îl mângâie stângace pe cap, luptând în continuare cu respiraţia.

Mina vorbea liniştitor, cu urechile ciulite după sunetul de sirene. Nu trecură multe minute până când îl auzi şi ieşi afară ca să întâmpine ambulanţa. Pe urmă totul decurse rapid. Paramedicii intrară în grabă cu targă şi echipament şi toţi cei din cameră se ridicară în picioare. Stăteau tăcuţi, uluiţi, urmărind cu atenţie ce se întâmplă. Infirmierii o ridicară pe soţia lui Kenneth pe targă, iar el o ţinu în tot acest timp de mână. Mina ieşi după ei afară şi văzu cum urcară targa rapid şi eficient în ambulanţă. Kenneth urcă şi el, fără să dea drumul mâinii soţiei sale. Exact înainte ca uşile să se închidă, strigă către Mina.

— Bosse! Te rog, ai tu grijă de Bosse.

Mina se uita fix la ambulanţa care pornise cu viteză şi sirenele aprinse. În spatele ei, în local, se auzea Bosse lătrând fericit.

Un urlet de abis primordial se auzi dinspre camera de lucru şi o făcu pe Rebecka să tresară atât de tare, încât îşi scăpă paharul cu apă. Vincent încercă să-l prindă, dar paharul se sparse de plăcile de

clincher. Apa formă o băltoacă mare, în care aproape pluteau cioburi de sticlă. El tocmai se întorsese acasă de la Malmb şi găsise totul ca de obicei.

— Vincent! ţipă Maria ieşind valvârtej din camera de lucru, stacojie la faţă. Parcă trebuia să scapi de drăcovenia aia.

Aston, care stătea şi construia lego pe podeaua din camera de zi, începu să plângă când auzi ce nervoasă era mama lui.

— Mama nu e nervoasă, zise Maria încercând să se calmeze, oricum nu pe tine, iubitule. Doar o să-l strâng de gât pe tatăl tău, care-o lasă pe mama ta să creadă că e atacată şi să facă, din cauza asta, infarct.

Vincent era pe picior de plecare. El convocase pentru prima oară grupul la întâlnire şi nu voia să întârzie rămânând blocat în trafic. Spera că deja îl găsiseră pe Daniel. Mina avusese telefonul închis ieri-seară, probabil că se culcase devreme, dar el îi trimisese mesaj că e important să vorbească din nou cu Daniel şi că el unul vine cu drag la discuţia de azi. Sau imediat ce ei îl vor aduce pe Daniel la sediu. Trebuiau să afle cu ce fel de schiţe stătuse clientul acela la cafenea, iar Daniel urma să vadă dacă le poate recunoaşte. El avea şi să confirme dacă acel client era sau nu Jonas Rask, dacă ei îi arătau o poză cu el. Gândul îi provoca exaltare. „Vincent Walder, detectiv particular!”

Dar el ştia exact ce se întâmplase cu Maria în camera de lucru. Compania de producţie tipărise o siluetă de carton în mărime naturală, ca reclamă pentru cel mai recent serial de televiziune al lui. O siluetă de carton care-l reprezenta pe el însuşi. Maria o botezase instant Drăcovenia, când venise acasă cu ea. Personal, i se părea chiar elegantă. Îi promisese s-o arunce, dar nu-l lăsase inima s-o facă. Câţi puteau să se laude cu copia lor în mărime naturală? Dacă era să fie foarte sincer, lui i se părea de-a dreptul cool. În plus, cum ar putea s-o distrugă? Totuşi era el. Din punct de vedere psihologic exista ceva profund de neliniştitor doar în gândul de a se arunca pe sine însuşi. Citise de fapt, cu puţin timp în urmă, un tratat incredibil de interesant despre psihoterapia autostructurantă. Un fir roşu în tratat era istorisirea lui Ovidiu despre Narcis. Iubirea de sine şi fascinaţia pentru propriul eu ar fi fost adânc ancorate în psihologia umană. Chiar şi Freud a avut, evident, un cuvânt pentru această fascinaţie a recunoaşterii – *Verliebtheit.*

— Ai grijă, calci pe cioburi, îi zise el Măriei când aceasta porni spre el cu o viteză alarmant de mare.

— Cât de mare este egoul tău? întrebă ea. De-ţi trebuie şi o copie de-a ta în camera de lucru! Ce faci de fapt cu ea, vă masturbaţi împreună când noi nu suntem acasă?

— Maria! ţipă Rebecka îngrozită. Vino, Aston, hai să construim în camera ta.

— Mi-e frică când se enervează mama, zise el nefericit.

Chipul Manei schiţă o expresie chinuită. Vincent ştia că asupra lui va fi aruncată vina şi pentru Aston. Rebecka trecu precaută pe lângă cioburi şi băltoaca de apă şi intră în camera de zi. Acolo îşi luă ostentativ fratele mai mic de mână, strânse câte piese de lego putu şi închise uşa în urma lor. Fără să arunce o privire spre tatăl său şi spre mătuşa-mamă vitregă.

— Scuze, zise Vincent. Dar nu înţeleg cum de te sperii în continuare la fel de tare. Doar ştii că e acolo.

Maria îşi ţuguie buzele.

— Iar eu nu înţeleg fascinaţia ta pentru chestia aia.

— *Verliebtheit,* zise Vincent.

Maria se holba la el.

— Arunc-o, zise ea, uitându-se adânc în ochii lui.

— Promit, spuse el şi scoase cârpe şi mătură.

Se pare că va întârzia câteva minute.

Mina se uită la câine cu privirea încordată. Bosse părea că nu mai fusese spălat de multă vreme. Şi în mod garantat nu i se făcuse duş cu vreo soluţie antibacteriană. În schimb, părea bucuros. Foarte bucuros. Coada bătea un solo ritmic în asfalt şi crea vârtejuri de particule de mizerie care mai apoi se cuibăreau în blană.

Vincent convocase tot grupul la o întâlnire după prânz. Voia ca ei să vorbească din nou cu Daniel, care ar putea deţine o informaţie importantă. Mina găsise azi-dimineaţă un apel nepreluat şi un sms de la Vincent, dar nu apucase să-l contacteze. Aşa că acum trebuia să se întoarcă urgent la serviciu.

Se uită la câine din nou.

Pur şi simplu nu mergea.

Trebuia să rezolve asta în alt mod. Dar cum? Deja cerşise, implorase şi chiar încercase să facă pe vreunul dintre cei aflaţi în sala de adunări de la AA să-l ia. Dar nimeni nu voise să facă fapta bună a zilei. Nu putea să-l abandoneze pur şi simplu. Oricât de murdar şi infectat cu bacterii ar fi fost, Bosse era totuşi o fiinţă vie.

Măcar avea noroc că era o distanţă uşor de parcurs pe jos între AA şi Palatul Poliţiei. Îşi imagina cu groază ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trebuit să ia maşina. L-ar fi legat fedeleş pe maşină? L-ar fi acoperit cu folie? Dacă el ar fi ţopăit în maşina ei, i-ar fi distrus-o pe veci.

Trebuie să-l sune pe Vincent să-i spună că întârzie puţin. Scoase telefonul, dar înainte să apuce să sune, apăru un mesaj pe ecran. De la Milda, medicul legist. Curioasă, Mina deschise mesajul, în timp ce Bosse îşi continua soloul de tobe cu coada. Venise rezultatul de la probele toxicologice. Era un record de celeritate, dar ea bănuia că Milda implicase toate contactele pe care le avea la CNEC pentru a compensa eroarea de la autopsia lui Agnes. Mina citi şi băgă telefonul

în buzunar. *Trebuia* să plece.

Îl fixă pe Bosse cu privirea. Avea o sticlă nouă de dezinfectant în buzunar. Dacă nu-şi vedea de treaba lui, o să i-o toarne pe toată în cap.

Vincent tocmai dădea să intre pe uşa Palatului Poliţiei, când văzu un golden retriever mare venind spre el în viteză. Ceea ce-l făcu să se oprească fu însă ce văzu după. Trăgând de lesă, în urma câinelui venea Mina.

— Fii cuminte, ţipă ea.

Vincent se aşează pe vine şi aşteptă câinele. Când ajunse în dreptul lui, întinse mâna câinelui, să i-o miroasă. Dacă îl va linge pe faţă, probabil că Mina va insista asupra plexiglasului între ei de acum încolo. Câinele chelălăi de fericire când avu în sfârşit voie să adulmece. După o examinare minuţioasă a mâinii, îi linse degetele, unul câte unul, şi păru că se mulţumeşte cu asta.

— Tu vorbeşti şi cu câinii? zise Mina gâfâind după pasul alergător.

El se ridică şi luă dezinfectantul pe care Mina îl scosese din buzunar şi i-l întinsese.

— Doar cu accent puternic. Dar nu mi-a dat impresia că m-a înţeles greu.

El se spălă pe mâini atent, mai mult de ochii ei. Câinele se uita fericit în sus la el.

— Un câine?! E ceva ce nu mi-ai povestit?

— Îl cheamă Bosse şi am grijă de el şi acum nu mai vorbim despre asta. Care-i treaba cu Daniel?

Mina îi aruncă o privire care explica limpede că avea de gând să-l ucidă dacă va menţiona măcar în treacăt existenţa lui Bosse, câinele de lângă ea. El îi luă lesa din mână, fără să se uite la Bosse, care scoase un lătrat vesel. Femeia începu să respire mult mai uşor.

— Daniel a zis o chestie la interogatoriu. Un client de la cafeneaua unde a lucrat obişnuia să stea acolo şi să studieze schiţe. Atunci n-am înţeles, dar cred că Daniel l-a văzut pe criminal. Poate nu doar o dată, ci de mai multe ori. Următoarea crimă va avea loc mâine. Sau în miezul verii. Sau al toamnei. Sau peste un sfert de oră. Nu ştiu data exactă, pentru că încă n-am descifrat codul. Dacă se mai petrece o crimă, atunci va fi vina mea şi nu ştiu dacă pot trăi cu asta. Dar dacă-l găsim pe Daniel, îl găsim, cu puţin noroc, şi pe criminal. Înainte de a apuca să lovească din nou.

Bosse scoase un lătrat, de parcă ar fi aprobat.

— Nu, Bosse! Nu coşul de gunoi! Nu, Bosse, nu ai voie chiflă! Lasă! Şezi! Adică mergi! O luăm încolo! Ce dracu'! Al naibii câine, greu de cap! încolo, am zis!

Mina încerca să-l conducă pe Bosse spre sala de şedinţe, cu rezultate mixte. Vincent se lăsase păgubaş şi-i predase lesa deja de când intraseră în clădire. Ea bănuia că lui i se pare pur şi simplu mai amuzant să privească.

Uşa sălii de şedinţe se deschise şi Christer băgă capul cu o faţă buimăcită. I se măriră pupilele când îl zări pe Bosse.

Câinele îl zări şi el pe poliţist, în acelaşi timp, şi începu să dea sălbatic din coadă. Christer se aşeză pe vine în faţa câinelui, exact cum făcuse şi Vincent. Ce era cu bărbaţii şi câinii, de fapt? Ea, una, era în mod definitiv o iubitoare de pisici. Nu că un animal, vreodată, avea să-i treacă pragul casei, dar dacă ar fi fost obligată să aleagă… Măcar pisicile aveau puţină demnitate, spre deosebire de câini. Ca exemplu edificator, furtuna aurie tăbărî pe Christer de parcă tocmai îşi întâlnise cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată.

— Ei, bună, băiatule! îl alintă el. Ce frumos eşti! Da, ce bine e să fii scărpinat după ureche. Da, aşa, da…

Câinele îi lingea cu entuziasm faţa lui Christer, iar el nu părea să aibă ceva împotrivă. Mina privea îngrozită, în timp ce Vincent era tot un zâmbet. Într-un final, Christer se ridică chinuit, cu genunchii trosnindu-i sonor.

— Tu nu urai animalele? întrebă ea perplexă.

— Ce? Nu! Cine-a zis asta? zâmbi Christer. E un coleg nou? Noul Vincent? Oricum, se asortează amândoi la culoarea părului!

Mina îl fixă furioasă cu privirea, după care se uită în jur cu lesa în mână. Era o masă pe coridor. Poate că era suficient de grea ca să-l ţină în loc pe Bosse. Ea ridică unul din picioarele mesei şi băgă cu migală bucla lesei sub el, astfel încât câinele să nu ajungă nicăieri.

— Nu întreba. Trebuie să am grijă de el puţin.

Vincent îi ţinu uşa sălii de şedinţe şi ea intră.

— Christer! Vii?

— Da, da, da, ce mă mai baţi la cap, zise Christer, care se aşezase să se joace iar cu câinele.

Mângâie cu putere blana aurie o ultimă dată, după care intră după ei.

— Nu înţeleg cine ar fi putut să spună că mie nu-mi plac câinii, mormăi el. Doar oricine vede cât de frumos e!

Privirea câinelui era şi uimită, şi tristă când Mina închise uşa de sticlă şi-l lăsă singur afară. Îşi clătina capul, înainte şi înapoi, fără să înţeleagă, iar chelălăitul lui trist se auzea prin uşă. Ea îl ignoră.

În sala de şedinţe, aşteptau Peder şi Ruben. Julia se pare că nu ajunsese încă. Peder şi Ruben auziseră în mod garantat gălăgia de afară, iar ea se holba furioasă la ei, mai ales la Peder, care acum era tot un zâmbet şi-i făcea câinelui semn cu mâna.

— E un câine, zise ea cu un oftat. Îl cheamă Bosse. Să sperăm că

scap de el în curând. Începem?

— O aşteptăm pe Julia, spuse Ruben.

Ea se aşează ostentativ cu spatele la Bosse, scoase un pachet cu şerveţele umede antiseptice şi se şterse atent pe mâini. Se cutremura la gândul că Bosse, cu cea mai mare probabilitate, stătea cu botul lipit de sticla din spatele ei şi lăsa urme.

Aşteptară în tăcere un minut, timp în care şi Christer, şi Peder îi tot făceau cu mâna lui Bosse prin peretele de sticlă.

— Apropo, Anette e mai bine acum, nu? Asta ţinând cont că ai venit, întrebă Ruben, clipind spre Peder.

— Daa!? zise Peder nedumerit.

— Cred că Ruben te suspecta că tu de fapt trăieşti tot felul de aventuri prin oraş şi că Anette ar fi fost doar o scuză, zise Christer.

— Ba n-am zis asta! izbucni Ruben.

— Nu, dar noi, care te cunoaştem, îţi auzim gândurile foarte clar, oftă Christer.

Peder băgă mâna în geanta de lângă scaunul lui şi scoase o băutură energizantă. Doza scoase un şuierat vioi când o deschise.

— Asta e cel mai aventuros lucru pe care-l trăiesc acum, zise el ridicând doza spre Ruben în semn de noroc.

Julia intră pe uşă.

— E un câine aici, afară, începu ea, dar amuţi când văzu privirea Minei. OK. Începem? Eu şi Christer am fost azi-dimineaţă la căminul la care stătea Robert, dar n-am obţinut nimic. Cum Vincent e cel care a convocat această şedinţă, îi dau cuvântul.

Vincent îşi drese glasul.

— Aşa cum ştiţi, după conferinţa de presă ne-a intrat un apel prin care ne-a fost indicată data crimei ca fiind trei mai. Cred că acea informaţie e autentică. Mai devreme, eram convins că avem de-a face cu cineva a cărui personalitate are două feţe, un fel de doctor Jekyll şi mister Hyde, dacă ar fi să exagerăm puţin. În acest caz, Hyde a fost cel care-a sunat. Era corect şi cu adevărat indignat, timbrul acela legănat în voce ar fi fost greu de falsificat, dacă nu ai fi fost actor profesionist. În plus, hybrisul[4] pe care-l implică acţiunea aceasta, de a suna la poliţie, coincide perfect cu aroganţa pe care făptaşul a arătat-o până acum. De aceea sunt convins că cel care a sunat era criminalul în persoană.

Bosse începuse să împungă cu capul în fereastra de sticlă şi chelălăia tare. Mina îl ignoră şi-i făcu semn din cap lui Vincent să continue.

— Era Rask? întrebă Peder.

— Înregistrările pe care le avem cu Jonas Rask sunt prea vechi pentru a fi siguri, zise Julia. O voce se schimbă în timp.

— Vocabularul nu indică asta, spuse Vincent. Am ascultat interviuri

vechi cu Rask şi nu aşa vorbeşte el. În acelaşi timp, cuvintele celui care a sunat erau atent alese. E posibil să fi avut un scenariu. Oricine poate citi aşa ceva cu voce tare, chiar şi Rask. Dar intonaţia părea diferită.

Bosse împungea capul atât de tare, încât uşa de sticlă zornăia şi chelălăitul se transformase acum într-un sunet care mai mult amintea de un lup care urlă la luna plină.

— Ce dracu' are! ţipă Mina enervată şi se întoarse spre uşa de sticlă.

— Doamne, Dumnezeule, vrea doar să intre şi să stea cu noi, zise Christer calm şi se ridică.

— Nu-i da drumul înăuntru.

Christer se făcu că n-aude şi deschise uşa de sticlă. Bosse se smuci din lesa de sub piciorul mesei şi intră glonţ în sală. Alergă imediat în jurul mesei şi-i salută pe toţi, adulmecă şi linse. Într-un final se aşeză între Peder şi Christer. Mina se ştergea frenetic pe mâini cu încă un şerveţel umed. Ea era singura care nu fusese atinsă de câine.

— Circ nenorocit! mormăi ea.

— Aşadar, convorbirea telefonică, să revenim la ea, continuă Julia. Cel care-a sunat a dat vreun indiciu?

Vincent se gândi bine.

— Nu. Ba da, unul. E clar că vrea să fie, dacă nu prins, atunci măcar înţeles. Voi ştiţi că eu tot timpul am văzut zilele şi lunile ca părţi ale unui mesaj. Acum nu mai există niciun dubiu. E foarte important pentru el ca noi să avem toate piesele, să înţelegem mesajul. Dar n-am nicio idee *de ce* e atât de important.

Mina încerca să proceseze ceea ce el tocmai spusese. Ştia deja în mare despre ce e vorba, dar era altceva să le audă aşa, adunate, şi împreună cu ceilalţi din grup. Când ea şi Vincent vorbeau singuri, ea le vedea drept posibile teorii, dar în sala de şedinţe deveneau realitate. Văzu pe chipurile celorlalţi că ei nu se mai îndoiau câtuşi de puţin în privinţa lui Vincent Walder.

— Pare că putem închide linia telefonică pentru informaţii, zise Julia. Am primit ce aveam nevoie. Celelalte apeluri care au intrat n-au fost de interes. Ruben? Peder? Ceva de adăugat? Am putut localiza apelul? L-am putut analiza? Listele au dat ceva? Tehnicienii au găsit vreun sunet de fundal care poate fi de folos?

— Lucrăm intens la asta, dar încă nu avem ceva mai concret. Aşteptăm informaţii de la operatorii de telefonie mobilă, plus o analiză tehnică de voce pentru comparaţia cu Rask. Şi analiza sunetelor de fundal e în plină desfăşurare.

Vocea lui Ruben suna, ca întotdeauna, de parcă întrebarea care i se pusese era o acuzaţie.

— Atunci e rândul meu, zise Mina şi dădu din cap rezervat către Ruben. Milda m-a sunat exact când veneam încoace. A primit

rapoartele toxicologice. Nu numai pentru Agnes, ci şi pentru Tuva şi Robert.

Făcu o pauză retorică. Voia să tragă de timp, savura efectul pe care-l creau vorbele ei.

— Chetamină, zise ea.

— Chetamină? întrebă Ruben uimit.

— Chetamina e un anestezic folosit la operaţii, explică Mina. Există sub formă de pulbere, tablete şi fiole. Uşor de administrat, chiar şi celor reticenţi.

Christer îl scărpina pe Bosse pe burtă, cu gândul în altă parte. Câinele se întinsese pe spate, cu labele în sus, urechile crăcănate ca nişte evantaie şi un rânjet caraghios. — Chetamina e şi un aşa-numit drog disociativ, exact ca gazul ilariant şi PCP-ul, completă Vincent. Printre consumatori este numit Ket, Kitkat sau Special-K. Ca cerealele pentru micul dejun. Dar ăsta e, exact cum spune Mina, un anestezic, chiar dacă e atât de puternic încât poate provoca halucinaţii, delir, creşterea pulsului şi vedere dublă. Chestiunea e că această chetamină este folosită medicinal atât pe oameni, cât şi pe animale.

Vincent tăcu. Toţi îl priveau.

— Ar trebui să-mi fac griji că te pricepi atât de bine la astea? îi şopti Mina.

— Versiunea scurtă este aşadar că asta s-a folosit pentru a le anestezia pe victime, zise Ruben.

— Consumatorii numesc asta „a cădea în gaura-K", zise Vincent.

— Avem, aşa cum spuneam, trei victime cu chetamină în corp, zise Mina şi-şi drese glasul. Probabil pentru a le face mai uşor de manevrat. Sau pentru a amplifica experienţa de coşmar în care se aflau. Poate un amestec din ambele.

— Cât de des întâlnit e drogul ăsta? întrebă Julia.

— Am sunat un coleg de la grupul de investigaţie pentru narcotice când… mă plimbam… încoace, zise Mina ignorând faţa amuzată a lui Vincent.

Nu prea fusese o plimbare. Mai degrabă Bosse o trăsese energic. Doar o sanie îi lipsea. Vincent încerca probabil să-şi imagineze acea discuţie la telefon şi câte înjurături îndreptate către Bosse putuseră să-i ajungă colegului la urechi.

— Există pe stradă, zise ea. Chetamina. Poate că nu e cel mai obişnuit drog, dar există. În sistemul de sănătate obişnuit, e prescris de unii medici ca medicament antidepresiv, dar nici asta nu e prea uzual. Pe urmă este folosit de veterinari la intervenţii chirurgicale pe diferite animale. Pisici, câini, cai, rozătoare, maimuţe, jderi, păsări de pradă şi papagali.

— Ştia cel de la investigaţii toate astea, despre animale? întrebă Ruben. Ce dracu', nu prea au legătură.

Mina oftă.

— Nu, asta am găsit pe Google.

— În timpul plimbării? întrebă Vincent cu o faţă inocentă.

— Da. În timpul plimbării. Doamne, Dumnezeule. Parcă explic unei grupe de grădiniţă.

— Copiii! Eu stau cu copiii! E rândul meu! ţipă Peder şi sări în sus din starea de moţăială.

Lovi doza cu băutură energizantă, pe jumătate plină, şi aceasta se răsturnă. Se formă o băltoacă pe masă, în faţa lui.

— Eu cred că la Peder în corp se produce chetamină în mod natural, zise Ruben. Cine dracu' adoarme *în timp ce* bea băutură energizantă?

— Mă dau bătută, zise Mina şi se aşeză cu un oftat în capătul mesei.

Bosse se ridică şi avu o tentativă să se ducă la ea, dar Christer apucă lesa şi-l ţinu. Ce noroc pentru el. Era etajul trei. Mina era clar pregătită să-i dea acelui câine prima şi ultima lui lecţie de evadare.

— Un ultim lucru, zise Vincent. Daniel a spus ceva la interogatoriu. Un client de-ai cafenelei unde lucra obişnuia să studieze schiţe. Atunci n-am înţeles. Dar cred că e posibil să-l fi văzut pe criminal. Poate nu numai o dată, ci de mai multe ori. Daniel poate fi cheia noastră la identificarea criminalului. Dacă Rask e cel pe care l-a văzut, atunci n-ar trebui să aibă nicio problemă în a-l recunoaşte. De aceea i-am propus Juliei să-l aduceţi iar aici pe Daniel, imediat. Putem rezolva asta foarte repede.

— L-am dat în urmărire de azi-dimineaţă, zise Julia. Dar o să văd dacă putem face mai mult.

Cineva ciocăni la uşă şi un bărbat băgă capul înăuntru. Mina nu era sigură cum îl cheamă pe bărbat, ştia doar că are legătură cu serviciul de salvare.

— Scuze, voi l-aţi dat în… vai, ce câine frumos!

— Voiai ceva? întrebă Mina rece.

— Da, exact, da, voi l-aţi dat în urmărire pe un Daniel Bargabriel, nu?

— Da, de fapt tocmai vorbeam despre el, spuse Julia uimită. Trebuie să-l aducem aici pentru nişte întrebări, cât de repede posibil.

— E mai dificil, spuse bărbatul. Sau, mă rog, e deja aici. Dar l-am pus la rece.

— La rece? întrebă Vincent nedumerit.

— E mort, zise Mina încet şi îşi coborî privirea în podea. Până şi Bosse observă că ceva e în neregulă şi chelălăi.

— Mă gândeam doar că vreţi să ştiţi, zise bărbatul şi închise uşa.

Vincent se oferise să meargă să cumpere nişte cafea adevărată, în locul celei din sala de şedinţe, pe care Ruben o numea zoaie de cafea. Adevărul era de fapt că avea nevoie de un motiv să părăsească

clădirea. Ieşi prin faţă, înconjură colţul şi se sprijini apoi de zid. Respiră adânc. Daniel nu putea fi mort. Doar ce-l întâlnise pe Daniel, vorbise cu Daniel. Îl audiase.

Faptul că totul era pe bune îl afecta din plin. Ceea ce se întâmplase cu Tuva şi Agnes era îngrozitor, dar ele mereu fuseseră nişte nume pe hârtie, imagini într-un computer. Robert fusese cineva despre care citise în ziare. Niciunul dintre ei nu existase ca persoană în carne şi oase în preajma lui. Se putuse raporta la ei foarte raţional şi obiectiv. Se putuse distanţa. Dar acum era altceva. Acum era vorba despre cineva care-i oferise cafea. La dracii dracilor! Continua să-şi controleze respiraţia, până când adrenalina şi cortizolul vor fi început uşor să-i iasă din corp. Pe urmă, se îndreptă cu paşi grei spre cafeneaua pe care i-o recomandase Julia. Unde aveau reducere cei de la Poliţie.

Cumpără cafea pentru toată lumea şi, cu Peder în minte, toate produsele de patiserie care mai rămăseseră în cafenea.

Când se întoarse, atmosfera din sala de şedinţe era la fel de apăsătoare precum o lăsase. Bosse stătea întins cu botul pe labe. Îi aruncă lui Vincent o privire nefericită, fără să ridice capul. Câinii aveau voie să mănânce chifle cu zahăr? Poate ştia Christer.

— Ce-am pierdut? zise el, punând pungile de hârtie pe masă şi scoţând ce era în ele.

Ei primiră cafeaua cu recunoştinţă. Când chiflele frumos mirositoare fură scoase din pungă, se auzi un lătrat pofticios dinspre podea.

— Poţi să primeşti şi tu puţin, zise Christer şi rupse o bucată dintr-o chiflă pentru Bosse şi i se adresă în continuare ca unui bebeluş. Dar aluatul nu e bun pentru tine. Aşa că primeşti doar o bucăţică mică, mică. Altfel o să te doară stomăcelul, înţelegi tu, micuţule.

— Suspectaţi vreo legătură între moartea lui Daniel şi celelalte crime? întrebă Vincent.

— Există declaraţia unui martor, zise Julia dând din cap. Tocmai am primit o copie. Nişte persoane cu emblema Sveriges Framtid pe haine ar fi fost văzuţi fugind de la faţa locului.

— Atacurile asupra oamenilor nevinovaţi se petrec mai des decât am crede, zise Ruben. Lumea e un loc nedrept Dacă nu sunt rasiştii în acţiune, atunci sunt femeile.

— Sigur că vom urmări cu atenţie ce urmează, continuă Julia pe un ton sever şi cu o privire enervată spre Ruben, dar nu cred că trebuie să sperăm prea mult. Orice sau pe oricine ar fi văzut Daniel, n-o să aflăm probabil niciodată. Ce putem face cât aşteptăm să-l găsim pe Rask e să încercăm să ne dăm seama care va fi următoarea armă a crimei, adică următorul truc de magie. Nu că ne poate ajuta să împiedicăm ceva, la cum stă treaba. Dar poate ar fi bine să ştim la ce să ne aşteptăm dacă nu rezolvăm asta.

— Ce vrei să spui? întrebă Peder şi dădu pe gât băutura energizantă

care nu apucase să se verse. Terminase deja cafeaua din paharul *to go*. Puse doza goală pe masă şi scoase una nouă din geantă.

— Tu chiar o să bei şi cafea, şi două… începu Mina, dar amuţi când Peder îşi întoarse privirea obosită spre ea.

— Vreau să spun, răspunse Julia, în ce alte lăzi bagă magicienii oameni, astfel încât să pară că au murit? Mai există şi altele în afară de ce-am văzut noi?

Ochii tuturor se îndreptară spre Vincent. El îşi trecu mâna peste bărbie, în timp ce se gândea. Uimit, simţi un început de barbă zgâriindu-i degetele. Trebuie să fi trecut mai multe zile de când nu se mai bărbierise. Atipic pentru el. Un semn de stres. Să nu uite să se bărbierească după ce ajunge acasă. Sau nu. Dacă se bărbierea seara, nu mai trebuia s-o facă în dimineaţa următoare, adică exact acea parte a zilei în care se bărbierea de obicei. Şi-atunci când ar trebui s-o facă data viitoare? Toată rutina se va duce naibii.

Daniel era mort.

Îl apuca durerea de stomac doar când se gândea la asta. Trebuia să nu uite să se bărbierească mâine dimineaţă şi gata.

Dar Julia pusese o întrebare bună. Toţi se aşteptau ca el să spună ceva. Chiar şi Bosse se uita la el cu ceva în privire care semăna a aşteptare. Sau era doar speranţa de a primi ceva bun.

— Mi-e teamă că există mai multe, zise el. Numerele de iluzionism în care pare că mor sau sunt schilodiţi oameni nu sunt neobişnuite, din contră. Acum îmi dau seama că majoritatea sunt aşa. Marele clasic e, fireşte, *Sawing a lady în half*. Femeia tăiată în două cu fierăstrăul. Horace Goldin şi P.T. Selbit s-au certat care din ei a făcut primul asta, pe la începutul anilor 1920. Dar probabil acest număr de iluzionism e de la începutul secolului al XlX-lea. Iniţial, asistenta era tăiată în două într-o ladă. Apoi Goldin a îndepărtat lada şi-a folosit un fierăstrău circular mare. O grămadă de sânge artificial. De-a dreptul lipsit de gust, dacă mă întrebaţi pe mine. Există şi variante cu două asistente care sunt împărţite şi apoi schimbă partea de jos a corpului între ele, sau *Janet box,* unde nu două bucăţi, ci nouă sunt tăiate. Asemeni acelui cal feliat al lui Damien Hirst aproximativ, dacă l-aţi văzut. Dar, da, o variantă a femeii tăiate în două cu fierăstrăul ne-am putea aştepta să vedem.

— Şi altceva? întrebă Julia.

Arăta cam palidă după comparaţia lui cu calul feliat.

— Păi, *Origami box* poate? Asistenta intră într-o ladă care este pliată rapid până e mult prea mică pentru a avea loc un om în ea.

— Nu pare în mod neapărat că ar muri cineva de la asta, zise Christer scărpinându-l pe Bosse după urechi.

Câinele începuse să lingă băutura energizantă care se prelingea de pe masă.

— Lada devine mică, aproximativ cât capul tău, zise Vincent. Şi pe urmă evident că e băgată şi o sabie prin ea.

— În iluziile scenice pare deseori că e vorba despre un bărbat care străpunge o femeie, zise Julia. Chiar toţi magicienii au penisuri aşa mici?

Peder tuşi în doza cu energizant din care tocmai băuse, iar Ruben se înroşi foarte tare la faţă. Deschise gura, părând că intenţionează să apere tot neamul bărbătesc, dar o închise la loc când văzu cum se uită Julia la el.

— Sau e vorba despre a demonstra puterea asupra vieţii şi morţii, zise Vincent. Deşi poate e acelaşi lucru. Şi era să uit: *Crusher*. Lada cu asistenta care pare că e strânsă într-o menghină până devine plată.

— Plăcut, zise Christer. Cred că începem să ne facem o imagine clară. O să fie multe lăzi de căutat.

— Mda, nu e chiar aşa simplu, zise Vincent. Nu toate numerele de iluzionism au lăzi. Cum ar fi *Impaler,* unde asistenta se balansează, la orizontală, pe un vârf de sabie. Arată de parcă pluteşte pe sabie. Până cade peste ea şi sabia îi penetrează corpul.

— Mor! zise Julia. Eu până acum glumeam, dar mai multă simbolistică a falusului nu poate exista!

— Atunci poate te-ar distra să ştii că tocmai acel număr de iluzionism magicianul îl execută cu plăcere singur, zise Vincent cu un zâmbet pieziş. Nu ştiu ce-o să găseşti aici.

Băutura energizantă părea să-şi facă efectul, pentru că Bosse se scutură brusc şi alergă apoi fericit două ture în jurul mesei, spre groaza evidentă a Minei şi încântarea lui Peder. Când trecu pe lângă Christer pentru o a treia tură, acesta îl apucă de blană.

— Şezi aici, acum, Bosse, zise el ferm.

Câinele îl ascultă imediat, se aşeză lângă Christer şi se uită fericit în sus la el.

Vincent nu se putu abţine să se întrebe dacă vreunul dintre ei ascultase un cuvânt din ce spusese el până atunci. El unul încerca în continuare să digere vestea despre Daniel. Dar probabil că munca de poliţist te călea.

— *Impaler,* zise Peder. *Crusher. Zigzag lady. Origami box. Sword box.* Trucurile de magie sună mult mai cool în engleză. „Lada cu săbii” nu are chiar acelaşi impact.

— Ai terminat cu iluziile, Vincent? întrebă Julia.

— Nu chiar, zise el dregându-şi glasul. Pentru că există, fireşte, şi numere de iluzionism unde moartea este doar o ameninţare dacă magicianul eşuează. Ca în *Table of death.*

El îi aruncă o privire lui Peder, care păru aproape că se amuză copilăreşte de numele iluziei.

— Magicianul e legat de o masă şi trebuie să apuce să se elibereze

înainte ca un disc mare cu săbii să cadă pe el şi să-l străpungă. Sau trebuie să se elibereze dintr-o cămaşă de forţă, atârnat cu capul în jos peste ceva periculos, şi de preferinţă legat cu o funie care arde. Şi pe urmă, evident, favorita lui Houdini, *The Water Torture Cell.* Marele iluzionist, încătuşat şi atârnând cu capul în jos, trebuia să scape de la înec dintr-un rezervor cu apă, care în plus e închis cu lacătul pe exterior.

— Dar asta îmi place mai mult, zise Peder şi stivui cu grijă noua lui doză goală peste cea de dinainte. Omul care-şi depăşeşte limitele.

Peder vorbea mult mai repede acum. Doza triplă de cafeină începea chipurile să-şi facă efectul.

— Exact aşa, zise Vincent. Unul dintre motivele pentru care Houdini a ajuns atât de mare a fost că el a activat într-o perioadă în care situaţia economică era grea şi cei mai mulţi oameni erau neliniştiţi pentru cum se vor descurca. Atunci, apare un bărbat scund, evreu, care nu numai că, încătuşat şi literalmente claustrofob, în cazul lui chiar aşa era, încearcă să depăşească un mediu mai mult decât ostil şi-i reuşeşte mereu. Eu cred că mesajul pozitiv pe care l-au transmis trucurile lui Houdini e posibil să fi salvat sănătatea mentală a mai multor oameni în timpul depresiunii din anii 1920.

— Vincent, a fost mai multă informaţie decât m-aş fi aşteptat, zise Julia. Sau de care aş fi avut vreodată nevoie. Sau de care să avem timp. Dar mulţumesc. Poţi să fii amabil să scrii toate astea într-un e-mail, de preferinţă ceva mai concis? Şi verifică împreună cu contactele tale dacă e necesar ceva specific pentru a construi majoritatea iluziilor. Un anumit material, balamale speciale, ce ştiu eu. Încearcă să găseşti un numitor comun pentru cât mai multe dintre ele. Transmite apoi acea informaţie lui Peder, care va suna pe la depozite de cherestea, recuziteri sau ce-or mai fi, ca să verifice dacă cineva a cumpărat lucruri care să indice faptul că ar construi o iluzie. Mina, tu ai putea să verifici partidul Sveriges Framtid, să vezi dacă-şi asumă responsabilitatea pentru Daniel sau dacă se vor dezvinovăţi. Şi sper din suflet că mass-media va înceta să folosească denumirea penibilă „Criminalul-Houdini” în legătură cu făptaşul. Dar cerem presei prea mult, bănuiesc, să fie puţin rezonabilă şi să înceteze vânătoarea ieftină de ediţii speciale şi clickuri.

Se făcu din nou tăcere în cameră. Vincent bănuia că toţi se gândesc la acelaşi lucru. Planul Juliei părea sortit eşecului. Un gând începu să se joace de-a v-aţi ascunselea în capul lui, dar imediat ce crezu că l-a prins, se ascunse din nou. Era ceva în ce spusese ea, ceva cu a construi…

— Ştiu ce gândiţi, zise Julia. E un plan prea amplu. Şi probabil că nu va duce nicăieri. Dar fără Daniel şi în aşteptarea lui Jonas Rask nu ştiu, sincer vorbind, ce am mai putea face în momentul ăsta. Peder, tu

te pricepi să despici firul în patru.

A construi…

Sains Bergander zisese şi el ceva despre a construi. Despre faptul că a fost nevoit să refacă schiţa construcţiilor. Vincent realiză brusc ce însemna asta. Îl căutase pe Sains din nou, imediat ce fotografiase lada în care-l găsiseră pe Robert. Dar Sains nu răspunsese. Şi, în plus, explicase deja o dată că nu ştie cine a construit lada cu săbii a Tuvei.

Dar Vincent pusese întrebările greşite. Sains ştia mai multe. Vincent luă telefonul şi sună direct. Ajunse la un robot. Telefonul lui Sains era închis. La naiba. Trebuia să dea de Sains cât mai repede posibil.

Panica se intensifica tot mai mult, pe măsură ce se apropia de apartament. Doar să se afle într-un taxi şi, în plus, cu un câine provoca suficientă anxietate încât respiraţia Minei să devină rapidă şi superficială. Vincent era lângă ea şi o ajuta să controleze respiraţia. Bosse era plasat tocmai în spatele taxiului, model combo.

— Inspiră şi numără până la patru, zise Vincent şi respiră cu ea. Ţine-ţi respiraţia până la patru. Şi acum expirăm până la patru. Calm.

Respirară de câteva ori împreună. Apoi, ea simţi cum sângele începe să se oxigeneze din nou şi că era mai uşor să gândească de când adrenalina nu mai gonea nestingherită în creier.

Trecură prin rondul din Gullmarsplan şi ea aproape că putea simţi cum se apropie de apartamentul ei, oaza ei curată şi lipsită de bacterii. Locul ei de refugiu, locul unde, cel puţin pentru scurte momente, se putea simţi curată. Acum se terminase cu asta. Casa ei avea să fie invadată de toate particulele, de toţi bacilii, microorganismele şi tot felul de chestii dezagreabile pe care Bosse le purta pe corpul său acoperit cu blană, iar ea nu avea ce face.

— Al cui e câinele, de fapt? întrebă Vincent. Căci presupun că nu e al tău.

Ea dădu din cap vehement.

— Al unei… prietene… care a ajuns la spital. Am fost nevoită să am grijă de el. S-a întâmplat puţin cam repede.

Ea făcu o pauză. O deranja să ceară ajutor. Era un semn de slăbiciune să nu te descurci singur. Să nu fii un fort inexpugnabil de autonomie pe toate planurile vieţii. Să ceri ajutor însemna să dai drumul cuiva înăuntru. De aceea nu întrebase pe niciunul dintre colegi. Să le ceară lor ajutor ar fi sugerat o amiciţie care nu exista. Ea nu lua cina acasă la ei. Ea nu-i întreba despre viaţa lor privată. Uneori, ei povesteau oricum, parcă nici măcar nu observau că ea nu răspunde niciodată, nu comentează niciodată şi, înainte de toate, nu dă niciodată înapoi ceva despre ea însăşi. Ea ştia la ce se poate ajunge dacă s-ar deschide. Dar acum nu avea de ales.

— Poţi… poţi să-l iei tu pe Bosse? zise ea. Aş putea să fac un tort

pentru copiii tăi, în semn de recunoştinţă. Sau nu, n-aş putea. Dar pot să le ofer unul… cumpărat?

Acum veni rândul lui Vincent să dea din cap.

— Aş fi făcut asta cu plăcere, spuse el. Lui Bosse i-ar plăcea mult, cred, pădurea din faţa casei mele. Dar Maria e alergică la păr de animale. N-ar fi prea bine, ţinând cont de cât păr lasă câinele ăsta.

Era ultimul lucru pe care Mina ar fi vrut să-l audă. Nu trebuia să se întoarcă pentru a vedea vârtejul de nori de păr căzut din blana câinelui. Iar în blană existau cu siguranţă şi o grămadă de alte fiinţe vii. Închise ochii strâns şi se cutremură.

— Nu mai ai pe cine să întrebi?

Ea întoarse capul.

— Nu e ca şi cum am planificat să fie aşa, zise ea încet. Nu m-am decis de pe o zi pe alta să fiu singură. Slujba… Slujba e familia mea.

Mina amuţi. Nu pricepea ce e cu Vincent care o făcea mereu să spună cu mult mai mult decât ar fi intenţionat să spună. Decât obişnuia să spună.

Odată, pe vremuri, ea avusese prieteni. Avusese chiar şi familie. Dar întâmplările vieţii se aliniaseră asemenea unui colier de perle care, exact ca drumul de aur al lui Dorothy spre Oz, o condusese neînduplecat într-o singură direcţie posibilă. Unul după altul, ea îi îndepărtase pe toţi. Conştient sau inconştient, nu ştia. Dar slujba îi era suficientă, nu mai avea nevoie de nimic.

Dădu din umeri, cu ochii aţintiţi la podeaua taxiului. — Viaţa doar s-a întâmplat. Probabil că n-am avut niciodată sentimentul că pot controla ceva din ceea ce se întâmplă…

Vincent stătea tăcut lângă ea. Ea era recunoscătoare că nu zice nimic.

Taxiul se apropie de casa Minei, iar pulsul începu să i se accelereze tot mai mult.

Bosse lătra de la locul lui din spaţiul deschis pentru bagaje, iar şoferul se uita la el enervat prin oglinda retrovizoare. Mina se apucă de piept. Se simţea captivă, înţepenită. Nici măcar nu avea un nume de familie, cu atât mai puţin un număr de telefon al stăpânilor lui Bosse. La AA se folosea doar prenumele şi uneori nici măcar acesta. Kenneth. Şi soţia lui. Atât ştia. În adâncul ei, sperase că ei deja o căutau pentru a-l lua înapoi. Că soţia lui Kenneth se refăcuse rapid şi că acum ei erau în drum spre casă şi voiau să-şi ia imediat câinele. Dar niciun semn de viaţă. Oricum, lor le-ar fi mai uşor s-o găsească pe ea, după calculele ei. Ştiau că e poliţistă şi că o cheamă Mina. Era un nume neobişnuit, iar ea era singura poliţistă din Stockholm cu acest prenume. Poate că ei erau la uşa ei şi aşteptau? Dar nu, când taxiul vira după colţ şi se opri la adresa ei, nu era nimeni în faţa uşii de la intrare.

Poate Fata-cu-Delfinul ştia cum ar putea Mina să dea de ei, dar cum s-o găsească? Singurul lucru pe care-l ştia despre ea era că o cheamă Anna.

Panica se intensifică. Bosse lătra şi se arunca înainte şi înapoi în portbagaj.

Ea ieşi din maşină cât de repede putu.

— Eu mă duc cu taxiul în continuare spre casă, spuse Vincent.

— Cât îţi datorez? întrebă ea în timp ce trăgea cât mai adânc în plămâni aerul proaspăt şi călduţ.

— Chitanţa o să intre în contul Showlife Productions. Nu că Umberto ar şti asta, dar oricum.

Şoferul de taxi se dădu jos pentru a deschide uşa de la portbagaj şi a-i da drumul afară lui Bosse. Câinele sări sălbatic şi bucuros în jurul Minei, care încerca disperată să-i pareze săriturile, ca să n-o atingă. Lesa îi atârna în jurul corpului, iar şoferul de taxi luă ostentativ, cu o faţă acră, mânerul lesei şi i-l întinse. După câteva secunde de ezitare, ea o luă.

Ce prostie.

Ce prostie ireparabilă.

Dar nu avea decât să strângă din dinţi acum. Stai, şezi aici. Ea tastă codul de la interfon, deschise uşa, intră în scara blocului şi urcă în apartament, în timp ce taxiul pleca cu Vincent. Scoase cheile lent din buzunar şi bâjbâi cu ele în broască, după care auzi pocnetul care marca faptul că uşa putea fi deschisă. Încă mai avea timp să se răzgândească. Să-şi păstreze bula intactă. Dar ea pusese mândria înaintea sfinţeniei căminului său şi acum nu mai exista nicio cale de întoarcere. Mina apăsă clanţa. Bosse ajunse repede în faţa uşii, îşi băgă botul prin deschizătură şi, înainte ca ea să clipească, el deja se înghesuia să intre.

Era ca o explozie drept în mijlocul unui domeniu alb, luminos şi închis. În doar câteva secunde, el adulmecase deja în camera de zi, în dormitor, bucătărie, baie, se frecase de suprafeţe, lăsase în urma lui păr care se ridica în vârtejuri prin aer, pentru ca mai apoi, încet, încet, să cadă pe podea. Mina se holbă la un smoc de păr care deja se lipise de partea laterală a canapelei. Alaltăieri doar ce trecuse peste canapea cu bandă adezivă înfăşurată în jurul mâinii, pentru a îndepărta câte particule de praf era posibil. Acum particulele erau cel mai mic necaz al ei.

Închise uşa după ea. Simţi lacrimile ţâşnindu-i din ochi. De la panică, pieptul i se ridica şi cobora spasmodic. Bosse păru să simtă că ceva nu e în regulă. Se întoarse alergând şi se aşeză cu urechile ciulite în faţa Minei, acolo unde rămăsese ea, pe covorul din hol. Mina nu suporta gândul că ieşeau chestii din el, că mişunau pe canapeaua ei, pe podeaua ei, pe cuvertura de pe patul ei, pe covorul ei din

sufragerie, pe masa ei din bucătărie, pe podeaua ei din baie, pe duşul ei, pe frigiderul ei, pe cafetiera ei, pe hainele ei, pe…

Deschise uşa şi se aruncă afară din apartament. Bosse ieşi după ea prin uşa deschisă. Ea închise repede, se aşeză cu spatele lipit de uşă şi apucă bine lesa. Cu mâini tremurânde, scoase apoi telefonul. Mândria va fi sacrificată total de data aceasta.

Vincent rămase în picioare în mijlocul bucătăriei, cu mobilul în mână. Discuţia pe care tocmai o avusese fusese neaşteptată. Se duse în camera de zi în timp ce încerca să-şi pună ordine în gânduri.

— Ce-i cu faţa aia? zise Maria de pe canapea. Mina nu mai vrea să facă sex cu tine la telefon?

Ea molfăia la nişte jeleuri gumate dintr-o pungă. Bomboanele erau foarte OK atâta vreme cât erau vegane, după Maria. Nu că ea ar fi fost vegană. Dar aparent erau mai sănătoase. Pe el nu-l lăsase inima să-i spună că şi zahărul provenea tot de la o plantă.

— Nu, tocmai am vorbit cu Ulrika, zise el. Sora ta.

— Nu ştiu cine e.

Maria băgă un jeleu roşu şi unul verde în gură. I se părea că au gust mai bun aşa, combinate.

— Vrea să ne vedem, zise el. Şi să vorbim despre Rebecka. Cred… părea că de fapt m-a ascultat. Şi-a fost cu Rebecka la CPCA.

Maria mototoli punga cu un foşnăit agresiv, dar nu spuse nimic.

— Nu părea deloc enervată şi fermă, cum e de obicei, continuă el. Din contră. Cred că de fapt a cântărit mai bine.

— Nu-mi place că te vezi cu sora mea, zise Maria. Tu ştii că ea n-a renunţat la tine. Nici măcar nu şi-a schimbat la loc numele de familie.

El dădu din mâini a frustrare. Ar fi trebuit să-şi dea seama că asta va urma.

— Numele şi l-a păstrat pentru Rebecka şi Benjamin, zise el. Doar ştii asta. Şi *trebuie* să mă văd cu ea din când în când. Totuşi, e mama a doi dintre copiii mei. Trebuie să ne sfătuim în diferite chestiuni. Nu vreau ca Rebecka şi Benjamin să fie trataţi superficial. Tocmai acest lucru necesită, în plus, consimţământul scris şi de la ea, şi de la mine, pentru a se putea întâmpla.

Maria deschise punga din nou şi băgă în gură trei jeleuri deodată. El nu văzu ce culori erau.

— Tot nu-mi place, zise ea. În calitate de mamă a unuia dintre cei trei copii ai tăi. Şi când vă vedeţi?

— Peste o lună. Avocat ocupat, ştii tu. Şi ne vom vedea în oraş. Teren neutru. Ea iese la cină cu o gaşcă de prieteni, aşa că ne vedem să vorbim înainte.

— Aha. Distracţie plăcută, atunci. N-o să te aştept trează.

— O să ne vedem la ora şapte.

Maria dădu din umeri şi începu să caute telecomanda televizorului, care dispăruse printre pernele de pe canapea. În mod evident, discuţia se terminase.

Vincent oftă. Încă o dată, o discuţie cu soţia lui se terminase cu el simţind că a făcut ceva greşit, fără a şti exact ce.

— Eşti fericită? întrebă el brusc.

Nu era planificat, nu ştiuse că acele cuvinte îi vor ieşi pe gură până nu le auzise singur. Şi atunci era prea târziu ca să le retragă.

— Ce-ai zis? întrebă Maria uşor absentă.

Ea îşi întoarse capul pe jumătate spre el, dar fără să-şi ia ochii de la televizor, unde se cânta genericul emisiunii *Căsătorit la prima vedere*. Ştia ca se uita pe SVT Play. Putea să pună pe pauză oricând, dacă într-adevăr ar fi vrut să vorbească cu el. Dar ea preferă să nu o facă.

— Nimic, zise el.

Adevărul era că nu ştia cum să continue.

Peder era în drum spre casă când îl sunase Mina. Dar întorsese maşina imediat. Mina să ceară ajutor, asta nu era ceva obişnuit. Şi să o facă într-o chestiune privată, asta nu se întâmplase niciodată, oricât ar fi încercat să-şi amintească. Era ca şi cum cometa Halley s-ar fi întors deja după numai treizeci şi cinci de ani. Dar el o plăcea pe Mina. Şi auzise disperarea din glasul ei. Aşa că, oricât de mult s-ar fi grăbit de fapt, întorsese maşina. El nu fusese niciodată acasă la ea, dar fu uşor să găsească adresa cu GPS-ul.

— Bună.

Mina îi făcu un mic semn vlăguit cu mâna când el ieşi din maşină. Ea se ridică de pe trotuar, ridică punga de plastic pe care stătuse şi se îndreptă spre el cu paşi fermi, ţinând temeinic de lesa lui Bosse. Câinele începu să ţopăie bucuros cu limba scoasă când îl văzu pe Peder, care-i răspunse cu un zâmbet larg conturându-i-se pe chip.

Era ceva la câinii golden retriever care făcea să-i trepideze stomacul de fericire. Erau atât de deschişi din fire, mai mult decât orice în viaţa asta. Dacă ar fi putut să se reîncarneze într-un animal şi să aleagă care, fără ezitare s-ar întoarce ca golden retriever.

— Mulţumesc, zise Mina întinzându-i lesa.

Peder doar încuviinţă. N-avea de ce să facă mare caz de faptul că ea îl căutase.

— Sună-mă dacă stăpânii dau de veste, zise el deschizând o uşă din spate, ca Bosse să sară înăuntru.

Văzu că ochii Minei erau aţintiţi asupra câinelui aflat pe locul din spate şi că-i tremurau uşor mâinile. Bănuia ce gândeşte ea. Dar pe el, părul de câine nu-l afecta câtuşi de puţin. De mult nu mai considera maşina Volvo a lui şi a Anettei drept un vehicul igienic. Niciunul dintre ei nu era chiar genul care păstrează curăţenia, iar de când

veniseră tripleţii, renunţaseră de-a dreptul. Cu coada ochiului văzu cum Bosse lingea scaunul, exact în locul unde vomitase Molly alaltăieri. Realiză totuşi că cel mai înţelept era să nu transmită mai departe acea informaţie Minei.

— Dau un semn imediat ce sună, zise Mina.

— Apropo, spuse el şi se opri înainte de a intra în maşină, era să uit. Am trecut pe la Fab Fika în Hornstull. M-am gândit că dacă Daniel a văzut pe cineva suspect, atunci poate l-a mai văzut şi altcineva. Dar nimeni n-a văzut acolo vreun client cu schiţe.

— Bineînţeles.

— Înţeleg de ce. Cei care lucrează acolo chiar şi pe mine m-au văzut abia după cinci minute. Erau foarte prinşi într-o conversaţie. Clienţii nu erau în mod evident o prioritate.

El dădu din cap.

— Tinerii din ziua de azi şi chestii de genul ăsta, zise el. — Cele trei fetiţe ale tale sigur nu vor fi niciodată aşa, spuse Mina şi zâmbi.

— Mda, o să fie şcoală de bune maniere la mine-acasă. Bebeluşul care nu învaţă să-i dea un cappuccino tatei în trei minute o să aibă de-a face cu câinele. Iar în spumă trebuie să fie desenat portretul meu.

Se urcă în maşină şi Mina ridică o mână în semn de rămas-bun.

După ce porni, o văzu prin geamul maşinii îndreptându-se spre uşa blocului cu spatele mult mai drept decât îl avea când sosise el acolo.

O oră jumătate mai târziu, era acasă. Fiindcă întorsese, nimerise în traficul cel mai infernal şi drumul durase de două ori mai mult ca de obicei. Bosse dormise buştean pe bancheta din spate, dar imediat ce Peder intră pe alee şi opri maşina, se ridică şi se uită curios în jur.

Zbură din maşină când se deschise uşa, Peder abia a reuşit să apuce lesa înainte ca el s-o ia la goană. Şi pe-acolo pe undeva, pe aleea din faţa casei, Peder îşi dădu seama că asta nu fusese poate una dintre cele mai bune idei ale sale. Acel sentiment se confirmă când deschise uşa de la intrare şi fu întâmpinat de vocea Anettei şi o cascadă de reproşuri venite din baie.

— Eu nu mai pot, îmi dau demisia, n-au dormit un minut toată ziua, ba nu, exact, un minut au dormit, dar n-au dormit minutul ăla în acelaşi timp, iar eu n-am dormit nici azi-noapte, ştiu că trebuia să te trezesc, dar tu, să mă ia dracu' dacă tu n-ai fi în stare să dormi şi în toiul unui război mondial şi eu oricum eram trează şi n-am putut să adorm la loc, aşa că acum sunt în a douăzecea mea oră trează, iar Molly tocmai a vomitat pe Meja şi exact după ce le-am schimbat pe amândouă, Majken a făcut caca şi i s-a scurs prin scutec, deci acum trebuie s-o schimb din nou şi să mă ia dracu', eu nu la asta am dat *sign up,* eu trebuia să stau cu un copil, *un* copil nemernic, în braţe, şi să arăt ca una dintre vedetele alea de pe coperţile revistei *Mama* şi să fiu fabuloasă şi maternă, în timp ce sorb dintr-un latte şi mănânc o biluţă

nenorocită cu seminţe de chia, nimeni nu mi-a zis nimic despre iadul ăsta cu căcat şi vomă, dacă o singură chestie mai iese pe dos azi, o să sar de pe pod, de pe Västerbron, ai auzit, Peder, încă *o singură chestie* şi sar.

Bosse chelălăia şi trăgea de lesă, dar Peder îl scoase repede pe uşă şi o închise cu grijă în urma lui. Scoase telefonul şi-i trimise un sms lui Anette, scriind că au primit o alarmă şi că trebuie să plece iar. Pe urmă verifică o adresă. Pentru o clipă, se gândi să sune. Dar pe urmă băgă telefonul în buzunar.

Cel mai bine fără avertisment.

Muzică în surdină, dar ciudată, se auzea prin uşa lui Benjamin. Vincent stătea cu mâna ridicată pentru a ciocăni, dar se opri. Încerca să înţeleagă ce aude, să găsească referinţe muzicale pe care să le poată folosi în discuţia cu fiul său, pentru menţinerea în bune condiţii a relaţiei lor. N-avea nicio ambiţie să fie un aşa-zis tată cool. Era o categorie de oameni pe care cu greu o suporta, mai ales pe cei care simţeau nevoia să scoată în evidenţă cât de „soft" şi de „mişto" sunt ei. Mai ales în relaţia cu copiii lor. Însă întotdeauna era mai simplu să vorbească despre lucruri serioase abia atunci când aveau un subiect comun pe care-l puteau discuta.

În plus, interesele şi gustul muzical ale copiilor erau o provocare. Ei probabil nu se gândeau la asta, dar datorită lor, el avusese experienţe pe care altminteri nu le-ar fi avut. Şi modul de departe cel mai bun pentru a ţine creierul antrenat era să-i dea regulat impulsuri neaşteptate. Era o enigmă cum de nu înţelegeau toţi asta. Majoritatea părea să facă acelaşi lucru în acelaşi fel toată viaţa şi să fie mulţumită de asta. Vincent chiar n-ar putea niciodată să priceapă lucrul acesta.

Lipi urechea de uşă. Nu era foarte sigur ce părere are despre alegerea muzicală a lui Benjamin pe ziua respectivă. Nu că ar fi sunat rău, dar îi lipsea un context pentru a o plasa. Cel mai apropiat la care putu ajunge fu muzica de circ. Asta dacă tot ansamblul de acrobaţi ar fi format din criminali cu topoare. Un circ de criminali. Înainte de a apuca să-şi reprime acest gând, capul i se umplu cu imagini despre cum ar putea arăta un asemenea circ, cum mirosea probabil la manej, ce scria pe afiş. Cum suna circul, asta ştia deja. Bătu de şase ori la uşă, două bătăi în trei ture, şi senzaţia de lemn în articulaţii îl aduse înapoi la realitate. Vincent nu primi nicio reacţie dinăuntru, aşa că deschise uşa şi păşi înăuntru aruncând o privire rapidă la computerul lui Benjamin, unde pe Spotify cânta o trupă cu numele The Tiger Lillies. Trei bărbaţi palizi machiaţi ca nişte demoni, cu gambete, făceau nişte grimase ciudate. Deci nu ghicise deloc greşit.

Benjamin era întins pe pat cu un laptop pe burtă. Avea căşti pe urechi şi era adâncit într-o prelegere pe Youtube. Probabil nici nu

auzea muzica. Abia când Vincent se aşeză pe marginea patului reacţionă. Benjamin puse filmul pe pauză şi îşi ridică privirea, dar păstră căştile pe urechi.

— La ce te uiţi? întrebă Vincent.

— Super interesant. Imaginează-ţi că faci parte dintr-un grup de soldaţi care-a fost învins de duşman şi în loc să fiţi luaţi prizonieri, vă gândiţi, ar fi mai bine să vă sinucideţi colectiv. Dar din motive religioase nu aveţi voie să vă luaţi singuri viaţa.

— Benjamin, ar trebui să-mi fac griji pentru tine? spuse Vincent şi se încruntă. Asta sună a fanatism.

— Nu sunt terorist, oftă Benjamin. E o problemă de matematică. Aparent s-a întâmplat pe bune, cu soldaţi evrei capturaţi de romani. Imaginează-ţi că eşti unul dintre soldaţi şi că vă aşezaţi într-un cerc. Tu îl omori pe cel din stânga ta. Şi aşa mai departe. După câteva ture, toţi vor fi morţi. În afară de unul, evident, care e obligat să supravieţuiască. Dar hai să spunem că vrei să fii cel care supravieţuieşte. Dacă ştii cine începe să ucidă şi ştii numărul de locuri, la câte locuri de la cel care începe să ucidă trebuie să te aşezi pentru a fi cel care supravieţuieşte?

— N-ai şi ceva mai greu de-atât? întrebă Vincent. Dar matematica din spate e interesantă. Atunci când în cerc sunt persoane al căror număr e puterea lui doi, mereu supravieţuieşte cel care începe, deci cel care stă pe locul numărul unu. Deci singurul lucru care trebuie făcut pentru a supravieţui, indiferent de câţi stau în cerc, e ca mai întâi să calculezi numărul de persoane şi să ridici la puterea a doua. De exemplu, să spunem că sunt nouăsprezece persoane. Atunci dăm la o parte şaisprezece. Pe urmă luăm doar ce-a rămas, trei în cazul nostru, deşi dublăm, fiindcă turele sar peste fiecare a doua persoană, deci peste cei care mor. Şi pe urmă se adaugă asta la poziţia de start, care e unu. Unu plus trei plus trei. Fac şapte. Deci din nouăsprezece persoane, cel de pe locul şapte supravieţuieşte.

Benjamin dădu din umeri. Vincent se aştepta la puţin mai mult entuziasm faţă de răspunsul lui elegant, dar cum Benjamin era adolescent, putea să ia ca pe un compliment faptul că măcar era în continuare treaz.

— Apropo de oameni care se ucid între ei, zise Benjamin, cum merge cu Criminalul-Houdini? Aţi ajuns undeva?

— Te rog, nu-i spune aşa, zise Vincent şi îşi ridică picioarele pe pat şi îşi sprijini spatele de perete. Crimele acelea chiar nu au nimic magic. Iar ancheta e şi mai puţin magică. Şi când venisem şi eu în sfârşit cu ceva concret, s-a terminat abrupt.

— Ce s-a întâmplat?

— Tipul a murit.

Vincent văzu cum fiul lui se făcu livid. Benjamin închise laptopul şi

se aşează lângă Vincent.

— Am încercat să dau iar de Sains, referitor la lăzi, zise Vincent. Dar nu mai răspunde nici la telefon, nici la e-mail. Ştiu că el are tendinţa să se izoleze cu totul când e implicat într-un proiect mare. N-am altceva de făcut decât să-l aştept. Dacă-l bat prea mult la cap, poate nu mă mai ajută deloc. Iar lăzile sunt tot ce am în acest moment. Deşi cred în continuare că există un mesaj în datele şi orele crimelor. Dacă n-ar fi importante, de ce să fi lăsat ceasurile sparte? De ce să sune la poliţie şi să rişte să fie localizat, doar ca să aibă grijă ca noi să avem data corectă pentru Robert? Clar, e ceva care ne scapă.

Benjamin se duse la computer şi puse Spotify pe pauză.

— Apropo, când are loc următoarea crimă? Cât timp aveţi la dispoziţie ca să rezolvaţi asta?

— Nu ştiu mai multe decât tine şi încetează să mai fii aşa exaltat. În cazul în care criminalul apucă să lovească din nou doar fiindcă eu sunt prea încet de cap, chiar n-ai de ce să fii euforic.

Benjamin dădu click pe documentul la care începuseră să lucreze cu câteva luni în urmă şi-l deschise. Era frustrant de gol, în afară de cele câteva puţine date fundamentale pe care le aveau. Benjamin gândi cu voce tare. — înainte de toate nu ştim câte cifre intră în fiecare bit de informaţie din cod. Adică avem zilele, lunile şi orele. Dar avem şi cadavrele numerotate. E inclus numărul în cod? Crima asupra lui Agnes s-a petrecut pe treisprezece ianuarie la ora 14. Deci avem 13-1-14. Sau poate 14-13-1.

Dar Agnes era şi marcată cu cifra 4. S-o includem şi pe asta? E codul 4-14-13-1? Sau patru trebuie să fie la final? Vezi cât de derutant e?

Vincent se uită la ecranul de pe biroul lui Benjamin. Se aşezase pe ceva tare şi dădu pătura la o parte ca să îndepărteze obiectul. Gândul că fiul lui poate a ascuns intenţionat ceva sub pătură îi apăru în minte, dar mişcarea mâinii era deja pornită şi nu mai putea fi oprită. Sub pătură era o carte cu titlul *Applied Cryptography*. El nu se putu abţine să zâmbească. Era foarte clar pornografie, chiar dacă una de un soi mai aparte.

— Criminalul vrea ca noi să rezolvăm cazul, zise el. N-ar face toate astea prea dificile pentru noi. Datele şi orele aparţin aceluiaşi tip de informaţie. Sunt date de calendar, însă numerotarea, nu. Sunt în continuare convins că e o numărătoare inversă şi nimic altceva. Iar în ceea ce priveşte ordinea, dacă tu ar fi să indici o oră şi o anumită dată, cum ai spune? Zi-mi când eşti născut.

— Sunt născut pe unsprezece noiembrie, la ora 23:03… Ah. Pricep.

— Exact. Tu zici ziua, luna şi pe urmă ora. Asta e ordinea ta.

— Înţeleg ce zici, Maestre Mentalist.

Benjamin ridică exagerat o sprânceană când spuse ultimele două cuvinte.

— Nu ştiu, zise Vincent. Încep să suspectez că şi copiii mei sunt la fel de deştepţi ca mine.

— Mai deştepţi, zise Benjamin, făcându-se că tuşeşte.

Benjamin închise documentul şi ecranul se făcu negru. Pozele cu Agnes, Tuva şi Robert se conturau pe muzică din Star Wars. *Darth Vader's theme.* Se învârtea pe scaun, părând insuportabil de mulţumit. Vincent nu ştia dacă să-l laude pe fiul său pentru prezentarea Powerpoint sau să fie îngrijorat. Sub poze apăreau acum datele crimelor cu sclipici, împreună cu titlul „Vânătoarea Criminalului-Houdini".

— Chiar ţi s-a părut potrivit sclipiciul? zise el.

— Păi ce, e sclipici roşu! Dar acum taci, tată. Mai bine fii atent aici. Avem următoarele: crima asupra lui Agnes, 13-1-14. Tuva, 20-2-15. Robert, 3-5-14. Am încercat să gestionez datele şi orele matematic. Să le adun, să caut secvenţele numerice şi aşa mai departe. N-am obţinut nimic. Că ar fi un cifru, ăsta a fost primul lucru pe care l-am încercat împreună, aşa că am tăiat şi asta, într-un final am încercat să traduc cifrele în alte formate, precum frecvenţa luminii, frecvenţa radiaţiilor sau frecvenţă radio, măsură de lungime, coordonate, dar n-am obţinut nimic. Bănuiesc că asta e din cauză că mesajul nu e complet. Vă lipseşte în continuare a patra piesă de puzzle, şi anume chiar acea crimă pe care încercaţi s-o împiedicaţi.

— Mmm, zise Vincent îngândurat.

El arătă cu degetul la computer.

— Introdu secvenţele numerice cu datele şi orele în Google.

Benjamin făcu cum spuse el.

— Ce ciudat. Toate secvenţele sunt şi coduri poştale. Ale unor oraşe din străinătate.

Vincent se aplecă foarte interesat.

— Coduri poştale? Pentru ce oraşe?

— Blainville, Washington şi Mexico din New York. E cu siguranţă doar o coincidenţă.

— Scrie toate trei toponimele în Google, ca o căutare comună, zise Vincent.

Ceva se mişca în stomac, oricum s-ar fi numit, instinct, presimţire, dar îi spunea că se aflau pe pista corectă. Benjamin scrise „Mexico Blainville Washington" şi apăsă pe căutare.

— Să vedem, zise el. Mai întâi avem nişte planificatoare de călătorii pentru deplasarea între aceste oraşe, dar sunt autogenerate, deci putem sări peste ele. Pe urmă vin trei cărţi. *Gulf of Mexico Origin,* un *Mollusca-ceva,* plus *Matntnals of Mexico.* Ciudat. Ultima carte are chiar şi o referinţă specifică de pagină, deja din rezultatele căutării.

— Asta, zise Vincent arătând cu degetul Ia ultima. Asta bate la ochi. Prea specifică. Verific-o.

Era ceva foarte cunoscut cu cartea aceea. Mult prea cunoscut. Benjamin dădu click pe linkurile cu cele trei cărţi şi le compară.

— Ai dreptate, zise el după câteva secunde. Uite aici. Celelalte cărţi par a avea cuvintele căutate răspândite peste tot prin text Dar ultima le are doar la una. Pagina 873.

Benjamin dădu click pe linkul cu *Mammals of Mexico* şi Google arătă un pdf cu pagina de carte în cauză, cu cele trei cuvinte căutate marcate cu galben. Dar Vincent nu se sinchisi de ele. El rămăsese cu gândul la mamiferele din Mexico. Atât de incredibil de familiar. După care privirea i se fixă asupra numărului de pagină.

— Pagina 873, zise Vincent şi arătă cu degetul la număr. E o dată. Opt a şaptea. Opt iulie. Şi cum celelalte crime s-au petrecut la orele 14 şi 15, e rezonabil să credem că ultimul trei înseamnă trei după-amiaza. Ora cincisprezece. Nu poate fi o întâmplare. Cred la fel ca tine că ucigaşul a vrut să ne uşureze munca. Greşeala noastră a fost că am gândit prea complicat. O căutare simplă pe Google era tot ce trebuia ca să obţinem ultima dată.

Vincent se sprijini mulţumit de perete. Ar trebui s-o sune pe Mina imediat. Dar ceva îl rodea. Mai era ceva.

Opt iulie.

Nu, era altceva.

Lui de obicei îi era uşor să caute în banca lui cu amintiri şi să găsească ce avea nevoie. Dar asta necesita să fi memorat amintirea de la început. Opt iulie era o amintire prea veche. De acum foarte multă vreme. Când era mic. Animale în Mexico…

Un leopard îi arătă dinţii lui Vincent de pe ecran. El *văzuse* acea carte înainte.

Iarna trecută.

La biroul lui Umberto.

Pentru că…

Pentru că cineva îi trimisese cartea.

Ieşi valvârtej din camera fiului său şi intră alergând în camera de lucru.

— Şi când o să fiu plătit pentru asta? strigă Benjamin după el. Te-am ajutat de fapt să găseşti soluţia!

Într-un dulap, Vincent păstra cărţi pe care le primise cadou şi pe care n-avea de gând să le citească niciodată, dar pe care nu putea să le arunce. Pur şi simplu, cărţile nu se aruncă. Nu-i luă mult timp să găsească ce căuta. O cărămidă de carte, cu un leopard pe copertă, aşa era. *Mammals of Mexico* de Gerardo Ceballos. Aceeaşi carte pe care tocmai o văzuse în computerul lui Benjamin.

Avea mâinile atât de transpirate, încât cartea grea îi alunecă, dar o prinse şi răsfoi febril până la pagina 873. Ajunse la pagină şi aerul i se opri în gât. Pe toată pagina erau linii trasate cu pix roşu. Arăta de

parcă cineva încercase să facă să pară că sângerează cartea. Răsfoi înainte şi înapoi, dar nici o altă pagină nu era mâzgălită. Printre linii erau pictate puncte roşii mai groase, dar nu ele îi tăiară respiraţia. Ci literele de alături. Literele roşii. Umplute de mai multe ori, cu un scris de mână hotărât. Citi mesajul de mai multe ori.

Bună, Vincent,

Aş fi grav dezamăgit în cazul în care ai crezut că opt iulie e data unei noi crime. Chiar nu-ţi aminteşti? Trebuie să priveşti mai bine de atât, dacă vrei să mă găseşti.

Aerul tot nu ajungea să parcurgă tot drumul până la plămâni. Totul era prea mare pentru ca mintea lui să poată cuprinde. Trebuia să spargă totul în bucăţi manevrabile ca să nu înnebunească. Cineva îi trimisese o carte cu un mesaj. Şi o trimisese cu o lună înainte ca prima crimă să aibă loc. Două luni înainte ca el să o întâlnească pe Mina la teatrul din Gävle. Cu mult înainte ca el să fie cooptat în anchetă.

Într-un fel, în toate astea era vorba despre el. Întotdeauna fusese vorba despre el.

Fără ca el să înţeleagă în ce fel.

Şi asta îl îngrozea.

Christer îşi contempla îngândurat biblioteca. Se gândea cu ce carte de pe „noul raft" să înceapă. Cea nouă a lui Anders de la Motte? Sau cea a lui GW? Se lăsase convins de vânzătoarea de la Akademibokhandeln să cumpere şi un thriller poliţist, romanul de debut al actorului ăluia, Alexander Karim. Dar după ce-o răsfoise puţin, stătea în dubiu. Călătorii în timp şi rahaturi. Nu, lui îi plăceau romanele poliţiste care respectau tradiţiile. Peter Robinson. El chiar ştia cu ce se mănâncă. Şi Hakan Nesser. Nu mai apăruse vreo carte nouă despre Van Veeteren de mult timp, dar puteau fi recitite, ceea ce Christer făcea la intervale regulate.

Prefera romane poliţiste cu eroi bărbaţi. Pe muierile din romanele poliţiste le găsea exasperant de enervante. Da, iar autoarele de romane poliţiste i se păreau oribil de enervante chiar şi ca oameni. O grămadă de opinii încolo şi încoace despre una şi alta despre care nu au niciun habar. Acum, serios vorbind, şi Leif G.W. Persson avea câte ceva de spus despre aproape orice. Dar ce căcat? Leif G.W. Persson era Leif G.W. Persson. Şi vinul lansat de el era bun.

Totuşi, majoritatea eroilor bărbaţi din serialele poliţiste nu beau vin. Ei beau whisky. Christer încercase să înveţe să bea whisky tocmai din acest motiv. Timp de vreo două luni se chinuise în fiecare seară să termine un pahar cu whisky. Treptat, cu tot mai multă gheaţă în el, ca să reuşească să ajungă la fund. Ultimul fusese un pahar de gheaţă cu o înghiţitură mică de whisky în ea. Pe urmă renunţase.

De fapt, nu băutul de whisky şi posibilul alcoolism îl atrăgeau la

comisarii criminalişti din grămada de romane poliţiste pe care le citea permanent în timpul liber. Ci melancolia. Singurătatea. Problemele în construirea unei relaţii sănătoase. Simţea că este unul de-ai lor. Ca şi cum ar fi putut fi şi el acolo, în paginile cărţilor, ca erou de roman poliţist. În permanenţă gânditor. În permanenţă împotriva curentului. Dar, sincer vorbind, tipii din cărţi munceau o idee mai mult decât era el dispus s-o facă. Poate cu excepţia lui Evert Backstrom. Dar Kurt Wallander, Van Veeteren, Martin Beck, Alan Banks şi Mikael Blomkvist… Vai de mine, ce mai trăgeau! Asta şi whisky-ul erau două lucruri care simţea că nu prea i se potrivesc.

Cel mai mare idol al lui era totuşi Harry Bosch. Aveau multe în comun, din ce constatase de-a lungul anilor în care citise despre eroul lui Michael Connell. Deja în prima carte despre Bosch simţise că îşi găsise geamănul în lumea romanelor poliţiste, alter ego-ul său. Aproape că-i dăduseră lacrimile. Fusese de parcă şi-ar fi găsit un frate pierdut de mult. Sigur că existau o grămadă de deosebiri. Mama lui Harry Bosch era prostituată. Mama lui Christer era ca o fată bătrână, pudică, cu doar câteva relaţii platonice. Mama lui Harry a fost ucisă brutal. Mama lui Christer a murit în somn de la un *stroke*. Harry Bosch era soldat în războiul din Vietnam. Christer a făcut armata ca soldat necombatant în divizia K3 din Arboga.

Totuşi.

Destul de multe asemănări încât să-l facă pe Christer să se simtă comod cu acea comparaţie. Casa lui. Casa părintească pe care o moştenise de la mama lui. Amplasată pe o coastă abruptă cu vedere la strâmtoarea Skurusund. Iar pe Harry îl chema de fapt Hieronymus, după un pictor olandez. Al doilea prenume al lui Christer era Engelbert. După marele idol al mamei sale, cântăreţul Engelbert Humperdinck. Harry Bosch era stângaci, şi Christer era la fel, şi aveau chiar şi aceeaşi înălţime. Şi, la fel ca Harry Bosch, şi el iubea jazzul. Sincer vorbind, el începuse să asculte şi învăţase să iubească jazzul tocmai datorită preferinţei lui Bosch pentru acest gen muzical. Mersese cu mult mai simplu decât cu whisky-ul. Acum se auzea Time *after Time,* cu Chet Baker, încet, pe fundal. El şi Harry. Atât de asemănători. Atât de incredibil de asemănători, constată Christer mulţumit, uitându-se în zare, la panoramă.

Sună la uşă. Cine putea fi? Christer se ridică din fotoliul cu *recliner*.

La uşă era Peder, cu Bosse în lesă.

— Tu eşti? zise Christer derutat. Credeam că Mina o să vină cu câinele.

— De ce să crezi că Mina o să vină cu câinele? întrebă Christer uimit. De unde ştiai…?

Christer nu răspunse. Cum putea Peder ca măcar să întrebe ceva atât de cretin. Cineva chiar crezuse pe bune că Mina va reuşi să ţină

câinele la ea? Doamne, Dumnezeule! Ultimul idiot aparent încă nu se născuse. Christer făcu un pas în lateral şi-i făcu semn cu mâna să intre în hol. Un sac mare cu hrană pentru câini era deja sprijinit de perete.

— Am cumpărat cea mai rafinată mâncare pentru câini, două castroane şi o pernă pe care să doarmă.

Se aplecă şi desfăcu lesa de la gâtul lui Bosse. Căţelul dădu imediat năvală în sufragerie şi începu să cerceteze tot.

— Dar cum ai ştiut că tocmai tu… zise Peder consternat, cu gura căscată.

Christer dădu din umeri.

— Eu eram singura alegere logică. Dar, ca de obicei, nimeni nu se gândeşte la mine ca la o primă alegere.

În spatele lui, se schimbase melodia, se auzea acum *Who can I turn to,* cu George Cables.

Kvibille 1982

Se uita la cele trei prietene care erau pe bicicletă chiar în faţa lui. Drumul cu pietriş îi ducea la micul lac în care obişnuiau să se scalde. Când ajungeau, Malla, Sickan şi Lotta se aruncau urlând în apă şi pe urmă îl tachinau fără milă, pentru că el nu se băga în apă. Dar nu făcea nimic. Ştia că ele nu vorbesc serios când îl tachinau şi îl stropeau cu apă, acolo unde obişnuia el să rămână, Ia marginea pădurii. În schimb, întunericul din Iac era înfricoşător la modul cel mai serios. Jos, în adâncuri, putea exista orice. Şi dacă nu puteai vedea, cum să ştii când era gata să te tragă în jos?

Pietrişul huruia sub roţile bicicletelor. Era puţin cam cum se simţise el în ultima vreme. Ca şi cum ceva acolo, departe de tot, în adâncuri, ameninţa să-l tragă în jos. O umbră întunecată dinăuntrul capului lui. Avea nevoie de Malla, Sickan şi Lotta. Prietenele lui care făceau lucruri obişnuite, normale. Care-l tratau ca şi cum era normal.

— Hei, Mini-Yoda, strigă Lotta din spatele lui. Apasă tare pe pedală!

El era îmbrăcat cu un tricou pe care Jane nu-l mai purta, cu o figură verde, care părea foarte bătrână. El nu văzuse *Războiul stelelor* de care vorbea toată clasa, dar cunoştea personajele din auzite şi ştia că ar fi fost mai cool să-l aibă pe tricou pe Luke Skywalker sau pe Chewbacca. Chiar şi cel rău, Darth Vader, ar fi fost mai bun. Dar Jane îi spusese că Yoda era cel mai tare, fiind cel mai inteligent dintre toţi.

— Oricum, sunt mai înalt decât tine, strigă el, dar fetele deja dispăruseră după o cotitură.

Acceleră ca să le prindă din urmă. Mantia pe care se dusese s-o ia din casă când trecuseră fetele pe la el era mototolită pe locul pentru bagaj. Yoda era pentru tonţi. Azi, el era Chewbacca.

După ce se scăldară, se întinseră fiecare pe prosopul ei ca să se usuce. El se dezbrăcase în chiloţi ca să intre în apă, dar se răzgândise în ultimul moment, aşa cum ele ştiau că va face, de altfel. Era însorit

şi cald şi începuse să i se facă foame. Îşi dorea să fi luat la el câteva dintre sendvişurile triunghi ale mamei.

— Crezi că mama ta a observat c-ai şters-o? întrebă Lotta. Noi am încercat să fim discrete, dar poate că tot a observat ceva.

Oh, nu. I se răci tot corpul. N-ar fi trebuit să se gândească la chestia aia cu sendvişurile. Atunci cu siguranţă ea n-ar mai fi întrebat de mama.

— Dar era acasă? întrebă Malla. N-am văzut-o.

— Se odihneşte, zise el. Ştiţi voi. Aşa că foarte bine că n-am făcut gălăgie.

Măcar era aproape adevărat. Prietenele dădură din cap în semn de aprobare. Ele ştiau că mama lui avea zile din acestea uneori. Zile în care avea nevoie de odihnă, zile când era mai bine ca ea să nu stea cu ei. Zile când ea părea o umbră întunecată.

— Vrei să mănânci la noi azi? întrebă Sickan. Mama face mereu prea multă mâncare.

El văzu cum lumina soarelui strălucea în picăturile de apă de pe abdomenul ei. Uşurat, descoperi că picăturile sunt prea multe ca să le poată număra.

— Nu cred că…

— Mama ta nici măcar n-o să observe că eşti plecat, zise Malla. Tu ştii asta. Eu zic să mâncăm cu toţii acasă la Sickan!

Lotta scoase un urlet de bucurie, iar Sickan izbucni în râs.

— O să moară mama! râse ea. Ne ducem la mine imediat ce ne uscăm.

El ştia că lipsa lui de acasă n-o să rămână nepedepsită. Mama îl aştepta. Îi zisese că se duce doar să ia o chestie. În schimb, plecase cu prietenele lui. Dar chiar acolo şi atunci, în lumina soarelui, pe iarba de pe malul micului Iac, pentru prima oară în viaţa lui nu-i mai păsa foarte tare de asta. Pentru o clipă, întunericul din lac nu mai era chiar la fel de negru.

Îşi mai turnă un deget de Balvenie Portwood. Al treilea pahar la rând. Whisky-ul de douăzeci şi unu de ani, favoritul lui din ultimul timp, era de fapt ca şi aruncat pe apa sâmbetei, pentru că în seara asta ar fi putut la fel de bine să bea alcool sanitar. Sau orice pentru a-şi calma nervii. O voce plăpândă din interior îi spunea că efectul calmant al alcoolului era de-a dreptul neglijabil în raport cu paranoia pe care tot alcoolul o putea trezi, dar nu-l ţineau puterile să fie raţional. Şi era prea bătrân ca să fumeze iarbă.

Mammals ofmexico era în faţa lui, pe biroul din camera de lucru. Vincent închisese cartea, n-avea niciun chef să vadă mesajul din nou. Când Maria se dusese la culcare, el spusese că mai are puţin de lucru. Rebecka şi Benjamin nu sosiseră încă acasă. Copiii lui mai mari îşi

luau în mod clar libertăţi legate de ora până la care aveau voie să stea afară. El stinsese lampa din tavan şi păstră doar veioza slabă de pe birou.

Se învârtea cu scaunul înainte şi înapoi, dintr-o parte în alta. Adevărul era că nu ştia ce trebuie să facă. S-o contacteze pe Mina, bănuia. Să sune la poliţie. Dar ce să spună? Că primise de la criminal un mesaj, care ar fi putut fi găsit doar dacă aveai un creier ciudat ca al lui? învârti paharul de whisky şi văzu cum lichidul de culoarea chihlimbarului se mişca încet. El bea Balvenie, fără gheaţă, spre deosebire de Lagavulin, în care punea câteva cuburi. Dar rămăsese reflexul de a învârti paharul pentru a auzi gheaţa zornăind.

Cum ar reacţiona Ruben dacă i-ar povesti că mesajul însemna că ucigaşul, sau, în fine, cineva care cunoştea datele crimelor înainte ca acestea să se petreacă, ştia că Vincent va fi cooptat în anchetă, înainte ca el însuşi să aibă măcar habar de asta? Ruben ar crede probabil că în sfârşit creierul mentalistului se prăjise. Ruben, da. Era un bărbat cu demoni. Se întreba cât de conştient era acest Casanova al Palatului Poliţiei de comportamentul său. Experienţa lui Vincent cu masculii alfa de felul ăsta era că sub carapacea de macho se ascundea ceva foarte fragil. Nu pentru că era rolul lui Vincent să atragă atenţia asupra acestui lucru, probabil s-ar alege cu o vânătaie sub ochi, dacă ar încerca. Dar poate că era timpul ca cineva nu numai să-i vorbească, ci să-l şi asculte pe Ruben.

Bău o gură de whisky şi simţi cum îi calmă şi-i înfierbântă în egală măsură gâtul. Închise ochii. Încercă să se concentreze exclusiv asupra senzaţiilor gustative şi olfactive câteva secunde. Dar nu funcţionă. Vedea în faţa ochilor doar textul roşu din cartea aia blestemată cu leopard. Deschise ochii din nou.

Mesajul trezea, fireşte, o întrebare interesantă. Şi anume cine ar fi putut şti, sau cel puţin bănui, că el va colabora cu poliţia. Nu-i veniră în minte decât două persoane. Mai întâi Julia, care aprobase ca Mina să ia legătura cu el. Şi pe urmă, chiar Mina.

Mina ştiuse. Mina era cea care avusese grijă ca el să devină suficient de curios pentru a accepta. Dacă altcineva şi nu Mina l-ar fi contactat în acea seară în Gävle n-ar fi fost, probabil, mai mult decât o întâlnire politicoasă şi un nu hotărât. Dar Mina nu se lăsase.

El dădu pe gât restul de whisky şi turnă un alt pahar.

Nu putea să fie Mina.

Nu avea voie să fie Mina.

Gândul era absurd. El o cunoştea. Sau, de fapt, nu. Dar îşi închipuia că ştie cum funcţionează ea. Doamne, Dumnezeule, îi putea simţi prezenţa chiar şi când nu era acolo. Ea se mutase în el.

Nu Mina trimisese cartea.

Dar dacă.

Dacă Mina *trimisese* cartea?

Simţi o răceală în tot corpul şi respinse gândul nepoftit. Era prea neplăcut ca să rămână un timp mai îndelungat. Pentru că dacă era adevărat, atunci totul se prăbuşea.

Se va ocupa de acea pistă a gândurilor mai târziu. Dacă el presupunea că nu e Mina, cine putea fi atunci?

Îi era foarte greu să creadă că venea de la Julia. Mai rămânea… nimeni.

Se ridică şi începu să meargă înainte şi înapoi prin camera mică. Trebuia să mărească fluxul de sânge spre creier pentru a putea gândi mai bine. Dar era prea neliniştit pentru a se întinde pe podea.

Se întoarse în amintiri înapoi, la prima întâlnire.

Seara în Gävle.

Mina stând în faţa lui.

La bar, cei din Helsingborg veniţi la conferinţă.

Paiul ei de băut.

Hamburgerul lui.

Şefa mea a aprobat să luăm un consultant extern.

Mi s-a dat un pont să te contactez.

Un pont. Dar nu neapărat de la Julia. Dacă nu de la Julia, de la cine? Aici era ceva despre care trebuia s-o întrebe. În secunda în care ar povesti despre mesaj şi carte ar fi implicat personal în anchetă, într-un fel pe care nu şi-l dorea. Prefera să amâne cât mai mult posibil. Dar nici nu voia să pună piedici anchetei. Din contră. Avea o crimă de oprit.

Puse dopul la sticlă şi o duse în dulapul din bucătărie. Pasul unu era să afle cu cine vorbise Mina, să găsească pe cel sau pe cea care-i propusese implicarea lui.

Pe urmă putea povesti despre carte.

Cartea pe care Mina nu avea voie să o fi trimis.

IULIE

Milda ştia din experienţă că cel mai bine era să rezerve mai mult timp pentru o vizită la bunicul său. Bunicul Mykolas şi mama erau din Grecia, în timp ce tata era din Lituania. Milda era numele unei zeiţe lituaniene a iubirii, din perioada păgână. Cu alte cuvinte, ea era o intersecţie spectaculoasă. Lituaniancă-grecoaică, crescută în Suedia. Combinaţie imbatabil de ciudată.

În plus, ea considera că originea numelui era ironică. Iubirea nu era ceva de care să fi avut parte prea mult în viaţă, în orice caz dacă iubirea se referea la cea a bărbaţilor. Căsătoria ei fusese una mai mult de maniera cotidian-practic, iar ieşirile la întâlniri de după căsătorie, inexistente. Evident că se înregistrase pe Tinder şi-şi făcuse profil acolo acum mai bine de un an, într-o seară în care băuse prea multe pahare de vin acasă, pe canapea. Dar nici măcar nu mai intrase acolo

să verifice. Ce auzise de Tinder nu era chiar înălţător. Exista şi riscul să-l găsească acolo pe tatăl copiilor.

— Bunicule? strigă ea când intră în casă, fără să primească răspuns.

Găsise uşa de la intrare, ca de obicei, descuiată, dar ea ştia din experienţa de ani întregi că n-ar avea rost să-l tragă de urechi. Încrederea lui în bunătatea inerentă a umanităţii era înduioşătoare. Dar periculoasă de moarte. Nu mai departe de săptămâna trecută primise un bătrân pe masa de autopsie, omorât în casa lui, în urma unui jaf. Doi tineri îl torturaseră şi-l omorâseră în bătaie pe bărbat, pentru impunătoarea sumă de cinci sute şaptezeci de coroane.

Trecu prin bucătărie şi camera de zi, spre uşa din spate, care dădea în grădină. În sera lui iubită.

Nu strigă când ajunse pe mica terasă din lemn. În schimb, se opri câteva minute şi-l privi atent, înainte ca el s-o vadă. Câte ore petrecuse aici când era mică! în grădina căsuţei roşii din Enskede, vecină cu Pădurea Enskede. Sera o primise de la ea, cadou de ziua lui de naştere, când împlinise şaizeci de ani. Era micul lui paradis.

Milda îl văzu mişcându-se înainte şi înapoi de cealaltă parte a pereţilor de sticlă. Uda puţin ici şi colo, pipăia pământul ca un profesionist, rupea delicat câteva frunze moarte, vorbea cu plantele sale care creşteau frumos sub supravegherea lui. Ea ştia ce se află acolo. Roşii, chili, ardei gras şi zucchini. Chiar şi pepene roşu reuşise să planteze. Nimic nu era imposibil pentru bunicul Mykolas.

Într-un final, el o observă. Se lumină la faţă şi-i făcu semn cu mâna să vină. Ea simţi un surâs luminându-i tot chipul şi o luă grăbită pe un mic povârniş care ducea la seră. — Bună ziua, bunicule!

Îl îmbrăţişă şi simţi mireasma de roşii coapte, pământ şi iubire. Ştia că iubirea de fapt nu are miros. Dar dacă ar fi avut, ar fi mirosit ca bunicul Mykolas.

— Uite! zise el cu mândrie în glas. Uite ce frumoase sunt florile de zucchini! O să culeg câteva să le prăjesc, ştiu că-ţi plac mult, iar restul or să devină nişte zucchini frumoşi-frumoşi.

Făcea gesturi ample cu mâna peste micul său regat şi ea ascultă cum povesteşte despre fiecare plantă în parte şi despre stadiul procesului de creştere în care se afla. Îi plăcea mult asta. Ştia că fratele ei mai mare număra zilele până când bunicul Mykolas avea să moară şi să le lase moştenire casa din Enskede. Pentru a fi de îndată scoasă la vânzare. Ea una avea un nod în gât doar la gândul că bunicul nu va exista întotdeauna aici, meşterind în sera lui. Erau foarte diferiţi, ea şi fratele ei.

— Ce mai face Adi? întrebă bunicul de parcă i-ar fi citit gândurile.

Adi însemna lup în lituaniană. Era un nume potrivit pentru fratele ei.

— E bine, minţi ea.

Niciodată nu era bine când venea vorba de Adi. Mereu avea câte o combinaţie în derulare despre care credea că o să-l îmbogăţească.

Rareori era cât de cât legal. Puteai crede că un an de închisoare pentru fraudă la asigurări ar fi trebuit să-l înveţe ceva. Dar nu. Adi era incorigibil. Şi ca fiu mai mare şi lumina ochilor mamei şi tatei, el era, de asemenea, perfect convins de excelenţa sa.

— Dar Vera şi Conrad?

Văzu în privirea bunicului său că n-are rost să mintă despre copii. Aşa că nu răspunse.

— Tu ştii, Conrad poate veni oricând să stea la mine, spuse el grav. Poate fi bine pentru el să schimbe mediul, mai ales acum, în vacanţa de vară. În plus, în casa asta nu există nici măcar o picătură de alcool. Poate sta cât vrea, oricum am nevoie de ajutor cu recolta, când o să se precipite totul.

— Mulţumesc, dar e la tratament. Trebuie să stea acolo toată vara. După aceea, poate.

Expresia rănită din ochii bunicului o făcu să-şi muşte limba. Ea alesese un cămin anonim pentru fiul său, în loc să se adreseze familiei. Nu aşa făceai în lumea bunicului Mykolas.

— Cred că i-ar plăcea să stea aici, spuse ea şi puse mâna pe mâna lui. Trebuie doar să poată.

Chipul bunicului se lumină din nou cu un surâs.

— Da. Vino, zise el, pun de cafea.

Ieşi înaintea ei din seră şi coborî puţin chinuit mica treaptă de lemn dinspre panta care ducea spre casă. O durea să-l vadă mişcându-se poticnit, el mereu fusese un bărbat puternic, în continuă mişcare, în permanenţă activ. La cap nu era nimic în neregulă, creierul îi mergea brici şi după o viaţă lungă ca profesor de biologie, era exact cel cu care avea nevoie să vorbească.

— Aşa deci. Tu ştii deja că mi-e drag să treci pe la mine şi nu trebuie să vii cu vreun motiv anume. Dar văd pe tine că e ceva. Ce ai pe inimă, fetiţa mea?

Cu musca pe căciulă, ea acceptă o cană cu cafea proaspătă. Apoi se întinse după o pungă pe care o adusese. Ar trebui să vină aici mai des. La asta se gândea de fiecare dată când se vedea cu el. Dar viaţa intervenea mereu, într-un fel, între ei.

— Am avut un băiat pe masa de autopsie acum ceva vreme, zise ea. Ucis brutal. Şi-am găsit asta în stomacul lui.

Îi întinse punga cu fermoar lui Mykolas, care o luă serios. Se aşeză în faţa ei la mica masă din bucătărie, de sub fereastra care dădea la drum, şi examină conţinutul cu atenţie.

— Pot?

Ea dădu din cap afirmativ.

El deschise punga, mai întâi mirosi în ea şi apoi scoase conţinutul.

Un smoc de păr. Era o parte din părul care fusese găsit în stomacul lui Robert. Marea parte ea o marcase, conform protocolului, şi o trimisese la CNEC pentru analiză. Dar ştia că *backlog-ul* lor era lung şi chinuitor de lent, cel mai probabil avea să dureze cam o lună până să primească răspuns. Era ceva, atât cu acest caz, cât şi cu acest băiat, care făcea ca ea, contrar obişnuinţei, să vrea să primească un răspuns mai rapid decât putea da administraţia medico-legală suedeză. Bunicul făcuse o pasiune pentru sera sa la bătrâneţe, dar ea nu mai întâlnise niciodată în cariera ei un biolog mai competent. Nici zoolog, la o adică.

— Cred că ştiu ce e. Dar trebuie să mă uit la el la microscop, ca să fiu sigur. Aşteaptă aici. Bea-ţi cafeaua. Mă întorc imediat.

Bunicul Mykolas se ridică şi ea observă că el se strâmbase de durere când făcuse mişcarea. Milda începu să bea cu înghiţituri mici din cafeaua ei, privind în acest timp pe fereastră. Iubea Enskede. Ea copilărise în Bagarmossen, nu era nimic în neregulă cu locul acela, dar Enskede avea un şarm şi o graţie primitoare, ca-n vremurile de demult, aici se simţea ca acasă. Poate că n-avea nimic de-a face cu zona, ci mai degrabă cu faptul că acolo locuia bunicul. Şi totuşi. Vechile tufişuri de trandafiri. Liliecii care-şi risipeau mireasma pe toată strada în zilele de primăvară-vară. Copiii care se jucau pe stradă, aşa cum se jucau copiii odinioară.

Un bărbat mic de statură trecu prin faţa ferestrei şi i se păru că-l recunoaşte, că e cineva cu care se jucase când era mică, dar nu era sigură. Când ridică mâna în semn de salut, el deja apucase să treacă.

— Da, da, aşa e!

Bunicul se întoarse cu o faţă mulţumită şi se aşeză pe scaunul de vizavi. Cu aceeaşi expresie schimonosită pe faţă. Milda îşi aminti că trebuie să-l oblige cât mai repede pe bătrânul căpos să meargă la un control medical.

— E aşa cum credeam. Părul aparţine unui animal din familia *Neovison vison.* Vison este şi cuvântul francez pentru animalul ăsta.

Făcu o pauză. Ea ştia că n-are rost să-l grăbească. Acesta era momentul bunicului pe scenă şi savura fiecare cuvânt. Ei nici măcar nu-i trecea prin minte să-l priveze de această plăcere. Aşa că mai luă o înghiţitură de cafea şi-l contemplă, optimistă, în tăcere.

— Acest animal este originar din America de Nord, aparţine familiei cordatelor, încrengătura vertebrate. Clasa mamifere. Evident. Ajung până la 30-45 de centimetri, exclusiv coada, care poate avea circa 13, până la 23 de centimetri. Masculul cântăreşte între 1 şi 1,5 kilograme, în timp ce femela cântăreşte doar vreo 750 de grame. Soiul de crescătorie poate totuşi cântări mai mult decât cel sălbatic.

Milda aprobă dând din cap. Începea să bănuiască despre ce animal este vorba. Dar îl lăsă pe bunicul său să continue. Era în elementul lui şi ochii îi scânteiau de fericire.

— Înainte, animalul era plasat în aceeaşi grupă cu dihonii, în familia mustelidelor, dar studiile genetice au indicat diferenţe atât de mari, încât în prezent deseori sunt plasaţi fiecare în familia lui. Acesta, dragă Milda, e, aşadar, păr de la un vizon!

El ridică triumfător smocul de păr spre ea. Ea aprobă dând din cap.

Deja ghicise asta acum câteva momente.

— Se poate în vreun fel să limităm de unde anume poate proveni părul acestui vizon? Vreun soi special care creşte într-un loc anume din Suedia?

— Nu, din păcate. Există două soiuri distincte despre care se vorbeşte de obicei. Vizonul sălbatic şi cel de crescătorie, care trăieşte în ferme de vizoni. Da, ştii sigur toate controversele din jurul obiceiurilor de la fermele de vizoni. Dar nu e nicio diferenţă între blana celor sălbatici şi a celor de crescătorie.

— Eu nici măcar nu mai credeam că există ferme de vizoni, dacă e să fiu sinceră.

Milda se ridică şi aduse cana de cafea ca să umple ceştile amândurora.

— Ei, cum, există în continuare. N-am idee câte şi pe unde sunt, dar asta sigur se poate găsi pe *intemit*.

Milda zâmbi uşor. Bunicul Mykolas nu era vreun fan al tehnicii moderne şi se încăpăţâna să nu înveţe cuvintele cum trebuie.

— Unde se găsesc cei sălbatici? în ce mediu? întrebă ea în timp ce se aşeză la loc.

Pe stradă, câţiva copii începuseră să joace *bandy*[5], iar strigătele lor vesele se auzeau cristaline prin fereastra întredeschisă.

— Vizonul stă de preferinţă în preajma apelor. Lacuri, cascade, estuare. Se hrăneşte cu peşte, raci, broaşte şi alte animale mici.

Milda aprobă dând din cap, în timp ce se gândea intens. Păr de vizon. În stomacul lui Robert. Ce putea însemna asta? Avea vreo însemnătate? Ei bine. Nu era treaba ei să afle asta. Putea să predea pur şi simplu ceea ce a găsit şi să facă ceilalţi restul. Îi zâmbi bunicului.

— Mulţumesc. A fost de mare ajutor. Spune-mi acum. Ce experimente ciudate ai în derulare sus, în seră, anul acesta?

Bunicului Mykolas i se lumină toată faţa. El puse atent smocul de păr înapoi în pungă, îi închise fermoarul şi îşi sprijini coatele de marginea mesei, cu vârfurile degetelor împreunate.

— Vezi tu, m-am gândit ca anul ăsta să mă joc puţin cu hibrizi şi să văd dacă pot fi combinate două soiuri de morcov, London Torg cu Early Nantes, cred că ar ieşi un rezultat drăguţ. Mă gândeam chiar să încerc să încrucişez două din soiurile mele de trandafiri. Cred că poate ieşi ceva foarte frumos dacă încrucişez Rugelda şi Dream Sequence, da, e cel care se numeşte şi Astrid Lindgren. Rugelda e, aşa cum sigur

ştii, un hibrid de Roşa Rugosa, iar Dream Sequence e un floribunda. Deci cred că…

Milda îl privea cu atenţie cum vorbea fericit despre hibrizii lui. Încă o dată îşi spuse să nu uite să-l viziteze mai des. Şi să-l ducă la cabinetul medical din Dalen, cu forţa, dacă va fi necesar.

Vincent balansa cele două farfurioare cu tort Prinţesa până la masa unde aştepta Sains Bergander. Una dintre bucăţile de tort se răsturnă când le puse pe masă. Se gândi s-o aşeze la loc, dar renunţă. În schimb, se duse la cafetiera care se afla pe o masă în mijlocul localului.

— Cum o vrei? întrebă el peste umăr.

— Neagră ca sufletul, răspunde Sains.

— Da, păi, când construieşti răstigniri ca hobby înţeleg că aşa simţi, zise Vincent. Se întoarse la masă cu două căni de cafea. Mulţumesc că ţi-ai luat din timp să te vezi iar cu mine. Şi-mi cer scuze că te-am bătut la cap.

Încă n-o sunase pe Mina. Nu avea curaj. Aşa că atunci când Sains se dovedi a fi în oraş, profită de ocazie ca să-l întâlnească şi să se concentreze pe altceva în afară de carte. În plus, chiar avea nevoie să discute cu constructorul.

— Îmi face multă plăcere, zise Sains. Îmi pare rău că am fost greu de găsit, am avut de terminat o comandă mare. Dar măcar ai fost scutit de un drum până la Sundsvall. Sunt în oraş ca să-mi ajut fratele cu o iluzie, înaintea unei reprezentaţii la tv. Nu prea ne iese mărimea flăcărilor.

Vincent dădu din cap. Magicienii.

El şi Sains erau la Vete-Katten, marea cofetărie din centrul oraşului Stockholm. Ca de obicei, era plin de turişti acolo, ceea ce însemna că era mai uşor să vorbească nestingheriţi. Toţi magicienii ştiau că cel mai bun loc să ascunzi un secret era acolo unde oricine îl putea vedea.

Se holbă la straturile vizibile din bucata de tort răsturnată. Blat de tort. Cremă de vanilie. Dulceaţă de zmeură. Frişcă. Marţipan. Cinci straturi. La naiba. Dar era zahăr farin deasupra.

Respiră uşurat. Cu zahăr cu tot, erau şase straturi.

Tocmai văzuse o prelegere a matematicianului Eugenia Cheng, în care folosea coptul pentru a explica teoria categoriilor. Ea sigur ar putea să transforme bucata de tort într-o teoremă matematică. În mod obişnuit, asta l-ar fi distrat. Dar acum se întreba cum arătase Robert în secţiune transversală, după ce fusese tăiat în trei în lada *Zigzag lady*. Straturi de ţesuturi de grăsime şi sânge. Amintea de tortul Prinţesa? Cu pielea ca marţipanul? El împinse prăjitura mai încolo.

— Dar aş fi putut la fel de bine să vin acasă la tine, zise Sains. Chiar dacă aici e, evident, plăcut.

— Nu, nu e chiar un subiect de discutat acasă la mine, zise Vincent. E mai bine aşa. Şi ştiu că te grăbeşti, aşa că trec direct la subiect. Îţi aduci aminte iluzia pe care ţi-am arătat-o atunci, lada cu săbii?

— Cea construită ciudat, zise Sains şi dădu din cap afirmativ.

Sains luă o furculiţă, o băgă în bucata lui de tort şi duse o bucată considerabilă la gură. Straturi de grăsime şi sânge. Vincent închise ochii strâns. Aparent, Sains nu auzise de conferinţa de presă, deşi era legată de domeniul lui profesional. Preţul de a fi un inventator genial era că legătura lui Sains cu lumea din jurul lui nu era mereu cea mai puternică.

— Ceea ce nu ştii, continuă Vincent, e că lada a fost folosită pentru o crimă. Şi e mai rău de atât. S-au mai găsit încă două victime care-au fost ucise cu ceea ce par a fi iluzii scenice.

Lui Sains îi rămase bucata de tort în gât şi începu să tuşească violent. Vincent se grăbi să-i aducă un pahar cu apă. El bău recunoscător, puse pe masă paharul gol şi se şterse cu grijă la gură cu un şerveţel, de parcă încerca să obţină mai mult timp de gândire.

— Ce spui acolo, zise el apoi. *Crime?* Pe bune? Cum adică „s-au mai găsit"? Cine le-a găsit?

Vincent se uită în jurul lui să se asigure că nimeni nu se uita la ei după atacul de tuse al lui Sains şi scoase apoi fotografiile din mapă.

— Ajut poliţia la o anchetă, zise el. Detaliile sunt secrete, evident, chiar dacă am ieşit în mass-media cu acest caz. Se pare că avem de-a face cu cineva nebun de-a binelea. Adică uită-te la pozele astea.

El mută cănile de cafea şi paharul pentru a face loc şi împrăştie pozele pe masă. N-ar fi trebuit să le mărească în format A4. Erau puţin cam vizibile pentru restul clienţilor. Dar detaliile trebuiau să fie clare. Sains puse prăjiturile pe masa goală de alături. Şi lui îi pierise în mod evident apetitul.

— Aici e lada cu săbiile, zise Vincent şi arătă cu degetul. Aici sunt săbiile, nu ştiu dacă ţi le-am mai arătat. Şi aici, patru poze care reprezintă lamele şi lada pentru un…

— *Zigzag lady,* spuse Sains. Nu e greu de ghicit ce s-a petrecut în ea. Hidos.

— Pe mine mă apucă claustrofobia doar să văd oameni băgându-se în lăzi din alea în mod obişnuit, zise Vincent.

Nici măcar nu-mi pot imagina ce trebuie să fi simţit băiatul pe care l-au găsit în ea.

Sains se uita la el cu o mimică ciudată.

— Eu cred că înghesuiala a fost ultimul lucru la care s-a gândit când a fost închis în ladă. Dar ziceai că au fost trei iluzii, care a fost a treia?

— *Bullet catch.*

— Oh, la dracu'. Mulţumesc că n-ai adus o poză şi cu aia. Sains se uita la fotografii şi le întorcea pe o parte şi pe alta. Pozele ar fi putut

reprezenta recuzită nevinovată de scenă, dacă lăzile şi tăişurile n-ar fi emanat răutate doar prin existenţa lor. Nicio persoană zdravănă la cap n-ar confecţiona aşa ceva.

— Ce vrei să spun? zise Sains. N-am mai mult decât ţi-am zis data trecută.

— Poate că nu. Dar atunci am pus accent mai mult pe întrebarea dacă cineva a comandat o ladă sau schiţe de la tine sau altcineva. Nu mi-am dat seama că soluţia poate există în construcţia în sine a iluziilor. Atunci aveam doar o ladă ca punct de pornire, singurul lucru pe care l-ai putut spune atunci a fost că e făcută neglijent. Dar acum avem două. Tu mi-ai explicat că deoarece sunt necesare atât o mare măiestrie artizanală, cât şi o cunoaştere solidă a magiei, atunci sunt puţini cei care de fapt pot construi iluzii.

— Da, nu suntem mulţi cei care stăpânim ambele domenii, zise Sains şi aprobă dând din cap, gânditor.

— Poate că mă înşel, zise Vincent, dar îmi imaginez că toţi cei care creează ceva au un stil personal, că-şi pun amprenta pe ceea ce fac. Sau, în acest caz, pe ceea ce construiesc. Chiar dacă urmează o schiţă, oricum vor face „chestia lor". Aşa e?

— Semnătura lor, încuviinţă Sains. Spunem că cel care construieşte îşi pune semnătura.

— OK. Deja am constatat că aceste lăzi nu sunt construite de un profesionist. Aşa că ele poate nu au o amprentă profesională, ca o siglă. Dar poate că totuşi există una. Cele două iluzii din fotografii sunt construite de aceeaşi persoană. Observi ceva comun la ele? Poate un detaliu pe care doar tu îl poţi vedea, dar care poate da un indiciu asupra celui pe care-l căutăm. Semnătura cui o poartă lăzile acestea?

Un grup de cinci persoane trecu pe lângă masa lor. Turişti olandezi, după limba pe care o vorbeau. Toţi în tricouri cu imprimeuri, identice. Sigur făcute artizanal, cu un slogan care spunea că ieşiseră să călătorească prin Europa. Vincent puse rapid mâna peste poze, dar nu suficient de rapid. O tânără le zărise şi se opri.

— *Oh my god,* zise ea într-o engleză perfectă. *Are you guys building magic tricks? Awesome!* **[6]**

— *Thank you,* zise Sains zâmbind. *Not many would have recognized it.* **[7]**

Ce-l apucase? Vincent voia ca femeia să plece, nu să fie cooptată într-o discuţie. Nu l-ar mira dacă Sains i-ar oferi şi tort Prinţesa. Curând vor avea în jurul mesei restul de olandezi, în tricourile lor identice.

— *Well, magic is for nerds,* zise femeia. *Got to go.* **[8]**

Ea alergă după grupul ei, în timp ce-i strigă lui Sains peste umăr:

— *Us nerds need to stick together!* **[9]**

Vincent îşi încrucişa braţele şi aşteptă să iasă olandezii.

— Ai terminat? zise el pe urmă.

— Îmi cer scuze. Dar rar primeşti laude de la cineva sub cincizeci şi cinci de ani. Apropo, îţi mai mănânci prăjitura?

Vincent neagă din cap, în timp ce Sains aduse înapoi şi prăjitura lui, şi pe a lui Vincent, şi mancă ce rămăsese. — în orice caz, zise el printre înghiţituri. Ai dreptate că dacă cele două lăzi au fost construite de cineva pe care-l ştiu, ar trebui să văd asta. Dar nu văd aşa ceva.

Sains mestecă îngândurat.

— Vincent, tu ignori un lucru, zise el şi înghiţi. Chiar dacă e neobişnuit ca *o singură* persoană să aibă competenţe bune şi în iluzii, şi în meşteşug, e destul de neobişnuit ca noi să ştim ce face fiecare…

Vincent înţelegea unde voia să bată Sains. Ar fi vrut să se apuce cu mâna de frunte. Cum a putut fi atât de bătut în cap.

— … deci nu e câtuşi de puţin neobişnuit ca două persoane să ştie fiecare chestia lui, zise el, continuând fraza lui Sains. Un magician e bun la iluzii. Şi un meşteşugar e bun la construit.

Vincent îşi acoperi faţa cu mâinile, voia să închidă pentru un moment lumea din jurul lui.

— Sunt doi, spuse el din palme. Am gândit prea convenţional. Nu există un singur criminal. Sunt două persoane care lucrează împreună. Ceea ce explică faptul că mie mi s-a părut că văd două personalităţi diferite exprimate în crime. Una, care planifică raţional, şi una emoţional de violentă. M-am chinuit să le compilez într-o imagine unitară asupra ucigaşului, fără să reuşesc. Nu e ciudat deloc. N-a fost niciodată doar unul.

Îşi lasă mâinile să cadă pe genunchi şi-l privi pe Sains, care se uita în continuare foarte atent la poze.

— Vincent, zise Sains încet. O singură persoană poate acţiona nebuneşte. Poate comite fapte de violenţă iraţionale, de neînţeles pentru toţi ceilalţi, dar care într-un creier bolnav par complet rezonabile. Dar două? Două persoane trebuie să se coordoneze. Să-şi distribuie sarcinile între ele…

Sains împinse fotografiile cu vârfurile degetelor, de parcă l-ar fi putut contamina dacă ţinea mâna pe ele prea mult, şi le puse cu grijă înapoi în mapă.

— Nu vânaţi un singur nebun, zise el. Vânaţi doi monştri.

— *Folie ă deux,* zise Vincent încet. O psihoză, o nebunie împărtăşită de două persoane. Pe care eu nu le găsesc.

Se uită pe fereastră, afară, la lumea obişnuită, unde oamenii mâncau îngheţată în soarele verii şi nu trebuiau să se gândească la crime bestiale şi coduri indescifrabile.

— Pentru că n-am fost suficient de inteligent. Următoarea viaţă pe care o vor lua va fi greşeala mea. Prostia unei persoane şi nebunia a două. *Folie ă trois.*

Trase din sprayul nazal cât de adânc putu. Pe urmă se mobiliza sufleteşte pentru pasul următor. Era îngrozită de fiecare dată când ea, din voinţă proprie, începea să-şi bage acul în propria piele. Julia primise sfatul să vizualizeze scopul. Şi încerca de fiecare dată. Închise ochii. Văzu un bebeluş viu în faţa ei. Băiat sau fată, nu conta. Perişori de bebeluş. Copănele grase. Râs gângurit care începea de jos de tot din gât. Se ancora la dorul ei cât de tare putea.

Dar fără folos. În continuare, îi era la fel de frică de injecţii. Acasă o putea ajuta Torkel, dar el nu prea putea să plece de la serviciu în cursul zilei, ca să vină să-i facă ei injecţii. Injecţiile *lor,* aşa cum zicea asistenta mereu, foarte prompt. Julia se întreba cum dracu' puteau fi injecţiile lor, când pielea ei era cea în care trebuia să intre acul. Dar acesta era doar una dintre miile de absurdităţi legate de procedurile prin care treceau de vreo doi ani.

Îşi luă avânt din nou. Îşi ciupi tare pielea din talie, căută un loc bun şi încercă să ţină acul cât mai nemişcat, deşi mâna ei nu-şi dorea nimic altceva decât să tremure cât mai tare.

Un ciocănit la uşă o făcu să tresară şi se înţepă aproape din greşeală. Cu grijă, puse atât injecţia cu hormoni, cât şi sprayul nazal pe masă, în spatele unei rame cu fotografia de la nunta ei şi a lui Torkel, îşi trase la loc cămaşa ridicată, o băgă în pantaloni şi se duse să deschidă.

— Bună. Deranjez?

Era Milda Hjort. Julia cântări alternativele. Trebuia să facă injecţia extrem de repede. Dar Milda nu era niciodată plictisitoare. Şi n-avea niciun motiv bun s-o trimită la plimbare. Plus că putea fi ceva important.

— Nu deranjezi deloc, zise Julia şi-i făcu loc să intre.

Aruncă rapid un ochi la biroul ei ordonat. Spre uşurarea ei, injecţia din spatele ramei nu se vedea.

— Ia loc.

Julia indică cu mâna singurul ei scaun pentru vizitatori, de parcă ar fi existat alternative.

Auzi cât de profesional sunase vocea. Detaşat. Lipsită de dorul de a avea copii, vise spulberate şi amintiri cu fetuşi morţi care ajunseseră din pântecele ei direct într-un castron metalic. „Incapabili de viaţă", aceasta fusese expresia folosită.

Julia realiză că Milda o studia şi înţelese pentru un moment că îşi pierduse controlul asupra expresiei faciale. Când se aşeză pe scaunul ei, momentul fusese depăşit, iar privirea era din nou tăioasă, expresia concentrată.

— Ce ai pentru noi? întrebă privind-o curioasă pe Milda.

Rolul şi sarcina Mildei erau fascinante. Ţelul Juliei era ca înainte de

toate să se asigure că semenii ei rămân în viaţă. Chiar şi în cazurile de crimă vedea asta ca pe sarcina ei principală. Scopul găsirii făptaşului era, până la urmă, să se asigure ca nu cumva şi mai multe persoane să cadă pradă aceluiaşi infractor. Milda, în schimb, intra în acţiune într-o fază în care decedatul era cea mai importantă sarcină de lucru. Ea îşi petrecea, de altfel, mai mult timp cu morţii decât cu viii. Julia se îndoia că ea una s-ar descurca să lucreze cu ceea ce devenise un scop în viaţă pentru Milda. În schimb, avea un respect enorm pentru munca ei. Era necesară. Morţii puteau vorbi. Văzuse asta de fiecare dată în cazurile la care lucrase de-a lungul anilor. Medicul legist era o piesă de puzzle importantă în fiecare anchetă.

— E vorba despre crima asupra lui Robert Berger. Extrapolând, şi despre crimele asupra Tuvei Bengtsson şi a lui Agnes Ceci. Dar Robert e cheia către o piesă de puzzle importantă. Cred. Sper.

Milda se fâţâia deranjată pe scaun.

— Ai întreaga mea atenţie, spuse Julia interesată şi se aplecă peste birou.

Dărâmă din greşeală rama cu fotografia de la nuntă, dar reuşi rapid s-o aşeze la loc.

Milda îşi drese glasul.

— Aşa cum ştii, Robert avea o înclinaţie să bage lucruri în gură, zise ea. Mânca în permanenţă ce nu era tocmai destinat consumului. Nu e aşa neobişnuit cum s-ar putea crede. Şi când l-am deschis, Robert avea o cantitate mare de păr în stomac.

— Neplăcut, zise Julia strâmbându-se.

Îşi imagină gustul de păr în gură şi simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

— Da, dar poate spre norocul nostru. Nu e treaba mea să trag concluzii, eu raportez doar ce găsesc. Dar *e posibil* ca ucigaşul să aibă un fel de legătură cu o… fermă de vizoni.

Julia făcu ochii mari la ea.

— Fermă de vizoni? Mai există aşa ceva?

— Da, nici eu nu credeam. Dar, da, de fapt au rămas câteva ferme de vizoni în Suedia, chiar dacă organizaţiile pentru drepturile animalelor luptă să le închidă.

Julia amuţi.

— Mă bazez pe două lucruri, zise Milda şi se aşeză mai drept în scaun înainte de a continua cu înflăcărare. În primul rând, noi am găsit, aşa cum ştii, urme de chetamină în toate victimele. În al doilea rând, părul din stomacul lui Robert era de vizon. Poate proveni de la animale sălbatice, evident, dar nu cred asta. Chetamina este folosită mai exact, printre altele, tocmai pentru a anestezia vizonii. Aproape că aş pune pariu că Robert a fost ucis la o fermă de vizoni. Şi în cazul acesta, probabil că şi celelalte victime.

Julia se lăsă pe spate pentru a digera cele tocmai spuse de Milda. Informaţiile primite i se învârteau în cap, căuta conexiuni, căi, adevăruri. Dar până una-alta totul era un haos mult prea mare. O fermă de vizoni nu era încă o idee de care să se agaţe.

— O să discut asta cu grupul, zise ea şi se ridică.

Era o chestiune care nu suferea amânare. Milda se ridică şi ea. După care păru că ezită.

— Îţi faci injecţiile singură? întrebă ea precaut.

— Scuze? spuse Julia şi se opri în mijlocul unei mişcări.

— Am auzit, se zvoneşte că sunteţi în mijlocul unor… proceduri. Te descurci singură cu injecţiile sau vrei ajutor? îţi pot face eu injecţia.

Julia simţi un nod în gât. Ura să afle că oamenii ştiau şi vorbeau. Dar în Palatul Poliţiei nu existau secrete, ar fi trebuit să ştie asta după atâta vreme. Se întinse încet după seringa din spatele ramei foto. I-o dădu Mildei şi îşi scoase cămaşa din pantaloni. Simţi cum o cuprinde uşurarea.

Nu o duru deloc când Milda îi făcu injecţia.

Vincent stătea în faţa televizorului cu telecomanda în mână. Ştia că e un dinozaur deja, la doar 47 de ani. Nimeni nu se mai uita în prezent la televiziunea normală. Dar lui îi plăcea că programele erau la o anumită oră. Dacă nu le vedeai când erau difuzate, pierdute erau.

Sigur, marea parte putea fi găsită pe internet, deci în principiu era chiar imposibil să pierzi ceva. Dar tocmai asta era problema. Era complet conştient că el e doar o victimă a principiului psihologic al disponibilităţii: ceea ce este indisponibil este de aceea mai interesant şi mai atractiv. Dar lumea modernă îi arătase limpede că principiul funcţiona şi în cealaltă direcţie. Când totul era disponibil, nimic nu mai era interesant. Iar Vincent nu avea timp pentru ce nu era interesant.

Observă că era o linişte neobişnuită în casă. Vocea lui Benjamin se auzea neclar prin uşă, ceea ce însemna că e online. Că Benjamin de fapt avea prieteni, chiar dacă unii invizibili, era în continuare uimitor. Aston dormea, parcă pentru prima dată mulţumit, Rebecka era pe undeva pe afară, iar Maria… De fapt nu ştia ce face Maria. Bănuia că e întinsă în pat şi că citeşte o carte plină de revelaţii despre cum să trăieşti o viaţă plină de sens. Maria iubea asemenea cărţi. Le devora de-a dreptul. Unii citeau cărţi de bucate fără să prepare măcar o reţetă. Alţii rădeau literatura despre antrenamente fără să se mişte câtuşi de puţin. Aşa era şi Maria cu volumele de dezvoltare personală. În loc ca de fapt să aplice ceva din toate acele sfaturi despre care citea, era mai simplu să deschidă o carte nouă. Şi pe urmă să dea vina pe acea carte când viaţa continua să fie la fel.

OK, asta poate a fost puţin răutăcios. Dar îl enerva biblioteca de pe

noptiera soţiei sale, unde fiecare titlu promitea să dezvăluie *Secretul* nu-ştiu-pentru-ce sau *Codul* pentru altceva. Pufni. Cei care scriau asemenea cărţi nu ştiau nimic nici despre coduri, nici despre viaţa reală.

Un zgomot îi întrerupse gândurile. Ceva la fereastra din camera de zi. Îşi ridică privirea şi apucă să vadă o siluetă chiar înainte de a dispărea. Sau? Era seară, încă era lumină afară, dar pădurea din preajma casei umbrea gazonul din faţa ferestrei. Lămpile solare pe care le montase de-a lungul aleii pietruite care ducea la uşa de la intrare nu erau suficiente pentru a lumina toată partea din faţă a terenului. Închise televizorul, se duse la fereastră şi se uită afară.

Nimic.

Unul dintre tufişurile de la marginea gazonului se mişca, de parcă ceva sau cineva ar fi trecut prin el în drum spre pădure. Probabil o căprioară. Când se mutase la ţară, învăţase repede cât de puţin speriată era natura de om. Se întreba cât o fi stat acolo să-l studieze prin fereastră. Căprioara probabil că se întrebase ce face el acolo, în mijlocul pădurii ei.

Observă două pete de grăsime la nivelul ochilor, pe fereastră, şi încercă să le frece cu mâneca tricoului. Dar petele erau pe dinafară. Aveau forma a două semiluni. Îşi puse mâinile ca un binoclu şi le puse pe pete. Mâinile se potriveau perfect în amprente. Ca şi cum s-ar fi uitat prin ele. Sau în ele, din câte îşi dădu seama. Cineva stătuse în acelaşi fel de partea cealaltă. Şi, în mod clar, nu era o căprioară.

Cineva ciocăni la uşă, iar sunetul neaşteptat, strident, aproape îl făcu să ţipe. Încă un ciocănit. Se duse şi deschise cu băgare de seamă, nesigur de ce îl aştepta acolo. În faţa uşii era Mina.

— Vai, bună, spuse el, fără să-şi poată ascunde uimirea din glas. Tu mă spionezi?

— Spionez? zise ea. Nu, doar că n-am vrut să sun, gândindu-mă că poate doarme Aston.

— Aha… A fost cineva aici…

Începu să arate cu degetul spre pădure, dar se opri când văzu ce faţă face Mina.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Ieşi pe scara din faţa casei şi închise uşa după el.

— Nu, mă gândeam doar… zise Mina cu voce mică, de parcă nu avea deplină încredere în ceea ce urma să spună. Mă gândeam doar că poate facem ceva.

El nu ştia ce să spună. Se uita la femeia din faţa lui. Mina era specială. Dar nu un spectacol de teatru, cum considera majoritatea celorlalţi. Şi el aprecia asta. Trebuie că a fost necesară o doză zdravănă de curaj ca să vină acasă la el. Să rişte un „nu”. Mai ales ţinând cont de ce-i mărturisise în taxi. Cum a putut el crede vreodată

că ea, cu tot ce era ea şi cu ce se lupta ea, ar fi putut trimite cartea? Ar fi vrut să se ia singur la şuturi. Cât de insensibil putea fi? Un sunet îl făcu să arunce o privire rapidă înăuntru prin deschizătura uşii din spatele lui. Dacă Maria ar vedea-o pe Mina, s-ar declanşa iadul.

— Mă gândeam că aş putea să fac cunoştinţă cu familia ta, zise Mina. Acum, când lucrăm împreună atât de mult.

— Nu e o idee bună, zise el, nu în seara asta.

Mina făcu un pas în spate, să se îndepărteze de el. El nu-i mai putea vedea chipul clar, dar umerii lăsaţi spuneau tot ce avea nevoie să ştie. O rănise foarte tare. Ea tocmai primise acel „nu" de care îi era atât de teamă.

— E o idee bună să facem ceva, se grăbi el să spună, o idee foarte bună. Eu mă referisem la familia mea. Maria e puţin instabilă azi şi chiar şi în situaţii normale e extrem de geloasă din fire. Dacă te-ar vedea aşa când nu se simte confortabil cu ea însăşi…

— Ce vrei să spui cu „aşa"? zise Mina. E ceva în neregulă?

Vincent o privi. Nu, chiar nu era nimic în neregulă. Părul negru prins în coada austeră îi accentua, împreună cu puloverul polo alb, atât trăsăturile, cât şi personalitatea. Suma era mai mult decât părţile, într-un fel care-i tăia respiraţia. Spera ca asta să nu se vadă prea mult şi făcea totul pentru a nu se uita la gura ei roşie când vorbea. În plus, el era aparent într-o nevoie mai mare de companie decât îşi dădea seama, ţinând cont că adineauri era sigur că cineva îl pândeşte. Clar că fusese o căprioară.

— Adică, vrei să zici, are Maria vreun motiv să fie geloasă? continuă Mina.

O mişcare în colţul gurii ei, parcă un surâs. Dar nu era sigur. Putea fi o umbră.

— Geloasă pe tine? zise Vincent şi realiză că roşise. Deci ea…

— Clar că nu pe mine, îl întrerupse ea. Doar nu ne-am dat întâlnire vreodată… întrebam dacă are motiv să fie geloasă, aşa, în general. Obişnuieşti să ai aventuri cu alte femei?

Ei bine, iat-o, ea era! Acea Mina care-i trezise curiozitatea încă din acea primă seară din Gävle. Mina aceea aproape stângaci de sinceră, fără fineţea socială pe care o cereau convenienţele, dar care putea fi atât de definitiv epuizantă. Mai ales dacă nici celălalt, la fel ca el, nu are înclinaţie spre socializare. Mina îl făcea, poate pentru prima dată, să se simtă el însuşi. Fără să fie nevoie să joace un rol doar pentru că asta doreau ceilalţi de la el. Se uită la mâinile ei. Nu păreau uscate. Trebuie că s-a dat cu cremă. O mireasmă vagă de vanilie îi ajunse la nas.

— Nicio aventură, zise el. Ba da, odată am avut o aventură când eram căsătorit. Dar a fost cu ea. Cu Maria. Şi pe urmă am divorţat şi m-am căsătorit cu ea.

Mina aproba din cap lent, de parcă înţelegea.

— Plecăm, zise el şi închise uşa. Maria e probabil cea mai bună mamă din lume, dacă te uiţi la ea şi la Aston, în rest, comunicarea în casa asta poate fi hai să-i spunem epuizantă. Îi trimit mesaj să-i spun că m-ai chemat tu. E adevărat, nu?

— Deşi trebuie să promiţi că nu vom discuta despre serviciu, la altceva nu m-am mai gândit de mai multe luni, zise ea şi-l luă de braţ. Oamenii normali au concediu acum. În seara asta, luăm şi noi o pauză.

Braţul era rigid şi mersul la braţ era chiar incomod. Foarte clar, un gest neobişnuit pentru ea. Dar el aprecia strădania.

— *Deal.* Ne ţinem de discuţii banale, nevinovate, despre aşa-zisele mele aventuri şi infidelităţi şi despre soţia mea geloasă.

O luară pe aleea pietruită ce străbătea micul petic de iarbă din faţa casei şi ieşiră pe drumul care şerpuia în faţă. Era o seară luminoasă, iar căldura verii încă se mai simţea în aer.

El se opri la căsuţa poştală. Ceva lipsea. Înaintea unuia dintre spectacolele lui mai vechi, Umberto comandase nişte mici plăcuţe metalice autoadezive cu textul „Citirea gândurilor interzisă!”, ca o campanie publicitară. Vincent lipise una dintre ele pe cutia poştală, când se mutaseră aici. Acum, plăcuţa dispăruse. Probabil era prin iarbă pe undeva. Îi era greu să creadă că o luase cineva, probabil numai lui i se părea plăcuţa aia, în continuare, amuzantă. Dar căsuţa poştală era puţin mai plictisitoare fără ea.

— E foarte linişte aici în Tyresd, zise Mina. Parcă am fi la ţară. A trebuit să pun GPS-ul ca să nu mă rătăcesc. Am simţit că civilizaţia s-a terminat acum cinci kilometri.

Vincent râse.

— N-are rost s-o ascundem sub preş. *E* la ţară. Dar mie-mi prieşte. Nouă ne prieşte, voiam să zic. Când sunt plecat în turneu, întâlnesc atât de enorm de mulţi oameni… De aia e frumos să mă întorc aici, unde sunt două sute de metri până la primul vecin. Da, l-ai cunoscut. Ove, cel cu excavatorul. Aston are şi el o grămadă de spaţiu verde pe care să-l exploreze, iar autobuzul spre şcoala copiilor pleacă chiar de pe stradă, puţin mai încolo. Dar destul cu astea. Cum e cu tine, tu te simţi bine în apartamentul tău din Arsta?

El îşi dădea seama cât de puţine ştia încă despre Mina, deşi lucrau împreună de cinci luni. Şi cât de multe voia de fapt să ştie. Dar cum suna principiul psihologic al accesibilităţii? „Ceea ce e inaccesibil devine, de aceea, mai interesant şi mai atractiv.” Termină! Nu era el genul ăla. Sigur că Mina era o persoană mereu fascinantă şi, în plus, foarte atrăgătoare. Se bucura că intrase în viaţa lui. Dar aveau o relaţie de serviciu matură, profesională. Care poate era pe cale să devină o relaţie de prietenie. Şi era chiar suficient aşa.

Maria, bineînţeles, era oricum geloasă. Era inevitabil. Dar pe de altă parte, ea era geloasă şi când Vincent vorbea cu Liv, la casă, la ICA. Liv, care are cincizeci şi cinci de ani şi e căsătorită cu Corinne care se ocupă de frigiderele cu lactate. Dar nimic din toate astea nu conta.

Şi-ar fi dorit ca Maria să aibă o imagine de sine mai bună. Ca măcar *una* dintre acele cărţi s-o ajute. De vreme ce el eşuase atât de lamentabil.

— Da, e bine, zise Mina şi dură o secundă până când el îşi aminti ce întrebase.

— Am de fapt o întrebare legată de serviciu, zise el ezitând. Dar promit că e singura. Ştii, când ne-am văzut în Gavle, tu ai zis că cineva îţi vânduse pontul să iei legătura cu mine. Cine a fost?

Mina se opri în mijlocul unui pas şi se întoarse spre el.

— De ce vrei să ştii? zise ea.

— Promit să-ţi spun de ce întreb. Doar că nu chiar acum. Dar poate fi important.

Ea continuă să-l privească câteva momente bune. Aparent, se gândea ce să spună.

— Am… am fost cu o prietenă la Alcoolicii Anonimi, zise ea. Ca susţinător.

La asta nu se aşteptase. Dar toate informaţiile pe care le putea primi erau importante. Răspunse doar dând din cap afirmativ.

— Am întâlnit-o acolo. O cheamă Anna. Ea mi-a dat pontul despre tine. Singurul lucru pe care-l ştiu despre ea, în afară de faptul că te cunoaşte, e că are un tatuaj cu un delfin pe gambă. Şi un lup pe braţ, şi câteva alte tatuaje. Dacă vrei s-o găseşti, trebuie să stai ca un *stalker* în faţa localului de întâlniri din Kungsholmen. Pot să-ţi dau adresa.

Ea menţinu contactul vizual câteva secunde, ca şi cum aştepta să vadă ce are el de spus.

— Anna, zise el şi zâmbi. Delfin. Kungsholmen. Mulţumesc. Gata cu serviciul acum, pe cuvânt de onoare.

Ea ridică un deget arătător, iar pe celălalt îl băgă în buzunar. Îşi scoase telefonul. El nici măcar nu auzise că începuse să vibreze.

— E Julia, zise ea arătându-i displayul. N-am ce face, răspund, altfel serviciul ne va urmări. Bună, Julia!

Mina amuţi rapid şi păru că ascultă cu atenţie.

— Ferme de vizoni, pe bune? zise Mina după câteva momente. OK, mulţumesc pentru informaţie.

Închise şi băgă telefonul la loc în buzunar, dar el apucă să vadă cum ea mai întâi opri vibraţiile şi-l puse pe silenţios.

— Deci, tot trebuie să muncim? zise după ce Mina închise telefonul. Părea important.

Mina dădu din cap.

— Sunt la fel de frustrată şi neliniştită ca tine în legătură cu următoarea crimă care va avea loc, spuse ea. Dar în seara asta nu cred că vom prinde niciun criminal. Milda a găsit o legătură între crime şi ferme de vizoni. Şi-am văzut e-mailul tău când veneam încoace, că probabil nu e un singur ucigaş, ci doi, care colaborează.

— Da, deşi asta nu schimbă semnificativ profilul psihologic, zise Vincent. Mai degrabă devine mai inteligibil. Dar dacă sunt doi, atunci au o capacitate neplăcut de bine dezvoltată de a planifica raţional acţiuni agresive pe o perioadă lungă. Poate chiar foarte lungă.

Mina încuviinţă.

— Dar asta nu ne apropie de găsirea lor, zise ea. Oricum, nu în seara asta.

El aprobă dând din cap şi ea se uită la ceasul de la mână. El aprecia că ea are ceas. În zilele noastre, era mult prea obişnuit să foloseşti doar mobilul pe post de ceas. Pe de o parte, un ceas la mână era mai elegant şi, pe de altă parte, el nu suporta lipsa de autocontrol care ieşea la iveală când oamenii rămâneau automat înţepeniţi în social media de fiecare dată când se uitau să vadă cât e ceasul.

— E prea târziu să trimitem pe cineva în seara asta să verifice fermele de vizoni, zise ea, oricum n-ar găsi pe nimeni acolo. Facem asta mâine-dimineaţă. Îl trimitem pe Ruben. În seara asta, tu şi cu mine putem încerca să ne gândim la altceva, măcar o dată.

— Julia s-a culcat cu Ruben, nu? întrebă el.

— Taci, nimeni nu ştie nimic despre asta, zise ea. În afară de toţi cei din Palatul Poliţiei care-au fost atunci în croaziera aceea de Crăciun, bineînţeles. Dar asta a fost cam acum cinci ani. Mai mult chiar. De ce întrebi?

— Ruben mă interesează. Suprafaţa aceea pe care o afişează, de a fi

un dar de la Dumnezeu pentru femei, mai ceva ca Bjorn Ranelid. Există multe sub acel înveliş.

Mina se strâmbă.

— Asta-i treaba ta, zise ea. Apropo, unde mergem?

— Nu ştiu, dar e chiar frumos afară, zise el şi evită o băltoacă. Tu la ce te-ai gândit?

— Nici eu nu ştiu, spuse ea. Nici măcar nu ştiam dacă vrei să te vezi cu mine. Dar aş prefera cât mai departe de pădure. Am văzut-o suficient.

El suspecta că Mina făcea tot ce-i stătea în putinţă să nu-şi imagineze toate acele mici vietăţi care mişunau printre copaci şi frunze. Probabil cel mai bine era să nu spună nimic despre muşuroiul mare de furnici pe lângă care tocmai trecuseră.

— Păi, atunci dacă nu lucrăm, poate… poate mergem la un film? zise el îmbrăcând în cuvinte prima idee care-i trecu prin minte.

Ea râse scurt şi se uită în sus spre el cu un zâmbet pieziş. Definitiv un zâmbet, de data aceasta.

— La film? Cum se face la o întâlnire?

El roşi. La naiba. Aşa de departe nu gândise.

— Nu, clar. Iartă-mă. Ţie ce-ţi place să faci?

— Îmi place să mă antrenez, spuse ea. Şi să joc biliard. Sunt foarte bună la biliard. Dar merg cu plăcere la film cu tine. De mult n-am mai văzut un film.

Ea îl îmbrânci cu cotul în lateral.

— Acum, dacă Maria oricum se va oripila, măcar să-i dăm motiv.

Luară maşina Minei până la cinematograful Filmstaden din shopping centerul Soderhallarna. El nu spuse prea multe în maşină, era greu să vorbească stând lângă ea fără să-i poată vedea expresia feţei. Rezultatul fu un drum cu maşina în tăcere. Când plăti în aplicaţia parcării, se obligă să nu ajusteze timpul într-o sumă cu soţ, în defavoarea uneia fără soţ. Nu voia să facă nimic care să pară prea ciudat.

Ajunşi în Filmstaden, cumpătară bilete la un film de care niciunul dintre ei nu auzise şi intrară în foaierul cinematografului. În spatele caselor, erau dulapuri de sticlă cu popcorn în pahare mari de carton. El se îndreptă către cea mai apropiată casă, dar se opri. Ar trebui să cumpere suc şi snackuri? Sau n-ar trebui? Dacă le-ar lua, atunci ar fi o întâlnire? Nu era foarte sigur care sunt regulile.

Se întoarse ca s-o întrebe pe Mina şi descoperi că nu mai e lângă el. Se oprise câţiva metri mai în spate, îngheţase parcă, cu privirea aţintită asupra paharelor de popcorn. Era palidă la faţă. Pe urmă, ochii îi trecură jucăuşi într-o parte, la automatele de suc şi grămezile de paie împrăştiate. Pupilele mărite şi maxilarul încordat dezvăluiau panica efervescentă dinăuntrul ei.

Era un idiot.

Orice angajat şi oricât de mulţi vizitatori ar fi putut atinge popcornul din paharele deschise. Sute de oameni nespălaţi pe mâini scotociseră printre acele paie. Ca să nu mai vorbim despre toţi cei care stătuseră deja pe scaunele pe care aveau să se aşeze, sau despre sucul vărsat care risca să li se lipească de tălpile pantofilor înăuntru, în sala cinematografului. Cum a putut el crede că ei o să-i placă asta?

— Mina, zise el şi-i atinse cotul cu băgare de seamă. Plecăm de aici.

Ea reacţionă la atingere cu o tresărire, dar se uita în continuare fix la dulapurile cu popcorn.

— Dar am plătit biletele, zise ea.

Apoi începu să-şi frece mâinile, ca şi cum le-ar fi spălat. Deveniseră uscate şi zgrunţuroase din nou.

— Nu putem pleca de aici, zise ea, dacă am plătit.

— Ba sigur că putem. Am plătit ca să facem cum vrem. Doar fiindcă am luat mâncare, nu înseamnă de fapt că trebuie s-o şi mâncăm pe toată. Întotdeauna putem alege. Toţi părinţii greşesc.

Apucând-o cu grijă de braţ, o scoase din cinematograf. Ea începu să respire mai uşor imediat ce întoarseră spatele foaierului. Intrară în shopping center, în labirintul de restaurante adiacente cinematografului.

— Aşează-te aici, zise el arătându-i cel mai apropiat loc de servire. Comandă-ţi ceva de băut. Ai nevoie. Vin şi eu imediat.

Fără să aştepte răspuns, ieşi alergând din shopping center şi intră la Coop, care era exact alături, în timp ce se blestema pentru nechibzuinţa lui.

Trei minute mai târziu era înapoi. Mina stătea la o masă în fundul localului. Era o bere pe masă, în faţa lui. O Cola Zero în faţa ei. Sticla părea neatinsă.

— Uite, zise el şi-i întinse un pachet sigilat cu paie pe care tocmai le cumpărase. Am bănuit că nu ţi-ai luat la tine azi.

Mina păru că e gata să izbucnească în plâns.

— Iartă-mă, începu ea. Nu vreau să mă crezi nebună, încerc, doar că e atât de…

Dacă începea să plângă, el nu ştia ce-ar trebui să facă. Erau cinci paie în pachet. La raft erau şapte pachete. Treizeci şi cinci de paie în total. Mina probabil nu avea mai mult de treizeci şi trei de ani. Lipseau două între treizeci şi cinci şi treizeci şi trei. Câte un pai pentru fiecare dintre ei. Dădea doi. Chiar nu voia ca ea să înceapă să plângă.

— Am văzut, zise el. Tu eşti ultima persoană din lume care o să facă gripă. Nu e rău deloc.

Mina zâmbi recunoscătoare, deschise pachetul cu paie şi băgă unul în sucul ei. Se uită la el şi după aceea băgă unul şi în berea lui.

Nu era foarte târziu când Vincent se întoarse acasă, dar familia dormea deja. Aston obişnuia să se stingă de epuizare în jur de ora opt, Maria prefera să meargă la culcare la cel târziu nouă şi jumătate, iar adolescenţii cam o oră mai târziu. El unul îşi avea perioada cea mai creativă între zece seara şi două noaptea, aşa că a veni acasă ca acum, la miezul nopţii, era ideal. Mai avea încă două ore în care era vigilent şi eficient.

Dar nu în seara asta. Mintea era prea plină de gânduri, la Mina şi la tot ce vorbiseră. Se spălă pe dinţi şi se furişă în dormitor, cu grijă să n-o trezească pe Maria. Dacă se trezea, l-ar întreba cu obişnuita ei voce acuzatoare de ce se întorsese acasă la miezul nopţii, iar el n-avea puterea să fie nevoit să se apere.

Se dezbrăcă fără să aprindă nicio veioză. Ciorapii şi chiloţii împăturiţi şi aruncaţi pe jos. Erau haine de spălat. Celelalte haine, care puteau fi purtate în continuare, pe comodă. Când ochii începură să se acomodeze cu întunericul, văzu o umbră pe noptiera Măriei. Teancul ei de cărţi. Exact ca soţia lui, nici el nu ştia prea multe despre cum funcţionează viaţa. Şi exact ca soţia lui, nu avea cum să înveţe asta din câteva cărţi. Diferenţa era că el ştia asta.

Dar începea să înveţe.

Mina începea să-l înveţe.

Mora 1982

Jane stătea pe un scaun în hol la Ylva. Pe comoda de lângă ea era telefonul familiei. Jane stătea cu mâna pe receptorul gri, fără să-l ridice din furcă. Să sune acasă sau să nu sune acasă. Asta era întrebarea. Îi fusese teamă că mama va suna în fiecare zi, de vreme ce-i spusese că plecase să-şi viziteze prietena, sau chiar de mai multe ori pe zi, ca s-o întrebe ce mai face şi când are de gând să se întoarcă acasă. Părinţilor Ylvei le spusese că mama ei putea fi puţin maniacă şi îşi ceruse scuze anticipat pentru ceea ce credea că se va întâmpla.

Dar mama se comportase uimitor de bine. Sunase doar în prima zi. Şi atunci doar ca să verifice că Jane a ajuns cu bine şi că totul e în ordine. După care nu mai dăduse niciun semn. Deşi trebuie că îi e incredibil de greu să se abţină. Dar era un lucru bun. Mama poate că îşi dăduse seama că ea se descurcă minunat. Exact aşa cum Jane gândea logic în urmă, când reconstruia numerele de magie ale fratelui său, şi mama poate că realizase că nu Jane o ţinea la suprafaţă, în ciuda tuturor lucrurilor. Poate că nu va fi nicio problemă să se mute.

Totuşi stătea şi ţinea receptorul telefonului, în timp ce mâna transpira din ce în ce mai tare de la plasticul gri. Fiindcă simţea că ceva e în neregulă. Foarte în neregulă. Nu putea s-o explice, nu era un sentiment raţional. Probabil era doar ridicolă. Probabil conştiinţa ei încărcată era cea care o bântuia. Ar fi trebuit mai degrabă să fie bucuroasă decât îngrijorată că mama nu-şi urma obişnuitul ei tipar pe

care-l avea programat în ea.

Şi în acelaşi timp. Intuiţia îi spunea că ceva nu e cum trebuie. Ceva acolo, acasă. Răsucea între degete firul telefonului. Dacă ar suna şi ar arăta că e neliniştită, mama ar ruga-o să vină acasă direct. Dacă nu suna, va avea în continuare un nod iraţional în stomac.

Mută receptorul în cealaltă mână, se şterse de transpiraţie pe pantaloni şi formă numărul de acasă. După câteva secunde de pârâit şi pocnete în ureche, primi legătura. Când în sfârşit sună la celălalt capăt, semnalul era la fel de slab şi firav de parcă suna în celălalt capăt al pământului. După cinci semnale, cineva răspunse.

— Familia Boman, alo?

— Salut, frate! Jane la telefon!

Tăcere. Ştia că frăţiorului ei nu-i plăcea să vorbească la telefon. Ea trebuia să conducă discuţia.

— Ce mai faceţi? întrebă ea.

— Bine. La micul dejun.

Ea zâmbi în sinea ei. Totul era bine. Nodul din stomac nu avea decât să se aşeze în colţul ruşinii.

— Lasă-mă să ghicesc, zise ea. Triunghiurile de pâine prăjită ale mamei?

— Da, fără margini. Cu ou feliat. Ştii tu…

— Rutina e importantă.

— … rutina e importantă.

Râseră amândoi în acelaşi timp.

— Pot să vorbesc cu mama? Dacă a terminat cu sendvişurile tale?

— Mnu, nu poate vorbi chiar acum.

— E… o zi… din acelea? zise ea coborând vocea. Te descurci?

— Nu, doar că nu-i aici. Sunt OK.

Măcar mama era suficient de sănătoasă cât să pregătească micul dejun. Deci aşa. Neliniştea nu fusese decât conştiinţa ei încărcată. Şi atâta vreme cât nu vorbea cu altcineva în afară de fratele ei, mama n-o putea ruga să se întoarcă acasă.

— Apropo, tu nu construia! un truc de magie secret, înainte să plec eu? zise ea. Mama zicea că poate participă şi ea într-un fel sau altul. O să-mi arătaţi când vin acasă?

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt. Ea apăsă receptorul de ureche ca să audă dacă el mai e la telefon. Se auzi o respiraţie slabă. Lui nu-i făcea plăcere să vorbească despre secretele lui. Atunci se ducea toată magia, aşa cum obişnuia el să spună. Dar nu era nevoie să fie atât de colosal de iritabil.

— Nu-ţi face griji, zise ea. Mama nu mi-a dezvăluit nimic.

— Nu mai vreau să vorbesc acum. Vreau să mănânc. Se răcesc sendvişurile.

— OK, frate. Ne vedem peste o săptămână. Salut-o pe mama.

El închise înainte ca ea să apuce să termine de vorbit, îşi desfăcu degetele din cablu şi puse receptorul în furcă, în timp ce vorbiseră i se păruse că totul e bine. Dar acum, neliniştea reveni. Frăţiorul ei avusese o voce ciudată spre final. Ar trebui să meargă acasă. Să verifice dacă totul e bine.

— Termină, Jane, îşi zise ea cu voce tare şi dădu din cap.

Mama ei era cea mai manipulatoare fiinţă pe care-o întâlnise. Mama era expertă în a-şi înfige ghearele în oameni, până nu mai rezistau. Acele gheare erau, se pare, mai adânc înfipte în Jane decât îşi dăduse seama. Fără ca măcar să fie nevoie să facă ceva, mama o făcea să vină acasă. Dar nu de data aceasta. De data aceasta, Jane avea de gând să câştige.

Îşi luă sacoşa cu care fusese la scăldat ieri şi ieşi prin spatele casei. Ylva era întinsă pe o pătură în iarbă şi citea o carte.

— Ylva, zise ea. Ce zici, ne ducem să facem o baie?

— Ai rămas atâât de în urmă, zise Ylva şi se ridică de pe pătură.

Ea îşi pusese deja costumul de baie.

— Cine ajunge ultima e un ou stricat! strigă Jane şi o luă la fugă spre biciclete.

N-avea de gând să se întoarcă acasă până nu voia chiar ea asta.

Poate pentru a o suta oară, Ruben se întinse după schimbătorul de viteze, doar ca să descopere că nu e acolo. Şi pentru a o suta oară regreta că nu-şi luase Chevroletul Camaro. Schimbător automat, ce porcărie. Totuşi nu era handicapat. Dar fermele de vizoni îi sunau a noroi, mizerie industrială şi ghemotoace de păr de animale peste tot. Nu era ceva la care voia s-o expună pe Ellinor, aşa cum îşi botezase el maşina. Când cineva îl întreba de nume, făcea referire la un film de acţiune vechi, cu Nicolas Cage. Motivul adevărat îl privea doar pe el.

Ellinor tocmai fusese la service şi chiar în acest moment strălucea proaspăt lustruită sub o prelată, în garaj. Vecinii cu care împărţea garajul evident că-l tachinau pentru prelată, dar ei n-aveau decât să vorbească, la cât de jegoase erau maşinile lor. El n-avea de gând să lase particulele de grăsime din aerul din garaj să se apropie de lacul ei alb.

Aşa că luase maşina de serviciu de data aceasta. Era de ajutor şi că scria POLIŢIA pe maşină atunci când se ducea în vizită, neinvitat. Se folosea rapid de nervozitatea pe care o trezea maşina. Dar în ciuda tuturor, ziua fusese pierdere de vreme totală. Exact cum bănuise. La trei ferme de vizoni apucase să meargă până acum şi intenţiona să meargă şi la a patra, după care era suficient.

Până una-alta, planul era doar să se uite să vadă ce e pe acolo. Să încerce să-şi facă o impresie despre măsura în care fermele de vizoni chiar se pretau la a fi un loc în care cineva ar putea ţine oameni

prizonieri, poate chiar şi ucide, fără a fi prins. Dar locurile pe care le vizitase nu aveau nici măcar un centimetru pătrat liber. Erau vizoni peste tot. Mii, presaţi în sisteme automatizate care permiteau unei singure persoane să se ocupe de ei. Abia dacă era loc pentru animale, cu atât mai puţin pentru un atelier de tâmplărie discret, dar ucigaş.

Ultima fermă pe ziua de azi era pe insula Lido, în arhipelagul Norrtâlje, ceea ce necesita trecerea cu bacul. Imediat ce ajunse la bord, închise motorul şi coborî din maşină. Vântul îl trăgea de sacou şi de păr. Aerul proaspăt era foarte binevenit. Mirosise ca dracu', sincer vorbind, la fermele acelea. Ştia că multă lume e revoltată de cum sunt tratate animalele, industria de vizoni nu era o ramură economică populară pentru cei care se considerau conştienţi. El îi înţelegea într-un fel, ceea ce văzuse azi nu-l umpluse chiar de bucurie.

În acelaşi timp, dacă voiai să te plângi că ceva nu merge bine, existau mulţi oameni care chiar aveau nevoie de ajutor, mai înainte de a te apuca să-ţi pese de animale. Dacă voiai să ajuţi, puteai să alegi cum. Puteai să devii poliţist şi să te faci util. Sau te puteai înscrie într-un partid de stânga şi să ieşi la demonstraţii.

După un sfert de oră, bacul ajunse la destinaţie, iar Ruben se aşeză la loc în maşină, în acelaşi timp în care îi sună telefonul.

— Ruben Hbbk, răspunse el la sistemul *handsfree* al maşinii.

— Bună, Ruben, Vincent sunt. Cum merge? Am auzit că eşti prin ţară şi urmăreşti o pistă, ceva despre o legătură cu fermele de vizoni?

Vincent? Nu era chiar primul om la care se gândise că l-ar suna. Mina dăduse, se pare, din casă. Ea părea convinsă că „magicienaşul" acela făcea o treabă mai bună decât poliţia. Sigur voia doar să şi-o tragă. Înfăşurată în folie alimentară. Râse în sinea lui de imaginea care-i apăru în minte.

— Dacă e să fiu sincer, e o pierdere totală de vreme, zise el şi porni motorul. Mă îndrept spre ultima locaţie acum. Sper că nu vom face vizite şi în baza altui conţinut din stomacul lui Robert. O să avem chiar multe Me Donald's-uri la care să ne ducem, în cazul ăsta.

Maşina se scutură când bacul acostă la mal.

— Cum se face că mă suni? zise el în timp ce bariera se ridică pentru a putea trece.

— Voiam să vorbesc cu tine despre o chestie fără ca ceilalţi din grup să audă.

Mai erau doar două maşini pe bac. El le depăşi uitându-se concomitent pe harta din aplicaţia telefonului. Ferma de vizoni nu era departe de staţia feribotului. Chiar voia ca această zi să se termine odată.

— Nu ne cunoaştem, continuă Vincent. Dar te-am studiat. Te-am ascultat cum vorbeşti. Atitudinea ta faţă de femei. Cât a trecut de când te-a părăsit?

Ruben scoase un fluierat şi coti spre marginea drumului. Cele două maşini pe care tocmai le depăşise trecură pe lângă el claxonând enervat. Aproape înainte de a opri, începu să scormonească în buzunar după *airpod-uri*. Chestia asta era prea personală ca să audă cineva din greşeală. Sigur că nu mai era nimeni în maşină, dar oricât.

— Ce întrebarea dracu' mai e şi asta, zise el după ce îşi puse căştile fără fir. În primul rând, habar n-am la ce te referi, şi în al doilea rând, e mult prea personal. Cine te crezi?

— Nu vreau să pară că-mi bag nasul, zise Vincent. Dar recunosc o inimă zdrobită când văd una. Spun asta pur obiectiv.

El nu ştia ce să spună. Nu voia s-o recunoască, nici faţă de el însuşi, nici faţă de altcineva. Dar mentalistul ăla blestemat avea dreptate, în ciuda lipsei lui totale de fineţe socială. Ruben n-avea niciun chef să se gândească la asta. Nici acum, nici mai târziu. În femei nu puteai avea încredere şi cu asta, basta.

— Îmi pare rău că sunt atât de direct, zise Vincent, pe un ton care, din fericire, n-avea nimic a face cu o simpatie lipicioasă. Dar eu cred că tu vrei ca lumea să vorbească cu tine în alt fel. Şi prefer să mă înşel şi să fiu considerat un idiot insensibil decât să te văd simţindu-te atât de rău în continuare. Presupunând că am dreptate că te simţi rău.

— Sună de parcă ai vrea să mă iei de bărbat, pufni Ruben şi porni iar maşina. Ce-ţi pasă ţie de cum mă simt eu, poţi să-ţi bagi picioarele în asta, nu?

Zărise ferma de vizoni puţin mai încolo. Probabil exista un drum lateral din şoseaua pe care era, care să-l ducă la o parcare din faţa clădirii principale. Mai avea până acolo cam un minut.

— Nu vreau. Sau, eu…

— Deci ai de gând să fii terapeutul meu acum? îl întrerupse el.

— Deloc, zise Vincent. Nici măcar nu vreau să ştiu dacă am sau nu dreptate. Dar, Ruben, tu când eşti bun, eşti bun.

Din câte-am înţeles de la colegii tăi. Chestia asta a doua, asta pare să te deranjeze. Capacitatea ta are de suferit.

Ruben parcă maşina poliţiei şi ieşi. La celelalte ferme auzise deja din parcare sunetele inconfundabile de activitate în plină desfăşurare. Animalele necesitau hrănire, aer condiţionat, bandă rulantă pentru transport. Ca să nu mai vorbim de animalele în sine. Toate astea scoteau sunete. Bănuia că ferma fusese închisă. Se întâmpla cu tot mai multe dintre ele, din câte înţelesese. Bănuiala era confirmată şi de cât de părăsită arăta clădirea. Zări apă la vreo zece metri în spatele fermei. Era aproape paşnic, dacă n-ar fi fost mirosul. Era chiar mai rău ca în celelalte locuri. Dacă nu existau animale aici, atunci existaseră până de curând. Din locurile pe care le vizitase astăzi, acesta era primul care măcar în teorie ar putea îndeplini cerinţele unui loc al crimei retras.

— Dar comportamentul tău îi tulbură pe colegii tăi, continuă Vincent, întrerupându-i gândurile. Spun toate astea, fără a te judeca. Dar văd cum ceilalţi reacţionează la comentariile şi privirile tale. Ţie poate ţi se pare un jargon amuzant şi ce ştiu eu, poate chiar e. Dar pe ei îi dezechilibrează. Îi face să comită greşeli. Eu nu judec. E doar o constatare obiectivă.

O constatare obiectivă? Ce om sub o sută de ani vorbea aşa?

— La Mina te referi acum? zise Ruben.

Un bărbos la vârsta pensiei ieşi din ce arăta a fi o casă de locuit de lângă fermă. Doamne, Dumnezeule, moşul locuia acolo? Practic, chiar în ferma de vizoni? Ruben nu spera decât că moşul îşi pierduse mirosul acum multă vreme.

— Cum spuneam, nu e treaba mea, zise Vincent. Dar cred că e o situaţie nefericită dacă voi, ca grup, nu funcţionaţi la capacitate maximă, ţinând cont de unde vă aflaţi cu ancheta.

Măcar nu se indusese şi pe el şi nu spusese „unde *ne aflăm* cu ancheta". Tot era ceva. Pe gazonul de lângă casă se afla o mobilă de grădină din lemn alb, spre care se îndrepta acum bărbatul. Ruben putea să vadă de departe că vopseaua de pe mobilă era coşcovită. O femeie stătea pe unul din scaune. Bărbatul îl zări pe Ruben şi schimbă direcţia spre el.

— Pot să te ajut? spuse bărbatul când ajunse la maşina poliţiei.

Ruben îi făcu semn la căşti, să-i arate bărbatului că e într-o convorbire.

— În plus, Ruben, eu personal aş prefera ca tu să te simţi bine, încheie Vincent.

— Vincent, stai o secundă, spuse el şi se întoarse apoi către bărbat.

— E ferma ta?

— A mea şi a soţiei mele.

Bărbatul arătă cu degetul la femeie.

— Sau a fost, în orice caz. Acum, mi-e teamă că n-a mai rămas prea mult. Activiştii au intrat şi-au „eliberat" vizonii. N-am reuşit niciodată să-i prindem şi să-i băgăm la loc. A trebuit să-i concediem pe Goran şi pe Martin, angajaţii noştri, şi să închidem activitatea. E în continuare neobişnuit de plin de vizoni şi pe insula asta şi pe insulele de lângă. Vizonii sunt buni înotători, ştii asta, zise bărbatul râzând. Am reclamat la poliţie, dar nu s-a întâmplat nimic. Ai venit în legătură cu asta? Chiar ar fi timpul ca poliţia să se ocupe de toate astea. M-aş bucura să-i văd pe activiştii ăia plătind cândva.

Ruben dădu din cap afirmativ.

— Ştii dacă aţi mai avut şi alţi oaspeţi nepoftiţi pe aici? întrebă el. În afară de activişti?

— Aici, în larg? râse bărbatul şi făcu ochii mari. Asta e o insulă mică. Bacul cu care-ai venit e singurul drum care duce încoace, asta

dacă n-ai barca ta, evident. Am fi auzit dacă ar fi fost cineva aici. Aşa că nu, nicio petrecere sălbatică aici, sau la ce te-ai gândit.

Bărbatul chicoti.

— Fără vizoni nu mai suntem interesanţi nici măcar pentru activişti, continuă el. Aici nu vine nimeni dacă n-are o treabă directă. Ne bate gândul să vindem şi să ne mutăm în Herrijunga. Familia, înţelegi tu.

Ruben zicea hm şi lua notiţe. Încă o fundătură. Pe insula aceasta nu se întâmplase ceva mai palpitant în afară de vopseaua care se desprindea încet de pe faţada casei. Dar ei chiar ar trebui să facă ceva cu mirosul.

— Dacă îţi aduci aminte să fi văzut pe cineva aici, să mă suni, zise el şi-i dădu bărbatului cartea sa de vizită.

Bărbatul încuviinţă şi luă cartea de vizită. Pe urmă se întoarse şi se duse la mobila de grădină şi la soţia sa. Ea îi făcu cu mâna lui Ruben.

El se aşeză din nou în maşină şi îşi reactivă căştile. Făcu cu mâna cuplului de bătrâni şi ieşi din mica parcare, înapoi spre drum.

— Vincent, m-am întors, zise el în căşti. Ce încerci să spui, de fapt?

Îl surprindea că nu simte niciun pic de iritare. De obicei, pălăvrăgeala despre sentimente şi oamenii care încercau să scormonească înăuntrul lui erau cele mai rele lucruri pe care le ştia. Dar mentalistul ăla se pricepea, era nevoit să recunoască. Ceva din Ruben nu voia nimic mai mult decât să continue să vorbească cu el.

— Începusem să cred că ai închis, zise Vincent. Dar mă gândesc aşa. O să-ţi trimit prin sms un număr de telefon. E al unei persoane cu care e bine să vorbeşti despre aşa ceva. Una dintre cele mai bune, de fapt. Ia legătura cu ea. Eu n-o să ştiu ce alegi să faci şi nici nu vreau să ştiu. Dar ar trebui să înţelegi că eşti apreciat şi plăcut de colegii tăi. Le pasă de tine. Când nu te comporţi ca un idiot.

Ruben nu zicea nimic, doar conducea în jos, spre bac. Vocea moale a lui Vincent rămăsese suspendată în el. El voia să povestească. El. Voia. Să povestească.

— Sunt unsprezece ani în curând, zise el apoi. O chema Ellinor. A fost ultima oară când am avut încredere în cineva. Nu că ar fi treaba ta.

Ultima chestie n-o spusese serios. Dar Ruben cel obişnuit se zvârcolea înăuntru în semn de protest faţă de această discuţie, căreia i se opunea cu întreaga sa fiinţă. Deşi mai departe de atât nu reuşea totuşi să meargă. Ceva s-ar putea rupe. Ceva de care abia reuşise, după un deceniu, să se poată feri.

Închise telefonul şi urcă la bordul bacului. Mintea era plină de gânduri despre ceea ce Vincent trezise, despre ceea ce fusese odată.

Gânduri pe care rareori, de fapt, niciodată nu îndrăznise să le aibă, dar care acum îl năpădeau într-un fel care nu putea fi împiedicat. Ellinor. Ell-i-nor. Ea fusese ancora lui, stânca lui şi siguranţa lui.

Fusese perfectă. Dar el fusese tânăr şi nu înţelesese. Aşa că risipise tot ce era frumos. Acolo era. Adevărul pe care încercase să-l îndepărteze făcând sex în stânga şi-n dreapta timp de peste zece ani. Pentru că după Ellinor venise un colier de perle, de Isabelle şi Jannike şi Melisse. După o Sanna, dispreţul faţă de femei fusese total. Dacă experienţa lui îl învăţase ceva, era că în mod clar femeile nu voiau decât un lucru, şi anume ceea ce avea de oferit contul lui bancar. Ceea ce, în cazul lor, era ceva jenant de jos de ţintit, ţinând cont de cât câştiga el ca poliţist. Dar dacă ele asta voiau, atunci să nu se mai plângă dracului nici când o termina cu ele. Şi el învăţase treptat că femeile îl plăceau pe noul Ruben, cel tupeist. Chestia asta le aţâţa. Niciuna nu-l întreba de ce e aşa cum e. Atâta vreme cât era nostim, obraznic, le plătea şi le futea mai bine decât soţii lor. Niciuna nu voise să ştie ce se ascunde de fapt în spate.

Ellinor.

Până apăruse Vincent Walder. Nemernicul ăla. Ruben aranjă oglinda retrovizoare şi se uită la el preţ de o secundă. Spre uimirea lui, descoperi că zâmbeşte. Doar puţin, dar era foarte clar un zâmbet. Auzi un bip de la telefon. Îşi dădu seama ce e. Se hotărî să mai aştepte puţin înainte de a şterge sms-ul de la Vincent.

Mina îşi scoase mănuşile albe de bumbac, le aruncă în coşul de gunoi şi scoase o pereche curată din cutie. Stătuse şi lucrase la computer toată ziua fără să schimbe mănuşile. Nu avea curaj să se gândească la focarul de bacterii care ateriza acum peste celelalte resturi. Nu mai golise coşul de gunoi de la pauza de cafea de la zece. Ar fi preferat să-i dea foc. Vedea cu ochii minţii cum flăcările sterilizau tot ce era acolo înăuntru. Dar atunci sigur ar porni alarma de incendiu. Îşi puse noile mănuşi şi-şi aplecă capul în mâini, înainte de a realiza că prin contactul direct cu fruntea ei tocmai făcuse mănuşile inutilizabile. Le aruncă peste cele vechi şi-şi puse o pereche nouă.

Pe urmă se ridică şi scoase o sticlă cu spray de curăţare. Era o săptămână întreagă de când spălase ultima oară pereţii din cameră, deci era vremea. În plus, acţiunea o ajuta să se concentreze. Dar mirosul de dezinfectant o făcu brusc să se gândească la bunica Ellen. Adăpostul ei, stânca ei.

Micul apartament de două camere din piaţa Mariatorget fusese întotdeauna proaspăt şi curat, iar mirosul de detergent universal se amesteca cu mireasma unui chec proaspăt, tocmai scos din cuptor. În fiecare zi după şcoală, Mina se ducea acolo în loc să meargă acasă, în vila goală. Acolo crescuse, în braţele bunicii. Uneori se gândea că evoluţia ei treptată spre singurătate începuse la cincisprezece ani, când bunica Ellen murise brusc din pricina unui infarct. De fapt, de

atunci nu mai avusese acei sentiment de apartenenţă faţă de niciun om. Nici măcar faţă de mama cu care locuise. Nu până acum. Faţă de Vincent.

Mina se uită la sprayul din mâna ei, oftă şi-l puse la loc în sertar.

Dincolo de fereastră era miezul verii şi soarele se afla sus pe cer, iar din cauza aceasta era aproape insuportabil de cald în birou. Dar refuză să deschidă fereastra. Ştia că aerul nu va aduce cu el numai răcoare, ci şi polen, gaze de eşapament, particule din asfalt, fum de ţigară şi orice altă mizerie existentă pe stradă. Ar fi preferat un costum de protecţie antichimic, dar probabil că n-ar fi apreciat de cei din jur. Trebuia să se mulţumească cu transpiraţia. Hainele puteau fi spălate, chiloţii şi ciorapii puteau fi aruncaţi.

Nu ajunsese nicăieri. Trei victime. Trei persoane ucise de acelaşi individ. Nu putea să creadă că fuseseră aleşi la întâmplare. Erau prea diferiţi ca să fie aşa. *Trebuia* să existe un numitor comun. Dar după Robert nu aveau nimic. Nicio crimă nouă, nicio mărturie, nimic. Nu era posibil să se fi terminat, ea ştia că nu e aşa. Numărătoarea inversă nu era gata.

Mina se învârti o jumătate de tură pe scaun, ca să vadă peretele unde lipise copii după pozele cu Agnes, Tuva şi Robert, plus armele crimelor. Numerele de iluzionism. Lăzile. Acolo exista şi o poză cu Daniel şi un decupaj dintr-un ziar despre Jesper, tatăl lui Agnes. El negase orice implicare în uciderea lui Daniel. Aveau doi suspecţi principali reţinuţi pentru faptă, identificaţi de martorii de la faţa locului. Recidivişti, aşa că nu fusese nevoie de prea mare efort poliţienesc pentru a-i găsi pe vinovaţi. Bărbaţii arestaţi insistau că acţionaseră pe cont propriu. Ea nu va afla niciodată ce e adevărat sau nu referitor la eventuala implicare a lui Jesper Ceci. Totuşi îi era greu să creadă că Sveriges Framtid ar avea vreo legătură cu restul crimelor. Sigur, Tuva era evreică, iar Robert avea un handicap de gradul întâi. Nu era loc pentru cineva ca ei în lumea pe care Sveriges Framtid voia s-o construiască. Dar îi era greu să creadă că un partid politic care voia să intre în parlament ar organiza crime în mod sistematic. Cel mai probabil, Daniel căzuse victima unor indivizi rasişti, plini de testosteron, care acţionaseră impulsiv. Doar atât, nimic conspiraţionist.

Pe perete exista, datorită bunicilor Tuvei, chiar şi o poză cu fostul iubit al Tuvei din Londra. Pe el încă nu-l căutaseră, Mina era de acord cu Julia că asta cel mai probabil n-ar duce nicăieri. Adevărul se afla mai aproape.

Vincent povestise că e foarte probabil ca ucigaşul să fi fost la cafeneaua din Hornstull de mai multe ori. Daniel văzuse pe cineva acolo. Cu alte cuvinte, criminalul îşi alesese victimele cu grijă. Nu erau răpite la întâmplare de pe stradă, aşa cum obişnuia să facă Jonas

Rask. Rask, care se afla în continuare în libertate, fără ca ei să reuşească să-l găsească.

Mina se ridică, se duse la perete şi cercetă chipurile de parcă le-ar fi putut obliga să răspundă. De ce fuseseră aleşi tocmai ei? Ce îi lega pe ei?

Se întoarse la computer şi îşi tăie cu băgare de seamă o gaură în bumbacul de pe degetul arătător drept, astfel încât să poată folosi *touchpad-ul* laptopului. Era o jertfire, dar altfel n-ar putea să lucreze pe el. În permanenţă aceste compromisuri, aceste excepţii, aceste crăpături în echipamentul ei, pe unde puteau intra toate rahaturile posibile.

Mina trase adânc aer în piept şi atinse *touchpad-ul* cu vârful degetului eliberat. Pe urmă căută informaţiile existente despre Agnes, Tuva şi Robert în registrul de persoane şi scoase la imprimantă rapoartele convorbirilor care avuseseră loc cu apropiaţii. Avea nevoie să o ia iar de la început, să treacă prin tot. Undeva exista o legătură. Trebuia doar găsită. Şi era urgent. Criminalul nu terminase.

Vincent ştia şi el ceva ce nu povestea. El întrebase despre Fata-cu-Delfinul şi păruse a fi important. Ei nu-i plăcea să nu ştie, dar nu avea decât să aibă încredere că el îi va explica de îndată ce va fi posibil.

În orice zi, o nouă persoană nevinovată putea fi închisă într-unul dintre aparatele oribile pe care le menţionase Vincent. Ea trebuia să le-o ia înainte.

Vincent traversă podul pietonal care ducea la restaurantul Gondolen. Restaurantul era aproape plin când intră, turişti şi locuitori ai Stockholmului aflaţi în concediu erau înghesuiţi la mese, deşi ceasul arăta abia şapte şi jumătate. N-o zări nicăieri pe Ulrika.

— Bună seara, aveţi rezervare? întrebă un şef de sală care-l văzuse.

— Nu. Nu stau mult. Mă aşez la bar.

Cu puţin noroc, discuţia cu Ulrika se putea încheia destul de rapid. El avea de gând să se concentreze doar asupra nevoilor Rebeckăi, să ignore toate sarcasmele despre căsătoria lui cu sora ei. Măriei îi spusese că un restaurant e un loc de întâlnire neutru şi dacă asta era adevărat, la fel de adevărat era că nici Ulrika n-ar putea încerca nimic într-un mediu public. El nu voia o reluare a întâmplărilor de data trecută.

Se aşeză la bar şi comandă o cană de cafea la filtru. De fapt, nu de asta avea nevoie stomacul său. Îl rodea de foame, nu mai apucase să mănânce de la micul dejun. Dar nu intenţiona să stea mai mult decât era necesar. Imediat ce el şi Ulrika vor fi terminat de vorbit, o să-şi ia un kebab de la colţ.

Băuse jumătate din cana de cafea, când un pahar plin ochi cu vin roşu i se băgă în faţă. Lângă el stătea Ulrika cu un pahar la fel de plin.

Se uită întrebător la ea.

— Ai nevoie, zise ea ca explicaţie.

— Aha, e aşa serios dintr-odată? zise el şi învârti paharul, astfel încât vinul să clătească marginile. Când vin prietenii tăi?

El se uită cu atenţie la vinul care se învârtea tot mai încet şi curgea înapoi în pahar, asemenea picăturilor de ploaie pe o fereastră.

— Avem o oră până apar, zise Ulrika, apoi se aşeză alături şi dădu din cap spre paharul lui. Verifici conţinutul de alcool, sau ce?

Vincent oftă. O oră. 60 de minute. 3600 de secunde. Deci kebabul trebuia să mai aştepte o vreme. Luă o înghiţitură mare de vin.

— Chestia aia, că poţi aprecia cantitatea de alcool doar privind, e un mit, zise el. Alcoolul se evaporă mai repede ca apa, ceea ce înseamnă că tensiunea superficială creşte şi formează picături pe partea interioară a paharului. Asta vedem. Un fenomen chimic. Dar nu spune neapărat ceva despre calitatea vinului sau despre ce gust are. E mai degrabă ceva drăguţ.

3 510 secunde rămase.

— Nu ştiam că ai devenit cunoscător de vinuri, zise ea scurt.

— Nu, nu ştiu nimic despre vin. Dar ştiu cum funcţionează lichidele. Auzi, aş prefera să nu fiu aici când vin prietenii tăi, aşa că hai să vorbim.

— Nu e nicio grabă, spuse ea moale. Ce mai e pe-acasă? Cum sunt de fapt Rebecka şi Benjamin când stau la tine?

Era ultimul lucru la care Vincent se aşteptase. Ulrika nu aprecia foarte tare să vorbească cu copiii lor, probabil că a fi mamă a doi adolescenţi nu se potrivea stilului ei de viaţă condus de carieră. Ea nu vorbea niciodată mai ales despre ce făcuseră copiii acasă la el, în afară de cazurile în care avea vreo plângere. Că ea era obligată să împartă copiii cu sora ei era o rană care probabil nu avea să se vindece niciodată.

El o privi, încercă să vadă ce avea pe agendă, ce se afla de fapt în spatele întrebării. Dar capul înclinat şi privirea întoarsă nu trădau niciun plan ascuns. Din câte putea el să estimeze, ea chiar era curioasă şi atât. Aceasta nu era nici pe departe Ulrika cea agresivă pe care o întâlnise în primăvară. Îşi permise să se destindă puţin. Poate că totuşi vor avea o discuţie civilizată.

— Mda, pentru început, îi zic surorii tale mătuşă tot timpul, spuse el.

Ulrika era cu paharul de vin ridicat ca să bea şi râse drept în el, iar vinul aproape că dădu pe dinafară. Era un râs necioplit, plin de bucurie faţă de necazul altuia, dar vocea ei răguşită îl făcu totuşi să sune interesant. Tocmai asta era atât de enervant la ea. Ea avea totul. Aspect, bani, motivaţie. Un instinct competitiv incredibil. Chiar şi când râdea, excela. Singurele de care nu era sigur că ar avea erau

sentimentele.

— Iartă-mă, dar ea chiar asta e. Adică, mătuşă.

El devenise de-a lungul anilor tot mai convins că fosta lui soţie avea de fapt o tulburare empatică. La început, o bănuise doar că e rece. Neinteresată de alţii. Dar realizase că era mai mult de atât. Ea era incapabilă din punct de vedere mental să se pună în situaţia altora sau în viaţa lor emoţională. În schimb, putea să joace bine. Ştia exact ce să spună pentru a-i atrage pe alţii de partea ei, când avea nevoie de asta. Probabil că de aceea era un avocat eminent.

— Cred totuşi că preferă să i se spună Maria, zise el. În rest, Benjamin n-a mai ieşit din camera lui de două săptămâni. Încep să suspectez că nişte troli mici şi-au făcut cuibul în teancurile de rufe murdare din camera aia. Rebecka are o grămadă de prieteni şi zice că totul e super, deci garantat se simte îngrozitor de rău. Tot nu vrea să-şi arate antebraţele.

— Poate doar i se pare că e pufoasă?

El tăcu. Acolo era. Motivul pentru care, într-un final, convieţuirea cu Ulrika nu funcţionase. Una era să aibă pretenţii absurde, chiar nesănătoase, de la ea însăşi. Era un adult. El nu se băga în asta. Dar devenea o problemă atunci când ea solicita ca toţi cei din jur să fie măsuraţi cu aceeaşi unitate de măsură. Şi când ea, într-un final, începuse să aibă aceleaşi pretenţii şi de la copii, explicând câţi bani ar trebui să câştige sau cum trebuie să arate pentru a fi acceptaţi, atunci se umpluse paharul. Atunci începuseră certurile.

— Dacă Rebecka are complexe legate de corpul ei, le are de la tine, zise el tăios. Dar e puţin mai rău de atât. N-am avut ocazia s-o spun data trecută. Dar eu cred că fiica noastră se taie pe braţe. Cu lama. Sau un cuţit. Până sângerează. OK?

El dădu vinul pe gât. Ulrika nu mai râdea. Dădu şi ea vinul pe gât. După care făcu semn barmanului şi comandă două ginuri tonice tari. Aparent lua în serios informaţia despre Rebecka. În felul ei.

— Nu se taie acasă la mine, în orice caz, zise ea. Chestia aia trebuie să fie ceva ce voi induceţi acasă la voi. La mine e mai mult veselă.

— Doamne, Dumnezeule, zise el holbându-se la fosta lui soţie. Cât de străină de lume poţi să fii? Tu ce ştii de fapt despre fiica ta? Când ai avut ultima oară o discuţie serioasă cu Rebecka?

— Cum adică, dar vorbim, protestă Ulrika sorbind din ginul tonic care apăruse pe tejgheaua barului.

El amestecă iritat cu băţul de cocktail în ginul său. Dacă discuţia va continua aşa, era recunoscător pentru alcool.

— Cum o cheamă pe cea mai bună prietenă a ei? zise el. Şi acum să nu spui că tu eşti aia. Nu există ceva mai rău decât mamele care vor să fie „bff” cu fiicele lor adolescente.

— Hm, nu Emma?

Vincent se învârti pe scaunul de bar ca să ajungă în faţa Ulrikăi.

— Ea nu are o cea mai bună prietenă, zise el serios. Ea are o grămadă de cunoştinţe, dar niciun prieten adevărat. Zâmbetul ăla pe care-l vezi pe buzele ei nu e un zâmbet real. El nu ajunge niciodată până la ochi. Cum poţi să nu vezi asta? Sau nu vrei să vezi, fiindcă nu se potriveşte cu imaginea pe care o ai despre tine, de mamă de succes, cu corpul bine lucrat, cu copii perfecţi?

Paharul lui era aproape gol. De furie băuse prea repede. Trebuia să aibă grijă. Trebuia să-şi aducă aminte că nu mâncase.

— Ce dracu', Vincent, şuieră ea. Hai, las-o baltă. Dar mulţumesc că mă consideri de succes, cu corpul bine lucrat, bănuiesc.

Vincent oftă. Ca de obicei, ea reuşise să întoarcă argumentarea cu susul în jos.

— E vina mea brusc că tu nu vezi ce se întâmplă? zise el. Poate că situaţia Rebeckăi e chiar din vina mea, dacă tot am ajuns aici? Uneori mă întreb dacă tu chiar eşti pe bune.

— Nix, zise ea şi învârti băţul de cocktail în paharul gol, zăngănind cuburile de gheaţă. Eu sunt produsul imaginaţiei tale. De fapt, tu stai aici şi bei şi vorbeşti cu tine însuţi. Cei de la mesele din spate deja au început să-şi pună întrebări.

Ea făcu semn barmanului arătând cu degetul la paharul ei şi al lui Vincent, iar acesta începu imediat să prepare alte două cocktailuri.

— Aveţi migdale sau altceva de ronţăit? întrebă Vincent.

Barmanul dădu din cap afirmativ, dispăru un minut şi se întoarse apoi cu o farfurioară cu migdale încălzite pe care o puse în faţa lui Vincent. Era mult prea puţin drept cină, dar bun pentru moment.

Vincent băgă un pumn de migdale în gură. Arsura provocată de alcool în stomac se mai domoli puţin.

Telefonul UIrikăi bipăi.

— O să întârzie, zise ea după ce citi mesajul. Poţi să-mi ţii companie încă puţin.

El trase cu coada ochiului la ceas. Ar mai fi avut doar 840 de secunde.

— Priveşte-o ca pe o seară liberă, fără copii, în companie adultă, adăugă ea. Nu cred că eşti prea des alintat cu aşa ceva. Pace?

El dădu din cap afirmativ. Ea avea dreptate. N-avea decât să profite la maximum de situaţie. Totuşi se întreba dacă vor vorbi vreodată despre Rebecka la modul serios.

Barul se tot umpluse, iar acum era chiar înghesuială. Ulrika continua să comande cocktailuri. El se strânsese din ce în ce mai mult spre ea şi acum stăteau umăr la umăr. N-o mai putea vedea când vorbeau. Dacă îşi întorcea capul, faţa lui ar fi fost doar la un decimetru de a ei. Mult prea aproape. Bula lui de intimitate solicita o distanţă de cel puţin o jumătate de metru. Dar nu era nicio şansă de

aşa ceva în barul înghesuit.

Era la a treia farfurioară cu migdale şi mai băgă câteva în gură.

— Vincent, Vincent, zise Ulrika cu o pronunţie cam vagă a primei litere din numele lui.

Ea zâmbi când barmanul puse un pahar cu cava în dreptul ei şi unul cu whisky în dreptul lui. Trecuseră de mult de gin tonic.

— Ce s-a întâmplat cu tine de fapt? continuă ea lipindu-şi umărul de al lui.

— Ce s-a întâmplat cu *mine?* zise el şi oftă. Nu ştiu, Ulrika. Ce s-a întâmplat cu *tine?* Stai acolo ca o păpuşă perfectă şi nu vrei să vezi pe nimeni altcineva în afară de tine însăţi. Aşa ai fost mereu?

— Mă consideri perfectă?

El trase cu coada ochiului şi i se păru că vede un zâmbet mulţumit. Era cam greu să vadă clar, când stăteau atât de aproape. În plus, văzul lui părea afectat de aceeaşi problemă ca vorbirea ei.

— Termină, zise el. Clar că eşti frumoasă, pur obiectiv. Ştii asta foarte bine. Problema nu e asta, ci faptul că…

Ea se întoarse spre el. Suficient de aproape încât respiraţia ei să-i încălzească urechea.

— Vrei să mă săruţi, nu-i aşa? zise ea.

— Dar ce dracu', răspunse el dând din mâini într-un gest resemnat, cel puţin atât cât fusese posibil în înghesuială.

— Exact asta vreau să zic. Eşti imposibil.

El turnă pe gât ce mai rămăsese din whisky şi îşi puse paharul gol lângă al ei. Când îşi terminase ea de băut cava, habar nu avea. Avea impresia că parcă adineauri primiseră băuturile. Se părea că nu. Şi el care voia s-o ia cu grijă. Dar mergea bine.

— Când v-aţi futut tu şi Maria ultima oară, de fapt? zise ea, în continuare în urechea lui. Acum câte luni?

Nu era atât de prost încât să muşte momeala. Asta era introducerea Ulrikăi pentru a începe din nou să vorbească despre cât de mult mai bună fusese viaţa lor sexuală. De parcă sexul regulat de câte o oră însemna că ei nu aveau probleme în restul de ore din douăzeci şi patru. — Dar tu, când ţi-ai luat-o ultima dată? contră el. Am auzit că n-ai pe nimeni. Pui accent pe ce aduci acasă de prin baruri la ora închiderii sau cum?

— Şi vina cui e, zise ea dând pe gât o jumătate dintr-un nou pahar pe care el nici măcar nu-l văzuse când a apărut.

Nu era nimic raţional de răspuns la asta. În schimb, el se holba drept în faţa lui, prin pereţii de sticlă ai restaurantului. Gondolen avea, mulţumită amplasării sale la înălţime, o panoramă magnifică asupra întregului oraş. El iubea să se uite la Stockholm noaptea, mai ales dintr-un avion. În drum spre casă, de la vreun spectacol, obişnuia să încerce să-şi dea seama peste ce parte a oraşului zbura, studiind

configuraţia punctuleţelor de lumină de sub el.

Din poziţia sa în restaurant ştia că priveşte Skeppsholmen şi Djurgarden, dar creierul refuza să pună cap la cap puzzle-ul de puncte luminoase. Luminile de noapte ale oraşului dansau sub privirea lui. Era mult prea beat. Se uită la paharul gol. Nu fusese umplut din nou? în orice caz, trebuie că cineva i l-a golit, n-avea nicio amintire cu el bând alt pahar. Dar luminile care dansau sub el susţineau altceva. Chiar ar fi trebuit să mănânce mai mult decât doar micul dejun.

— Deci, ce facem? zise el, în continuare cu privirea la noaptea de vară.

Era nevoie de efort pentru a forma cuvintele corect. Totuşi nu ieşiră chiar cum voia el.

— Adică cu Rebecka? întrebă ea. Sau cu noi?

Evident că el se referise la Rebecka. Dar nimic nu mai era evident. El nu avea curaj să spună nimic, nu putea şti ce va ieşi în cazul în care ar deschide gura.

— Vincent, eşti jalnic, zise ea. Doar nu crezi că te vreau în continuare.

— Asemenea, zise el şi ridică paharul gol în semn de noroc. Trebuie să mă piş.

El se ridică de pe scaunul de bar şi simţi lumea învârtindu-se. Căcat. Chiar reuşise să se îmbete rangă. Da, da. N-avea rost să regrete acum. Oricum o va regreta mâine, în momentul ăsta trebuia să se concentreze cum să iasă din toaletă fără să pară mult prea penibil. Cu puţin noroc, nimeni nu-l va recunoaşte. Pe urmă va mulţumi şi va lua un taxi spre casă. Discuţia despre Rebecka o vor continua în altă zi. Chiar avea nevoie de mâncare în stomac înainte ca totul să deraieze.

Intră la toaletă clătinându-se, se aşeză în faţa unei chiuvete şi răsuci robinetul. Când apa se răci suficient, se stropi, pe faţă. Nu ajută deloc. Doar reuşi să-şi ude cămaşa fleaşcă. Cineva intră după el, cineva care nici el nu mergea drept.

— Nenorocirii dracu', o auzi pe Ulrika spunând.

Înainte ca el să apuce să reacţioneze, ea îl împinse spre una din uşile de la cabine şi se lipi de el. Îşi presă buzele de ale lui, iar el îi răspunse. Limbile li se întâlniră şi se sărutară ca două animale de pradă hămesite.

El o apucă de păr cu ambele mâini şi-i trase capul pe spate, să o dea mai încolo. Ea gemu uşor când el o trase de păr.

— Să te ia dracu', zise el.

Pe urmă deschise uşa de la cabina toaletei, intră cu spatele, împleticindu-se şi ea încuie uşa. Ea îi desfăcu pantalonii, în timp ce el bâjbâia la nasturii bluzei ei, dar ea îi trase una peste mâini.

— Aşează-te, zise ea şi el se aşeză greu pe capacul toaletei, cu pantalonii şi chiloţii traşi în vine.

Ea îşi ridică fusta până la şolduri, îşi trase chiloţii într-o parte şi se aşeză rapid călare pe el. El fu uimit cât de tare era când alunecă în ea. O apucă de şolduri pentru a o ţine pe loc, dar şi pentru ca ea să nu se apropie prea tare. Ea îl călări cu furia cuiva care a fost dezamăgit şi nervos un timp atât de îndelungat, încât nu mai ştia altceva. Nu exista nicio iubire când se poticnea de el, numai furie. El nu ştia dacă pe el sau pe altcineva era ea nervoasă şi nici nu-i păsa. El nu se uita în sus, nu voia să-i vadă faţa, se uita doar la şoldurile ei şi la cum pătrundea în ea. Prin sex, vor distruge tot ce avuseseră, tot ce fusese bine, îl vor face de neiertat şi inevitabil de stricat şi ei ştiau asta amândoi.

Brusc, ea se opri din mişcări. Tuşi tare o dată şi se dădu jos de pe el.

Nu-l privi, şi nici el pe ea.

Ulrika îşi îndreptă chiloţii, îşi trase fusta în jos şi se încheie la bluză, în timp ce el se uita în jos, la penisul lui semitare. O auzi ieşind din cabina toaletei, închizând uşa.

Vincent rămase unde era, cu pantalonii căzuţi la picioare.

La dracu'.

La dracu' dracilor, la dracu' dracilor dracilor.

Tocmai se pregătea să meargă la culcare, când îi sună telefonul. Era în baie, doar ce îşi aruncase chiloţii de bumbac pe care-i purtase în timpul zilei şi îşi punea pe ea unii noi pentru noapte. Ar fi preferat să se bage în cearşafurile ei proaspăt spălate cât mai repede posibil, dacă zăbovea prea mult până să se bage la culcare, n-ar mai fi simţit curaţi chiloţii cei noi şi ar fi trebuit să-i schimbe iar.

La început se gândi să nu răspundă. Era oricum trecut de miezul nopţii. Dar telefonul continuă să sune. Mina se duse în dormitor, unde avea telefonul la încărcat, şi se uită pe ecran. Era Vincent. Nu prea-i stătea în fire să sune aşa târziu. Trebuie că se întâmplase ceva.

Îşi puse căştile în urechi şi răspunse.

— Bună, Vincent, ce faci?

— Mina, bună, zise el repede şi mult prea tare.

Vorbind uşor bâlbâit. Îşi dădu seama imediat că e beat.

Sunetul de trafic se amesteca cu cuvintele. Era afară pe undeva. Părea că merge pe marginea unei şosele.

— Scuze, n-am vrut să te trezesc, continuă el. Doar că nu ştiam pe cine să sun.

Cuvintele erau neclare, de parcă avea vată în gură. Auzea cum se chinuieşte să formeze consoanele. În mod evident, Vincent era foarte, foarte beat. Ea spera ca el 509

să nu se apropie prea tare de maşinile care se auzeau pe fundal.

— S-a întâmplat ceva? zise ea încruntându-se.

Asta chiar că nu-i stătea în fire. Vincent obişnuia mereu să se controleze.

— Se poate spune, zise el. Am făcut ceva atât de-al dracu' de cretin. Atât de-al dracu', de-al dracu' de cretin.

El făcu o pauză lungă.

Ea îşi înfăşură halatul de baie pe ea şi se aşeză pe marginea patului, în timp ce aştepta ca el să înceapă să vorbească din nou. Zgomotul de trafic de pe fundal scăzu puţin. Probabil că a găsit un loc mai bun în care să stea. — Am înşelat-o pe Maria, zise el pe urmă. Cu sora ei. Fosta mea soţie.

— Fosta ta soţie? izbucni ea.

Dintr-odată, nu mai ştia dacă vrea să ia parte la această discuţie. Era prea aproape, prea intim. Prea năclăit. Ea şi Vincent aveau o relaţie profesională. La distanţă potrivită. Ea îl plăcea, chiar îi dăduse drumul înăuntru mai mult decât o făcuse cu altcineva de multă vreme, dar era suficient aşa. Acum el îi dădea o parte din viaţa lui, pe care ea nu o ceruse. În plus, el părea că are o viaţă privată extrem de încâlcită. Dar în acelaşi timp. El tocmai o sunase. Pentru că avea încredere în ea. Putea să fi sunat pe altcineva, pe oricine, de fapt. Dar el n-o făcuse. Dintre toţi oamenii din lumea asta, el alesese să-i ofere ei încrederea lui. Trebuie să valoreze ceva.

Mina îşi vorbea sieşi, febril. Încerca să se convingă că aceasta era o discuţie bună. Ca între prieteni. Dar pe undeva, ea ştia adevărul. Că gelozia îi ardea stomacul.

— Vincent, spuse ea tăios. Tu zici că te-ai culcat cu fosta ta soţie?

Ea încerca să-şi facă glasul să sune controlat, dar simţea cum strânge convulsiv receptorul în mână.

— Nu ştiu dacă poate fi numit că ne-am culcat, zise el. S-a simţit mai mult ca şi cum ne-am fi bătut. A fost doar… furie. Atât, atât de stupid. Nu ştiu ce-o să mă fac.

El fonfăi ultimele cuvinte prin vuietul traficului şi suna de parcă plângea.

— Maria ştie?

— Nu, nu, atunci aş fi fost deja mort în bătaie. N-am curaj să mă duc acasă. Am distrus tot.

Ea îşi privea mâinile uscate şi se gândea la alegerile pe care le făcuse singură. Alegerile care o făcuseră să-şi piardă prietenii. Familia. Alegerile care făcuseră ca ea să stea singură la AA în fiecare săptămână, fără să aibă cui să se încredinţeze. Şi îi era frică de ce mai distrusese Vincent. Mai mult decât, poate, familia sa.

— Ce simţi pentru fosta ta soţie? zise ea.

La obiect. Rece. Sudoarea îi cuprinse palmele.

— Să simt? întrebă Vincent, care nu mai părea atât de beat. O vreme credeam că o urăsc. Dar de fapt e doar… nimic. Cenuşă. Cred că acel sentiment chiar e împărtăşit. Ştii că au fost încurcături mari. Foarte mari. Acum foarte, foarte multă vreme. Da, sunt încurcături în

continuare. Dar n-a fost plănuit să mă îndrăgostesc de sora ei mai mică, acolo… acolo s-a ajuns pur şi simplu… Iar eu şi Ulrika, n-a fost nimic bine, nici măcar nu prea mai vorbeam unul cu celălalt, aşa că nici măcar nu ştiu de ce ei i-a păsat de fapt. Dar da, e clar, a fost o situaţie nefericită că tocmai de sora ei m-am…

Vocea bâlbâită a lui Vincent se stinse. Apoi reveni în forţă.

— A durat zece ani, dar ea şi-a luat revanşa, şi-a luat-o. La dracu'… Nu ştiam că pot urî aşa.

Mina se întinse pe pat şi închise ochii. Cearceafurile apretate foşneau sub halatul de baie. Şi pe undeva înţelegea şi ea. Propriile alegeri nu fuseseră conştiente. Doar se întâmplaseră. Cel puţin asta se convinsese pe sine după aceea. Deci cine era ea ca să judece? Cine era ea ca să stea cu un stomac arzând de durere pentru ceva care nici măcar nu se întâmplase? Nu exista nicio promisiune între ei. Nu exista nimic.

În afară de faptul că exista.

Ea îşi drese glasul. Strânse tare ochii.

— Du-te acasă, Vincent. Tu şi fosta ta soţie sunteţi oameni maturi. Aţi făcut o prostie. Aşa facem uneori. Chiar şi noi, adulţii. Nimeni nu e fără pată. Important e că tu ştii că a fost o greşeală şi că nu se va mai întâmpla. Nu trebuie să-i spui. Las-o aşa.

Dacă era ceva ce învăţase la AA, atunci era că viaţa e compusă din faptul că făceai câţiva paşi în faţă şi apoi un pas dublu în spate. Cel care credea altceva nu era decât dezamăgit. Ei erau oameni, ceea ce însemna că nu sunt fără pată. Ea cunoscuse adevărul în acea mantra de mai multe ori decât şi-ar fi dorit.

— Mi-e atât de ruşine de tine, zice Vincent încet. Nu vreau să mă dispreţuieşti. Nu ăsta sunt eu. Eu… eu te plac mult, Mina.

Ea deschise ochii la loc. Asculta vuietul oraşului prin telefon. Ea era înăuntru, la căldură, în patul ei moale. El era afară, în întuneric, pe undeva. Dar respirau împreună. Niciunul dintre ei nu spuse nimic câteva momente bune.

— Mulţumesc, Mina, zise Vincent şi rupse tăcerea. Scuze din nou că am sunat.

El închise. Ea rămase cu ochii închişi şi cu telefonul în mână. Arsura din stomac dispăruse. Dar singurătatea era brusc aproape asurzitoare. Se aşeză pe-o parte, în poziţia fetusului.

Vincent era în faţa casei din Kungsholmen. Aşteptase două zile după întâlnirea de la Gondolen ca să prindă curaj să meargă acolo, ca să fie sigur că nu miroase în continuare a alcool. Simţea că-şi ţinuse corpul la marinat în alcool. Nu pentru că l-ar fi spălat şi l-ar fi curăţat pe interior, mai degrabă fusese invers. Ruşinea pentru ce se întâmplase la Gondolen era a lui, trebuia s-o ducă şi s-o gestioneze. Nu se putea

dezvinovăţi. Dar totul avea timpul şi locul său. Şi chiar acum, el trebuia să se concentreze la motivul pentru care se afla acolo.

Casa arăta ca toate celelalte clădiri din acea parte a oraşului. Nimic altceva în afară de o plăcuţă mică de lângă sonerie nu arăta că Alcoolicii Anonimi îşi aveau sediul la etajul întâi. Dar e clar, un panou mare, luminos, nu era chiar potrivit în context. Întrebarea era cum va face acum. Va sta acolo, la uşa de la intrare, sperând că poate o va zări pe acea Anna cu tatuaje cu animale? Sau ar trebui să intre? Oare era binevenit, dacă nu avea propria problemă legată de dependenţă? Putea foarte bine să se prefacă, evident, dar nu i se părea foarte OK.

În timp ce se gândea, creierul lui se juca cu literele de pe plăcuţă. *Alcoolicii Anonimi* deveni după o prelucrare de câteva secunde *Minioni laici acolo.* Se simţi de-a dreptul mulţumit de el. Dar asta nu-l ajuta s-o găsească pe Anna. N-avea altă soluţie decât să intre.

În holul din faţa sediului era o masă cu un termos de cafea. Prin crăpătura uşii arăta exact cum se aşteptase: o cameră mare cu un număr de scaune în cerc. Frumos că unele clişee erau totuşi adevărate. Scaunele erau goale. O femeie la vreo cincizeci de ani intră în sediu printr-o uşă laterală, îl zări pe Vincent şi-i făcu semn cu mâna să intre în sală.

— N-am început încă, zise ea, dar ia-ţi cafea, intră şi ia loc. E prima dată?

El era gata să spună că nu e unul dintre ei, dar se abţinu când îşi dădu seama cum ar suna. În loc de asta îşi turnă cafea într-un pahar de carton şi intră.

— Lena, zise femeia şi dădu mâna cu el. Nu ştiu cât de bine te-ai informat, dar nu trebuie să vorbeşti mai mult decât vrei. Nici măcar să-ţi spui numele. Bineînţeles, există un risc ca nu numai eu, ci şi alţii să te recunoască de la televizor, dar dacă eşti aici, atunci ai lucruri mai importante la care să te gândeşti.

— Hm, OK, mulţumesc, fură singurele cuvinte pe care le scoase.

Se aşeză pe unul dintre scaunele de plastic, în timp ce căuta ce ar fi potrivit să spună, fără să găsească ceva. În acelaşi timp, poate că nu era cel mai nebunesc plan din lume să participe la o întrunire. Ar putea să-i observe pe ceilalţi participanţi în linişte. Ar putea fi un lucru bun să ştie cum stă treaba cu acea Anna.

Sala începu să se umple de oameni care se aşezară toţi în cerc. Dar nu văzu nicio femeie tânără cu un tatuaj cu delfin pe gambă. Când începu întâlnirea, ea tot nu era acolo.

El le ascultă prezentările despre speranţă pierdută şi regăsită, despre curaj şi putere, dar şi despre a te dezamăgi pe tine însuţi. Anna părea că nu va mai veni.

— Întrerupem pentru câteva minute, zise Lena după o vreme. Avem cafea şi fursecuri pe masă, ca de obicei.

Vincent se ridică şi ieşi în foaier. Spera doar că vreunul dintre ei care eventual îl recunoscuse să nu lucreze la unul dintre ziarele de seară. Lena avusese totuşi dreptate că faptul că el era acolo însemna că are lucruri mai importante la care să se gândească. Chiar dacă ea înţelesese greşit motivul vizitei.

— Puţină cafea?

Un bărbos îi bară calea şi gesticulă spre masă.

— Nu, mulţumesc, o să plec, zise Vincent zâmbind.

— Înţeleaptă alegere. Nu că pleci, ci legat de cafea. Eu vin mereu cu cafea de acasă. Kenneth mă numesc.

Bărbatul întinse mâna.

— Obicei vechi, zise el scuzându-se. Nu trebuie să spui cum te cheamă, dacă nu vrei. Bănuiesc că e prima vizită? Cred că şi eu am plecat în pauză, prima oară. Poate fi prea mult.

Vincent dădu mâna cu Kenneth, dar fără să se prezinte. — Caut pe cineva, zise el. Cea cu tatuaj cu delfin.

— Trebuie că te referi la Anna, zise bărbatul şi râse. Cred că delfinul acela a primit compania unui zoo în miniatură în ultima vreme.

Aduse o pungă de plastic de pe raftul pentru pălării şi scoase un termos.

— Nu vine mereu, zise el. Sunteţi prieteni?

— Nu, mi-a găsit un job, s-ar putea spune. Indirect. Voiam doar să-i mulţumesc.

O doamnă mai în vârstă, cu un şal mov, se alătură la masa cu cafeaua. Se mişca prin sală cu graţie, de parcă traversa mai degrabă un apartament de paradă, şi nu o sală de adunări.

— Olga, zise Kenneth către doamnă, ştii când vine Anna sigur aici?

— *Da.* Joia, zise ea pronunţând litera „o” cu buzele ţuguiate.

Vincent nu era convins că accentul e neaoş.

Kenneth dădu din cap afirmativ.

— Joi. Încearcă atunci, zise el. Eşti sigur că nu vrei puţină cafea?

Vincent zâmbi cât de politicos putu. Nu-l ajutase cu nimic să vină aici.

— Data viitoare, zise el.

Va fi nevoit să-i ceară Minei ajutorul din nou. Trebuia să-i fi povestit chiar atunci.

Sara Temeric îşi freca tâmplele. Lucra la poliţie de aproape zece ani. Mai întâi fusese la Departamentul de Criminalistică şi apoi la UON, Unitatea Operativă Naţională, când aceasta înlocuise Departamentul de Criminalistică. Investigase finanţarea terorismului şi făcuse parte din grupul care se ocupa de Forţele Naţionale de Intervenţie. Erau sarcini pline de responsabilitate pentru cineva care tocmai împlinise treizeci de ani, dar se descurcase foarte bine. Atât de bine, de fapt, că

în urmă cu patru ani i se oferise un post nou în cadrul UON, cu un titlu nou şi relocare provizorie în New York. Urma să fie expert de activitate, ce-o mai fi însemnând şi asta.

Nu ezitase nicio secundă şi se mutase în SUA. Şi, evident, întâlnise un bărbat. Ea şi Michael aveau acum doi copii, Leah şi Zachary, care erau lumina ochilor ei. Dar pusese condiţia ca ei să nu crească în SUA, ci în Suedia, iar Michael nu avusese nimic împotrivă. Aşa că planul era să rămână câţiva ani în SUA, cât erau copiii foarte mici şi Michael avea şansa de a se consacra ca dezvoltator de jocuri, pe urmă să se mute cu toată familia în Suedia. Ea acum putea fi considerată avangardă: urma să se acomodeze cu slujba nouă şi concomitent să caute o locuinţă pentru familie şi birou pentru Michael.

Îşi iubea slujba şi găsea profund satisfăcător căutatul unei locuinţe. Era foarte mulţumită că s-a întors în Suedia. Dar îi lipsea familia în fiecare zi şi se gândea cu dor la ziua când vor veni şi ei aici.

De când se întorsese, pe la mijlocul verii, preluase în principal sarcini de la analiştii operaţionali. De fapt, era sub nivelul ei de competenţă, dar îi plăcea să ia parte la activitatea practică, în aşteptarea clarificării circumstanţelor din jurul postului ei.

Din păcate, ea se afla şi în trista situaţie de a trebui să-i predea lui Ruben Hbbk o analiză de supraveghere. Se întâlnise cu el doar o dată până atunci, înainte de a pleca în SUA. Dar fusese suficient. El îi aruncase rapid o privire şi-i spusese ceva de genul că „Heist s-ar fi potrivit mai bine”. Abia după aceea aflase că Heist era o marcă de lenjerie intimă pentru femeile care aveau nevoie să ţină strâns sau să ridice anumite părţi ale corpului.

Ea întotdeauna fusese mândră de formele ei feminine, dar după întâlnirea cu Ruben se simţise studiată şi supraponderală tot restul zilei. Iubitul ei de atunci se văzuse nevoit să petreacă toată seara asigurând-o solemn cât de frumoasă e şi cât de idiot era Ruben care probabil se aprindea după şcolăriţe anorectice.

Anumiţi spini erau greu de scos. Cu doar câteva cuvinte, Ruben Hbbk o făcuse să se simtă grasă şi urâtă. Nu-l iertase niciodată pentru asta. Şi acum trebuia să se întâlnească din nou cu el. De data asta, măcar găsise pe Google marca de lenjerie bărbătească Addicted: chiloţi cu umplutură extra şi în faţă, şi peste fund. *Pentru a-ţi întări masculinitatea,* scria în reclamă. Dacă Ruben doar va deschide gura într-un fel care o să-i displacă, va face o comandă de cinci perechi de Addicted în numele lui.

Când veni în sala de şedinţe, Sara văzu, spre uşurarea sa, că Julia convocase şi restul găştii pentru a asculta raportul.

O plăcea pe Julia. Era concentrată şi inteligentă, era clar că nu primise slujba de poliţist datorită tatălui ei, ci pentru că era la fel de capabilă ca el. Şi-l ţinea pe Ruben disciplinat.

Sara îi salută pe fiecare pe rând. Când dădu mâna cu Ruben, îşi mută privirea în ultima secundă către Peder, care stătea chiar în spatele lui Ruben. Era un joc de putere urât să nu ai contact vizual cu cel pe care-l saluţi şi în loc de asta să te uiţi la altcineva, dar el o merita. El sigur nici măcar nu-şi amintea că se mai întâlniseră. În plus, Peder o ajutase să sorteze datele de trafic atunci când fusese necesar. Nu-şi amintea ca Ruben s-o fi ajutat cu ceva.

Îşi cuplă laptopul la ecranul din sala de şedinţe şi porni *slide-urile.* O grilă cu cifre şi coloane apăru pe monitor.

— Pentru cei care nu mă cunosc, mă numesc Sara, zise ea. Am ajutat divizia de analiză operaţională cu localizarea convorbirilor voastre telefonice. Listele de trafic ale operatorilor de telefonie sunt o adevărată junglă. Dar aveţi noroc cu o macetă ascuţită precum Peder.

Peder zâmbi mândru, în ciuda cearcănelor. Ea apăsă pe mouse şi unul dintre punctele de date fu marcat cu un pătrat.

— Acesta este telefonul pe care l-aţi primit.

— Pe care *eu* l-am primit, zise Ruben.

— I-auzi? spuse Mina. Din câte ştiu, tu nici măcar nu erai în cameră când a intrat apelul. Badminton sau ce era oare?

— Nu pleca urechea la tot ce auzi, zise Ruben încleştându-şi fălcile. Şi a fost *padel.*

— Aţi obţinut ceva din conţinut, apropo? întrebă Sara întoarsă spre Julia. Parcă l-aţi trimis la analiză pentru sunete secundare şi de fundal, nu?

— Da, dar n-am aflat nimic interesant. Acustica de pe fundal indică faptul ca acela care a sunat se afla cel mai probabil într-o cameră de mărime medie, fără prea multă mobilă. Freamăt slab de trafic, deci o zonă urbană. Dar niciun sunet de fundal specific. Am primit şi o analiză psihologică de la un consultant extern, care-a tras concluzia că persoana care a sunat era chiar criminalul, spuse Julia.

— Unul dintre *criminali,* zise Ruben emfatic, dându-şi ochii peste cap.

— Da, exact. Acum lucrăm după ipoteza că ar putea fi vorba despre două persoane. Dintre care una ar putea foarte bine să fie Jonas Rask, explică Julia.

— Nu ştiu dacă asta ajută, zise Sara şi deschise o hartă pe ecran.

— Telefonul mobil de pe care s-a primit apelul era cuplat la o staţie-mamă de aici, din oraş. Kungsholmen, mai exact. Păcat că analiza de sunet nu ne-a oferit mai multe despre loc.

— Bănuiesc că ai verificat cine deţine acel număr de telefon? zise Mina.

Peder sorbea cafea dintr-o cană cu textul *Cel mai bun tată din lume,* dar unde *bun* era tăiat şi înlocuit cu *somnoros.* Părea că şi-a inscripţionat-o singur. Sau poate soţia lui.

— Din păcate, o cartelă *prepaid,* zise Sara şi mută imaginea la coloanele cu cifre. Dar aproape că am luat în calcul asta. Atâta vreme cât telefonul e deschis, îi putem urmări rutina de mişcare, văzând la ce staţii-mamă se cuplează. Aşa că am verificat unde a fost în ultimele două luni. Operatorii din păcate nu păstrează informaţiile mai mult de atât. Dar acest telefon nu a fost nicăieri, nici înainte şi nici după acel apel.

— Bumer? zise Julia, care-şi luase notiţe de mână cât vorbise Sara, deşi urmau să primească un rezumat pe e-mail după aceea.

Sara bănuia că e un fel al Juliei de a gândi.

— Probabil, spuse ea dând din cap afirmativ. Cel care-a sunat a cumpărat un telefon ieftin şi o cartelă *prepaid,* ca să sune la linia pentru informaţii fără să aibă un istoric localizabil.

— Bănuiesc că a trebuit să faci cerere pentru asta? zise Mina arătând cu degetul la cifre.

— Am luat un aviz de SUSCE, zise Sara, încuviinţând din cap. Supraveghere secretă a comunicaţiilor electronice. O procedură destul de importantă, de fapt, procurorul nostru trebuie să facă cerere în instanţă pentru asta. Dar a mers destul de rapid. Probabil ţinând cont de împrejurări.

— Localizarea poate continua să fie activă, ca tu să vezi dacă numărul de telefon apare din nou? zise Mina. Nu pe liste vechi de două luni, ci în *real time?* Nu se ştie niciodată.

— O să vorbesc cu procurorul. N-o să fie nicio problemă, ţinând cont de cât de special e acest caz. Dar puteţi fi siguri că acest telefon zace deja distrus într-un coş de gunoi pe undeva.

Sara îşi încheie prezentarea şi se pregăti să plece. Dar nu putea să ofteze uşurată decât după ce nu se mai afla în aceeaşi încăpere cu Ruben.

— Aha, zise Ruben rezervat, în aceeaşi secundă în care ea se gândea la el. Micul Powerpoint al Sarei nu ne-a dat, cu alte cuvinte, nimic. Putem să avem de-a face cu cineva care locuieşte sau munceşte în Kungsholmen, la fel de bine cum ar putea fi cineva care s-a nimerit Pe aici prin zonă, dar care altminteri are domiciliul în Norvegia.

— Voi ştiţi, nu, că noi ne aflăm în Kungsholmen chiar acum? zise Christer părând aproape vesel. Poate fi un coleg de-aici din clădire. N-ar fi ceva dat dracului?

Mina păşi în locul atât de cunoscut. Începea să se plictisească de el. Nu numai de clădire, ci şi de toată chestia. Erau aceiaşi oameni de fiecare dată, care spuneau aceleaşi poveşti despre abuzul lor de alcool, stăteau pe aceleaşi scaune de plastic, în acelaşi cerc, beau aceeaşi cafea apoasă din termosul cu pompă şi mâncau aceleaşi fursecuri uscate şi anoste.

Azi erau bărcuţe cu gem de zmeură, din câte văzuse când se uitase în cutia metalică de pe masă. Cel puţin era o updatare. Bănuia că le pregătise vreunul dintre alcoolici. Se uită cu dezgust la firimiturile care erau deja pe faţa de masă albă, din hârtie. Cele şapte persoane care ajunseseră înaintea ei atinseseră probabil fiecare fursec în parte înainte de a se decide pe care să-l ia. Ea n-ar fi mâncat ce rămăsese nici dacă ar fi putut să le sableze mai întâi.

Astăzi erau mai multe feţe noi. Fata-cu-Delfinul, de care întrebase Vincent, nu era acolo. Kenneth intră pe uşă şi dădu din cap spre ea. Ea ştia că e momentul pentru discuţia obligatorie despre mărunţişuri şi era pregătită pentru asta.

— Ce mai face soţia ta? întrebă ea şi arătă apoi cu degetul spre termos. Vrei cafea?

— Mulţumesc pentru întrebare, e mai bine acum, dar nu, mulţumesc, răspunse Kenneth cu o expresie distrată. Doamne, ce vorbăreaţă eşti azi.

Ea dădu din umeri în loc de răspuns.

— Auzi, dacă tot veni vorba despre ea, continuă Kenneth scoţându-şi termosul lui. O să rămână la spital câteva săptămâni şi eu nu pot să mă ocup singur de toate acasă. Ştiu că cer mult, ţinând cont că îl ţii pe Bosse de o lună întreagă, dar crezi că ar putea rămâne la tine restul verii? Pot să-ţi plătesc.

Ea se opri în mijlocul unei mişcări şi făcu ochii mari la el.

El îi întoarse privirea cu ochi rugători. Nu foarte diferit de expresia favorită a lui Bosse, de fapt.

Simţi un nod în gât. Kenneth nu ştia că Bosse primise acasă la Christer un cămin cu mult mai bun decât ar fi putut ea să-i ofere vreodată. Iar acum nu era, evident, momentul potrivit pentru a-i spune asta. Şi măcar de-ar şti cum se spune aşa ceva! Bună, am dat câinele tău cu împrumut altcuiva!

— Vai, stai puţin, îmi sună telefonul de serviciu, zise ea şi plecă în grabă făcând o faţă de scuze.

— Pot să-ţi plătesc, cum spuneam, îl auzi spunând în urma ei.

Alergă la toaleta femeilor şi încuie uşa. Pe urmă îl sună pe Christer. El răspunse după trei bipuri.

— Bună, Mina, ce faci? Ai uitat ceva pe birou? Tocmai am trecut pe lângă, în drum spre bucătărie, pot să mă întorc dacă vrei…

— Nu e asta, îl întrerupse ea. E vorba despre Bosse.

— E aici, lângă mine, zise Christer vesel. De aceea ne duceam la bucătărie. Apropo, cred că te salută. Dar, Mina, de ce vorbeşti în şoaptă?

Ea realiză nu numai că vorbeşte în şoaptă, dar şi că stătea pe vine lângă scaunul toaletei. Se ridică şi continuă pe un ton mai ridicat, dar în continuare foarte încet, sperând să nu se audă prin uşă.

— Nu ştiu cum să spun asta, zise ea. Dar tocmai am vorbit cu stăpânul lui Bosse.

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt.

— O, nu, zise Christer pe urmă, vădit abătut. Îl vrea înapoi, nu? Şi noi care azi ne duceam în oraş să căutăm perii pentru blană. Poate şi o zgărdiţă din acelea de mătase.

Mina închise ochii. Bosse era un golden retriever mare şi jucăuş. Cu ochi foarte jucăuşi şi limba scoasă. Ultimele lucruri pe care le-ar asocia cu acel câine erau periile de păr şi zgărdiţele de mătase. Dar nu era momentul potrivit să-i explice asta lui Christer. Dacă lui îi intrase în cap că Bosse e un pudel de expoziţie, atunci era treaba lui. Atâta vreme cât se va bucura, ţinând cont de ce avea să-i spună.

— Sună foarte bine, zise ea. Pentru că e exact pe dos de cum crezi tu. Stăpânul se întreba dacă l-aş mai putea ţine restul verii. Tu sigur ai planuri, dar poate am putea să împărţim…

— Excelent! o întrerupse Christer.

Era aproape un urlet de fericire, primul pe care-l auzise vreodată de la poliţistul altminteri laconic.

— Bosse şi cu mine vom avea cea mai bună vară din lume, zise el. Transmite salutări şi mulţumeşte din partea mea!

Când ieşi de la toaletă, Kenneth era tot lângă masa cu cafeaua. Se uita la ea cu aceeaşi expresie distrată ca mai înainte.

— Tu toate convorbirile telefonice le ai la toaletă? zise el.

— E confidenţial, răspunse ea încercând un zâmbet lipsit de griji.

Atmosfera era rigidă.

— Dar îl iau. Pe Bosse. Nicio problemă. Să-mi spui doar când să ţi-l aduc înapoi. Doar ne vedem aici. Îmi faci cinste cu nişte cafea din aia bună?

Kenneth îi mulţumi iar şi iar, în timp ce-i turnă bucuros cafea din termosul lui, într-un pahar nou. Ea îl luă, dar ştia deja că nu are de gând să atingă cafeaua. Gestul era important, un mod de a se avea bine cu Kenneth. Şi un mod de a muta subiectul de discuţie de la Bosse.

Ea intră în sala de adunare cu paharul în mână şi se aşeză pe un scaun plasat astfel încât să vadă uşa. Poate că era vremea să facă nişte schimbări. Dacă tot se săturase de monotonie, se putea ocupa să fie altfel de data aceasta.

În timp ce se gândea, aproape că-şi atinse buzele de cafeaua din pahar, dar îşi dădu seama în ultima secundă ce era pe cale să facă. Puse repede paharul jos, sub scaun, sperând că Kenneth nu va observa.

Deja purtase o discuţie amiabilă, ca încălzire. Poate că azi era momentul să-şi împărtăşească experienţele.

După ce se aşezară toţi, dădu din cap în semn că vrea să înceapă.

Toţi se uitau la ea. Încordaţi. Optimişti. Mina deja regreta. Dar acum era prea târziu să se răzgândească. Trenul ieşise deja din gară şi începuse să accelereze.

Se ridică în picioare şi îşi drese glasul.

Apoi se aşeză la loc pe scaun.

Toţi pasagerii din tren trăseseră semnalul de alarmă. Nu mergea.

Kenneth se uita insistent la ea.

Mina îşi întoarse capul. Asta era treaba ei şi numai a ei.

A nimănui altcuiva.

Crângul Tanto din Sodermalm era plin de pături pentru picnic, tineri care jucau volei şi familii cu copii care se bucurau de soarele de vară. Mirosea a mâncare de la tonetele de cârnaţi şi hamburgeri înşirate de-a lungul ţărmului de promenadă şi el auzi cel puţin cinci stiluri muzicale diferite, în acelaşi timp, din diferite locuri din parc. Vincent iubea asta. Se simţea excelent într-un furnicar de oameni, deşi asta de fapt ar fi trebuit să-l secătuiască. Dar într-o mulţime de oameni, el putea să simtă că aparţine unui grup. Că e unul dintre ei, un profesionist într-ale picnicului, care-şi împachetase coşul plin cu căpşune şi şampanie sau biscuiţi Mărie şi suc sau bere populară sau ce mai aveau la ei. De fapt nu ştia.

— Acesta e un mediu de lucru mult mai bun decât Palatul Poliţiei, care e atât de închistat, zise Mina de lângă el.

Mergeau prin Tanto în drum spre apă. Vincent propusese să se plimbe de-a lungul ţărmului din Hornstull, spre Skanstull. Apa i se păruse mereu şi frumoasă, şi stimulantă pentru creativitate. Şi exista suficientă apă în Stockholm.

Apa reprezenta şi altceva la care să se concentreze în afară de Mina, care în ziua respectivă avea o pereche de pantaloni deschişi la culoare şi un maiou albastru. Îi era greu să-şi mute privirea de la linia gâtului ei. În ciuda hainelor de vară, ea reuşea să arate la fel de impecabil ca întotdeauna. Maioul părea nou-nouţ şi-i venea perfect şi nu exista nici măcar o cută pe pantalonii de în. Vestimentaţia era poate lejeră, dar nu exista nimic neglijent la Mina. Era exact aşa cum trebuia să fie.

— Eu gândesc mai bine când mă mişc, zise el. Eliberează endorfine şi dă un puls ceva mai ridicat, adică mai multe resurse pentru creier. Cu o privelişte frumoasă alături, sunt furnizate, în plus, serotonină şi dopamină, unguent curat pentru sinapse. Mai multe gânduri pe secundă înseamnă mai multe posibilităţi de soluţionare a problemelor pe secundă.

Virară pe ţărmul de promenadă. Câte o barcă cu motor duduia plăcut de-a lungul canalului, iar razele soarelui se reflectau în carenele lor.

— Mulţumesc, zise Mina. Cred. Dar a sunat cam boşorogesc,

Vincent.

— Ce anume?

El aparent pierduse ceva. Mina trebuie că a vorbit fără ca el să audă. El se întoarse la ceea ce tocmai spusese, dar nu văzu nimic „boşorogesc”, nici în celule cerebrale, nici în serotonină. Poate că ea a auzit greşit.

— Că m-ai numit o privelişte frumoasă, zise ea. Cum te poziţionezi de fapt, ca bărbat de patruzeci şi şapte de ani, faţă de obiectivizare?

El simţi cum devine stacojiu la faţă şi brusc îi veni foarte tare să facă pipi.

— Chiar n-am vrut să… îngăimă el. Mă refeream la apa de aici, de lângă noi… tu nu eşti…

Nu-şi dorea nimic mai mult decât să intre în pământ. Ce insuportabil de jenant! Sigur că nu s-ar exprima niciodată…

— Vincent, zise ea tăios.

EI clipi mirat.

— Am glumit, Vincent.

Nu se putu abţine să izbucnească în râs. Cam prea sonor. Dar reflecta cât de uşurat era.

Continuată de-a lungul ţărmului de promenadă, dându-se din calea bicicletelor care treceau şuierând pe lângă ei.

— În plus, eu nu te-aş numi niciodată privelişte, zise el zâmbind. La tine doar interiorul e plăcut, nu şi exteriorul.

— Auzi! zise ea şi-l boxă pe braţ. Tu măcar ai putut să-ţi faci o familie.

— N-a fost aşa simplu. Dar se poate închiria.

— Apropo de familie, care e situaţia cu Maria şi… Ulrika?

Nu era chiar un subiect despre care voia să discute. Dar ţinând cont că o sunase la miezul nopţii, îi era dator cu un răspuns.

— Pentru Ulrika probabil nu s-a întâmplat niciodată, zise el. Iar Maria nu ştie nimic. Ea e geloasă şi dacă ies să iau corespondenţa de la poartă. N-ar înţelege niciodată. Şi iartă-mă încă o dată că am sunat aşa.

Mina încuviinţă în semn de răspuns. Îi privi cu atenţie chipul. Părea uşor rigid şi pentru prima oară nu-i putu interpreta expresia feţei.

— Cum te descurci cu asta, apropo? zise el după câteva momente şi schimbă subiectul. Să stai în natură?

— Mă vezi punând mâna pe ceva? zise ea şi flutură din degete. Sunt mai mulţi metri până la copaci. Şi tu ştii bine că am mereu mănuşi de plastic în buzunar, dacă e neapărat nevoie.

Trecură pe lângă o rulotă vopsită în culori vesele, transformată în punct de servire, şi trebuiră să meargă în zigzag printre şezlongurile aliniate în mijlocul drumului pietonal. Palmieri artificiali şi lămpi în toate culorile decorau locul, dintr-o boxă crăpată ieşeau ritmuri de

calypso şi pentru un moment avură sentimentul că nu mai sunt în Suedia, ci mai degrabă în străinătate, în concediu. El şi Mina.

— Deci, despre ce vrea marele mentalist să vorbim de data aceasta? întrebă ea.

El rămase tăcut câteva secunde, brusc nesigur de cum să înceapă.

— Ştii când te-am întrebat cine ţi-a vândut pontul despre mine, zise el. A existat un motiv pentru asta. De fapt, am încercat s-o găsesc pe Anna, dar n-am reuşit. Aş fi preferat să vorbesc singur cu ea, dar cel mai important e să dăm de ea. Chestia e că cineva mi-a trimis un mesaj. Un mesaj pe care-l găseşti doar în cazul în care cunoşti datele crimelor. Şi ai un creier la fel de întortocheat ca al meu.

— Da, îmi imaginez că ai nişte… admiratori… mai ciudaţi, zise ea. Datele acelea nu cred că sunt prea greu de găsit pe net, mai ales după conferinţa de presă, zise ea. Totul există sigur pe Flashback.

— Am fost neclar. Mesajul a fost trimis înainte ca măcar să încep să ajut la anchetă.

Ea îl fixă cu privirea.

— Nu înţeleg. Cum… cum adică?

— Exact cum spun. Dinainte de Crăciun, cu mai bine de o lună înainte ca Agnes să fie găsită pe bancă, cineva a trimis un mesaj codat agentului meu, cu instrucţiunea să mi-l dea. Ca un cadou de Crăciun. Dar el a uitat, aşa că am primit cadoul mult mai târziu. Şi abia de curând am înţeles mesajul.

— Doamne, Dumnezeule, zise Mina şi-şi duse mâna la gură.

Urmară drumul pietonal şi ajunseră pe un ponton. El văzu că ea gândeşte intens.

— Deci… cel care l-a trimis a ghicit că tu vei lucra cu noi înainte ca eu măcar să te întreb? Acum înţeleg de ce vrei s-o găseşti pe Anna. Vincent, trebuie să discutăm asta cu restul grupului.

Era să-i pună mâna pe braţul gol, dar se abţinu în ultimul moment. Ar fi inutil să facă aşa, obligând-o să se spele. El se opri la balustrada pontonului şi privi valurile care sclipeau.

— Nu ştiu, zise el. Mi-e teamă că vor dori să mă excludă iar din grup, dacă se dovedeşte că sunt implicat în vreun fel.

— O să fie bine, zise ea. Ei te plac.

Dar nu sună foarte convingător.

— Vreau mult să rămân. Ştii, acel Palat al Poliţiei din Kungsholmen are o… privelişte care-mi place mult.

— Ce linguşitor eşti, Vincent.

Mina stătea cu spatele la sala de şedinţe când Vincent explică celorlalţi cum datele crimelor duseseră la mesajul din carte. Din punct de vedere pur practic, stătea aşa pentru că nota faptele pe *whiteboard-ul* mare, pe măsură ce el le prezenta. Dar din punct de vedere

emoţional făcea asta pentru că avea nevoie de puţin timp în plus să respire adânc de câteva ori înainte de a se întoarce. Cartea era în mijlocul mesei, dată la pagina cu liniile roşii şi mesajul.

— Vincent şi cu mine suntem de acord că persoana care mi-a sugerat să-l implic pe el poate fi cea care a trimis cartea.

Ea se aşeză la masă, dar evită să-i privească pe ceilalţi în ochi. Ea văzu că îi tremura mâna în continuare.

— Mi se pare că sună al dracu' de *psycho,* zise Ruben sec şi dădu neîncrezător din cap. Suntem foarte departe de Jonas Rask acum. Scuze, dar voi sunteţi conştienţi că trăiţi în lumea reală, nu? Nu în vreun film nenorocit sau în vreun roman poliţist jegos, apărut în ediţie de buzunar. În viaţa reală, nu e aşa complicat. Oamenii se omoară între ei dintr-un capriciu de moment, nu se ocupă cu planuri alambicate, cu coduri şi căcat pe care apoi le ascund în cărţi criptice despre leoparzi. Doar eu simt aşa, sau aţi intrat cu toţii în aceeaşi sectă?

Ruben îşi aruncă frustrat pixul pe masă, se întinse pe spate, cu braţele încrucişate la piept.

— Îţi mulţumim pentru contribuţia echilibrată, Ruben, zise Julia şi se întoarse apoi către Mina. Cine ţi-a dat de fapt pontul despre Vincent?

Mina se uită la mâna ei, pe masă. Se ruga ca ceilalţi să nu vadă cum tremură. Îşi ridică privirea. Bineînţeles că Vincent se holba la mâna ei. Ea îl ignoră şi-i răspunse Juliei cu calm forţat.

— M-am dus cu o prietenă, să o susţin, la… vizitele sale… la AA, aici, în Kungsholmen. Şi acolo am întâlnit persoana cu pontul. Anna o cheamă.

— O, drace, tu ai prieteni? zise Ruben şi râse mitocăneşte.

Peder îi aruncă o privire enervată, iar Mina observă, spre bucuria ei, că şi privirea lui Vincent se întunecă. Chiar şi Christer se holba furios la Ruben.

— Continuă, Mina, zise Julia.

Ruben pufni.

— Anna era acolo şi, da… a venit la mine.

— Aşa, pur şi simplu? De unde ştia cine eşti? întrebă Peder aplecându-se curios în faţă.

Mina simţi cum îi iese sudoarea prin palme. N-avea curaj să se uite la Vincent, dar simţea clar privirea lui. Ea dădu din mâini şi din umeri.

— M-a auzit vorbind la telefon despre chestiune. Uneori e greu să te ascunzi când primeşti un apel de serviciu. Ea e mai mereu acolo.

— Deci e rezonabil să credem că Anna i-a trimis cartea lui Vincent, zise Julia, pentru că ea era hotărâtă să-l implice pe el în caz.

— Sau poate că ea îl cunoaşte pe cel care-a trimis mesajul, zise

Vincent.

— Indiferent cum ar fi, trebuie s-o găsim imediat, zise Julia.

Mina simţi transpiraţia chiar şi pe şira spinării. Nu putea merge la AA cu vreun coleg. Atunci castelul de cărţi de joc se va prăbuşi. Ori avea grijă să primească această misiune singură, ceea ce era improbabil, ori cineva o să… — Peder, zise Julia şi se întoarse spre el. Poţi să te ocupi tu de asta? Mina o să-ţi dea semnalmentele detaliate. Du-te la AA şi află cât mai multe despre Anna. Încearcă să obţii adresa de domiciliu. Şi fii cu băgare de seamă. Dacă o vezi acolo, să ceri întăriri înainte de a te apropia de ea. Dacă e implicată, nu ştim cum va reacţiona faţă de poliţie.

— Nu e mai bine să se ocupe Mina? zise Peder. Ea e familiarizată cu locul.

— Tocmai de aceea. N-ar fi potrivit ca Mina să meargă acolo în interes de serviciu, ţinând cont că a fost acolo ca susţinător. Nu vrem să-i punem prietena într-o situaţie incomodă.

— Mulţumesc, zise Mina şi vorbi serios, dar din cu totul alte motive decât credea Julia. Mulţumesc.

Mâinile încetară în sfârşit să mai tremure şi se întinse pe spate în scaun, ca bluza să absoarbă picăturile de sudoare care se adunaseră pe şale. Îl privi pe Vincent. El îi zâmbi.

— Vincent, aş vrea ca tehnicienii noştri să se uite pe carte, zise Julia.

— Sigur că da.

Vincent dădu din cap spre carte.

— Tocmai mă gândeam să propun asta. În schimb, aş vrea mult s-o primesc înapoi cât de repede posibil. N-o să pot să descifrez ce înseamnă mesajul dacă nu am cartea.

— Nu e procedură standard, ţinând cont că poate fi material folosit ca probă, zise Julia.

Pe urmă oftă.

— Nu că ceva ar fi standard în tot acest caz. Şi n-am curaj să mă gândesc la câte violări ale protocolului am comis deja. Dar ce naiba, o să vorbesc la CNEC să primeşti cartea înapoi imediat ce va fi posibil. Christer, tu iei o pereche de mănuşi şi predai cartea tehnicienilor, cu cea mai mare prudenţă posibilă. OK?

— Eu tocmai voiam să merg în pauză, nu pot…

Christer deveni posomorât şi mormăi, dar fu întrerupt de Julia.

— Va fi predată imediat. De către tine. Cinci minute din pauza ta de prânz n-o să fie o dramă. Tu oricum ai obiceiul să depăşeşti cu zece minute fiecare pauză de prânz, aşa că bănuiesc că plătitorii de taxe au aproximativ…

Se uită la ceas pentru efectul dramatic.

— Un an, patru luni, o săptămână şi trei zile la dispoziţie din timpul

tău.

Peder chicotea pe înfundate.

Christer pufni şi se ridică.

— Nu există niciun motiv să fii nepoliticoasă, fac asta, uite, sunt deja pe drum…

El se întinse după carte, dar se dădu înapoi când Julia strigă la el.

— Mănuşile, Christer!

— Da, da, da.

Se întoarse şi se duse să ia o pereche.

— Nu înţeleg, zise Vincent.

— Acum ce mai e? pufni Ruben. Alte mistere?

— Nu, dar dacă Christer a tras de timp zece minute la fiecare pauză de prânz, timp de mai bine de un an şi patru luni, atunci asta înseamnă… puţin rotunjit… şaptezeci de mii de prânzuri. Sunt aproximativ două sute cincizeci de zile lucrătoare într-un an, prin urmare Christer ar fi trebuit să depăşească pauza de prânz de la serviciu timp de două sute optzeci de ani ca să ajungă la asta.

Vincent se uită cu o faţă nevinovată la Ruben. Mina îşi muşca buzele ca să nu izbucnească în râs. Nu era foarte sigură că Vincent glumeşte. Dar bănuia.

— Sună aproximativ rezonabil, ţinând cont că vorbim despre Christer, zise Peder.

Dar Ruben se ridică cu o faţă la fel de furioasă ca a lui Christer.

— V-aţi pierdut minţile cu toţii, zise el. Mie mi se pare în continuare că sună a plan jegos â la *Codul lui Da Vinci*. Soluţia simplă e întotdeauna cea corectă, nu aşa se spune?

— Briciul lui Occam, zise Vincent.

Ruben se holbă la el.

— Al cui? zise Peder în mijlocul unui căscat. Ce legătură are bărbieritul cu asta?

— N-am mai văzut aşa casă de nebuni…

Ruben ieşi din sala de şedinţe dând din cap. Mina nu avea putere nici măcar să se enerveze. Era uşurată, aproape că plutea, că secretul ei era încă o vreme la adăpost.

Sentimentul dispăru totuşi când începu să se gândească iar la Anna. Anna cea cu tatuajele. Anna care mereu păruse atât de inofensivă. Dar care poate era mai periculoasă decât ar fi bănuit vreunul dintre ei.

AUGUST

Seara de vară era luminoasă şi caldă. Nicio adiere de vânt, aveai senzaţia că eşti învelit într-o pătură. Cerul de deasupra Stockholmului avea mii de nuanţe de roz. Mina auzise că cerul ar avea culoarea roz din cauza gazelor de eşapament, dar indiferent de motiv, era un spectacol care merita toată atenţia.

Fata stătea puţin mai încolo, cu picioarele bălăbănindu-se pe

marginea cheiului. Atât de aproape, totuşi atât de departe. Singură. Ca întotdeauna. O familie de lebede trecu plutind pe lângă ea, cu o maiestate lentă, iar părinţii şuierară strident când un caiac se apropie prea mult de ei. Palatul regal se ridica în faţa lor, o clădire asemănătoare unei închisori care îi dezamăgea mereu pe turiştii americani din cauza lipsei de creneluri şi turnuri.

Pescari aliniaţi îşi ridicau captura pe care o puneau în găleţi de plastic uzate. Mina se furişă mai aproape. O urmărise pe fată tocmai din faţa casei, de la o distanţă adecvată. Dar acum era prea ispititor să se apropie puţin mai mult.

Părul negru era mai scurt decât ultima oară când o văzuse. Trebuie să fi tăiat pe puţin zece centimetri din el. Acum îi ajungea până la umeri. Des, mătăsos, drept.

Breton care-i cădea pe faţă. De parcă ar fi auzit-o, fata ridică mâna şi-şi dădu bretonul după ureche. Un pescar trase un biban mare şi-l puse în găleată. Puse imediat o altă momeală şi, în apă cu undiţa. Familia de lebede plutea în preajmă, şuierându-l pe pescar.

Mina veni câţiva paşi mai aproape. Se încruntă. Se opri. Doi băieţi adolescenţi se apropiară şi se aşezară lângă fată. Erau prea departe ca să audă ce spun, sigur că puteau fi nişte prieteni cu care-şi dăduse întâlnire. Dar ceva în limbajul corpului lor sugera că nu e cazul. Mina ezită, mai făcu doi paşi. Trebuia să se apropie suficient ca să poată auzi ce spun.

Atât de aproape nu fusese niciodată.

Chiar din spate putea vedea clar cum umerii fetei se ridică şi devin încordaţi. O reacţie tipică de apărare. Mâinile unuia dintre băieţi se întinseră spre rucsac. Mina făcu o analiză rapidă a situaţiei şi se apropie de ei.

— Şi, care e treaba aici? zise ea arătând legitimaţia de poliţist.

Băieţii se uitară în sus, mai întâi la legitimaţie, apoi la ea şi se ridicară rapid în picioare. O luară Ia fugă în direcţia parcului Kungstradgarden. Fata îi zâmbi recunoscătoare. Îşi luă rucsacul ţi-l ţinu strâns în braţe.

— Voiau să le dau rucsacul, zise ea.

— Am bănuit, spuse Mina şi simţi cum corpul îi reacţiona devenind când rece, când cald.

— Mulţumesc.

Fata se întoarse cu faţa spre ea şi se uită fix la Mina. — E jobul meu, zise Mina scurt şi făcu o încercare să plece. Dar înainte de a se putea abţine, se auzi spunând:

— Pot să te invit la un suc?

Văzu ezitarea fetei.

— Avem un program acum în cadrul poliţiei, în care suntem încurajaţi să avem contact cu tinerii. Pentru a crea relaţii bune de

timpuriu. Pentru a nu mai fi numiţi „agib” de generaţia voastră şi din astea… Ce spui? Deci statul îţi face cinste.

— Nu beau suc, zise fata şi se ridică. Dar un cappuccino cu plăcere.

Mina simţi cum inima începe s-o ia la goană de nervozitate şi mii de alte lucruri pe care nu le putea identifica. N-ar fi trebuit să procedeze aşa. N-ar fi trebuit să întrebe. Dar ce era făcut era făcut.

— La terasa de acolo au cafea bună, zise fata arătând spre parcul kungstradgarden.

Aceeaşi direcţie în care fugiseră băieţii. Mina încuviinţă. Băieţii sigur erau deja foarte departe. Trase cu ochiul la telefon. Nimic nou, nici de la Peder, nici de la Julia. Avea clipa asta pentru ea şi doar pentru ea.

Merseră pe jos spre terasa deja plină, dar avură noroc, o masă mică pentru două persoane se eliberă exact când ajunseră ele. Pentru prima oară, Minei nu-i păsa că masa era prost ştearsă şi că scaunele nu păreau a mai fi fost spălate de ani şi ani. Nimic din toate astea nu avea importanţă.

Se duse şi cumpără două cappuccino pentru ele, iar fata se aşeză la masă. Din obişnuinţă, ceruse pahare *take-away,* deşi urmau să bea acolo. Nici măcar paharele de carton nu o afectau.

— Mulţumesc, spuse fata radiind, când Mina apăru cu paharele. Fata luă unul şi închise ochii când luă prima înghiţitură.

— Nu eşti puţin cam tânără ca să-ţi placă cafeaua? zise Mina.

— Am locuit în Italia când eram mică. Acolo copiii învaţă să bea cafea de mici. Iubesc cappuccino, dar urăsc cafeaua scârboasă la filtru, din aceea stătută de multă vreme. Din aia beţi voi la poliţie tot timpul, nu?

Fata râse, dar nu răutăcios.

— Nu pot decât să-ţi dau dreptate în prejudecata asta, zise Mina.

O chelneriţă care părea obosită şi supărată luă apatică farfuriile şi cănile murdare lăsate pe masa lor.

— Şi eu mă gândesc să mă fac poliţistă, zise fata veselă şi Mina luă o înghiţitură mare de cappuccino.

Se holba la fată.

— De ce?

Fata ezită.

— Păi… Mama mea a fost ucisă de cineva fugit de la locul accidentului, când eram eu mică. Posibil cineva prins beat la volan, aşa zice tata. Şi nu l-au prins niciodată pe cel care-a făcut asta. Nu e cinstit! Vreau să îndrept astfel de lucruri.

— Îmi pare rău, zise Mina.

— Da, deocamdată nu trebuie să mă hotărăsc ce vreau să fiu, continuă fata. Dar e unul dintre lucrurile la care mă gândesc serios. Sau poate pur şi simplu mă fac *influencer*. Dedic ore întregi să obţin

fotografia perfectă când înfloresc cireşii aici, în kungstradgarden.

Fata arătă cu degetul la copacii care-şi pierduseră de mult culoarea roz intensă şi care acum erau nişte copaci obişnuiţi, deloc fotogenici, cu frunze verzi.

Ea îşi scoase mobilul din rucsac. Se uită rapid la el, oftă greu şi-l băgă la loc.

— Cineva care-şi face griji? întrebă Mina.

— Ei, e doar tata. El e, da, el e puţin… supraprotector. Dar trebuie s-o lase mai moale.

— Când ai meseria mea înţelegi de ce părinţii sunt supraprotectori.

— Da, trebuie că vezi o grămadă de mizerii, zise fata constatând la rece şi mai bău din cappuccino.

Puţină spumă îi rămase pe buza de sus şi Mina trebui să se lupte cu dorinţa de a se întinde şi a o şterge.

N-o întrebase pe fată cum o cheamă. Ştia deja asta. Dar pentru a nu risca s-o ia gura pe dinainte, o numea mereu doar „fata” în gândurile ei.

— Aş prefera să fiu un poliţist din aceia de investigaţie. Nu unul care se plimbă cu maşina poliţiei prin oraş şi urmăreşte drogaţi. Dar am auzit că trebuie să faci mai întâi câţiva ani pe stradă, aşa e? Sincer vorbind, nu ştiu dacă am curaj.

— Da, ba da, aşa e acum, zise Mina dând din cap afirmativ. Dar au de gând să schimbe asta. Tocmai din acel motiv. Că poliţia riscă să piardă oameni care sunt buni la anchete, dar nu sunt interesaţi, sau construiţi, să facă faţă vieţii de stradă.

— Tu ai făcut faţă? zise fata privind-o curioasă.

Mina se gândea ce să răspundă. Se gândea dacă să-i spună sincer cât de greu fusese. Nu cu scandalurile sau turele de lucru sau frica, toate cu care se luptau ceilalţi proaspăt licenţiaţi. Ci cu propriii demoni. Mizeria, mediile pe care nu le putea controla, presiunea de a-şi ascunde particularităţile de ochii colegilor, pentru a nu fi considerată ciudată. Era important să aparţii. Grupului, colegilor, exact ce putea face diferenţa între viaţă şi moarte când trebuiau luate decizii într-o fracţiune de secundă.

— Am făcut faţă, răspunse sec.

Erau mult prea multe care trebuiau explicate. Era mai simplu să nu explice deloc.

— Vreau să-ţi dau ceva, zise fata brusc şi-şi scoase unul din nenumăratele coliere pe care le avea la gât. Drept mulţumire.

— Nu e nevoie, mi-am făcut doar datoria, protestă Mina.

Fata îi întinse un colier cu un pandantiv negru.

— Dar eşti amabilă, zise fata. Nu toată lumea e aşa. Acest pandantiv e magnetic.

— Magnetic?

— Se zice că e bun pentru corp. Ceva cu globulele roşii. Sau nu ştiu. Dar vreau să fie al tău.

Mina nu voia nimic mai mult decât să-l ia, dar dacă ea deja nu încălcase toate regulile, ar face-o definitiv acum. În acelaşi timp nu putea să spună nu. Colierul nu părea, oricum, să fi costat prea mult.

— Magnetic, deci, zise ea primind bijuteria. Mulţumesc, înseamnă mai mult decât crezi.

Ea încercă să se abţină să arate cât de aproape de a izbucni în plâns era când şi-l puse la gât. Sigur era doar închipuire, dar simţea cum pandantivul îi încălzea pieptul ca un mic soare. Îşi împreună mâinile în formă de pâlnie în jurul lui.

— Şi cum rămâne cu şcoala de poliţie? zise ea.

— O să văd, răspunse fata şi luă ultima înghiţitură de cappuccino. Am timp destul, cum spuneam.

Mina văzu o mişcare cu coada ochiului. Un bărbat veni la masa lor şi o apucă ferm de braţ pe fată. Ea nu protestă, ci se ridică. Dar privirea pe care i-o aruncase Minei era resemnată.

— La revedere, a fost plăcut să ne întâlnim, zise fata, se întoarse împreună cu bărbatul şi plecă.

Mina vru să se ridice şi ea, dar o mână fermă pe umăr o făcu să se aşeze la loc. Încă un bărbat se apropiase în spatele ei. El dădu înconjurul mesei şi se aşeză unde stătuse fata. Avea o înfăţişare anostă. Pantaloni scurţi şi tricou, pantofi sport cu vestitul *swoosh,* un ceas de la Daniel Wellington. Dar Mina era suficient de inteligentă cât să nu se lase păcălită de aspectul lui.

Bărbatul nu spuse nimic, doar scoase un Iphone şi i-l întinse. Mina ştia cine trebuie să fie acolo, ştia a cui voce o va auzi pentru prima dată de mulţi ani. Ea ştiuse care sunt consecinţele în cazul în care ia legătura cu fata. Dar ce să fi făcut? Totuşi, era poliţistă.

Ascultă în tăcere vocea.

Nu zise nimic, nu răspunse nimic.

Când întinse înapoi telefonul, mâna îi tremura puternic. Bărbatul luă telefonul, în continuare fără un cuvânt, şi plecă. Mina rămase pe scaun. Tremura atât de tare, încât îi era teamă că o să se prăbuşească dacă se ridică în picioare.

Kvibille 1982

El tocmai coborâse de la etaj şi se îndrepta spre bucătărie, când se auzi un ciocănit la uşă. De două ori. Se opri în mijlocul unui pas şi rămase pe loc. Mai întâi se întrebă dacă auzise corect, în principiu nu se întâmpla niciodată să ciocănească cineva la ei. Dar văzu umbra unei persoane pe fereastra cu sticlă mată de lângă uşă.

Nu era mama, asta ştia. Şi Jane mai avea până să se întoarcă acasă. Deveni neliniştit. Voia să-i roage să plece, nu avea nevoie de nimeni. Dacă nu se mişca din loc, atunci poate că oricine-ar-fi-fost va renunţa

şi va pleca de acolo.

Ciocăni din nou. De trei ori, de data aceasta. Şi pe urmă o voce de bărbat.

— Alo?

Bărbatul auzise evident pârâitul treptelor când coborâse el. Nu era nimic de făcut. Avu grijă să deschidă uşa doar cât să încapă el în deschizătură şi s-o acopere.

— Bună, zise Allan, care stătea pe scara din faţă. Nu ştiam dacă m-ai auzit.

Allan, cel care avea depozitul de cherestea. Pe care el îl sunase acum o oră – o discuţie de care uitase complet.

Putea la fel de bine să fi fost acum două săptămâni. Timpul nu mai era cum obişnuia să fie.

Allan îşi scoase o şapcă cu verde şi galben cu sigla BP şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Pe treaptă, lângă el, erau două sacoşe de la ICA, pline până la refuz cu mâncare.

— Cred că am adus tot ce m-ai rugat, zise Alan. Chiar dacă au fost o grămadă. Deci mama ta e cam bolnavă, nu?

— Da, abia dacă poate vorbi. De aceea am sunat eu. Uite, aici. Sunt bani ficşi.

El întinse două bancnote de o sută de coroane şi Allan le băgă în buzunarul pantalonilor.

— Dar atunci cine are grijă de tine? întrebă Allan, cu o expresie îngrijorată. Aţi sunat doctorul să vină? Aş putea eu să mă uit să văd cum e, dacă trebuie să aduc ceva de la farmacia din Halmstad sau din astea.

El ţinu cu piciorul când Allan puse mâna pe clanţă.

— Doarme acum, zise el şi tuşi. Şi… şi gândeşte-te, dacă te contaminezi? Nici măcar n-ar trebui să stai aşa aproape de mine.

Allan dădu din cap afirmativ şi luă mâna de pe clanţă. Se şterse din nou pe frunte.

— Ai perfectă dreptate, zise el. Sunt singur la depozit săptămâna aceasta, cu o grămadă de chestii de făcut. Nu-mi dă mâna să mă îmbolnăvesc. Dar măcar să car sacoşele în casă? Nu trebuie să faci asta singur.

— Mulţumesc, spuse el şi se dădu mai încolo din crăpătura uşii, ca să nu stea în drum. Du-le acolo.

El arătă cu degetul spre bucătărie şi Allan ridică sacoşele pline până la refuz, cu un geamăt. Un măr verde căzu dintr-o sacoşă şi se rostogoli pe podeaua din hol. El se holba la măr ţinându-se cu mâinile de burtă, ca să nu se audă cum îi chiorăie maţele. Trecuse prea mult de când nu mai mâncase. Allan se întoarse pe hol, luă mărul şi se opri în dreptul scării.

— Eşti sigur că doarme acolo, sus?

El dădu din cap afirmativ, cu mâinile pe burtă.

— OK, zise Allan şi-i dădu mărul. Transmite-i însănătoşire grabnică. Şi sună-mă din nou dacă mai ai nevoie de altceva.

El rămase în crăpătura uşii, uitându-se după Allan, până când fu sigur că nu se mai întoarce. Abia atunci îşi băgă dinţii în măr. Pe urmă se întoarse în casă şi încuie uşa cu grijă în urma lui.

Două dintre lucrurile pe care-l rugase pe Allan să le cumpere erau pastă de dinţi şi aţă dentară. Desfăcu cutiile şi le aşeză pe masă. Mama insista mereu că dinţii trebuie periaţi timp de două minute. Îşi pusese la mână ceasul primit în dar de Crăciun, ca să numere secundele pe el.

Două minute. El nu ştia ce se întâmplă dacă îi periai prea mult şi nici nu voia să ştie. Cu aţa dentară era mai greu. Nu îşi amintea dacă trebuie s-o folosească înainte sau după periatul dinţilor. Ce spusese mama?

Înainte părea mai plauzibil.

Sau după?

O, nu. Încălcise aţa dentară. Deşi fusese atât de atent. Dar două minute însemnau o sută douăzeci de secunde. 12 plus 0 făceau 12. Trebuia să folosească doisprezece centimetri de aţă dentară înainte de a merge la culcare. Atunci o să fie bine din nou.

Rutina mamei era importantă.

Suntem ceea ce obişnuim să facem, aşa zicea ea.

El trebuia să-şi amintească ce obişnuia ea să facă.

Veni alergând, cu mâna încleştată pe mobil.

— Tată, mă buşesc în cursă când sună! urlă el.

Vincent dădu drumul polonicului, cu care amesteca uşor printre *pipele rigate* care fierbeau, şi îşi desprinse mobilul din mâna fiului, înainte ca Aston să apuce să-l azvârle prin cameră.

— Închide-l, continuă Aston să ţipe. Joc *Asphalt 9* pe telefon!

— Nu mai joci, zise Vincent şi flutură din mână către fiul său să meargă mai bine să-şi atace mama.

Displayul arăta că e Mina. În sfârşit. Nu reuşise să dea de ea tot weekendul. Nu-i răspunsese la niciun mesaj. El trebui să-şi amintească încă o dată că efectul psihologic de *spotlight,* care-i face pe toţi oamenii să creadă că ei sunt cauza mult mai multor întâmplări decât sunt de fapt, era valabil şi pentru el. Dar tot nu putea trece peste gândul că ea îl evitase intenţionat.

— Alo, Mina, zise el în acelaşi timp în care îl auzi pe Aston aruncându-se asupra Măriei cu un urlet.

Fiul şi mama deveniră imediat parte a unui meci de gâdilat pe podea. Aston părea să aibă un avantaj clar.

El se întoarse spre aragaz şi începu să amestece iar în paste, întorcând concomitent şi parizerul în tigaie. Feliile aproape se lipiseră.

Era deplină tăcere în telefon.

— Mina, eşti acolo?

O auzea respirând. Dar respiraţia venea cu intermitenţă. Suna aproape ca şi cum ea… plângea? El coborî vocea atât de mult, încât aproape fu acoperită de hotă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el precaut.

Acum era clar că Mina plângea. Dar suspinele tăiate scoteau la iveală că ea lupta să-şi controleze vocea. El aşteptă, o lăsă să-şi revină. *Pipele rigate* de pe aragaz erau deja fierte prea mult, fără ca el să reacţioneze.

— Sunt aici, zise el. Nu e nicio grabă.

Era incredibil de incomod s-o audă pe Mina plângând. Mereu îi fusese greu să facă faţă emoţiilor exteriorizate vădit, niciodată nu ştia cum trebuie să se comporte. Dar acum era mai rău ca de obicei. Mina era mereu atât de stăpânită, atât de exactă. Concentrată. Să o audă pierzându-şi controlul era ca şi cum ar fi privit pe furiş ceva mult prea intim. Ceva ce el n-ar fi trebuit să vadă niciodată. Că ea totuşi sunase, asta spunea probabil ceva despre cât de serioasă era treaba.

Apa de la paste începu să se scurgă peste plita cu inducţie. Dispozitivul de siguranţă reacţionă şi închise plitele ude. Ceea ce era un noroc, fiindcă parizerul din tigaie începuse să miroasă a ars.

— Nu sunt bine, spuse ea într-un final, cu vorbe care veniră la fel de poticnite precum plânsul. N-am putut nici să mănânc, nici să beau tot weekendul.

— Adică la propriu sau la figurat?

— La propriu. Sunt trează de şaptezeci şi două de ore. Mai mult. Sunt atât de tristă. Nu ştiu ce să mă mai fac.

Apa picură de pe plită şi-i ajunse la picioare. Abia când îi arse degetul mare de la picior Vincent realiză că transformase cina într-un fel de catastrofă. Nici măcar n-avea curaj să se uite la parizer. Dar acela era cel mai puţin important lucru tocmai acum.

— Vin imediat, zise el. Eşti acasă? Sunt acolo într-o jumătate de oră. Să nu faci nimic până una-alta, rămâi acolo unde eşti, nu te mişca din loc.

Nu explică de ce, nu-i spuse că îi e frică de moarte de ce-ar putea face ea până ajunge el.

— OK, zise Mina cu o voce nu prea convingătoare.

Nici măcar nu avusese putere să se împotrivească. Dar îi dădu codul de la interfon.

Vincent se uită la podeaua umedă. Chiar ar trebui să se ocupe de asta. Dar mai târziu.

Rebecka scoase capul pe uşă din camera ei.

— Tată, ce naiba faci? întrebă ea. Pute a ars până în camera mea.

— Rebecka, bine, zise el şi şterse rapid aragazul cu un prosop de

bucătărie. Continuă tu cu cina, eu trebuie să rezolv o chestie.

— Dar eu., ce? Ooooh!

Rebecka gesticulă cu mâinile într-un gest disperat, dar veni în bucătărie.

— Mă duc să cumpăr pizza, zise ea după ce văzu catastrofa. Să-mi trimiţi bani prin *swish*. Ştii că e ud pe jos, nu?

Vincent luă mobilul şi-i viră bani Rebeckăi. Pe urmă îşi luă laptopul.

— Ce faci? zise Maria, ridicându-se de pe jos cu Aston atârnat de piciorul ei. Cine te-a sunat?

El ezită. Respiră adânc. Asta nu va pica bine.

— Era Mina. S-a întâmplat ceva. Trebuie să mă duc acolo s-o liniştesc.

Deschise Google şi făcu o căutare rapidă.

— Sigur glumeşti. Îţi baţi joc de mine? zise Maria cu voce piţigăiată. S-o linişteşti? Nu poate să sune pe altcineva? Ce dracu', Vincent, e duminică seară!

El era concentrat în computer.

Maria n-o auzise pe Mina la telefon.

— Acum, m-a sunat pe mine, zise el. Deci e responsabilitatea mea.

O privi pe soţia sa care ostentativ îşi încrucişa braţele.

— Maria, chiar m-am speriat. La modul cel mai serios. Dacă ai fi auzit-o…

— Aha, şi-atunci de ce nu pleci odată? Dacă trebuie acum să fii salvatorul ei pe un cal alb?

— Alb? Toyota noastră nu e roşie?

— Zău, uneori… mormăi Maria dând din cap.

— Asta n-are nimic de-a face cu cavalerismul, spuse el. O persoană din cercul meu de apropiaţi se află într-o situaţie potenţial periculoasă, fizic sau psihic. Eu par a fi singurul care ştie asta şi de aceea sunt singurul care pot sări în ajutor. Aşa că, din punct de vedere pur raţional, trebuie să o fac. Trebuie doar să verific, ca să nu fac ceva greşit, spuse el şi întoarse laptopul ca ea să vadă.

Dăduse click pe o pagină Wikipedia cu numele *How to comfort a friend.*

— Glumeşti? zise Maria cu dezgust. Cât de autist eşti de fapt? Trebuie să cauţi pe Google ca să ştii cum să consolezi pe cineva? Aşa ceva ştii pur şi simplu. Spui „Sunt aici dacă ai nevoie de ceva". Asta e cel mai important. Tu chiar n-ai pic de empatie autentică?

Ea înţelesese greşit, ca de obicei. El nu căutase pe net pentru a simula grija, ci tocmai *din cauza* grijii. El nu era câtuşi de puţin convins că ceea ce „ştii pur şi simplu" e mereu corect. Existau atât de multe astfel de prostii. Toţi „ştiu" că copiii n-au voie să facă baie în decurs de o oră după ce-au mâncat, fiindcă vor face crampe. Ceea ce e pur şi simplu o minciună născocită de părinţi ghiftuiţi, care vor să se

destindă o oră. Şi toţi „ştiu” pur şi simplu că mâncarea pierde nutrienţi în cuptorul cu microunde. Tot nişte prostii. Sigur că nici el nu era imun la asemenea iluzii. Mina însemna mult prea mult pentru ca el să aibă curaj să rişte. Dar cum i-ar putea explica asta Măriei?

— Nu sunt obişnuit să consolez adulţi, zise el. Şi nu vreau să înrăutăţesc situaţia şi mai mult. Aşa că am vrut să văd dacă există greşeli pe care e bine să le evit. Ca aceasta.

Vincent citi cu voce tare de pe pagina de internet: – *O greşeală obişnuită e fraza* Sunt aici pentru tine, dacă ai nevoie de ceva. *Problema e că e prea generală. Îi soliciţi celui pe care-l consolezi să găsească singur cu ce îl poţi ajuta. Mai bine, fii specific. Explică în ce fel poţi ajuta şi propune-i să faci curăţenie sau să-i pregăteşti ceva de mâncare sau să rămâi peste noapte acolo.*

— Să rămâi peste noapte, spuse Maria ţuguindu-şi buzele. Asta ar mai lipsi.

El oftă adânc. Ca de obicei, ea înţelesese total greşit. — Ştii, zise Maria cu amărăciune. Nu te mai obosi să vii acasă după aia.

Vincent se încruntă. Ea nu voia ca el să rămână la Mina peste noapte.

Dar nu avea voie nici să vină acasă. Doamne, Dumnezeule. Cum o să reuşească el vreodată să înţeleagă logica femeilor?

Uşa de la intrare a apartamentului Minei nu era încuiată. Covoraşul din faţa uşii, pe interior, era suficient de mare cât să te poţi descălţa pe el fără să fie nevoie să intri încălţat în casă. Asta dacă erai relativ elastic şi aveai un echilibru bun. Ca să fie mai sigur, Vincent îşi scoase pantofii în faţa uşii, intră şi-i puse apoi cu grijă pe covoraş. Nu se sinchisi s-o strige, ci intră în apartament.

Mina şedea pe canapeaua din sufragerie, ţinând în continuare telefonul în mână. După cum arăta, probabil că spusese adevărul când spusese că nici nu dormise, nici nu mâncase. Era palidă ca un cadavru, mai puţin cearcănele negre. Poziţia corpului amintea de un balon dezumflat. Puţina energie rămasă părea să fie consumată de plânsul care-i făcea corpul să tremure.

Aşeză punga de hârtie pe care o cumpărase pe drum pe măsuţa din faţa canapelei. Pe urmă, se duse în bucătărie să caute un pahar. Când se întoarse, luă din pungă o sticlă cu suc şi turnă câţiva mililitri. Bănuia că n-are nevoie de pai de băut pentru propriile pahare.

— Suc, iaurt, sendviş, zise el şi despachetă restul. Sendviş bun, chiar. Cu avocado.

Căzură câteva firimituri pe masă, dar nu credea că Minei îi pasă pe moment. Ea doar dădea din cap.

— Ştiu, zise el. Nu poţi mânca. Nici n-am de gând să te rog. Dar când o să-ţi dai seama că poţi, e aici. Chiar acum, eu vreau doar să bei

ceva. Dar nici cu asta nu e grabă.

Puse paharul cât mai aproape de ea şi apoi se dădu mai încolo, pentru a marca cât de neimportantă era mâncarea pentru el. Spera ca ea să nu-şi dea seama din vocea lui cât de vitală o considera de fapt. Mina părea că se poate prăbuşi în orice moment.

În schimb, el se aşeză pe canapea lângă ea şi, după o ezitare de o secundă, o cuprinse de după umeri. Ea îl lăsă să facă asta şi se chirci la pieptul lui. Chiar îi mirosea cămaşa în continuare a parizer ars şi *pipe rigate* fierte în exces.

Plânse în tăcere, timp în care el o mângâia pe cap. Una din ilustraţiile la *How to comfort a friend* îi arătase exact cum să facă. Dar oricum i-ar fi venit ideea asta de la sine. Era un sentiment de bine. De natural.

În timp ce aştepta să treacă ce e mai rău, studie casa Minei. Şi-o imaginase complet albă. Mobilă albă, pereţi albi şi tablouri albe. Ca mizeria să nu se poată ascunde. În schimb, pereţii din apartamentul Minei erau gri-deschis şi mobila era din lemn deschis la culoare, cel puţin în sufragerie şi bucătărie, camerele în care intrase. Îl uimi bunul gust. Stilul minimalist făcea, fireşte, să nu pară ciudat că fiecare lucru era aşezat simetric la locul său şi că totul era perfect şters de praf. Dacă n-ar fi cunoscut-o pe Mina, ar fi crezut că a intrat în scenografia unui articol de amenajări interioare şi nu într-o viaţă atent sterilizată. De asemenea, nu existau semne ale oricărui fel de interacţiune cu alţi oameni. Nicio fotografie cu rude, nicio poză cu prieteni, niciun calendar pe perete cu notiţe despre o cină sau o cafea cu cineva.

După câteva minute, respiraţia i se calmă o idee. Atunci, el se întinse după pahar şi i-l dădu. Ea îl luă cu ambele mâini şi bău câteva înghiţituri. Pe urmă făcu o pauză, părea că se gândeşte dacă să i-l dea înapoi, dar îl păstră şi bău restul. El respiră uşurat. Acum măcar avea câteva picături de vitamine şi zahăr în ea. Spera că era suficient ca şi apetitul să se reîntoarcă încet.

— Pot să întreb? zise el.

— Dacă trebuie, răspunse ea încet.

— Nu trebuie. O să rămân aici cât o să cred că ai nevoie. O să-ţi dau posibilitatea să mănânci şi să dormi. Dar doar când vrei tu. Şi nu e nevoie să vorbim.

Ultima propoziţie nu era pe pagina de internet. Îi venise lui. Aparent fu corectă, căci Mina dădu din cap afirmativ, fără să spună nimic. Îşi ţinea iar capul la pieptul lui. Lacrimile curgeau în continuare, dar nu la fel de violent ca înainte.

— Apropo, ce-a zis Maria că ai venit aici? zise ea. A fost geloasă?

— Are Papa o mitră ciudată? înainte de toate, ea crede că sunt prost la cap şi că ar trebui să primesc un diagnostic.

Mina râse.

— Privitor la ultima chestie suntem, probabil surprinzător, de acord, spuse. Ştii că miroşi a parizer?

Veni rândul lui să râdă. Apoi amuţiră amândoi. Mina era vizibil epuizată. Ar fi bine dacă ar putea-o face să doarmă. Îşi potrivi respiraţia cu a ei până când respirară şi inspirară pe acelaşi ritm, sincronizat unul cu celălalt. Ea se mai relaxă puţin. El continuă astfel câteva momente, îşi permise să savureze sentimentul pur fizic de a fi sincron cu cineva. Nu simţea des aşa. Şi trecuse foarte mult de când o făcuse ultima oară. Curând, încetini ritmul respiraţiei sale şi se asigură ca ea să facă acelaşi lucru inconştient. El continuă să respire lent cu ea, micşoră ritmul şi mai mult, dar cu paşi mici, astfel încât corpul ei să apuce să se adapteze. După cinci minute de respiraţie lentă, ea dormea adânc.

Răsuflă uşurat. Nu îndrăznise niciodată să le consoleze nici pe Maria, nici pe Ulrika, ele în mod garantat ar fi râs de el dacă ar fi încercat. Dar cu Mina mersese bine, chiar foarte bine. Aproape că se simţise natural.

O întinse cu grijă pe canapea, fără să ştie care e următorul pas. Se uită în jurul lui în sufragerie. Un cămin dezvăluia întotdeauna amănunte despre cel care locuia acolo, chiar dacă era mai greu acum, când nu te mai puteai uita prin colecţiile de discuri şi cărţi ale oamenilor. Să verifici ce-a salvat cineva în Spotify şi Storytel nu era chiar acelaşi lucru. El totuşi învăţase că cea mai interesantă informaţie exista acolo unde oamenii nu se gândeau că au lăsat urme. O bucăţică de *post it* care amintea de o nouă vizită sau programare. Cuvinte magnetice care formau propoziţii pe uşa frigiderului. Obiecte uitate pe poliţa de jos a măsuţei din faţa canapelei.

Sufrageria şi bucătăria Minei nu aveau asemenea urme. Tablourile de pe pereţi nu dezvăluiau nici ele nimic, din câte putea vedea, erau cumpărate de la IKEA. N-avea de gând să intre în dormitorul ei, mai ales când ea dormea. Ar fi o intruziune prea mare în viaţa ei privată. Pe biroul din sufragerie era un cub Rubik. Probabil tot cel pe care-l văzuse în buzunarul ei prima oară când se întâlniseră.

Luă cubul şi-l ţinu în palmă între degetul mare şi degetul mijlociu, ca să poată roti rândurile cu arătătorul şi inelarul. Rândurile pe care le muta se mişcau aproape fără a opune rezistenţă. Avusese dreptate atunci. Era un *speedcube,* suficient de lipsit de fricţiuni pentru a putea fi rezolvat cu o mână. Îl uimea că Mina îl lăsase nefăcut. El unul era *old school.* Începea mereu cu crucea. Ştia că există căi mai rapide, dar asta era întipărită în memoria musculară. Învârtea cu o mână, cu gândul în altă parte, în timp ce se uită mai departe prin apartament.

Pe birou erau şi documente pe care le recunoscu, toate legate de anchetă. O mică fotografie înrămată care stătea în capătul biroului îi trezi atenţia. De ramă atârna un colier. Vincent îl recunoscu, era o

bijuterie din aceea magnetică. Fu uimit, Mina nu părea să creadă în abureli *new age.* Dar asta nu era treaba lui.

Mina începu să se mişte neliniştită pe canapea. Mormăi ceva, dar el nu reuşi să audă ce spune. Fotografia din ramă era un portret al unei fete tinere. Poza avea doar zece centimetri înălţime şi-i amintea de genul acela de fotografii făcute la şcoală, unde părinţii plăteau pentru coli cu mult prea multe poze, în speranţa că bunica din partea mamei, bunica din partea tatălui şi restul familiei se vor bucura la fel de tare să primească un portret cu copiii şi anul acesta. O bucurie pe care el bănuia că părinţii o calculau cu totul greşit.

— Natti, mormăi Mina.

De data aceasta auzi desluşit. Probabil că zicea *nighty night* şi el auzea „natti".

— Natti, natti, zise el moale. Trebuie să dormi.

— Natti, iubirea mea, sunt aici, zise ea din nou, încreţindu-şi fruntea. Nu mă vezi?

Natti, iubirea mea? El simţi cum roşeşte. Atât de bine nu se cunoşteau. Mina părea că doarme în continuare, dar mai agitat ca înainte. El se uită iar la fata din fotografie. Pe urmă întoarse rama cu grijă. *Nathalie, 10 ani,* scria pe verso. El roşi şi mai tare. Mina nu la el se referise. Natti era o persoană. El puse la loc rama, avu grijă să stea exact ca înainte şi îndreptă colierul. Găsi un pix şi întoarse prima filă din raportul despre Agnes.

N-o să întreb. Dar când o să vrei să vorbeşti, o să ascult, scrise el pe spatele colii.

Abia atunci văzu că îi rezolvase cubul Rubik pe care-l ţinea în continuare în mână. O făcuse fără să se gândească la asta.

PS. Scuze pentru cub, adăugă el în mesaj şi-l aşeză pe măsuţa din faţa canapelei, împreună cu cubul, alături de sendviş.

Într-un capăt al canapelei, era o pătură împăturită perfect. El o despături şi puse pătura moale peste Mina. Pe urmă îşi luă pantofii în mână şi ieşi încet din apartament.

Vincent nu putea să doarmă. Exerciţiul de autohipnoză de care obişnuia să se folosească nu funcţiona. Nu i se mai întâmplase până atunci. Gândurile erau în continuare haotice. Noua scrisoare îl luase pe nepregătite. Era obişnuit să primească scrisori de la admiratori sau e-mailuri de la persoane care îi cereau ajutorul, ori pentru a-şi pune ordine în viaţă, ori pentru vreun interviu de angajare. Şi nu se mai gândise la scrisorile de ameninţare pe care le primise în primăvară. Dar acum îi scrisese din nou aceeaşi persoană.

Se ridică în fund, cu picioarele peste marginea patului şi aprinse lanterna de la mobil. Ar fi fost o prostie s-o deranjeze pe Maria. Deschise scrisoarea pentru a cincea oară.

O să fim tu şi cu mine, scria. *Dar înţeleg că nu-i poţi spune asta soţiei tale. O să mă ocup eu.*

Era ca şi cum un cub de gheaţă invizibil i se prelingea pe şira spinării de fiecare dată când o citea. Ora târzie nu-l ajuta să gândească limpede. Avea nevoie să recapete controlul asupra centrului emoţional al creierului său, care aparent intrase în vrie. Dacă ar da la foc mai mic carburantul care alimenta sentimentul de nelinişte, acesta ar fi forţat să piardă din intensitate. Cel mai simplu mod era să rezolve o problemă abstractă. Sau să citească o carte complicată. Dar toate cărţile lui erau jos, în camera de lucru. N-avea putere să se ducă până acolo. Totuşi, era miezul nopţii.

Se uită la năluca întunecată de lângă el, pe cealaltă parte a patului. Soţia lui avea un talent să-şi strângă bine pilota în jurul corpului când dormea. Era înfăşurată ca o sarma. Maria avea cărţi, ştia asta. Sigur, cu curcubeie pe copertă, dar poate că măcar o dată ar putea să nu mai fie atât de plin de prejudecăţi. Când era mic, chiar şi el îşi dorise ca magia să existe. Chiar făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca s-o găsească. În plus, acum era noapte, acel moment când lumea nu e chiar ca de obicei. Dacă exista vreo ocazie când ar putea găsi ceva interesant în una din cărţile Măriei, atunci acum era.

Înconjură patul şi aprinse veioza mică de pe noptiera Măriei. Veioza era o sferă strălucitoare care întruchipa luna. Bineînţeles. Soţia lui scoase un mormăit scurt şi se întoarse pe partea cealaltă, departe de lumină.

Chiar erau patru cărţi pe noptieră. Să spună cine ce-o vrea, dar Maria lua în serios autoperfecţionarea. Teoretic, în orice caz. Cartea din vârful teancului se numea *Grit. Puterea pasiunii şi a perseverenţei**[10]*. Ar trebui să fie bună. De fapt o citise, iar autoarea, Angela Duckworth, era o tipă concisă, tobă de argumente. El avea nevoie de ceva mai nebunesc, idei cu care să boxeze.

Următoarea carte se numea *Cum să-i iubeşti pe toţi necondiţionat – Magia vieţii.* Pe copertă era un desen cu o broască verde care creştea dintr-un soare, iar broasca avea forma unei inimi cu încă un soare în mijloc. Niciun autor, doar o trimitere la o pagină de internet. Acum începea să semene a ceva. Aici va avea de lucru. Dar ar putea fi şi mai bine.

A treia carte avea titlul *învaţă să iubeşti ce ai,* iar ultima se numea *E un idiot, dar e idiotul tău.* El rămase în picioare, ţinând ultimele trei cărţi.

Învaţă să iubeşti.

E un idiot.

Iubeşte necondiţionat.

O simţi ca pe o lovitură când realiză ce înseamnă toate astea, cu părţi egale de anxietate şi vertij. El crezuse că intensul consum de carte al Măriei era legat de „a te cunoaşte pe tine însuţi” sau „a-ţi găsi eul spiritual”, sau altceva meditativ. O tachinase legat de asta de mai multe ori decât voia să-şi aducă aminte. Dar situaţia părea să fie cu totul alta. În cărţile Măriei era vorba despre cum să facă să-l înţeleagă *pe el.* Să încerce să găsească drumul într-o familie în care doi copii nu erau ai ei. El înţelesese totul greşit. Soţia lui avea dreptate. Era un idiot. Ea avea un bărbat de pe altă planetă. Şi el de fapt nici nu ştia dacă merita să fie iubit.

— Vincent, zise Maria somnoroasă. Ce faci?

El puse cărţile la loc şi îndreptă teancul. Pe urmă se şterse la ochi, sperând ca ea să nu observe lacrimile. Maria se ridică într-un cot şi se uită la el cu ochii mijiţi.

— S-a întâmplat ceva? zise ea.

El închise veioza-lună, ca ea să nu fie nevoită să-l vadă cât de ruşine îi e.

— Îţi aminteşti când ne-am îndrăgostit? zise el cu o voce nu prea convingătoare.

— Mmmm… Ce?

— Eu ţi-am zis că e dificil de trăit cu mine. Doar că nu aveam idee cât de greu. Câtă muncă a fost pentru tine!

— E clar o experienţă care te pune la încercare, căscă ea. Mai ales la miezul nopţii. De ce nu vii să te culci?

— Dar merită?

Maria deschise ochii de tot.

— Adică să trăiesc cu tine?

El dădu din cap afirmativ, în tăcere, fără să fie sigur că ea îl vede în întuneric.

— Cred că depinde de tine, zise ea. Tu vrei să merite? El aprobă iar dând din cap. Mai mult pentru el.

— Iartă-mă, spuse el. Am fost un idiot.

— Ştiu, spuse ea şi zâmbi. Şi uneori îmi vine să te sufoc cu frunze de ceai. Dar eşti idiotul meu. Hai, bagă-te în pat. Te pot ţine în braţe, dacă vrei.

— Dar tu nu ştii ce…

— Ce ştiu e că e ora 02:30 noaptea, zise ea uitându-se la ceasul digital de sub veioza-lună, şi dacă nu vrei să te părăsesc, te întorci în pat. Peste patru ore sună alarma.

Maria puse capul la loc pe pernă, se întoarse şi se foi puţin în pat până găsi cea mai confortabilă poziţie. După câteva momente, respiraţia ei deveni mai grea şi mai lentă.

El rămase în picioare, privind silueta soţiei sale. Mama fiului său celui mic. Nu numai că renunţase, când venea vorba de relaţia lor, dar

el făcuse totul pentru a o distruge. Ea însă nu renunţase niciodată. Încercase mult mai mult decât o făcuse el vreodată. Vor fi schimbări în această privinţă, începând de acum. Nu pentru că el merita asta în vreun fel. Dar dacă din căsnicia lor mai rămăsese un mic ciob care încă putea fi salvat, avea de gând s-o facă. Dacă ea îi permitea.

Un ciocănit uşor o făcu pe Mina să tresară. Ea nu observase că Julia intrase în încăpere, până când nu ciocănise discret în colţul biroului.

— Te-am strigat de mai multe ori, erai foarte departe, zise Julia. A găsit-o Peder pe acea Anna?

Mina învârti scaunul de la birou o jumătate de rotaţie. Avea unul făcut pe de-a întregul din oţel şi crom, fără pernă îmbrăcată, aşa cum aveau celelalte scaune. Ţesăturile erau nişte focare incredibile de bacterii. Mai ales ţesăturile pe care ţineai fundul o mare parte a zilei. Oţelul putea fi şters. Sau clătit, la nevoie.

— Nu, dar a făcut rost de-o adresă, spuse ea şi se ridică. Tocmai m-a anunţat.

Peder trebuia, încă o dată, să stea acasă cu tripleţii bolnavi. Dar îi trimisese un mesaj scurt cu informaţiile pe care le obţinuse, înainte de a dispărea în lumea lui plină de vomă de bebeluşi.

— Tocmai mă gândeam să-l iau cu mine pe Vincent şi să ne ducem acolo. Merită să mă însoţească.

Ceva îi spunea că trebuie să-l ia cu ea, deşi risca să i se descopere secretul. O uimea să simtă că e atât de OK ca el să afle, eventual.

— Chiar e o idee bună să-l iei pe Vincent? întrebă Julia. El acum e implicat personal în toate astea, de când cu cartea. Nu e mai bine să-l iei pe Christer?

Mina dădu vehement din cap.

— Nu, vreau să-l iau pe Vincent. E cel mai mic lucru pe care-l putem face. De fapt, datorită lui am ajuns aşa departe. Sunt mai mult decât capabilă să mă ocup de Anna, în caz că ar încerca ceva.

Julia zâmbi distrată.

— Sigur, dar colegii tăi au făcut şi ei o parte din muncă. Nu uita asta înainte de a-ţi străluci ochii prea tare de bucurie.

— Să-mi strălucească ochii prea tare de bucurie…

Mina pufni, dar simţi, spre marea sa enervare, cum roşeşte.

— Doar mi se pare că ar fi cel mai potrivit să-i am cu mine pe Vincent şi competenţa lui, n-are nimic de-a face cu felul în care…

— Da, da, să nu exagerăm, ia-l cu tine pe Vincent, atunci. Dar fiţi cu băgare de seamă.

Julia zâmbi ironic când se întoarse, şi ieşi din birou. O parte din Mina voia s-o strige înapoi şi să-i explice în continuare, dar ştia că asta doar ar săpa groapa şi mai adânc.

Îşi scoase şerveţelele umede antibacteriene şi şterse cu atenţie

bucăţica de birou în care ciocănise Julia.

— Deci Peder nu s-a întâlnit cu ea niciodată? întrebă Vincent curios, în timp ce Mina parca. Dar de ce nu era la întâlnirea AA?

— Peder a zis că nimeni nu ştia, nu a apărut, pur şi simplu.

— Ei n-au voie să dea adresele, nu? Doar asta e toată poanta cu AA? Anonimitatea.

Mina încuviinţă, trase frâna de mână şi opri motorul. — AA nu dă nicio adresă nimănui, dar unul dintre membri ştia unde locuieşte. Aparent, sunt aproape vecini şi uneori vin împreună acolo.

Ieşiră din maşină şi se uitară în jurul lor. Era o zi cenuşie şi ploaia atârna în aer. GPS-ul îi dusese într-o regiune tristă, cu blocuri anonime. Beton şi oţel într-o combinaţie lipsită de şarm, care la un moment dat îşi îndeplinise funcţia de a oferi rapid locuinţe unui Stockholm care crescuse cu viteză record.

— Ce etaj? zise Vincent uitându-se în sus la bloc, cu ochii întredeschişi.

— Trei, spuse Mina apăsând la interfon pe numele Annei.

După câteva semnale, uşa făcu clic şi ei intrară. Mina strâmbă din nas. Domnea un miros neplăcut pe toată scara, un amestec de pipi vechi şi ceva ascuţit despre care bănuia că vine de la vreun fel de material dăunător sănătăţii, cu care fusese construit blocul.

— Ştiu, ştiu, nu luăm liftul, zise Vincent şi se îndreptă spre scară.

Pereţii erau vopsiţi într-o nuanţă sumbră de verde-deschis, care se scorojise. Ea nici nu mai ştia câte scări de bloc vizitase în interes de serviciu, cu exact acelaşi tip de vopsea. Şi exact acelaşi miros.

— Aici, spuse Vincent când ajunseră sus, şi arăta la o plăcuţă cu un dovleac pictat, cu numele Annei pe uşă.

La uşă era un covoraş cu textul *The queen offucking everything.*

— Aşa deci, să înceapă distracţia, zise Mina sec şi dădu din cap.

Îl lăsă pe Vincent să sune. O sonerie infectată de bacterii mai puţin de care să-şi facă griji. Cu toate acestea, simţea durere în stomac. Curând, Vincent probabil îi va afla secretul. Dar fie ce-o fi!

Uşa se deschise. Fata-cu-Delfinul se holba la ei. Timp de câteva secunde, expresia de pe chip fusese neutră, pe urmă era de parcă o lume întreagă de impresii îi traversa faţa. Culmină într-un urlet care o făcu pe Mina aproape să sară din pantofi.

— VINCENT!

Anna se aruncă la gâtul lui Vincent care se clătină. Mina rămase cu gura căscată. Vincent era acolo cu o Anna ţipând înfăşurată de gâtul lui. Mina nu înţelegea nimic. Sigur că ştia că Anna auzise de Vincent, acesta era chiar motivul pentru care ei erau acolo, dar la această întâmpinare nu se aşteptase. Şi nici Vincent. El părea confuz. De parcă ar fi căutat ceva în memorie.

— Bună… zise el uimit şi se desprinse de o Anna care nu prea voia să-i dea drumul.

— Putem să intrăm? zise Mina. Trebuie să vorbim ceva cu tine.

Auzi şi ea cât de aspru sunase, dar încă încerca să se reculeagă după atacul de îmbrăţişări la care fusese supus Vincent. Era pe puţin spus un comportament ciudat din partea cuiva care ar fi putut fi implicat în crime.

— Sigur, sigur, intraţi! Scuze, uff, cum arăt şi nici n-am făcut curat, dacă aş fi ştiut că vei veni tocmai astăzi, Vincent, m-aş fi aranjat şi-aş fi făcut frumos prin casă.

Anna sporovăia emoţionată în timp ce se retrăgea în hol ca să-i lase să intre. Vincent era în continuare pe gânduri şi părea că ezită să intre, cu toate astea, o urmă.

— Şi acum stăteam şi-i prăjeam nişte carne tocată lui Ingo, aşa că scuze, trebuie doar să verific să nu se ardă, nu-i place arsă, o vrea doar rumenită. Mda, el ar prefera-o crudă, dar nu ştim ce chestii pot fi prin ea, aşa că eu totuşi i-o prăjesc…

Anna se opri şi se uită la ea, de parcă abia acum observase că Vincent nu e singur.

— Pe tine te cheamă Mina, nu? zise Anna. Ne vedem de obicei la…

— În Kungsholmen, încheie Mina propoziţia şi-şi înfipse ochii în Fata-cu-Delfinul. Am venit ca susţinătoare de câteva ori.

Ori mesajul fusese recepţionat, ori Anna nu se putea gândi la nimic altceva în afară de Vincent, fiindcă ea doar încuviinţă scurt şi dispăru prin apartament. Mina îl urmă pe Vincent pe hol, fără a fi foarte sigură ce era chestia în care tocmai intrau.

Holul era ordonat, deloc murdar, aşa cum lăsase Anna să se înţeleagă, dar foarte decorat. Şervete brodate cu vorbe de duh, tablouri cu citate, o plăcuţă de email cu textul *Cârpe diem* şi una cu *The queen offucking everything,* şi chiar şi acolo oglinzi, flori artificiale şi obiecte de decor din belşug. Anna continua să sporovăiască din bucătărie şi ei se îndreptară încet într-acolo.

— Doar să-i dau mâncarea lui Ingo, pe urmă pun de nişte cafea pentru voi, şi cred că am şi ceva biscuiţi. Deci nu-mi vine să cred că ai venit în sfârşit, Vincent, stai să vezi când o s-o sun pe Lindsy să-i spun, ea mi-a trimis atâât de multă energie negativă spunându-mi că nu se va întâmpla niciodată, că e doar închipuirea mea şi că n-ar fi trebuit să-ţi scriu scrisorile alea tâmpite, că totul e doar în capul meu! Ha! Ai auzit tâmpenie mai mare, Vincent, mai ales că, da, acum eşti aici de fapt!

Anna radia ca un soare şi se duse la aragaz, de unde ieşea fum dintr-o tigaie. Abia acum Mina observă că o pisică ragdoll mare şi lăţoasă stătea şi aştepta răbdătoare lângă aragaz. Pe Mina începură s-o mănânce ochii şi îi era greu să respire doar uitându-se la pisică. Nu

pentru că ar fi fost alergică, nici vorbă, dar părul de pisică era ultimul lucru pe care voia să-l care după ea acasă. Pisica aruncă o privire în direcţia ei şi a lui Vincent, dar pe urmă îi ignoră, de vreme ce conţinutul tigăii era clar mult mai interesant.

— Aşa, scumpule, acum o să mănânci, mama o să te ajute, o să fie aşa bun, aşa bun, nu-i aşa, iubitu'?

Anna gângurea la pisică şi se întinse după o lingură, în timp ce luă tigaia de pe foc şi o puse pe un suport de oale de pe masă. Se aşeză pe un scaun, iar pisica se întoarse spre ea, dând din coadă pe podeaua ponosită din bucătărie. Mina nu avea curaj să se uite la Vincent să vadă dacă are aceeaşi expresie şocată pe faţă, pe care ea, una, o avea mai mult ca sigur. Fata-cu-Delfinul şedea şi-şi hrănea pisica cu lingura. În fiecare joi o întâlnise pe Anna la AA, schimbase, cu reţinere, câteva cuvinte cu ea din când în când, îi ascultase mărturiile. Totuşi, Anna îi făcuse impresia că e destul de normală. Poate un pic sălbatică. Dar asta…

Ea dădu din cap fără să se poată abţine şi căută apoi un loc unde să se aşeze. Chestia asta bănuia că o să dureze ceva. Uşurată, constată că locuinţa era foarte curată. Ar trece cu brio testul de a se aşeza pe un scaun din bucătărie. Sigur că ar fi preferat să scoată şerveţelele umede şi să şteargă mai întâi şi scaunul, şi masa, dar îşi stăpâni impulsurile.

Vincent se aşeză pe scaunul de lângă ea şi acum Mina îndrăzni să se uite la el. El privea fascinat hrănirea pisicii cu lingura, părând că se gândeşte intens la ceva. Întoarse capul şi-i întâlni privirea. Mina dădu din cap aprobând.

— Anna, zise el. Am vrea să lămurim un lucru cu tine. Tu ai vorbit cu Mina despre mine, mai ţii minte?

— Da, sigur, dar Doamne, Dumnezeule, Vincent, eu cu toată lumea vorbesc despre tine! Doar ştii asta!

— Ştiu asta?

Vincent îşi drese glasul.

Căzuseră de acord să nu pomenească despre carte, cel puţin nu la început, în cazul în care Anna ar încerca să fugă. Dar cu fiecare secundă care trecea, Mina era din ce în ce mai convinsă că Anna nu avea nimic de-a face nici cu cartea, nici cu mesajul din ea. Nu trebuia să fii mentalist ca să vezi asta.

— Dar de ce? Şi de ce cu Mina? Cum ţi-a venit ideea să mă recomanzi?

Anna continua să bage linguri cu carne tocată rumenită în fălcile pisicii, în timp ce vorbea.

— Nu e aşa ciudat. Câţiva dintre noi am auzit-o pe Mina vorbind la telefon şi eu am înţeles că ar avea nevoie de ajutor. Şi atunci, a fost de la sine înţeles să te propun pe tine.

Fata-cu-Delfinul vorbea despre Mina de parcă n-ar fi fost acolo.

Apariţia lui Vincent fusese, nu-i aşa, atât de fantastică, încât nu mai putea fi loc şi pentru altcineva în cameră. Ochii Annei străluceau când se uita la Vincent, dar într-un fel care nu părea a fi foarte sănătos. Anna răzui ultimele bucăţele din carnea tocată.

— De ce a fost de la sine înţeles să te gândeşti la Vincent? întrebă Mina.

Anna zâmbi larg.

— Eu mă gândesc tot timpul la Vincent.

Mina îl privi consternată pe mentalist. Toată conversaţia era ciudată. Acolo se petrecea ceva şi ea nu înţelegea ce. Dar dacă era să privească totul pozitiv, Anna măcar părea neinteresată să vorbească despre cum se cunoscuseră ea şi Mina.

— Vino, trebuie să-ţi arăt ceva, Vincent!

Anna sări în sus şi lăsă pe aragaz tigaia cu lingura în ea. Se duse sprintenă la o uşă închisă de cealaltă parte a holului şi-i făcu semn cu mâna lui Vincent să vină. Cei doi se ridicară şi o urmară vigilenţi.

— Uite! Nu-i aşa că e frumos?!

Anna deschise uşa larg. Arătă camera cu un gest amplu cu braţul şi sărea uşor pe loc de atâta entuziasm. Curioasă, Mina se apropie, cu Vincent chiar în spatele ei. După care se opri brusc.

Toată camera era tapetată cu poze cu Vincent. Dar în cele mai multe cazuri nu era singur în poze. Întotdeauna Vincent era împreună cu Anna.

Unele poze era selfie-uri făcute la şedinţe de autografe pe cărţi sau la conferinţe, cu Anna zâmbind fericită în planul din faţă şi Vincent doar zărindu-se pe fundal. Altele erau colaje făcute de ea, în care tăiase şi lipise singură poze cu Vincent. Mai multe dintre ele erau decorate cu titluri decupate din ziare. „Iubirea dintre vedete înfloreşte”, „Nunta verii” şi inimioare desenate de mână. Fiecare centimetru de perete era acoperit cu poze.

Pe Mina o trecură fiorii când se uită în jur. Până acum, Anna i se păruse amuzantă, chiar puţin gâsculiţă. Dar ce era pe pereţi era o nebunie. Pentru aşa ceva primeai medicaţie.

În fundul camerei era o masă mică cu o fotografie înrămată cu Vincent, de la cel mai recent show al lui. În faţa pozei era o mică plăcuţă metalică cu textul „Citirea gândurilor interzisă”. Unul din colţurile plăcuţei era îndoit, ca şi cum fusese smuls de undeva.

Era un altar.

Mina îl privi pe Vincent. Lui îi căzuse faţa şi avea gura căscată.

— Tu eşti, zise el lent. Tu te urci pe scenă după spectacolele mele…

— Clar că eu! Doar ştii asta!

Anna râse încântată şi-l trase pe Vincent mai înăuntru în cameră. El încercă să opună rezistenţă, dar Anna îl ţinea strâns de braţ.

— Deci nu glumeai când ai spus că te gândeşti la Vincent tot timpul,

zise Mina diplomată.

Atât de mult Vincent. Atât de incredibil de mult Vincent. Poză după poză după poză…

— Anna, trebuie să ştiu, spuse Vincent. Mi-ai trimis o carte? Cu un leopard pe copertă? Sau ai rugat pe cineva să facă asta?

Acum veni rândul Annei să arate uimită. Expresia ei uluită nu era prefăcută, chiar şi Mina o putea citi. Intuise bine.

— Carte? întrebă Anna. Leopard? Nu, mie îmi plac pisicile, e adevărat, dar eu ţi-am scris doar scrisori, sper că le-ai primit, nu?

— Da, mulţumesc. Scrisori în care ne ameninţi pe mine şi familia mea.

Anna nu ştia nimic despre carte, asta era clar. Dar Vincent devenise foarte palid. Mina trebuia să-l scoată de acolo. Preferabil înainte ca pisicii aceleia să-i vină ideea să devină prea sociabilă. Bosse îi rezolvase cota de animale pentru viitorul apropiat.

— A fost o greşeală, îi zise el Minei.

— Ne-am bucurat să trecem pe la tine, Anna, zise Mina amabil, dar ferm. Dacă Vincent nu mai are altceva de întrebat, noi o să pornim mai departe acum.

Anna se uita la ea consternată. După care se întoarse spre Vincent.

— Ce? Nu rămâi? Dar eşti în sfârşit aici, ai venit în sfârşit! Pentru că mi-ai citit scrisorile. O să stai aici acum, cu mine! Şi nu cu ea.

Anna arătă cu degetul la Mina.

— Ai o casă foarte frumoasă în Tyreso, zise Anna, dar tu şi cu mine nu avem nevoie de casa aia mare şi goală.

— De unde ştii unde… zise Vincent.

Pe urmă făcu ochii mari.

— Plăcuţa aceea… e de la căsuţa mea poştală, nu-i aşa?

Anna tăcu brusc şi începu să pipăie plăcuţa de metal. Pe urmă dădu din cap afirmativ.

— Îmi place să mă uit la tine. Deşi când a apărut ea, zise ea aruncând o privire în direcţia Minei, am fost nevoită să mă ascund. Dar v-am văzut. Sunteţi tot timpul împreună.

— Vincent? zise Mina simţind cum o trec iar fiori reci pe şira spinării. Despre ce vorbeşte?

Vincent nu răspunse. În schimb, începu să studieze pozele de pe pereţi. Se uita cu atenţie sporită la toate selfie-urile cu ei doi. Toate ocaziile când Anna fusese aproape de el fără ca el să vadă. Toate ocaziile când Anna ar fi putut să-i facă orice.

Mina studia şi ea fotografiile şi privirea îi rămase asupra uneia în care Anna era întinsă pe burtă pe un pat de scânduri, fără bluză pe ea. Cineva îi făcea ceva pe spate. O, nu. Fotografia era neclară, dar Mina o cunoştea pe Fata-cu-Delfinul mult prea bine ca să nu ştie ce însemna asta.

Anna văzu la ce se uită ea, făcu o piruetă scoţând un piuit de fericire şi îşi ridică bluza, ca ei să-i vadă spatele. Pe curbura spatelui îşi tatuase o inimă roz mare. În inimă exista un portret cu ea şi unul cu Vincent. Păreau foarte fericiţi împreună.

— În sfârşit e rândul nostru acum, Vincent! ciripi Anna.

Mina se holba la tatuaj. Vincent făcu încet câţiva paşi în spate, pentru a se îndepărta de spatele gol. Pe urmă se întoarse şi o luă la fugă din apartament şi în jos, pe scări.

Pădurea nu era chiar cum se aşteptase el. De fapt, nici măcar nu fusese vreodată în vreo pădure, de unde să ştie aşadar că e umezeală, da, chiar ud. Nu puteai să te întinzi aici pur şi simplu şi să te fuţi.

— Mai mergem puţin, zise el întorcându-se spre ea.

O creangă îl plesni peste faţă şi el duse mâna la obraz.

Ea se uita la el foarte plictisită şi dădea din cap cu reticenţă.

— Da, dar nu prea mult, am Reebok noi şi n-am niciun chef să-i distrug.

Ea arătă cu degetul la solul lipicios şi noroios. Nu era în mod absolut o suprafaţă pe care să se simtă confortabil pantofii ei cei albi şi noi.

— Am plătit, spuse el ca să-i reamintească, dar şi în speranţa că va fi suficient ca s-o motiveze.

De-aia nu mai putea el, de încălţările ei. Nu voia decât să-şi bage puia în ea. S-o facă. Se uită în jurul lui. Trebuia să găsească un loc uscat, rapid. Înainte ca ea să se răzgândească. Prietenii erau cu motoarele în faţa chioşcului din Tallkrogen şi-l aşteptau. Nu putea să se întoarcă nefutut, era pur şi simplu imposibil. Era singurul rămas virgin, i se semnala asta des şi batjocoritor.

— Acolo pare a fi un luminiş, cred că e puţin mai uscat.

Arătă cu degetul şi începu să meargă.

Ea îl urmă cu reticenţă. Ofta tare şi ostentativ.

— Doar ca să ştii, ai plătit doar pentru un jeg de misionar normal, nimic extra, fără supt sau din astea. Asta ca să fim clari.

Vocea era blazată. De parcă vorbea despre vreme.

El se întreba oare cu câţi se futuse ea. Gândul îl scârbea şi-l excita deopotrivă, într-o combinaţie ciudată.

Penisul întărit i se freca incomod în jeanşi şi el îl îndreptă rapid câţiva milimetri.

Ea mergea poticnindu-se în spatele lui şi începuse să dârdâie. Îşi trase geaca de blugi mai strâns pe corp.

O găsise pe net. I-o aleseseră tovarăşii lui. Stătuseră acasă la Asse o după-amiază întreagă şi căutaseră pe cineva cu care s-ar putea fute. Fără să fie prea scump. El avea doar cinci sute de coroane, banii primiţi cadou de Crăciun de la bunica. Şi ajunseseră exact pentru un

futai obişnuit cu Lizette. Da, de fapt scria o mie pe pagina de internet, dar Mehmet, care se pricepea la afaceri, reuşise să scadă preţul la cinci sute pentru el.

— Acolo, uite! O rulotă! zise el într-un falset, piţigăiat, de uşurare şi arătă cu degetul la o rulotă acoperită cu crengi, parcată puţin mai încolo, în luminiş.

Copacii erau tot mai rari pe măsură ce se apropiau şi solul tot mai uscat, exact cum sperase.

Penisul era acum chinuitor de tare, iar respiraţia devenise mai superficială şi rapidă. Se întreba cum o să fie. Deşi văzuse mii de filme porno şi ştia în detaliu ce se va întâmpla, cum va suna, totuşi nu avea încă nicio idee care va fi sentimentul de pulă băgată în pizdă. Dar curând, curând va afla asta.

— Da, dar dacă locuieşte cineva acolo? zise ea şi înjură când se împiedică de o creangă.

— Pare linişte, verificăm, spuse el strângând pumnii atât de tare, încât se albiră.

Curând, curând se vor putea fute.

Când ajunseră la rulotă, el adulmecă aerul. Mirosea dubios. Sigur era mucegai sau vreo scurgere stricată. Dar chiar în acest moment nu-i păsa care din ele era. Avea penisul tare ca piatra în jeanşi şi nu se sinchisea că miroase puţin rău. Peste doar câteva secunde o va avea sub el.

El deschise uşa şi intră. Pe urmă ieşi în fugă şi vomă. Văzu cu coada ochiului cum Lizette aleargă prin pădure şi ţipă ceva despre poliţie. Pantofii ei Reebok noi şi albi străluceau în întunericul dintre copaci. La dracu'. N-o să fie niciun futai.

— Ptiu, drace.

Christer scuipă pe jos şi se alese cu o privire aspră de la unul dintre tehnicienii criminalişti de la faţa locului. El ridică mâinile în semn că se scuză.

— Aha. Nu părea chiar proaspăt… zise Ruben abătut.

— Aşa e, îmi e greu să cred că domnul Rask a alergat de colo-colo în ultimele luni ca să-l omoare pe Robert, ori pe oricine altcineva, zise Christer şi înghiţi o regurgitaţie.

Uşa rulotei era deschisă şi mirosul greu de putrefacţie persista în micul luminiş.

— Deloc ciudat că nu l-am găsit, zise Ruben dând din cap. Dar…

O licărire de speranţă i se aprinse în ochi.

— Dar poate a fost ucis de celălalt criminal!

— Nu tu ne băteai la cap despre soluţiile simple? zise Christer şi se dădu câţiva paşi mai încolo, ca să nu stea în calea tehnicienilor îmbrăcaţi în salopete foşnitoare. Călcă drept într-o băltoacă cu noroi şi

îşi privi trist pantofii. Îi primise de la mama şi-l slujiseră bine, acei pantofi intraseră în al doilea lor deceniu, fără să arate prea uzaţi. Mama cumpăra mereu calitate bună, care ţinea mult. Dar pădurea asta blestemată era pe cale să devină cântecul lor de lebădă.

— O să vedem de la ce a murit, zise Ruben, în continuare optimist.

Unul dintre tehnicienii criminalişti, o femeie tânără şi frumoasă, cu părul orbitor de albastru, se opri pe loc.

— Nu vom şti cu siguranţă decât după ce-i va face Milda autopsia, zise ea. Dar pare că Jonas Rask a murit de o supradoză, cândva în iarnă.

— Cu alte cuvinte, înainte ca Robert să fie ucis, în orice caz, mormăi Ruben şi-şi drese glasul. Cât de sigură eşti de cauza decesului?

— Canula era rămasă în braţ, explică fata cu părul albastru.

— Jonas a deprins obiceiuri din astea la mititica, zise Christer.

El jelea în continuare pantofii. Acum, umezeala începuse să intre prin ei, până sub ciorapi. Asta era cea mai apropiată activitate de ceea ce se numea viaţă în aer liber pe care el o avusese de ani în şir. Şi nu-i făcea poftă de mai multă.

— Zi-mi unul care să nu deprindă asemenea obiceiuri la mititica. Iar el a stat totuşi douăzeci de ani, zise Ruben tremurând.

De fapt, era o zi călduroasă, dar umezeala şi întunericul din pădure scădeau temperatura. Rulota stătuse totuşi în soarele arzător toată vara, ceea ce garantat fusese un puternic factor decisiv pentru priveliştea care-i întâmpinase înăuntru.

Cadavrul era acum dus într-un sac negru cu fermoar. Nişte lichid se prelingea printre zimţi şi duhoarea îi izbi cu forţă. Christer îşi ţinea mâna la nas, dar tot trebuia să lupte cu greaţa. Spre satisfacţia lui, chiar şi faţa lui Ruben căpătase o nuanţă alb-verzuie.

Fusese imposibil să intre cu un vehicul cu roţi în partea aceea de pădure, aşa că sacul cu cadavrul era purtat pe o targa. Pe Milda nu o aştepta o sarcină prea plăcută. Şi chiar şi tehnicienii aveau serios de muncă în rulotă.

— Aha. Asta a fost, zise Ruben şi începu să o ia cu paşi mari în direcţia drumului pe care parcaseră maşina poliţiei.

Bosse îi aştepta în maşină. Cu un geam tras în jos la un nivel potrivit şi un castron uriaş cu apă pe jos. Oricum, se va bucura când se vor întoarce. Christer oftă cu gândul la situaţia dată. Pantofi distruşi, ciorapi uzi şi încă o pistă care se sfârşise într-o fundătură.

Doamne, Dumnezeule, cât ura concediul. Puţine cuvinte din limba suedeză îi displăceau la fel de tare şi tot atât de puţine chestii băgate oamenilor cu de-a sila pe gât le dispreţuia cu aceeaşi frenezie. Concediu.

„Aveţi nevoie de concediu la fel ca toţi ceilalţi”, spusese

conducerea. „E august. Odihniţi-vă. Există alţi anchetatori în clădire care vă pot ţine locurile o săptămână sau două.”

Nu aşa privea Mina chestiunea. Exista un motiv pentru care fusese creat grupul lor. Şi acela nu fusese ca ei să-şi ia liber. Dar ea avea o bănuială solidă că acest elan din partea conducerii, în legătură cu zilele libere, era de fapt primul pas spre a-i scoate, progresiv, din circuit şi a desfiinţa grupul. Aşa ceva ea nu avea de gând să permită.

În ciuda muncii lor, nici măcar nu reuşiseră să-l localizeze pe Jonas Rask. Ar fi trebuit să fie un lucru simplu. Cineva ieşit după mulţi ani de la răcoare era de obicei uşor de găsit. Să te ţii ascuns de poliţie necesita resurse şi rafinament. Şi că oamenii erau animale cu tabieturi era mereu în avantajul poliţiei. Dar niciuna dintre vechile fisuri ale lui Rask nu dusese nicăieri, şi nici nu reuşiseră să-i găsească rulota. Fusese nevoie de un băiat de cincisprezece ani cu chef de sex pentru asta.

Catastrofă.

Trebuia să fie mai bună de atât. Avea nevoie de ceva concret. Mina făcu un pas în spate şi îşi contemplă creaţia. Singurul lucru pozitiv la faptul că o obligaseră să-şi ia liber era că putuse să treacă în linişte prin tot ce era legat de caz, fără să fie nevoie să-i aibă pe colegi alături, ca factori disturbatori. Chiar dacă era neplăcut că nu-l mai întâlnea pe Vincent. În ultimele două săptămâni, el ţinuse conferinţe una după alta, majoritatea în afara Suediei. De când se văzuseră acasă la Anna, Fata-cu-Delfinul, el nu prea mai stătuse în ţară. Şi poate că era foarte bine. Pe de o parte, pentru că ei îi era greu să creadă că Anna îl va urmări în străinătate; banii ei păreau că merg în cea mai mare parte pe tatuaje noi. Şi pe de altă parte, pentru că Mina nu ştia dacă e pregătită să vorbească cu el despre ce se întâmplase atunci când el venise acasă la ea. Curând poate, dar încă nu.

Unul dintre pereţii lungi din sufragerie era acoperit cu hârtii şi fotografii prinse cu ace. De asemenea, îşi luase libertatea să scrie şi să deseneze cu carioci direct pe perete. Era uşor de acoperit pe urmă cu vopsea. Chiar dacă auzise că tocmai cariocile necesitau trei straturi de vopsea. Dar ea oricum rezugrăvea tot apartamentul în fiecare toamnă cu vopsea nouă, gri-deschis crocant, fiindcă după un an, aceasta începea să prindă o nuanţă puţin mai închisă, o mărturie mult prea agresivă despre toată mizeria care se agăţase pe pereţi, oricât încerca ea să-i frece.

Ei nu-i păsa că doar ea era cea care observă pereţii înnegrindu-se. Ea poate că nici nu vedea asta, dacă era să fie sinceră. Dar *ştia* asta. În plus, găsea zugrăvitul în sine terapeutic. Pentru că, bineînţeles, ea zugrăvea singură. Nici nu intra în discuţie să permită accesul în apartament vreunui meşter în salopetă de lucru jegoasă.

Tuva. Agnes. Robert.

Ei se holbau în gol, în cameră. Pozele erau aceleaşi pe care le aveau la poliţie, ea pur şi simplu dăduse jos tot ce aveau acolo, copiase şi pusese la loc. Adăugase alte câteva acasă. Bileţele. Fotografii. Trasase linii, încercuise şi sublimase lucruri pe care le considera deosebit de importante.

Aproape de un colţ făcuse o listă cu lucruri care-i veneau în minte, ca legături posibile şi imposibile între victime. Era o înşiruire de cuvinte şi contexte amestecate, scrise direct pe perete. Stomatolog. Şcoală. Magazin alimentar. Rudenie. Şi încă vreo zece cuvinte. Dacă oamenii măcar ar şti cât de simplu e să le cartografiezi obiceiurile zilnice. Facebook. Instagram. În anumite cazuri, doar câteva supoziţii urmate de telefoane de confirmare. Dacă ar găsi ce-i unea, ar începe să se apropie de adevăr, ştia asta.

Dar până una-alta, nimic nu avusese rezultat. Aparent, nu exista nicio legătură între victime. Zero.

Mina se trase frustrată de coadă. Regretă imediat şi se întinse după gelul dezinfectant. Luă un clic zdravăn cu care-şi frecă mâinile tare şi ferm şi apoi se dădu mai în spate. Prinse tot colajul în aceeaşi privire. Apoi şi-o mută spre dreapta. La coloana lui Vincent.

Sigur că verificase tot ce putuse şi despre el. Mai ales de când devenise implicat personal în caz. Dar deja din martie ea alesese să aibă încredere în judecata lui într-o anchetă criminalistică sensibilă, fără să ştie prea multe despre el, în afară de ce scria pe Wikipedia. Un pic cam iresponsabil, ar putea crede acum, ulterior, chiar dacă era un noroc că făcuse asta. Lacuna de cunoştinţe despre Vincent Walder o compensase în ultimele săptămâni. În continuare nu avea cine ştie ce informaţii despre el în comparaţie cu ceilalţi care erau afişaţi pe peretele ei, dar el totuşi nu era nici victimă a crimei şi nici suspect.

Încă.

Se uită la portretul lui Vincent, o poză dintr-o reclamă la un spectacol de-ale lui. Îl cunoştea de nicio jumătate de an, dar simţea că trecuse mult mai multă vreme. Rar experimenta o asemenea legătură cu un alt om. Nu se mai întâmplase de când…

Alungă rapid gândurile şi îşi forţă creierul să se concentreze asupra lui Vincent. Poza lui se uita fix la ea. Uneori simţea că ochii lui o urmăreau prin cameră.

Îl trecuse pe Vincent prin aceleaşi furci caudine ca şi pe ceilalţi. Cu trudă rumegase cuvintele pe care le scrisese pe perete, la fel de meticulos în dreptul lui, ca şi în dreptul celorlalţi. Ceea ce făcuse ca ea să şi înveţe mai multe despre el. La ce stomatolog mergea. De unde cumpăra mâncare. Unde copilărise. Ea chiar reuşise să facă rost de o fotografie de grup cu Vincent şi colegii de clasă din şcoala primară, mulţumită unei companii specializate în digitalizarea şi oferirea de fotografii şcolare vechi online. Fotografia era pe birou. El fusese teribil

de frumuşel, cu o strungăreaţă drăguţă la vedere, fiindcă râdea cu gura până la urechi în poză.

Ea ura fotografiile şcolare. Şi îşi urâse colegii de clasă. Pe toţi, în afară de unul: cea mai bună prietenă a ei, Pia. Aşa că ea, fără discuţie, în toţi anii de gimnaziu, care fuseseră cei mai răi, făcuse cruciuliţe peste chipurile celorlalţi.

Toate numele erau scrise sub poză, în ordinea numerelor, în funcţie de rândul pe care stăteau elevii. Şi mereu era trecut acolo cineva care lipsise. Fotografiile veneau din părţi total diferite ale Suediei şi le despărţeau mai mult de zece ani. Cu toate astea, pozele lor cu clasa erau atât de asemănătoare, a ei şi a lui Vincent. Pentru o clipă, se întrebă ce-o face Pia azi. Prietenia lor durase foarte mult, până la vârsta adultă. Dar Pia nu putuse înţelege alegerile făcute de Mina. Aşa că drumurile lor se despărţiseră. Şi ea nu-şi mai făcuse alţi prieteni de atunci. Prietenii se ţineau scai de tine. Voiau prea mult. Întrebau prea mult. Îţi cereau să-şi pese, să arăţi interes. Ea nu reuşise să-şi canalizeze energia pe un alt om, până să-l întâlnească pe Vincent. Iar întrebarea era dacă ea chiar îl voia în viaţa ei. Ea crease o existenţă care funcţiona, în care ţinea la locul lor diferitele bucăţi din ea. Vincent dislocase acele bucăţi, se ţinuse scai de ea şi avea pe masă un cub Rubik rezolvat care dovedea asta.

Mina oftă, se întoarse şi tocmai voia să iasă din sufragerie ca să ia nişte cafea, când îi sună mobilul. Era Christer.

— Bună, bună! Bosse şi cu mine ne-am gândit doar să verificăm cum merge în… concediu, zise el accentuând ultimul cuvânt cu o uşoară iritare. Bosse e cam apatic azi, aşa că rămânem acasă.

Aparent nici el nu era foarte mulţumit de zilele libere băgate pe gât. Ei îi era în continuare greu să se obişnuiască cu acest nou Christer vesel. Care, mai mult, iubea animalele. Îl cunoştea de când venise în Palatul Poliţiei şi nu-l văzuse zâmbind nici măcar unui peştişor auriu.

— Tu faci totul împreună cu acel câine? întrebă ea.

— Să ştii că aşa a zis şi Ruben. Bosse nu se simte bine când n-are companie, are nevoie de siguranţa şi stabilitatea date de prezenţa mea. Dar bănuiesc că e greu de înţeles pentru cineva care n-a trebuit să aibă grijă niciodată de ceva mai avansat intelectual decât un arbore Yucca.

— Ce?

— Ruben, zise el repede. Arborele. Nu tu.

Ea se uită la peretele cu toate pozele şi notiţele. Concediul ei. Să-l mintă pe Christer şi să-i spună că e într-o vie din Toscana, într-o expediţie de shopping la New York sau pe o plajă din Las Palmas?

— Când spun concediu mă refer, evident, la anchetă, continuă Christer.

Mina se simţea de parcă ar fi fost prinsă cu degetele în borcanul cu

bomboane.

— Aşa de transparentă sunt? întrebă ea.

— Doar pentru cel care se uită. Şi nu e ca şi cum eu aş putea spune despre mine că am ieşit să navighez prin arhipelag.

— Sincer vorbind, nu ajung nicăieri, oftă ea. Am început chiar să-i verific pe părinţii victimelor. Dar nici acolo nu găsesc nimic. Trăiesc în locuri diferite. Au meserii diferite. Nu sunt rude. Am trecut cu aspiratorul şi prin mărunţişuri, şi prin chestii mari, dar nu găsesc niciun element care să-i lege. Chiar în acest moment, cel mai mult sper ca ucigaşul să fi renunţat.

Ea se aşeză la birou şi fu nevoită să mute fotografia lui Vincent cu clasa, ca să n-o şifoneze.

— Dar legătura Halland, nici acolo nimic? întrebă Christer, cu Bosse lătrând pe fundal. Scuze puţin, trebuie să-i dau mâncare.

Zăngănitul sonor de hrană uscată ajunsă într-un castron metalic o făcu să ia telefonul de la ureche. Apoi se auzi mestecatul intens al unui golden retriever fericit.

Bosse era exagerat de vesel şi în mod obişnuit, ea n-avea curaj să se gândească cum e când primeşte de mâncare.

— Ce legătură Halland? zise ea după ce Bosse se mai calmă cu mâncatul.

— Mda, legătură şi nu prea, poate e un cuvânt cam puternic, dar cred că eşti de acord că e o coincidenţă ciudată.

— Chiar n-am nicio idee despre ce vorbeşti.

Oftatul lui Christer se auzi cu claritate prin telefon.

— Dar, Doamne, Dumnezeule. Da, şi mie mi-a luat ceva, dar după ce-am văzut asta… Sunt convins că am spus ceva despre asta, dar poate că nu…

— Christer, zise Mina nerăbdătoare. Zi pe şleau. Despre ce vorbeşti?

— Păi, tatăl lui Agnes e din Halland, se aude direct din dialect, zise el. Iar părinţii lui Robert au menţionat că tatăl are un background în industria brânzei şi atunci te gândeşti automat la caşcavalul de Kvibille. Kvibille, care se află în Halland. Iar privitor la Tuva… Bunicul ei din partea mamei e ornitolog şi avea o planşă mare acasă, pe perete, cu un şoim călător, aceasta fiind pasărea regiunii Halland. Toate astea sunt scrise în rapoartele mele. Am crezut că legătura e atât de evidentă, că n-a putut scăpa nimănui.

Ea vedea cu ochii minţii cât de mulţumit e Christer. Păcat că era nevoită să-l dea jos de pe piedestal.

— Bunicul Tuvei avea şi planşe cu alte păsări?

— Poate, zise Christer reticent.

— Şi câte alte fabrici de brânză există în Suedia? Kvibille nu e nici pe departe singura.

— OK, atunci. Împuşcă-mă. Legătura poate că nu e limpede ca apa

de izvor. Dar am un presentiment. Eu cred că ei sunt din Halland. Dacă asta o însemna ceva. Da, da, trebuie să închid, Bosse vrea să se uite la televizor.

Ea nici măcar nu se gândea să întrebe de unde ştie Christer asta, sau ce-ar putea un câine să vadă la televizor. *Ambulanţa animalelor? în mijlocul naturii* poate? Sau filmul ăla, *Hachiko,* cu Richard Gere? îi era foarte greu să-l vadă pe Christer ca Richard Gere.

Oare ce voia să facă înainte de a suna Christer… A, da, exact, cafea. Sări de la birou, puse deoparte mobilul închis şi făcu un pas spre bucătărie. Pe urmă se întoarse din mers. La pozele noi pe care le afişase pe pereţi, la cele pe care nu le mai văzuse nimeni altcineva. Ridică poza de pe birou. Se uită la lista cu nume de sub fotografia cu clasa. O întoarse. Citi.

Îi venea să-l sărute pe Christer. Avusese dreptate cu Halland. Dar făcuse greşeala clasic masculină de a se concentra doar asupra bărbaţilor. Soluţia era, fireşte, una cu totul diferită.

Ea ştia unde e conexiunea.

În sfârşit, ştia care era conexiunea.

Covorul de pe holul Minei, cel din dreptul uşii, nu se făcuse mai mare de la ultima vizită a lui Vincent acolo. El îşi scoase un pantof şi îşi ţinu echilibrul într-un picior, în timp ce încerca să-l scoată şi pe celălalt. Nu avea curaj să fie primul care lasă o amprentă de pantof pe pardoseala de clincher. Se clătină şi puse mâna pe uşă ca să se sprijine.

Mina se uită la mâna lui, dar întoarse privirea când observă că el a sesizat asta. El ştia că ea deja avea fantezii cu petele de grăsime lăsate pe uşă de vârfurile degetelor şi se gândea cel mai probabil la cât de mult se putea stăpâni să le şteargă cu spirt. Veni în întâmpinarea ei şi scoţând din buzunar un pachet de şerveţele umede începu să şteargă uşa. Pe urmă se uită pe pachet şi păru îngrijorat.

— Stai puţin, zise el. Astea sunt şerveţelele *folosite.* Cu care am şters barele de la metrou.

O fracţiune de secundă, chipul Minei exprimă groază pură.

— Ha, ha, zise ea şi-l lovi pe umăr, suficient de tare ca el să înţeleagă cât de puţin de *ha, ha* i se păruse. Bine ai revenit în Suedia! Te-ai refăcut, apropo, după contactul direct cu *stalker-iţa* ta, Anna? Am observat că n-ai hipnotizat-o cât să uite de existenţa ta sau ceva de genul ăsta. O fi fost totuşi un pic flatant pentru ego?

Vincent făcuse ochii mari. Aparent, ei i se părea povestea aceea mult mai amuzantă decât i se părea lui. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să uite tatuajul în formă de inimă, dar tot îl putea vedea cu ochii minţii când voia asta cel mai puţin.

Îşi trecu mâna peste faţă şi o urmă pe Mina în sufragerie. În locuinţă

se făcuse curăţenie cu aceeaşi minuţiozitate ca data trecută când fusese acolo. Singurul lucru care deranja ordinea era haosul de pe peretele din sufragerie. Asta era ceva nou. Câteva tablouri erau întinse pe podea. Bănuia că fuseseră date jos pentru a face loc pentru ceea ce acoperea acum peretele. Păreau a fi toate imaginile şi documentele la care Mina avusese acces în anchetă. Pe câteva nu le mai văzuse până atunci. Totul era laminat, în folie de plastic.

— Chestia aia s-a mai întâmplat zise el. *Stalker-ii.* Doar că nu atât de extrem. Cel mai adesea sunt casnice plictisite sau bărbaţi tineri derutaţi, cu probleme de identitate, care dintr-un motiv sau altul cred că totul s-ar rezolva dacă ar fi împreună cu mine.

— Ce Casanova avem aici.

— Deloc. Dacă nu m-ar fi găsit pe mine, şi-ar fi proiectat sentimentele pe altcineva sau altceva. Dar Anna e puţin altfel. Spre deosebire de majoritatea celorlalţi, ea nu se mulţumeşte cu stadiul de fantezie. Singurul lucru care pare să ajute e păstrarea unei distanţe cât mai mari posibile între mine şi ea. Cu ajutorul poliţiei, dacă va fi nevoie.

— Îmi ceri să te protejez? întrebă Mina zâmbind.

— O faci deja.

— Lui Ruben i-ar plăcea la nebunie dacă ar afla despre Anna, râse ea.

— Ştiu. Deci ce-ai spune s-o ţinem doar pentru noi, OK?

Vincent se uită din nou la peretele ei. El nu înţelesese niciodată de ce ei puneau totul pe un perete în toate serialele poliţiste. În afară de faptul că dădeau bine în film. Dar când văzu peretele Minei înţelese brusc. Era un mod inversat de a face un *mindmap.* În loc de a porni de la un gând central, pentru a crea mai apoi ramuri, ea avea deja ramurile, iar acum căuta ce anume le aducea împreună. Şi în mijlocul *mindmap-ului* era o fotografie. El se apropie şi dădu din cap spre imagine.

— Asta e…?

— De aceea te-am sunat, zise ea.

Glasul Minei nu era foarte ferm. De parcă îi era teamă cum va reacţiona el. El n-avea nevoie să se uite atent la imagine ca să ştie… mai văzuse fotografia de câteva ori până atunci. Chiar dacă asta fusese de mult. Atât de demult. Întinse mâna pentru a da poza laminată jos de pe perete, dar se opri când o auzi pe Mina răsuflând greu. Ar fi trebuit să ştie mai bine. Pe biroul din spatele lor era o cutie cu mănuşi de bumbac de unică folosinţă. El scoase de acolo o pereche, şi le puse şi se întinse din nou după fotografie. Nicio reacţie de data aceasta.

Era o fotografie cu clasa. O întoarse.

Şcoala din Kvibille, Clasa IB, scria pe verso. O întoarse din nou pe partea cu imaginea. După haine, era pe undeva pe la începutul anilor

1980.

— Tu eşti cel de pe rândul din spate, nu? întrebă Mina arătând cu degetul la un băieţel zâmbăreţ cu strungăreaţă, pe jumătate ascuns de o doamnă învăţătoare corpolentă.

Vincent dădu din cap afirmativ şi înghiţi puternic în sec. Era singura fotografie de la Şcoala din Kvibille pe care apucase să o facă, înainte de a se muta şi de a schimba şcoala. Dar nu vedea nicio asemănare între băiatul din poză şi cel care era el azi. Cum a putut acel băiat să devină el? Şi era bine sau rău că nu se recunoştea pe el însuşi? *Nu voia* să se recunoască pe el însuşi?

— Nu ştiam că te cheamă Boman, zise Mina şi citi din lista cu nume de sub imagine.

Vincent Adrian Boman.

Boman. Era un nume pe care nu-l mai auzise de mult timp.

— Walder a fost familia mea adoptivă, zise el dând din cap pentru sine. Le-am luat numele. Mă chema Boman înainte de asta. Dar cum mi-ai găsit fotografia asta cu clasa?

— Puţină muncă cinstită de poliţist. Familia Walder a fost uşor de găsit în evidenţa populaţiei. Există doar câteva, însă numai una dintre ele luase un copil orfan pe nume Vincent. În hârtiile serviciului social era indicat numele iniţial de familie ca fiind Boman, plus că ai locuit în Kvibille. Restul a fost uşor. Dar nu de aceea îţi arăt fotografia.

Mina arătă cu degetul la una dintre colegele lui de clasă.

— Pe fata aceea o cheamă Jessica Widergard. E mama lui Robert. Seamănă foarte tare. Am recunoscut-o imediat din reportajul despre Bobu, de la ştiri.

Vincent păli. Se uită îndelung la fotografie. Pe urmă, arătă cu degetul la încă două fete care stăteau lângă Jessica.

— Erau trei. Jessica, Mălin şi Charlotte. Sickan, Malla şi Lotta.

— Erau prietene bune? întrebă ea, făcând ochii mari.

— Da, se poate spune. Erau mereu împreună. De parcă ar fi fost surori. Dar de ce întrebi?

— Pentru că Mălin Bengtsson şi Charlotte Hamberg sunt mama Tuvei, respectiv a lui Agnes.

Tăcerea care urmă fu asurzitoare.

— Le-ai cunoscut? întrebă Mina într-un final.

— Pe Sickan, Malla şi Lotta? zise el pe un ton înăbuşit. Absolut. Noi patru ne întâlneam tot timpul în acea vară, după ce a fost făcută poza asta. Înainte ca eu să schimb şcoala.

Amintirile pe care le reprimase mare parte a vieţii sale veneau brusc cu viteza unui tren expres. Atelierul lui de magie din hambar. Lada pe care o construise, cu steluţe pe ea.

Urmau să-i facă o surpriză lui Jane.

Mama era atât de bucuroasă în acea zi.

Şapte copii pe fiecare rând în fotografia cu clasa, distribuiţi pe trei rânduri. 7 + 3 era 10. Poza, făcută în primăvara lui 1982. 8 + 2 făceau, de asemenea, 10. 10 + 10 + 10. Trei părţi ale unui triunghi echilateral. Ca feliile de pâine prăjită tăiate ale mamei. Important să fie exacte. Oricât încerca să scape, gândurile îl duceau înapoi la mama.

O *jumătate de minut, cel mult.*

Luaseră bicicletele şi merseseră la scăldat.

— Nu pricep. Ar fi trebuit să reacţionez direct la numele lor, dacă le-aş fi văzut în vreun raport, dar nu le-am văzut nicăieri, din câte ştiu. Nu înţeleg!

— Asta pentru că ele n-au fost parte din anchetă. Charlotte s-a prăpădit imediat ce a născut-o pe Agnes. Mălin e mama Tuvei, dar a plecat în Franţa, cu soţul ei, când Tuva a împlinit şaisprezece ani. De atunci nu s-a mai întors în ţară. Jessica, mama lui Bobu, despre ea ai citit în procesul verbal. Dar nu e ciudat că nu te-ai gândit la asta, n-o mai cheamă widergard, pentru că şi ea, la fel ca celelalte, şi-a schimbat numele de familie la căsătorie. Aşa cum ai făcut şi tu, de altfel. Adică ţi-ai schimbat numele de familie.

El se uita fix la fotografie. Vechile lui prietene. Vara când s-au scăldat. Ele, nu el. El stătuse şi privise lacul. Şi simţea umbra neagră şi adâncă din acea vară cum creşte şi se întinde până în prezent şi cum îl înghite.

— Oricum, continuă Mina, această fotografie cu clasa arată că mamele victimelor se cunoşteau. Şi acum spui că ele te cunoşteau şi pe *tine.* Că vă jucaţi împreună. Nu poate fi o coincidenţă.

Mina se aşeză în faţa lui şi, destul de incredibil, îi cuprinse mâinile. Era extrem de serioasă acum.

— În ce manieră eşti implicat în toate astea, Vincent?

— Eu? Dar… Trebuie să fiu? Există în mod garantat şi alţi oameni care le cunoşteau. Dă-mi zece minute şi-o să-ţi dovedesc că Mălin, Jessica şi Charlotte cumpărau toate trei bomboane de la acelaşi magazin. Sau că se giugiuleau cu acelaşi băiat în adolescenţă. Sau că au lucrat în acelaşi loc când s-au făcut mari. O să faci interogatorii încrucişate cu toţi oamenii posibili cu care s-au întâlnit toate trei?

Mina îşi retrase mâinile. Atacul o făcu să dea câţiva paşi înapoi. Nu voise s-o rănească. Doar că era atât de nepregătit pentru cele spuse de ea. Şi cele nespuse. Încă.

— Iartă-mă, spuse el întinzând mâna spre ea.

Ea nu o cuprinse.

— Ai dreptate, zise el. E improbabil ca toate astea să fie o coincidenţă, ţinând cont că eu ajut la anchetă. Niciunul dintre eventualii lor prieteni comuni nu face asta. Vreau doar ca tu să nu crezi că am în vreun fel de-a face cu toate astea, că ştiu ceva şi n-am spus. Mai ales după mesajul din carte. De fapt, nu înţeleg ce înseamnă

toate astea.

El arătă cu degetul la fotografia cu clasa.

— Dacă nu… Crezi că eu sunt a patra victimă? Sau, mai degrabă, fiul meu, Benjamin? O să-l găsiţi turtit într-un *Origami box* cu cifra unu scrijelită pe frunte?

Simţea că se află în afară şi că se priveşte pe el însuşi. De parcă totul era un film. Dar Mina dădu din cap.

— Eu cred că rolul tău în asta e cu totul altul, spuse ea şi se duse la birou.

De acolo luă o coală laminată pe care i-o dădu. O copie dintr-un număr vechi din Hallandsposten. Era un articol care se întindea pe două pagini de ziar, cu un titlu de scandal încheiat cu semnul exclamării. Marea parte a spaţiului era ocupată totuşi de o imagine. El o mai văzuse o dată până atunci, înainte ca părinţii lui adoptivi să arunce ziarul. Dar n-o uitase niciodată. În imagine era un băieţel stând în picioare într-o curte. Nu se putea vedea ce casă e, dar Vincent ştia. Un ziar mai mare sigur ar fi ales o altă fotografie – sau niciuna. Dar redactorul de la Hallandsposten nu avusese nimic împotrivă să publice poze cu copii. În anii optzeci, erau alte vremuri.

În spatele băieţelului, banda adezivă în carouri a poliţiei marca o zonă închisă. Şi în spatele benzii adezive, în faţa unui hambar, se zărea o ladă pictată cu steluţe.

Băieţelul se uita fix la cameră. Privirea lui conţinea toată tristeţea şi durerea lumii. Vincent recunoscu privirea fără probleme. Era în continuare la fel, în fiecare dimineaţă când se privea în oglinda din baie.

— Câţi dintre colegii tăi ştiu? şopti el.

— Niciunul, încă, spuse Mina.

Ea făcu o pauză lungă.

— De ce n-ai spus nimic? întrebă ea apoi. Şi să te ia dracu'.

Dădu capul pe spate şi începu să clipească din ochi, dar el îi auzise plânsul din glas.

— Şi eu ce să mai cred acum, Vincent? Am avut încredere în tine.

— Eram un copil, Mina.

Acum lacrimile îi curgeau deschis pe obraji şi ea se şterse pe faţă cu mâneca bluzei.

— Regula mea e să nu am încredere niciodată în nimeni, spuse ea. Dar am făcut o excepţie pentru tine. Şi i-am convins şi pe ceilalţi să aibă încredere în tine. Să te ia dracu' pentru că mi-ai dovedit că aveam dreptate. Sper că înţelegi că o să devii principalul nostru suspect imediat ce-o să le povestesc celorlalţi?

Vincent îşi coborî privirea.

— Şi tu însăţi, tu ce suspectezi? întrebă el. Tu crezi că eu i-am ucis?

Mina îşi trase nasul şi se adună. Se uită la el cu o privire care era

doar profesională.

— E o întrebare bună, zise ea înfundat. Ai făcut-o?

Seara de vară era mai întunecată decât ar fi trebuit. Norii, care nu existaseră când se aflase în drum spre Mina, acopereau acum tot cerul. Părea că o să înceapă să plouă în orice moment. Lui Vincent îi era greu să se concentreze asupra şofatului spre casă, însă din fericire nu erau prea multe maşini în trafic. Oamenii încă nu se întorseseră din concedii. Norocul lor, ţinând cont de cum conducea el.

În acelaşi timp, nici nu voia să ajungă acasă prea repede. Acolo n-ar avea spaţiul mental necesar pentru a procesa tot ce spusese Mina. Maria atenţionase deja via sms că Aston vrea să construiască „o navă spaţială gigantonormă din lego" şi că ea, cu mâna pe inimă, îi ceda misiunea lui Vincent. Sau cum scrisese ea: „vouă, băieţilor". Maria obişnuia să spună că e important pentru ea să simtă că are aceleaşi drepturi cu bărbaţii. Dar acolo nu intra se pare construirea de lego cu fiul ei. Nu că asta îl deranja pe Vincent. Ea nu ştia ce pierde.

De data aceasta, el făcea un ocol în drum spre casă pentru a-şi curăţa gândurile mai întâi. Ar putea să treacă pe lângă parcarea de la Halele de Comerţ cu Ridicata din Arsta, acolo unde fusese găsit Robert. Să vadă dacă asta îi punea gândurile în mişcare. Pe de altă parte, poate că n-ar da bine să viziteze un loc al crimei, acum când era cât pe ce să fie printre suspecţi. Mina probabil că o sunase deja pe Julia şi-i povestise tot. Se întreba oare pe cine ar trimite să-l aresteze, în cazul ăsta. Pe Christer? Nu. Nu Christer. Pe Ruben. Clar că l-ar trimite pe Ruben. O ploaie uşoară începu să cadă pe capotă şi porni ştergătoarele.

Informaţiile Minei erau ca o cutie care trebuia despachetată în ordine corectă. Trebuia să o ia cu începutul. Colegi de clasă. Mălin, Jessica şi Charlotte. Sau Malla, Sickan şi Lotta. Prietenele lui când era mic. Care mai apoi deveniseră mame pentru Tuva, Robert şi Agnes. Totuşi nu era obligatoriu să fie vorba despre el, nu? Sau?

Ploaia crescu în intensitate, iar el mări viteza ştergătoarelor. Răpăiala din acoperişul maşinii avea un efect uşor hipnotic, gândurile voiau să plece în zbor, iar el trebuia să se chinuiască să le aşeze în ordinea logică.

Ce însemna dacă în descoperirea Minei nu era vorba despre el în mod specific? Cineva voia să omoare copiii tuturor celor din clasa lui: în cazul acesta, de ce tocmai pe copiii lor, de ce nu pe cei ai colegilor din clasa paralelă?

Nu, nu copiii tuturor. Numărătoarea inversă vorbea răspicat. Aveau să fie patru crime. Şi ceva special avea să se întâmple când numărătoarea inversă ajungea la zero, era convins de asta. Ceva legat chiar de Mălin, Jessica şi Charlotte. Avuseseră ele un duşman comun?

Dar din nou. Dacă ar fi avut un duşman comun, atunci ele însele ar fi fost ucise, nu copiii lor, care nici măcar nu se cunoşteau între ei.

Şi cine era a patra persoană, crima cu numărul unu, dacă nu el? Fiindcă în ciuda cărţii cu mesajul ucigaşului, el încă nu era pregătit să accepte că el e numitorul comun. Ei patru fuseseră o gaşcă pentru scurt timp. O vară. Dar când el se mutase de acolo, ele trebuie că-şi găsiseră pe altcineva. Al patrulea *putea* fi el, dar nu era sigur. Putea fi un alt prieten. Totuşi, ele petrecuseră o perioadă lungă fără el, şi cu el doar o perioadă scurtă. Atât de importanţi nu fuseseră împreună. Nu-i dădea de cap.

În plus, nimeni din prezent nu cunoştea trecutul lui. După articolul din ziar, familia lui adoptivă făcuse totul ca să îngroape ceea ce se întâmplase. Şi făcuseră o treabă bună. Sincer vorbind, era uimit că Mina reuşise să dezgroape asta. Vincent Walder nu existase atunci. În Kvibille, el fusese doar Vincent Boman.

Boman.

Bo-man.

Stai stai stai.

El apăsă pedala de acceleraţie la maximum şi intră într-un rond. Cineva îl claxonă cu furie. Atunci, cerul se deschise şi ploaia începu să toarne în plină forţă. Nu era important. Nimic nu era important. În afară de zile şi luni. El ştia ce înseamnă acestea. Trebuia să mai verifice cu Benjamin, dar spărsese codul. Vedea cifrele în aer în faţa lui, atârnau la câteva zeci de centimetri deasupra capotei şi străluceau în ploaie, în timp ce se transformau în litere. Şi ceea ce dezvăluiau ele îl umpleau de groază.

Ea stătea pe podeaua rece şi se holba la peretele ei. Fotografia cu Vincent se holba înapoi la ea. Pusese articolul de ziar deasupra fotografiei cu clasa, în mijlocul pânzei de păianjen pe care o construise. Mina avea în mână cubul Rubik, cel pe care i-l rezolvase Vincent. Îl arunca dintr-o mână într-alta. Era tentată să-l răsucească, dar n-avea curaj. Nu era sigură că-l va putea aduce înapoi, la starea iniţială. De parcă ar fi pornit o reacţie în lanţ de neoprit printr-o răsucire uşoară, unde fiecare încercare următoare de a-l face întreg la loc ar crea doar mai multă şi mai multă dezordine. Exact ca viaţa ei.

Vincent Boman, în vârstă de şapte ani, se uita la ea de pe perete cu ochi trişti.

Ea i se încredinţase. Doamne, Dumnezeule, el fusese aici când ea *dormea.*

Cubul zbura dintr-o mână în alta.

Avusese încredere să-l lase să cunoască o parte din interiorul ei. Şi în tot acest timp o minţise.

Cubul făcu un semicerc în aer şi se întoarse în mână.

Dacă ar fi spus măcar ceva despre asta. Despre ce păţise mama lui. Susţinea că reprimase totul. Că nu-şi amintea. Şi ea voia să-l creadă. Dar nu ştia dacă o va mai putea face vreodată.

De ce nu putuse ea să se mulţumească pur şi simplu cu a fi singură?

Se uită la cub. Pe urmă îl aruncă în perete cât de tare putu. Cubul îl nimeri pe tânărul Vincent în frunte şi se sparse în mai multe bucăţi. Ea îşi cuprinse picioarele cu braţele şi începu să se legene înainte şi înapoi, stând în continuare pe podea şi plângând încet.

Vincent dădu buzna în camera lui Benjamin, fără să ciocănească. Fiul era ca de obicei întins pe pat, cu căştile pe urechi şi laptopul pe piept. Tresări când Vincent intră furtunos.

— Ce faci! zise Benjamin şi închise capacul laptopului. Şi ai grijă la cărţile mele de pe podea, faci băltoacă!

Benjamin avea dreptate. Se scurgea apă pe jos în dreptul lui Vincent. El nu se sinchisise să-şi scoată geaca, ci alergase direct la Benjamin. Dar ploaia îl făcuse ciuciulete pe drumul scurt dintre garaj şi uşa de la intrare şi simţea cum îi picura regulat de pe vârful nasului. Se întinse după un prosop care era aruncat peste scaunul de la birou, dar Benjamin îl opri.

— Pe ăla sigur nu vrei să-l foloseşti.

Vincent îşi retrase mâna. N-avea de gând să întrebe. — Crimele, zise el scoţându-şi geaca. Scoate datele. — Iar începem, oftă Benjamin, se ridică încet din pat şi se duse la computerul de pe birou. Ştii că a început şcoala săptămâna asta, nu? Am destul de multe cursuri la care să mă concentrez.

— Trebuie să văd toate datele, spuse Vincent fără să-i pese de obiecţiile fiului.

— Dar poţi să te ştergi? zise Benjamin enervat şi mută câteva figurine *Warhammer* pictate, la distanţă sigură. Uzi tot.

Vincent luă repede un prosop din baie, în timp ce Benjamin deschise documentul Excel.

— Îţi aminteşti primul lucru pe care am încercat să-l facem pentru a sparge codul? întrebă Vincent când se întoarse.

— Te referi la atunci când am tradus datele în litere? 1 e A, 2 e B, şi aşa mai departe. Cel mai simplu cifru posibil care există. Şi n-am ajuns nicăieri cu asta.

— Hai să facem din nou, zise Vincent frecându-şi părul cu prosopul. În ordinea numerelor.

— OK, dacă asta te face să te calmezi, atunci… Dar nu înţeleg de ce.

Benjamin deschise imaginile cu Agnes, Tuva şi Robert, în care erau indicate datele şi orele.

— Prima crimă, Agnes, aşa-numita sinucidere, s-a petrecut pe treisprezece ianuarie la ora 14, zise Benjamin. 13-1-14. Iese M-A-N.

În timp ce vorbea, schimbă cifrele de sub imagine cu litere.

— Tuva a fost ucisă în lada cu săbii pe douăzeci februarie la ora 15. 20-2-15. Iese T-B-O. Iar Robert, conform discuţiei anonime, a fost ciopârţit pe trei mai la ora 14. Adică 3-5-14. Ceea ce dă C-E-N.

Schimbă ultimele cifre şi împinse scaunul de lângă birou, ca Vincent să poată vedea cum trebuie.

— M-A-N-T-B-O-C-E-N. În continuare nu înseamnă nimic. Doar ştiam asta.

— Nu înseamnă nimic pentru că aceea e ordinea în care s-au petrecut crimele, zise Vincent şi se aşeză pe prosop, într-o încercare de a micşora băltoaca de pe parchet. Ordinea cronologică. Dar *ordinea numerelor* e inversă. Agnes avea crestată cifra patru pe ea. Tuva un trei. Robert un doi. Mai bine plasează-le în ordinea numerelor, deci doi-trei-patru. Robert-Tuva-Agnes.

Benjamin schimbă locurile lui Robert şi Agnes pe ecran şi se uită la noua combinaţie de litere.

— C-E-N-T-B-O-M-A-N. Tot nu înţeleg, zise el încruntându-se. În continuare e doar nonsens.

— Nici pe departe, zise Vincent. Ne spune când se va petrece următoarea crimă, crima numărul unu. Pe 22 septembrie, la ora 14. Peste o lună.

Benjamin se uita la el perplex.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Pentru că 22 septembrie ora 14 e acelaşi lucru cu 22-9-14. Literele V-I-N. Iar crima numărul unu va fi adăugată prima în ordine, înaintea celorlalte. Dar nu vezi?

Vincent se aplecă frustrat la tastatură, peste Benjamin, şi scrise literele V-I-N înaintea celorlalte. Tastatura se udă, dar asta era.

— Unu, doi, trei şi patru. Patru crime, zise el. V-I-N-C-E-N-T-B-O-M-A-N lumina dinspre ecran.

— Vincent Boman e numele meu adevărat. Crimele au fost tot timpul un mesaj pentru mine.

Ale naibii momâi, zici că ţineau volanul în mână doar duminica! Nu puteau să stea acasă? Ruben era pe Essingevagen şi schimbă în viteza a doua. Sigur, era doar joi, dar orişicât. Ce căutau ăştia în trafic? Schimbă în a treia din nou şi se gândea că ar ajunge la a patra dacă ar apăsa puţin mai tare. Dar situaţia nu părea prea roz. O Toyota Auris albă tocmai schimbă banda şi se puse drept în faţa lui.

— Aşa, Ellinor, zise el maşinii. Calmează-te un pic.

El îşi imagina că motorul mârâia de frustrare. Spre deosebire de Ellinor cea reală, maşina nu l-ar trăda niciodată, nu i-ar spune niciodată într-o bună zi că s-a săturat de el. Trecu degetele pe marginea de deasupra tabloului de bord şi observă praful. Ar trebui s-

o cureţe.

Pe urmă se răzgândi. Ar trebui să fie la Autobahn, asta ar trebui. Dar în loc de asta, el era în drum spre Palatul Poliţiei. Ancheta criminalistică stagnase prea mult. Toate indiciile se arătaseră a fi nişte fundături. Şi acum, aparent se uitau şi alţii la puţinul la care ajunseseră ei. El nici măcar nu ştia dacă aşa-zisul grup special al lor mai exista din punct de vedere formal. Probabil colegii râdeau de incompetenţa lui. Era de-a dreptul jenant că el, într-un viitor previzibil, va fi asociat cu nişte crime în serie celebre, dar nerezolvate. Dar picătura era totuşi ceea ce se întâmpla acum: poponarul ăla de magician, Vincent Walder, îi chemase din nou la şedinţă. Vincent era civil. Şi un mare impostor. N-avea niciun drept să convoace grupul de poliţişti în acest fel. Şi în toiul concediului.

Ruben puse indignat mâna pe plicul maroniu de pe locul de lângă el, ca să se asigure că e tot acolo. Îl primise în căsuţa poştală. Niciun expeditor. Conţinutul îl făcuse mai întâi să se sufoce, apoi să înceapă să râdă, pentru ca, într-un final să se enerveze la culme. Oricine ar fi trimis asta, era evident cineva care ştia despre implicarea lui Vincent în anchetă.

Conţinutul plicului arăta o nouă imagine a mentalistului. Ruben ştia acum că Vincent îi păcălise pe toţi. Dar cititorul de gânduri nu considera că fusese suficient, acum voia să le frece şi feţele cu minciunile lui. Despre asta se va discuta la şedinţă, Ruben era foarte sigur. Blestematul de Vincent Walder. Ruben începuse chiar să-l considere OK. Crezuse că Vincent o să-l ajute. Nu-l va ierta niciodată pentru asta.

Bătu din nou uşor cu mâna peste plicul de lângă el.

— Vincent Walder, *you aregoing down,* zise el încrâncenat şi apăsă acceleraţia.

Toyota din faţă să facă bine şi să se dea din calea lui.

Ruben sosi primul în sala de Şedinţe. Alese un scaun vizavi de *whiteboard,* unde bănuia că Vincent o să-şi ţină prezentarea. Ruben chiar voia să-l aibă în vizor tot timpul.

Peder intră agale chiar după el, împodobit de ceva care nu putea fi descris decât ca o barbă stufoasă. Aparent, nu se atinsese de aparatul de ras de când începuse concediul. În mod destul de uimitor, Peder arăta şi bronzat, şi odihnit. Mirarea lui Ruben trebuie că i se citise pe chip, fiindcă Peder îi făcu ştrengăreşte cu ochiul.

— Am stat la părinţii mei două săptămâni, zise el zâmbind fericit. Deci tocmai în acest moment totul merge strună. E o minune ce pot face doi oameni sprinteni de şaizeci de ani pentru sănătatea psihică. A mea şi a Anettei, în orice caz. Se pare că va mai dura câţiva ani până vom fi bineveniţi înapoi. Tata părea puţin epuizat şi slăbit când a

schimbat ultimul scutec. Dar eu m-am apucat chiar să citesc o carte. Sau aproape, m-am gândit ce carte să citesc, de fapt.

Peder se aşează lângă el cu un oftat plăcut, timp în care Christer şi Mina intrară pe uşă. Erau în toiul unei discuţii. Mina era roşie la ochi, de parcă plânsese. Sau poate începuse să utilizeze şi pe faţă acel dezinfectant care usucă, nu l-ar mira.

— Promit, spunea Christer. Nu e nicio problemă. Cum ţi-am mai spus, îl ţin cu cea mai mare plăcere pe Bosse. 606

I-am cumpărat chiar o lesă mai drăguţă, una cu pietricele. Sigur că nu sunt diamante veritabile, dar lucesc drăguţ când ieşim la plimbare.

— Îţi rămân datoare salariul pe un an după toate astea, oftă Mina şi se aşează lângă Peder.

Christer râse şi se aşeză de cealaltă parte a lui Ruben. — Drăguţ colier, Mina, zise Peder brusc. Cred că am văzut reclama Ia televizor, e un pandantiv din acelea metalice?

— Doamne, ce vigilent mai eşti, zise Christer şi râse din nou. Ai reuşit să dormi?

— Da, a fost nevoie doar de o comă totală de câteva ore ca să-mi recapăt puterea de concentrare.

— E un cadou, zise Mina scurt.

Ruben înţelese că dintr-un motiv sau altul nu era ceva despre care Mina voia să vorbească. Dar Peder era aparent atât de fericit de proaspăt regăsita lui claritate mentală, că nu prinse semnalele.

— Credeam că Vincent o să vină cu tine, zise Ruben pentru a schimba subiectul de discuţie, înainte ca Peder să pună şi alte întrebări despre colier.

— Păi de ce? zise Mina, la fel de scurt ca mai înainte. Doar nu locuim împreună.

— Uneori ne întrebăm.

Mina se încruntă şi se holbă furioasă la el. În mod clar, Vincent nu mai era la mare căutare acolo. Mereu era ceva. Tocmai se gândea să spună câteva vorbe bine alese despre acel mentalist, când intrară Julia şi Vincent.

— Ce bine, toată lumea e deja aici, zise Julia. Atunci începem direct.

Era îmbrăcată într-o rochie de vară care se termina chiar deasupra genunchilor. Nu cea mai potrivită pentru conducătorul unei anchete poliţieneşti poate, dar Julia fusese nevoită să-şi ia liber, chiar şi ea. Şi Ruben n-avea de gând să se plângă. Putea cu uşurinţă să-şi imagineze restul acelor picioare bine antrenate, până în sus la fund. Doar ştia exact cum arată acolo, sub rochie. Şi să mă ia dracu' dacă Julia nu părea să aibă tanga azi. Ar fi fost de ajuns pentru o fantezie foarte plăcută restul şedinţei, dar Vincent distruse tot. Uite-l cum stă acolo şi se preface emoţionat. Jegul autosuficient. Dar Ruben nu se grăbea.

Avea de gând să aştepte ocazia potrivită. Conversaţia anterioară dintre ei sigur fusese doar o capcană, un fel de a încerca să se dea pe lângă el, ca să afle cât de mult ştia poliţia de fapt.

— N-ar trebui să-i chemăm şi pe papagalii ăia care se ocupă de anchetă în acest moment? zise el. Fiindcă noi, oficial, nu ne-am întors din „concediu", nu?

— Vreau să vă povestesc asta vouă mai întâi, zise Vincent aşezându-se mai bine în scaun. Cu cât mai puţină lume ştie, cu atât mai bine.

— Are legătură cu tipa de la AA, cea cu pontul? întrebă Ruben.

— De-acolo n-am obţinut nimic, zise Julia. S-a dovedit a fi o admiratoare de-ale lui Vincent. Nu ştia nimic despre carte.

— Doamne, Dumnezeule.

— Nu există niciun mod bun de a cosmetiza toate astea, zise Vincent şi-şi drese glasul. Aşa cum ştiţi, am susţinut tot timpul că există un cod sau un mesaj în informaţiile referitoare la crime. Acum l-am găsit. Ne-a privit fix în ochi tot timpul.

El scrise *Agnes-Tuva-Robert* pe *whiteboard.*

— Aceasta este ordinea în care s-au petrecut crimele, zise el arătând cu degetul la nume. Dar dacă, în loc de asta, luăm în considerare cifrele crestate pe cadavre, ordinea devine aceasta.

El şterse numele şi scrise *Robert-Tuva-Agnes.*

Pe urmă adăugă un semnul întrebării înainte de *Robert.*

— Semnul întrebării simbolizează crima numărul unu. Ultima din numărătoarea inversă. Dar prima din ordinea numerotării. Dacă traducem ziua, luna şi ora celor trei crime în litere, unde unu înseamnă A, doi înseamnă B şi aşa mai departe, obţinem asta.

Vincent trasă o linie sub nume şi scrise *CEN-TBO-MAN* pe un rând nou sub ele.

— Astfel am obţinut două bucăţi de informaţie nouă, continuă el. Pe de o parte, data următoarei crime. Ceea ce e bine. Dar dacă aşa e, atunci asta mă implică în acelaşi timp şi pe mine, într-o manieră pe care din păcate n-o pot explica.

Vincent îşi drese glasul, vizibil încurcat. Era un actor bun, măcar meritul ăsta să i-l recunoască Ruben. Intenţiona să-l mai lase puţin să-şi facă micul show.

— Încă un lucru, zise Vincent. Pe mine mă chema Boman înainte.

El scrise *VIN* sub cifra unu, înaintea celorlalte litere de pe tablă.

VIN-CEN-TBO-MAN. Ruben râse uşor. Fu nevoit să recunoască în sinea lui că era impresionat. Nu crezuse că Vincent va cuteza să meargă atât de departe. Trebuia să ai testicule de oţel pentru aşa ceva. Sau grandomanie. Ruben ştia despre care dintre ele era vorba.

— Dar acolo scrie Vincent Boman! izbucni Christer, o secundă după ce toată încăperea realizase acelaşi lucru. Ce rahat?

— Presupunând că am dreptate, zise Vincent fără să se sinchisească

de Christer, atunci ultima crimă va avea loc pe douăzeci şi doi septembrie, la ora 14. Pentru că 22-9-14 sunt literele V-I-N.

— Ziua de naştere a Anettei! strigă Peder şi păru suspect de treaz.

Vioiciunea pe care i-o dăduseră cele două săptămâni de odihnă dispăruse în mod evident.

Ceilalţi se holbau la el.

— Da, deci 22 septembrie. E ziua soţiei mele atunci, zise el roşind.

— Şi eu am o programare importantă la doctor atunci, zise Julia ironică.

— Dar nu înţeleg, continuă Peder, de ce crimele îţi ortografiază numele?

— Ruben, cred că în mod oficial am reintrat în pâine, zise Julia. Şi chiar mai mult de atât. O să anunţ conducerea.

— Numele nu e singura legătură cu Vincent, zise Mina pe un ton chinuit de neutru. Mamele victimelor noastre sunt vechi prietene de joacă de-ale lui Vincent.

Ruben zâmbi când văzu că Vincent se înroşeşte la faţă ca un rac. Probabil că cel mai mult îşi dorea să-l înghită pământul. Acea dezvăluire nu putea fi o parte din planul lui, oricât de bun actor ar fi fost. Era pur şi simplu *prea* compromiţător. Prietene cu Vincent, ce dracu'! Bine lucrat din partea Minei. Vincent era în rahat. Iar Ruben nici măcar nu trebuise să deschidă gura încă.

— Credeţi-mă, zise Vincent fără să-i privească în ochi. Habar nu am ce înseamnă toate astea. Într-un fel, în aceste crime este vorba despre mine. Cartea a fost doar începutul. Am încercat să-mi dau seama cine ar vrea să mi-o facă în felul acesta, dar nu-mi vine nimeni în minte. Cel mult am câţiva colegi de conferinţe invidioşi, dar niciun *duşman.* Aşa ceva, oamenii au în cărţi sau în filme. Dar nu în realitate.

— Pare că cineva vrea să-ţi facă rău fără motiv, zise Ruben scoţându-şi buza de jos în faţă. Bietul Vincent.

Pe urmă scoase plicul din geantă şi-l puse pe masă.

— Deşi eu am altă explicaţie, zise el. Şi anume că Vincent însuşi a comis crimele. Şi că egoul lui e atât de mare, încât şi-a ascuns numele în datele crimelor, aşa, ca un joc. Dar când a văzut că nu găsim mesajul, a devenit neliniştit că nu suntem la fel de inteligenţi ca el şi a fost nevoit să ne-o evidenţieze.

— Ruben! zise Christer uitându-se îngrozit la el. Ce tot spui acolo?

— Am citit şi eu câte ceva despre magie, zise Ruben. Şi-am aflat că cel mai bun truc de magie e să ascunzi ceva acolo unde toată lumea îl poate vedea. Vincent, povesteşte-le despre Al Koran şi inelul lui.

Ruben văzu pe Vincent că înţelege. Îl avea.

— Al Koran a fost un magician renumit, începu Vincent încet. Era cunoscut pentru un truc în care lega împreună verighete împrumutate. Una dintre verighete era totuşi a lui. Conform legendei, el începea

trucul prin a prezenta un inel cu care urma să trişeze şi care avea o deschizătură secretă, şi spunea că aşa se face trucul de obicei, dar că el nu va folosi niciodată o asemenea înşelătorie. Pe urmă, folosea chiar metoda aceea. Şi nimeni nu înţelegea cum naiba era totuşi posibil, tocmai pentru că el arătase trucul chiar înainte de a începe numărul. Dar nu înţeleg ce legătură are asta cu ancheta.

— Ba sigur că înţelegi, zise Ruben, după care se adresă colegilor săi. Eu cred că Vincent tocmai a făcut un Al Koran pe noi. El a dezvăluit despre ce e vorba în scamatorie şi are încredere în faptul că noi tocmai de aceea nu vom crede că el e cel care a făcut-o. Deşi toate dovezile indică contrariul.

— Ruben, vii cu acuzaţii foarte grave, zise Julia. Despre ce dovezi vorbeşti? Chiar sper că ai mai mult decât un truc cu inele.

— Dar voi aveţi memorie de peştişori aurii?

El ridică vocea de frustrare şi arătă cu un deget întins la Vincent şi cu unul la literele de pe *whiteboard*.

— Bunului Vincent îi place la nebunie să-şi folosească numele când manipulează lumea! „Un artist îşi semnează mereu operele", sună vreun clopoţel? Bărbatul care-a scris VINCENT WALDER de o sută de ori pe ziduri, fără să-şi amintească asta, doar pentru a-i flata egoul lui Vincent?

Vincent se făcu alb ca varul la faţă.

— Acel experiment avea ca subiect explicarea fanatismului, începu el fără vlagă, dar amuţi când văzu cum se uitau ceilalţi la el.

Lui Ruben îi plăcea asta grozav.

Şi nu terminase.

Păstrase ce era mai bun pentru final.

Deschise plicul şi plasă conţinutul în mijlocul mesei, ca să vadă toţi.

— Am primit asta prin poştă, zise el. De la o persoană anonimă care se pare că nu vrea să cădem în capcana lui Vincent. Înainte să întrebaţi, am verificat şi da, articolul e real.

MAGIE TERMINATĂ CU TRAGEDIE! era titlul articolului vechi din ziarul Hallandsposten. Christer, Peder şi

Julia se aplecară curioşi. Mina îi aruncă o privire fugitivă lui Vincent, pe care Ruben apucă să o intercepteze. În mod evident, articolul nu era o noutate pentru ea. Se pricepea foarte bine Mina!

— La o fermă din apropierea localităţii Kvibille, un număr de iluzionism făcut în joacă s-a transformat brusc în realitate mortală, citi Ruben cu voce tare din preambulul articolului.

După care îşi aţinti din nou privirea asupra lui Vincent.

— Nu e foarte ciudat că Vincent ştie atât de multe despre cum se ia viaţa oamenilor prin spectacole de iluzionism. Scumpul nostru Vincent *Boman* a experimentat pe tot parcursul vieţii cum se omoară oameni în lăzi.

Kvibille 1982

El coborâse la bucătărie foarte devreme. Micul dejun al mamei era greu de făcut şi când îl făcea el, dura mai mult. Ştia că trebuie să fie *exact*. Ritual, aşa îl numea mama. Băgă două felii în prăjitorul de pâine, verifică să fie ajustat la 3,5 şi aşteptă. Soarele lumina deja prin fereastra de la bucătărie. Dar răsărise cu douăsprezece minute mai târziu faţă de acum câteva săptămâni. Vacanţa de vară aproape se terminase. Şi astăzi, Jane se va întoarce acasă. Astăzi *totul* trebuia să fie exact.

Când pâinea sări în sus, o ridică din prăjitor cu grijă, cu o tijă pentru cartofi, ca să nu se ardă. Pe urmă tăie minuţios şi îndepărtă una din marginile feliilor de pâine, apăsând precaut cu cuţitul, exact cum îi arătase mama. Pe urmă cealaltă margine. Când tăie a treia margine, pâinea pârâi. El se opri cu cuţitul în aer. Felia de pâine crăpase. Iar crăpătura era de un centimetru. Nu mai era bună. Aruncă pâinea la coşul de gunoi şi o luă de la capăt. Două felii de pâine în prăjitor, reglaj la 3,5. După ce se gândi câteva secunde, micşoră la 3. Prăjitorul era deja încălzit. Nu voia să ardă feliile noi.

A fost nevoie de trei încercări înainte de a tăia o felie prăjită în triunghiuri perfecte. În sfârşit. Primul pas, dus la bun sfârşit. Aruncă una din cele patru jumătăţi din faţa lui.

Trei sendvişuri.

Trei părţi per triunghi.

A treia margine crăpase.

Trei plus trei plus trei fac 9.

Dar trei ori trei ori trei fac 27. Şi 2 plus 7 dă tot 9.

Oricum calcula, 9 era deci acelaşi lucru cu un triunghi, îşi puse capul în mâini şi apăsă tâmplele cu degetele. Nouă plus vârsta lui dădea şaisprezece, adică vârsta lui Jane. Diferenţa dintre el şi Jane era deci nouă, un triunghi. El, Jane, mama. Era triunghiul lor.

Un triunghi cu a treia margine crăpată.

Termină. Termină. Termină.

Înţelese de ce ritualurile mamei erau atât de importante. Câtă vreme făceai totul în exact acelaşi fel, gândurile nu puteau să preia controlul. Şi în plus, el uitase ceva. Oare ce…

Cafeaua. Uitase să dea drumul la cafetiera mamei. Umplu cu apă cana de sticlă şi-o puse pe plita cafetierei, în timp ce se întreba oare ce-i venise mamei mai întâi. Ritualurile sau gândurile pe care ritualurile trebuiau să le oprească? Sau poate erau acelaşi lucru?

Jane ajunse acasă pe seară, cu mult mai târziu decât crezuse. Dar nici nu se sinchisise cineva s-o ajute. Asta spunea suficient despre cât de mult îi păsa de fapt mamei ei de altcineva în afară de ea însăşi. Mama simţise doar nevoia să arunce din ea toate ameninţările înainte

ca Jane să plece. După aceea, nici măcar nu se sinchisise să mai dea vreun semn.

Jane urcă scara din faţa casei şi apăsă pe clanţă. Încuiat. De când încuiau ei uşa de la intrare? Sună furioasă la sonerie. Nişte limite trebuiau să existe. Dacă nu sunt acasă, o să înnebunească. În cazul ăsta, ar putea să plece chiar în seara asta.

Uşa fu descuiată de cealaltă parte şi îi deschise frăţiorul său, îmbrăcat în pijama.

— De ce nu răspundeţi la telefon? zise ea şi-şi puse rucsacul cu un zgomot surd pe hol.

Frăţiorul părea mirat.

— Telefon? întrebă el.

Ea îşi puse mâinile pe şale şi îşi îndreptă spatele. Ultima bucată de drum trebuise s-o parcurgă pe jos şi era de-a dreptul terminată. Rucsacul nu fusese împachetat cu gândul de a fi cărat prea mult.

— Am sunat de la gară înainte de a mă sui în tren, zise ea. Şi din nou, când m-am dat jos în Halmstad. Şi pe urmă încă o dată din autogara din Kvibille. Am crezut că poate vreţi să veniţi să mă aşteptaţi. Puţin ajutor la cărat ar fi fost de fapt foarte apreciat.

Frăţiorul trăgea cu coada ochiului spre bucătărie şi ea îl urmărea. Receptorul telefonului era scos şi pus lângă telefon, pe blatul din bucătărie.

— Dar ce dracu'? zise ea.

— Probabil că am uitat să-l pun în furcă, zise el ezitând.

— Doamne, Dumnezeule. Aici totul e ca de obicei, evident.

Dădu din cap şi intră în bucătărie.

— Măcar ştiu că am ajuns acasă, zise ea. Chiar dacă doar pentru câteva zile. Bănuiesc că mama ţi-a povestit, nu?

Ea deschise frigiderul şi scoase tot ce găsi. Tatăl Ylvei îi făcuse două sendvişuri să aibă pe tren. De atunci nu mai mâncase. De o veşnicie.

— Să-mi povestească ce?

Ea oftă şi arătă cu degetul la un scaun din faţa mesei din bucătărie. Frăţiorul ei se aşeză. Ea alese scaunul de alături, puse pe masă ce găsise în frigider şi-l luă de mână. Era rece şi puţin umedă.

— O să mă mut, zise ea. Mă duc la liceu în Mora. Nu e Stockholm, cum voiam de fapt, dar măcar nu e… asta. Ţii minte cei trei T ai mei?

— Teatru, tivoli, trafic, zise frăţiorul încruntându-se.

— Mora are cel puţin doi din trei, spuse ea. Cine nu e din Mora poate sta la căminul şcolii. Tatăl Ylvei m-a ajutat cu toate detaliile, mama trebuie să semneze o hârtie, ca să-şi dea acordul să locuiesc acolo.

Ochii frăţiorului se umplură de lacrimi. A naibii mama, că o obliga să facă aşa ceva. Ea chiar sperase că mama fusese suficient de curajoasă să-i povestească, înainte de-a ajunge ea acasă. Frăţiorul ei

nu reacţiona bine la schimbări, trebuia pregătit cu mult înainte.

— Peste câţi ani te muţi? şopti el.

— Nu ani. Acum. Sunt acasă doar patru zile. Pe urmă plec iar.

— Dar Jane, nu se poate!

Se aruncă la gâtul ei.

— Un triunghi nu poate avea doar o latură, zise el în obrazul ei. Atunci e doar o linie. Atunci se prăbuşeşte. Nu vreau să mă prăbuşesc, Jane. Te rog, te rog. Nu vreau să mă prăbuşesc.

Jane îl împinse de lângă ea şi-l privi în ochi.

— Despre ce vorbeşti?

— Triunghiul, zise el printre suspine. Tu. Eu. Mamă. Nu pot fi doar eu. Tu eşti mai mare, tu ştii cum să te descurci, dar eu… eu… eu promit să urmez ritualurile exact. *Exact.* Am exersat atât de mult. Nu pleca, te rog.

Nodul din stomac pe care-l avusese când sunase acasă acum aproape două săptămâni era iar acolo. Îşi făcuse griji că ceva nu e în ordine acasă. Pe urmă se convinsese pe ea însăşi că nu e nicio problemă. Dar ceva *chiar nu era* în regulă. Mai mult decât atât, ceva nu era în regulă la modul foarte grav. Frăţiorul ei o speria.

— Unde e mama? întrebă ea şi se desprinse cu grijă din strânsoarea lui.

El arătă cu degetul spre blatul din bucătărie, fără să se uite la ea. Tot blatul era plin de triunghiuri de pâine prăjite tăiate minuţios. Sute. Perfect prăjite.

— Acolo e pâinea mamei pentru sendvişuri, zise ea, dar unde e *mama?*

Începea să-i fie frică cu adevărat. Starea de leşin din stomac se transformase într-o gaură neagră.

— Pe blat, zise el. Nu ţii minte? „Suntem ceea ce obişnuim să facem”, aşa spunea ea mereu. Şi am făcut asta de atâtea ori. Şi *exact,* de fiecare dată. Aşa că ea e acolo.

Simţea de parcă nişte insecte îi mişunau în părul de la ceafă. Se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi în spate de lângă frăţiorul ei, care se uita în continuare în podea. — Mamă? strigă ea pe hol, fără a primi vreun răspuns.

Alergă panicată în sus pe scară şi deschise uşile la toate dormitoarele. Mama nu era nicăieri.

Coborî în fugă scările şi alergă spre uşa de la intrare. Frăţiorul rămăsese în bucătărie şi plângea. Ar fi trebuit să se oprească acolo, să-l ia în braţe, să-i spună că totul e bine, dar n-avea timp. Şi nu era totul bine.

Trebuia să ştie.

Începea să se întunece afară. Ei aveau doar lumină electrică pe scara din faţa casei şi în faţa hambarului, întunericul era risipit uşor de

stelele care începuseră să apară, numai bine ca ea să poată vedea gazonul mare conturându-se ca un câmp de umbre. Dar arăta pustiu. Nicio mamă.

Pădurea de la marginea îndepărtată a gazonului era interzis de neagră, nu putea să intre acolo decât după ce se lumina.

— Mamă!

Strigă din nou. Mama putea, evident, să fie la Allan. Ei îi plăcea la el. Poate că uitase că azi i se întoarce fiica acasă. Dar frăţiorul de ce n-a zis nimic, în cazul ăsta? Şi telefonul de ce era deconectat?

Ce tot făceau aici?

În cel mai rău caz, mama ei făcuse un atac de panică şi zăcea pe undeva pe afară, prin întuneric, şi nu se putea ridica singură. Mama poate avea nevoie de ajutor. Clar că frăţiorului îi era frică, dacă aşa era, că mama făcuse un atac. Bineînţeles că era în stare de şoc. Asta îi explica purtarea. Totuşi, nu avea prea mulţi ani.

Alergă la hambar. Se opri în lumina felinarului de la intrare şi respiră adânc. Ceva mirosea. Un miros dulce şi… greţos. Vara trecută, frăţiorul ei îşi mâncase pacheţelul în hambar şi lăsase resturi care se prăjiseră încet în căldura verii. Suportaseră o duhoare incredibil de scârboasă până găsiseră resturile de mâncare. Acest miros îi amintea de acela. Deşi acesta era mai rău.

Mult mai rău.

Deschise uşa hambarului şi-şi duse imediat mâna la nas şi la gură. Duhoarea făcu să-i dea lacrimile. Mirosea a pipi şi transpiraţie şi putred şi mort. Lumina felinarului ajungea doar într-un colţ al hambarului, restul era în întuneric.

Clipea să-şi ţină lacrimile şi realiză că întunericul se mişcă.

Şi că *scoate sunete.*

Ceea ce ea crezuse că sunt umbre erau de fapt muşte în roiuri mari, concentrate. Mii de muşte albastre grase care bâzâiau exaltat, în timp ce zburau şi mişunau una peste alta. Roiul era mai mare decât ea. Un lichid acru din stomac îi umplu gura. Trebui să iasă ca să nu vomite. Se aruncă afară pe uşa hambarului, timp în care o bucată din norul de muşte se risipi suficient de mult cât ea să apuce să vadă în jurul a ce roiau.

Era o ladă.

O ladă albastră cu un lacăt mare şi steluţe pictate.

Grindina bătea în prelata de deasupra capului. Ea propusese să se întâlnească la TAK, restaurantul în aer liber de pe acoperişul mallului Gallerian. Era ceva bine în a urca atât de sus. Aerul se simţea mai uşor de respirat. Ca şi cum mizeria rămânea jos.

Dar abia apucaseră să primească tăiţeii, serviţi în cutii de carton, că veni grindina. Intraseră în grabă sub prelata care acoperea partea cu

bucătăria şi barul restaurantului, împreună cu ceilalţi clienţi. Grăunţele albe se rostogoleau cu furia cuiva care trebuise să aştepte prea mult. Ea tremura şi se uita la braţele ei goale. Erau aspre de la frig. Aproape că-şi dorea ca Vincent să-i ofere sacoul lui, dar ştia că el n-o va face. Mai ales acum, când atmosfera dintre ei era atât de încordată. Ea nu se arătase de partea lui la şedinţa din Palatul Poliţiei. Fusese prea şocată de cele dezvăluite de el.

— Vincent, trebuie să ştiu, zise ea.

El încetă să se mai uite fascinat la furtuna cu grindină şi se întoarse spre ea.

— O să întreb asta doar o dată, continuă ea, dar trebuie să fii sincer. Tu ai în vreun fel vreo legătură cu toate astea? Nu trebuie să-mi spui cum, doar… ai?

Văzu cât de mult îl răneau cuvintele ei. Poziţia corpului, altminteri atât de dreaptă, se dezumflă, iar sclipirea din ochii lui dispăru. Dar ea trebuia să ştie. O dată pentru totdeauna. El se întoarse şi ramase tăcut momente bune. Pe urmă făcu un pas în faţă, sub boabele de grindină. Departe de ea.

— Dacă aş avea, zise el, tu crezi că aş mai fi acceptat astă-iarnă să iau parte la anchetă? Sau crezi că mai degrabă aş fi apucat-o în pas alergător, în direcţia opusă, cât de rapid aş fi putut, când te-am întâlnit în seara aceea, în Gävle? E clar, nu-i aşa, că nu am nicio legătură cu asta.

Grindina i se prindea în părul blond şi pe umeri, unde se topea şi i se scurgea pe spate.

— Iartă-mă, zise ea. A trebuit să întreb.

El se întoarse şi o privi în ochi.

— A trebuit? spuse el. Chiar a trebuit? Credeam că ne cunoaştem mai bine de atât. Credeam că noi… că noi…

Ea dădu din cap spre el să continue, dar mentalistul amuţi. Ieşi în grindină şi se aşeză lângă el. De la puţină apă îngheţată nu murise nimeni. Priveau împreună acoperişurile ude ale caselor. Fără să-şi dea seama ce face decât după ce fu prea târziu, îşi împleti mâna în a lui. La naiba. Nu trebuia. Îşi ţinu respiraţia aşteptând o reacţie din partea lui. Dar el nu se retrase. În schimb, îi cuprinse mâna mai tare.

— Că noi ne cunoaştem, zise ea terminându-i fraza.

El dădu din cap afirmativ, fără să spună nimic.

Pe urmă se uită prin furtuna de grindină cu ochii întredeschişi şi tresări brusc.

— Doamne, zise el. Pentru o fracţiune de secundă mi s-a părut că o văd pe Anna acolo.

Ea se uită încolo, dar era greu să-i vadă pe ceilalţi clienţi clar, printre boabele de grindină.

— Nu era ea, zise el şi dădu din cap. Acum am evident halucinaţii

cu *stalker-ii* mei. Minunat.

Grindina se opri la fel de brusc cum începuse. Clienţii începură să iasă precauţi de sub prelată, iar ei îşi dădură drumul mâinilor.

— Şi acum, întrebă ea uitându-se la cutia cu tăiţei distrusă de apă, din cealaltă mână. Vrei s-o iei în pas alergător în direcţia opusă acum?

El găsi un coş de gunoi ca să arunce ceea ce odată fusese prânzul lor. Pe urmă pescui din buzunar o sticlă de dezinfectant şi i-o întinse. Privirea era în continuare rănită.

— O iau în pas alergător unde îmi ceri tu, zise el. Credeam că ştii asta.

— Conform teoriei lui Vincent avem o dată la care e posibil să fie comisă următoarea crimă. Şi cum celelalte crime au avut loc în Stockholm, avem motiv să bănuim că şi aceasta se va întâmpla tot aici.

Ruben se uită sceptic la Julia după ce aceasta îşi termină ideea.

— Vincent, da, zise el. De câte ori mai e nevoie să spun că trebuie să-l ridicăm? Băgaţi-l în arest ca suspect pe temeiuri rezonabile, mai sunt doar câteva săptămâni până pe douăzeci şi doi. Poate are ajutoare de care noi nu ştim, l-aţi întrebat asta? L-aţi întrebat dacă-l cunoştea pe Rask? în continuare nu ştim nimic. Parcă am căuta acul în carul cu fân. Şi singurul care ştie ceva, pe acela voi nu vreţi să-l interogaţi. Doar eu văd ce se petrece? Câte dovezi vă mai trebuie?

Mina se holba acră la el. Sentimentul ei de deznădejde în faţa situaţiei se accentua şi mai tare în faţa atitudinii lui Ruben.

Se simţea copleşită. Undeva acolo, afară, era un om, în viaţă, preocupat de activităţile cotidiene, prieteni, probleme, convins că viaţa sa se întinde fără sfârşit, în viitor. Fericit în neştiinţa lui că totul se va sfârşi peste câteva săptămâni, dacă ei nu reuşeau să oprească asta. Şi cel mai rău lucru: era posibil ca Ruben să aibă dreptate.

Dar ea îl cunoştea pe Vincent. Era briliant, dar îi lua zece minute să-şi înnoade corect şireturile de la pantofi. Şi avea cuvântul lui că e nevinovat.

Vincent măcar înţelesese gravitatea legată de suspiciunile care se îndreptau împotriva lui. Îşi anulase toate contractele pentru restul lunii şi promisese să nu părăsească oraşul. Dar el nu mai făcea parte din echipa anchetei.

Julia continuă cu calm.

Era unul dintre lucrurile pe care Mina chiar le aprecia la şefa ei. Îşi păstra calmul în orice situaţie. Chiar şi când Ruben se comporta ca un nemernic.

— Am vorbit direct cu şeful poliţiei şi am primit promisiunea pentru resurse în plus pe data de 22 septembrie, zise Julia. Nu ştim locaţia, aveţi dreptate, dar până acum victimele au fost găsite în locuri

reprezentative pentru Stockholm. Au fost locuri publice cunoscute, nu vreo stradă lăturalnică aleasă la întâmplare.

Peder ridică mâna şi Julia dădu din cap afirmativ.

— Dar au fost şi locuri diferite de fiecare dată, zise el. Aşa că poate ne asumăm riscul şi tăiem acele locuri care au fost deja folosite? Deci să nu investim în resurse care să supravegheze Grbna Lund, parcul din faţa Teatrului China sau Halele de Comerţ cu Ridicata din Arsta?

— Bine gândit, şi cred că ai dreptate. E clar un risc, ne putem înşela, dar cred că merită să ne asumăm acest risc. Nu vom supraveghea acele locuri. Dar atunci ce locuri ni se par foarte reprezentative pentru Stockholm? Locuri cunoscute?

Ea ridică markerul pentru a începe să noteze propunerile lor pe *whiteboard*.

— Turnul Kaknas, Ciuperca de la Stureplan, parcul Humlegarden, zise Mina.

Julia nota cu un scris greu de înţeles.

— Platoul din Piaţa Sergel, Palatul, zise Ruben neimplicat.

— Junibacken, djurgarden, Muzeul Vasa, completă Peder în timp ce Julia continua să noteze.

— Hornstull, zise Peder.

Ruben pufni.

— Hornstull? în Sbdermalm?

Zisese „Sbdermalm” de parcă era un cuvânt urât.

— Horns… tull, silabisi Julia în timp ce scria pe tablă.

— Şi cum, ne băgăm picioarele de tot în Sbdermalm? zise Peder.

— Da! Cui dracu’ îi pasă de Sbdermalm? Şi cum adică Hornstull, ce e acolo? zise Ruben.

— Auziţi, linişte în clasă, spuse Julia pe un ton sever.

Mina îşi dădu ochii peste cap. Snob mai era Ruben! Ceea ce era extrem de ironic, fiindcă ea ştia întâmplător că el se născuse şi crescuse în Rimbo. Nu în Vasastan, aşa cum susţinea el.

— Teatrul Regal Dramatic, zise Christer încuviinţând din cap pentru sine. Eu cred cu adevărat în teatrul ăsta. Dacă aş fi fost criminal, aş fi aşezat în mod absolut un cadavru pe treptele de acolo. Foarte de efect.

— Acum nu ştim dacă efectul e cel pe care-l caută criminalul sau dacă există vreo legătură personală cu aceste locuri.

— Sau dacă până şi locurile sunt o parte din nu ştiu ce cod, adăugă Mina.

Ruben oftă.

— Hai, gata, ce dracu’, zise el. Vincent ne-a arătat un mesaj ascuns. Pe care chiar el l-a pus acolo. Dar nu totul e cifru şi morse şi mesaje ascunse. Puţină muncă cinstită de poliţist se impune acum. Nu o grămadă de hocus-pocus care doar creează haos.

— Teatrul Regal Dramatic, adăugă Julia pe tablă şi făcu un pas în

spate.

— Să nu uităm un lucru, zise Mina. Locurile în care am găsit victimele erau locuri secundare ale crimei. Crimele s-au petrecut în altă parte. Sunt de acord că această supraveghere creşte posibilitatea de a-i găsi pe ucigaşi. Dar asta doar după ce crima s-a petrecut. Avem în continuare de împiedicat o crimă.

— Şi vom face asta cu toate mijloacele pe care le cunoaştem, zise Julia. Dar acesta măcar e un început. Mă aşez să organizez distribuirea resurselor, fac orar şi din astea, iar dacă vă vin în minte şi alte locuri către care ar trebui să distribuim resurse, treceţi-le pe lista de aici de pe tablă. O s-o rog şi pe Sara Temeric de la Departamentul de analiză să facă o supraveghere mai activă a reţelei mobile începând din acest moment. Bineînţeles că vom avea în general o prezenţă poliţienească mai mare pe străzi. Şi toate ideile despre cum putem acţiona înainte ca lista să intre în vigoare sunt acceptate cu recunoştinţă.

— Un ac în carul cu fân, cum spuneam, mormăi Ruben, un ac pe nume Vincent Walder.

Julia se întoarse şi se uită furioasă la el.

— Atitudinea ta nu ajută câtuşi de puţin! Şi ce propuneri ai tu, mai mult decât ideea ta briliantă de a-l retine pe Vincent? Doar să ne băgăm picioarele în rest? Să stăm să ne frecăm degetele în timp ce aşteptăm să sune telefonul? Aşa ai rezolva tu?

— Am putea să-i audiem pe foştii lui profesori şi pe colegii de clasă, mormăi Ruben. Şi pe Jessica aia, mama lui

Robert, doar era tovarăşa lui de joacă. De ce nu vorbim iar cu ea?

— Pentru că Vincent nu e suspect pe temeiuri rezonabile! ţipă Julia. Nu există nimic concret care să-l lege de crime. Ce anume nu înţelegi?

Ruben se făcu roşu în obraji şi-i evită privirea.

Mina şi-ar fi dorit nişte popcorn. Să vadă cum e Ruben certat era în mod clar una dintre preocupările ei favorite.

— L-ai putea pune pe Ruben responsabil de supravegherea zonei Sbdermalm? zise Christer, iar Peder chicotea pe înfundate.

— Ai dracu' glumeţi, mormăi Ruben.

În timp ce ceilalţi se ridicau, el părăsi camera rapid. Mina mai zăbovi o clipă şi se uită la tablă şi la lista care urma să devină şi mai lungă. Ruben avea dreptate într-o chestiune. Era ca şi cum încercau să găsească un ac în carul cu fân.

SEPTEMBRIE

Pentru prima oară de multă vreme, nimeni din familie nu era acasă. Aston era la şcoală, Benjamin avea, în mod neobişnuit, un curs fizic pe undeva prin Kista, Rebecka avea întâlnire cu o prietenă, iar Maria era la yoga. Foarte bine. În cazul ăsta erau scutiţi să vadă maşina poliţiei parcată de partea cealaltă a străzii, ţinând sub observaţie casa şi aleea dinspre garaj. El nu era suspect, nu oficial, dar după ce Ruben

insistase, el acceptase să fie totuşi supravegheat. Pentru că aceasta era ziua în care el susţinuse că se va comite următoarea crimă. 22 septembrie. Dacă altceva nu putea să-i dovedească nevinovăţia, asta putea, când se va constata că la finele zilei nu omorâse de fapt pe nimeni, foarte probabil spre marea dezamăgire a lui Ruben.

Ruben ar fi putut lua o maşină civilă. Vincent bănuia că aşa se obişnuia când stăteau la pândă. Dar nu, Ruben voise să fie vizibil. Ce naiba, maşina albă a poliţiei, cu însemnele ei galbene şi albastre, părea chiar proaspăt spălată. Ruben trebuie să fi fost atât de dezamăgit când a descoperit că Vincent nu are vecini. Vincent îi făcu cu mâna prin geamul de la bucătărie. Când Ruben se întoarse cu faţa în altă parte, Vincent îi arătă degetul.

Că nimeni altcineva nu era acasă însemna că are toată casa pentru el. Ar putea să caute pe site-uri porno de pe computerul lui Benjamin, să termine de construit modelele de lego ale lui Aston, să coacă fursecuri pentru Rebecka sau să danseze gol în sufragerie, fără să-i pese cuiva. De fapt, asta n-ar face deloc. Ultima chestie adică. Să danseze gol era mai degrabă fantezia Măriei. Nu în realitate, evident, dar ea ar fi vrut probabil să fie aşa.

Luă albumul *Telekon* cu Gary Numan şi-l puse în pick-upul din sufragerie. Prima oară când auzise şi altă muzică decât cea pentru copii, fuseseră tocmai melodii de-ale lui Gary Numan, Kim Wilde şi alţi artişti ai scenei britanice de *new wave*. Tocmai începuseră să fie difuzaţi la radioul suedez atunci. Când auzise la cinci ani melodia *I Die: You Die* pentru prima oară, avusese coşmaruri toată noaptea. Erau sunete care nu veneau de la niciun instrument pe care-l cunoştea. Tonuri şi armonii care erau orice, numai liniştite şi sigure nu. Mai întâi îl speriaseră. Apoi îl fascinaseră. Viziunea sa foarte clară asupra a ceea ce era muzica, bazată pe experienţa de viaţă a unui copil de cinci ani, se dovedise a fi complet greşită. Şi dacă aşa era cu muzica, ce altceva mai putea fi în acelaşi fel? Lumea era complet diferită faţă de cum crezuse el că ar fi. Totul era posibil. Şi nu existau plase de protecţie.

Ajungea şi acum în aceeaşi stare mentală când asculta muzica aceea. Iar de data asta, era exact ce avea nevoie. Avea nevoie să fie creativ. Să gândească *outside the box*. Căci, chiar dacă avea să-l dezamăgească pe Ruben pentru a nu fi comis nicio crimă în această zi, *cineva* avea s-o facă. *Unii,* se corectă el. El nu credea nicio secundă că Rask fusese unul dintre criminali. Iar Anna probabil nu era nici ea implicată.

Se aplecă în faţa acvariului, dar umbridele se ţineau ascunse. De parcă simţiseră că se întâmplă ceva.

Ridică volumul muzicii şi intră în camera de lucru. Cu toată casa la dispoziţie, tot camera de lucru era locul lui preferat. Nu avea parte de

surprize, ştia exact unde se află orice lucru şi ce era orice lucru. Înainte de toate, era a lui. Nimeni nu se enerva că volumele din bibliotecă erau sortate după culoare, în loc de ordine alfabetică. Sau că în bibliotecă, chiar printre premiile mai importante pe care le primise, era un portret pictat cu el ca zombie, un cadou de la un cunoscut autor de benzi desenate.

Vincent se întinse pe covorul verde gros de pe jos pentru a se gândi. Gary Numan cânta în sufragerie că are de gând să te avertizeze când vei cădea. Vincent încercase să treacă prin toate bucăţile şi să vadă unde, în complicatul puzzle, se potrivea el, dar oricum făcea nu putea să-i dea de capăt. Era o mare dezordine în mintea lui şi nu mai putea să-şi ţină gândurile în frâu. Avea nişte vârtejuri atât de violente în creier, încât avea senzaţia că o să cadă din picioare, deşi era deja lungit pe jos. Întinse braţele într-o încercare de a atenua ameţeala şi simţi firele covorului sub mâini. Concentră respiraţia. Vertijul scăzu încet. Toate bucăţile de puzzle erau identificate. Dar în continuare nu înţelegea nimic.

Era un noroc chior că ceilalţi poliţişti nu erau la fel de convinşi de vina lui, precum era Ruben. Nu că-i reproşa lui Ruben, şi el probabil ar fi gândit la fel. Dar asta doar îi cumpărase un răgaz. Mai devreme sau mai târziu implicarea lui va ieşi în presă. Atunci Mina şi ceilalţi nu vor mai putea să-l protejeze, oricât de nevinovat ar fi fost.

Se concentra pe lumina galbenă, slabă, a plafonierei. O dăduse mai mică, chiar înainte de a se întinde pe jos. Acum arăta ca un glob galben-auriu acolo sus, în tavan.

Presa o să-l mănânce de viu. Criminalul-Houdini, mentalistul Vincent Walder. Va fi declarat vinovat la final. Vinovat de trei crime. Sau patru, până la sfârşitul zilei. Nu vor avea de ales. Era, cum spuneam, doar o chestiune de timp. Şi probabil nu-i mai rămăsese mult. Deci ce avea el, de fapt? O luă de la început pentru a mia oară, ca să vadă dacă omisese ceva.

Vincent închise ochii şi scoase trei lăzi din reţeaua sa de gânduri. În fiecare ladă existau mai multe straturi de raţionamente, posibile concluzii şi eventuale tipare. Dar pentru moment se mulţumea să se uite la etichetele lor.

Lada unu: *Mamele victimelor: Vechile lui prietene de joacă.* Deci, cu alte cuvinte, ucigaşii ştiau unde a copilărit el şi cu cine.

Lada doi: *Victimele au murit în numere de iluzionism greşite: La fel ca mama.* Ucigaşii ştiau aşadar ce se întâmplase cu mama lui.

Lada trei: *Datele crimelor reprezentau literele din numele lui din copilărie.* Vezi lada unu.

Deschise ochii din nou şi-i aţinti asupra globului auriu.

Totul trimitea la copilăria lui.

Era uşor să tragă concluzia că ucigaşii trebuie să-l cunoască, poate

chiar să fi copilărit cu el. Dar era o capcană psihologică de gândire. E foarte uşor să credem că totul porneşte de la noi. Să credem că noi înşine stăm la originea a tot ce se întâmplă. Toţi gândesc asta într-un fel, e imposibil să n-o faci, pentru că toţi oamenii sunt centrul propriului univers. Dar asta nu însemna că era chiar aşa.

Toate informaţiile despre el copil puteau fi găsite pe net. Nici măcar nu erau greu de găsit, dacă ştiai doar cum să cauţi. Ucigaşii nu trebuiau să aibă absolut nicio legătură personală cu el, doar o conexiune funcţională la internet.

Dar dacă ucigaşii nu-l cunoşteau, nici nu putea vedea vreun motiv. De ce-ar face un străin toate astea? Ca să-l măgulească? Să-l provoace? Egoul lui poate era mare, dar nu suficient de mare pentru a crede serios o asemenea explicaţie. Nebunia unui *stalker* nu se întindea de obicei mai departe de fantezii, ca ale Annei. Sigur, Moriarty crease poveşti cu crime pentru Sherlock Holmes, doar pentru a vedea dacă acesta le poate rezolva. Dar asta era în cărţile de beletristică. Exista extrem de puţin romantism, de mister învăluit în ceaţă, în ceea ce se întâmplase cu Agnes, Tuva şi Robert.

Globul auriu începu să bâzâie şi lumina lui spori brusc în intensitate. Se pare că *dimmer-ul* trebuia schimbat. Se ridică în fund pe covor, cu picioarele drepte, întinse în faţă. Schimbă pista şi cochetă cu gândul că ucigaşii de fapt îl cunoşteau. Nu că ar fi existat cineva din mediul lui care ar putea înfăptui aşa ceva, totuşi… Dacă exista. Gary Numan părea într-un mod pervers să fie de acord de dincolo, din sufragerie, unde se împotmolise în refrenul de la *I Die: You Die.*

Dar şi dacă i-ar cunoaşte pe ucigaşi. Tot nu găsea niciun motiv. Şi a patra crimă urma să aibă loc azi.

O a patra ladă imaginară îi apăru brusc în minte. Nu-şi putea aminti să o fi creat. Dar era acolo, distinct, la rând, lângă celelalte trei. Închise ochii şi se uită în noua ladă. Era complet goală. Subconştientul lui încerca aparent să-i spună ceva. Patru lăzi, patru piese de puzzle cu informaţii, din care una era goală.

Aha. Bineînţeles.

Puzzle-ul nu era complet, totuşi. Existau informaţii importante pe care le omisese. O a patra şi ultimă piesă de puzzle care urma să dezvăluie tot.

Discul se terminase acolo, în sufragerie. Auzea acul hârşâind la marginea etichetei. Îl lăsă aşa.

A patra şi ultima piesă de puzzle nu era ultima crimă, aşa cum crezuseră ei. El ştia exact ce e. Şi era acasă la el.

Mina tocmai se schimbase cu haine curate şi-şi pusese colierul Nathaliei, când sună la uşă. Ea tresări. Nu suna niciodată la uşă. Nimeni n-o vizita niciodată. Sau? Putea fi Vincent? Intraseră pe

nesimţite într-o fază a relaţiei lor în care el simţea că poate să treacă spontan pe la ea? Nu. Mai ales nu astăzi, nu cu Ruben în coasta lui. Nu părea a fi Vincent. Trebuie că era vreun agent de vânzări. Vreun tânăr care voia să-i vândă ciorapi de fotbal sau lalele.

Sau martorii lui Iehova. Bărbaţi tineri bine pieptănaţi, în cămaşă albă şi cravată neagră şi cu lumina Domnului strălucindu-le în ochii absenţi. Ca nişte mici roboţi oribili, spălaţi pe creier.

Deschise. La uşă era Kenneth.

— Bună! zise ea uimită. Tu aici?

— Bună şi ţie! Da, mă gândeam să-l iau pe Bosse. Îmi cer scuze că s-a prelungit atât. Din fericire ţi-am găsit adresa pe Eniro. Un vecin amabil mi-a dat drumul în clădire.

Uşurare amestecată cu vină. Uşurarea de a avea, în sfârşit, contact cu stăpânul lui Bosse. Dar vină, deoarece Kenneth credea că patrupedul locuia la ea.

— Începusem să cred că te-a înghiţit pământul, zise ea, ca să mai tragă puţin de timp. Cred că nu te-am mai văzut la AA din vară.

— Probabil că am fost acolo în zile diferite, zise eL Totul a mers bine cu Bosse?

Kenneth o privea plin de interes şi se uita în jur după câine. Mina simţi cum pe faţa ei se contura o grimasă forţată când răspunse.

— Mda, deci Bosse o duce bine. Dar nu e aici…

— Păi şi unde e?

Kenneth avea o faţă mirată. Mina dădu din umeri scuzându-se.

— Nu se potrivea cu programul meu să-l ţin eu. Chiar am vrut. Dar, din păcate, nu a mers, pur şi simplu. Am un coleg fantastic care s-a oferit să ajute. Aşa că e acasă la Christer.

— Aha, la Christer, zise Kenneth cu faţa în continuare derutată.

— Cum se simte soţia ta? se grăbi ea să întrebe.

— Ce drăguţ din partea ta. Da, a fost cam oribil o vreme, dar s-a dovedit a fi doar un atac cerebral blând, au stabilizat-o rapid, aşa că a stat acasă şi s-a odihnit toată vara şi începutul toamnei. Acum e suficient de bine cât să pot să am iar grijă de Bosse.

— Ce mă bucur să aud, zise Mina. Şi chiar vorbea serios.

Iubirea evidentă dintre Kenneth şi soţia sa o mişcase, se întrebase de multe ori în decursul ultimelor luni ce or mai fi făcând.

— Unde îl găsesc pe… Christer? zise Kenneth şi ridică o sprânceană mirată.

Mina luă telefonul şi începu să caute prin lista sa de contacte.

— Locuieşte în Skurusund, dacă o iei înainte pe Varmdbvagen, o să vezi strâmtoarea cam după zece kilometri şi un pic, faci direct la dreapta după rond şi mai mergi cam cinci sute de metri, e o casă maronie pe partea dreaptă, arată ca o cabană.

Ea ştia toate astea doar fiindcă de curând, într-un acces de mustrări

de conştiinţă, se dusese până la Christer cu un sac mare de hrană pentru câini şi i-l lăsase la uşă.

— Uite aici şi numărul lui, să-l suni să-i ceri adresa şi… — Cam multă informaţie. Nu poţi să vii cu mine să-mi arăţi tu?

Vocea era imploratoare şi ochii lui Kenneth erau la fel de mari ca ai lui Bosse.

Mina aruncă o privire pe fereastră şi se uită jos, pe stradă. O dubă era parcată în faţa uşii blocului. Părea să aibă mulţi kilometri la bord. Îşi putea imagina care era factorul de igienă pe interior.

— Chiar aş aprecia, noi ţie ţi l-am dat pe Bosse şi tu ai zis că o să ai grijă de el pentru noi…

Mina se zvârcolea de aversiune. Era ziua complet nepotrivită. Dar Christer o s-o ducă după aceea cu maşina lui la Palatul Poliţiei. Kenneth apăsase direct pe acel buton din conştiinţa ei încărcată şi nu vedea cum i-ar putea refuza acest serviciu. Oricât de mult îi protestau trupul şi sufletul să intre în acea dubă murdară. Se întinse după geaca de blugi.

— OK, vin cu tine să-ţi arăt.

Încuie uşa, se strecură pe lângă el ca s-o ia pe scări, ieşi pe uşa blocului şi apoi în pas rapid spre dubă, ca să nu apuce să se răzgândească. Kenneth o urmă în grabă, ocoli ca să ajungă la locul şoferului şi descuie. Mina deschise uşa de pe partea pasagerului şi respiră adânc. Era aşa cum se temuse. Respiră adânc, încă o dată. Şi urcă.

Vincent se ridică de pe covor şi luă cartea. Cartea mare pe care cineva i-o trimisese lui Umberto la Showlife Productions înaintea Crăciunului, ca să i-o dea lui. Cea cu leopardul pe copertă. O primise înapoi de la poliţie după o săptămână. Cu siguranţă, ei ar fi vrut s-o păstreze mai mult, dar el nu credea că soluţia se afla în a face teste chimice pe paginile cărţii. Probabil că n-ar găsi altceva în afară de amprentele lui şi ale lui Umberto. Dacă exista o soluţie, atunci aceea se afla în mesajul în sine.

Mesajul venea garantat de la ucigaşi, dar data trecută nu se sinchisise prea tare în legătură cu asta, fiindcă nu se potrivea cu celelalte piese de puzzle. Interpretase asta ca pe o zeflemea din partea ucigaşilor. Dar poate că nu se uitase cum trebuie. Dădu la pagina 873, cea la care ajunsese Benjamin. În continuare nu găsise ce reprezenta 8 iulie ora trei. Dacă reprezenta ceva. Exact ca mai înainte, suna un clopoţel, dar era atât de slab, încât putea foarte bine să-l fi inventat singur. Uneori nu exista de fapt niciun tipar, chiar dacă suntem convinşi că l-am văzut.

Mesajul de pe acea pagină se holba la el la fel de criptic ca data trecută.

Bună, Vincent.

Aş fi grav dezamăgit în cazul în care ai crezut că opt iulie e data unei noi crime. Chiar nu-ţi aminteşti? Să te uiţi mai bine de atât, dacă vrei să mă găseşti.

„Să te uiţi mai bine.” O formulare ciudată. De ce nu „să lucrezi mai bine” sau „să cauţi mai bine”? Ignoră mesajul şi studie în schimb restul paginii. Liniile agresive şi cocoloaşele colorate cu roşu. Cele din urmă erau de fapt puţin mai structurate decât nişte cocoloaşe. Tocmai realiză asta. Aveau margini clare, dar formele erau ciudate, încet, vârtejul din capul lui începu să prindă contur. O amintire dintr-o vară la care nu se mai gândise de mulţi ani. Fusese întunecată şi reprimată de ceea ce se întâmplase mai târziu, în aceeaşi vară. Amintirea unei pături pe iarbă.

Ziua de naştere a mamei.

Când îl chema Vincent Boman.

Rochia favorită a mamei.

O felicitare.

Se uită la liniile de pe pagină din nou. Unele dintre ele nu erau trasate întregi, ci doar întrerupte. Dar era imposibil… Nu putea fi aşa. *Nu avea voie* să fie aşa. Cu mâinile tremurând rupse cu grijă pagina din carte, aproape s-o distrugă, fiindcă tremura atât de tare.

Trebuie împăturită ca un avion de hârtie.

Nu voia să vadă silueta care prindea contur în mintea lui, dădu din cap ca să scape de ea, dar nu exista nicio cale de scăpare. Trebuia sa ştie.

Rochia favorită a mamei avea model-leopard.

Un leopard pe prima copertă a cărţii.

El avea un joc de cărţi în mână.

Liniile întrerupte le plie înăuntru, pe cele întregi în afară. Cu fiecare pliu formele roşii începeau să se îmbine.

Ţineţi minte această zi, ora trei după-amiaza, opt iulie, fiindcă o să povestiţi despre ea nepoţilor voştri.

Aşa spusese el. Ora trei după-amiaza, opt iulie. 873. Ziua de naştere a mamei. Nu mai serbase acea zi de aproape patruzeci de ani.

După ce termină de împăturit, se holbă la rezultat. Aceeaşi literă groasă, roşie, repetată de trei ori.

TTT

Scoase un ţipăt şi mototoli pagina. Pe urmă luă cartea şi o aruncă pe raftul bibliotecii, iar premiile lui căzură pe podea cu un zdrăngănit. Portretul-zombie căzu pe jos şi sticla ieşi din ramă. TTT. Auzise acele litere repetându-se mult prea des în copilăria lui ca să nu ştie ce reprezintă.

Care coincideau şi cu locurile în care fuseseră găsiţi Agnes, Tuva şi Robert. Agnes, în Parcul Berzelius din faţa Teatrului China. Tuva, în faţa parcului de distracţii Grona Lund. Robert, într-o parcare.

Teatru, Tivoli, Trafic.

Jane.

Ucigaşul era sora lui mai mare. Era complet iraţional, dar în acelaşi timp singura explicaţie. Trebuia să dea de Mina. Rapid.

— Iartă-mă, eu… Ar fi trebuit să-ţi spun. Bosse…

Minei îi era greu să-şi găsească vorbele. Să-şi ceară scuze era una din părţile ei cele mai slabe şi ceva ce evita pe cât posibil. De aceea simţea formulările groase şi neobişnuite în gură. Dar Kenneth îi veni în întâmpinare. — Nicio problemă, zise. Cineva a avut grijă de el, asta e principalul.

— Mulţumesc, zise Mina şi sună mai concis decât intenţionase.

Pentru a muşamaliza totul, iniţie tot ceva ce evita de obicei pe cât posibil. Discuţie de complezenţă. Dispreţuia puţine lucruri atât de tare precum acela de a fi nevoită să converseze fără scop. Dar tocmai în acest moment, asta servea totuşi unui fel de scop. Mizeria din dubă mişuna pe ea, la figurat, evident, dar oricum. Simţea că nişte particule invizibile i se mişcau pe piele. Să umple tăcerea ar fi putut măcar să-i mute puţin concentrarea de la panica pe care o simţea crescând uşor.

— Cum v-aţi întâlnit tu şi… soţia ta? Scuze, mi-am dat seama că nu ştiu cum o cheamă.

— Jane. O cheamă Jane.

— Jane. Ce frumos. Da, dar cum v-aţi întâlnit tu şi Jane?

Mina auzea cât de răguşită şi nedeprinsă îi suna vocea, în ceea ce ar fi trebuit să reprezinte o conversaţie lejeră. Majoritatea oamenilor stăpâneau această formă de artă. Credea că şi ea are această abilitate. Doar că nu avusese niciodată voinţa să exerseze.

— Ne-am întâlnit pe fund.

— Pe fund?

Mina se uita la el. Nu era răspunsul la care se aşteptase. Ceea ce făcu ca interesul ei de a ţine conversaţia în mişcare să crească imediat. Kenneth îşi menţinea privirea concentrată la drum când răspundea.

— Am găsit-o pe stradă. Aproape moartă în bătaie. Avea… probleme. N-a avut o viaţă uşoară. Nici eu. Şi eu am avut probleme. Dar e ca atunci când doi de minus devin un plus. Ceva s-a întâmplat când am văzut-o zăcând acolo. Maxilarul era dislocat. Un ochi era atât de umflat, că nici măcar nu se vedea. Avea trei coaste şi un picior rupte. Fractură la braţul drept. Şi cineva o lovise cu picioarele în spate atât de tare, că i-a distrus coloana.

Mina încuviinţă.

— Deci nu scolioză? zise ea.

Kenneth dădu din cap.

— Acum o să virăm imediat, zise Mina şi el aprinse semnalizatorul drept.

— Oamenii în general nu vor să audă adevărul. Aşa că minţim. E mai simplu aşa, spuse el.

— Înţeleg ce vrei să zici, spuse Mina uitându-se pe geam.

Şi ea făcea la fel. Minţea. Pe toţi. Mereu fusese cel mai simplu aşa.

— Am sunat la ambulanţă. M-am dus cu ea la spital. De atunci suntem împreună.

— Şi-aţi venit la AA. Vă ajută? Cu… problemele?

— Da, ne ajută. Asta, plus lucrurile pe care le facem singuri. Uneori trebuie să fii proactiv. Nu poţi doar să stai şi să aştepţi să se întâmple chestii. Să se schimbe lucruri. Uneori trebuie să iei lucrurile în propriile mâini.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise Mina din nou şi chiar aşa era. Sunteţi de aici? Din Stockholm?

— Da. Şi nu.

El nu mai continuă. Şi ea nu întrebă mai mult.

— Cât mai ai? zise ea în schimb.

Kenneth nici măcar nu tresări. Ea regretă întrebarea imediat ce o puse. Dar parcă îi lipsea acel filtru, pe care-l aveau alţi oameni, între creier şi gură. Acesta era şi unul din motivele pentru care evita conversaţia. Se termina cel mai adesea ca interlocutorii să i-o ia în nume de rău.

— Cum ţi-ai dat seama? întrebă el, în continuare cu privirea aţintită la drumul din faţa sa.

— Nu ştiam sigur până s-o confirmi tu acum. Dar am bănuit bine. Ai ochii galbeni şi o nuanţă gălbuie la piele. Exact ca bunicul meu care a murit de cancer hepatic. Şi e un flacon gol de Nexavar pe jos. Şi bunicul meu lua din ăsta.

Mina pipăi precaut cu degetele de la picioare un flacon gol de medicamente care era aruncat pe jos, la picioarele ei.

— Câteva luni, dacă am noroc, spuse el. Prea multe metastaze. Nici măcar nu mai iau Nexavar.

— Îmi pare rău, zise ea.

Rămaseră tăcuţi câteva momente.

— Trebuie să fac totul pentru Jane, zise el apoi. E singurul lucru pe care i-l pot da. E singurul lucru pe care-l pot face. Să-i dau ce are nevoie.

— Frumos, spuse Mina.

Ea se suci pe scaun şi se sprijini mai bine. Începea să fie prea personal, prea uman. Simţi că i s-a lipit ceva de mână. Un ambalaj de bomboană. Scârbită, încercă să-l îndepărteze, dar se lipise de degete. Simţi cum se intensifică starea de rău. Într-un final îndepărtă hârtia.

Îşi ridică privirea.

— Trebuia să virezi acolo, zise ea arătând cu degetul spre drumul adiacent pe lângă care tocmai trecuseră.

Dar în loc să încetinească, maşina mări viteza.

— Ai ratat drumul, zise Mina şi se întoarse spre el ridicând din sprâncene.

Kenneth nu răspunse. Doar apăsa şi mai tare pedala de acceleraţie, vitezometrul arăta acum o sută cincizeci de kilometri la oră.

— Ce faci? strigă Mina uitându-se fix la el.

Într-un final, el întoarse încet capul spre ea şi spuse calm:

— O să vii cu mine acasă.

Pe urmă întoarse privirea înapoi la drum. Mina rămase nemişcată câteva secunde, pe urmă îşi scoase telefonul din buzunar. Înainte ca ea să apuce să reacţioneze, Kenneth i-l smulse din mână şi-l aruncă prin deschizătura ferestrei. Şi în acel moment Mina înţelese că făcuse o greşeală.

O mare greşeală.

Kvibille 1982

Frăţiorul stătea pe canapeaua din sufragerie cu picioarele ridicate la piept. Le cuprinsese cu braţele şi plângea. Lacrimile îi curgeau pe bluză şi pe perna de sub el. Ea abia îl auzea ce zice.

— Ea s-a băgat în ladă, spuse el plângând în hohote. Eu am încuiat cu lacătul. Pe urmă trebuia doar să-mi aduc mantia. Cea pe care mi-ai făcut-o tu. Am alergat în casă. Atunci mi s-a făcut foame. Am mâncat trei felii de pâine cu o felie de caşcaval şi o jumătate de felie de şuncă pe fiecare. Şi am băut…

— Ce-ai mâncat şi-ai băut nu e important! ţipă ea fără să se poată stăpâni.

— Ba da, e! ţipă şi el. Radioul era deschis în bucătărie. Era o emisiune despre manoderpresi… mano… aşa cum e mama uneori. Aşa că am ascultat-o. Pe urmă au venit Malla, Sickan şi Lotta. Erau pregătite de picnic. Ne-am dus cu bicicletele la lac şi ne-am scăldat acolo. Pe urmă am mâncat cina acasă la Sickan.

Simţea iar că-i vine să vomite.

Mantia aia blestemată. Dacă nu i-ar fi dat-o, ar fi rămas în hambar. Atunci nu s-ar fi întâmplat nimic. Totul era din vina ei. Deşi, nu. Acel gând era vechea Jane. Nu de data aceasta. Nu în continuare.

— Prietenele tale nu s-au întrebat unde e mama ta?

— Ba da, au întrebat de ea, iar eu mi-am adus aminte că e în hambar, dar ele au zis să plecăm pe furiş să nu ne vadă. Ca o ghiduşie.

Ca o ghiduşie. Lui Jane îi venea să le omoare pe fetele alea.

— Când ţi-ai adus aminte că ai lăsat-o în ladă? întrebă ea şi încercă să pară calmă.

Se aşeză pe canapea lângă frăţiorul ei şi el îşi puse fruntea pe

genunchi.

— Seara, zise el încet. Când să mă duc la culcare.

— *Seara?* Dar cum ai putut să uiţi aşa ceva? *Tu,* dintre toţi oamenii?

— Dar n-am uitat! Era întuneric afară. Mi-e frică atunci. El se uită brusc în sus la ea cu ochi sfidători.

— În plus, ea putea să iasă de acolo! Exista o… de fapt n-am voie s-o zic, un magician nu-şi dezvăluie niciodată secretele, dar…

— O să te bat.

— Exista o uşiţă secretă. Tot trucul consta în faptul că ea se putea furişa afară prin partea din spate. Am crezut că a făcut-o, că a ieşit imediat ce-a văzut că nu mă mai întorc şi că poate după aia s-a dus la vreo prietenă sau ceva. Sau că a curăţat păpădia. Nu ştiu.

Ea înghiţea greu. El avea doar şapte ani. Şi nici nu era ca majoritatea celorlalţi copii de şapte ani. Dar nişte limite trebuiau să existe.

— De ce nu te-ai dus pur şi simplu acolo ca să verifici? întrebă ea. Când ai văzut că nu vine acasă?

— Mi-a fost frică. Poate era enervată. Sau poate o durea ceva după ce a aşteptat în ladă atâta timp. N-am vrut să mă certe. Dar Jane, nu înţeleg, de ce a rămas acolo?

— Pentru că blestemata ta de uşiţă secretă nu funcţiona!

Frăţiorul ei tresări puternic. Pe urmă îşi încreţi fruntea.

— Nu funcţiona? zise el. Nu cred că am calculat greşit… Dar atunci n-ar fi trebuit să bată tare?

Uneori era atât de bătut în cap. Era o minune că nu-şi înţepenise mantia în uşa hambarului şi nu se strangulase singur cu ea.

— De unde ştii că n-a bătut? zise ea. Tu oricum erai plecat. Şi pe urmă nu te-ai dus acolo! Ai evitat hambarul aproape două săptămâni. Pentru că nu voiai să fii certat. Ce e în *capul* tău? Poate că a bătut în ladă mai multe ore. Sau mai multe zile!

O mică parte din ea nu era foarte mulţumită. Poate că nu era atât de simplu cum voia ea să facă să pară. Chiar era de la sine înţeles că era pur şi simplu vina frăţiorului? Imaginea mamei pe gazon era în continuare foarte clară în amintire. Auzea cuvintele la fel de limpede, ca şi cum ar fi fost spuse acum o secundă.

Dacă pleci, îmi iau zilele.

Dar nimeni nu-şi lua zilele înfometându-se, ca să nu spunem *fierbând* în suc propriu, într-o ladă de lemn în care era cald ca într-o saună. Nu. Cel puţin nu ca un plan conştient. Mama sigur nu sabotase uşiţa intenţionat. Dar când realizase că e închisă acolo. Oare cedase vreo parte din ea atunci? O voce din ea îi spusese că nu contează? Că ei se vor descurca mai bine fără ea, şi ea doar… aşteptase?

Jane dădea din cap atât de vehement, că o durea. Gândul era complet inuman. Nu era posibil să faci aşa. Nu era posibil. Nu? Se uită la băieţelul care stătea lângă ea pe canapea şi se hotărî. Aceasta era pur şi simplu vina lui. A frăţiorului ei deranjat la cap, care nici măcar nu se dusese acolo să verifice. Dacă el n-ar fi fost atât de prost la cap, totul ar fi fost altfel. Era cum era şi nu în alt fel.

Sună la uşă.

— Cine crezi că e? întrebă frăţiorul ei suspinând.

Ea se uită în tavan şi clipi ca să-şi oprească lacrimile. El îi distrusese viaţa. N-o să mai fie niciun liceu în Mora, în ceea ce-o priveşte. În schimb, fără părinţi va nimeri în plasament şi ştia cât de bine o să meargă *asta.* Dacă o învăţaseră ceva anii din Kvibille era faptul că ea nu era ca ceilalţi. Profesorii îşi dădeau ochii peste cap când termina temele prea rapid şi punea întrebări pe care ei nu le înţelegeau. Niciun băiat din clasă nu se dădea la ea, aparent nimeni nu voia să fie cu cineva care putea gândi în mai multe direcţii deodată. Chiar şi fetele din clasă amuţeau când apărea ea, de parcă n-ar fi ştiut ce limbă să folosească. Nu era vina ei că ele erau atât de naşpa de bătute în cap.

Dar în Mora urma să fie altfel. Acolo existau şi alţii ca ea. Alţi oameni inteligenţi. Ylva îi povestise asta. Acolo ea ar fi fost normală. Nu ar fi trebuit să se abţină, din contră, ar fi înflorit.

O viaţă nouă.

Se ridică de pe canapea şi merse şi deschise uşa poliţiei. Îi sunase cu o oră în urmă. Noua viaţă se terminase înainte ca măcar să fi început. Îl ura atât de tare pe frăţiorul ei! Atât de incredibil, de incredibil de mult! Şi pe prietenele lui blestemate.

Kenneth parcă duba pe o esplanadă cu pietriş, în faţa unei clădiri mari. Ea recunoştea structura din pozele pe care le văzuse când făcuse *research* despre chetamină. Ei avuseseră dreptate. Era o fermă de vizoni. Kenneth opri motorul şi se întoarse spre ea.

Fără niciun avertisment, îi dădu brusc o palmă tare. Tactică de intimidare. Un mod eficient de a le face pe victime conciliante şi uşor de manevrat, dacă nu pot prevedea când se va întâmpla din nou. Ea ştia toate astea. Era şocată că bătrânul avea atâta putere în lovitură. Cortizolul şi adrenalina explodară în tot corpul şi o făcură să se simtă cu adevărat îngrozită.

— Aşteaptă aici, zise el, deschise uşa pe partea lui şi ieşi.

Ea lupta cu frica şi adrenalina care o împiedicau să gândească limpede. Trebuia să se încreadă în instinct, că toţi anii de antrenamente la poliţie o programaseră cu reflexe care o ajutau să supravieţuiască.

Kenneth ocoli maşina ca să-i deschidă uşa. Când ajunsese pe la mijlocul drumului, în faţa maşinii, ea se gândi să se arunce afară pe portiera din partea lui, dar el probabil ar fi apucat să se întoarcă înainte ca ea să apuce să iasă. Aşa că îşi scoase rapid cureaua şi-şi legă picioarele. Când Kenneth apăsă pe clanţa din dreptul ei, Mina lovi direct, cât de tare putu. Uşa zbură şi-l nimeri în cap şi piept. El scoase un ţipăt şi căzu greu pe spate, pe pietriş. Spera că-l doare.

Se aruncă afară din dubă şi trecu în grabă pe lângă un Kenneth năuc. Mirosul care o izbi era copleşitor. Se aşteptase la miros de animale, dar asta… asta era ceva mai mult. Ceva bolnăvicios. Îşi duse mâna la gură.

Părea că există doar un drum din esplanada cu pietriş şi acesta era chiar drumul pe care veniseră ei. Începu să alerge într-acolo, dar făcu doar câţiva paşi înainte ca o pocnitură puternică să facă ecou printre copaci. Se întoarse. În faţa clădirii cenuşii stătea Jane în scaunul cu rotile. Cu un pistol îndreptat spre ea. Mina îşi blestemă stângăcia. Cum a putut să nu se gândească că Jane o să fie acolo?

— Să nu faci vreo prostie, zise Mina şi ridică încet mâinile.

Modul firesc în care Jane ţinea pistolul arăta că nu era prima oară când îl folosea. Poate că era bătrână şi în scaunul cu rotile, dar ţintea cu mare precizie.

— Şi eu îţi pot zice acelaşi lucru, spuse Jane serioasă. Ai văzut ce pot să fac cu aşa ceva.

— Agnes?

Jane încuviinţă mulţumită.

— Bună concluzie, *agibe.* Drept în gură. Să fi văzut ce mirată era.

Mina trebuia s-o dezarmeze pe Jane şi asta cât mai repede. Jane era, se pare, un foarte bun ochitor. Dar una era să tragi într-o ţintă nemişcată şi cu totul altceva să nimereşti una mobilă. Mai ales una care se mişcă în direcţia celui care trage. Singura alegere a Minei era să o ia la fugă spre Jane în zigzag şi să spere că aceasta o s-o rateze. Un glonţ în braţ nu era ceva la care să se gândească cu bucurie, dar putea suporta. Atâta vreme cât îi lua lui Jane pistolul.

Coborî lent braţele, menţinând contactul vizual cu Jane. Nu avea voie să arate vreo încordare în muşchii picioarelor sau ai abdomenului, nicio schimbare a punctului de greutate, nimic care putea arăta că se pregăteşte pentru un sprint. Când va începe să alerge, va trebui practic să se oprească înainte ca Jane să-şi dea seama că a plecat.

O lovitură puternică în spate o propulsă brutal înainte. Pietrişul îi

juli genunchii când căzu. Aterizã cu faţa pe pietricele. Aerul îi ieşi din plămâni, dar când încercă să inspire, doar horcăi. Auzi paşi şi două picioare îi apărură în faţa ochilor. Nu putea să ridice capul ca să vadă cine e. Se chinuia suficient în încercarea de a băga aer în plămâni. Nu fiindcă avea nevoie să vadă. Ştia cine e. Ce nesăbuit.

— Cred că asta e puţin mai jucăuşă decât ceilalţi, chicoti Kenneth deasupra ei.

A cincea oară când sună primi exact acelaşi mesaj ca primele patru dăţi. O voce amabilă care îl anunţa că abonatul nu poate fi contactat. Telefonul Minei era închis.

Mina era într-adevăr o persoană foarte retrasă, dar singura dată când ea îşi închidea de fapt telefonul, de când se ştiau ei, era când mergea la întâlnirile acelea despre care credea că nu ştie nimeni. Şi chiar şi acolo părea deseori să uite asta. Altminteri, ea era mereu accesibilă, dedicată slujbei sale într-o manieră aproape demodată. Poate era la o întâlnire din acelea, motiv pentru care l-o fi închis. Deşi nu astăzi. Nu în ziua care trebuia să se încheie cu o crimă bestială, dacă ei nu apucau s-o împiedice la timp. Şi cu toate astea, ea nu răspundea.

Vincent nu avea nicio explicaţie raţională pentru senzaţia de pericol mortal care-l învăluise şi de aceea ar fi trebuit să o poată ignora. Dar ea îşi înfipsese colţii cu încăpăţânare în amigdala cerebrală, acoperea cu totul ceea ce-i spuneau lobii frontali raţionali.

Trebuia să sune pe altcineva din grup. Problema era că în afară de Mina, mai avea doar numărul lui Ruben şi pe al Juliei. Ruben care în plus stătea în maşină la doar câţiva metri de acolo. Iar Ruben nu l-ar crede niciodată, ar porni de la premisa că Vincent încearcă o manevră ca să iasă din casă.

Aşa că o sună pe Julia, dar îi răspunse robotul. El închise înainte ca acesta să termine de vorbit. Se uită pe fereastră la maşina lui Ruben. Aici era vorba despre *Mina*. Dacă i se întâmpla ceva, nu şi-o va ierta niciodată. Nu avea de gând nici măcar să permită ca ea să aibă bătăi de cap, dacă el putea să împiedice asta. Trebuia pur şi simplu să-l facă pe Ruben să-l creadă.

Înainte să apuce să deschidă uşa de la intrare, îi sună telefonul, pe care-l avea în mână. Un număr pe care nu-l recunoscu. Care, în plus, cerea permisiunea pentru apel video. Singurul om încântat de apelurile video pe care-l cunoştea era Aston, dar fiul său nu avea un telefon al lui. Ezită, dar răspunse.

— Da, alo?

Imaginea care apăru în telefon îl făcu să-şi ţină respiraţia. Era Mina. Stătea într-un scaun cu rotile, cu mâinile legate de scaun. Părul prins mereu atât de perfect atârna în şuviţe, iar faţa îi era murdară. Purta

colierul pe care-l văzuse pe biroul ei, iar puloverul alb devenise negru. O mânecă avea o tăietură mare. Se vedea că se luptase cu cineva. Violent, aşa părea. Şi pierduse.

Un bărbat în vârstă stătea în picioare lângă ea. Imediat ce Mina îşi dădu seama că a pornit camera, începu să vorbească repede.

— Vincent, zise ea. Nu ştiu unde sunt, dar pute ca de la…

Bărbatul o întrerupse dându-i o palmă puternică peste faţă. Vincent îşi dădu seama că l-a mai văzut. Era bărbatul pe care-l întâlnise la întrunirea de la AA. Kenneth.

— Ştii ce tâmpenia dracu' e să loveşti un poliţist? ţipă Mina şi smuci frânghiile cu care era legată. O să te închid pe viaţă!

Kenneth doar râse pe înfundate. Pe urmă smuci de o frânghie prinsă de scaunul cu rotile şi care era înfăşurată în jurul bustului Minei. Mina scoase un geamăt când frânghia se strânse, semn că o durea foarte tare. Apoi nu se mai mişcă. Cea care ţinea telefonul schimbă camera mobilului pe modul selfie şi acum Vincent se uita fix în ochii unei femei bătrâne. Părea bolnavă, fata era zbârcită şi parcă mai mică decât ar fi fost normal. Pielea era bronzată şi crăpată, de parcă ar fi trăit în aer liber mare parte din viaţă. O viaţă care nu părea să fi fost deosebit de drăguţă cu ea.

Şi îi văzu privirea. Şi o recunoscu. Privirea era la fel de vie cum fusese întotdeauna. Făcu ochii mari când realiză la cine se uita. Cum îmbătrânise sora lui atât de tare? — Bună, frăţioare, zise ea. Ce mai faci?

— Ce-ai făcut cu Mâna? ţipă el.

— Şşşt. Ce maniere! pufni Jane. Un „bună" ar fi fost drăguţ. Dar nu pari uimit să mă vezi, aşa că bănuiesc că până la urmă ai rezolvat puzzle-ul din carte. Recunoaşte că ai apreciat micul detaliu!

Sora lui chicoti mulţumită.

— Apropo, am auzit la AA că ai tracasat-o pe admiratoarea ta, Anna, zise ea. N-a fost frumos din partea ta. Ea, care vorbea continuu despre „fantasticul Vincent Walder". Ce om credul! Kenneth n-a trebuit decât să spună că poate ar trebui cineva s-o ajute pe Mina să iasă din impas şi ea a făcut treaba în locul nostru şi te-a propus pe tine. Noi, care întocmisem ditamai planul cum să te implicăm, am muncit de pomană. Aproape că nici măcar n-a mai fost amuzant când am văzut ce uşor merge.

— Dă-i drumul Minei, şuieră el printre dinţi.

Chipul surorii sale acoperea în continuare tot ecranul. Trebuia s-o vadă pe Mina din nou, să vadă că e OK. — înţeleg, zise Jane. Vrei să începi direct. Foarte bine, din partea mea. Avem timp să vorbim mărunţişuri mai încolo. Dar, înţelegi tu, mai întâi avem câteva reguli de joc.

— Despre ce vorbeşti? Ce vrei să d…?

— Nu întrerupe când vorbesc cei mari, şuieră Jane printre dinţi. Atât de tipic pentru tine. Mereu să stai în centru. Ştiu sigur că vrei s-o întrebi pe Mina o grămadă de lucruri. Unde e, cum se simte şi tot felul de chestii din astea normale. Dar îţi jur. Dacă mai pui o singură întrebare, toate astea s-au terminat înainte ca măcar să fi început.

Vincent tăcu. Jane părea că vorbeşte serios. Ce se întâmplase cu sora lui? Ea, care era atât de deşteaptă. Acum era psihotică. Nebună. Nu-i venea să creadă că femeia de la telefon era fata cu care odinioară se distra pe o pătură, făcând trucuri cu jocul de cărţi.

Jane schimbă din nou cadrul, ca el să poată vedea cum bărbatul o apucase pe Mina puternic de maxilar. Ea smucea din cap înainte şi înapoi ca să scape din mâinile lui, dar fără folos. Bărbatul îi presa obrajii.

— S-a înţeles? zise Jane.

Bărbatul mişca mâna în sus şi în jos, semn că Mina încuviinţa din cap, însă fără să spună ceva. Dar panica din ochii ei nu putea fi trecută cu vederea. În acelaşi timp, Vincent văzu în privirea ei că nu renunţase.

— E OK, Mina, zise el încercând să-i comunice de fapt: *Te văd, văd că te doare, dar ei nu ştiu ce avem noi, cât de strânsă e legătura dintre noi.* Facem cum spun ei.

Ochii Minei îl sfredeleau.

Ieşim noi din asta, am încredere în tine.

— Dar m-am uitat pe mine, ce nepoliticos, zise Jane. Şi eu care te învinovăţeam pe tine că n-ai maniere. Pe Kenneth l-ai întâlnit deja. Soţul şi partenerul meu.

Bărbatul care-i strângea în continuare fălcile Minei făcu o plecăciune, zâmbind spre cameră. Jane se dădu mai în spate, iar panorama se mări. Se dovedi că Mina stătea în spatele unui banc de lucru. Pe banc era o sabie. Vincent recunoscu numaidecât modelul. Condor Grosse Messer. Acelaşi model care o sfredelise pe Tuva. Mânerul săbiei era prevăzut cu o clemă cu strângere cu şurub, care la rândul său era prinsă de un ciocan rotopercutor. Asta explica semnele pe care le văzuse pe mânerele săbiilor când fusese la IML. Ciocanul rotopercutor arăta exact ca unul din acelea cu care se desprinde asfaltul de pe şosele, deşi era puţin mai mic. La dracu'! Băgaseră săbiile în Tuva cu acel ciocan. Nici măcar nu-şi putea închipui cât de tare trebuie să fi durut.

Dar nu sabia sau ciocanul rotopercutor îi atrăgeau cel mai mult atenţia.

Ci, mai exact, cele cinci pungi de hârtie din faţa Minei, numerotate şi aşezate cu gura în jos. Suficient de mari încât să încapă câte un cui inelat pentru lemn, de 20 de centimetri în picioare, sub fiecare dintre ele. Vincent simţi sudori reci în tot corpul.

— Nu sunt haină, zise sora lui. Văd cât de importantă e Mina pentru tine. Oh, ce e cu faţa aia uimită? Anna ne-a povestit cât de des v-a văzut împreună prin oraş. Se pare că aţi flirtat peste tot. În Parcul Ralambshov. Pe Fjaligatan. La restaurantul ăla de pe acoperiş. Chiar şi acasă la ea. Aşa că nu te face că plouă. Aş crede chiar că în momentul acesta nimeni în afară de ea nu înseamnă mai mult pentru tine. Şi ştii ce? O să primeşti şansa de a o salva.

Kenneth râse pe înfundate.

— Sau de a o ucide, zise el zâmbind indiferent.

— Nu e ciudat că asistenta e mereu cea care dă de belea, zise Jane aplecându-se în cadru, ca să-l privească pe Vincent în ochi. E treaba scumpei asistente să fie închisă şi torturată în spaţii strâmte. Dar tu, frăţioare, ştii totul despre chestiile astea. Apropo, tu ştii cum am cunoscut-o noi pe Mina? Ştii despre mica ei… problemă?

Jane îşi aţinti privirea la Mina, care o evită.

— E laşă. Ştiai? Tu ştii cât de laşă e Mina?

Întrebarea era retorică şi Jane nu părea să se aştepte la vreun răspuns.

— A stat acolo, continuă ea. De fiecare dată. Săptămână de săptămână. I-a auzit pe toţi deschizându-se. I-a auzit pe toţi împărtăşindu-şi experienţele. A luat parte la durerea lor, la lupta lor, la poveştile lor. Dar ea. Ea nu a împărtăşit niciodată nici măcar un rahat. Aşa că acum. Acum ai şansa, Mina. Ce ai de spus? Ce ne vei împărtăşi? Acesta e publicul tău. Poate ultima ta şansă. Aşa că n-o rata.

Mina nu schiţă nici măcar un gest.

— O să dau la o parte una din pungi. Una fără cui sub ea. Dacă nu împărtăşeşti nimic.

Vocea lui Jane era calmă. Total lipsită de sentimente. Mâna lui Kenneth se mişcă spre masa cu pungile.

— Mina. Fă cum zic ei, zise Vincent, chinuindu-se din răsputeri să rămână calm.

Cinci pungi însemna că există un risc de 20 la sută de a nimeri cuiul, oricare ar fi fost aleasă. O pungă în minus mărea riscul la 25 de procente. El avea nevoie de toate procentele de partea lui.

Mina ridică uşor capul. Se uită drept la Vincent şi respiră adânc. Nervozitatea şi neliniştea ei erau irosite dacă despre reacţia lui era vorba. El ştia deja ce va spune ea.

— Eu… Eu mă numesc Mina. Şi sunt… sunt dependentă de pastile.

— Ia uite. Hai că n-a fost aşa complicat, nu?

Jane zâmbi. Un zâmbet deschis, surprinzător de cald. — Frumos, nu-i aşa, Vincent? De ce-a trebuit să fie aşa greu? Ce dracu', chiar atât de specială nu e. Nu e mai bună decât noi ceilalţi de aici. Nu-i aşa, Vincent? Doar o blestemată de toxicomană obişnuită… Ce tot stă atât

cu nasul pe sus…

— Ştiam deja, zise Vincent întrerupându-şi sora.

Bucuria de pe faţa lui Jane dispăru imediat, luându-i locul o figură posacă. Mina se uita mirată la el. Sora lui părea că e pe cale să mai spună ceva, dar el nu mai asculta. Se holba la pungi şi simţea cum îl trec toate sudorile. Se uită la Mina. La Jane. Gândurile ricoşau în interiorul craniului, se eliberau şi fugeau ţipând. El şi Jane şi Mina erau trei laturi ale unui triunghi, un triunghi perfect în care pâinea nu avea voie să se crape, fiindcă atunci mama trebuie s-o arunce, dar erau şi cinci pungi, trei plus cinci fac opt, iar asta nu înseamnă nimic.

Termină dar opt plus Kenneth (de ce pe soţul surorii lui îl chema Kenneth, cum să te cheme aşa?) fac nouă şi nouă centimetri înseamnă 3,5 inchi *termină, termină* şi 3,5 era valoarea la care era setat prăjitorul de pâine, dacă nu era deja încălzit, pentru ca triunghiul să iasă perfect crocant, dar suprafeţele se stricau mereu, la fel ca el şi-şi-şi-*TERMINĂ*.

— Aveam şapte ani, Jane, zise el. A fost un accident.

Privirea surorii sale căpătă o expresie aspră.

— Tu crezi că aici e vorba doar despre mama? şuieră ea. Eşti la fel de egoist ca întotdeauna, frăţioare. Gata cu vorba. A sosit vremea.

Ea dispăru din cadru şi acum el vedea din nou clar pungile şi pe Mina.

— Doar vă înrăutăţiţi situaţia, zise Mina şi smuci iar frânghiile.

Fu ignorată, la fel ca data trecută. Kenneth o apucă iar de cap, de partea din spate a capului de data aceasta. — Ştii regulile, frăţioare, zise Jane. Doar e trucul tău favorit. Alege o cifră.

Vincent înghiţi greu, îşi reglă respiraţia până când simţi că gândurile erau iar ale lui. Era nevoit să facă precum spunea ea. Nu-şi permitea să se piardă cu firea. Nu se îndoia nicio clipă că o vor omorî pe Mina în secunda în care ar constata că el nu urmează instrucţiunile. Dar în acelaşi timp, cum ar putea să aleagă?

— De unde ştiu că n-ai pus cuie sub toate pungile?

— Alege o cifră acum, zise Jane ameninţătoare. Altfel o fac eu.

El se concentră.

Cinci pungi. Cinci poziţii. Când oamenii erau rugaţi să aleagă dintre cinci obiecte înşirate, cel mai adesea alegeau ceea ce se afla pe poziţia a patra, poziţia a doua ocupând locul doi în acest clasament. Teoriile psihologice asupra cauzelor erau multe, dar toţi erau de acord că ele coincid. Dacă Jane nu cunoştea fenomenul şi plasase cuiul fără să se gândească prea mult, şansa era aşadar bună ca el să se afle pe locul doi sau patru.

Dar dacă ea cunoştea aceste teorii, atunci îl plasase pe unul dintre celelalte locuri, pentru ca în acest fel să sporească şansa ca Vincent să aleagă cuiul, fiindcă ea ştia că el va evita doi şi patru, în cazul în care crede că acolo e cuiul.

Dacă ea nu lua în calcul varianta în care Vincent înţelegea manevra şi, prin urmare, faptul că acel cui nu s-ar afla sub doi sau patru. Atunci ea ar fi amplasat intenţionat cuiul tocmai sub doi sau patru, luând în calcul că el va alege una dintre acele cifre, în speranţa că acel cui se afla pe unul dintre celelalte trei locuri.

Evident, pornind de la premisa că nu existau mai multe cuie.

La dracu'.

N-o mai văzuse pe sora lui de când era mic. Dar ea fusese întotdeauna inteligentă. Inteligentă până la capăt. În schimb, ea nu-l considerase niciodată cine ştie ce isteţ. De aceea, când erau mici, numerele lui de magie o uluiau. Chiar dacă ea, după aceea, susţinea mereu că îşi dăduse seama. Ea n-a crezut niciodată că el ar putea-o întrece. Probabil nici acum nu credea asta.

— Aleg punga doi, zise Vincent şi-şi ţinu respiraţia.

— Ceea ce se întâmplă acum e pur şi simplu din vina ta, zise Jane. Vreau să ştii asta.

Kenneth luă capul Minei şi lovi cu el puternic în jos, peste punga numărul doi. Punga aleasă se mototoli sub fruntea Minei, când aceasta lovi masa.

— Au! ţipă Mina.

Kenneth o trase tare de păr. Mina avea un semn roşu pe frunte. Dar niciun cui. Vincent respiră uşurat.

— Norocul începătorului, zise sora lui mai mare. Alege din nou.

El îşi luă inima în dinţi şi puse o întrebare.

— Mina, eşti OK?

Ea dădu din cap. Pe obrajii ei curgeau lacrimi. Musculatura feţei era flască.

— Ştii unde e cuiul? întrebă el.

Ea dădu din cap din nou. Împotrivirea pe care o văzuse în ochii ei aproape că se stinsese.

— Te avertizez, Vincent, zise Jane. Nu mai pune întrebări dacă nu vrei ca soţul meu să folosească sabia. Alege. Acum.

— OK, OK, stai, aleg… punga unu, zise Vincent.

N-avea nicio idee, n-avea de unde să ştie acum. Mai mult decât faptul că statistica era în continuare de partea lui. Cu patru pungi rămase era o şansă de şaptezeci şi cinci la sută să fi ales o pungă goală. Pe de altă parte, era un risc de douăzeci şi cinci de procente ca tocmai să o fi ucis pe Mina.

Mina ţipă fără ezitare când capul ei fu trântit iar de bancul de lucru. Pocnetul când fruntea izbi placa de lemn zornăi în telefon. Kenneth o ridică imediat în poziţia de şezut. Tot corpul ei tremura cu spasme. Plângea necontrolat şi nu se mai uita în ochii lui Vincent. Semnul din frunte era roşu-închis. Dar în continuare niciun cui.

— Nu e mişto, Vincent? râse Jane. Acum începe să devină palpitant!

Trei rămase. Publicul îşi ţine respiraţia! Alege.

— Termină acum, zise el încet. Ajunge. O să facă comoţie cerebrală. Fac ce vrei tu. Dar termină, te rog. Nu mai pot.

El clipea şi simţea cum îi curg lacrimile pe obraji.

— Alege! răcni sora lui.

— Nu! ţipă Vincent înapoi.

— Cum vrei.

Jane îi făcu semn cu mâna lui Kenneth, care fără avertisment buşi capul Minei în masă, peste punga cinci. Mina nu apucă decât un scâncet. Încă o dată fu smulsă înapoi în sus, în poziţia şezând. De data asta, fruntea ei lăsă o pată de sânge pe masă. Părea să fie la graniţa pierderii cunoştinţei. Plânsul încetase şi umerii îi atârnau. Mina se uita drept înainte, dar ochii ei îşi pierduseră concentrarea. Nimic din privire nu dezvăluia dacă era încă prezentă sau dacă se refugiase altundeva, unde el nu putea s-o urmeze. Din semnul din frunte i se prelingea sânge în jos, spre ochii negri, frumoşi. Dar era în continuare doar un semn. Nu era niciun cui în capul ei.

Vincent se holbă la cele două pungi rămase. Numerele trei şi patru. Şansă cincizeci la sută. Chiar în acest moment, Mina era în egală măsură moartă şi vie.

Asistenta lui Schrodinger, gândi el, fără să se poate stăpâni. Existenţa ei era incertă. El alesese şi o condamnase la una din două ieşiri posibile. El, Vincent. Nu se putea ca el să aibă acea putere, să aibă viaţa ei în mâinile sale, era prea mult.

Se uita la ea, la poliţista pe care ajunsese să o cunoască mai bine decât pe oricine altcineva. Mai bine decât se cunoştea pe el însuşi. Părul ei negru, trăsăturile ei frumoase şi nasul ei distinct. Buzele cărnoase şi mâinile crăpate, legate. Mina se uita în continuare, cu o privire inexpresivă, în gol, dar ochii ei erau cei mai inteligenţi pe care-i văzuse.

Ea îi băgase un pai în bere.

Ea îl luase de mână.

Ea plânsese pe umărul lui.

Ea avusese încredere în el.

Şi acum el o va trăda.

Avea nevoie de ea pentru a putea rămâne în realitate, în realitatea adevărată. De când Mina venise în viaţa lui, totul fusese altfel, mai mult decât ştia ea, mai mult decât ar putea el vreodată să explice. Când ea era lângă el, umbra adâncă din el nu mai avea forţă. Fără ea, el era… Gândul nici măcar nu putea fi dus până la capăt.

Două pungi. O alegere.

Ea ar trăi.

Ea ar muri.

Evident că nu mergea. El avea nevoie de un fel de a şti, de un fel de

a înţelege unde era cuiul.

— Şi acum, un mare bubuit de tobe, zise Jane dramatică. Marele mentalist îşi va face absolut ultima lui alegere în cinci secunde.

Mina începu să-şi mişte pleoapele, părea să revină la realitate. Se uită la pungile din faţa ei şi scutură din cap când îşi dădu seama de situaţie. Privirea o întâlni pe a lui Vincent. El arăta probabil la fel de panicat ca şi ea.

— Nu, mormăi ea, iar şi iar. Nu, nu, nu.

El gândea mai rapid ca oricând. *Marele mentalist,* aşa zisese Jane. Dar un mentalist era şi un iluzionist. Şi când erai aşa ceva aveai în mânecă mai multe trucuri decât ştia publicul. Fire invizibile. Dublete. Oglinzi. Şi… Da. *DA!* El se muşcă de obraz pentru a nu arăta cât e de euforic. Poate că ar fi posibil să funcţioneze. Şi asta era tot ce avea.

— E OK dacă se apropie puţin mai mult de pungi? întrebă el cât mai neutru cu putinţă.

— Ooo, puţină dramă! De ce nu? râse Jane. O să-i vedem substanţele din creier în prim-plan!

— Vincent, zise Mina derutată, de ce-aş vrea…?

Pe urmă tăcu.

Facem asta împreună. Trebuie să avem încredere unul în celălalt. Vom reuşi.

— Apleacă-te puţin spre punga trei.

Ea făcu întocmai.

— Bun. Şi acum punga patru.

Mina se aplecă din nou. *Acolo.* Vincent se strădui să nu arate nici măcar un micromilimetru de sentimente pe faţă. Din cauza poziţiei sale, Mina nu văzuse ce se întâmpla. Nici Jane şi nici Kenneth nu păreau să fi remarcat ceva, dar Vincent văzuse clar cum pandantivul magnetic de la colierul Minei se mişcase un milimetru când se apropiase de punga numărul patru.

Ca şi cum reacţionase la metal.

De exemplu, la un cui de douăzeci de centimetri.

— Trei! ţipă Vincent. Aleg punga trei!

— Ţine minte că tu ai ales, frăţioare, zise sora lui. La revedere, Mina.

Mina trase puternic aer în piept şi strânse ochii. Se opuse cât îi stătu în putinţă, dar Kenneth era mai viguros. El îi împinse capul în faţă până când fruntea ei ajunse pe marginea de sus a pungii trei. Pe urmă continuă să apese, încet, dar ferm. Punga se mototoli de la greutate, iar capul fu forţat să atingă bancul de lucru. Kenneth îi ţinea partea din spate a capului cu ambele mâini, de parcă l-ar fi presat într-un cui care trebuia să intre în craniu cu putere. Un sunet ca de gargară ieşi odată cu saliva pe buzele Minei, iar corpul ei se zvârcoli în spasme. Când Kenneth îi dădu drumul într-un final, ea rămase acolo, cu

fruntea pe masă. Capul părea lipit de blatul mesei. Mina era complet nemişcată. Mult, mult prea nemişcată.

Alerga pe coridor în Palatul Poliţiei. În sfârşit se întâmpla ceva. Michael şi copiii veniseră de la New York la începutul lui august. Luaseră trei săptămâni de concediu împreună şi merseseră cu maşina prin Suedia, iar după aceea copiii începuseră şcoala. Sara credea că se vor adapta rapid la viaţa din Stockholm. Dar se înşelase.

Coborî din două în două trepte scara lungă care ducea spre atrium, îl traversă şi alergă mai departe. Nu voia să irosească timpul sunând-o pe Julia, chestia asta era mult prea importantă ca să nu se ocupe de ea personal.

Stockholmul la care se întorsese era complet inert, în comparaţie cu pulsul vieţii din New York. Copiilor le era în continuare dor de prietenii lor americani, iar Michael spunea că ar vrea să se mute în California, fiindcă firma de jocuri pentru care lucra oricum se afla acolo. Începea din ce în ce mai mult să sune a o idee bună. Dar măcar ar putea să facă acest ultim lucru înainte de a renunţa la munca de poliţist.

Sara nu îndrăznise să aibă încredere că liftul va veni suficient de rapid, aşa că o luase la fugă pe scări, trei etaje, până unde-şi avea Julia biroul.

Aşteptase răbdătoare să afle ce va implica noul ei post de aici, de acasă. În continuare, nimeni nu ştia exact. Când Julia îi ceruse ajutorul în primăvară, ea acceptase recunoscătoare. Era în orice caz ceva care s-o ţină ocupată. Şi din acelaşi motiv spusese din nou „da” când Julia îşi reînnoise cererea. De data aceasta, munca fusese mai intensă. În ultima săptămână, ea stătuse zi şi noapte să supravegheze traficul din reţeaua mobilă în timp real. La început, primise ajutor de la Peder. Ochii lui pătrunzători nu scăpau nimic. Când erau deschişi, mai exact. După ce adormise de două ori în toiul supravegherii căzuseră de acord că e mai bine ca Sara să preia. Trecea, evident, mult prea multă informaţie prin reţele pentru ca ea să le poată sorta într-un mod relevant. Dar avea un soft inteligent care făcea treaba în locul ei, care ştia ce voia ea să ţină sub observaţie. Nu că ar fi crezut că toate astea vor duce undeva. Din experienţa ei, în asemenea situaţii telefoanele erau folosite doar o dată. Pe urmă erau aruncate, tocmai pentru a nu putea fi localizate. Rar se înşela în ceea ce făcea. Era mult prea minuţioasă. De data asta însă, greşise. Şi era cel mai bun lucru care se putea întâmpla.

După luni de tăcere, criminalul tocmai îşi folosise telefonul.

Vincent se uita fix la imaginea cu Mina lipsită de viaţă. Era greu să vadă cum trebuie, mâna îi tremura prea tare. Sperase că acel colier

magnetic al Minei va reacţiona la cui. Şi aşa se întâmplase. Poate. Mişcarea fusese atât de vagă, ar fi putut la fel de bine să fi fost Mina care să se fi mişcat imperceptibil, făcând astfel să se legene pandantivul. Cuiul poate nici măcar nu era feromagnetic. Majoritatea cuielor nu erau.

Dar ce să fi făcut? Una din două. Ar fi putut la fel de bine să aleagă corect doar zicând la nimereală. În loc de a spune greşit. Era atât de îngrozitor de nedrept! El chiar încercase.

Capul Minei se contura pe lemnul deschis la culoare din care era făcut blatul mesei. Se contura pe *lemnul deschis la culoare,* pentru că… Pentru că nu exista sânge.

Nu exista sânge deloc.

Inima îi sări peste o bătaie.

Mina ridică încet capul. Nu privi în cameră.

Câştigaseră. Dar nu simţea asta. Nici pe departe.

— Vai de mine, râse Jane. Nu te recunosc, frăţioare, să-ţi salvezi tu asistentele…

— Eşti bolnavă la cap, zise el. Hidoasă. N-a fost niciun cui, nu?

Kenneth ridică ultima pungă, ca răspuns. Punga cu numărul patru.

Poziţia care în mod normal era cea mai obişnuită alegere. Cuiul stătea drept în sus, prins de o plăcuţă de lemn, cu vârful atât de şlefuit, încât lucea. Când Mina văzu cuiul, vomită direct pe masă.

Jane smulse telefonul de pe bancul de lucru şi de lângă Mina, astfel încât Vincent să vadă restul atelierului. În mijlocul camerei era ceva care arăta ca un acvariu gigantic aşezat pe înălţime.

— Pe ăsta îl pusesem bine pentru tine, zise ea. Pentru azi. Sincer vorbind, n-am crezut că va face faţă. Acum va trebui s-o băgăm pe ea acolo.

— Stai puţin, am făcut cum ai vrut! ţipă el. Dă-i drumul.

— Sigur. Dacă vii să-i iei locul. Îţi trimit prin sms o adresă. În mod normal durează o oră patruzeci să conduci până aici, pornind de la premisa că nu pierzi feribotul. O să-ţi băgăm prietena în rezervor acum. Peste nouăzeci şi cinci de minute începem să umplem cu apă. Durează cinci minute să se umple tot. Te sfătuiesc să nu pierzi feribotul.

Kenneth începu să împingă scaunul cu rotile în care stătea Mina spre rezervorul de apă. Mina trăgea şi se smucea ca să scape, dar fără folos.

— Şi, Vincent, zise sora lui mai mare şi se uită în ochii lui, dacă măcar bănuim că mai vine şi altcineva în afară de tine, sau dacă nu vii singur, o împuşc în faţă.

El o strigă pe Mina cât de tare putu, dar Jane închisese deja telefonul. Vincent se uită afară pe fereastra de la bucătărie. Ruben era în continuare parcat cu maşina lui pe drumul de pe cealaltă parte a

gazonului. Maşina lui Vincent era pe aleea din faţa garajului. Nu putea ajunge la ea fără să-l vadă Ruben. Întrebarea era cum ar putea reuşi. Ruben n-avea voie să-şi dea seama că el a părăsit casa. Dacă îl urmărea poliţia, se putea termina cu o catastrofă. Şi-ar fi dorit să se transforme ca prin minune într-un nor de fum, dar asta era mai degrabă chestia lui Tom Presto. Dacă ar fi fost îndemânatic, ar fi putut eventual să încropească, dintr-o pălărie şi o geacă, o păpuşă care să-i semene şi pe care s-o pună în spatele perdelei. Râse amar la acest gând. Cel mai probabil, era un truc care funcţiona doar la televizor.

Dar o copie a lui.

Asta avea, de fapt.

Alergă în camera de lucru.

Figura de carton care-l întruchipa pe el în mărime naturală nu fu greu de găsit, era sprijinită de perete, în spatele unor cutii. Cartonul se mânjise un pic, după ce echipa de la înregistrări luase figura la o rundă prin baruri, când el nu putuse să meargă cu ei. Dar era mult mai bună decât o pălărie şi o geacă. Figura aia era chiar el. *Verliebtheit,* cum spuneam.

Cel puţin cinci secunde, înainte ca Ruben să-şi dea seama că nu se mişcă.

Avea nevoie să intensifice iluzia. O privire rapidă la ceas. Trecuseră două minute de la discuţia telefonică. Peste maximum trei trebuia să fie în maşină. Consumă un minut şi jumătate trăgându-şi pe el aceleaşi haine pe care le avea versiunea lui de carton. Pe urmă alergă afară, peste gazon, până la Ruben, care coborî geamul de la maşina poliţiei când îl văzu.

— Bună, Ruben, zise Vincent şi ridică un deget arătător, potrivit de sus încât Ruben să fie nevoit să se uite în sus, cu ochii după deget.

Sperase ca Ruben să fie o persoană care să urmeze inconştient instrucţiunile fără să ezite şi părea că e corect. Ochii lui Ruben erau aţintiţi la deget.

— Aşa o să faci acum, zise Vincent şi coborî degetul rapid, în acelaşi timp în care coborî şi tonalitatea cu o octavă pe „aşa”.

Privirea lui Ruben urmă mişcarea în coborâre a degetului până când ochii i se închiseră automat. Vincent puse rapid mâna pe ceafa lui Ruben, ca el să-şi ţină capul uşor aplecat în faţă. Ruben n-o să-l ierte niciodată pentru asta.

— Relaxează-te şi respiră adânc, zise Vincent. Cu fiecare respiraţie simţi că eşti din ce în ce mai relaxat. Mai adânc, şi mai adânc.

El aşteptă câteva secunde, până îl auzi pe Ruben respirând greu şi ritmic.

— Peste câteva secunde o să mă vezi la fereastra din bucătărie, continuă el. Atunci o să ne jucăm un joc. Înţelegi?

— Da. O să ne jucăm un joc, mormăi Ruben pe tonul monoton al

cuiva care a fost hipnotizat cu uşurinţă.

— Vom sta nemişcaţi şi ne vom uita fix unul la celălalt, zise Vincent. Cel care clipeşte primul a pierdut. N-ai văzut niciodată pe cineva care să fie atât de nemişcat ca mine. Dar cu cât sunt mai nemişcat, cu atât mai mult tu eşti decis să câştigi. Înţelegi?

— Tu eşti nemişcat, mormăi Ruben. Dar eu o să câştig.

Vincent îndepărtă mâna şi ridică în sus capul lui Ruben. Ochii erau în continuare închişi. Ar fi putut să pocnească din degete pentru a-l face pe Ruben să tresară şi să-i deschidă, dar nu-i plăcuse niciodată chestia aia cu pocnitul din degete. Era atât de… nesofisticat.

— Ruben, uită-te la mine, zise el în schimb şi accentuă asta ca pe o comandă.

Ruben clipi uimit spre el.

— Bun, deci aşa rămâne, zise Vincent. Bună conversaţie, o să mă gândesc la ce mi-ai spus. O să fie o seară liniştită pentru tine.

Era important să continui imediat să vorbeşti după o sugestie plantată, pentru a împiedica creierul lui Ruben să încerce să descâlcească ceea ce tocmai se întâmplase.

— Hm, da, zise Ruben încercând să se adune. Sunt cu ochii pe tine, Vincent. Să nu încerci nimic.

Vincent alergă uşor înapoi spre casă, în timp ce se uita la ceas. Toată chestia durase un minut şi jumătate. Mai rămăsese un minut. Ajuns în casă se aşeză pe vine sub fereastra de la bucătărie şi aşeză silueta de carton la fereastră, o întoarse spre maşina poliţiei şi văzu cum Ruben se aşează puţin mai drept.

Se furişă afară pe uşa terasei, prin spatele casei, în timp ce-i trimitea mesaj lui Benjamin să se ducă să-l ia pe fratele lui mai mic de la şcoală după-amiază.

Vincent înconjură casa, mergând pe lângă zid, şi ajunse la maşina lui, care era parcată în faţa garajului. Maşina era între el şi Ruben. Ruben trebuia să aibă, spera el, toată atenţia canalizată pe fereastra de la bucătărie, câteva momente bune de acum încolo, dar nu strica să fie precaut.

Vincent descuie cu băgare de seamă, deschise portiera din dreapta şi escaladă pe acolo spre partea şoferului. Pe urmă dădu încet cu spatele, la doar câţiva metri de maşina poliţiei. Pietrişul scrâşnea sub cauciucuri, dar Ruben nu părea să reacţioneze. Vincent nu avu curaj să treacă pe lângă maşina poliţiei şi să spargă, astfel, câmpul vizual al lui Ruben. Aşa că se îndreptă în cealaltă direcţie. După ce luă o curbă şi Ruben deja nu mai avea cum să-l vadă, apăsă pedala de acceleraţie. Trebuia să caute drumul pe Google, din mers. N-avea voie să-şi iasă din mână acum. Trebuia să continue să se concentreze. Să continue să gândească fiecare pas pe rând. Dar doar câte unul.

Mina.

Jane.

Să nu se gândească la rezervorul acela cu apă. Să nu se gândească la faptul că accelerează cât de tare poate, ca să-i permită surorii sale mai mari să-l încuie într-o ladă de sticlă plină cu apă. Să nu se gândească la faptul că Jane îl va lăsa să se înece, să nu se gândească la faptul că goneşte spre moartea sa, cu pedala de acceleraţie apăsată la maximum. Îl claxonau tot felul de maşini când trecea pe lângă ele suficient de aproape cât să le julească vopseaua. Apăsă pedala şi mai în jos.

Mina.

Jane.

Sara îşi trase sufletul câteva secunde la uşa Juliei. Pe urmă ciocăni şi intră. Camera era goală. Nu la asta se aşteptase. Ea credea că toţi sunt pe baricade în această zi, când starea de alertă era atât de ridicată. Ştia că biroul lui Christer era mai încolo, pe acelaşi coridor, şi porni spre el. Uşa era larg deschisă, dar şi biroul lui era gol. Despre ce era vorba? Poate că plecaseră la o intervenţie. În acest caz, aveau şi mai mare nevoie de informaţia ei.

Râsete cristaline şi muzică se auzeau la câteva încăperi mai încolo. Ritmurile inconfundabile ale lui Bob Marley. Ce naiba? se grăbi spre camera de unde veneau sunetele şi amuţi pe loc în faţa priveliştii care o întâmpină.

Peder dansa reggae pe *No Woman No Cry,* sprijinit de un perete şi cu genunchii ridicaţi. Pe burtă avea un marsupiu Babybjorn în care un bebeluş gângurea încântat. Pe o pătură groasă aşezată direct pe jos, erau întinşi încă doi bebeluşi. Cu o încântare amestecată cu groază erau aproape să fie înecaţi de pupături pline de bale de un golden retriever exaltat. Christer ţinea de lesă şi se străduia din răsputeri să împiedice câinele să fie prea entuziast cu copiii. Peder o zări pe Sara, se opri în toiul unei mişcări energice din picior şi roşi ca un rac.

— Aa, da, e ziua soţiei mele azi, zise el jenat.

Sara nu răspunse. Era ocupată să încerce să proceseze ce a văzut.

— Cadoul ei, continuă Peder ca răspuns la întrebarea nepusă, sau solicitarea, poate mai degrabă, mda, solicitarea s-ar putea spune, a fost să iasă în oraş să ia prânzul. Singură. Pe urmă să se ducă să se tundă. Singură. Şi pe urmă să adoarmă într-un colţ pe undeva pe la o cafenea. Am hotărât asta de multă vreme. Aşa că, da. Hm.

El încuviinţă spre tripleţi de parcă asta explica totul. — Am înţeles de la Julia că azi e o zi importantă, zise ea.

Mobilizare *full.* Nu cred că s-a referit la ziua de naştere a soţiei tale.

Peder îşi drese glasul şi mai jenat şi-l închise pe Bob Marley, care se auzea din calculator. Christer luă câinele de lângă copiii care râdeau şi gângureau pe pătură. Câinele păru imediat profund nefericit.

— Este adevărat că avem supraveghere *full* astăzi, zise Christer. Suntem în alertă, aşa cum ai spus şi tu. Conform lui Vine… Adică avem informaţii că azi poate avea loc o nouă crimă. Maşinile sunt în alertă maximă prin oraş. Dar fiindcă nu avem altceva de făcut pe moment, eu şi Peder suntem pe poziţii aici. În caz că apare ceva şi trebuie să acţionăm rapid.

— Atunci o să vă placă asta, zise Sara. Ţineţi minte telefonul pe care l-am localizat în primăvară? Cel de pe care s-a sunat din Kungsholmen? Voi aţi spus că probabil era ucigaşul vostru.

Peder şi Christer încuviinţau din cap atenţi. Tripleţii şi câinele părură să simtă gravitatea din atmosferă, fiindcă toţi patru amuţiră în acelaşi moment.

— Julia m-a rugat să supraveghez numărul acela toată săptămâna, în caz că ar fi reactivat. Ceea ce tocmai s-a întâmplat. Telefonul a fost deschis acum zece minute şi s-a iniţiat o convorbire. Dar de data asta apelul s-a făcut din arhipelagul de lângă Norrtalje.

Bebeluşul din marsupiul lui Peder începu să gângurească neliniştit. El luă cu grijă mânuţele mici şi durdulii în ale sale.

— Norrtalje? zise el. Despre ce-a fost vorba în apel?

— Nu ştiu. N-avem voie să ascultăm conţinutul, asta necesită un alt aviz. Julia nu mi-a cerut niciodată să solicit aşa ceva.

Sara simţi un gol în stomac. Se făcuse de râs. Sigur că ar fi trebuit s-o întrebe pe Julia de ce au nevoie. Să primeşti un aviz lua timp, era nevoie de planificare pe termen lung. Dar nu era uşor să ştii procedurile dacă nu lucrai zilnic cu ele. Sigur că ar fi trebuit să verifice de două ori. Trei luni la noua slujbă şi nu era mai bună ca un începător.

— Nu e vina ta, zise Christer de parcă i-ar fi citit gândurile. Julia ar fi trebuit să-ţi ceară asta, dar ea a avut altele pe cap. Mai ştim şi altceva în afară de faptul că apelul a fost făcut din arhipelag?

— Mult mai multe, zise Sara uşurată. Ştim către cine a fost efectuat. Un anume Victor… scuze, Vincent Walder.

Peder şi Christer se uitară şocaţi unul la celălalt. Sara nu înţelegea, nu crezuse că vor reacţiona atât de puternic. Sau că nu vor reacţiona deloc, de fapt. Aici era mai mult decât îi povestise Julia.

— La dracu', zise Peder încet, după care se întoarse spre ea. Îl cunoaştem.

— Sun la forţele speciale şi-i rog să trimită acolo imediat o echipă, zise Christer. Hai, Bosse. Avem de lucru.

— Ruben e deja acasă la Vincent, zise Peder. Îl contactez şi pe urmă încerc să dau de Julia. Mulţumim, Sara. Bine lucrat.

Ea nu se putu abţine să zâmbească atunci când Peder şi Christer dispărură să-şi ducă la îndeplinire sarcinile. Pentru clipele acestea trăia. Când simţea că munca ei contează cu adevărat. Când toate orele

de verificare de statistici care aproape o băgau în moarte clinică dădeau rezultate în realitate. Ea şi Michael ar putea să mai aştepte puţin cu mutatul în California.

Se uita disperată la geanta de pe pat. Subliniase, de mai multe ori, ca să fie sigură, că nu trebuie să facă bagaj ca şi cum ar pleca în străinătate. Uppsala se afla la nicio oră distanţă. Şi nu vor sta mai mult decât era nevoie. Dar lui Torkel îi plăcea să fie pregătit. Atât de bine pregătit, încât era la graniţa de a fi un *survivor* din aceia cum văzuse într-un documentar pe Netflix. Fără să deschidă geanta, Julia bănuia că ce se afla înăuntru i-ar putea ajuta pe amândoi să treacă printr-un război de proporţii rezonabile. Şi acasă s-ar putea descurca mai mulţi ani fără să facă vreo aprovizionare. Înainte de toate aveau hârtie igienică cât să întreţină o municipalitate întreagă o bună bucată de vreme. Ce nebun făcea stocuri de hârtie igienică? Dar el era nebunul ei.

Şi pe de altă parte. El nu putea face prea multe sau altceva în această fază. Nu lui i se va băga un furtun de aspirator în corp, nu ovulele lui vor fi trase afară cu duzina, ca să se verifice dacă există două sau trei care pot fi folosite.

Singurul lucru semnificativ pe care-l putea face era să-i pregătească ei geanta. Ea nu-i putea reproşa că a făcut asta cu prea multă abnegaţie.

În schimb, chiar în acest moment, atitudinea lui o enerva. Pentru că nu era doar soţia lui şi eventual mama posibilului lor viitor copil. Torkel refuza să înţeleagă că ea avea de fapt şi un serviciu de care trebuia să se ocupe.

— Se descurcă şi fără tine, zise el din hol. Haide odată.

Ea îl auzi luând cheile de la maşină din cârligul de lângă uşă.

— Nu ştiu cum s-o spun mai clar, şuieră ea printre dinţi. Eu nu doar lucrez la o anchetă. O conduc. Dirijez un întreg grup. Unul unic, în care sunt în cel mai mare grad activă în toate direcţiile. Şi azi e ziua când încercăm să oprim o nouă crimă. Tu nu înţelegi cum o să arate dacă eu nu sunt pe poziţii?

Era gata să plângă. Cum putea să fie atât de limitat în gândire şi să nu înţeleagă? în acelaşi timp, ea îşi băgase atâtea seringi în abdomen şi inspirase sprayul ăla nenorocit de atâtea ori, că nici nu le putea număra. Toate acestea trebuiau să se sfârşească. Torkel intră în dormitor. Lupta să nu arate, dar frustrarea i se citea clar pe chip.

— Chiar tu ai spus-o, zise el. Nu eşti singură în anchetă. Ceilalţi se descurcă. Ştiu ce au de făcut. Totuşi nu tu, personal, trebuie să împiedici crima, nu?

— Mulţumesc pentru încredere, zise ea şi se dădu câţiva paşi mai în spate. Torkel oftă şi se aşeză pe pat. Ea ştia că nivelul ei scăzut de

estrogen o făcea irascibilă, dar uneori el era atât de bătut în cap.

— Ceea ce *poţi* tu să faci, zise el, e asta. Să ne dai o şansă. N-a funcţionat data trecută când am încercat. Ştiu că timing-ul e catastrofal. Dar ziua aceasta e marcată cu roşu în calendar de multă vreme. Dacă nu mergem la Spitalul Universitar din Uppsala azi, va trebui să reîncepi totul de la zero, cu injecţii şi tot caruselul, timp de mai multe săptămâni. Doar ca să ajungi iar în acest punct. Merită?

Ea se aşeză lângă el şi se şterse la ochi cu mâneca bluzei. Pe urmă lăsă umerii în jos, disperată.

— Nu, nu merită, zise ea. Dar tu îmi ceri să aleg între a crea o viaţă, o viaţă despre care noi nici măcar nu ştim dacă va exista cu adevărat, şi a încerca să împiedic curmarea unei vieţi, o viaţă care există garantat astăzi. Nu e drept.

Simţi că-i vibrează ceva sub fund. Se aşezase pe telefon. Se ridică şi-l luă. Un mesaj de la Peder lumina pe display. Două cuvinte. Două cuvinte banale care luară decizia în locul ei.

— Trebuie să plec în acest moment, zise ea. Dă-mi cheile de la maşină.

Torkel îi întinse cheile fără să riposteze.

— Te pup, iubito, mai vorbim după aia, zise el în timp ce ea îşi aruncă geaca pe ea.

Citi mesajul din nou în drum spre maşină.

Vincente.

Un sunet iritant, bipăind surd, îi întrerupse concentrarea. Ca şi cum cineva ar fi declanşat o alarmă foarte departe. Săptămâna trecută sau cam aşa. Ruben se încruntă.

Nu avea voie să fie deranjat, dacă tresărea câtuşi de puţin, Vincent va câştiga.

Vincent stătea atât de nemişcat. Ruben se străduia din greu.

Nu înţelegea cum poţi sta atât de nemişcat, aşa cum stătea mentalistul ăla la fereastră.

Dar Ruben n-avea de gând să piardă.

Îşi fixă privirea şi mai intens la Vincent.

Sunetul veni din nou, mult mai strident acum. Ciudat. Prin comparaţie, data trecută sunetul se auzea de parcă trecea printr-un strat de vată. Acum mai degrabă îi tăia urechea ca un brici ascuţit.

Făcu ochii mici spre Vincent.

Ceva arăta altfel.

Ceva nu era în regulă.

Sună a treia oară. Ruben clipi ca şi cum se trezea din somn. Unul din acelea adevărate, adânci din care te lupţi să ieşi.

Deşi ştia că nu dormise. Nici măcar un pic.

Se uitase fix la Vincent tot timpul şi nu aţipise nicio secundă.

Dar era ceva cu umbrele de pe chipul lui Vincent, acolo, la fereastra din bucătărie. Ceva nu era în regulă.

Cum era posibil?

Telefonul sună a patra oară şi el fu nevoit să-şi întoarcă privirea ca să-l găsească pe locul de lângă el. Apăsă pe difuzor când răspunse.

— Ruben Hbbk, despre ce e vorba? zise el enervat.

— Peder sunt. Criminalul tocmai l-a sunat pe Vincent. Ştiu că tu îl consideri suspect şi asta sigur că indică într-acolo. Dar poate şi să însemne că a păţit ceva. Christer a cerut o echipă în formaţiune completă, tu rămâi acolo, să nu faci nimic până nu vin ei.

Ruben închise. Se gândi. Se uită spre casă, de pe cealaltă parte a străzii. Pe urmă ieşi din maşină. Ezită şi rămase pe loc câteva secunde, sprijinit de uşa maşinii. Pe urmă alergă peste gazon şi se opri la fereastră. Vincent cel din carton se uita calm la el. Ruben ar fi putut să jure că silueta îi zâmbea.

Intră cu maşina pe platforma cu pietriş din faţa fermei de vizoni. Kenneth îl aştepta. Nenorocitul chiar îi făcu semn cu mâna. Vincent îl ura. Parcă şi ieşi din maşină. Era o duhoare puternică de putreziciune. Părea că vine din clădirea principală. Ceva se întâmplase la fermă, chestia asta era sigură. Dar chiar în acest moment, lui nu-i păsa absolut deloc. Voia să-l ucidă pe Kenneth, să-l şteargă de pe faţa pământului pentru tot ce-i făcuse Minei. Dar ştia că nu e o idee bună să-l atace pe pensionarul bărbos. Atunci n-ar mai vedea-o niciodată pe Mina. — Unde e? zise el în schimb.

Kenneth îi întoarse spatele şi începu să meargă. Vincent nu avea de ales decât să-l urmeze. La capătul clădirii era o uşă mai mică prin care bărbatul dispăru. Cu mâna la gură, Vincent se opri în deschizătura uşii. Lumina soarelui de afară făcea să pară întuneric înăuntru. Orice putea să se afle dincolo de uşă. Putea fi o capcană. Dar Mina era acolo.

Camera se dovedi a fi un atelier, atelierul pe care-l văzuse în apelul video. În mijloc, era rezervorul de apă. Mina şedea pe fundul lui. El alergă la ea şi bătu în peretele rezervorului. Se aşeză pe vine ca s-o vadă mai bine. Sângele de pe frunte începuse să i se usuce. O să rămână cu o vânătaie uriaşă. În rest părea nevătămată, atât cât putu aprecia. Dar nu se mişca.

— Mina, strigă el cu gura lipită de sticlă.

— E tranchilizată, explică bărbatul şi închise uşa de la intrare. A făcut prea mult scandal.

Soarele blând de toamnă de afară fu înlocuit de lumina unor neoane reci. Un generator huruia pe undeva. — Dar se trezeşte sigur când o să umplem bazinul cu apă, zise Kenneth şi întinse mâna spre el. Telefonul.

Vincent se ridică. Nu fusese sigur când văzuse doar rezervorul în telefon, dar acum nu mai era nicio îndoială. Lada de sticlă era o copie exactă după *Water torture cell* a lui Houdini, construită exact cât să aibă loc în ea un om. Nu numai că era îngustă. În original, Houdini stătea în ea atârnat, cu capul în jos, prins de picioare. Imediat avea să vină rândul lui să facă acelaşi lucru. Nu va merge. Dar nu exista alternativă.

Lucra la controlul respiraţiei. Nu avea voie să arate cât de frică îi era de fapt. Îi dădu telefonul lui Kenneth, care se îndreptă cu el spre un container mare dintr-un colţ.

— Nu trebuie să umpleţi cu apă, strigă Vincent după el. Acum sunt aici. Aşa cum aţi vrut. Scoateţi-o de acolo.

Rezervorul de apă era cu mult mai bine construit decât celelalte lăzi, cele în care găsiseră victimele. Adevărul e că părea un original.

— Asta e singura ladă pe care n-am construit-o noi, zise sora lui.

Ea ieşi dintre umbre, rulând în scaunul cu rotile, şi se apropie de rezervor, unde bătu în pereţii de sticlă.

— Pe asta am păstrat-o pentru final, zise ea. Doar ce e mai bun e suficient de bun pentru tine.

— Dar cum…?

— Celelalte au venit de fapt de la tine, continuă ea şi aruncă ceva pe podea, la picioarele lui.

Era o carte subţire pe care n-o mai văzuse de când avea şapte ani. O carte cu titlul *Seria Hobby 12: Construieşte-ţi propriile numere de magie!*

— Schiţele acelea nu sunt deloc bune, zise Jane şi râse grosolan. Nu că am fi vrut să fie, de altfel. În schimb, pe asta am cumpărat-o de la iluzionistul ăla, oare cum îl cheamă, Tomas Pesto? Presto?

I se puse un nod mare în gât. „Nu ştiu pe unde stă şi adună praf acum”, îi spusese Umberto despre rezervorul de apă al lui Presto. Iar Vincent nu-l rugase să verifice mai departe. Cât de idiot a putut fi. Dacă ar fi făcut-o, acum Mina n-ar mai fi stat pe fundul lui.

— Dar să nu-ţi faci griji, continuă sora lui mai mare. Presto a explicat cum funcţionează numărul ăsta de iluzionism. Clapeta, lacătul şi toate bolţurile care pot fi controlate că sunt fixe pot de fapt să fie ridicate ca o singură clapetă mare pentru a ieşi de acolo. Incredibil de inteligent. Prin urmare, Kenneth a sudat totul. Îţi garantez că nu există cale de ieşire de acolo.

El se uită la sora lui. Arăta atât de şubredă, atât de bătrână şi de fragilă, acolo, în scaunul ei cu rotile. Pielea era palid-cenuşie şi tremura uşor când se mişca. Era greu de crezut că era cu doar nouă

ani mai mare decât el.

— Dar de ce, Jane? zise el.

Ea îşi ridică privirea la el, cu ochi care ardeau la fel ca atunci când erau copii.

— Mi-ai luat viaţa, spuse ea. În vara în care ai omorât-o pe mama. Atunci am trăit ultima oară. Tu ştii la câte familii am stat în plasament de atunci? Să-ţi povestesc despre cel care mă biciuia cu o antenă de radio în timp ce soţia sa privea? Sau despre tatăl beţiv din cauza căruia ne încuiam în baie? Despre primul meu iubit care m-a luat cu el la o petrecere, ca amicii lui să mă poată viola? Despre pastile? Despre seringi? Am trăit în iad începând din acea vară. În timp ce tu, care eşti cauza tuturor relelor, tu ai putut să mergi mai departe şi să ai o viaţă fericită. O *carieră.* Unde e dreptatea aici?

Creierul lui Vincent lucra până la durere. Nu putea procesa ceea ce povestea Jane, gândurile îi rămăseseră la ceea ce spusese mai devreme: „Schiţele acelea nu sunt deloc bune”.

Luă cartea de pe jos. Sains spusese şi el ceva când Vincent îl vizitase prima oară. Oare ce… Exact, îşi amintea cuvintele. „Multe schiţe clasice sunt intenţionat desenate greşit. Dacă vrei să construieşti numărul de iluzionism, trebuie să schimbi schiţa astfel încât să funcţioneze de fapt. Altminteri pârghia nu se va deschide. Sau ce-o mai fi acolo.”

El nu greşise totuşi. Când avea şapte ani. El făcuse aşa cum scria în carte. Era un copil. Îi fusese frică să nu se enerveze mama. Dar nu era suficient. Nu mai era suficient. Jane acumulase combustibil prea mulţi ani pentru ca el să-l mai poată anihila acum cu adevărul. Şi în plus, ea avea dreptate. Dacă el n-ar fi construit lăzi, nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Am jurat acolo şi atunci, continuă ea, că şi de-ar fi ultimul lucru pe care-l voi face, tot o să-ţi iau ce mi-ai luat tu. Dar n-am fost suficient de puternică s-o pot face pe cont propriu. Nu până a apărut Kenneth în viaţa mea. El e primul care m-a înţeles.

Kenneth întinse mâna spre ea şi Jane o cuprinse tandru. Vincent văzu cu coada ochiului că Mina se mişcă. Dacă trăgea suficient de timp, până se trezeşte ea, poate că ar rezolva situaţia împreună.

— Dar de ce toţi ceilalţi? zise el. De ce i-ai omorât, adică i-aţi omorât, pe Agnes, Tuva şi Robert? Dacă pe mine voiai să te răzbuni?

El încerca să se uite în jur fără să se observe, să vadă dacă poate găsi o armă. Ceva care s-o poată opri pe Jane, dar şi pe Kenneth. La peretele cel mai îndepărtat exista bancul cu scule, acolo unde o torturaseră pe Mina. Dar acum era gol. Nu-şi asumaseră niciun risc.

— Tu ştii cine erau mamele lor, zise Kenneth. Jane mi-a povestit despre prietenele tale. Şi ele au fost vinovate de moartea mamei voastre. Acea vină o împărţiţi toţi patru. Doar că partea ta e cea mai mare. I-ai luat lui Jane mama. Noi le luăm copiii. Karma.

— În plus, zise Jane şi râse pe înfundate. Nimănui nu i-ar fi păsat dacă am fi ucis nişte tanti de vârstă mijlocie. Dar copiii lor. Vincent, oh, copiii lor. Femei tinere şi băieţi handicapaţi? Presa iubeşte aşa ceva. Să ataci nişte oameni tineri şi nevinovaţi a fost cel mai rău lucru pe care l-ai putut face, Vincent.

El tresări. Trebuie că auzise greşit.

— Eu? întrebă el dând din cap.

— Doar am zis că o să iau acelaşi lucru pe care mi l-ai luat tu, zise Jane. Tu mi-ai luat viaţa pe care aş fi putut-o avea. Aşa că eu o s-o şterg pe a ta. Când te vor găsi mort în rezervorul cu apă vor găsi şi o scrisoare. De la tine. În care explici că ai făcut lumea un loc mai bun, curăţând-o de paraziţi.

El tot nu înţelegea. Era clar că Jane delirează.

— Hai odată, nu fi încet cum eşti de obicei, zise Jane enervată. Agnes se ocupa cu amestecul raselor. Tuva era evreică. Şi Robert, handicapat mintal. Tot ce urăşti tu. Cel puţin, conform scrisorii. Acea mărturie, combinată cu faptul că ţi-ai lăsat propriul nume ca indiciu în datele crimelor, o să fie suficient pentru a te condamna şi pentru a te face urât de generaţii de acum încolo. Nimeni n-o să mai vrea să-ţi pronunţe numele. Vei fi scos din cărţile de istorie, ca o pată ruşinoasă. O să fie ca şi cum n-ai fi existat.

— Nu poliţia a descoperit indiciul cu numele, zise el. Eu le-am atras atenţia asupra lui.

Jane izbucni din nou în râs, un hohot răguşit, cu gura până la urechi.

— Oh, frăţioare! Cum faci tu treaba în locul meu! Şi te-au crezut, evident, când ţi-ai susţinut nevinovăţia sus şi tare?

— Nu chiar.

Ochii lui Jane luceau de o fericire nebună, iar el îşi lăsă privirea în pământ. Cum a putut fi atât de prost?

— Bineînţeles că de aceea i-ai trimis lui Ruben articolul din ziar, zise el. Ca să ajuţi poliţia s-o scoată la capăt cu codul.

— Articolul din ziar? zise Jane uitându-se la el nedumerită. Acum chiar nu ştiu la ce te referi. Dar ai dreptate, în mod clar trebuie să le dăm organelor legii câte un ghiont uneori. Ca de exemplu să lăsăm o admiratoare fanatică să le propună să colaboreze cu tine.

— Fata-cu-Delfinul.

Jane chicoti mulţumită.

— Da, uneori avem puţin noroc, zise ea. Kenneth era lângă ea când au auzit-o pe Mina vorbind cu şefa ei. Am realizat ce deschidere perfectă e pentru noi. Când pe urmă Kenneth nici măcar n-a mai trebuit să te propună Minei, ci doar să-i menţioneze asta Annei… Doamne, Dumnezeule. Unele lucruri parcă sunt făcute să fie aşa.

Mina.

Vincent trase iar cu coada ochiului în direcţia ei. Ea nu se mai mişca. Avea nevoie de mai mult timp.

— Şi ce explicaţii ai fi dat despre Mina, dacă aţi fi omorât-o cu cuiul? întrebă el.

— Conform scrisorii, „marea ta operă” se termină cu tine punându-ţi capăt zilelor, zise Kenneth. Dar când Anna ne-a povestit cât de mult înseamnă Mina pentru tine, nu ne-am putut abţine. În plus, cu un nume ca Dabiri, se potriveşte perfect în tipar. Tu urăşti şi musulmanii, ştii asta.

O schimbare în atmosferă. Ceva se întâmplă. Simţea că discuţia se va termina curând.

— Văd ce gândeşti, zise Jane. Te gândeşti că telefonul de pe care te-am sunat e urmărit. Că poliţia ştie unde eşti şi că se îndreaptă încoace. Aşa e. Vreau ca ei să ştie. Chiar o să sun ca să mă asigur că vin. Cât mai mulţi posibil, ca să se bucure de ultimul tău spectacol şi de mesajul tău către posteritate. Poliţia va fi aici chiar după ce vei fi tras pentru ultima oară aer în piept.

Ultima şansă.

— Mina, trezeşte-te! strigă el bătând în sticlă cât de tare putu.

Minei i se vedeau globurile ochilor mişcându-se sub pleoapele închise şi se auzea de parcă ar spune ceva. Pe urmă deveni din nou nemişcată.

Kenneth îl apucă pe Vincent de umeri şi-l trase de lângă lada de sticlă.

— Ia vezi, spuse Kenneth.

— Destul cu vorba, zise Jane şi rulă până la o scară sprijinită de una din părţile rezervorului. A sosit vremea, frăţioare.

El se uită la scară. Se uită la lada de sticlă. Era făcută doar pentru o persoană.

— Mai întâi o scoateţi pe Mina, zise el.

— Am nevoie de ajutorul tău pentru asta, spuse Kenneth. Cobori şi ridici de dedesubt, iar eu ridic de sus.

Nu avea de ales. Acum urma să se întâmple. Nimeni n-o să vină să-i salveze. Se sui pe scară. Deschizătura cutiei de sticlă era căscată spre el şi ameninţa să-i înghită minţile. Prea înghesuit. Mult prea înghesuit. Şi nu se va termina acolo. Maria va crede scrisoarea. Benjamin, Rebecka şi Aston îl vor urî toată viaţa de-acum încolo. Vor trebui să-şi schimbe numele de familie. Presa nu va crede vorbele Minei, că e nevinovat. Nu când dovezile erau atât de copleşitoare. Dar familia lui poate că da. Era singura speranţă care-i mai rămăsese. Că familia lui va crede.

El îşi concentră atenţia asupra Rebeckăi, asupra lui Benjamin şi a lui Aston şi asupra Măriei, în timp ce făcu ultimii paşi şi coborî în rezervor. Poate că ei n-o să-l urască. Poate că nu. Se ghemui când

ajunse jos în lada de sticlă şi îndepărtă părul de pe faţa Minei. Era complicat, n-avea loc să se aplece. Singura modalitate de a ajunge la Mina era să îndoaie genunchii, cu bustul drept.

— Mina, spuse el tandru şi o lovi uşor pe obraz. Trebuie să te trezeşti acum. Trebuie să mă ajuţi să te scot de aici.

Mina mormăi din nou, adâncită în somn. Ce-i dăduseră, de fapt? Spera că nu chetamină.

— Hai, Mina, trezeşte-te.

Un sunet hârşâit care venea de deasupra capului îl făcu să se uite în sus. Kenneth trăsese capacul pe rezervor. Auzi ceva zăngănind deasupra capacului. Un lanţ. Bineînţeles. Jane bătu în geam ca să-i atragă atenţia.

— Înţelegi că ea n-are cum să trăiască, nu-i aşa, frăţioare? Ar putea distruge totul.

Jane scoase un pix şi o hârtie împăturită.

— O să adaug un rând în scrisoare, zise ea, despre motivul pentru care ai vrut să mori împreună cu ea. Ca să te asiguri că ea nu ajunge în raiul musulman sau ceva de genul ăsta. Ce e ironic e că Mina mi-a salvat viaţa. Dacă n-ar fi sunat la salvare când m-am prăbuşit la AA, n-aş mai fi fost azi aici. Mulţumeşte-i tu din partea mea.

Despături hârtia, scrise câteva rânduri, o împături la loc şi o băgă într-un plic.

— Jane! ţipă el, bătând în sticlă cât de tare putu. Eşti sora mea! Am avut o înţelegere. Mina trebuia să trăiască!

— Sora ta? zise ea holbându-se la el cu ochii ei reci, pătrunzători. Acea Jane a murit acum mai bine de treizeci de ani. Iar frăţiorul ei moare azi.

El bătu în capacul de deasupra capului, dar nu avea niciun rost. Kenneth coborî de pe scară şi se duse la perete, unde un furtun era prins într-un robinet. Furtunul continua pe podea şi ajungea până la rezervor. Când Kenneth învârti robinetul, se auzi un vâjâit în furtun. Câteva secunde mai târziu, la picioarele lui Vincent începu să curgă apa. Ridică din reflex un picior, înainte să înţeleagă creierul că nu era posibil să evite umezeala. Dar apa trebuia să intre pe undeva. Cu puţin noroc, ar fi putut măcar să fie scurgeri pe lângă gaură. Căută febril pe fundul lăzii, dar nu găsi nimic. Probabil era ascunsă prin spatele unui ventil. Bun design.

— Suntem chit, Vincent, zise Jane dincolo de sticlă. Sau, oricum, o să fim imediat. Acum o să sunăm la poliţie. Le ia o jumătate de oră să ajungă aici cu feribotul din Norrtâlje. Când o să vă găsească trupurile, pe al tău şi pe al Minei, plus mărturia detaliată, atunci s-a terminat, în sfârşit. Să ne scuzi, dar noi nu putem rămâne până atunci.

Zâmbi vag şi lipi scrisoarea pe peretele de sticlă, la nivelul ochilor, ca el s-o vadă clar. Pe urmă oftă adânc, de parcă ar fi scăpat de o mare

povară, şi-l lăsă pe Kenneth să o scoată din atelier, în căruciorul cu rotile. Dacă ar fi fost într-un film, ar fi spus o replică de adio super inteligent de bine formulată, iar Vincent ar fi găsit în ultima secundă un mod genial de a ieşi din rezervor, sau cineva ar fi trecut pe acolo şi ar fi spart sticla tocmai când nu mai exista nicio speranţă.

Dar nimic din toate acestea nu se întâmplă.

Tot ce se auzea era susurul apei care urca încet şi vocea cuiva care pronunţă numele surorii sale, în timp ce un bărbat în vârstă împinge o femeie în scaun cu rotile afară, la lumina soarelui.

Silueta de carton care-l reprezenta pe Vincent era îndoită, era singurul mod de a o băga în maşină. Când Christer îl întrebase la ce-i trebuie, el doar mormăise ceva despre dovezi şi continuase să îndese cartonul pe bancheta din spate.

Acum, sincer vorbind, Ruben nu prea ştia de ce voia să ia cu el silueta de carton. În afară de faptul că îi amintea de mutra arogantă a lui Vincent şi-i menţinea astfel nivelul de adrenalină ridicat în corp, fiindcă se înfuria de fiecare dată când se uita la ea. Ceea ce-i făcuse Vincent era de neiertat. Vincent ar fi putut la fel de bine să-i lege între ele şireturile de la pantofi şi să-i tragă pantalonii în jos.

Niciun coleg nu îndrăznise să râdă, cel puţin nu cât să audă el, dar o văzuse în ochii lor. Marele Ruben Hook. Dus de nas de un mentalist fătălău. Se uită în jur să se asigure că nimeni nu se uită în direcţia lui şi dădu cartonului o scatoalcă drept în bot, înainte să închidă portiera. Al dracu' Vincent. Din nou.

Se duse la Christer, care stătea lângă maşina patrulei, puţin mai încolo, pe drum.

— Chiar a fost nevoie să cari după tine toate forţele de intervenţie? îi zise el acru. Mâine tot Palatul Poliţiei o să vorbească despre asta.

— Nu ştiam cum se prezintă situaţia, zise Christer. Cu informaţia pe care o aveam se putea foarte bine ca Vincent să fie pe cale să devină următoarea victimă.

— Tu nu pricepi că ne-a dus de nas? Am zis deja de la început să-l săltăm pe Vincent. Dacă aţi fi ascultat, toate astea nu s-ar fi întâmplat. Să ţineţi minte asta când o să găsiţi următoarea victimă.

Peder şi femeia aceea de la Departamentul de analiză, Sara-nu-mai-ştiu-cum, coborâtă dintr-o maşină civilă. Peder trebuie că-i pasase pe tripleţi soţiei lui. Halal zi de naştere.

Ultima oară când Ruben o întâlnise pe Sara, ea îl tratase de parcă era invizibil. Habar n-avea de ce, nu-şi amintea să se fi văzut înainte. Sigur linguristă. Nu l-ar mira câtuşi de puţin.

— Avem idee unde se află Vincent în acest moment? îl întrebă el pe Peder.

— Nu chiar, răspunse Sara. Un apel telefonic se cuplează la cea mai

apropiată staţie-mamă. Vincent a primit un apel pe care l-am localizat la o staţie-mamă din insula Graddb, în arhipelagul norrtalje. Aşa că bănuim că e pe undeva pe acolo. Dar problema e că staţiile-mamă din arhipelag acoperă zone mult mai mari decât aici, în oraş. Dacă ar fi fost în oraş, am fi ştiut pe ce stradă e. Acum avem destul de multe insule din care să alegem. Tjockb, Edsgarn, Lidb…

— Lidb? întrerupse Ruben. Nu poate fi o coincidenţă. Am fost acolo, la ferma de vizoni.

Îi fixă cu privirea, pe fiecare la rând.

— Ştiu exact unde e.

Apa îl ajunge până la marginea de sus a şireturilor, îi udă şosetele şi-i umple pantofii. Nu te gândi la asta. Nu te gândi la apa care în doar cinci minute va umple lada de sticlă. Lada care are patru laturi, şase, dacă sunt socotite şi acoperişul şi fundul, e prea strâmt, nu poate rămâne acolo şi *nu poate* rămâne acolo cu Mina.

Trebuie s-o ajute pe Mina.

Patru plus şase fac zece, adică unu şi zero, bărbat şi femeie, el şi Mina. Ei sunt o funcţie matematică a rezervorului de apă, el trebuie să-i scoată de acolo. Cinci minute până se umple. A cincea roată. Cinci degete la fiecare mână. Între două corpuri cereşti care se învârt unul în jurul celuilalt există cinci puncte unde un obiect poate fi ţinut în echilibru perfect de gravitaţia corpurilor, unde curentul îi trage la fel de mult pe amândoi şi de aceea sunt nemişcaţi. Două corpuri. El şi Mina. Cu un echilibru perfect între ei. Atâta vreme cât sunt doi.

Pentru că Mina stă în fund, apa îi udă pantalonii, picioarele şi spatele. Ea se încruntă şi mormăie ceva, dar fără să deschidă ochii.

— Mina, trebuie să te trezeşti!

El îndoaie genunchii, cu trunchiul în continuare foarte drept, pentru că e atât de strâmt acolo, apoi încearcă să aşeze braţele ei în jurul umerilor lui ca s-o ridice sus, dar nu poate s-o apuce. Nu merge. Lada e atât de îngustă, că nu pot sta în picioare amândoi, chiar dacă stau presaţi unul de celălalt. Unul dintre ei trebuie să fie sub celălalt.

Unul dintre ei trebuie să ajungă primul sub apă.

Unul dintre ei trebuie să moară primul.

Brusc, Mina respiră adânc şi deschide ochii. Şocul din privirea ei.

— Vincent! Unde suntem, ce se întâmplă, de ce…

El încearcă să se uite în sus, dar îşi loveşte creştetul de peretele de sticlă.

— Au! strigă ea şi îşi ţine din reflex respiraţia.

— Patru pereţi de sticlă, zice el fără să se poată abţine. Un spaţiu închis. Litera numărul patru e D. Ultima literă din alfabet, O. *De.* Adică „a muri”.

Creierul e în cădere liberă. Gândurile lui lovesc febril în pereţi, la fel

de închise ca el însuşi şi el doar urmase instrucţiunile, mereu urmase doar instrucţiunile până la punct şi virgulă, nu era vina lui, el avea doar şapte ani… — Vincent! ţipă Mina şi-l loveşte tare în coapse.

— Iartă-mă, zice el. Iartă-mă pentru tot.

Jane se uită la apă şi la arhipelag în timp ce Kenneth o împinge în căruciorul cu rotile pe poteca din spatele fermei de vizoni. E foarte frumos acolo, pe insulă. Mai ales azi.

Ea îi e recunoscătoare. Nu poate spune că a avut o viaţă bună. Dar Kenneth măcar o făcuse să aibă, spre final, un sens. Nu-i ceruse să-i pese de ea. Dar el înţelesese. Poate pentru că şi el era deja atât de aproape de sfârşit când se întâlniseră. O ajutase să obţină acele reparaţii care credea că i se cuvin. Ce declaraţie mai mare de dragoste ar fi putut primi din partea cuiva.

Ajung jos la debarcader şi Kenneth se opreşte. Apa clipoceşte liniştită, lovind stâlpii de lemn care susţin debarcaderul, iar un pescăruş sur ţipă după prietenii lui din îndepărtare. El îi pune o mână pe umăr şi ea o mângâie uşor, drăgăstos, fără să se întoarcă.

— Se termină curând, zice el.

— Ştiu, răspunde ea. Mulţumesc. Fără tine, încă ar fi continuat.

Nu trebuie să vorbească mai mult. Nu trebuie ca el s-o întrebe dacă vrea cu adevărat. N-a mai pus întrebarea aceea de multă vreme. Au depăşit toate astea. Şi, oricum, n-ar mai avea de ales.

Bărbatul scoate o rolă de bandă adezivă argintie, o înfăşoară în jurul mâinii sale stângi şi a mânerului scaunului cu rotile. O dată şi încă o dată şi încă o dată. E important ca mâna să fie bine legată. Ea îl ajută să-şi fixeze bine mâna stângă. Abia când termină îşi ridică privirea spre el. Dar nu o întâlneşte pe a lui, privirea lui a dispărut deja în depărtare. E acolo undeva în larg, poate împreună cu pescăruşii.

El începe să împingă scaunul cu rotile pe debarcader. Mai întâi încet. Scândurile răpăie sub roţi. Cu cât se îndepărtează, cu atât mai mult măreşte viteza. Ea se ţine bine în scaun, să nu cadă.

Când ajung în capătul debarcaderului, el nu se opreşte, în schimb, face un salt şi lasă scaunul cu rotile să continue drept în aer.

Kvibille 1982

— Vincent? Uşiţa nu pare să funcţioneze cum trebuie.

Ea apasă pe uşa ascunsă pe care i-o arătase fiul ei, dar e înţepenită. De neclintit. Sau poate că nu ştie ea, poate că apasă dintr-un unghi ciudat. De unde să ştie? în plus, ea are o greutate aproape dublă. Aparent trebuie să fii subţire ca un băţ, dar flexibilă ca o balama dacă vrei să fii asistenta unui magician.

— Vincent, unde-ai plecat? strigă ea din nou.

Încearcă acum să ridice capacul, dar şi acela e înţepenit. Bineînţeles, el l-a încuiat cu lacătul acela. Vincent spusese că se duce să aducă

ceva. Probabil e o surpriză pentru ea. Aşa e, fireşte. El ştie că nu se poate deschide clapa. Acesta este felul lui de a glumi. În orice moment o să descuie capacul şi-o să prezinte hainele de asistentă pe care le făcuse pentru ea, cu paiete în culorile curcubeului. Sau altceva. Să nu uite totuşi să nu-l certe prea mult.

Dar durează mult până la întoarcerea lui. Mult prea mult timp, ţinând cont de cât de incomod e să stai chircit şi îndoit în ladă. Ea se răzgândeşte. Probabil o să fie totuşi un mare scandal. Aceasta nu este una dintre cele mai bune idei ale lui Vincent.

În sfârşit, aude sunete. Voci. Nu sunt înăuntru în hambar, încă nu. Afară. Îl aude pe Vincent, e foarte sigură. Şi nu e singur. Sunt mai multe voci. Voci de fete. Ele râd. Şi Vincent râde. Pe urmă îşi zic şşşt şşşşt. De parca ar face o năzbâtie.

— De ce ţi-e aşa frică de apă, Vincent! strigă cineva. Hai odată!

Pe urmă, vocile dispar.

— Vincent! strigă ea şi bate în peretele lăzii, cel din faţa ei.

Mult mai tare de data aceasta.

— Te-ai întors, Vincent?

Mina îl examinează pătrunzător. El doar dă din cap în semn de răspuns, îi e prea ruşine să spună ceva. Ea încearcă să se ridice în picioare, e nevoită să se lipească de el ca să aibă loc. Reuşeşte cu chiu cu vai. Apa le-a ajuns până la coapse. Piepturile lor se strivesc unul de celălalt, făcând să le iasă aerul afară din plămâni. El nu se poate uita la ea. E prea aproape. Dar o simte. Nu doar fiindcă e strâns lipită de el, ci pentru că… e. Patru plus şase fac zece, adică unu şi zero, adică el şi Mina. Două corpuri pe orbită. Un mic obiect, o înţelegere fragilă, într-un echilibru perfect între ele. Dar nu asta spune. Doar nu e idiot.

— Nu ne putem mişca dacă stăm aşa, zice el chinuit. Şi atunci nu putem ieşi de aici.

— Spune că ştii cum ieşim de aici, zice ea tot aşa, chinuit.

— Ştiu cum ieşim de aici.

— Vorbeşti serios?

— Nu, habar n-am. Ştiu doar că nu avem suficientă forţă să spargem sticla dinăuntru. Asta funcţionează doar la televizor. Trebuie să găsim altceva.

— E extrem de multă apă, Vincent.

— Ştiu. Iartă-mă.

— Încetează să mai spui iartă-mă, mai bine gândeşte. Eşti bun la asta. Uneori.

Apa le ajunge până la burtă. Le-au rămas cel mult două minute. Dar ea are dreptate. Şi gândurile sunt ale lui, din nou. El ignoră apa, ignoră rezervorul de sticlă, încearcă să gândească.

Sau stai, apropo. Derulează înapoi.

Rezervorul de sticlă. Spre deosebire de Agnes, Tuva şi Ruben, ei nu se află într-o ladă meşterită în casă. Se află într-un număr profesionist de iluzionism cu apă. Şi aşa ceva are mereu straturi peste straturi de secrete. Poate că Presto nu i le-a dezvăluit pe toate lui Jane. Există modalităţi de a ieşi de acolo şi există şi… modalităţi de a respira aer.

Tuburi pentru scafandri.

O iluzie cu apă are mereu ţevi ascunse care duc spre exterior şi prin care magicianul poate respira. El îşi loveşte fruntea tare de sticlă, de frustrare.

— Vincent? zice Mina, iar el aude neliniştea din glasul ei.

Dar nu se poate ierta. Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta mult mai devreme. În continuare, din cauza lăzii, creierul nu poate funcţiona cum trebuie. E atât de strâmt. Peste un minut şi un pic aerul se termină şi el trebuie să găsească tubul rapid.

Pornind de la premisa că Jane şi Kenneth nu l-au îndepărtat.

Pentru o secundă simte că parcă zboară. Că parcă nu are greutate, sau ca şi cum ar cădea în sus. Pe urmă scaunul cu rotile loveşte apa cu un plescăit puternic. Frigul din apă îi taie respiraţia lui Jane. Ea ştia că va fi rece, dar nu atât de rece. Ţine în continuare tare de scaun când încep să se scufunde.

Lumina soarelui dispare aproape instantaneu. Apa mării e întunecată, ea nu vede nimic în faţa ei. Nu aşa trebuia să fie. Dă drumul scaunului, se întoarce şi caută braţele lui Kenneth în întuneric. El e în continuare lipit cu bandă adezivă de scaunul cu rotile care se scufundă, nu poate răspunde atingerii ei. Ea se ţine de braţul lui şi se trage în sus, să scape din scaun şi să-l îmbrăţişeze pe Kenneth. El o cuprinde, într-o îmbrăţişare insuficientă.

Trebuia ca la final să se întâlnească.

Să se scufunde îmbrăţişaţi prin albastru.

Demn şi calm.

Dar e negru ca tăciunele şi e frig şi doare.

Atât de tare.

Ea strânge ochii de frig şi trage de Kenneth, încearcă să-l care în sus, să-l scoată din întuneric. Îl simte cum încearcă disperat să-şi elibereze mâinile din scaunul cu rotile, dar rămân legaţi bine cu banda adezivă.

O dată şi încă o dată şi încă o dată.

Scaunul continuă să-i tragă în jos. Crede ea. Panica vine atunci când ea realizează că nu-şi mai dă seama în ce direcţie se mişcă sau măcar *dacă* se mişcă. Întunericul din apă i-a luat. Nimic nu le mai arată ce e sus şi ce e jos.

Kvibille 1982

— Vincent, Vincent, Vincent, şopteşte ea cu buzele lipite de lemn.

La început strigase până răguşise, în timp ce aşteptase ca vocile să se întoarcă. Dar ele nu s-au întors niciodată. Acum ea poate doar să şuiere. Aşa că îi şopteşte numele, până când nu mai e posibil.

În ladă e cald ca într-o saună, de la transpiraţie are părul şuviţe şi-i curg picături de pe vârful nasului. Simte cât de udă e pe spate, chiar dacă nu ajunge acolo cu mâinile ca să pipăie.

Dacă lada ar fi fost construită din plăci Masonite, poate că ar fi reuşit să le împingă cu picioarele şi să le dărâme. Dar Vincent îşi făcuse temele. Allan trebuie că i-a dat materiale bune de la depozitul de cherestea. Şi marginile sunt şi bătute în cuie, şi lipite.

Acidul lactic îi ţipă în articulaţii. Dacă n-o să poată să-şi întindă picioarele curând, o să-şi piardă minţile pe bune. E un sentiment inuman să stai timp de mai multe ore aşa cum stă ea. Sau cât timp o fi trecut. Pot fi zile. Ani. — Ajutor, să m-ajute cineva, şopteşte ea.

Se gândeşte să ţipe. Curând. Imediat ce-şi va fi adunat puterile.

Vincent trage aer adânc în piept şi apoi îndoaie genunchii cât de mult poate ca să ajungă la fund. Trece cu mâinile de-a lungul bordurilor de sub apă. Nimic acolo. Unghia de la degetul mic prinde ceva într-un colţ, ridicat cam un centimetru. Acolo e. *Acolo e.* Deci Jane totuşi nu-l găsise.

Meştereşte la tub cu grijă, ca să-l tragă de acolo. Bineînţeles că tubul de scafandru e jos de tot. Magicianul atârnă cu capul în jos în ladă, atunci podeaua e cea mai apropiată de cap. El se ridică din nou, scuipă şi şuieră la apa care acum i-a ajuns Minei până la gură.

— Eşti sigur că sticla nu poate fi spartă? zice ea rapid şi scuipă când apa încearcă să-i intre în gură.

Aproape că i se citeşte disperarea în glas. El răspunde dând din cap afirmativ, apoi vede scrisoarea de la Jane, ultimul lui mesaj către posteritate, pe partea exterioară a peretelui de sticlă. Ar face orice ca să-l distrugă, să rupă scrisoarea în bucăţele. Nu vrea să-l urască familia.

— E un tub de scafandru prins acolo jos, zice el. Trebuie să-l iei.

— Nu trebuie să fii vreun cavaler salvator, eu sunt poliţistul aici, spune ea şi fornăie din nou în apă.

— Tu eşti mai mică de statură, zice el. Mai am sigur o jumătate de minut aici sus, să încerc să găsesc o soluţie. Pe urmă cobor. Atunci vedem care din noi e mai puternic.

— Ha, ha, ha.

Dar Mina face cum spune el şi se scufundă până la tub, chiar înainte ca apa să-i ajungă la nas. Mişcarea împroaşcă apa şi el strânge tare gura şi ochii. Nu s-a sinchisit niciodată să facă exerciţii de ţinut respiraţia. Sigur, ar putea să împartă tubul cu Mina, dar manevra de a schimba locul cu ea în lada îngustă ar dura mai mult decât i-ar ţine

aerul din plămâni. Şi pe urmă ar trebui să schimbe locul din nou. Încearcă să-şi controleze respiraţia.

Apa îi gâdilă buzele şi el închide gura, strânge din buze. Respiră sacadat pe nas. Simte deja că parcă nu mai are aer. Nu mai e aer în rezervor. Bate tare în clapa de deasupra capului. *Daţi-ne drumul, daţi-ne drumul. Ajunge acum.* Sunetul pumnilor în tablă face ecou în camera de dincolo de sticlă, dar în rest e linişte. N-o să scape din asta. De data asta n-o să mai scape. Când apa îi trece de buza de sus, bate panicat în pereţii de sticlă. Dacă nu poate să reducă panica, e pierdut, dar nu se mai poate.

Panică.

Ceva legat de panică?

Apa ajunge la nări, el îşi ia avânt în sus şi trage ceea ce el consideră ultima suflare. Timpul care i-a mai rămas este exact până vor ceda plămânii. Cineva îl trage de cracul pantalonului. Se uită în jos şi Mina îi face semn la tubul cu oxigen, dar el dă din cap. Nu e timp. Deja simte explozia din corp. Ar fi trebuit să facă exerciţii de ţinut respiraţia. Toată concentrarea e asupra acţiunii de a nu deschide gura. Nu poate vedea clar, clipeşte din cauza apei din ochi. Dacă deschide gura, atunci s-a terminat. Corpul arde, el arde, creierul vrea să termine acum, panică panică…

Pârghie.

Umberto. Ce-a zis Umberto? Licăriri în faţa ochilor. Ceva despre o pârghie. Toate sunetele dispar când apa acoperă urechile. O pârghie care nu există. O pârghie de panică. E izolat în apă. Înconjurat. Uşiţa nu exista, pentru că Tom Presto şi-a asumat riscuri. El presează mâna de peretele de sticlă. Pe partea lui există doar moarte. Dar acel Tom Presto pe care Vincent îl întâlnise nu s-ar juca cu moartea. Din contră. El ar refuza să-şi lase soarta în mâinile altcuiva. Nu mai poate gândi. Creierul se închide, el coboară într-un întuneric primar. Loveşte cu sălbăticie în apă, dar mişcările lui sunt lâncede, le lipseşte vlaga. Deschide gura şi corpul trage din reflex apă în plămâni. Colecţionarul francez al lui Umberto se înşelase. Tom ar fi trebuit în mod clar să aibă o pârghie de panică. Doar că nu pe exterior. Ar fi trebuit să fie… *în interiorul rezervorului.*

Echilibrul perfect între două corpuri se sparge în milioane de bucăţi atunci când ele îşi încetează calea pe orbită.

Nu durează mult.

O simţi doar ca pe o ameţeală de o singură secundă. Restul e exact ca şi cum ai adormi.

Corpul de care Jane se agaţă se smuceşte în spasme violente. Ea nu mai vrea. Vrea să trăiască. Nu aşa trebuia să fie.

Îi dă drumul lui Kenneth şi încearcă să înoate în sus. Îl lasă în plata

Domnului să se scufunde pe fundul mării. Ea ştie că e mult prea în adânc şi că picioarele sunt inutilizabile. Poate înota doar cu braţele.

Durează prea mult. Poate că nici măcar nu înoată în direcţia corectă. Poate că doar înaintează şi mai adânc. Dar nu vrea.

După trei manevre de înot, plămânii îi explodează.

Nu aşa era.

Aşa era.

Kvibille 1982

Ea nu mai ştie cine e. Ştie doar că o doare de atâta vreme. Articulaţiile din corpul care ţipă. Căldura. Setea, îşi suge degetele însângerate ca să bage în ea puţin lichid. Unghiile le-a rupt de mult în lemnul care o ţine captivă. Simte că a trecut atât de multă vreme de atunci. Blestemă lumea şi pe urmă cere iertare.

— Vincent. Jane. Foarte bine. N-o să vă mai strig. O să vă descurcaţi mai bine fără mine. Ştiu asta. Întotdeauna am ştiut-o.

Nu ştie, dar probabil o spune cu voce tare.

Pe urmă nu mai spune nimic.

Kvibille 1982

— Tu ai construit lada?

O necunoscută stătea în faţa lui cu un carneţel şi un pix în mână. Vorbea pe un ton plin de zel, aproape cu lăcomie. El nu răspunse. Oricum suna de parcă ea ştia deja răspunsul. În plus, n-o cunoştea. Se uită din nou la mâinile ei. Un creion era o linie. O dimensiune. Un carneţel era un pătrat. Două dimensiuni. Lada pe care o construise el era un cub. Trei dimensiuni. A patra dimensiune era timpul. Dar chiar acum, el se mişca în afara lui. Stătea în curte de o veşnicie. Sau o secundă. Cineva vorbise cu el. Sau poate nu.

Un poliţist pe care credea că-l mai întâlnise, probabil acelaşi poliţist care o ajutase pe mama când le murise motorul maşinii în faţa magazinului, o luă pe femeie de braţ şi o duse de acolo.

— Lasă-l în pace pe băiat, zise poliţistul. Nici măcar n-ar trebui să fie aici. Dar doamna de la direcţia socială mai întârzie.

Intrarea în grajd era împrejmuită cu bandă adezivă cu sigla poliţiei, iar lada împodobită cu steluţe fusese scoasă în curte. Ce noroc că îi pusese rotiţe, altminteri ar fi fost greu de cărat. Dar nu înţelegea cum o să mai intre acum în atelierul lui, acolo unde îşi ţinea toate secretele. De nu s-ar apuca să-i scormonească printre ele! Atunci ar fi foarte trist.

— Sunt de la Hallandsposten, se răsti femeia şi se smuci din mâna poliţistului. Opinia publică are dreptul să ştie.

El se uită la umbra lui de pe pietriş. Începea să se alungească. El era doar umbra lui. Chiar penumbra, acolo unde lumina nu ajungea niciodată. Şi el era unidimensional. Din profil, el nu se vedea. Femeia se aplecă spre el.

— Cum e să nu mai ai mamă? zise ea, pregătindu-se să noteze.

El nu înţelegea cum de-l vede ea, doar stătea întors într-o parte. Şi cum adică nu mai are mamă? Mama era acolo, în bucătărie. Mama era în cum se spăla el pe dinţi. Suntem ceea ce facem, aşa zicea mama mereu. El poate s-o facă pe mama când vrea el.

— Hai că ajunge, ce dracu', îi zise poliţistul nervos femeii. Ori părăseşti locul accidentului, ori te bag în dubă pentru obstrucţionarea poliţiei.

Femeia scoase repede un aparat de fotografiat şi apăsă declanşatorul înainte ca poliţistul să apuce să reacţioneze. Bliţul îl făcu să clipească.

— Ai uitat să zâmbeşti, zise ea, dar e bine. Copiii serioşi dau bine în poză. Nu era şi o soră pe aici pe undeva? Ea poate e mai vorbăreaţă.

Femeia o luă prin curte şi dispăru. Poliţistul se aşeză în faţa lui şi-i puse mâinile pe umeri. Acoperea soarele.

— A fost un accident, zise bărbatul. Ştii asta, nu? Nimeni nu dă vina pe tine. O să fie bine. Tu şi sora ta veţi fi plasaţi în case noi, dar cel mai important e ca tu să înţelegi că nimeni nu crede că ceea ce s-a întâmplat e din vina ta.

— O să locuim împreună? întrebă el neliniştit. Eu şi Jane?

— Nu ştiu, Vincent. Depinde dacă e cineva pregătit să vă ia pe amândoi. Deci probabil că nu. Dar sigur o să locuiţi aproape unul de celălalt. Sunt convins că veţi putea să vă întâlniţi cât de des vreţi. E doar ceva provizoriu, înţeleg dacă totul ţi se pare ciudat în aceste clipe. Dar voi sunteţi copii deştepţi, ageri. Veţi fi puternici amândoi şi-o să treceţi peste toată chestia asta. Doar vă aveţi unul pe celălalt. Totul va fi iertat.

Mina stătea pe fundul *Water torture cell* a lui Houdini şi încerca să se adune. Apa începuse brusc să ţâşnească în şuvoaie din rezervor, direct pe podeaua din afară. De parcă fundul i s-ar fi spart. Continua să curgă din furtun, dar ieşea afară Ia fel de rapid.

Vincent stătea fără suflare deasupra ei. Se prăbuşise cu fruntea şi genunchii lipiţi de sticlă, dar spaţiul strâmt îl ţinea drept. Ea îl văzuse zvârcolindu-se, într-o panică sălbatică, atunci când rămăsese fără aer. Fusese aproape să-i dea un şut în cap. Când dădea din picioare şi se agita trebuie că găsise o manetă sau un buton care golea rezervorul.

Dar tot trebuiau să iasă din acvariul blestemat. Nu ştia dacă Vincent e mort, dar în mod absolut va fi, dacă ea nu-i făcea resuscitare pulmonară imediat. El spusese că sticla nu poate fi spartă. Dar ruşine celui care se dă bătut, îşi scoase unul din pantofi şi începu să bată sistematic cu tocul în sticlă. Avu grijă ca fiecare lovitură să nimerească în exact acelaşi punct. Lovi puternic de cincisprezece ori. El avea dreptate, ar fi fost imposibil să facă asta în apă. Când sticla crăpă, ea se apără din reflex cu braţele. Vincent căzu în faţă, dar corpul ei îi

stătu în cale şi-l împiedică să aterizeze cu faţa în cioburi.

Păşi afară din rezervorul cu apă, îl trase pe Vincent după ea şi-l puse cu grijă jos, pe un loc de pe podea fără cioburi. El era mai uşor decât părea. Sau ea devenise mai puternică.

Se uită la el. Mentalistul. Ea îl trăsese în toate astea. Fiindcă Kenneth o făcuse pe Anna să-i propună asta. Ea muşcase din momeală, cu tot cu păr şi unghii. Apoi, sora lui Vincent aproape că o omorâse, iar acum Vincent poate nu era mort. N-avea de gând să-l lase să scape aşa. Apa sigur spălase deja toate bacteriile de pe el. Îi ridică ceafa pentru a-i deschide căile respiratorii, trase aer în piept şi îşi puse gura pe gura lui.

Vincent era în continuare prea sleit de puteri ca să o poată ajuta. Era întins pe spate, gâfâind după aerul care-i lipsise în rezervor. Mina nu avea nicio idee unde erau Jane şi Kenneth sau când se vor întoarce. O uimise că nu rămăseseră să-i vadă pe ea şi pe Vincent murind, dar poate că nu aveau nevoie de asta. Credeau că şi-au atins scopul şi poate le era de ajuns. Acum întrebarea era dacă fugiseră sau dacă erau în continuare pe undeva prin apropiere.

Încerca să gândească limpede.

Creierul se afla însă în stare acută de oboseală şi trebui să-şi învingă pofta de a fugi pur şi simplu de acolo. Nu-l putea părăsi pe Vincent. Tocmai îi salvase viaţa. Şi îşi aduse aminte că nu ştiu ce filosofie chinezească spunea că asta înseamna că are responsabilitatea lui. Iar dacă fugea aşa, fără cap, putea să nimerească drept în braţele lui Jane şi ale lui Kenneth.

Se uită în jurul ei. Se luptă cu starea de vomă pe care o avea de la duhoarea de putreziciune, de dulce, care umplea în continuare locul. Trebuia să cheme ajutoare. Ceea ce însemna că trebuia să dea de un telefon. Kenneth îl aruncase pe al ei pe geamul maşinii, aşa că probabil era în mii de bucăţi la mai multe zeci de kilometri de acolo. Sigur i-l luaseră şi pe-al lui Vincent, dar dacă nu-l luaseră cu ei, atunci ar trebui să fie pe undeva prin apropiere.

Căută pe bancul de lucru din atelier şi în jurul bancului, singura piesă de mobilier din încăpere, dar nu găsi nimic. — Vincent, zise ea şi se întoarse către el, parcă cerând ceva.

El era în continuare întins pe spate, i se vedea albul ochilor, respira scurt şi spasmodic şi părea că luptă să revină la starea de conştientă.

— Vincent! zise ea mai ferm. Ai văzut ce-au făcut cu telefonul tău? Nu e pe banc şi nu-l găsesc nicăieri. E posibil să-l fi luat cu ei?

Ea simţi speranţa murindu-i în piept. Sigur că aşa făcuseră.

Dar Vincent îşi ridică anevoios braţul drept şi arătă înspre un colţ al camerei. Acolo era un container mare. Unul dintre acelea pe care le umpleai cu gunoi şi apoi ţi se ridicau de la poartă. Ea nici măcar nu-l

remarcase, un container îi trezea mult prea multe sentimente de mizerie care nu putea fi niciodată spălată, ca să vrea să accepte existenţa acestuia. Dar Vincent continua să arate cu degetul.

Se duse încrâncenată spre container. Mirosul de putreziciune se intensifica pe măsură ce se apropia de el. Conţinutul din stomac îi urcă prin gâtlej, o arse iute în gură şi pe urmă se întoarse de unde venise. Panica o copleşea şi mai tare, cu fiecare pas. Nu voia să vadă ce e în container. Nici măcar nu voia să-l atingă. Nu voia să fie în aceeaşi *încăpere* cu containerul.

Se întoarse şi se uită implorând la Vincent. Văzu că el încearcă să vorbească, dar tot nu poate. În schimb, ridică mâna din nou şi arătă pentru a treia oară spre container. La dracu'. La dracii dracilor.

I se păru că aude ceva afară. Rămase nemişcată ca să audă mai bine, dar era linişte. Nimeni nu va veni să-i ajute. De ea depindea totul.

Containerul era înalt, mult prea înalt. Nu exista nicio posibilitate să se urce acolo singură. Se uită în jur. Scara care stătuse sprijinită de rezervorul cu apă căzuse când ea spărsese sticla. Scara era acum umedă, alunecoasă şi acoperită cu sticlă. Inutilizabilă. La peretele opus era o altă scară. Aceea arăta mult mai veche, părea nefolosită de mulţi ani, dar măcar nu era decorată cu bucăţi de sticlă. Se duse la scara veche după ce mai privi o dată spre uşă.

Scara era plină de pânze de păianjen. Nu numai pânze, după cum remarcă ea, plină de scârbă. Păianjeni. Grămezi de păianjeni mici mişunau pe scară şi se căţărau de colo-colo în pânza complexă. Găsi câţiva centimetri care nu erau chiar aşa de plini de firele albe, lipicioase şi apucă de acea parte a scării cu groază şi dezgust. Când o trase de lângă perete, descoperi sursa tuturor păianjenilor mici. O mamă-păianjen mare, grasă şi păroasă, care stătuse în spatele ramei de lemn, o luă imediat la goană peste mâna Minei.

Ea ţipă din răsputeri. Nu se putu abţine. Ţipătul făcea ecou între pereţi şi-şi simţi inima bubuind de groază, în timp ce se uita speriată spre uşă. Oare auziseră? Jane şi Kenneth vor veni acum şi vor descoperi că ea şi Vincent nu muriseră în rezervorul cu apă?

Dar nimic.

Nimeni.

Tăcere.

Cu inima bubuindu-i în continuare, ridică scara şi o cără până la container. O mânca tot corpul, de la rădăcinile părului până la picioare, şi vedea cu ochii minţii cum tot corpul îi era acoperit de păianjeni bebeluşi care sigur vor depune la un moment dat ouă sub pielea ei sau se va întâmpla altceva la fel de hidos.

Îi veni în minte un video de pe Youtube pe care i-l arătase Ruben odată, sigur ca s-o scârbească, de-al naibii. Era ceva care se numea *botfly*. O muscă sud-americană care depunea sub piele ouă din care

mai apoi ieşeau larve, în video vedeai cum cineva trage afară o larvă mare, zvârcolindu-se, din scalpul unui om.

Ea aproape că vomitase, dar nu voise să-i dea lui Ruben acea satisfacţie. Aşa că se stăpânise. Exact cum făcea acum, cu toată voinţa pe care o putea aduna.

Cu grijă, puse scara jos, la baza containerului, încercând să scoată cât mai puţine sunete posibil când lemnul luă contact cu metalul. Mai mulţi păianjeni mici rămăseseră pe scară când aceasta fusese mutată şi pânza de păianjen se desprinsese în câteva locuri, iar acum se mişcau de colo-colo neliniştiţi.

Dar Mina abia dacă se mai gândea la pânză. Mirosul era de-a dreptul insuportabil acum, când era atât de aproape de container. Îi dădură lacrimile şi nările o înţepau. Orice ar fi fost acolo, şi care mirosea în felul ăsta, satura probabil aerul cu bacterii şi alte microorganisme, care acum pluteau în jurul ei şi pe ea. *Înăuntrul* ei.

Se forţă să se concentreze asupra misiunii, asupra scopului. Când aruncă o privire la Vincent, văzu că el se ridicase în fund, cu capul atârnându-i între genunchi. Plângea cu suspine şi scuipa restul apei pe care o înghiţise.

Ea simţi din nou cum gura i se umple de fiere, înghiţea şi tot înghiţea. Nu putea să vomite acum, nu din nou. Atunci n-ar duce la capăt ce are de făcut. Să vomite era absolut cel mai rău lucru pe care şi-l putea imagina. Mai rău ca *botfly*. Să vadă toate chestiile alea scârboase care existau în ea, cărora ea le dedica fiecare secundă trează ca să le inhibe, îi provoca mereu un atac total de panică. O dată era mai mult decât suficient. În perioade de gripă se dădea cu spirt de trei ori mai mult ca de obicei şi înghiţea, ca să fie sigură, nouă boabe întregi de piper alb pe zi. Chestia aia cu boabele de piper alb sigur că nu era dovedită ştiinţific în vreun fel, dar mama ei aşa făcea mereu şi Mina reuşise să ocolească gastroenterita în ultimii zece ani.

Trei stinghii în sus pe scară. Creştetul capului era la nivelul marginii containerului. Încă nu putea să vadă ce e acolo înăuntru. Dar mirosul devenise, dacă mai era posibil, şi mai puternic, şi mai înţepător. Trase gulerul bluzei peste nas, ca o formă de protecţie insuficientă. Câţiva păianjeni mici alergau pe podul palmei, dar făcând comparaţie cu mirosul greu, putrezit, putu să-i ignore.

Încă un pas mai sus.

Şi încă unul, şi vedea peste margine.

Containerul era plin cu cadavre.

Vizoni.

Mii de vizoni morţi se holbau la ea, în stadii variate de putrefacţie. Şi se mişcau. Ea ştia de ce. Cadavrele erau pline de gaze, viermi şi muşte lipicioase în cantitate atât de mare, încât dădeau senzaţia că mortăciunile se mişcă. Nu se putu abţine, se aplecă într-o parte şi lăsă

cerealele de la micul dejun, care nu ieşiseră data trecută, să o ia în jos spre podeaua de beton.

Începură să-i curgă lacrimile. Inima îi bătea cu mişcări triple în piept şi simţi palmele ude de sudoare. Atacul de panică ameninţa să preia controlul total, dar ştia că dacă lasă acel sentiment măcar şi o milisecundă să o cotropească, nu se va mai putea coordona.

Se uită spre Vincent. Părea mai stabil. Stătea cu capul în sus şi se uita la ea, cu puţin mai multă culoare în obraji.

Poate va reuşi să meargă? Poate ar trebui pur şi simplu să iasă de acolo, să rişte bănuind că Jane şi Kenneth au fugit şi se află departe de acolo?

Dar ea ştia că nu se poate. Ar dura mult până ca Vincent să se poată mişca repede şi el n-ar putea să se opună câtuşi de puţin în situaţia în care ar trebui să se apere.

Aveau nevoie de ajutor.

Avea nevoie de telefon.

Puse un picior pe marginea containerului. Încercă să ignore cadavrele de animale putrezite şi pline de gaze de sub ea. Refuză să se gândească la milioanele de viermi şi ouă de muşte. În schimb, evocă disperat imagini cu curcubeie şi unicorni, pajişti de vară şi pisoiaşi drăguţi.

Pe urmă sări.

Când sosi poliţia din norrtalje, îi găsiră pe Mina şi pe Vincent pe jos, în atelier. Mina luase furtunul de apă care ducea la rezervor şi încerca să se clătească. Dar cocoloaşe de sânge şi părţi din leşurile de animale la care ea nici măcar nu voia să se gândească erau în continuare înţepenite în părul ei. Imediat ce va găsi ceva ascuţit va tăia tot părul.

Hainele ei erau într-un colţ, distruse pe veci. Şi le smulsese urlând. Dar măcar găsise telefonul lui Vincent, plin de sânge lipicios. Şi funcţionase. Imediat ce terminase de vorbit se aruncase cu scârbă pe podeaua pe care o înecase cu apa din furtun.

Vincent nu comentase nimic. În schimb, îi dăduse hainele lui. Erau mult prea mari şi ude leoarcă, dar măcar scăpaseră de păianjeni şi viermi şi părţi de animale. Vincent era în chiloţi. O pereche de Bjorn Borg cu imprimeu hawaiian, nu se putu ea abţine să observe.

Norrtalje trimisese doi poliţişti, ambele femei. Când îi văzură pe Mina şi Vincent, una dintre ele se întoarse din uşă.

— Avem nevoie de pături! strigă ea la cineva care era afară în curte. Rapid!

— Am primit un apel de aici, zise cealaltă poliţistă. Şi imediat după aceea un apel de la Poliţia din Stockholm.

Ea se ghemui lângă Mina, cu o privire îngrijorată.

— Da, eu am sunat de aici, zise Mina pe nas. Ce repede aţi venit!

— Tu ai sunat? zise poliţista uimită. După voce părea cineva mult mai în vârstă. Cei de la poliţia din Stockholm erau cei mai derutaţi, dar conform celei cu care am vorbit de aici, ar trebui să existe două cadavre. Aparent, ceva legat de o răzbunare şi o sinucidere. Şi o scrisoare. Ştiţi ceva despre asta?

Mina nu ştia ce să spună. Se uită la Vincent.

— Jane şi Kenneth au sunat la poliţie înainte de-a pleca, zise el scuzându-se. N-am apucat să-ţi spun.

Trecură pe lângă ruta de ieşire spre Aeroportul Arlanda şi continuară spre nord. După Arlanda, traficul se rărea mereu, deocamdată erau aproape singuri pe şosea. Dar ea ştia că avea să se aglomereze pe măsură ce se vor apropia de Uppsala. Christer sunase cât Julia era în maşină şi povestise că Vincent e dat în urmărire, dar că devenise o problemă a poliţiei din norrtalje. Nu mai era treaba lor. Nu era nevoie de ea la sediu.

Christer adăugase cu mult prea mult subînţeles că evident că habar nu avea de ce a rămas ea acasă, dar poate că are ceva mai important de făcut chiar în această zi. Ea îl sunase pe Torkel şi se întorsese imediat, recunoscătoare că în Palatul Poliţiei nu existau secrete.

Îi strânse mâna de pe volan. El îi răspunse, fără să-şi ia ochii de la drum.

— Mulţumesc, zise ea. Fiindcă mă suporţi. Adică hormonii ăştia nemernici.

— Hei, tu eşti poliţista-ftotshot, zise el şi zâmbi. Ai avut de făcut o alegere grea astăzi. Îmi pare rău că nu ţi-am uşurat situaţia. Dar să ştii un lucru…

Îşi luă o secundă privirea de la drum pentru a o privi în ochi.

— Te iubesc. Şi consider că ai ales corect. Aşa ar fi trebuit să facem mai multe încercări de a avea copii. Dar ce tata aş fi dacă nu te-aş laşa sa aperi pe cineva de afară, un om care e copilul altcuiva? iartă-mă ca am fost aşa prost.

— E OK, spuse ea şi-i puse mâna pe coapsă. Nu te-am luat pentru intelectul tău, ştii asta.

Torkel izbucni în râs şi râse şi ea cu el. Cu râsul acesta parcă se rupsese un baraj. Încordările acumulate timp de mai multe luni, tocmai de când ea reîncepuse tratamentul cu hormoni, dispăruseră în sfârşit. Iar Torkel păru să simtă acelaşi lucru. Erau în drum spre ceva nou. Ea coborî geamul de la maşină şi lăsă înăuntru frigului de septembrie. Vântul amplificat de viteză îi făcea vârtejuri pe chip şi în păr. Îl simţea jucăuş, zburdalnic. Zâmbi şi închise ochii. Vântul era plin de viaţă.

OCTOMBRIE

Vincent nu apăruse la conferinţa de presă. Mina îl înţelegea. Presa s-

ar fi aruncat asupra ştirii despre legătura dintre el şi crime cu aceeaşi frenezie precum peştii piranha asupra unei vaci moarte dintr-un râu. Era pur şi simplu cel mai bine să se ţină deoparte.

Julia urcă la pupitru. O parte din informaţie se scursese deja, presa amestecase bucăţi răzleţe de adevăr cu presupuneri fanteziste. „Scenariu posibil", cum obişnuiau ei să numească asta.

Murmurul se stinse încet şi privirile tuturor se întoarseră pline de aşteptări către Julia. Mina stătea în picioare lângă scenă, ascunsă în spatele unei draperii. Chiar şi despre ea se minţise prin presă. Nu pricepea de unde găsiseră ei pozele. Mereu avusese grijă să se ţină departe de spaţiul public şi nici măcar în privat nu-i plăcea să stea în faţa camerei. Cu toate astea, ei reuşiseră să dezgroape o poză veche alb-negru în care arăta oribil. Făcută la o intervenţie de urgenţă, fără măcar ca ea să fi fost conştientă de prezenţa fotografului.

— Încă nu i-am localizat pe criminali, dar au fost identificaţi ca fiind Jane Boman şi Kenneth Bengtsson.

Aşa cum voi, cei din presă, aţi constatat deja, Jane era sora mentalistului Vincent Walder.

— De cât timp ştia Vincent că ucigaşul era chiar sora lui?

Unul dintre cei mai insistenţi reporteri de la *Expressen* pusese această întrebare fără ocoliş.

— Vă rog mult să ridicaţi mâna pentru a primi cuvântul, zise Julia pe un ton sever. Altfel o să iasă haos.

Mina observă abia acum că şeful poliţiei din Stockholm, tatăl Juliei, stătea tocmai în spatele sălii şi-şi observa fiica aflată la pupitru. Părea mândru. Mina ştia că pentru el era complicat cu Julia şi grupul şi că ea, din cauza gradului de rudenie apropiat, trebuia să muncească dublu faţă de alţii. Aşa că faţa lui mândră o bucură pe Mina. Julia merita asta.

— Dar ca să-ţi răspund la întrebare, zise Julia. Vincent nu şi-a dat seama că sora lui era ucigaşul până când el şi colega noastră Mina Dabiri au fost capturaţi.

— De ce? Care-a fost motivul?

Acelaşi reporter din nou, tot fără să ridice mâna. Mina vedea pe Julia că răbdarea ei era pe sfârşite.

— *Vă rog* ridicaţi mâna. Este adevărat că motivul este legat de întâmplarea pe care aţi răstălmăcit-o şi-aţi înflorit-o în presă în ultimele zile. Mă refer la accidentul care s-a petrecut în copilăria lui Vincent şi a lui Jane. Mama lor, Gabriella Boman, a murit în condiţii tragice şi din diverse motive Jane l-a considerat pe Vincent responsabil atât pentru accident, cât şi pentru felul în care viaţa ei s-a conturat după accident.

Un alt reporter flutură mâna în aer.

— De ce tema iluzionismului? Nu e inutil de încâlcită?

— Ce să zic? Experienţa îmi spune că ucigaşii nu sunt mereu deosebit de raţionali în privinţa modului de operare. Aşa cum am spus, atât motivul crimelor, cât şi maniera în care au fost realizate sunt legate de circumstanţele din jurul morţii Gabriellei Boman.

— Moartea lui Daniel Bargabriel are vreo legătură în vreun fel cu asta?

— Moartea lui Daniel nu ţine de acest caz, în afară de faptul că le cunoştea pe două dintre victime. În schimb, pot să vă spun că astăzi i-am arestat pe restul făptaşilor pe care-i considerăm implicaţi în moartea lui Daniel şi avem temeiuri foarte bune pentru un proces, conform procurorului.

Mina simţi un junghi de tristeţe pentru acel tânăr care murise ca urmare a setei de răzbunare a lui Jane, chiar dacă nu ea îl omorâse. Era atât de superfluu. Atât de zadarnic. Dar spera ca partidul Sveriges Framtid să fie puternic afectat de scandal şi să dispară la următoarele alegeri.

Julia continuă să fie atacată cu întrebări enervante. Mina se retrase uşor şi lăsă vocea Juliei, cea cu toate răspunsurile, să dispară pe fundal.

Hrana uscată ateriza zăngănind în castronul metalic. Bosse veni în pas alergător imediat ce auzi sunetul şi începu să mănânce bucuros, cu manierele unui mic cutremur.

— Da, aşa, băiatule, zise Christer.

El folosi marginea mesei ca sprijin pentru a se putea aşeza pe podea. Nu era foarte uşor, dar ceva mai uşor ca de obicei. Plimbările cu Bosse începeau în mod foarte evident să dea roade. Îşi sprijini spatele de sertare şi mângâie blana câinelui. Acel Harry Bosch nu ştia ce pierde.

— Stăpânul şi stăpâna ta pare că au dispărut fără urmă, zise Christer. N-au fost de găsit nicăieri pe insulă. Şi nimeni n-a văzut nicio barcă plecând de acolo. În mod clar n-au luat feribotul. Totul e un mister. Poliţia din norrtalje dragheză după corpuri, evident, dar probabil nu vor găsi nimic. E adâncă apa acolo.

Bosse se oprise din mâncat şi se uita la Christer cu o privire uimită. Probabil auzise din tonalitate că ceva era diferit.

— Înţeleg dacă eşti trist, zise Christer scărpinându-l după ureche. Dar mă gândeam să facem o plimbare lungă după ce mănânci şi pe urmă cumpărăm o minge nouă din aia chiţăitoare, pe care-ţi place s-o muşti până o distrugi. Una cu sclipici. Nu cred că ei se mai întorc, înţelegi tu. Cred că am rămas noi doi acum.

Bosse scoase un lătrat scurt şi-l linse apoi pe Christer pe faţă, de la bărbie până pe frunte. De la hrana uscată, respiraţia câinelui era pătrunzătoare. Puţină companie nu era totuşi deloc o idee rea.

Fără să ştie pentru a câta oară la rând, gândurile se duseră înapoi la

vremea când era tânăr. Înapoi la Lasse. De fapt era scandalos că nu avea habar ce mai făcuse Lasse de atunci. Un om pe care odată îl cunoscuse atât de bine, care de atunci parcursese o viaţă întreagă de experienţe şi trăiri proprii despre care Christer nu ştia nimic. Se simţea aproape invidios. Fără să ştie exact pe cine. Dar nu era prea târziu ca să schimbe acest lucru. Totuşi era poliţist. Şi acum existau reţelele sociale. N-ar fi prea greu să afle ce face Lasse azi.

Cum stătea acolo pe podea, cu blana lui Bosse în mâini, simţi ceva mişcându-se în străfundurile corpului. Slab la început, mai întâi nici măcar nu fusese sigur că e acolo. Dar pe măsură ce creştea, era din ce în ce mai convins. Era un sentiment cu totul nou. Ceva ce nu mai simţise până acum. Nu era sigur, dar credea că e posibil să fie fericire.

Milda stătea în continuare la masa unde luaseră cina. Vera şi Conrad mâncaseră ca de obicei, cu viteză record. Pe urmă, Vera se aşezase în faţa Playstationului în timp ce Conrad se dusese să-şi ia temele. Acum, el stătea în faţa ei, adâncit într-o carte de educaţie civică şi nota harnic pe laptop.

Conrad al ei. Fusese o vară grea pentru el. Dar căminul unde făcuse tratamentul părea să fi avut un efect aproape magic. De când se întorsese, nu numai că se ţinuse departe de toate prostiile de dinainte, dar căpătase şi o nouă atitudine, atât faţă de viaţă, cât şi faţă de şcoală. Chiar şi Vera comentase că fusese mult mai vesel toamna aceasta. Iar acum îşi făcea temele din proprie iniţiativă.

Milda ştia, firește, că nu putea avea aşteptări prea mari. Se întâmplase înainte să creadă că fiul ei îşi pusese ordine în viaţă. Şi pe urmă alunecase iar acolo după o lună. Dar de data asta simţea că e… altfel. Ea nu îndrăznea să aibă acest gând, ştia că n-ar trebui, dar de data aceasta poate putea fi permanent. Toţi ar merita asta.

Mai ales acum.

Nu trebuia să aducă scrisoarea de la Adi pentru a-şi aminti ce scria acolo. Scrisoarea nu venise de fapt de la fratele ei, ci de la avocatul lui. Ea pufni. Mai plauzibil un tovarăş pe care-l întâlnise în combinaţiile lui dubioase, sau, de ce nu, în închisoare. Avocat, da, sigur. Spre deosebire de Conrad, Adi nu se schimbase deloc. Alerga în continuare în aceeaşi cursă unde banii erau singurii care contau.

Şi tocmai banii erau problema. Ea şi Adi moşteniseră casa unde locuiseră împreună. Adi o lăsase să stea acolo cu Vera şi Conrad, într-un gest necaracteristic de generozitate, când incapabilul tată al copiilor nu şi-a putut face dreptate. Ea ştia totuşi că generozitatea nu era veritabilă. Adi voia să pună mâna pe casa bunicului Mykolas din Enskede, care era şi mai mare şi avea şi o poziţionare mai bună. Când bunicul se va stinge, Adi va susţine că acea casă e a lui, pentru că el cedase jumătate din casa în care locuia Milda.

Dar, se pare, generozitatea jucată se terminase. Ea nu-i putea reproşa, el avea dreptatea de partea sa. Numai că venise atât de brusc. Ea crezuse că vor putea vorbi mai întâi despre asta. Dar Adi, prin acel avocat, o anunţase că dacă vrea să locuiască acolo în continuare, trebuie să cumpere partea lui. Altfel trebuiau să vândă casa. Sau să renunţe la partea ei din viitoarea moştenire de la bunicul. Ea nu avea mult timp la dispoziţie să plătească.

De vândut nu era ceva la care să se gândească, banii n-ar ajunge pentru o nouă locuinţă rezonabilă, şi nu-şi putea expune copiii la asta. Şi n-ar primi niciodată un împrumut bancar suficient de mare încât să-i poată plăti lui Adi, nu la cum arăta situaţia ei financiară acum. Centrul de tratament al lui Conrad fusese privat – şi foarte scump.

În acelaşi timp, nu exista nici un alt mod de a face rost de banii aceia dacă nu avea de gând să jefuiască o bancă. Se uită la capul lui Conrad aplecat peste manual. Ea şi familia ei aveau nevoie de un miracol.

Ruben ezită. Era atât de departe de zona lui de confort, că i-ar fi trebuit şi paşaport, şi vaccinuri ca să se ducă acolo. Pentru o clipă se gândi să renunţe. Doar avea o viaţă bună.

Sau?

Da, totuşi lua asta în considerare. Un serviciu care nu era mai solicitant decât îi permitea el să fie. Mai ales acum, când noul grup îşi demonstrase competenţa şi putea să-şi continue activitatea. Ca parte din acel grup, el nu trebuia să lucreze în aceleaşi limite care înainte fuseseră atât de enervante. Iar ca burlac, avea libertatea să facă ce vrea. Fără copii care trebuie luaţi deja după pauza de prânz de la grădiniţă sau pentru care să intre în concediu de îngrijire toată iarna. Pufni. Concediu de îngrijire a copiilor, ce invenţia dracu'. Peder va trebui să-şi dea demisia imediat ce tripleţii vor învăţa să meargă.

El avea totul. Un oraş atât de plin de gagici doritoare şi încinse, pentru el era ca o parcare deschisă nonstop şi axată pe client. Şi nimeni care să strice totul, rămânând şi după aia.

Nimeni care să-l bată la cap despre spălat vase şi curăţenie sau despre nişte flori de ziua îndrăgostiţilor.

Nimeni cu care să ia cina în faţa televizorului, lângă care să adoarmă strâns lipit seara, nimeni cu părul blond care să miroasă în permanenţă a timoftică şi căreia vara să-i apară pistrui mici, mici, peste tot.

Nimeni care…

Nimeni ca Ellinor.

Ruben luă rapid bileţelul pe care notase numărul de telefon şi formă cifrele înainte să se răzgândească. Trase aer adânc în piept.

— Bună ziua. Mă numesc Ruben Hobk. Aş vrea să fac o programare

pentru o discuţie.

Anette se uită la el cu o privire pe care nu o mai văzuse de mult. Bănui automat că ea glumeşte. Abia când ea începu să-i desfacă nasturii de la cămaşă realiză că intenţiile ei erau serioase.

— Ai observat că tripleţii dorm? zise ea încet. Concomitent.

Peder se întinse după telecomanda de pe măsuţa din faţa canapelei, pe urmă se cufundă la loc pe canapea. Anette îi băgă mâna în cămaşă şi începu să-l mângâie pe piept.

— Ai dreptate, zise el şi ascultă liniştea. Chiar dorm toate trei. Ar trebui să mergem şi să cumpărăm un loz în plic sau ceva, ţinând cont de cât de rar se întâmplă aşa ceva.

— Sau să petrecem timpul cu altceva, îi şopti Anette în ureche.

Ea se ridică şi îi întinse mâna. El i-o strânse şi o lăsă să-l conducă în dormitor.

— Eşti sigură? întrebă el când văzu că ea continuă să-l dezbrace.

La început, ea nu răspunse. Când el rămase doar în chiloţi, ea se băgă în pat. După câteva momente de cotrobăială pe sub pătură, ea îşi scoase bluza şi pantalonii şi le aruncă spre el. Pe urmă bătu uşor în perna lui.

— Sunt foarte sigură, zise ea. Dacă ne culcăm acum, apucăm să dormim poate o jumătate de oră până se trezesc ele.

Peder se uită la pernă şi apoi la soţia sa. Nu vedea cât de palidă era, nu-i vedea cearcănele de sub ochi. Vedea doar cât de mult o iubeşte. Peder adormi aproape înainte să pună capul pe pernă.

Mica poză cu Natahlie se mişca încet pe harta de pe ecranul mobilului. Mina fotografiase poza înrămată pe care o avea pe birou ca s-o folosească drept pictogramă pentru aplicaţie. Fata din fotografie nu semăna foarte tare cu cea de azi, dar era cel mai recent portret al ei pe care-l avea. De mai multe ori fusese tentată s-o fotografieze pe Nathalie de la distanţă, dar instinctul de autoconservare ieşise victorios de fiecare dată. Nu îndrăznea să se gândească ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost prinsă.

Mina nu ştiuse că intenţiona să pună un transmiţător GPS în rucsacul lui Nathalie decât după ce o făcuse deja. Dar când băuseră cafea în Kungstradgaden fusese prima oară de mulţi ani când fusese atât de aproape de fată şi nu ştia când se va mai putea întâmpla din nou.

La început crezuse că bărbaţii care o păzeau pe Nathalie nu văzuseră ce a făcut. Când veniseră s-o ia pe fată, Mina aproape făcuse pe ea de frică. La modul serios. Dar dacă ar fi descoperit transmiţătorul, ameninţările de la telefon ar fi fost cu mult mai rele. Probabil ar fi fost ultima dată când ar fi văzut-o pe Nathalie.

Asta însemna, în schimb, că Mina nu avea curaj să stea în preajma fetei o vreme. Nu putea să stea pe peronul metroului din Blasut s-o privească pe Nathalie ducându-se la şcoală. Nu putea aştepta la uşa din Ostermalm sau să meargă după ea prin oraş. Va dura ceva până o va putea vedea din nou.

Dar nu făcea nimic.

O avea pe fată în faţa ei, în mâna ei.

Cu aplicaţia putea să vadă exact unde se afla Nathalie, să-şi imagineze ce face, cu cine e. Micul portret era pentru moment nemişcat şi harta arăta că se află în Ostermalm, ceea ce probabil însemna că Nathalie e acasă. Dacă mărea imaginea, Mina ar fi putut să obţină adresa, dacă n-ar fi ştiut-o deja.

Bineînţeles că n-ar spiona. Natti avea dreptul la o viaţă privată. Dar avea de gând să o verifice din când în când.

Să se asigure că totul e bine. Că bărbaţii cu ochelari de soare aveau grijă de ea cum trebuie.

— Bună, iubito, zise ea şi mângâie ecranul cu vârfurile degetelor. O să am grijă să nu ţi se întâmple nimic.

Vincent scoase cana *Pizda-Glamour* din dulap, umplu infuzorul de ceai cu frunze de ceai şi turnă apă din fierbător. Pe urmă puse cana aburindă pe masa din bucătărie, în faţa soţiei sale.

— Poftim, iubito, zise el. Pari că ai nevoie.

— E ceai verde? întrebă ea.

El ezită o secundă.

— Nu, recunoscu el apoi. E chai.

— Mulţumesc, bunule Dumnezeu, zise Maria şi suflă în cană. Aşa ce m-am săturat de spălătura aia de vase. Cred că mă doare stomacul de la el.

Câteva clipe mai târziu, cina era pe masă. Cârnat Stroganoff făcut din chorizo cu fulgi de chili în smântână, orez brun, salată şi chipsuri de varză Kale. De fapt, varza Kale nu se potrivea în meniu, dar el ştia că-i place lui Benjamin. Se făcu că varsă puţin sos pe mobilul Rebeckăi când puse pe masă tigaia.

— *Ce* tont, zise ea şi mută mobilul o jumătate de centimetru mai încolo.

Pe urmă îşi ridică ochii de pe ecran şi râse.

— Ce noroc că nu avem vecini aproape. Dacă prietenii mei ar fi văzut că te-ai întors acasă cu maşina poliţiei, şi ud leoarcă, aş fi murit! Uneori mă întreb ce-i cu tine, tată.

Vincent zâmbi.

— Da, nu am fost precaut. N-o să mă apropii aşa mult de marginea debarcaderului data viitoare.

Maria îl scruta din priviri peste marginea căniii. Acasă nu vorbise

prea mult despre anchetă, dar nimeni din familie nu putuse să treacă cu vederea titlurile din ziare. Dar ea nu spuse nimic. În schimb, puse pe masă chai-ul şi luă mâncare.

— Tu ce spui, iubito, zise el. Să-i invităm aici pe părinţii tăi săptămâna viitoare? Am un cadou aniversar întârziat pentru tatăl tău.

Maria începu să tuşească cu putere şi puse un şerveţel la gură, ca să nu-i sară Stroganoff-ul.

— Te-ai lovit la cap? întrebă ea printre reprizele de tuse. Dar el văzu că ea zâmbeşte în spatele şerveţelului.

Trecu cu privirea în jurul mesei, privi cu atenţie fiecare membru al familiei sale. Rebecka mânca cu o mână, trimitea mesaje cu cealaltă. *Multitaskingul* ei era de fapt impresionant, dacă priveai lucrurile în felul ăsta. Aston stătea ca de obicei şi îşi număra bucăţile din farfurie, pe care Maria, deşi ştia că nu e bine, i le tăiase. Vincent ştia foarte bine de unde i se trăgea asta lui Aston, nu prea avea cum să-i reproşeze fiului său. Benjamin mânca cu privirea în altă parte. Era la acea vârstă când fetele – sau băieţii – ar trebui să fie cel dintâi interes al său. Dar Vincent ştia că Benjamin cel mai probabil cugeta la o nouă problemă de matematică. Poate una pe care o găsise pe Youtube. Să sperăm că era una care conţinea mai puţină moarte, de data aceasta.

— Mamă, te iubesc, zise Aston dintr-odată.

— Şi mama te iubeşte, răspunse Maria şi zâmbi.

— Dar şi pe tine te iubesc, tată, continuă Aston uitându-se serios la Vincent.

— Deci acum eşti detectiv particular sau ceva de genul? zise Benjamin care păru că tocmai aterizase în lumea reală.

— Să nu crezi tot ce scriu cei de la *Aftonbladet,* zise Vincent rapid.

— Ea chiar era sora ta? întrebă Rebecka. Nici măcar nu ştiam că am o mătuşă din partea tatălui.

El dădu din cap şi se şterse la gură cu un şerveţel. — în acele crime nu a fost vorba despre mine, zise el. A fost vorba despre oameni care nu mai există de foarte multă vreme.

— Şi noi câtă vreme existăm atunci? întrebă Aston neliniştit.

Vincent nu se abţinu să-i ciufulească uşor părul fiului său, chiar dacă ştia că lui Aston nu-i place asta.

— Această familie va exista cât de mult vrem noi să existe, spuse el. Cu bune şi cu rele.

Julia adună hârtiile de pe birou şi le puse într-un dosar de plastic. Când se ridică, Mina şi Vincent făcură acelaşi lucru.

— Mulţumim că ai mai putut veni o dată, zise Julia şi dădu mâna cu Vincent. E un sentiment bun că putem încheia toate astea puţin mai formal, fără prezenţa presei. Dar acum îţi promit că ai scăpat de noi.

Vincent râse. Minei nu i se păruse ceva foarte vesel. Julia întinse

mâna spre el.

— Poţi să-mi laşi mie legitimaţia de acces.

— Da, sigur. Mulţumesc, zise Vincent şi-i întinse cârdul de plastic. A fost… ameţitor.

— Îl conduc eu, zise Mina. Să mă asigur că trece de bariere.

Părăsiră biroul Juliei şi ieşiră pe coridor. Mergeau tăcuţi unul lângă celălalt. Mina nu avea de gând să fie prima care spune ceva. Nu avea nicio idee cum se face o chestie din asta. În plus, nu era sigură că o va ţine vocea.

— Asta a fost, zise Vincent într-un final.

— Da. Asta a fost, zise ea.

Ezită.

— Jane avea dreptate. Că sunt laşă.

— Nu eşti laşă.

— Cum… Cum de ştiai? întrebă ea trăgând cu coada ochiului la Vincent. A fost ceva din limbajul corpului meu sau altceva ce-ai citit pe mine?

Vincent îşi frecă nasul.

— Târşâi puţin piciorul drept când mergi şi-atunci ridici uşor şi din umărul stâng. Plus că tu clipeşti de două ori mai mult decât un om normal. Sunt semne clare de leziuni neurologice cauzate de abuzul de pastile.

Mina se opri brusc.

— Ce? Aşa fac?

Se uită şocată în jos la piciorul drept. Vincent râse.

— Nu, doar glumesc. Nicio problemă. Doar că am văzut moneda AA când am fost acasă la tine. Sigur că nu ştiam în mod garantat că e vorba de pastile, dar alcoolul nu prea ţi se potrivea, ţinând cont de preferinţa ta pentru Cola Zero. Dacă nu luăm în calcul spirtul pentru mâini, evident, am înţeles că ar avea 85 la sută alcool. Mai sorbi aşa, din el?

— Ei, termină!

Mina îl lovi uşor într-o parte. Tăcură din nou. O luară pe scară, spre parter şi ea folosi cârdul de acces pentru a ieşi cu el la recepţie. Ieşirea din Palatul Poliţiei se afla la doar un metru în faţa lor, vizavi de recepţie. Doar un metru rămăsese până să se termine. Vincent se opri brusc şi o privi.

— Iartă-mă, zise el. Pentru că sora mea ţi-a făcut rău. N-am mai putut dormi de atunci, te văd închisă în rezervor de fiecare dată când închid ochii. Şi totul e din vina mea. Am încercat să găsesc un mod de a mă revanşa faţă de tine, dar nimic nu pare suficient.

Pe urmă zâmbi vag.

— Măcar îţi stă bine tunsă scurt, zise el.

Ea îşi trecu mâna prin noua frizură, înainte de a apuca să-şi reţină

gestul, după care îşi frecă degetele de jeanşi, de parcă ar fi fost infectate. Părul era în continuare o zonă de contaminare, după părerea ei. Nu conta de câte ori îl spălase de când cu containerul.

— Da, aş fi fost scutită şi de anxietate şi de tăierea părului dacă tu ai fi menţionat acel mic detaliu, că poliţia era deja pe drum…

Se holbă furioasă la el, dar nu reuşi să exprime vreo furie reală în privire. El zâmbi jenat şi dădu nevinovat din mâini.

— Abia dacă eram conştient. Şi nici n-aş fi crezut vreodată că o să sari în containerul ăla hidos. Iartă-mă. Dar, cum spuneam. Îţi stă bine cu părul aşa.

Mina îi aruncă o ultimă privire, pe urmă alese să nu se mai uite la el. Chiar se simţea bine cu noua frizură, dacă era să fie sinceră. Mina dădu din cap gândindu-se la ce spusese Vincent despre sora lui.

— Suntem aici acum. Am supravieţuit. Ei probabil că nu. Nu vor mai ucide şi alţi oameni nevinovaţi.

El încuviinţă tăcut. Pe urmă trase cu ochiul spre ieşire.

— Ai dreptate. Şi, cum spunea Julia, aţi scăpat de mine, întinse mâna pentru a-şi lua rămas-bun. Era ultimul lucru pe care ea îl voia. După toate prin câte trecuseră nu se putea termina cu o banală strângere de mână. Îi dăduse lui Vincent o parte din ea. Probabil era singurul care ştia cine e ea cu adevărat. În asemenea cazuri, nu dădeai mâna. În asemenea cazuri rămâneai împreună pentru totdeauna.

Şi totuşi.

Nu erau personaje într-o dramă romantică şi ea nu avea cincisprezece ani. Stăteau la recepţia din Palatul Poliţiei din Kungsholmen într-o zi obişnuită de miercuri de octombrie şi ea era la serviciu. După ce Vincent va pleca, ea va urca în birou să se ocupe de căsuţa cu e-mailuri neglijată atâta vreme.

Ea nu rămânea cu nimeni.

— Acelaşi lucru. Aşa cum a spus Julia, zise ea şi-i luă mâna.

Nu-şi dădu seama cât timp s-au ţinut de mână. Zece minute, un an, o jumătate de secundă.

Pe urmă el întrerupse momentul şi se întoarse spre ieşire. Ea începu să meargă înapoi spre bariere.

— Stai, Mina, strigă el brusc şi alergă spre ea în timp ce scormonea în buzunarul interior al sacoului. Uite!

Îi întinse un pachet sigilat cu paie de unică folosinţă. Ea zâmbi când le luă, dar fu nevoită să clipească pentru a-şi reţine lacrimile. Pe urmă căută şi ea în buzunar.

— Pentru tine, zise şi-i aruncă cubul ei Rubik. Fii cu băgare de seamă cu el, bucăţile sunt puţin desprinse.

Vincent îi întoarse zâmbetul când li se întâlniră privirile.

Pe urmă se întoarse şi ieşi pe uşi cu jucăria în culori vesele în mână.

Ea avu un impuls scurt să ia sticluţa cu spirt să se şteargă. Dar se

hotărî să se abţină.

Mulţumiri

O asemenea carte nu o poţi scrie singur. Nu sunt de ajuns nici măcar două persoane. Am avut norocul să fim înconjuraţi de oameni extrem de competenţi care au avut grijă să nu facem greşeli mult prea mari când vine vorba despre partea legată de fapte şi informaţii certe. Câţiva dintre ei merită aplauze de mulţumire furtunoase.

Kelda Stagg, M.Se., tehnician criminalist la Poliţie, Regiunea Stockholm, ne-a îndepărtat de prejudecăţile noastre legate de medicina legală şi despre cum sunt tratate cadavrele într-o anchetă. În schimb, am învăţat o grămadă despre tot şi toate, de la ce persoane asistă la o autopsie, până la ce sunt utile picăturile de ochi.

Am primit un mare ajutor şi de la Teresa Mărie, expert de activitate la Centrul Naţional de Expertize Criminalistice, care ne-a explicat cum funcţionează localizarea telefoanelor şi analiza informaţiilor la un nivel detaliat atât de fascinant, că am fi putut scrie o carte numai despre asta. Toate descrierile corecte ale acestor domenii ale poliţiei sunt meritul Keldei şi al Teresei, toate erorile sunt ale noastre.

Când vine vorba despre istoria magiei şi despre cum se construiesc numerele de iluzionism, ne scoatem pălăria în faţa experienţei pe care inventatorul şi creatorul de numere de magie Andreas Sebring a împărtăşit-o, altruist, cu noi. Sains Bergander din carte este inspirat într-o asemenea măsură de Andreas din realitate, încât atelierul descris în roman este chiar al lui Andreas.

Magicianul şi maestrul evadărilor Anders Sebring merită de asemenea mulţumiri speciale pentru o discuţie importantă despre cum se poate ieşi din obiecte făcute să nu poţi ieşi din ele.

Chiar dacă am încercat să fim cât mai corecţi cu realitatea, ne-am luat, ca scriitori, şi unele libertăţi creative, în mod conştient, pentru a da o mai bună fluenţă poveştii. De exemplu, am mutat ferma de vizoni de pe insula Lidb, atât temporal, cât şi geografic. Ferma e închisă de multă vreme şi nici nu era amplasată la apă. Iar balcoanele de la Teatrul din Gävle sunt de fapt şase la număr, nu opt[11]. Există în carte multe alte asemenea exemple, unde am tratat faptele puţin expeditiv. Dar dacă am fi descris realitatea la milimetru, atunci cartea ar fi ieşit mult mai lungă decât e deja – şi mult mai plictisitoare.

Cel mai mare buchet imaginar de flori din lume îl dăm fantasticei noastre echipe de la Editura Forum: Ebba Ostberg, editorul nostru; John Haggblom, *writing coach,* şi Kerstin Odeen, redactor. Am plâns şi am râs împreună de frustrare, dar ei n-au renunţat niciodată, nici măcar când noi înşine eram pregătiţi să o facem. Fără dedicarea întregii echipe de la Forum pentru această carte, ea n-ar fi fost nici jumătate din ceea ce este astăzi.

Plecăciuni repetate şi pline de recunoştinţă sunt îndreptate şi către

Joakim Hansson, Anna Frankl, Signe Lundgren şi toată echipa de la Nordin Agency, precum şi către Lili Assefa şi toată echipa de la Assefa Communication, care de la început au crezut în această serie de romane şi care într-un fel aproape magic au reuşit să convingă întreaga lume de acelaşi lucru. Noi nu ştim exact cum se procedează. Dar suntem muţi de admiraţie. Şi credem că e posibil să fi fost vorba de o lume ninja.

Mulţumirile personale ale Camillei:

Ca autor, e practic imposibil să scrii cărţi fără o susţinere enormă de acasă. Fantasticul meu bărbat, Simon, e cel mai bun soţ în general şi cel mai bun soţ de scriitoare în particular, pe care l-ar putea avea cineva. Primesc întotdeauna şi un sprijin sigur de la copiii mei, de la prietenii mei şi de la restul familiei mele. Mulţumesc că aţi strigat întotdeauna de bucurie când am trecut linia de sosire.

Mulţumirile personale ale lui Henrik:

Mulţumesc, iubita mea soţie Linda, pentru feedbackul de nepreţuit Ia manuscris, atunci când cartea era încâlcită, pentru că mi-ai ascultat frământările despre Vincent şi Mina timp de doi ani fără să mă omori în bătaie, dar mai ales că nu îţi pierzi niciodată încrederea în mine şi că mă suporţi chiar şi atunci când n-o merit. Le mulţumesc şi fiilor mei, Sebastian, Nemo şi Milo. Dacă n-aţi fi fost voi, nimic din ce fac eu n-ar fi avut rost.

La final, vrem să vă mulţumim vouă, cititorilor, care aţi dat acestei serii o şansă. Vă iubim pe toţi. Şi sperăm că după ce veţi fi citit această primă parte să tânjiţi la fel de mult ca şi noi să-i întâlniţi pe Vincent şi pe Mina din nou.

[1] Acronimul pentru *Live action role-playing.* Este un joc pe roluri, foarte răspândit în SUA, țările scandinave și Europa, pentru care participanții folosesc costumații și accesorii cât mai autentice, încercând să intre cât mai bine în pielea personajelor (N. r.)

[2] Este un arbore subtropical, asemănător nucului, cu lemnul tare. Este întrebuințat mai ales la fabricarea schiurilor. *(N.* r.)

Sărbătoare populară de origine germanică, în noaptea dintre 30 aprilie şi 4 mai. Se spune că în această noapte, zânele ți spiriduții ajută pământul să treacă de la sezonul rece la cel cald, al vieții ți fertilității. *(N. r.)*

[4] Mândrie nemăsurată a cuiva. în Grecia antică, descria un comportament care sfida normele sau chiar pe zei. *(N.r.)*

[5] Sport de echipă asemănător hocheiului pe gheaţă. *(N. R.)*

[6] O, Doamne, Voi construiți trucuri de magie? Grozav! *(N. r.)*

[7] Mulțumesc,... Nu multă lume le-ar recunoaște. (N. r.)
[8] Ei bine, magia e pentru tocilari... Trebuie să plec. (N. r.)
[9] Noi, tocilarii, trebuie să ținem aproape! *(N. r)*
[10] Angela Duckworth, *Grit. Puterea pasiunii si a perseverenţei,* traducere din limba engleză de Iulia Bertea, Publica, 2016 (N.r.)
[11] Șapte în traducerea din limba română. *(N. t.)*

Table of Contents

FEBRUARIE
MARTIE
Kvibille 1982
Kvinille 1982
APRILIE
MAI
IUNIE
IULIE
Mora 1982
AUGUST
SEPTEMBRIE
OCTOMBRIE
Mulţumiri
[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]
[7]
[8]
[9]
[10]
[11]
Nedenumit